Учителят

Петър Дънов

ТОЗИ
Е
ЖИВИЯТ ХЛЯБ

Неделни беседи

23.09.1934-15.09.1935

Първо издание

Кърджали 1998

Учителят

Петър Дънов

ТОЗИ

Е

ЖИВИЯТ ХЛЯБ

Неделни беседи

23.09.1934-15.09.1935

Първо издание

Кърджали 1998

Петър Константинов Дънов

Този

е

живият хляб

Неделни беседи

(23.09.1934-15.09.1935)

Първо издание

Компютърен набор: Стоил Янев, Ненко Станев.
Коректори: Стоил Янев, Христо Андонов.
Графично оформление: Стойко Стойчев.
Добронамерено и с разбиране съдействаха: Стойко Стоянов, Минка Андонова./
Координатор по отпечатването на неиздаденото до този момент Слово на Учителя Дънов: Вергилий Кръстев.

Предпечатна подготовка "ДНЕС" ООД
Издателство „АСК-93“,
София
ISBN 954-9589-16-1.

Издателският екип изказва благодарност на всички, които с цената на лишения, граничещи с героизъм, запазиха за поколенията безценното Слово на Учителя. Благодарим на стенографките Паша Теодорова (1888–1972), Савка Керемидчиева (1901–1945), Елена Андреева (1899–1990) и на съхранявалите го през годините българи.

Да бъде благословен самоотверженият им труд!

Автентичността на стенографските записки е запзена.

Всяко Божие слово е опитано.
То е щит за тези, които уповават на него.
Не притуряй на неговите думи, за да те не обличи и се покажеш лъжец.

(Прит. 30; 5, 6)

ПРИЗОВАХА ИСУСА

„Духът Божи“. Отче наш.

Ще прочета част от втора глава от Евангелието на Йоана: „И на третия ден стана сватба в Кана Галилейски. И майката Исусова беше там. А призваха и Исуса и учениците Негови на сватбата.“ (1 и 2 ст.)

„В Начало бе Словото“.

„Призваха Исуса.“ Понякога хората имат странни схващания за живота. Едни хора разбират живота по един начин, религиозните го разбират по друг начин, а учените го разбират по трети начин. Но ние намираме в това едно противоречие. Светският човек казва: Трябва да се живее, за да се яде и пие, това ще ни остане. Прав е той, че ще яде и ще пие, но дали ще остане нещо от това ядене и пиене, това е въпрос. Питам: Като умре човек, какво ще му остане? – Нищо няма да му остане. Когато богатият изгуби парите си, какво ще му остане? Нищо няма да му остане. Докато има пари, всички могат да го използуват. И религиозният човек може да се лишава от известни блага и казва: Човек трябва да страда в света, та като отиде на онзи свят, там да благува. В това отношение те казват на онези трима пътници, които пътували заедно, но не могли да разделят помежду си една печена кокошка. За да намерят начин как да я разделят, те казали: Хайде да поспим малко, и който сънува най-чудноват сън, като се събуди, на него ще дадем печената кокошка. Легнали да спят. След половин час всички станали и започнали да разправят какво са сънували. Единият казал: Като заспах, започнах да се издигам високо, високо, стигнах почти до месечината. Но едно време се уплаших, че няма да мога да сляза на земята, и в този страх се събудих и се върнах на земята; другият казал: Аз пък, като заспах, сънувах, че слизам в центъра на земята. Слизах, слизах, много дълбоко, уплаших се, че няма да се върна. В страха си и аз се събудих и се върнах на земята. Третият казал: Аз пък като видях, че единият се качва на месечината, другият – слиза на земята, станах и изядох кокошката. Питам: Какво струва този сън, че си се качвал на месечината, когато кокошката отиде? Или какво струва този сън, че си слизал в центъра на земята, когато кокошката отиде? Сънят е бил само

заради кокошката. Има едно право разбиране в света. Третият вид разбиране е най-правото. Третият пътник разрешил въпроса най-право. Той казал: Единият приятел отиде горе, другият – долу, няма кой да яде кокошката. Я да стана аз да я изям. Този, който изяде кокошката, аз го наричам разумния човек. Има хора, които и досега спорят кой човек е добър и кой лош. Те делят хората на добри и на лоши. Ние не трябва да спорим върху въпроса кой е добър и кой лош. Човек трябва да живее разумно. Кой е добър и кой лош – ще оставим този въпрос неразрешен. Защо са лоши хората – никой не може да каже; и защо са добри – пак никой не може да каже. Човек се ражда добър, човек се ражда и лош. Ако речете да му търсите корена, вие ще изгубите кокошката. Този въпрос ще остане неразрешен, защото е въпрос на перпетуум-мобиле. Един господин правил следното нещо с пръстите си, вследствие на което дошъл почти до лудост. Той съединявал палеца и показалеца на едната си ръка във вид на колело и в средата турял показалеца на другата си ръка. В това положение той искал да хване показалеца, който е в средата между другите два пръста. Каквото и да правил, не могъл да го хване. Дошъл почти до заболяване. Ходил при един, при втори, при трети лекар да иска цяр, но всички му казвали: Нямаме цяр за твоята болест. Най-после един лекар му казал: Аз имам цяр за твоята болест, напоследък го получих, той е един специалитет. – Колкото искаш ще ти платя, само да ме излекуваш. Започнал той пак старата история. В това време лекарят успял с бързина да постави своя пръст между двата пръста на своя пациент, който веднага го хванал и си казал: Хванах най-после пръста си и останал доволен от лекаря. Често и ние се спираме по този начин, искаме да знаем причините за злото и доброто. Искаме да знаем защо един е щастлив, а друг нещастен, защо на един върви, а на друг не върви. И тогава се натъквате на ред противоречия. Най-после казват: Баща му трябва да е бил такъв-онакъв или майка му трябва да е причината за това и т. н. Можете да разсъждавате, както искате, но какво ще се оплаква едно малко вълче, че майка му била вълчица и баща му вълк? То не може да се роди. Но ще каже, защо майка му била вълчица и баща му бил вълк? За овцата пък може да се каже обратното. За агнето всякога е щастие, че е родено агне. Колкото и да търсите причините за това, не ги знаете. Има причини. Обаче, има една философия, която разрешава въпросите в света. Питам: Ако светът беше съставен само от стари хора, какъв щеше да бъде този свят? Представете си един свят все от стари хора, с дълги бради, с патерици в ръка, без нито един възрастен или

млад човек, какъв щеше да бъде този свят? Или представете си един свят само от деца, които нищо сами не могат да си направят. Какъв щеше да бъде този свят? Ако пък светът е съставен само от възрастни – най-хубавото положение. Обаче тези хора нямаше да имат простор. Защо? Защото възрастният човек може да работи само или за младите, или за старите. Ако няма млади, ако няма и стари, за кого ще работи възрастният? Тъй щото животът седи в три неща. Живот има всякога, когато има млади хора; живот има, когато при младите има възрастни хора и най-после живот има, когато при възрастните има и стари хора. Това е смисълът. Това значи да разбира човек философията на живота. Казвате: Защо съм млад? – За да има живот в света. – Защо съм възрастен? – За да се увеличава животът. – Защо трябва да остарея? – За да има повече живот. Така трябва да се разбират нещата. Който разбира другояче, той ще изгуби кокошката. Така както разбирам живота, земята е най-голямото училище. Хората са души, изпратени от Бога на земята да се учат, да се занимават. Докато човек е дете, той няма да учи, но ще се забавлява. Докато си дете, ще се упражняваш във всичките забавления. Детето е предметно учение, то дава подтик. Възрастните, майката и бащата, се учат от децата си. Майката никога не може да стане майка, докато няма дете. Детето прави майката – майка и бащата – баща. Така е на земята. Детето е, което смекчава сърцето на майката. Докато не е станала майка, тя е много егоистка. Вижте кокошката, докато няма още пиленца, каквото види, рови и търси храна само за себе си, но щом снесе яйца и излюпи пиленцата си, тя вече започва да се грижи за тях, сърцето ѝ се отваря.

Казвате: Човек трябва да се ожени. Казвам: Всеки човек трябва да има по едно дете, без разлика на това дали е женен или не е женен. Някои могат да имат по две деца, едно момче и едно момиче. Някои съжаляват, че не са женени, че нямат деца. – Толкова деца сирачета има на света, ще си вземете по едно момче и по едно момиче. Питам: Онзи, който се нуждае от гърнета или от стомнички, сам ли си ги прави? Отива при грънчаря, купува ги и ги употребява. Този е дълбокият смисъл на живота. Ако разбирате живота другояче, че само онази, която роди няколко деца, е майка, питам: Каква майка е тя, когато тия деца живеят само няколко години и после умрат? Преди години, като бях в Търново, дойде при мене една жена, която имала няколко деца, но всички измрели. И тя останала сама, и ми казва: Животът изгуби за мене смисъл. Какво да правя сега? Казвам ѝ: Вземи си едно дете. – Не са като моите. – Че какви бяха твоите? Всички деца са

излезли от Бога, но се различават само по дрехите си. Вземи си едно дете и го считай като свое. Отгледай го, дай му образование, без да го осиновяваш. – Ама угодно ли ще бъде на Бога? Угодно ли беше на Бога, като измряха всичките ти деца? Защо ги остави да измрат? Волята Божия не е в умирането на децата. Трябва да умре някой път човек, но причините за смъртта се крият някъде далеч. Аз взимам думата смърт в съвсем друг смисъл от този, който вие разбирате. Човек трябва да се измени. Има едно състояние, в което човек се изменя. Хората наричат това състояние смърт. Това не е смърт, но трансформиране, минаване от едно състояние в друго. Гъсеницата, например, се трансформира в пеперуда и като че тя е умряла. Не, гъсеницата се е трансформирала в пеперуда. Следователно, когато говорим за праведния човек, и той не умира, но се трансформира, минава от слава в слава. И като търсите праведния човек, няма да го търсите по гробищата. Де ще го търсите? Когато търсиха Исуса, де Го намериха? В гроба не Го намериха. Там намериха само кърпата, само саваните, с които беше обвит. Казаха им: Защо търсите живия между мъртвите? Той не е тук. Но казвам: Това са отвлечени въпроси, че всеки може да оживее. Всички вярвате, че има друг свят, но никой от вас, които ме слушате, нямате опитност за това. Че зная колко от вас имате една жива опитност, да сте ходили на другия свят, както можете да отидете в София, да си купите нещо, да прекарате там няколко дена и да се върнете назад. Или да отидете някъде в странство в Германия, във Франция или другаде. Колко от вас имат ясна представа за местата, през които са минали, да знаят, де е онзи свят? Аз не считам, че другият свят е много странен. Впрочем, той е много странен, главно той е много добре организиран. Като отидете в онзи свят, няма да разберете нищо. Там вратите на къщите са отворени. Там всички неща са отворени. И кесиите на хората там са отворени. И да искате да откраднете пари, няма да можете. Ще ви обясня с един пример мисълта си. Един богат човек умрял и синовете му турили в гроба една торба със злато, да му се намират и там пари, в случай на нужда. Като отишъл на една гостилница, взел си едно ядене и се обърнал към човека, който продавал. – Колко струва това ядене? Пет стотинки. – Тук било за живеене. В онзи свят нещата са много скъпи. Вземете тогава тази златна монета, развалете я и върнете, колкото трябват. – Тук не вървят тези пари. Тогава той писал на синовете си да му изпратят една торба с монети по пет стотинки. Като получил парите, започнал да плаща с петте стотинки, но пак му отговорили: И тези пари тук не вървят. Какви монети искате тогава? –

Други монети вървят тук. Ще питате, защо е така? – Ами ако отидете в Англия, можете ли да прокарате българските монети? – Не можете. Не само България, но всяка държава има своя разменна монета, която в другите държави не върви. Следователно, трябва да има една международна монета, която да върви на всякъде. Само златните монети могат да се разменят във всички банки. Онзи свят, за който говорим, ще бъде нашият бъдещ свят. Един ден хората на земята ще живеят тъй, както сега живеят хората на онзи свят. Например, в онзи свят никакви кражби не могат да стават. Този, богатият, като седял няколко дена гладен, най-после видял една торба с пари отворена. Огледал се натук-натам и като не видял никакъв стражар, казал си: Как мога да задигна тази торба, да си я занеса у дома? Задигнал торбата с парите, занесъл я в къщи, но докато се обърне, вижда, че торбата сама се дигнала във въздуха и се върнала на своето място. Тогава той писал на синовете си: В този свят и с кражби не върви. Тук няма стражари, няма затвори, можеш да взимаш, колкото щеш торби с пари, но в края на краищата тия торби пак се връщат на своето място.

Казвате: На какво се дължат противоречията на живота? Противоречията в живота се дължат на един ненормален живот, който съществува между хората. Когато синът няма доверие в баща си, като намери торбата с пари, той ще почне да краде от тази торба. Че за кого е богатството, което бащата има? То не е за бащата. Ако синът поиска от баща си, той ще му даде, колкото му трябва. И ако синът не разбира баща си, той непременно ще прибегне до кражбата. Съвременните хора се научили да крадат, защото нямат Любов, нямат Вяра в Бога. Всичката земя с благата по нея, Бог е създал за хората. Поискайте Му, и Той ще ви даде, каквото искате, няма защо да крадете. Баща си няма защо и да го лъжете. Ние всеки ден четем по вестниците, че този откраднал нещо, онзи откраднал нещо. Какво са откраднали? – Кокошки. Често хората изпадат в песимизъм, не вярват, че Господ се грижи за тях и казват: Не знаем дали Господ се грижи за нас. Мнозина казват, че за да получат това, което искат, непременно трябва да се помолят. В какво обаче, седи молитвата? Човек никога няма да бъде чут, ако се моли на човешки език. За да чуе и приеме молитвата на човека, той трябва да научи Божествения език и на него да се моли. Ако човек почне да чете написани молитви, само да ги изговаря, ни глас, ни услишание няма да има на неговата молитва. Когато се моли, човек трябва да мисли и да чувствува, както Бог е дал, ако иска молитвата му да отиде при Него. Човек трябва да чувствува дълбоко в душата си, ако

той няма вяра, ако върши нещата без Любов, неговата молитва не може да бъде приета, нито послушана. Ще приведа един пример, да видите как действува истинската молитва. Един стражар водил един добър, благочестив човек в участъка, понеже бил обвинен в някакво престъпление. Като вървели по пътя, стражарят от време на време побутвал този добър човек, ругаел го и му казвал: Хайде, върви напред. Ние сме виждали много такива като тебе. Добрият човек вървял и си мислил: Какво да направя, да покажа на този стражар, че аз не съм лош човек, и че Бог живее в мене? Той се обърнал към стражаря и му казал: Братко, моля ти се, позволи ми да се отделя за десетина минути, искам да свърша една работа. Добре, можеш, но гледай по-скоро да дойдеш, да не се бавиш много. В това време стражарят го следял, да види какво ще прави. Този, благочестивият човек, се отдалечил на десетина крачки от стражаря и започнал да се моли: Господи, покажи на този човек, че ние сме братя, а Ти си наш Баща. Нека разбере, че Ти, Който си ми помогнал много пъти, и сега си в състояние да ми помогнеш, да види той Твоята сила. Толкова пъти си ме слушал и си ми помагал. Стражарят чул тази молитва, и като се върнал добрият човек, запитал го: Ти какво ми каза? Братко ли ми каза? – Да, братко ти казах, защото ние сме братя, а Бог е наш Баща. – Щом е така, аз искам да живея с тебе по братски. Той хванал добрия човек под ръка и казал: Аз тръгвам с тебе. Дето отидеш ти, там и аз ще дойда. Няма какво да те карам в участъка. Нека и на двамата заедно се карат. И най-после няма да минат 50–60 години и всичките противоречия, които имал човек, ще изчезнат. Като остарее човек престава да има противоречия, престават всички тревоги и какво му остава тогава? – Нищо не му остава и той казва: Остарях вече. Той казва: Ще умра вече. И започва да плаче, да иска животът му да се продължи, но колкото и да се продължи животът му, той все пак трябва да мине в другия свят. Онзи свят е подобен на положението, в което се намерил апостол Петър, когато ангел Господен го освободил от затвора. Следователно, всеки човек, в душата на когото е влязла Любовта, той е вече възкръснал, оживял, минал е от смъртта в живота. Казвам: повечето от съвременните хора са мъртви, а не живи, както те си мислят. И затова няма какво да умират. И това, което хората считат реално, въпрос е още дали е така.

Ще ви приведа един пример за реалността и нереалността. Един мой познат разправяше един свой сън. Сънувам, казва той, една вечер, че иде един господин при мене и ми дава една торба пълна със злато. Хващам

торбата с двете си ръце и я държа здраво, като си казвам: Вай, най-после уредих си работите. Няма вече сиромашия, няма страдания. В това време към мене се приближава един човек, който води една крава със себе си, иска да ми вземе торбата с парите. Аз държа торбата здраво, но той хвърля поглед към нея, а кравата току ме обикаля от една и от друга страна. Казах си: Ще ритна кравата, че ще види. И наистина, ритнах кравата, тя се събори на земята и се обърна с краката нагоре. И пак държа торбата здраво. По едно време усетих, че нещо ме заля подобно на вода. Събудих се, и какво да видя? В ръката си държа покривката на масата, а масата е обърната с краката нагоре. Шишето с вода, което обикновено седи на масата, е паднало на земята и водата от него разлята. Разбрах, че в съня си, вместо кравата, ритнал съм масата и съм разлял шишето с водата, която ме намокри и събуди. Като ми разправи този сън, аз казах на моя познат: Слушай, ти вървиш в крив път. Ако продължаваш да вървиш в този път, всичко за тебе е изгубено. Така не трябва да се живее. – Оттогава аз измених живота си, отворих друга страница на своя живот. Казвам му: Другояче трябва да се разбира животът. Истинското разбиране на живота седи в Любовта към Бога. Любовта към Бога е началото на нещата. Любовта към ближния, това е разрешението на нещата. В това разрешаване Любовта е подбудителната причина. Любовта към себе си пък е последното нещо. И ако животът на сегашните хора не върви, както трябва, то е защото те са обърнали този закон обратно. Любовта към себе си е последствие на другите два вида любов. Любовта към ближния е причината, а Любовта към себе си е последствие от тази причина, а Любовта към Бога е началото, от което всички други неща излизат. Значи, Любовта, Любовта към себе си е резултатът, последствието, последното нещо. Хората са обърнали този закон: Те са изоставили Любовта към Бога и към ближния си на заден план, а Любовта към себе си са турили на първо място, вследствие на което между хората съществува едно разединение. Хората не могат да се разберат, защото всеки тегли кесията си, кърпата или торбата си все към себе си. Всеки гледа да ритне кравата с крака си и да задържи торбата за себе си, но в края на краищата, вижда, че е ритнал масата, а в ръката си държи единия край на покривката. Това е нереално, както не е реален живот онзи, който почива само върху Любовта към себе си. Значи, на земята трябват три неща за човека: Той трябва да има глава, с която да мисли; дробове, с които да диша, и стомах, с който да яде. Ако тези три неща не са взаимно съчетани, никакъв живот не може да

съществува на земята. Следователно, ако човек няма Любов в себе си, никакъв живот не може да съществува; ако няма и Мъдрост в себе си, никакъв живот няма да съществува и ако няма Истина в себе си, пак никакъв живот не може да съществува. Любовта е Божественото начало; Мъдростта е причината, а Истината в дадения случай е крайният резултат, т. е. Истината съдържа всичките блага. Когато някой иска да ти каже Истината, това подразбира, че ти трябва да бъдеш готов да му направиш някаква услуга.

Това учение има приложение в сегашния живот на хората. То има практическо приложение. За да бъде човек здрав на земята, да бъде силен и да върши работата си, както трябва, Любовта непременно трябва да цари в душата му. За да може да предвижда нещата, да знае какво ще стане в бъдеще, Мъдростта трябва непременно да цари в неговия ум, а за да бъде силен, да бъде свободен, непременно Истината трябва да цари в неговия дух. Този е пътят. И ако в човешкия дух цари Истината, ако в човешкия ум цари Мъдростта и ако в човешкото сърце цари Любовта, животът на човека е непременно оправен. И тогава животът на хората няма да бъде като сегашния. И тогава човек няма да бъде само здрав, но ще бъде и красив, ще бъде блажен и щастлив в себе си. И сега при сегашните си разбирания, хората търсят своето щастие вън от себе си. Те трябва да знаят, че щастието вън от човека не седи. Човек може да придобие щастието само, когато придобие Духа в себе си. Тогава човек ще има много работи. Ако той не може да възприеме Духа в себе си и да се ползува от Него, животът му на земята е безпредметен. Човек може да има хляб, колкото иска на разположение, но ако неговият стомах не е в състояние да го възприеме и обработи в себе си, този хляб е безпредметен за него.

И сега, новото верую се заключава в това, че хората трябва да вярват в Бога. Да, човек трябва да вярва в Любовта, но той трябва да изпитва тази Любов в сърцето си. Той трябва да има тази опитност от Любовта и ще види тогава, че няма да има за него нищо невъзможно. И когато се каже за някой човек, че вярва в Бога, за него не трябва да има нещо невъзможно, т. е. нещо, което той не може да направи. Христос казва на едно място: „Ако Ме любите, ще опазите моя закон“. Значи, изпълнението на закона, както и смисълът на живота седи в Любовта. И по-нататък казва Христос: „Тогава аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас и аз ще ви се изявя“. Това нещо може да се приложи навсякъде в живота. Когато разберете веднъж Любовта, човек не може вече да разделя живота на

светски и на духовен, на материален и на нематериален. Животът е един. Материалният и духовният свят са изрази на Любовта, т. е. изрази на живота. Дето и да е, какъвто и да е, животът е едно благо, което всички души търсят. Всеки човек иска да живее. Христос е казал: „Това е живот вечен да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога." Бог навсякъде е Един – и в този, и в онзи свят.

Казвам: Сега всички се нуждаете от една жива вяра в живота, на която да разчитате. Това не значи, че вие от сега ще се убедите и ще създадете вяра. Вие всички имате вяра, имате няколко верую, но лошото седи в това, че не сте приложили тази вяра в живота си. Вие не сте приложили своето верую в пълнотата си, а трябва приложение. Защото едно учение е силно само тогава, когато трябва да се приложи, когато се приложи в живота. Например, едно житно зърно е в състояние да разреши един важен, мощен социален въпрос. В продължение на десет или 12 години едно житно зърно може да се размножи толкова много, че да бъде в състояние да изхрани целия свят и да разреши въпросите на света. Ако обърнете внимание на това житно зърно, в това време то ще бъде в състояние да ви направи силни, богати хора в света. Вие не обръщате внимание на това житно зърно, т. е. на това, което е вложено във вашите души, колкото малко и да е то. Всеки човек трябва да обърне внимание на това, което Бог е вложил в душата му и да го развие. Верують, което Бог е вложил в душата на човека, не е това, в което хората външно вярват. Ето, например, много хора вярват в късмет. Те си купуват лотарийни билети с години наред, но работите им не вървят напред, не се уреждат. Други пък се интересуват от въпроса де има заровено имане в земята, искат да копаят, да го намерят. Това е лесно. Всеки човек има дарба в себе си, посредством която може да открие де има заровени пари в земята и да ги намери. Той трябва също да развие тази дарба в себе си. Пуснете едно магаре или едно говедо в гората, то само ще си намери вода да пие. Няма защо вие да му показвате де е водата. То само ще си намери извора.

Много от съвременните светски хора седят и търсят Господа, питат се де е Той, на небето или на земята. Те четат разни книги, кой какво писал за Любовта, търсят я по книгите. Господ не е някакъв външен предмет, да има нужда от доказване. Той не се намира във времето и пространството, Той е извън времето и пространството. Той не е нещо физическо. Когато обичате някого, можете ли да кажете на хората де е вашата Любов? Можете ли да им я покажете? Любовта не е нещо външно, да се види, да се пипне. Вие

виждали ли сте Любовта? Някой може да ви прегърне, но прегръщането не е Любов. Любовта не е нещо видимо. Даже и когато казват за човека, че мисли, и мисълта е нещо невидимо. Любовта е невидима, но е реална; мисълта е също така невидима, но е реална. Когато Любовта влезе в някой човек, който е бил груб, жесток, свиреп, той веднага става мек, готов на всяка услуга и жертва. А когато Мъдростта влезе в човека, който е бил невежа, не е знаел как да постъпва, тя веднага го прави разумен, знае вече как да постъпва, готов е всичко да направи. Такъв човек става учен. Този човек вече може да стане музикант, художник, скулптор – каквото пожелае може да стане. Сега ви препоръчвам да се обърнете с внимание към онова, което Бог е вложил във вас и да работите върху него. Някои ще кажат: Да е Христос в нашите времена? – И да дойде Христос във вашите времена, вие пак ще бъдете същите. Ето, преди две хиляди години Христос дойде между хората и проповядваше, но колко хора повярваха в Него? Сега има 500 милиона последователи, които повярваха в Христа. След две хиляди години ще има още 500 милиона последователи, и тогава хората ще бъдат по-добри, отколкото са сега.

Сега да оставим въпроса как трябва да живеят хората в сегашните времена. Важно е, че те се спират върху известни противоречия, известни заблуждения и мислят, че има нещо в света, което може да ги избави от сиромашията. – Според мене, в света сиромашия почти не съществува. Вие сами създадохте сиромашията. За всеки жив човек е изпратена или предвидена храна в изобилие, но понеже хората нямат Любов помежду си, те не изпълняват Божия закон, вследствие на което тези изпратени блага не отиват на местото си. Значи, противоречията хората сами си ги създали. И затова, ако днес всички хора се решат сами да възприемат Любовта доброволно, а не по закон или чрез насилие, светът щеше да бъде оправен. Та когато хората се питат как може да се оправи или подобри животът им, казвам: Животът на хората може да се подобри, когато Любовта дойде да царува в сърцата им, когато Мъдростта царува в умовете им и когато Истината царува в духа им. Преди няколко години дойде при мене един господин, болен от някаква болест и ми казва: Слушал съм за тебе, че ти можеш да лекуваш болестите. Хайде, излекувай ме, да повярвам в твоята сила. – Каква полза от това, че ще повярваш какво аз мога да лекувам и ще се убедиш в моята сила? Ти трябва да знаеш, че аз взимам скъпо за церовете. – Е, хиляда, две хиляди лева мога да ти дам. – Не, най-малко половината си имане ще дадеш, а след това ще посветиш целия си живот в

служене на Бога. Така само мога да те излекувам. Възможно ли е това? – Да, така е. – Тогава ще си помисля. Иди да си помислиш и после ела, тогава аз ще ти покажа силата. И досега този човек мисли още. – Ама имам жена и деца. – Тогава иди да питаш жена си и децата си съгласни ли са на това предложение. Ако са съгласни, дойди, пък ако искат, и те могат да дойдат. Ако не са съгласни, тогава остани при тях, живей си, както разбираш и се обърни към другите лекари, които евтино лекуват. Аз лекувам скъпо. Тези пари аз не искам за себе си, но болестта му се крие в неговото богатство. Ще приведа един пример, от който ще видите, че наистина много болести се дължат на богатството. Един богат търговец ми разправяше следната своя опитност. Дълго време търгувах, но никаква болест не ми дойде. Всичко ми вървеше добре. Един ден се събуждам и какво да видя? – Едната страна от тялото ми цяла парализирана. Чудя се коя е причината за това. Така боледувах цели две години. Един ден си казах: Чакай поне да предприема една търговия. Предприех една сделка, но изгубих от нея осем хиляди лева. След това предприех още една, и изгубих от нея десет хиляди лева. Но каква беше изненадата ми, когато след изгубването на тези 18 хиляди лева аз оздравях. Тогава си казах: Да съм знаял, че в тези 18 хиляди лева седи моето оздравяване, бих ги дал отдавна някому, за да се излекувам. На същото основание, много нещастия в живота произтичат от онази вътрешна алчност, от онази ненаситност в човека, която ражда съмнението и ред отрицателни прояви в него. Дето и да отидете в света, ще видите, че всички хора са се така наплашили, че навсякъде се подозират, всички имат недоверие един към друг. Хората говорят едно, а при това всеки си върши това, което си знае. Казва се в прочетената глава, че Христос обърнал водата във вино. Така е, но водата може да се обърне във вино само тогава, когато човек се реши да служи на Бога. Виното подразбира новия живот, който човек трябва да заживее. Когато човек се реши да върши Волята Божия, и новият живот ще дойде в него. Тогава всички мъчнотии, страдания, противоречия, недоразумения, нещастия в живота ще изчезнат. Човек ще се освободи от робството и ще влезе в свободата. Това подразбира християнството в новия смисъл. Ето защо хората трябва да се освободят от стария живот и да влязат в новия.

„Всичко в живота е постижимо“.

Тайна молитва.

1. неделна беседа от Учителя, държана в Русе на 23 септември

1934 год., 10 ч. с.

С КАКВО ТЯЛО?

Отче наш. „Духът Божи“.

Ще прочета част от 15 глава от Първо Послание към Коринтяните, от 35 ст. нататък: „Тогаз ще възкръснат мъртвите.“

„Бог е Любов“.

Да говори човек в света не е лесна работа. Да работи е трудно, пък и да спи, не е безопасно. Следователно, за да стане речта лека, изисква се разумност, разбиране. Защото, ако не знае как да говори Словото, То ще стане товар върху самия него, той ще напакости и на себе си. Ако не знае как да работи и направи някаква погрешка, той ще плаща за това. Пък и ако не е спал, както трябва, има друга една опасност. Когато човек започва един въпрос, с каква цел го започва? Той започва един предмет от следствия към причини, но с каква цел? Тялото е резултат на една деятелност, незнайна за човека. С какво тяло ще живее в бъдаще човек? С какво тяло живее човек сега, това знаем, но с какво тяло ще живее в бъдаще, това е един незнаен въпрос. Защото от сегашните теля виждаме какъв е животът, ние виждаме, че телата на сегашните хора не са толкова съвършени, вследствие на което се явяват известни психологически условия, от които хората страдат. Сега бих ви занимавал с някои въпроси по химия, или по висшата математика, или с нещо по космоса, но за тези въпроси нямаме нужните знания. За тях се изисква и развито съзнание. Когато съзнанието на човека не е развито, той е глух; каквото и да му се доказва, той казва, тази работа не я разбирам. Тази работа е съвсем проста. Говори ми на един език, че да те разбера. Всички сте учили що е център. Центърът е посока, от която известна деятелност може да излезе. Аз наричам центъра кристализиране на някои духовни сили извън времето и пространството. Тези сили понеже имат едно обратно движение към материалния свят, те търсят една посока, в която да се проявяват. Следователно, най-малкото усилие, в което такава една кристализирана сила може да се прояви, е точката. Точката пък може да се прояви в посока на правата линия. Значи, всяко съзнание, което се движи в права линия, има само две посоки: от центъра към периферията и от периферията към центъра. Представете си, че вие живеете в такъв един свят, в който се

движите отпред назад и обратно, вие ще се натъквате на положения, които не ще можете да разрешите. И наистина, когато хората не могат да разрешат, когато хората не могат да разрешат един въпрос, те си турят ръцете на гърба и се движат назад-напред, разхождат се по права линия. Като разрешат въпроса на правата линия, тръгват точно перпендикулярно, образуват една плоскост. За да вземеш едно ново направление, ти трябва да се движиш точно перпендикулярно на положението, по което си се движил до сега. Допуснете, че на земята една птица се движи, разхожда се напред-назад, но в това време се яви отнякъде една котка или едно млекопитающе, което я дебне, преследва я. Какво трябва да направи тази птица? Тя се намира в опасност и тогава вече тя не се колебае, не мисли дали на ляво или на дясно да върви, но веднага взима точно перпендикулярното положение, за да се спаси. Тя взима точно перпендикулярно положение на това, в което се е движила. Казвате: Какво ни интересува това, че някоя птица била дебната и хвръкнала? Представете си, че сте болен, намирате се в безизходно положение, трябва да се лекувате. Ако сте беден, няма какво да правите, да се движите, защото няма да платите на лекар за един обикновен преглед. Ако пък има нужда от един щателен преглед, трябва да му платите хиляда лева, ако пък положението ви е на косъм, ще трябва да платите и десет хиляди лева за консулт, да се определи какво трябва да се прави за вас. Ако сте богат, както и да е, но ако нямате пет пари в джоба си, какво ще правите? Казвате: Като има пари, човек всичко може да разреши. – Съгласен съм с вас. Като има пари, човек всичко може да разреши. „Парице, парице, всесилна царице, с тебе в рая, без тебе по света се скитам и за тебе питам.“ Ако имаш пари, в рая си; ако нямаш пари, извън рая си, извън света се скиташ. Щом имаш пари, въпросът е свършен, разрешен е, няма какво да му мислиш. Какви са условията днес? Богатият се пази от сиромаха. Богатият никога не иска да даде мястото си на сиромаха, да стане богат. – Защо? – Има защо. Сиромахът пък всякога иска да даде мястото си на богатия, той да стане богат. Питам: В дадения случай, по какво се различават в желанията си богатият от сиромаха? Богатият не иска сиромахът да стане като него богат и казва: Той сиромах си е роден, и сиромах трябва да си умре. Парите са за мене. Сиромахът пък е щедър и казва: Аз съм съгласен да дам сиромашията си на богатия и да отида на неговото место. Защо сиромахът е толкова щедър, и защо богатият е толкова скържав?

Сега аз искам да ви занимавам с въпроси, които да ви бъдат в услуга

при разрешението на сегашните мъчнотии, в които се намирате. Сега вас ви интересуват много въпроси, например, какво е положението на света, какво е управлението и какво трябва да бъде, какво трябва да бъде възпитанието на младото поколение, каква е кризата и колко време ще продължава, дали ще има петна на слънцето, а оттам и какво ще бъде плодородието на страната, ще има ли петна на слънцето и т. н. Интересува ви и политическото отношение и положение на България спрямо другите държави: спрямо Англия, спрямо Франция, Германия, Русия и други. Всеки българин се интересува от тези въпроси, но те имат само едно разрешение. Ако Англия, например, има известен интерес от България, той ще бъде чисто материален, на материална основа. Ако аз се интересувам от един банкер, аз не се интересувам от неговия ум, нито от съвета, който може да ми даде, но единствено (от) парите, които мога да взема от него. Като вляза при него, аз ще го нарека благороден човек до толкова, до колкото той може да ми услужи. Ако не ми услужи, той за мене не е благороден човек, и нито ще го хваля, но ще казвам, че е скъперник, жесток човек. И в единия, и в другия случай, и като го хваля, и като го коря, това мнение не е истинското. Защо го коря?

Сега вие си задавате въпроса защо светът е така създаден. Не може ли другояче да се създаде? Сега от слънцето е определена една премия от 25 хиляди стерлинги за онзи, който се наеме да даде нов план за създаването на света. Ако се одобри този план, той ще получи премията. Тъй щото, който от вас може да представи този план, нека го даде на мен, аз да го изпратя до слънцето, за да получи отговор. Щом се задава въпроса, защо трябва да бъдем богати и сиромаси, тогава ще се зададе въпроса защо трябва да бъдем деца и възрастни, защо трябва да има мъже и жени. Не може ли да няма мъже и жени, да има нещо средно, нито мъж, нито жена? Това са ред философски разсъждения. Не може ли да е създаден светът по другояче от сега? Ние критикуваме сегашния свят и намираме, че той не бил тъй добре създаден. Аз пък намирам, че сегашният свят е създаден много добре. Аз съм чел разни научни книги и срещам от някои учени да казват, че окото не било създадено, както трябва, имало някакъв дефект. Че човешкото око има някакъв дефект, това е право, но то се дължи на съвсем други причини. От хиляди години насам окото се е изкривило, вследствие на възпитанието, през което човечеството е минало. Мнозина твърдят, че окото е отскоро създадено. В същност погледът на човека отскоро се е събудил. По-рано погледът на човека е бил вглъбен навътре, той тогава е

виждал духовно, вътрешно. Сега може да се зададе въпроса какво нещо е вътрешното виждане? Вътрешното виждане е вглъбнато виждане, предметът всякога се показва по-малък, отколкото е в действителност. Външното виждане е изпъкнало, при което става разсейване на светлината, вследствие на което предметите се показват по-малки, отколкото са в действителност. Следователно, когато казвате, че виждате слънцето, това слънце е микроскопическо. Това слънце, за което науката казва, че е един милион и 500 (хиляди) пъти по-голямо от земята, се вижда като една диня от 5–10 килограма големина. Като го виждате голямо като диня от десет килограма, направете изчисление, да видите, колко пъти е намалено от естествената мярка. Вие се чудите как е възможно толкова голямо слънце да го виждате толкова малко. Това е въпрос за учените хора, а не за простите, но и учените хора, като дойде да си представят каква е тази големина на слънцето един милион и 500 (хиляди) пъти по-голяма от земята, пак нямат ясно понятие за тази мярка. Па и за земята като говорите, имате ли ясна представа за нея? Можете ли да я обгърнете с погледа си отпред-отзад изцяло? Можете ли да я обгърнете отдясно, отляво, отгоре или отдолу? Сега вие виждате само една малка част от земята, но това, което вие не виждате, другите виждат. Това, което ние виждаме, мравите не виждат. В това отношение, в сравнение с мировъзрението, което имат мравите за света, ние за тях сме богове, и то от първа степен. Като дойде до човека, мравята казва: Човекът е божество, той е грамадно същество. Милиони мрави да се съберат на едно място, те пак не могат да образуват един човек. И ние, според нашите понятия, не разбираме напълно живота на мравите и се чудим, кое е онова, което ги държи като колективна организация. Душата на мравите е колективна. На земята те се чувствуват като една мравя. Между тях няма никаква разлика. Всяка мравя защищава колективното. Сега мнозина искат да се върнат към колективния живот, но ако искат да се върнат към колективния живот и живеят като мравите и пчелите, те ще направят една голяма грешка. Мислите ли, че мравите и пчелите са идейни? Те са най-големите крадци и разбойници. Така се разглеждат те от положението на хората, но от гледището на природата те не са никакви крадци и разбойници. Ако оставите в стаята си една пита мед, ще видите, че след два–три дена цялата пита ще изчезне, нищо няма да остане в паницата. Пчелите, които са толкова благородни, ще изнесат всичко навън, ще ограбят всичкия мед. Преди години направих следния опит. В един от магазините на един кошер турих четири пити мед от по

четири килограма всяка. По незнание някой оставил една малка дупка в магазина и оттам навлезли с десетки хиляди пчели, които изпояли половината мед. Казват ми после, че станало така. Помислих малко, засмях се и казах: Да им е наздраве. Трябваше ли да се ядосвам за 16 кгр мед? Колко струват тия килограми мед? Ако килото е по 25 лв., значи всичко 400 лв. Струва ли за толкова лева човек да се безпокои, да губи мира си? Това е инстинкт в пчелите, но и хората имат този инстинкт като пчелите. Оставете една каса пълна със злато отворена и вижте след това какво ще стане. Непременно ще влезе някой в касата да си вземе нещо. Няма човек в света, който до сега не е бъркал в касата. Изключение правят само светиите. Какво показва това? Че има нещо съблазнително в света. Един богат човек изгубил десет хиляди лева. В това време един религиозен беден човек намира тези пари, прекръства се и казва: Благодаря Ти, Боже, Ти ми отговори на молитвата. След малко го настига този, който изгубил парите си и му казва: Господине, не намерихте ли една кесия със златни пари? Религиозният започва да се колебае и да си мисли какво да отговори: ако му каже, че ги е намерил, трябва да му ги върне, а пък той намира, че това е Божие благословение върху него. Ако пък каже, че не ги е намерил, значи да го излъже. Чуди се какво да прави. Това е един психологически момент, който се случва в живота на човека. Това са ред опити в живота, при които всеки ще се изпита. Такива изпити ще се нанижат един след друг, след което ще дойдат последствията, били те добри или лоши. Ако той задържи парите, в неговите капилярни съдове ще стане такова едно произшествие, което скъпо ще му струва. През целия си живот ще носиш последствията на тази лъжа. Защото няма по-страшна отрова в света от лъжата. Тя е най-страшна отрова, защото най-мъчно се лекува. По-опасно нещо в човешкия живот от лъжата няма. Всичките нещастия на хората седят в лъжливите работи. Щом постави човек лъжата в живота си като основа, непременно ще го сполетят всички нещастия. В Америка се държи статистика колко на сто се употребява лъжата в търговията. На сто най-малко 75 процента си служат с лъжата. Навсякъде се прилага лъжата. Взел съм едно шише със зехтин, който минава за най-чист зехтин, но не е такъв. На зехтин мирише, а има такива примеси, които изменят свойствата му. Смесват го навсякъде с разни примеси. Питам: Кое е онова, което поставя човека в положение да си служи с такива средства? Днес хората избират разни нови способи да фалшифицират стоките си. Ако разгледате съвременното човечество от единия до другия край, всички си служат с

нечестни средства. Човек не иска да си даде отчет в какво вярва. – Е, да си поживея. Какво ще си поживееш? – Е, да се наям поне. – Какво ще се наядеш? – Разбирам човек да яде, но сладко да яде. Някой яде, а не мисли за яденето. Той днес яде, а мисли за утрешното ядене. Това не е ядене. Утрешният ден не съществува. Цялото съществуване на човека зависи от днешния ден. Бог съществува в света само за един ден. Дохожда един при мене и ме пита: Вие съботата ли празнувате или неделята? Казвам: Ако си на северния полюс, какъв ден ще празнуваш? Там има само един ден. Там няма никаква събота, никаква неделя. Като изгрее слънцето веднъж, там имате само един ден. Там слънцето не залязва, както у нас, всеки ден. Там има само един ден, който можете да наречете понеделник, вторник, сряда, четвъртък, петък или събота, или неделя – както искате. Писанието казва: „Ден Господен“. Значи. Съществува само един ден, останалите дни ние ги нарекохме. Дните ние ги образувахме от въртенето на земята. Тъй щото дни има на екватора, на умерените полюси. В полюсите, обаче, има Божествен ден. Там е вечна почивка. На северния полюс трябва да има готово ядене, там нито сееш, нито ореш, нито предеш. Който отиде на северния полюс, там ще бъде на курорт, има чист въздух, умерена температура.

Казвам: Религиозните хора се спират и питат – С какво тяло ще възкръсне човек? С какво тяло? – Тялото е резултат. Тялото точно съответствува на стремежа на човешкия дух, на стремежа на човешкия ум, на стремежа на човешкото сърдце. Тези три положения определят тялото. За да имаме тяло, от което да бъдем доволни, това тяло трябва да бъде толкова пластично, да не се подава на никакви болести. Това тяло не трябва да се подава на никакви изгаряния. То трябва да бъде толкова пластично, че отвсякъде да може да мине. То трябва да бъде напълно господар на положението си. Другояче казано: Човек трябва да има такова тяло, с което никога да не остарява. Сега се заражда другият въпрос: Може ли човек да не остарява? При сегашните условия на живота човек трябва да остарее. И после отново трябва да се роди. Не е голямо нещастие човек да остарее, но не е и голямо благо човек да се роди. Защото раждането подразбира смъртта, а смъртта подразбира раждане. Казано е в Писанието: „Ако се не родите изново.“ Следователно, има едно раждане, в което старостта се изключва. Когато човек се роди от Истината, от доброто, той никога вече не умира, никога не остарява. „Ако се не родите от вода и Дух.“ Аз превеждам думата вода с думата добро, а Духът – с Истината. Що

е водата? – Доброто. Единственото реално нещо, което ние знаем в света, това е Доброто. Единственото нещо, което ние виждаме, и което може да ни причини радост, щастие и блаженство, това е самата истина. Истината е тази светлина, която постоянно влиза в нас. Тя носи живот. Това, което виждаш, е истината, която носи храна за човека. Тя носи храна чрез светлината. Значи, това, което носи истинската храна за човешката душа, това е истината. Тази храна е истинската светлина за душата. Тази светлина ни разкрива света отвън.

Сега да дойдем до съществения въпрос, който интересува само онези от вас, които искат да се специализират в тази област. Той не засяга всички. Останалите можете само да слушате. Въпросът е с какво тяло Всеки от вас си носи това тяло, което днес има. Но ако искате да преустройте тялото си, има един начин, по който можете да го преустроите. Казано е в Писанието: „Роденият от плътта, плът е; роденият от Духа, Дух е.“ Когато Христос казва: „Ако се не родите изново“, Той не разбираше да се родите отново от майка и баща. Това ново раждане е вътрешен процес, който всеки може да опита. Докато се раждате от майка и от баща, ще бъдете в процеса на плътта. Такова е сегашното органическо развитие. Ако си човек, ти едновременно можеш да бъдеш и баща, и майка, и дете, ти сам ще се родиш. Как? Няма да ви обяснявам това. За да ви обясня, трябва(т) ред опити. Алхимиците в средните векове се стараеха да разрешат този въпрос. Те много пъти са затваряли някой старец в реторта, но нито един от тях не можаха да възкръсят – всички умират. Сегашните тела представят такава една реторта. Ако можете и знаете законите за подмладяването, ще можете да се подмладите. Казвате: Кажи ни тези закони. Не мога да ви ги кажа. Ако ги кажа, вие ще имате най-големите нещастия. Ако при сегашните условия, ако при сегашните тела се опитате да направите опита, вие ще изпитате такива нещастия, от които нищо няма да остане от вас – цяла експлозия ще се произведе. Ако речете да си служите със сегашните задушливи газове, вие ще се натъкнете също на големи нещастия. Във Франция един учен е изнамерил такъв револвер, който развива грамадно количество енергия, и то такава, че колкото души попаднат на тези вълни, всички измирали. С милиони волта електрическа енергия развивал този револвер. Такова нещо представят новите огнестрелни оръжия. Достатъчно е едно такова оръжие да влезе в едно хилядно събрание от хора, за да (не) остане нито един от тях жив. Това може да е вярно, а може и да е заблуждение. Така разправят. Това може да

се уподоби на онзи анекдот за страхливеца и мечката. Един млад момък отишъл в една гора, но срещнал една мечка в гората. Отдалеч още той се качил на една круша да избяга срещата с нея. Уплашил се човекът. Мечката, като наближила дървото, подушила го и започнала да се разхожда наоколо. Като седял известно време на крушата, той си казал: Срам е за мене да се плаша от една мечка. И за да я пропъди, той започнал да разтърсва крушата да уплаши мечката. Като видяла, че круши падат от дървото, тя се приближила и започнала да ги яде. От време на време поглеждала нагоре и казвала: Пусни още круши, де. Разтърси още дървото. Най-после, като се наяла с круши, мечката се отдалечила някъде в гората. Тогава момъкът слязъл от дървото, но преди да слезе още видял го един познат и го запитал: Какво правиш на дървото отгоре? – Остави се, видях една мечка и реших да си поиграя с нея. Качих се на дървото и започнах да го бруля, да паднат от него круши, да си хапне мечката от тях. Това е арменски долап. Като казвам, че това е арменски долап, искам да кажа, че и хората често се поставят на такива изкушения, дето искат да излъжат сами себе си. Казва някой: Няма какво, ще се мре. Не говори така, то е сериозна работа. Знаеш ли какво нещо е да се мре? Ти не чакай да мреш. То е опасна, страшна работа. То е по-страшно, отколкото да те нападнат разбойници. Ще се мре. – Този въпрос трябва да се разреши. Той може още сега да се разреши. Смъртта в света е едно посвещение, което кара хората да се откажат от всичко. И Христос е казал: „Ще се откажете от всичко в света.“ Казвате: Не се отказваме, как ще живеем? Не се отказвате, но като дойде смъртта, тогава се отказвате и от баща си, и от майка си, и от жена си, и от децата си – от всичко се отказвате. Щом смъртта ви хване за гушата, от всичко се отказвате. Най-после ще се откажете и от тялото си, и ще излезете вън. Смъртта е голям разбойник. Като дойде при някой човек, тя го хваща за гушата и казва: Всичко ще оставите на мое разположение. Тъй щото не е лесно да казвате само, че ще се мре. Ако аз съм на вашето място, няма да чакам да дойде смъртта при мене, като някой разбойник, да ме хване за гушата и да ме застави на сила да раздам всичко, но ще раздам сам каквото имам, та като дойде тя да няма какво да раздавам и да ме заставя насила да действувам. Ще оставя за себе си най-същественото. Казвате: Нали Господ е наредил живота така, трябва да се живее. Много криви работи, много примеси има в сегашния живот, които трябва да се отделят, да се пречистят. Аз не казвам, че трябва да се откажете от сегашния си живот. За разумния човек, който живее на земята, по-добър

живот от сегашния няма. Той е като едно изпитание, като едно училище за човека. Като свършите това училище, ще отидете в по-високо, в университета. Който от вас е свършил земното училище, дават му диплом и го пращат на друга някаква служба. Той трябва да докаже, че е свършил това училище с добър изпит.

С какво тяло? – С едно тяло, което да не е изложено на сегашната неврастения, на сегашната треска, чума и ред още болести. Свободен трябва да бъде човек. Това аз разбирам да бъде човек господар на своето положение. За Христа се казва, че е понесъл греховете на хората. Можете ли да си представите каква гениалност трябва да бъде, за да понесе греховете на хората? Този човек, който ходеше из Палестина да проповядва на хората, Той беше здрав човек. И като Го осъдиха на разпятие, Той сам носеше кръста си. Като се казва, че Христос се натоварил с болестите и немощите на хората, как е носил техните болести? – Много лесна работа. Той имал доста много автомобили, на които турял болестите и греховете на хората. Тия автомобили вървели подир Него. Сами по себе си греховете нямат никаква тежест. Христос нямал тежести. Положението на съвременните хора е много тежко. Какво по-тежко от това, когато чувствувате, че някой ваш брат или сестра не ви обичат? Понякога вие изпитвате такава скръб или такава тъга, че едва издържате. Какво е това състояние, вие сами не го разбирате, но изпитвате една голяма вътрешна тъга, една голяма студенина, която ви измъчва. Как определяте тази студенина, де я виждате? Казвате: Очите на този човек са някак особено студени към мене, особена студенина излъчват. Че де има студени очи? Как се изразява тази студенина? – Лъскави били. – Вярно е това, студените очи са лъскави, но от какво произтича тази лъскавина? Съществуват два рода електричество: едното е отрицателно, низходящо електричество, а другото е положително, възходящо. Когато първият род електричество влезе в човека, то се отразява зле върху нервната система, и той полудява. За да се освободи от това състояние, човек трябва да изхвърли отрицателните мисли от ума си, да не вижда никаква погрешка, нищо лошо в другите. Това отрицателно състояние в човека е непотребен багаж, който той трябва да тури настрана, да се освободи от него и да започне да мисли добре. Не мислете, че злото е господар в света. Вие имате крива представа за злото. Злото съществува като една трета, а доброто като две трети. Да допуснем, че хората на земята са повече лоши. Затова пък в другите слънчеви системи има повече свети, повече добри хора.

Следователно, като сравним по количество лошите хора на земята за добрите и светите от другите слънчеви системи, ще излезе, че лошите хора съставят само една трета по процент от всички същества по целия свят. Човешката раса живее в разни степени по развитие в разните планети. Хората не са само на земята.

Сега, аз не искам да вярвате в това. То е като едно забавление, като един филм. Аз не ви казвам да вярвате, но, както гледате някой филм, така гледайте и на това. Вие гледате на филма, че някой се изкачва на някаква висока планина и казвате, че човекът се измъчвал. – Никакво измъчване не е това. – Ама някой умирал. – Никакво умиране не е това. Това са само илюзии. За мене важи въпросът дали има някакво отношение между мене и това, което виждам. Казвам: Човешката раса съществува и живее едновременно във всичките планети, според думите на астрономите и астролозите. Някои казват, че Сатурн влияел върху хората на земята. Според мене, хората, които живеят на Сатурн, влияят върху хората на земята. Тъй щото, не е Юпитер, или Марс, или Венера, които влияят върху хората на земята, но хората на Юпитер, на Марс, на Венера и на другите планети оказват влияние върху хората на земята. Хората, които живеят на Юпитер, живеят по юпитеровски; тия, които живеят на Марс, живеят по марсовски; тия, които са на Венера, живеят по венеровски и т. н. Ще кажете, дали всичко това е вярно или не. – Има нещо вярно, но този филм е така скроен, че представя едно добро забавление. Считайте, че това е едно забавление за вас. Ще знаете, че хората, които живеят на Марс, или на Юпитер, или на Венера, или на Сатурн, са другояче устроени, другояче организирани, не са като нас. Най-висшите типове, които сега съществуват, са тия на слънцето, а хората на земята са от низко произхождение, от низките типове в сравнение със слънчевите. – Защо? Хората на земята живеят в много гъста материя. Това, обаче, сега не е важно. Дали има хора и на другите планети, или няма, това е въпрос на бъдащето. Че има там някакви същества, се вижда от това, че хората развиват ред философски въпроси. Никога не могат да се отричат или доказват неща, които не съществуват. Щом съществуват, те непременно ще се или отричат, или твърдят. Ако нещата не съществуват, те не могат нито да се отричат, нито да се доказват. Следователно, щом нещо се отрича или твърди, то е реалност, само че тази реалност може да е положителна или отрицателна. Сега мнозина питат, дали хората на Юпитер седят по-високо от тия на земята. – Те седят по-високо, защото тия типове имат голямо благородство

в характера си. Сега хората на земята ще станат по-благородни, по-справедливи, защото покрай мнозина от тях им оказват влияние. Юпитеровите типове са благородни, справедливи, милосърдни, имат повече бащинско отношение, те не са така дребнави, както хората на земята. Сега астрономите разискват върху въпроса, каква е кожата на хората на една или на друга планета, дали е замръзнала или не. Човек може да живее и върху една нажежена кора от няколко хиляди градуса. Някога той е живял на земята, именно, върху такава нажежена кора. Това нищо не значи. Но при сегашните условия, тъй както сега сме създадени, при тази опитност, която днес имаме, той по никой начин не може да живее на такава температура. Днес човек може да живее най-добре при една температура от 36–37 градуса. Ако температурата мине над 37, дойде до 38–39–40 градуса, човек вече заминава за онзи свят. Дойде ли до 42 градуса, човек вече не може да издържа. Питам: Каква сила е тази да не може човек да издържи една топлина до 42 градуса? Де седи силата на човека? Коя е причината, че той не може да поддържа такава топлина? Питам: Когато туриха в огнената пещ тримата момци, как можаха да издържат тази висока температура без да изгорят? Какво беше тяхното тяло? Онези, които вярват в този библейски случай, какво ще кажат за него? Тук е смисълът на нещата. Това показва, че има едно състояние, при което човек не може да изгори. В това отношение вие можете да правите малки опити. Дръжте съзнанието си концентрирано, да знаете, че сте господари на огъня. Вземете на ръката си един въглен няколко пъти наред и ще видите, че при това положение ще можете да държите въглена в ръцете си без да се изгорите. Ако съзнанието ви не е концентрирано, ще видите, че и пръстите, и ръката ви ще изгорят.

Сега законът седи в следното: Вие трябва да съзнавате, че като сте дошли на земята, вие се намирате под опекунството, под ръководството на ваши братя, които са минали вече вашия път, и днес могат да ви ръководят. Тези братя се наричат старите братя на човечеството, които са турили известни предпазливи мерки, с които да го пазят. Сега като говоря по този начин, ще се яви спор и ще кажете: Каква е целта за идването на Христа на земята? Христос е един от най-старите братя на земята, и Той казва: „Преди да беше Аврам, аз бях.“ Значи, Той по старшинство надминава всички преди Него. Щом Христос е бил преди Аврама, в Него е имало голямо знание, Той е разбирал законите и могъл да живее според тях. Понеже имал най-голямото знание, Той се наел да дойде на земята, да

въведе нов ред и порядък, заради което бил поставен на големи изпитания, а трябвало даже да бъде и разпнат, за да покаже на хората, че има власт да положи душата си, има власт и да я вземе. Но ето вече две хиляди години от Христа, доказано ли е научно, че Той е възкръснал? Това и до днес още не е научно доказано. За онези, които вярваха, Христос е възкръснал, а за онези, които не вярваха и до днес, още не е възкръснал. В същност, Христос възкръснал ли е, или не е? Това се отнася до онези, които вярват. Това зависи от вярата. Човек не може да знае дали Христос е възкръснал, ако сам той не възкръсне. Когато ти възкръснеш, това ще бъде най-голямото доказателство, че и Христос е възкръснал. Ако ти не възкръснеш, и Христос не е възкръснал. Какво друго доказателство ми е нужно? Най-голямото доказателство седи в това: когато аз възкръсна, и Христос е възкръснал.

Сега важният въпрос за вас е: С какво тяло? Казвате: Ама и ние можем да възкръснем. Не отричам това – ще възкръснете. Три неща се изискват при възкресението: една любов, на която връзките никога да не са късани; едно знание, на което връзките никога да не са опетнявани; една истина, която никога да не е отстъпвала от своя път. Този е пътят на възкресението. Представете си, че аз имам една твърдост на тялото, не такава, каквато диамантът има, но хиляди пъти по-голяма от неговата, какво може да се противопостави на такова тяло? Тогава, каквото и да е друго тяло, което влезе в съприкосновение с моето, не ще може да ме проникне. Това тяло ще се разбие от моето. Питам и младите, и старите, де е тяхната сила? Всички страдания, които сегашното човечество минава, са нарочно създадени. Днес бялата раса се опитва колко може да издържи. Днес всички хора се оплакват от неврастения, от разни болести. Страданията в този случай не са нищо друго, освен изпитание за хората, да се види колко могат да издържат. Някой казва: Не мога повече да издържам. И от невидимия свят си поставят бележка. Те си държат бележка кой до колко може да издържа. Някой мъж като се ожени едва издържа, четири години може да издържи жена си и след това ѝ дава разводно писмо. Турят му бележка. Някой баща като има няколко деца, гледа ги четири–пет години и след това ги напуща, заминава за някъде, остави ги сами да се справят. Турят и на него бележка. Някой пък, учи, свърши училище и после туря знанието си на работа. Всички хора са поставени на изпит. Казвате: Еди-кой си заема голяма служба. Тази голяма служба е изпит за него. Като ви говоря сега, всички искате да бъдете господари на съдбата си. Хубаво е,

няма по-хубаво нещо от това, човек да бъде господар на съдбата си. Обаче, сам човек не може да бъде господар на съдбата си. Когато двама души се съюзят заедно, те могат да бъдат господари на съдбата си. Всяка права линия може да бъде господар на своето положение, само ако има две точки. Само между две точки може да прекараме една права линия. Квадратът пък е образуван от четири точки, които са основните точки в него. В квадрата не можете да поставите повече от четири точки. Само четири точки могат да го образуват. Тези четири точки са основните точки, които образуват нашия живот. Отпосле вие можете да разширите този квадрат. Истината подразбира това, което в даден случай вие не можете да избегнете, но с което можете да си служите.

Казвате сега: Ти вярваш ли в Бога? – Какъв смисъл има да се вярва в Бога? Бог е онази велика възможност, в която се крият човешките постижения. Който иска да постигне всичко в света, да види възможностите, които се крият в него в даден случай, той трябва да вярва в Бога, понеже Бог има всичките възможности в себе си. И човек трябва да има една своя вътрешна опитност за Бога, не тъй както философите пишат, нито както религиозните вярват, но тъй, както Бог се открива на всеки човек. На всеки човек Бог се открива по особен начин. В това вярвам аз. На всеки човек, според степента на неговото развитие, Бог се открива по особен начин. Следователно, човек има особени схващания за Бога. Следователно, всеки трябва да бъде уверен в онова откритие, което има в себе си, за Бога, а какво другите мислят за Бога, ти не можеш да знаеш. Но да казвате, че Бог е всесилен, безконечен, това са неразбрани неща. В какво седи всесилието на Бога – това не е важно за мене. За мене е важно това, че досега Бог никога не ми е изневерил и никога не съм видял някаква слабост в Него. Доколкото зная, това, което, Той е казвал, всякога Го е направил. Ако вие повикате Господа, в когото вярвате да уреди отношенията ви с брата ви, с когото от две години се мразите, Той ще дойде и ще смекчи отношенията ви, ще смекчи сърдцето на брата ви, и той ще каже: Братко, прости ме. И ако повикате Господа във време на голяма суша, Той ще дойде и ще ви помогне. Знаете ли сега какво е положението в Америка? Американците страдат от голяма суша, вследствие на което са изклани много говеда по липса на храна за тях. Голяма криза има в това отношение. Глад има в Америка. Вие седите и роптаете, без да ви дойде на ум да се обърнете към Господа. Какво би било и вашето положение, ако тази криза, ако тази суша дойде за четири–пет месеца в България? Ще настане голям

глад в страната. Вие казвате: Дотегна ни животът. Но ако дойде такъв глад, знаете ли какво ще бъде физическото положение на страната? Знаете ли какво ще бъде положението на чиновниците? Само един човек може да спаси положението. Кой? Който има вяра в Бога. Ако този човек може да спаси положението, той е най-нужният в дадения случай в България. Не е въпросът какво те мислят, но онзи човек, който може да спаси положението на всички хора, той е най-необходим. Не онзи, който урежда своите работи, както и работите на домашните си – това всеки прави, но онзи, който урежда положението на всички хора. Не да направи всички хора щастливи, но да задоволи нуждите на всички млади моми и момци, и на всички ученици, на всички учители, на всички слуги и господари, на всички учители, свещеници и т. н. Това е велика философия, велико разбиране, което не може да се разреши с едно драсване на калем. Това е един вътрешен процес, който трябва да даде нещо на човека. Какво ще ви проповядва един лекар със своите церове. Важен е онзи живот, който природата може да ми даде. Никой не може да ми даде храна. Природата е единствената, която ни дава храна, която ни дава живот. А вие казвате: Да дойде някой лекар да ни помогне. До толкова, до колкото лекарите са проводници на Божественото, те са добре дошли; доколкото управляващите, учителите, свещениците са проводници на Божественото, те са добре дошли. Щом те се отклонят от този път, идват вече страданията, на които съвременното човечество е изложено. Турците имат една поговорка, с която казват: Какво да се прави? И българите казват: Какво да се прави?

„С какво тяло?“ Една благородна, възвишена душа трябва да има едно отлично тяло, отлично лице, отлично око, отлична уста, всичко отлично. Тази душа не трябва да знае какво нещо е лакомия, скържавост, лековерие, безверие, съмнение, омраза, злоба, завист и т. н. Всички тия неща тя не трябва да знае. За тях тя трябва да бъде невежа, а да знае само какво? Вие знаете какво трябва да знаете. Казвате: Трябва да се любим. Аз се чудя на думите на хората. Мнозина дохождат около мене, говорят за Любовта, а виждам, че те в себе си нямат никаква Любов. – Ама горяло му сърцето. В това сърце аз не виждам никаква Любов, а само пепел. Един ме пита: Ти обичал ли си? – Кого? – Младите моми. – Аз никога не съм се старал да не ги обичам. Аз съм младият човек, който всякога обича младите хора. Единственият млад, Когото аз познавам, това е Бог. Какво ще ми кажете отгоре на това? Аз не познавам друг по-млад в света от Бога. Аз не

познавам друг по-възрастен в света от Бога. Аз не познавам друг по-стар в света от Бога. Всички останали хора са още зелени листа заради мене. Казвате: Де седи нашата сила? Сега вие сте на изпитание, професори има, които се занимават с вас, и сами вие ще видите де е вашата сила. Сега да ви кажа как ще бъдат вашите изпити. Като влезете в изпитателната стая, ще поздравите професорите си, ще се ръкувате с тях и ще ги погледнете. Ако професорът ви се усмихне, ще знаете, че той ще ви помогне. По този начин знанието на професора ще мине във вас. Обаче, ако, като се приближите при професора си, видите, че той поглежда надолу, ще знаете, че ще ви скъса. – Ама мога да забравя урока си. Човек, в душата на когото в даден момент работи Любовта, Мъдростта и Истината, той никога не може да си забрави урока. Целта на Бога не е да къса своите деца, нито да ги погребва в земята. Целта на Бога е да ги вижда умни, да учат и да работят. Целта на Бога е да ни освободи от ненужния товар. Вижда, че някой носи на гърба си товар от 120 килограма. Той казва: Снемете този товар от гърба си. И след това ще му даде нова, лекичка дреха. Той казва: Дайте му един от най-лекичките модерни костюми, които тежат по 250 грама. Мнозина се страхуват да не отслабнат. Някой казва: Отслабнал съм осем килограма. Радвайте се и за това. Има една материя, която мирише хубаво. Ако тялото ви мирише добре, вие сте здрави. Ако не мирише добре, гледайте да се очистите. Една от младите сестри казваше какво усещала, че в нея нещо гние. Казвам: Радвай се, че се освобождаваш от нещо. Всяко семе, което се хвърля в нивата, първо гние, а после започва да живее. Това, което гние, се организира. Ако вие сте верни на закона, след гниенето ще се яви животът. Не е опасно човек да гние; не е опасно човек да бъде учен, да бъде богат, да бъде беден, силен. Силата е опасна, когато нямаш Любов в себе си; силата е опасна, когато нямаш знание; силата е опасна, когато нямаш Истината в себе си. Богатството е опасно, когато нямаш Любов, когато нямаш знание, когато нямаш Истината в себе си. Всичко в света е опасно без Божията Любов, Мъдрост, Истина и знание. Тогава, защо ви са такива блага, които един ден ще бъдат опасни за вас?

„С какво тяло?“ Сега, като се върнете дома си, ще ви дам един метод за приложение. Макар че вие сте малко мукалити, не сте от щедрите, но ще ви дам нещо, за което, ако не днес, един ден ще трябва да си платите. Един ден все ще взема нещо от вас, не можете да не си платите. Застанете тихо и спокойно в себе си, но преди това определете си едно от двете положения: богат ли си или сиромах; учен ли си или невежа; силен ли си или слаб;

добър ли си или лош. Изнесете тези факти в себе си както са, без да се критикувате. Ако си малко дете и нищо не знаеш, това е в реда на нещата. Ако си знаеш, няма защо да се гордееш. Ако си богат и констатираш това положение, застани тихо в себе си и благодари, че имаш това богатство. Ако си крайно беден, благодари на сиромашията с думите: Много ти благодаря, сестра, че си ме посетила. По-хубава сестра от тебе до сега не съм срещал. И богатството е друга хубава сестра. Сиромашията и богатството са две сестри, които много се обичат. Вие имате крива представа за тях. Сиромашията ни най-малко не е сиромахкиня, но богатата сестра е касиерката на сиромахкинята. Богатата сестра е по-младата от двете. Когато сиромашията ви посети, вие трябва да ѝ благодарите. Голяма привилегия е, че ви е посетила. Невежеството пък е един ангел, който иде като невежа при вас, за да не ви уплаши. Той знае много работи. Който знае много неща, той е само като справочна книга. И слабият е един такъв ангел, който ни най-малко не е слаб. Той само се е нагодил, за да не ви плаши. Силният е на разположение на слабия и казва: Можеш да разчиташ на мене. Сиромашията дойде и казва: Невеж човек съм. – Че кого учат: учения или невежия? Онзи, който не знае, не че нищо не знае, но той се представя, че не знае. В дадения случай той няма условия да се прояви. Всеки от вас може да бъде невежа. Един американски проповедник ми разправяше една своя опитност. Един ден си заучавал проповедта наизуст. Отивам на църква, готвя се да изляза на амвона, но виждам, че съм забравил проповедта си, която бях написал. Успокоих се веднага, защото я знаех наизуст и можех и без написаната. Започнах да проповядвам, но в стаята влиза една дама с черни очила. Поглеждам към нея и моментално забравих проповедта си, не знаех вече какво да говоря. Цялата ми проповед изчезна от ума ми. В това време започнах да си мисля какво да кажа и реших да се извиня, че не съм разположен, не мога да говоря. Обаче, в този момент влиза в стаята един господин с весело, засмяно лице. Като погледнах към него, изведнъж мисълта ми се просветли и аз можах да продължа проповедта си. Като свърших проповедта си, отидох към този господин и му казах: Благодаря ви, че ми донесохте проповедта. Ако не бяхте влезли в стаята, нищо не бих могъл да кажа от проповедта си. Следователно, ще влезе някой във вашия живот, който ще ви донесе мрак, но ще влезе после някой във вашия живот, който ще ви донесе светлина. Тези, които носят светлина, това са вашите приятели, това са онези, които ви обичат. Онзи, който носи светлина, той няма да ви

насърчава, но като влезе при вас, вие ще се почувствувате свободни в неговото присъствие. С това не искам да ви кажа, че човек трябва да ви говори сладки думи. Оставете сладките думи настрана. Какво аз ви говоря, не разчитайте на моите думи. За вас е важно онова, което приемете от мене, което чувствувате отвътре. Като говоря, друга е целта на моето говорене. Следователно, всеки човек е такъв, не какъвто отвън се проявява. Вътре в човека има един Божествен човек, който не се изменява. Разчитайте на това Божественото, което можете да приемете от него. Има едно състояние, в което човек може да изпадне. Тогава той се дразни, сърди се, но на това състояние не трябва да разчитате. Но има и едно състояние вътре в него, което се дължи на нещо добродетелно в човека и което винаги остава спокойно, не се безпокои, от нищо не се тревожи. Едното същество казва: Не мога повече да търпя, ще се хвърля, ще се убия. Другото казва: Не бързай, не се безпокой, всичко ще се нареди. – Второто е Божественото в човека. Слушайте Божественото в себе си. Всеки има този Божествен глас в себе си. Ако разчитате само на външния живот, той може да ви спъне.

Сега аз не ви проповядвам един еднообразен живот, но казвам, че вие трябва да обичате живота с всичките негови разнообразия и еднообразия. Вие трябва да обичате и най-малките треви, и звездите, и небето, и слънцето, и всички живи същества, както и всички хора – били те добри или лоши. На всичко трябва да гледате така, както Бог гледа. Ти няма да си даваш мнението кой какво върши. Ти не си пратен за съдия в света. Кой каквото върши, това е негова работа. Има кой да съди. Ако искаш да съдиш, ти си учен човек, който трябва да каже: Тази работа е така наредена, няма какво да се произнасям аз. Вие искате да знаете какво нещо е злото в света. Не се занимавайте със злото в света. Злото е нещо относително. В Писанието е казано: „За онзи, който люби Бога, злото ще се превърне на добро.“ Ще дойде ден, когато ще дойде Бог да отнеме злото от онзи, който Го люби. Ще кажете: Не трябва ли тогава да помагаме на бедните хора? – На бедните хора трябва да подобрим външните условия. Най-първо мислиш в себе си трябва да подобрим техните условия. Най-първо човек трябва да направи доброто в себе си, да види какви са били подбудителните причини, които го заставят да направи това добро. Първо трябва да желая доброто на другите хора, както го желая и на себе си. Аз трябва да желая благото на другите хора, както го желая за себе си. Аз трябва и на другите хора да желая да имат здраво тяло, както го желая на

себе си. Не е въпросът да имат тяло като моето, но да имат здраво тяло, на което да се радват.

Казвам: Ще се уедините и в това положение ще влезете във връзка с всички хора на земята, които се подвизават в този път. Ще поддържате тяхното присъствие и ще обикнете своите ближни. Като се свържат хората помежду си, тогава ще могат да помогнат и на ближните си, както и на външния свят. Само здравият човек отвътре може да помага отвън. Ние не се нуждаем толкова от материални блага. Спънката не е толкова в материалните блага, но у нас няма достатъчно разположение да изпълним Волята Божия. От две хиляди години насам във всяко царство се чете: Да бъде Твоята Воля, както на небето, така и на земята. Колко християни има днес, които искат да бъде Волята Божия? Ние искаме да бъде Волята Божия, а чакаме другите да я изпълнят. Всеки трябва да бъде проводник на Волята Божия. – Ама аз мога ли да оправя света? – Ти няма какво да оправяш света, ти трябва само да станеш проводник на Волята Божия. Ако станеш проводник, ти ще се подигнеш. Това трябва да стане условие за твоята душа да се подигне. Тя трябва да се подигне на по-високо стъпало и да забогатява и в знание, и в сила, и в добродетели. А това, страданията и изпитанията, които минавате, те са временни. Аз разглеждам въпроса от друго становище. И в света го разглеждат, и те са прави, но там има едно временно разрешение. Един лекар лекува един болен три–четири месеца и той оздравее, но после пак се разболее. Пак го лекува няколко месеци, пак оздравее и пак се разболее. Аз говоря за едно здравословно състояние на човека, в което той няма нужда от никакъв лекар. Лекарят трябва да научи болния да спазва онези хигиенични правила, в които животът неизменно трябва да се проявява. Сега аз искам да насоча вашия ум да имате едно верую. С това верую повече ще ме разберете, затова бъдете верни на вашето верую. Оставете онези неща, които носите по наследство отвън. Вземете тези, които със себе си носите. Рибата, като се роди още, знае как да плава; птицата, като се излюпи, знае как да хвърка; пчелата без да е учила някакъв университет, знае как да се ориентира. Има нещо в човека, на което вие можете да разчитате за всеки даден случай. Но има една опасност. Когато човек попадне в това положение, той започва да мисли, че няма нужда от никого. Това положение, обаче, ражда греха. Грехът е произлязъл от момента, когато човек е съзнал, че няма нужда от другите хора. Богатият казва: Аз не се интересувам от живота на другите хора. Сиромахът пък се интересува от другите и казва: От мене никой не се

интересува. Никой не се грижи за мене. Мислите ли, че Бог, Който му е дал тази душа, този ум, това сърце, няма да се грижи за него? Богатият се мисли за осигурен, затова не иска да знае за другите хора. Бог се интересува от всички, но как искате вие Той да се интересува? Трябва да ви направи богати ли? Вие сте в училището тук, дето не можете да бъдете богати. Докато сте на земята, трябва да се опретнете да работите, слуги трябва да станете, а като отидете там, дето се приготвяте, ще ви посрещнат като княжески синове. На земята не можете да носите царски титли и корони. Тук ще бъдете малко скъсани, със закърпени обуща и дрехи. Казвате: Скъсани са обущата ми. – Аз предпочитам да нося скъсани обуща, но сърцето ми да е чисто, отколкото да бъда с лачени обуща, а сърцето ми да е нечисто. Аз предпочитам да имам светъл и просветен ум, отколкото да нося палто кожено със самурена яка и с цилиндър на глава. Аз предпочитам сухия хлебец, отколкото всичкото най-хубаво ядене в света. Чудни са хората, когато не знаят какво да искат! Колко е вкусен сухият, препеченият хляб в гората. Вие яли ли сте такъв хляб в гората?

Та целта ми е да се роди у вас едно желание, не да бъдете страхливци, но при всичките положения, в които се намирате, да благодарите на Великото Провидение, което ви е поставило при тези условия. Ако сте дете, няма да бъдете постоянно дете; ако сте възрастен, няма да бъдете постоянно възрастен; ако сте стар, няма да бъдете постоянно стар. Това е положението за вас, които сте слезли на земята. Един ден вие ще давате пари за това нещо, но няма да го имате, няма да се върне вече. Вие имате едно предназначение, което трябва да изпълните. Постъпвате в първо отделение, няма да останете там; ще постъпите във второ отделение, после в трето, в четвърто. След това ще влезете в прогимназията, в първи, във втори, трети клас. Като свършите прогимназията, ще влезете в гимназията, ще свършите всичките осем класа. След това ще влезете в университета, дето ще свършите първи, втори, трети, четвърти курс. И там няма да останете, ще се специализирате. След това ще преминете през другите планети. Като минете през Юпитер, през Марс, през Венера, през Сатурн и през всичките крайни планети, най-после ще дойдете в слънцето, през неговия университет, дето ще прекарате сто години. Това са сто слънчеви години. Там ще прекарате две милионни години като дете, 25 милионни години като възрастен и още толкова като стар. След това ще напуснете слънцето и ще отидете да живеете на Сириус. Там ще прекарате 500 милионни години като стар, още толкова като възрастен и толкова като

млад. След това ще обикаляте и другите планети. Сега благодарете се, че сте бедни и малки, защото, ако бяхте богати и големи, нямаше да се съберете в този салон. Окултната наука разправя, че човек някога е бил висок по 35–40 метра, а даже и до сто метра е достигнал; ако вие днес имате тази височина, де ще влезете, в коя стая? Кой би могъл днес да скрои дрехи за толкова висок човек и обуща толкова големи? Благодарете, че имате такова тяло днес, на което да се радвате. Не е в годините и в големината, която имате. Дръжте тялото си в изправност и не се мъчете, не разрушавайте вашата капилярна система: Не атакувайте мозъчната си система, нито вашия мозък. Дръжте мозъка си всякога в изправност. Дръжте в изправност симпатичната си нервна система, която е свързана с чувствата, със сърцето ви. Мозъчната система е свързана с вашите мисли. Следователно, каквито отрицателни мисли да ви дойдат, че това станало, онова станало, кажете си: Всичко е за добро. Случи се нещо в чувствата ви, кажете: Това е за добро. Умрял някой – за добро е. Страдал някой – за добро е. Каквото и да ви се случи, знайте, че то е за добро. Сиромах си станал – освободил си се от едно главоболие. Някой станал богат – Господ да му е на помощ да носи товара си.

Сега какво да ви кажа? Аз зная, че вие искате нещо съществено, което би ви задоволило. Засега не мога да ви кажа това същественото, което вие искате, защото не можете да го изпълните. След хиляда години ще можете, но не сега. Кое е същественото? Същественото е, ако сега мога на всички ви да подпиша един чек от десет хиляди английски стерлинги. Тогава всички ще се зарадвате, но аз съжалявам, че не мога да направя това. След хиляда години ще мога да направя това, но сега не мога. А за сега дръжте природата, тя може да направи това. Природата може да ви даде. Пък аз и да искам да ви услужа, сега не мога, ще създам цяла беля. Ако на вас дам по толкова, веднага ще се стекат отвън много хора, и те ще искат. Пък и от странство ще дойдат да искат.

Един от индуските Махараджи, от князете, като празнувал златната си сватба, накарал да го претеглят, и колкото килограма тежал, уравновесил със злато. Теглото му било 75 килограма. Той заповядал да раздадат всичкото това злато на окръжаващите. Сега и на вас желая да се претеглите, и колкото тежите, толкова злато да раздадете на другите, за да не очакват на мене.

2. неделна беседа от Учителя, държана на 7 октомври 1934 г.

София, Изгрев

Уточнение: На 30 септември 1934 г, 10 часа, няма по каталога беседа!

КОЛКО СА ПРЕКРАСНИ НОЗЕТЕ

Отче наш. „Благославяй, душе моя, Господа“.

Ще прочета един стих от 10 глава от Евангелието на Йоана: „Колко са прекрасни нозете на онези, които благовествуват“...

„Духът Божи“.

Има епохи в живота, когато хората са имали ред забавления. Ние се намираме в епоха, когато няма забавления, но има най-сериозни работи. Минаха онези времена на забавленията. Децата се забавляват. Детинството на човечеството е минало. Човешката деятелност и човешкото съзнание се е развило. Днес хората страдат, и страданията им са се увеличили. Колкото страдания е имал човек в миналото за хиляда години, толкова страдания има днес за 50–60 години. Днес има някои въпроси неразрешени. Хората разрешават такива въпроси, които сами по себе си ще се разрешат. Например, те разрешават икономическия въпрос, как ще живеят, как ще прекарат живота си. Как ще прекара живота си заекът? Как ще прекара живота си лисицата, вълкът? Как ще прекара живота си змията? Как ще прекара живота си жабата, рибата, птицата? Определено е как заекът ще прекара живота си. Определено е, как човек ще прекара живота си. Всеки ще прекара живота си така, както е определено. Не е въпросът да се прекара животът. Понеже животът не е нещо физическо, той не може да се прекара като вода. Някой казва: Как ще преживея? Животът не може да се изживее. Това са само думи така употребени. Нима ти като се оглеждаш в огледалото, и виждаш, че си красив, че огледалото те е направило красив? Казвате: Да научим нещо. Писанието казва: „Всички ще бъдем научени от Господа.“ Питам: Ако човек се учи между хора, които не разбират, какво нещо е Любов, Мъдрост, Знание, Истина, Свобода, какво ще научи той? Добре, имате тогава Питагоровата теорема, че квадратите, построени върху катетите са равняват на квадрата, построен върху хипотенузата. Какво разбирате вие под катети и хипотенуза? Това е за развиване на ума. В какво седи това развиване? Защо, именно, Питагор е взел правоъгълния триъгълник , а не е взел равностранния триъгълник? Каква идея имал той? Той имал някаква идея, която не е развил. И днес всички говорят за

Питагоровата теорема. Вие имате друга теория и казвате: Човек трябва да бъде добър. Защо? На какво се дължи доброто в човека? Или на какво се дължи Любовта на човека? Отде започва и де свършва? Или на какво се дължи умът на човека? Казвате, че умът се дължи на мозъка. Било е време, когато човек е имал много малък мозък и пак е разсъждавал. Неговите разсъждения са били външни, а не вътрешни. Сега с мозъка си човек разсъждава повече външно, и с него изучава физическия свят. Ето, и съвременната математика, например, изучава повече физическата математика. Един астроном, например, може да изчисли или да предскаже кога става затъмняването на слънцето или кога ще се яви или изчезне някоя комета. Това са механически процеси. Но ако на този математик дам една площ от човешкото тяло как ще я изчисли? Например, ще му дам една площ, която има дължина 12 см и широчина 6 см. Или имате един нос от 6 см дълъг и 4 см широк и една уста от 6 см дължина, а горната и долната устна от по два сантиметра дебели, брада 6 см дълга, важно е, как ще определи по тези числа характера на човека. Каквото кажете на този математик, той ще се намери в чудо от тези данни. Защо? Защото това влиза вече в органическата математика. А механическите процеси са завършени процеси. Важни са онези процеси, които са минали през механическата, през органическата и през психическата математика, защото по тях можете да съдите за причините и последствията на нещата. Сега човек още не е завършен процес. Казвате, че човек е създаден по образ и подобие Божие. Има един съвършен план, но този план още не е завършен. Човек представя същество в незавършени процеси на своя организъм. Ако разгледате лицето на човека, ще видите, че то още не е завършено, не тъй симетрично, не е красиво. Ако разгледате челото, носа, очите, веждите, пръстите, навсякъде ще намерите дефекти, колкото искате. Всъщност това не са дефекти, но незавършени процеси. Човек представя скицата на някой художник, която не е завършена още. В първо време тази скица представя нещо подобно на гарга, която децата рисуват, но като се завърши, тя ще изпъкне.

Та сега ние си представяме човека такъв, какъвто не е. Говорим за доброто, а не знаем какво нещо е доброто. Говорим за Любовта, а не знаем какво нещо е Любовта. От гледището на Писанието, на Свещените книги мнозина поддържат, че Любовта е плод на Духа. Казвам тогава: От какво произлиза едно дърво? От семката. Семката произвежда дървото, а дървото произвежда плода. Плодът пък произвежда семката. Един непрекъснат

процес. Тези процеси не могат да бъдат разбрани по единствената причина, че в човешкото сърце има известни области неразкрити. Много хора се безпокоят за много малки работи, за нищо и никакво се безпокоят. Те се безпокоят дали лотарийният им билет ще спечели или не. Има един българин, който от 12 години насам все ми пише и ме пита, кой билет да взема, за да спечели. Той разиграва една чуждестранна лотария, иска да спечели от нея. Аз още не съм му отговорил. Той очаква да спечели поне 400–500 хиляди лева и тогава да се върне в България. Все не печели билетът му. Колкото пари е дал, най-много толкова е спечелил. Той ме пита коя година да се върне. Казвам му: Като прекараш още хиляда години, все ще изтеглиш един билет, който да печели. Чета в един вестник, че някой си в Унгария взел един лотариен билет и му се паднали 500 хиляди марки. Той раздал тия пари на бедни. Купил втори билет, спечели един милион марки. И тях раздал. Купил трети билет, спечелил повече от един милион марки. Питам: Как ще обясните това нещо? Ние не го обясняваме, но само констатираме един факт. Ние констатираме само факта каква е величината на Меркурий, на Венера, на Марс, на Юпитер и т. н. Който не разбира от астрономията, ще има едни заключения, а който разбира астрономията, ще има малко по други заключения. Друг, който не разбира строежа на вселената, ще знае, че масата на една планета, нейният диаметър, дали полюсите ѝ са сплескани или не, всичко това упражнява влияние върху развитието на съществата, които живеят на самите тия планети. Тъй както е устроена земята, никъде не може да има такива тела, както на самата земя, защото това разстояние, което е от слънцето до земята никъде другаде го няма. То е около. Какъв е диаметърът на земята според последните научни данни? Мисля, че е 12 хиляди километра. Ако вземете диаметъра на Венера, той е почти като този на земята, няма голяма разлика. Предполага се, че масата на Венера е съвсем друга, друга култура има тя. Съществата, които живеят там, са устроени съвсем другояче от тези на земята. И в Меркурий е също така. И на Марс има жители, които са съвсем другояче устроени от тия на земята. Онези, които са строили вселената, имат един общ велик план. Техните умове и техните разсъждения, например, за време и пространство се коренно различават от нашите разсъждения и схващания за време и пространство. От тяхното гледище нашите разсъждения са съвсем детински, те изглеждат съвсем смешни. Например, какво схващане може да има една микроба за вечността? Според нейните схващания понятието за вечността ще бъде

трилиони или квадрилиони километри далеч от нашето. Кажете ми, колко време ще отнеме на човека, за да извърви едно разстояние от един квадрилион километри? Има същества, на които съзнанието е толкова голямо, че обхващат земята. За тях земята представя нещо като една малка топка, която те виждат отвсякъде. Те като че имат милиони очи и обхващат земята в съзнанието си като малка топка. Хората, които имат само две очи, едва ли виждат една малка дупчица от земята и казват: Това е нашата земя. Казвам: Това, което вие виждате, ни най-малко не е вашата земя. Вие трябва да знаете, че това, което виждате, е едва кожата, повърхността на земята. Животът, значи, е върху кожата, върху повърхността на земята. Също така земята има гръбнак, има мускули, има и стомах, вследствие на което и тя иска да яде, като всички живи същества. Можете ли да си представите, като седне земята да яде, колко нещо изяжда на един обед. Можете да си представите, като ѝ се сервира един обед, колко агънца и колко говеда ще ѝ трябват! От всички говеда, които са на земята, не може да ѝ се даде един обед. Питам тогава: Като се храни земята, отде взима своите говеда? Или вие ще кажете, че земята не се храни. Това е ваше мнение, но ако запитате земята дали се храни, тя ще ви отговори. Вие по този въпрос ще си имате свое мнение. Това са странични въпроси.

Казвате: Важно нещо е човекът. Сиромашията не се носи. Какво нещо е сиромашията? Сиромашията е едно неестествено положение на човешкото сърце; сиромашията е едно неестествено положение на човешкия ум. Сиромашията се дължи на едно неорганизирано сърце на един неорганизиран ум. На какво се дължи престъплението? Престъплението се дължи на зле организирано сърце, на зле организиран ум. Това са определения за сиромашията и за престъпленията. Ако искате, можете да ги вземете, ако пък намерите по-добри определения, можете тях да вземете. Така може да се работи. Сърцето не е една фикция, нито умът е една фикция. Сега хората отричат съществуването на душата, а някои поддържат нейното съществуване. Както и да определят душата, тя съществува вън от всички определения. Като определите какво нещо е душата и докажете нейното съществуване, въпреки всичко това, тя пак си съществува. Дали ще ѝ откажете, или поддържате, тя си съществува. Като определяте сърцето, и то не се явява сега. То си съществува независимо всичко друго. Мнозина са ме питали: Кажи ми как мислиш за съществуването на Бога – съществува ли Бог или не? Казвам: Какво учат хората по това? – И те започват да ми представят ред теории. Казвам:

Вярвайте, каквото философите ви казват. Едни философи вярват, че има Господ, и наистина има. Други не вярват, че има Господ, и наистина няма. Тогава аз примирявам тези две противоречия по следния начин: онези философи, които вярват, че няма Господ, се намират в неогряната част на земята. Онези философи, които вярват, че има Господ, се намират в огряната част на земята. Следователно, първите живеят в нощта, а вторите – в деня. Според мене, тази философия на ден и на нощ е много хубава и затова казвам: Онези, които са в нощта, да спят под юрганите си и да се наспят хубаво, а другите, които поддържат, че има Господ, те са в деня, и затова трябва да се опретнат да орат, да копаят и да работят.

Сега да оставим въпроса дали има Господ или няма. Защо хората искат да знаят, има ли Господ или няма? Според моята философия, според моите разбирания, този въпрос е поставен малко по другояче. Когато някой иска да знае дали аз съм беден или богат, той е заинтересуван. Който се интересува от положението на някой човек, предполагам, че той е слуга, и иска да се цени при някой господар, но се интересува дали този господар е богат или сиромах, дали този господар е добър или лош човек. Ако този господар е богат, слугата може да се цени при него, ще има възможност да му плати, няма да го изиграе. Или някой може да е студент, който иска да знае дали някой човек е богат, за да може да апелира към него, да му помогне да свири. Друг пък може да е апаш, и затова иска да знае, дали даден човек е богат, за да може да открадне нещо. Друг пък иска да знае дали някой е умен или не. Ако е умен, ще знае каква стратегия да вземе. Ако пък някой е орта-будала, според както казват турците, тогава лесна е работата.

Това са обикновени неща, които аз ви навеждам. Вие ще кажете: Кажете ни нещо по-сериозно. Питам: Кое е най-сериозното нещо в света? Най-сериозната работа за майката, която ражда, е да роди детето. Най-сериозната работа за ученика, който е свършил училището, е да държи матура. Ако го скъсат, той ще страда. Затова тази работа за него е най-сериозна. Най-сериозната работа за онзи, който има да плаща дългове, е като дойде падежът на полицата му, дали ще може да плати или не, дали ще може да се отсрочи или не плащането. Ако не може да плати, ще фалира. За онзи, когото бесят, най-сериозната работа е да знае дали ще го помилват или не. Той седи и чака дали ще го окачат на въжето или ще го обесят. Съвременните хора апелират към Божията милост и казват: Дано Господ бъде милостив към нас! Не, има друга една страна, тя се отнася и

до нашите отношения към Бога. Бог може да е милостив, но и от вас зависи да възприемете Неговата милост. Допуснете, че аз съм един добър, благороден човек. Дойде при мене един болен човек, който има язва в стомаха си. Как ще му покажа своята милост? Каквато храна и да му дам, той ще каже, че съм му направил голяма пакост. Как трябва да постъпя с този болен човек? Сега, както и да постъпва спрямо нас Бог, и ние се намираме в същото положение, както болният човек спрямо мене. Следователно, в края на краищата, и вие ще се намерите в същото противоречие. Това противоречие седи в обстоятелството, че ние търсим Бога някъде отвън, търсим Го в звездите, на небето, на слънцето, в човешката душа, в човешкото сърце и т. н. Не говорете така. Така може да се говори само на човешки език. Бог живее в човешкото сърце Че Бог не е толкова малък, че да се събере в едно човешко сърце При това, Той е толкова голям, че и в цялата вселена не може да се събере. Той не е никъде, а същевременно е навсякъде. Време и пространство – това са ограничени идеи. Времето и пространството са временни идеи, те не представят вечността. От нашето триизмерно пространство, вечността на триизмерния свят съставя една хилядна частица от четириизмерния свят. Кубът е тяло от триизмерното пространство, а за да се образува от границите на едно четириизмерно тяло, необходими са осем куба като нашия. Следователно, ако искате да преведете вечността на четириизмерния свят, трябва да вземете много кубове като нашия. Значи трябва да се преведе с кубическото увеличение на нашия триизмерен свят. /Трябва да се увеличи осем пъти/. Питам тогава: Какъв трябва да бъде четириизмерният човек? Ние сега измерваме човека в три направления: в дължина, широчина и дебелина. Какво трябва да бъде четвъртото му измерение? Това са неща неразбрани, философски, които не могат да се обяснят, нито да се разберат. За да се разбере това нещо, човек трябва да има още едно шесто чувство, с което да вижда нещата от четириизмерния свят. Тогава той ще види и тесеракта в геометрията, в новата геометрия. При това положение, при което днес се намира, той не може да го види. И да му се начертае, той пак не може да го види. Невидимите неща в света представят тела от съвсем друг свят, от четириизмерния свят най-малко. Бързите работи винаги остават невидими.

Но да дойдем сега до онова, което вас ви интересува. Вие разполагате с един речник, без да прилагате в живота си това, за което говорите. Всички говорят за Любовта. Под думата човек на Любовта вие разбирате онзи,

който е благ към вас, който ви услужва с пари, с дрехи, с ядене и пиене, и който е готов всякога да ви угости. Този човек вие считате добър. Ако този човек не постъпва спрямо вас така, вие считате, че той не е добър и го наричате жесток човек. Тогава и тигрицата, която се отнася със своите малки много добре и им дава своите галения и милувки, е много добра. Доброто за едного и към едного е нещастие към другиго. Не е така. В сегашния живот на хората има много неща, които се повтарят атавистически. Аз съм слушал някой да казва за някого: Оставете този човек, той е невежа, той не разбира този въпрос. Обаче, най-новите научни изследвания не са такива, каквито и вие, и той ги знае. Че и най-ученият човек днес след сто години няма да бъде като днес, той ще бъде по-учен. И най-добрият човек днес след сто години ще бъде по-добър, отколкото е днес. Че вие много отгоре разглеждате човешките добродетели. Добър бил някой човек. Вие влизали ли сте в потънкостите на човешкото сърце, да видите отдълбоко какви са били неговите чувства и помисли, които са го заставили да постъпи по един или по друг начин? Говори ви някой човек, но вие не знаете неговите помисли защо ви говори. Две неща го заставят да говори. Българите обикновено се спират върху отрицателната страна на човека. Най-интелигентните хора и свещениците обикновено се намират на противоположна страна. Че тия хора не седят по-високо от мене. Ако бяха по-благородни хора, ако седяха по-високо от мене, те не биха мислили по този начин. А според това като мислят, аз зная вече техния характер. Нещата могат да се разглеждат не само от думите на човека, от това какво той говори. Нещата трябва да се поставят на изпит. Имате желязо, имате и злато. Поставете ги на окисляване и ще видите кой от двата метала ще се окисли. Златото не се окислява. Един елемент, който не губи своята тежест, той има в себе си вътрешно един еквивалент, който никога не се губи. При това, златото има вътрешно съдържание, то е носител на живота. Златото е добър проводник на живота. Желязото пък е носител на грубата енергия в живота – на работата. Понеже Марс е във връзка с желязото, хората трябва дълго време да работят, докато превърнат тази груба енергия. Дълго време хората е трябвало да работят и още да продължават да работят, докато сформират в себе си енергията на желязото и да се образува в тях културата на желязото. За сега в човешката кръв има повече желязо, отколкото трябва. На това чрезмерно голямо количество желязо в кръвта на хората се дължи тяхната жестокост. Днес един човек може да те убие за един лев. Ако не си внимателен, той може да те убие, без да си поплюва.

Някой може да вземе една бомба и да я хвърли върху човека, без да се замисли даже. Много красиви мъже са изгубили красотата си, и живота си само за една обидна дума казана на някого. Достатъчно е малко витриол да се пръсне в очите им, за да си отмъстят за най-малката обида. Ако при това положение му изнася на човека, нека люби. И след като се съберат тия хора, ще се питат едни други дали са правоверни. Казват: Ти християнин ли си? Християнин съм. Вярваш ли в Христа? Вярвам. Вярваш ли в Света Троица. Вярвам. Обаче, това, че вярваш в Христа, в Света Троица, това са само думи. Този човек ни най-малко не се е интересувал дали аз живея като човек, дали плащам добре на слугите си или ги подяждам. Той ни най-малко не пита слугата дали свърши добре работата на господаря си, не го ли подяжда, но го пита дали вярва в Христа или не вярва? Или той ще пита сина на някого обича ли баща си, а не го пита, след като получава и харчи от баща си по десет хиляди лева на месец, ще го пита дали го обича. Благодарим за такава синовна любов. Той харчи парите на баща си, живее, както иска, а не учи, и отгоре на това ще говори за любовта си към баща си. И този син, като свърши училище, ще внесе някаква култура било в дома си, било в обществото! Колкото е внесъл култура на баща си, толкова ще внесе и култура в отечеството си, в което живее. Така разглеждам аз въпросите.

Казвате: Трябва да се възпита младото поколение. Как ще се възпита младото поколение? Трябва да се организира човешкото сърце, но трябва да се организират и външните условия. Външните условия съществуват, но те трябва да се организират. Има известни последствия на миналото, и като не знае, човек може да лупне там, дето не трябва, и ще избухне нещо като бомба. Ти може да четеш един философ, но като не разбираш неговия жаргон, нищо няма да те ползува. Всеки философ си служи с известни термини, които трябва да се знаят. Много философи остават неразбрани по единствената причина, че не разбират термините, с които те си служат. Много социолози, които разискват върху разни социални въпроси, както и много писатели и романисти, които описват живота, имат желание да помогнат на човечеството, но всички описват живота така, както не е. Те описват само една фаза от живота. Всички хора съставят един организъм. Те имат взаимни отношения и най-първо трябва да се намерят отношенията между расите. Расите не се родиха произволно в света. Народите не се родиха произволно. Индивидите не се родиха произволно – всичко в света върви по един общ закон. Трябва да се намери първо произходът на

нещата, по каква линия вървят те. Някои хора вървят по линията на майка си, по линията на сърцето или по линията на меките елементи. Някои хора пък вървят по линията на ума, по линията на баща си, по линията на силните елементи. Следователно, в силните елементи имаме светлина, но имаме и тъмнина; в меките елементи имаме топлина, но имаме и студенина. Студенината е равна на тъмнината, а светлината е равна на топлината. Значи в един човек, който е жесток, има повече студенина, отколкото топлина. Как ще се поправи този човек? Внесете в него повече топлина. Например, какво щеше да бъде положението на нашата земя, ако оста ѝ станеше успоредна с плоскостта на нейната орбита? Положението ѝ щеше съвсем да се измени. Било е време, когато сегашната Европа е била на екватора и по нея са се въдили тропически животни. Ще се чудите как е било възможно да живеят такива животни на екватора? Така е било, в зависимост от положението ѝ. Тя е била на екватора и после е пропътувала и дошла на това положение, на което днес я намираме. Оттам Европа се е подвижила към северния полюс и сега отново отива към екватора. Учените хора определят по движението на земята, след колко години ние ще бъдем пак на екватора. Има едно подвижване на континентите на земята. Затова има ред причини. Кои са причините за това разместване? Това е една дълбока философия, която трябва да се изучава. Казвам: Когато един континент се мести, заедно с това се изменят и условията на живота за съществата, които живеят по него. Когато Европа беше на екватора, условията за живота бяха по-благоприятни, но когато се измести към север, създаде се ледената епоха, и условията за живот станаха по-неблагоприятни. Ледената епоха показва, че цяла Европа дойде на северния полюс. Въз основа на това, трябваше да се измени целият живот. Хората започнаха да живеят в пещери. След това дойде в умерения пояс и след време пак ще дойде при екватора. Това показва, че и човешкият организъм е изложен на механически, органически и психически вътрешни промени. В зависимост от това се определя и характерът на човека. Ако отидете при хора, които живеят на северния полюс, те по никой начин няма да бъдат така милостиви, както са хората в топлия и умерения пояс. Те са даже жестоки. Ако отидете при един ескимос, той по никой начин няма да си свали горната дреха заради вас, както би постъпил един от сегашните европейци. Ние искаме един човек да жертвува живота си за другия. На какво основание? Ако едната ръка се пожертвува за другата, какво печели тя? Например, иде един удар за лявата ръка, и аз изнасям дясната ръка

напред. Тя спаси лявата ръка, но дясната пострада от този удар. Какво печеля аз? Лявата спасявам, дясната изгубвам. Или иде един удар към главата и аз, за да спася главата, излагам гърдите си. Какво печеля с това? Нищо не съм спечелил.

Сега, като ви говоря по този начин, като изнасям крайни положения, не трябва да се безпокоите. Тези неща не са толкова реални, не са толкова сериозни, да се изплашите. Аз ви изнасям неща, от които само една четвърт е абсолютно вярна. Втората четвърт е горе-долу вярна, третата четвърт е много малко вярна, а четвъртата четвърт е съвсем невярна. Тъй щото, сега имаме да се справяме само с едната четвърт, която абсолютно съм проверил. Другите три четвърти са обвивки на нещата. Които не разбират този закон, ще кажат: Какво трябва да правим с настоящия порядък на нещата? С настоящия порядък, с външния ред на нещата аз не се занимавам. Той не е в моята власт да го изменям. Той не е в моята власт да го изменям. Той зависи от слънцето. Слънцето се върти и земята се върти около него и става ден и нощ. Аз не мога да кажа като Исуса Навина, за когото се казва, че Той спрял слънцето да не се движи. Не мога да кажа на слънцето да спре и то да спре. И за да се избегне това противоречие в Писанието, мнозина казват, че по това време станало някакво пречупване на лъчите, вследствие на което изглеждало, че слънцето спряло движението си. Това е възможно, но невъзможно е слънцето да спре своето движение. За да потвърди този факт, който станал във времето на Исуса Навина, един духовит човек казваше: Във времето на Исуса Навина това може да стане, защото тогава слънцето се движеше около земята, но след като Исус Навин спре движението на слънцето, оттогава земята почна да се върти около слънцето. Значи, все е имало някакво въртене. Но това е избягване на някакви мъчнотии, на някакви принципи, които трябва да се разрешат, а не могат да се разрешат. Но ние няма какво да разрешаваме въпросите на света. От това становище всички въпроси са разрешени. Когато човек се роди, въпросът е разрешен – да живее или не. Майка му и баща му, които го раждат, те са разрешили този въпрос, за известно число години да живее. Ако той умре преждевременно, причината е в самия него, в самия индивид. Като казвам, че причината е в самия него, пак една четвърт е истина, защото има и външни условия, които влияят върху човека и неговия живот. Някой човек не иска да отива на война да се бие, но държавата го заставя, закарат го на бойното поле и го убиват. Той не иска да се бие, но какво ще прави. Като казвам, че от човека зависи да

живее, аз взимам пред вид най-благоприятните условия на живота, когато няма война, когато този човек е богат, намира се при добри условия, всичко има. И ако тогава умре, питам: Кои са причините за неговата преждевременна смърт? Когато е на бойното поле, разбирам. Когато е при сиромашия, разбирам, но когато е при най-добри условия, коя е причината за неговата преждевременна смърт? Аз засягам един органически въпрос, какъвто е въпросът с Адама, например. Адам и Ева живяха в рая, при всички най-добри условия, разполагаха с всички блага на рая, живяха като принцове, защо съгрешиха и защо умряха? Питам: Коя е причината, дето те изгубиха рая? Ще кажете, че съгрешиха. Грехът е една от причините, но защо съгрешиха те? На какво се дължи грехът? Грехът влезе от слабото място, той започна от сърцето, а после дойде до ума. Но нито сърцето може да издържи напора на греха, нито умът може да издържи напора на престъплението. Следователно, първите човеци бяха изпъдени от рая по единствената причина, че грехът влезе там. Човешкото сърце не може да издържи напора на греха и човешкият ум не може да издържи напора на престъплението. Значи, по тези две причини човекът беше изпъден от рая: за греха на жената и за престъплението на мъжа. Грехът дойде чрез сърцето, чрез жената, а престъплението – чрез мъжа, чрез ума. И сега цялата човешка раса се възпитава, с цел да изправи сърцето си от греха и ума си от престъплението.

Казвам: На какво се дължат страданията? Чрез страданията се изправя човешкото сърце Това е от чисто педагогическо гледище и от гледището на природата. Човешкото сърце не може да се изправи по никой друг начин, освен чрез страданията. За да се изправи човешкото сърце, да дойде в своето нормално състояние, то трябва да мине през страданията. Защо се наказва човекът? За да се изправи неговият ум. Следователно, сърцето не може да се изправи без страдания и умът не може да се изправи без наказания. Затова е казано: Когото Бог обича, него наказва. Мъжът се наказва, а жената страда, тя се подлага на страдания. Мъжете се наказват чрез война, а жените – чрез раждане на деца. Когато децата умрат, с това се причинява страдания, които изправят сърцата на жените. Това не се отнася до вас. Ние говорим за цялото човечество, а вие сте удове на човечеството. С това ние обясняваме един вътрешен закон. Вие не трябва да се считате като виновни. Вие нямате никаква вина. Сега да ви кажа в какво седи вашата вина. Някога, в древността, някой цар се разболял, бил почти на смъртно легло. Един астролог му направил хороскоп и му казал: Ако

направиш риза от някой щастлив човек в държавата си и я облечеш, ти веднага ще оздравееш. Тогава царят изпратил трима от своите министри из цялата държава да търсят един от най-щастливите му поданици, а и като го намерят, да вземат ризата му. Тръгнали тия министри да обикалят държавата на царя и да търсят такъв щастлив човек, но не могли никъде да намерят. Когато трябвало вече да се върнат при царя, видели един беден, окъсан човек свири с кавала си, а пред него жена му и децата му играят. Спрели се те при него и го запитали: Щастлив човек ли си, че играеш? Щастлив съм. Така си свиря с часове, а жена ми и децата ми играят. Дай си тогава ризата! – Нямам никаква риза.

И тъй, онова вътрешно органическо развитие, което ви е потрябвало за сегашния развой на живота, изисква от вас разрешението на ред задачи. Има задачи, които са оставени абсолютно на вашето разположение. Помнете, че всеки човек в сегашния си живот има да разрешава поне една от много важна задача. В това няма никакво изключение. Всеки трябва да реши една важна задача в живота си. От разрешаването на тази задача зависи цялото негово бъдещо развитие. Дали човек е богат или беден, в каквото положение на живота и да се намира, на него предстои да разреши една от най-важните задачи. Така седи въпросът поне за вас, които ме слушате. Всеки има да разреши една много важна задача. Сега мнозина, като говорят за Христа, казват, че Той умря за спасението на грешниците. Ще приведа един пример. Един американски проповедник проповядвал на едно богато американско събрание и казвал за щедростта на хората, как трябва да си помагат помежду си, ако искали да бъдат спасени. По едно време, един богат милионер, като слушал да говори проповедникът по този начин, а той бил много скържав, казал на проповедника: Ами как онзи разбойник, който беше на кръста заедно с Христа, се спаси, без да даде нещо? Тогава проповедникът му отговорил: Слушай, този разбойник, който беше на кръста заедно с Христа, беше един умиращ разбойник, а ти си жив разбойник, който непременно трябва да дадеш нещо. Че какво е богатството? Богатството е проводник в света. Ти не трябва да употребяваш своя ум за придобиване на богатства. Ти трябва да употребиш ума си за правене на услуги на хората. Богатството е дадено на човека да услужва с него и на другите, то не е дадено само за него и за неговите деца. Да се мисли така, то е криво разбиране на закона. Богатият е касиер на Бога, Който утре ще го вика да даде отчет. Казвате: Как така? Ние възпитаваме децата си, даваме им образование, свършват университети.

Според мене, само онзи, който е научил пътя на доброто, пътя на знанието, пътя на истината и свободата, само той е свършил университет. Че някой е свършил инженерство, аз не се интересувам от неговия диплом, но ще го повикам да ми направи един добър план на къщата ми, да я построи. Един художник може да се хвали, колкото иска със своя диплом, и с това, че е свършил, но аз ще се интересувам от неговото художество дотолкова, доколкото той може да ме нарисува добре. И като ме нарисува добре, той вече се е препоръчал, както трябва. За един музикант мога да се произнеса само след като го чуя да свири. Един американски милионер слушал да се говори за един европейски цигулар, че свирил много добре, че бил голям виртуоз. Като дошъл в Америка, милионерът го поканил дома си да свири. Музикантът отказал. Милионерът му казал: Давам ви хиляда долара само да свирите един час. – Не мога да свиря, нямам време. Ще ти платя две хиляди долари. Не мога. Три хиляди долари ще ти платя за един час. – Добре, ще дойда да свиря. Музикантът дошъл в определения ден и час и започнал да свири. Американецът слушал внимателно, но до него близо седяло кучето му. Като започнал да свири музикантът, кучето му взело силно да лае. След десет минути американецът казал на музиканта: Стига господине, достатъчно свирихте. Американецът изважда от джоба си парите и плаща на виртуоза. Как мислите вие, музикантът останал ли е доволен, че кучето се е разлаяло? Преди няколко деня дохожда тук един български кавалджия, който свири на кавал, но много хубаво. Досега аз не съм срещал нито един кавалджия, който да има такъв пълен тон като неговия. Той правил опит с жабите, да види какво ще правят, когато свири. Още преди шест години той ходил покрай блатата и там свирил. В това време всички жаби млъкнали, слушали го с внимание. Този кавалджия е наследил музикалната си способност от дядо си, който свирил много хубаво на кавал, и по този начин пасъл овцете си. Дядото на младия кавалджия се хванал на бас с един турски бей, който имал хиляда и 500 овце, че ще може с кавала си да ги изкара на 300 метра вън от кошарата си. Възможно ли е това? – Ще видиш. – Тогава, ако можеш да направиш това, ще ти дам да си избереш сто от най-хубавите ми овце. Но ако не можеш да направиш това, какво ще направиш ти, като си беден? – Ако не мога да изкарам овцете навън, ще ти служа девет години без пари. Хващат се на бас, и този кавалджия започва да свири. Като чули тази музика, овцете на бея една по една започнали да излизат от кошарата му. И така, този човек с кавала си ги изкарал на триста метра вън от кошарата. Като видял това,

беят казал: Стига толкова. Избери си сега сто от моите овце. Това бил един българин, който никъде не е учил да свири. Та като слушах този млад българин да свири така хубаво на кавал, с всичките му тонове и полутонове, чудя се де е учил това изкуство. Той не е ходил нито в Париж, нито другаде, но свири хубаво. Той изпълнява добре силните и меките тонове, лесно минава от една гама в друга, моделира тоновете. Като го чуят българите, ще се учудят на неговата музика. Бих желал всички българи да са толкова музикални като него. Този българин представил българската музика в странство така, както никой до сега не я представял.

Казвам: Законът на доброто в света е като онези организирани сили в нашата душа. Човек трябва да има един подтик. В него се ражда подтик да обича хората, защото Любовта е сила, която организира нещата. Любов, която не организира, не е Любов. Любовта организира доброто. Организирането е последствие на Любовта. Любовта трябва да организира нещата. Щом дойде Любовта в човека, целият човешки организъм трябва да се организира. От гледището на Любовта, всички удове, очите, ушите, устата са поставени другояче, а не както ги виждате. Ако погледнете очите си, ушите си или устата си, ще видите в тях много дефекти, те не са поставени съразмерно. Същото може да се каже и за тялото. Сегашните окултисти поддържат, че човек има седем тела. Вие ще се учудите на това. Три от тия тела са постоянни, те не знаят какво нещо е смъртта. Човек има четири обвивки, две от които претърпяват смъртта, а двете претърпявават промени. Човек трябва да умре два пъти, двойна смърт има, за да влезе в процеса на промените. Като мине през двете смърти, през двете промени, той ще влезе в един свят толкова щастлив, дето всички неща са реални. Този свят, тази област се нарича свят на безсмъртието. След това той ще влезе в онази Любов, която наричат Божествена Любов.

И ако са прекрасни нозете! – На кого? Красиви са нозете на онези наши братя, които са завършили своето развитие и които слизат от висотата на своето положение. Красиви са нозете на онези наши братя, които слизат от висотата на своето положение и внасят в нас онези светли и красиви мисли, чувства и желания и дават копнеж на душата. Хората търсят онова, което още не може да стане. Онези, които са по-близо до тези братя, слушат хубава музика, а които са по-далеч, те слушат само ехото на тази музика. Затова човек трябва да дойде до известна дистанция, за да придобие тези разбирания. Само така те ще могат да разберат новите тежнения, които идат в света. В сегашната епоха не се стремете да бъдете външно богати.

Всички сегашни хора са богати, те даже страдат от излишък. Няма човек в света, който да е сиромах. Който казва, че е сиромах, той се самоизлъгва. Това е една хипноза. Всички хора са чрезмерно богати, но те не турят своето богатство на работа. Има толкова добри хора, а те се отчайват или че жена им умряла, или че не са чиновници, или че нямат деца, или че нямат слуги и т. н. Ако е въпрос за деца, мога да ви дам, колкото искате. Светът е пълен с деца. При това, можете да си вземете, каквито деца искате. Дали ти си родил едно дете или някой друг, това е безразлично. Ти може да си родил едно хилаво дете, а има деца здрави, добре родени. По-добре е да си вземеш едно здраво родено дете, отколкото ти да родиш едно хилаво дете. Има хора бездетни, които могат да си вземат някое дете, но не подхвърлено, разбира се. Никой няма право да се оплаква, че нямал деца. Никой няма право да се оплаква, че нямал добра жена. Когато Бог въведе Адама в рая, Той не му каза: Ето жената. Но Той му каза: Ще ти направя жената помощник в живота. Жената е помощник на мъжа. Тя е сърцето, което тупти. Мъжът трябва да пази това сърце Той трябва да намери едно сърце и да го премери, да види дали е за него. Чудни са хората като искат да се женят. Ако някой иска да се жени и дойде при мене, ще му кажа: Жената е едно сърце, което трябва напълно да отговаря на твоето, трябва да съответствува на твоето ребро, което Бог е извадил някога. Ти трябва да намериш това сърце, което напълно да пулсира с твоя ум. Сърцето на една жена, което не пулсира еднакво с ума на нейния мъж, тази жена не е за този мъж. И ако умът на един мъж не дава подтик на жената, този мъж не е за това сърце Това трябва да се знае от всички да не се заблуждават. Някои стари баби дават съвет на младите моми: Ти вземи този момък, че после ще го обикнеш. Това са глупави работи. Не трябва да се говори така. Бог е направил нещата точно. Той извади най-хубавото ребро от Адама и направи от него жената. Той направи жената така точно, да се съвпада добре. Дотогава Адам нямаше духовно сърце Той беше направен от пръст, но като влезе в него жената, и неговото сърце затуптя. Тя му стана сърце Тогава той се роди. Тогава и раят му светна и започна да мисли. Учен човек стана. До това време той нищо не виждаше.

Сега у вас може да се яви противоречието защо Господ е допуснал тези работи? Като минат хиляди години, тогава ще ви говоря, защо Господ е допуснал това. Този въпрос и аз не съм разрешил, и аз го изследвам. Донякъде съм дошъл. Той е един толкова сложен въпрос, толкова тънък, че и аз дори нямам мнение за него. Сега всички си дават мнението, говорят за

жената, но аз казвам, че това, което казват за жената, не е вярно. Това още не е жената. Има едно предание, според което се казва, че не е съгрешила Ева, но някоя си Лилит. Казва се, че Сит имал две жени, затова се явило двуженството, многоженството. И тогава изпъдил Бог Адама от рая за многоженство. Това е предание, което не трябва да се разпространява. Казва се, че тази Лилит морила всички деца, затова умирали децата на съвременните хора, тя ги душила. Така казва преданието, а дали е вярно или не, аз нямам мнение.

„Колко са щастливи нозете на онези, които проповядват мир и благовествуват доброто!“ Питам ви сега: Какъв трябва да бъде вашият идеал? Ако вие обичате една жена, за кого (какво) трябва да я обичате? Кой създаде тази жена? Ще кажете, че природата я създала. Добре, съгласен съм, обичайте тогава природата повече, отколкото жената. Или ще кажете, че жената е създадена от Бога. Добре, обичайте тогава Бога повече, отколкото жената. Същото се отнася и до мъжа. Кой създаде мъжа? – Природата. Обичайте тогава природата повече, отколкото мъжа. Ще кажете, че Бог създаде мъжа. Обичайте тогава Бога повече от мъжа. Това е разрешението на въпроса. Не е въпросът да обичате жената или мъжа, но трябва да обичате повече Онзи, Който ги е създал. Обичайте повече причината, обичайте повече Твореца от онова, което Той е създал. И понеже днес хората обичат повече жената и мъжа от природата и от Бога, които са ги създали, вследствие на това върху главата им са се струпали най-големи нещастия. Тази е погрешката на техния живот, която те трябва да изправят.

„Благословен Господ Бог наш“.

Тайна молитва.

3. неделна беседа от Учителя,
държана на 14 октомври 1934 г.

София, Изгрев

ОСТАВЕТЕ ДА РАСТАТ НАЕДНО И ДВЕТЕ!

Отче наш.„Духът Божий“.

Ще прочета част от 13 глава от Евангелието на Матея, от 18–31 стих.

„Бог е Любов“.

„Оставете да растат наедно и двете до жетва“.

„Оставете да растат наедно!“ В природата има близки и далечни причини. Причините, които сега ни засягат, са се явили преди хиляди години, а сега носим само последствията им, резултатите им. А има причини, които са от близко време. Сега се изисква едно научно изследване. Върху тия причини и последствия. Децата разсъждават много конкретно, образно, макар че сега се говори за една философия на живота. Тази философия е само за малцина. Вие имате един револвер, например, който бие само на няколко крачки, но веднага виждате резултата. Имате едно пушкало, едно оръжие, което бие на няколко километра разстояние, но не знаете какъв ще бъде резултатът. Представете си, че имате едно оръжие от месечината, което обстрелва земята. Там причината е още по-далечна. По същия начин има снаряди, които са изхвърлени от преди хиляди години, които едва сега идват да засегнат земята. Някои от тях са от наши приятели, а някои са от наши неприятели. Мнозина се запитват как могат звездите и планетите да влияят върху хората. Онези, които не разбират законите на природата, ще кажат, че тези неща са илюзии. Що е илюзията? Илюзията е криво тълкуване на един факт. В природата илюзии няма. Илюзии има само за човешкия ум, който не може да изтълкува нещата. Аз намирам, че всички причини в настояще време се дължат на три неща: стомахът произвежда едни причини; белите дробове произвеждат други причини, и мозъкът произвежда трети причини. Стомахът е свързан с известни области в природата. Наблюдавайте с каква храна човек се храни. Не трябва да знаете характера му. Достатъчно е само да знаете с каква храна се храни. Като проследите с каква храна се храни, ще знаете какъв е характерът му. Казвате: Как е възможно това? Да, проследете с каква храна се храни вълкът, или паякът, или змията и ще видите какъв е

техният характер. С какво се храни овцата? С трева. Значи, храната е създала вълка, храната е създала змията, храната е създала характера на овцата и т. н. После, гледайте как диша един човек, за да знаете какъв е характерът му. После, гледайте как той приема въздуха и на кое място живее. После вижте как той мисли, какъв е неговият природен ум. Като казвам ум, разбирам само човешкия ум. Като казвам природен ум, разбирам, че всички живи същества имат природен ум. В по-голям или в по-малък размер този ум съществува в тях. Ще кажете, че нисшите животни нямат разум. Това е друг въпрос. Нисшите животни имат природен ум, с който си служат. Поставете в една градина десетина хиляди охлюви, заобиколете ги с една жица и прекарайте през нея електрически ток. След това наблюдавайте кой от охлювите, като мине един път през тази жица и се опари от тока, ще повтори ли да мине през същото място. Забелязано е, че онзи охлюв, който веднъж се е опарил, помни вече, втори път не минава. Когато хората, колкото пъти и да са се опарвали, пак искат да пипнат жицата. Това не е в ущърб на човека, но то показва, че с едно опарване охлювът вече се е уплашил. Той казва: Това не е в силите ми да седя в този кръг. Човек пък, като се опари веднъж, казва: Няма да бъда като охлюва, ще вляза и ще изляза и два, и три, и пет, и десет пъти през тези условия, докато ги преодолея. Интересно е да се наблюдава как човек се храни. Някой, като седне на трапезата, бърза на две – на три да се нахрани, като че го гони някой. Като се нахрани пак отива на работа. Питам: Какво е спечелил човек, като е ял толкова бързо? Спечелил си е някаква болест. Тази несдъвкана храна ще влезе в стомаха му, а стомахът не е научен да върши тежка физическа работа. После стомахът казва: Корем ме боли, някъде съм урочасал. После, като се наяде някой, бърза да пие вода. Напие се с една–две чаши студена вода, и като последствие на това в него спира процесът на мисълта – мисълта му престава да работи. Той казва: Не зная какво ми стана. Ако се опитате да му кажете причината на неговото заболяване, той казва: Остави тази работа, това е малка работа. Да, но малките работи произвеждат най-големите бели в света. Та, ето и съвременните учени хора обясняват създаването на цялата вселена от един малък атом. На един атом му дошло на ума да се пръсне и като се пръснал, запалил всички останали атоми. Така станала една голяма анархия в света, и от тази анархия първото вещество, което било единното, се образувала вселената – то се разпръснало навсякъде. Така се създали играчки на хората, да си живеят и да се забавляват в тях. Това учените наричат

светове. Учените създават по това много теории. Това дали е вярно или не, не знаем. Ние не сме били в началото на създаването на света, не сме били очевидци. Това са наши предположения, които може да са верни, а може и да не са верни. Че не са верни, виждаме по това, че тия теории се менят. Всичко в света се мени, няма нещо постоянно. Мени се и храната, мени се и дишането, менят се и възгледите – всичко се мени. На физическия свят няма нещо установено, което да не се мени. Преди хиляди години предците на сегашното човечество са били идолопоклонници, а сегашните хора вярват в Един Бог, но докато дойдат до това положение, техните възгледи постоянно са се менили.

И тъй, от тези три причини са се създали три анормалности. По пътя на яденето е слязъл грехът в света. Всички недоразумения в света произтичат все от яденето. Не само на думи е това, но вземете и най-ученият човек, който е свършил четири факултета, като се върне дома си, намери, че жена му не е сготвила, както трябва, турила е или повече сол, или е прегорила яденето, той хвърля вилицата на страна, развали се цялото му настроение. Първия път, понеже обича жена си, иска да премълчи; втория път пак премълчава, трети път също, докато най-после изгуби търпението си и избухва. Тогава човек изпада в положението на един българин, който привикнал да яде прегоряло ядене. Той се оженил за една млада красива жена, която не знаяла да готви добре. Тя почти винаги прегаряла яденето, и отначало мъжът не харесвал това ядене, но понеже често се повтаряло, той привикнал да яде прегоряло ядене и започнал вече да го харесва. Затова той често си казвал: Много добре готви жена ми. Случило се, че жена му умряла. Той си казвал: Де ще намеря такава добра готвачка, като моята жена? Най-после той се оженил за втора жена, която била много скопосана, добре готвила, но мъжът ѝ винаги оставал недоволен и казвал: Първата жена знаеше много хубаво да готви. Чудила се тази жена как да го задоволи. Тя била много уредна, добра домакиня, но все не могла да задоволи вкуса на мъжа си. Така минали година, две, три, той все бил недоволен от яденето. Един ден се случило, че жена му се забравила някъде из комшиите, и като се върнала, намерила яденето прегоряло. Какво ще правя сега, казала си тя. Ще ме утрепе мъжът ми. Той досега не харесваше яденето, а сега не знам какво ще каже. Като се върнал от работа, мъжът вкусил яденето и казал: А, ето, това ядене е отлично сготвено. Така готвеше покойната. Сега едва разбрала коя е причината, че този мъж всякога оставал недоволен. Първата му жена обичала да ходи по комшиите,

та често прегаряла яденето.

Сега всички хора обичат да ядат прегоряло ядене. Както и да им се сготви яденето, ако не е прегоряло, те не го харесват. Щом яденето прегори, тогава са доволни. Казвате, че жената трябва да знае добре да готви. Питам: Мисията на жената е да бъде добра готвачка ли? Тя затова ли е пратена на земята? Готвенето е второстепенна работа. Ако под думата готвене разбирате готвене в широк смисъл, това е друг въпрос, но ако мислите, че жената е дошла само да готви, в тесен смисъл на думата готвене, в това няма никакъв смисъл. Питам тогава, когато първите хора бяха оставени в райската градина да живеят, кой им готвеше тогава? Ева имаше ли на разположение тенджери, лъжици, вилици, чинии? Не, всичко се готвеше по дърветата. Когато Адам огладнееше, той отиваше да си откъсне по един–два плода от дърветата. И Ева също така правеше. Ще кажете: Това е проста работа. Как готвят в съвременните култури. Ще заколят едно агне, ще накълцат месото му, ще направят кюфтета, ще ги посолят после отгоре (с) червен пипер, ще ги залеят с яйца и като ги сложат на трапезата, казват: Това е ядене. Да, но колко пъшкания се произвеждат от тези печени и пържени кюфтета. Вашият дядо и прадядо е ял от тези пържени кюфтета, вследствие на което вие сте наследили от него някаква болест, с която с години не можете да се справите. Следователно, яденето е свързано със симпатичната нервна система, с чувствата на човека. Изобщо, яденето не спада към физическия свят, но към един по-висш свят от него. Простите движения спадат към физическия свят. Яденето, обаче, спада към една по-висша култура. За да знае как да се храни, човек трябва да е от една по-висша култура. Вземете котката, която във външно отношение минава за много чиста и умна, като дойде до мишката всякаква хигиена пропада. Сутрин, като изгрее слънцето, котката излезе вън и се пече, но като види една мишка, тя всичко забрава, хвърля се върху нея и я изяжда с нечистотиите ѝ. Тази е единствената причина, поради която котката не живее дълго време. Тя не води един хармоничен, хигиеничен живот. Следователно, важен е въпросът за яденето, защото, ако не знае как да се храни, мисълта на човека не може да бъде ясна и свежа. Там, дето яденето не е правилно, никакъв успех, никаква култура не може да съществува.

Яденето е основа на физическото поле. Основната причина за всички нещастия, които сега съществуват, и които за в бъдеще ще съществуват, се дължат на яденето. Разбира се, яденето е свързано с ред още процеси. Ако

яденето не е правилно, то и процесът на дишането, който е много важен процес, ще бъде неправилен. Ако дишането, като важен процес, е неправилно, то и мисълта неправилно ще се развива. Храненето е свързано и с процеса на Любовта. Вие често говорите за Любовта, но трябва да знаете, че който не може правилно да се храни, той не може и да обича. Всички хора, които не се хранят, както трябва, тяхната симпатична нервна система е разстроена, вследствие на което те са нервни, сприхави, гневливи. Следователно, неврастенията не е нищо друго, освен резултат на неправилното хранене. Който иска да се излекува от своята нервност, той трябва да се научи да се храни правилно, да употребява съответна храна. Като седне да се храни, първо човек ще се спре, ще погледне храната и да види, трябва ли да яде от нея или не. Във всеки човек има едно вътрешно чувство, което му казва трябва ли да яде или не трябва. Ако това чувство му каже да яде, той може да яде. Ако му каже да не яде, не трябва да яде. Яденето е един разумен процес. Съвременните хора не разбират какво нещо е яденето. Всичко онова най-хубаво, най-красиво, което природата иска да даде на човека, тя го е турила в яденето, в праната, която той възприема. Благото на човека идва чрез храната. Това е първият живот, това е зародишът, това е семето. Ще ви приведа един пример. Гледате един голям орех дърво, и едно малко орехче-плод. Казвате: И това е орех, и това е орех. Какво отношение има между малкото орехче плод и между големия орех-дървото? Големите работи никога не могат да родят големи резултати. Големият орех може да роди само малки орехчета. Той не може да роди големи орехчета. А малкият орех може да роди големи орехи. Значи, малките работи раждат големи работи. Всичките големи орехи са излезли от малките орехчета. Значи, тази е съществената разлика между големия орех и малкото орехче: малкото орехче ражда големия орех, а големият орех ражда малки орехчета. Следователно, малките работи в света израстват, а големите – раждат. Това, което се ражда, е малко, а това, което никне, е голямо. Казват за нещо, че е поникнало. Какво може да поникне? – Дълговете на света могат да поникнат. Държави могат да поникнат. Например, американският бюджет свършва тази година с дефицит от 500 милиона долари, а колко хора има, които очакват сега на държавата. Питам: Как ще се подобри положението на тези хора? Онези, които се занимават с икономията, те разрешават въпроса така, както никога няма да се разреши. Този въпрос никога не може да се разреши икономически. В природата той е разрешен, но ние хората не сме го

разрешили в своето приложение. Сега аз искам да подведа този въпрос философски. Този въпрос не може да ви интересува. Какво ще ви интересува, например, ако взема сега да ви разправям какви ще бъдете след хиляди години. Колкото пъти и да съм се опитвал на някой човек да му разправям за светлото бъдеще, той казва: Не ми говори нищо за бъдещето, но сега, сега какво ме чака. Казвам му: Здравето, което сега имаш, наследството, което сега имаш, се дължи на твоето далечно минало. Може би 30–40–50 и повече поколения преди тебе са създали тия дарби.

Казвам: Това, което сега мислите, в сегашния си живот, ни най-малко няма да бъде за ваша полза. Защото всички вие имате да се борите с дълговете на миналото си. И трябва да ги изплащате. След като ги изплатите, ще видите колко ще спечелите. Дали ще спечелите или не, то е въпрос, но вашата добра мисъл ще ви даде добри резултати. Това ще го турят за другия свят. В това отношение имаме един пример с бедния Лазар. Той беше грешен човек, и сега нарочно избра това място, да седи пред вратата на богатия, дето кучетата лизаха раните му. Някога в миналото си, той е бил богат човек, който само е ял и пил, но сега гной тече от раните му. Той не беше праведен човек. – Ама Христос казал, че бил праведен. Христос казваше това за онези, които не разбират. Сиромах Лазар като отиде пред вратата на богатия, наблюдаваше го, изучаваше характера му и си казваше: Така не се живее. Ти можеш да ядеш и да пиеш сега, но един ден ще плащаш. Едно време и аз бях като тебе, ядох и пих, но сега плащам. Ето, сега кучетата ближат раните ми, но един ден и ти ще бъдеш като мене. Лазар беше щедър човек. Той казваше на кучетата: Каквото има да вземете, вземете го. Христос представи в Лазара вече поумнелия човек, който не ядеше и пиеше като богатия. Не мислете, че той взимаше останките от паниците на богатия. Не, ни най-малко. Бедният Лазар изяждаше по една красива ябълка или круша. Като постеше в правата си, като ядеше по една ябълка и по една круша най-после той се пречисти. Умре, но се пречисти. Богатият остана след него да яде и да пие, но се натовари. Казва се в Писанието, че като заминали за онзи свят, там те разменили ролите си. Сега богатият останал пред вратата на Лазара. Тогава Лазар му казваше: Аз нали ти казах, че не може само с ядене и пиене.

Казва(т): Оставете тези неща, те са заблуждения. Питам: Кажете ми конкретно кои неща не са заблуждения? Това, което ражда смъртта, не е ли заблуждение? Това, което ражда страданията, не е ли заблуждение? Това, което ражда тревогите, не е ли заблуждение? Това, което ражда несретите,

не е ли заблуждение? Че какво е заблуждението? Ако аз нося едно заблуждение, което поправя живота ми, благодаря на такова заблуждение. Аз бих желал да нося такова заблуждение, което ми оправи ума, сърцето, което оправя положението на жена ми, на децата ми, моето положение. Ама еди-кой си е заблуден. – Заблуден е, но му върви. Има много християни, които постоянно се молят на Бога, но Бог не им помага. Бог никога не помага на хората, които не знаят как да ядат, как да дишат, как да мислят. Не е въпросът да мислиш, тъй както е писано в някоя книга, която си прочел и после да извадиш заключението си. – Това не е никаква мисъл. – Ама тъй му било определено. Не е определено от Бога аз да страдам. Когато някой почне да живее един неестествен живот на ядене и пиене, казвам: Лоши ще бъдат последствията. Обаче, хората не искат да търсят вината в себе си. Казваме: Станало е нещо отвън. Питам: Защо хората не обичат да ядат правилно? Значи, причината за лошите последствия в живота се дължи на това, че хората не обичат да се хранят правилно, не дишат правилно и не мислят правилно. Аз съм изследвал този въпрос и в простите, и в културните хора и всички казват, само сух хляб яде ли се? Когато някой казва, че не се яде сух хляб, аз разбирам, че той иска да каже какво хлябът трябва да се намаже с малко масло и отгоре с яйца, да се опражи и така да се яде. Наистина, така без масълце, това не е живот. Маслото подразбира онзи хубавия метод на природата. При това разбиране и аз съм съгласен. Ако някой разбира под сух хляб неестествения живот в природата, и аз съм съгласен, че не трябва да се яде сух хляб. Хлябът става сух само при човешката мисъл. Представете си, че ви опичат едно хубаво агне, но не ви дават хляб. Ще го ядете ли? Ще го ядете, но както вълкът яде месото. Представете си пък, че ви омесват една прясна, хубава пита, но не я опичат. Предлагат ви тази пита. Ще ядете ли от нея? Тази пита е подобна на агнето без хляб. В природата не се позволява агнето и питата да се оставят на едно място. Защо? Защото в природата никога не се позволява две менюта на едно място. Там има само по едно меню. Всеки, който се е опитвал да смеси две менюта, той е бивал наказван. Някой си направил една чорба и е доволен от нея. Аз много пъти съм казвал, че по-лоша храна от чорбата няма. Друг пък си направил тас-кебап, или попска яхния, или паприкаш, или пържени кюфтета, и след всичко това разни сладкиши и казват: Слава Богу! Нахранихме се добре. Сега аз питам: С какво трябва да се храним? В това отношение, за праната трябва да имаме един определен възглед. Ако за живота вие имате такива

възгледи, каквито сега имате, с тях светът по никой начин не може да се оправи. С тези възгледи вие можете най-много да съградите едноетажно здание, но не можете да съградите с него едно по-голямо здание от три или повече етажа, каквото природата изисква. Не е достатъчно само да се съгради това здание, но то трябва да бъде хигиенично във всяко отношение. Казвате: Е, да има де да се живее. – Не е така. Лесно е да се съгради един затвор за човека, но не е лесно да се съгради една хигиенична къща. В зданието, което човек избира за живеене, трябва да прониква светлина, трябва да прониква чист въздух, а също така и чисти мисли. Влезте в която и да е къща и ще почувствувате дали праната, с която хората се хранят, е добра или не. Също така можете да познаете какви мисли има в тази къща. Мислите са полепнали (по) стените. Ясновидците, които виждат тия неща, виждат и човешките мисли. Всяка мисъл има своя определена форма. Когато някой човек мисли много за пари, тези мисли се отпечатват върху него и всеки ясновидец ще познае, че този човек мисли само за пари. Главата на този човек е пълна само с мисли за пари. Мислите имат свои образи. Когато някой човек мисли да стане богат или учен, главата му е пълна само с такива мисли. Достатъчно е само да се погледне на него, за да се види какви мисли го занимават. Всичките болести, като неврастения и ред други, се дължат на ред неестествени образи на мисълта, които са се наслоили в човешката глава, и от които той не може да се избави. И след това ще кажат, че този човек е болен и трябва да му се даде мляко да пие. Не, така не се лекува. За да се излекува човек, всички тия неестествени образи трябва да се извадят от ума му, да се пречисти, да се филтрира той добре и тогава ще се излекува. Ще кажете, че това учение е само за простите хора. Не, то е за учените хора, защото учените живеят един много неестествен живот.

Някой учен ще напише една книга и след това ще кажат: 20 тома е написал този човек. Какво ще ви ползуват тия 20 тома? Друг учен ще напише една книга за войните на Александър Велики или за Наполеоновите войни, но какво ще допринесат тези книги за човечеството? Други ще пишат някои книги за живота на египтяните, за живота на индусите, за тяхната култура. Какво ще даде това на човечеството? Окултистите, които са писали тия книги, са имали пред вид да покажат на човечеството, че тия народи на времето си са живели много добре и са имали големи постижения. Така не се говори. Това е пристрастие. Ако те са имали някаква култура, де е тя сега? Защо са пропаднали тия народи? Тази

култура е била като сегашната. И ако нашата култура не се поправи, и тя ще пропадне. Самата култура носи отрови в себе си. Така, както вървят хората, ако не се поправят, те носят сами за себе си своето нещастие. Отде се раждат нещастията? Най-първо нещастията се раждат от онзи неестествен подбор на храната. В Америка има една статистика, според която всяка година се избиват около 25–30 милиона свине. В Европа също така се избиват с милиони животни, млекопитающи, като не се държи сметка за техните чувства. В Писанието е казано: „Който коли вол, е както когато човек коли". Това показва, че Бог не съизволява в смъртта на животните. Питам: Как ще се подобри човешката култура, когато едно голямо количество от млекопитающите се избиват всяка година? Тези млекопитающи, като се убиват, създават най-неблагоприятни условия за човешката култура. И тези религиозни, християни хора, всеки ден отварят Библията и четат, че Господ е създал всичко това само за хората. Времето ги създаде. След това дойдоха растенията, които изкупват живота на животните. Животните пък изкупват живота на хората. И тогава хората казват, че било позволено да се ядат животните за благото на човечеството. Това е едно вътрешно позволение. Това е една най-неестествена храна. Човек може да си позволява много неестествени работи. Като ви говоря по този начин, аз не искам да ви направя вегетарианци. Това е неестествено. Сега аз искам вие да желаете онези принципи, които са необходими да ви направят човек. Ако искате да имате отличен ум, отличен стомах и отлични дробове, вие трябва да си избирате съответна храна. Тази храна е здравословната храна. Същевременно тя е най-евтината храна. По-евтина храна от нея няма. И по-скъпа храна от неестествената няма. Казвате: Как така? Ами черният хайвер? По-неестествена храна от черния хайвер няма. Преди всичко рибите не са създали този хайвер за вас. Рибите хвърлят своите яйца във водата за размножаване, а вие хващате тези яйца, туряте ги в каци, осолявате ги и ги продавате скъпо и прескъпо. Но рибите протестират за този хайвер. Казвате: Могат ли рибите да правят протест? – Ако вярвате, могат; ако не вярвате, не могат. Протестът на рибите седи в това, че като приемете техния хайвер в себе си, след време тази неестествена храна ще създаде известни лоши последствия за вашия организъм. И забележете, когато в живота на човека започват да се изреждат ред неуспехи, заедно с това се създават ред болести, страдания, загуби в пари, в близки и т. н. В тази фамилия започват да умират този-онзи, и ако проследят живота на цялата фамилия, на целия род, ще видят,

че причината за тази смърт се дължи на неправилността на хранене. Всичките нещастия се дължат на неправилното хранене. Аз не изнасям само думи, но имам пред вид статистическите изследвания. Който не вярва в това, нека, като му дойдат някакви нещастия, да провери, да види с каква храна се е хранил и продължава да се храни. Само така ще се увери в истинността на моите думи. В това отношение природата е била много внимателна. Тя е създала преизобилно храна за всички, а също така тя е създала и съответна храна за всички условия на живота. Ако искате да развивате ума, сърцето или волята, вие ще трябва да употребите съответна храна за тях. Ако искате да станете артист, или художник, или музикант, или учен, вие трябва пак да си изберете съответна за това храна. Само чрез храната ще можете да постигнете това, което желаете. В Европа са правили ред опити в това отношение. Когато някой актьор иска да играе някаква драматична роля, той дълго време употребява по-чиста храна, за да представи добре ролята си. Или, ако иска да играе някаква любовна роля, той яде известно време агнешко месо, за да придобие по-голяма мекота в характера си. Напоследък гледах един актьор, който играеше такава роля, че трябваше да умре. Не беше чудно, че умря, но много наскоро след това възкръсна. Това е за похвала, че в десетина минути умря, а след една минута оживя. Той искаше да покаже, че умира, но може и да оживее. Това е заблуждение. Авторът е създал тази роля, да умре един от героите и след това всички казват: Голям драматург е този човек. Да, той е написал една трагедия. На разните си герои дал различни роли: на едного дал ролята да краде, на другиго: да убива, на трети – да воюва като офицер, на четвърти да умре и т. н. Това са ред роли, които актьорите изпълняват на сцената, защото така им е писано. Всеки артист изучава ролята си, така както е.

Казвам: Всички вие сте все артисти. Щом сте слезли на земята, вие сте се наели да играете някаква роля. Питам ви сега: Драма ли играете или трагедия? Аз оставям комедията за децата; драмата е за тези, които се женят, а трагедията е за старите, които умират. Хубаво нещо е комедията, но децата трябва да се занимават с нея. Когато искаш да направиш нещо, за да ти олекне на душата, направи нещо комично. Когато искаш да станеш свестен човек, постави драмата, а когато животът ти се обезсмисли, постави трагедията. Старият казва: Не ми остава нищо друго, освен да умра. За него нито комедията, нито драмата разрешава живота, освен трагедията. Това, обаче, са болезнени състояния. И драмата, и трагедията, и комедията са неестествени състояния в живота. В живота няма нито

комедия, нито драма, нито трагедия – животът сам по себе си е веселие. Тогава, какво има в онзи живот? В истинския живот има само възкресение. Трагедията е свързана с възкресението, а драмата е свързана с постижението на добродетелта, а комедията е свързана с добрия подбор на храната. Следователно, ако искате да се занимавате с комедия, трябва да подбирате храната си. Ако искате да станете добри, да правите реформи в живота си, занимавайте се с драмата, ако пък искате да се освободите от смъртта, трябва да изучавате трагедията, да знаете причините на трагедията. Защо умира човек? Трябва да има известни причини за това. Трагедията се е родила от Любовта. Неразбраната Любов е създала трагедията. Вземете двама момци, които са свършили университет, и ги поставете в положение да се влюбят в една мома, и вижте след това дали ще се търпят помежду си. Ако някой млад човек влезе в дома на някой женен и злоупотреби с жена му, мъжът ѝ веднага ще му тегли куршум. От какво? – От Любов. Ако някой изневери на отечеството си, веднага ще му теглят куршум. От какво? Пак от Любов. Друг избягал от жена си, отишъл при друга. – И това е от Любов. Куршумът играе роля в живота. Значи, неразбраната Любов ражда трагедията. Ами, като се разбере Любовта, какво ще има тогава?

Казвате: Как ще се поправи светът? Ето какво бих препоръчал за изправяне на света. Когато някой направи едно престъпление, нека му се наложи наказанието десет години да копае лозе или градини без пари. Но през тези десет години да го хранят, да му дават храна. Защо трябва да го поставят в затвор? Друг някой, като извърши едно престъпление, да го оставят да чука камъни десет години. Трети пък нека ги поставят на работа, да градят нещо. Тъй щото всички престъпници трябва да се впрегнат на работа, за да се изправят. А тъй, като затворят престъпниците в затвора, те само седят, ядат и нищо не произвеждат. Човек трябва да бъде производителен, да работи, ако иска да се поправи. Затворите не са един метод, чрез който хората могат да се освободят от престъпниците. Може ли да се нарече освобождение това, когато едно дете намери една пълна бомба и започне да я човърка оттук-оттам? Като не знае какво нещо е бомбата, то ще си играе с нея, докато тя се пръсне и избухне. Кой е причината за това? Казвате, че детето било глупаво. Не е глупаво детето, но онзи, който е направил бомбата, е по-глупав от детето. И детето е глупаво, но онзи, който е направил бомбата, е по-глупав. Той не взима пред вид последствията. Той е платил по-скъпо. Той казва: Какво хората ще правят,

това не ме интересува. Следователно, ако вие поставите една неестествена мисъл в мозъка си или едно неестествено желание, или чувство в сърцето си, или в симпатичната си нервна система, след време вие ще имате известни лоши последствия, лоши резултати. След време тази неестествена мисъл ще внуши в него желание, например, да се самоубие или пък друг някой да убие. Казвате: Еди-кой си човек се самоубил. Не, той сам не се е самоубил. Това убийство е резултат на самовнушението, или на внушението, което е голяма сила. Всички хора са подложени на големи изпитания и само разумните могат да се освободят от нещастията, които ги сполетяват. Но сегашните условия, при които живеем, ние виждаме, че при хилядите изпитания, при които живеем, има един Божи Промисъл, който следи и нарежда всички неща. Има нещо, което ни предупреждава, и ако слушаме това, което ни предупреждава, ние бихме се избавили от всички нещастия. Сега от това, което ви говоря, не искам да влезете в стълкновение с това, което е у вас, с вашите възгледи.

Защото вашите стари възгледи не можете да ги изправите, те се дължат на далечното ни минало. Нито това, което възприемате сега, ще можете веднага да използувате, нито това, което досега сте имали, ще можете веднага да се освободите от него. Нито пък ако почнете от сега да се храните с новата храна, че веднага ще имате резултат. Някой казва: От две години насам вече съм вегетарианец. – Че ти от 400–500 години си месоядец, та какво ще направиш в тези две години? Ти трябва да живееш най-малко 400–500 години такъв живот, като вегетарианец, за да постигнеш нещо. А тъй, че си бил 20–30–50 или повече години вегетарианец, това още нищо не значи. Същото се отнася и до чувствата и мислите на човека. Човек трябва да стане вегетарианец и в своите чувства и мисли. А тъй, някой станал вегетарианец и от време на време си казва: Сгреших, дето се отказах от месото, но нали съм дал дума, ще карам. На този човек му се яде месо, но няма какво, ще носи. Не може да се нарече вегетарианец онзи, на когото месната храна не е станала още неестествена храна, да няма никакво влечение към нея. Докато човек обича месната храна, между нея и него има известна симпатия. Той трябва да излезе от този уровен на месната храна, тя съвършено вече да не го привлича. Защото във всяка месна храна се съдържат най-големите отрови. Когато колят млекопитающите, в тях се образуват известни отрови от страх, от ужас и озлобление, които отрови химиците тепърва има да изучават. Освен това, в самата храна става едно гниене. Не само в месната храна се

забелязва това, но и в плодовете. По повърхността на плодовете има много нечистотии, които произвеждат гниене. Ако разгледате част от кожицата им под микроскоп, ще видите тия нечистотии. В това отношение вегетарианците са много небрежни. Те взимат ябълки или круши, измият ги отгоре-отгоре и ги оставят на страна, като чисти вече. Такива плодове са толкова чисти, колкото и месната храна. Следователно, като ядеш плодове, няма да бързаш: ще вземеш плода, ще го измиеш добре с вряла вода, после ще вземеш едно увеличително стъкло, ще видиш дали е чист и тогава само ще го ядеш. Всяка храна, която влиза в устата ви, трябва да бъде съвършено чиста. Ако си служите с увеличителни стъкла, вие ще се изплашите, няма да смеете да взимате храната си. Обаче, днес хората могат да ядат съвършено чиста храна. Как? Ако приложим електричеството за очистване на храната. Ако всяка храна я прекарат под действието на силен електрически ток, храната ще може да се пречисти много добре. И такава храна ще бъде напълно здравословна.

Сега ще ви наведа на друга една мисъл. Храната на човека напълно се определя от неговите мисли и чувства. Каквито са неговите мисли и чувства, такава ще бъде и неговата храна. Следователно, вие не можете да измените храната си, ако не измените вашите мисли и чувства. Не само по форма, но съществено. Ако не измените мислите и чувствата си, вие не можете да измените и храната си. Щом не можете да измените храната си, вие не можете да измените и своя живот. Знаете ли колко пари струва вашата храна? Вие сте болен момък, но се ожените. Родят се деца, които са хилави, болни, и каквото печелите, всичко отива по лекари. Не само това, но и жената ще боледува. При това, едно дете се ражда, друго умира. И след това ще кажете, че така писал Господ. Не, така сте писали вие, с вашето неразбиране.

Христос казва: „Оставете ги да растат и двете заедно“. Добрите и лошите възгледи у нас растат, никнат заедно. Старите и новите ни възгледи растат наедно, не могат да се изкоренят. С това не искам да кажа, че като отидете в другия свят ще ги измените. Не, ще оставите старите си навици, но ще дадете възможност и на новите да растат. Аз съм ви дал примери за това. Старите навици ще бъдат условия, при които човешката воля ще се развива. Лошите, старите навици, които са се образували вече в природата, тя ги оставя по единствената причина, за да могат новите да се развиват, да може волята да се засилва. Старите, лошите навици в нашите времена ще служат като метод за усилване на човешката воля, за подобрение на

човешките чувства и отчасти за организиране на човешката мисъл. Ако не бяха болестите в света, ние нищо не бихме знаели за човешкия организъм. Вижте днес има хиляди учени, които изучават човешкия организъм, които изучават въпроса на храненето. Има много неща проучени, но има много неща още непроучени. Ето, и до днес още не е проучена функцията на сляпото черво, и затова, като заболее някой, лекарите го съветват да отрежат сляпото му черво. То има своя функция. Над бъбреците има една жлеза, на която физиолозите още не знаят функцията ѝ. Когато тези жлези се повредят, настава някакво болезнено състояние. Също така и в мозъка има една жлеза, която направлява човешката мисъл, дава ѝ директиви. Ако тези жлези са повредени, виждаме, че в този човек се явяват известни болезнени симптоми. Един ден, когато изучим човешкия организъм, ще знаем всяка жлеза, всеки орган, всеки нерв с какво се занимава и каква функция изпълнява. Много сложни работи има в света. А сега, вие седите и казвате: Защо светът е толкова лош? Например, има хора, които са много нервни, но тяхната нервност не е присъща на естеството им, а на малкото количество въздух, което те приемат, на слабото окисляване, което става в организъма им, вследствие на което имат доста нечиста кръв. Натрупването на повече венозна, нечиста кръв в организъма на човека се дължи на обстоятелството, че чувствата в него са взели надмощие върху неговата мисъл. Тогава мисълта в човека е разсеяна. Той седи на две места и фантазира. Той си мисли да стане богат, да живее добре и т. н. По този начин той се уморява в мечтите си. Обаче, по този път, по който вървите, нищо не се постига. Например, казват ви, че като умрете ще отидете на онзи свят. Онзи свят е един организиран свят, в него не се допуща никакво престъпление в мисълта, никакво престъпление в чувствата, никакво престъпление в постъпките. В този свят, който е добре организиран, се изисква абсолютна чистота. Всеки, който иска да говори за онзи свят, той ще се компрометира пред хората. Щом започне да го описва, той ще мине пред хората за малко луд. Светът, в който сега живеем, е подобен на онзи свят. Тъй както хората живеят на земята, така живеят и на онзи свят. Казвате: Там хората женят ли се? – Не се женят. Онзи свят е разумен свят, там съществата не живеят, като хората на земята. Как щ_о друга обстановка на нещата. Вие разглеждате живота на гъсеницата и казвате: Има ли някакво подобие между гъсеницата и пеперудата? Гъсеницата има съвсем други идеи и с друго се занимава, и храна в сравнение с живота на пеперудата. Но това е стремеж, фаза. Гъсеницата се стреми към живота на

пеперудата. Като не може да създаде нещо по-велико от себе си, пеперудата снася яйца, от които се излюпват малки червейчета, които после стават гъсеници. Червейчетата на пеперудата не мязат на нея, но и тя не мяза на тях. Обаче, по-високо от пеперуда тя не може да отиде. Това показва, че еволюцията на пеперудите е спряна. Единственото същество, на което еволюцията не е спряна, това е човекът. Всички други живи същества, животни, са спрени в своята еволюция, в своя растеж, те са останали назад. Всеки човек, който се спре в своята еволюция, той остава в една незавършена форма и се върти като в един омагьосан кръг. Казвам: За да не се обърнете на такива колелета, вие непременно трябва да се храните добре. Животните нямат добра храна. Едва пеперудите и пчелите донякъде се хранят добре. Но и те водят неестествен живот. Тепърва човекът трябва да се учи. Трябва едно общество да направи този опит. До сега аз не съм намерил едно общество, което да се храни добре, както трябва. Аз съм изучавал въпроса как се хранят англичаните, американците, германците, русите и виждам, че всички се хранят по един и същ начин. Сега едва има общества, които искат да поставят този нов навик на хранене, но не знаят и те отде да започнат. Сега вече се явиха вегетарианци, които препоръчват растителната храна. Но и това е едно преходно състояние. Сега вие можете да си зададете въпроса: Какво трябва ние да правим при тези лоши условия? Условията на живота не са толкова лоши, както вие си ги предполагате. Например, ако един разумен градинар вземе една градина, която няма толкова добри условия, той ще съумее как да я натори и да изкара от нея освен разноските си, ако и храна за другите хора. Следователно, ако и ние с нашия ум, с нашето сърце и с нашата воля не можем до известна степен да преодолеем лошите условия и да превърнем неблагоприятните условия в благоприятни, де остава тогава нашата сила? Че ако в даден момент ти не можеш да се въздържиш, де седи твоята сила? Аз правя наблюдения на хората, които идват при мене, и определям храната им. Аз съм миролюбив човек, седя спокойно. По едно време дойде някой при мене, поседи малко, но изведнъж в мене се яви желание да ударя някому една плесница. – Това е, което живее в този човек. Дойде друг и у мене се яви желание да ям печена кокошка или пуйка, или гъска. – Това е желанието на онзи, който е дошъл при мене. Като поглеждам към тия хора, казвам си: Аз си имам учител. Същото нещо изпитвате и вие.

Щом се породи някое лошо желание или лоша мисъл, или чувство, това се дължи на някое същество, което е минало покрай вас и е оставило

своите мисли и чувства у вас. Казвам си: Този курс съм свършил вече, сега искам да бъда ученик по новото. Първо трябва да се освободите от тази лоша мисъл. Казвате си: Защо ли ми дойде тази лоша мисъл? – Едно трябва да знаете: Бог е поставил дълбоко у вас едно чувство, с което да различавате лошите мисли и чувства, да знаете кои са ваши и кои не, и да се освобождавате от тях. Не осъждай този човек. И той е приел тази лоша мисъл от друг някой. Ако река да търся отде е дошло злото, ще намеря цяла редица същества, през които е минало. И вие не търсете отде е дошло злото, не се занимавайте с това, но гледайте да се освободите от злото, от неговото влияние. – Как? Турете доброто. Аз съм привеждал примера за търпението. Един знаменит математик се занимавал цели 20 години върху един научен въпрос, като правил своите изчисления на отделни малки листчета. Той държал всякога вратата на стаята си заключена, за да не влезе някой да му направи някоя пакост.

Един ден, по невнимание, той излязъл на разходка и оставил стаята си отворена. В това време слугинята влязла вътре, изчистила добре стаята, но като видяла на масата този куп от малки листчета, тя ги събрала всичките и ги хвърлила в огъня. Като се върнал професорът от разходка, слугинята го посрещнала доволна и му казала: Господарю, аз изчистих стаята ти много добре. – Ами какво направи листчетата на масата? – Всички ги събрах и ги хвърлих в огъня. – Друг път да не правиш такава работа. Така отишъл напразно 20-годишен труд. Това значи търпение. Той може да удари няколко плесници на слугинята си, че да помни. Може би някой от вас да има такова търпение. Но сега всички се оплакват от условията на живота. Други пък казват, че са още млади, трети – че са стари, четвърти се оплакват, че нямат знания и т. н. Не, единственото нещо, което може да измени човешкия живот, това е човешката мисъл, която е вложена първоначално в него. Тази мисъл е създала всички други възгледи в живота. Религиите, които имате, пак хората са ги установили. Ще кажете, че Мойсей е писал така. – Да, но Мойсей беше човек. Но доколкото учението на Мойсея е съгласно със законите на природата, то е вярно Ще кажете, че Христос е дошъл и е проповядвал. – Доколкото Христовото учение е приложено и опитано от хората, дотолкова то има смисъл. Казвате: Християнството. – В какво седи християнството? – Християнството седи в побратимяването на хората. Преди всичко хората трябва да се побратимяват. И затова Христос казва: „Един е вашият Отец. Няма много бащи на земята, Един е вашият Отец“. Казва Христос, че в

света има и само един Учител. Но Той има много помощници, които работят в единство с Него. Значи, в света има само една Мъдрост, тя е Мъдростта на природата. В света има само една Любов, тя е Любовта на природата. Сега аз ви говоря на ваш език. Онези, които са религиозни, ще кажат: Само една Любов има и тя е Божията Любов. – Какво разбирате вие под Божията Любов? Тъй както ние разбираме природата, природата не е нищо друго, освен Бог, Който се проявява в нея. Ако ти не разбираш и не обичаш природата, никога няма да разбереш и да обичаш Бога. Ако не обичаш човека, когото виждаш, как ще обичаш Бога, Когото не виждаш? Казвате: Накъде е Бог? – Навсякъде, дето хората са разумни. Там, дето хората са глупави, Бог не е. Бог е в чистия живот. Неговата мисъл, Неговата сила, Неговото присъствие е там, дето хората са разумни и живеят чист живот. Ако така Го схващате, Той е навсякъде. Той е и близо, и далеч. За Него се казва, че Той създава и светлината, и топлината. Разумният Бог е създал тъмнината, за да можете да си починете. Той е създал светлината, за да можете да работите. Той е допуснал злото, за да можете да мислите. Той е допуснал доброто, за да можете да го приложите. Сега вие казвате: Не може ли без зло? Абсолютно злото не съществува в света. Единственото зло, което съществува в света, това е човекът. Единственото добро, което съществува в света, това е пак човекът. Единствената Любов, която сега съществува, това е човекът. Единствената омраза, която сега съществува, това е пак човекът. Единствената глупост, която съществува, това е човекът. Единствената мъдрост, която сега съществува, това е пак човекът. Кажете ми сега, кое е онова, което съществува вън от човека? Ще кажете, може би, че вън от човека съществуват някакви по-низки същества. Че и те са хора. Каквито същества и да вземете – по-низки или по-високи от човека, те са все човекът. И ангел да вземете, и той е човек. И ангелът мисли, като човека. Казвате, че човек е същество, което мисли. Тогава и ангелът мисли, а и архангелът мисли, и херувимът мисли, и серафимът мисли. Това са човеци, които не се поддават на никакви слабости. Те са човеци, които знаят как да се хранят. Те са човеци, които знаят как да мислят. Те са човеци, които знаят как да дишат. По това се отличават те от хората. Тези човеци нямат клозети като хората. Като ядат, те не остават никакви излишъци в своя организъм. От тях остават някакви пари, някакъв газ, който те затварят в особени тръбици. След това те ги изпращат на земята да се филтрират, и така пречистени, те ги изпращат отново към тях. От земята, добре пречистени,

те се връщат пак при тях. Тази мисъл сега не е практическа. Аз искам да ви поставя една мисъл, която да е практическа, т. е. потребна за вас. Вие искате да бъдете щастливи. Казвам: Мисълта ви е отлична. Искате да бъдете здрави. – Мисълта ви е отлична. Искате да се подигнете в света. – Мисълта ви е отлична. За да се подигнете, за да бъдете здрави, за да бъдете добри, вие трябва да дадете подтик на онази ваша мисъл, която първоначално е вложена в нашето битие. Не е въпросът какво са писали учените хора, но да дадете подтик на онази мисъл, с която вие първоначално сте родени, да знаете как трябва да се храните, как трябва да мислите и как трябва да дишате. А всички останали, спомагателни мисли отпосле ще дойдат. Вие отивате да слушате един концерт, на който ще свири някой виден виртуоз. За първи път тогава ли ще го оценявате? Вие може да не сте свършили музика, но можете да го оцените. Вие имате в себе си едно вътрешно чувство, с което оценявате нещата. И когато гледате една хубава картина, вие пак ще я оцените с онова вътрешно чувство, което имате в себе си. Вие отвън ли одобрявате тази картина? Не, вие си служите с това вътрешно чувство и казвате: Харесват ни се очите, или ушите, или носа, или устата на тази картина. Ако художникът не знае как да нарисува очите, той не е художник. Ако художникът не знае как да нарисува устата, той не е художник. Ако художникът не знае как да нарисува ушите, или носа, той не е художник. Много художници рисуват, но още по нарисуването на ухото, познавам, че той не е художник. Достатъчно е само да тегли няколко линии, за да се познае, че той е художник. В ухото има особени гънки, които художникът трябва да знае как да нарисува. Тези гънки внасят известни течения, през тях се възприемат звуковете в природата. Следователно, процесът на слушането не е прост процес, както привидно изглежда. Напротив, слушането е много сложен процес. За да чуеш и да разбереш нещо, ти трябва да изправиш ухото си и при това, окръжаващата среда, както и хората, с които сте заобиколени, трябва да бъдат в хармония с вас. Вижте дали един човек, който пасе говедата, може да стане философ. Много овчари са станали астрономи, но философи не са станали. Човек трябва да стане овчар, за да наблюдава небето, звездите и влиянието им върху човека. Но за да стане философ, човек дълго време трябва да е бил овчар, да е наблюдавал небето, звездите и след като е напуснал овчарството, овцете, да тръгне да търси някоя загубена овца някъде. Да остави всичките си овце и за търси загубената си овца. Казвате: Много овце има. Много овце има, но трябва да намерите изгубената овца.

„Оставете да растат и двете заедно“. Злото и доброто у човека растат заедно. Не се плашете от злото. Че сте нервни, това е едно благо за вас, това е един капитал. Че някой път не сте вярващи, че сте имали един критически ум – не се безпокойте. Че суеверен ли трябва да бъде човек? Някой казва, че не вярва. – Каквото и да е, добре е човек да е вярващ. – Но ще го лъжат. Не мислете, че онези, които казват, че са безверници, че наистина в нищо не вярват. Има някои работи само, в които не вярват. Ето, по отношение на мене, като ме слушат някои, имат свои възгледи. Аз намирам, че вашите възгледи са прави. Ни най-малко не искам да изменя възгледите ви. Да искам да изменя сегашните ви възгледи то е равносилно да изменя възгледите на една гъсеница. На гъсеницата само ще кажа: Ще знаеш, че след няколко деня, най-много след 40 дни, с тебе ще стане една промяна, за която трябва _та как да се храни? Тя сама се справя с новото си положение. Следователно, и на вас казвам: Създайте си една вяра, която от нищо да не се мени, от нищо да не се ограничава. Вие трябва да развиете в себе си такава вяра, която при всички случаи да ви остане вярна, да не се измени. Вярата трябва да бъде изпитана. Представете си, че ти си беден човек, нямаш пет пари в джоба си. Впрегни вярата си на помощ. Аз употребявам една дума, която не може да се приложи към вярата. Вярата не може да се впрегне. Правилно е да се каже: Тури вярата си в действие.

Сега ще ви приведа един пример. Вървят две моми, и двете красиви. Едната е песимистична, загрижена и си казва: За мене няма кой да се погрижи. Тя е бедна. И другата е бедна, но не е песимистична. Тя върви и среща един господин. Усмихва му се, поглежда го внимателно и той веднага се спира: Госпожице, мога ли да ви бъда в нещо полезен? Аз съм на ваше разположение. Да не би да имате нужда от нещо? Изважда от джоба си пари и ѝ услужва, като казва: Моля, не считайте това за докачване, искам да ви помогна. Сега вие ще започнете да философствувате, да казвате: Възможно ли е това? Ако някога биха ви казали, че с параход ще може да се преплава океанът, не бихте повярвали. В Англия, един англичанин прокарал идеята, че с параход може да се преплава океанът, но в това време един виден математик говорил пред много голяма публика, че в своите изчисления той дохожда до мисълта, че по никой начин не може да се преплава океанът с параход. В същия ден, обаче, когато този математик доказвал със своите изчисления, че това е невъзможно, един луд американец преплавал океана. Той минавал за луд. Казвам: Все трябва да се направи някоя лудория. Хората трябва да

полудеят малко. Щом този човек се е решил да изложи съдбата си на риск, той е успял. У човека трябва да се роди едно силно желание да преодолее нещо, да направи нещо. И Христос дава един пример. Няма да ви държа дълго време на тази мисъл, защото, колкото и да ви държа, вие няма да научите това изкуство. Толстой дава един хубав пример за това. При него дохожда един калугерин, на около 80 години и му казва, че бил княз. Толстой се заинтересувал как станал калугер. Той му разправя своята история. Когато бях млад, на 25 години, аз се влюбих в една красива млада мома, княгиня, за която се годих и бяхме определили скоро (сватбата, годежа). Случайно аз изпаднах в летаргически сън, който продължи повечко време, викаха лекар и той констатира смъртта. Приготвиха ме с венци, с това, с онова, готвят се да ме погребат. В това време аз всичко чувствувах, но не можах да говоря. Много се мъчих, исках да им кажа, че не съм умрял, но съм жив, обаче, не можах да продумам. До главата ми седи годеницата ми. По едно време майка ѝ дохожда при нея и ѝ казва: Поплачи малко да покажеш на хората, че си го обичала. Тя отговаря: Как ще плача, когато не го обичам. – Обичаш, не обичаш, потъркай си малко очите, пред хората поне да покажеш, че си го обичала. В това време аз силно се измъчих и взех да се моля на Бога. Господи, извади ме от това положение. Обещавам ти да посветя живота си на Тебе, да ти служа. И при това положение, той полудява, пръска се, но оживява. След това, казва той, аз отидох в манастир. Ще кажете: Дали е постигнал целта си? – Той е разрешил един важен въпрос. Той бил мъртъв, полудял и оживял. Всеки човек, който може да оживее и да излезе от гроба, той е умен човек. Той е на правия път. Сега и на вас желая да полудеете, да излезете от вашите гробища и да тръгнете във вашите прави пътища!

„Благословен Господ Бог наш“.

Добрата молитва.

4 неделна беседа от Учителя, държана на 21 октомври 1934 год.

София, Изгрев

ДЪРЗАЙТЕ!

„Дързайте! Аз съм, не бойте се!“

Отче наш.Ще прочета 14 гл. от Матея.

„Духът Божи“.

Ще взема само една дума от 27 стих: „Дързайте!“ Всеки, който може да произнесе тази дума, той е майстор, не трябва да бъде голям оратор, нито голям поет, нито голям философ. Не че тези звания не са добри, но и бедният човек може да ти каже „дързай“ и думата да е на място. А може и богатият да ти каже „дързай“, но думата да не е на място. Това може да ти каже един беден човек, а може да ти каже и един княз, богат човек. Бедният може да е първостепен бедняк, със сто кръпки на гащите си, но хубаво закърпени и изчистени. Князът като го погледне, казва: Много съжалявам, че не мога да ти помогна. – Не искам да ми помогнеш. Защото това положение, в което съм, аз добре се справям. Аз по никой начин не бих заменил своята сиромашия с твоето богатство. – Как тъй? – Аз имам по-голямо богатство от твоето. Ти си княз и заповядваш на хората, а аз заповядвам на болестите. Няма болест в света, която да не ме слуша. Всички болести ме слушат. Питам: Кой е по-силен – който заповядва на болестите или който заповядва на хората? Който заповядва на болестите е силен човек, а онзи, който заповядва на хората, е слаб човек. Какъв смисъл има да заповядваш на умния човек? Той не се нуждае от заповеди. Да учиш учения човек, това не показва, че имаш знания. Но да можеш да научиш простия човек, да му дадеш знание, това значи сила. Тогава само можеш да произнесеш думата „дързай“. В съвременните хора, или в хората на съвременната цивилизация, слухът им е притъпен. От какво? – От много впечатления. Вземете, например, думата Любов. Никой днес не схваща вътрешните вибрации на тази дума. Някой казва: Много те обичам. Друг ти казва: Не те обичам. В края на краищата главата ми се запалва от много обич. Казвам: Зная, че ме обичаш, но колко съм пострадал от тази дума! Питам: От Любов човек може ли да пострада? Не може. Някой показва ръката си, иска да държи някаква тежест. Друг пък казва: Кажи ми една сладка дума. Питам: Думите могат ли да бъдат сладки? Как може една дума

да бъде сладка? Ние знаем, че сладчината се опитва с езика. Как може една дума, която слиза от езика, да бъде сладка? Това не е круша, която можеш да вземеш и да изядеш. Това не е криво, не е един превод на нещата. Много неща са еднозначущи, а други са двузначущи, не трябва да се преведе всяка дума, да стане понятна. Например, думата „Любов“ не се произнася по един и същ начин във всички езици, и от всички народи. Буквите, с които се пише тази дума, не са едни и същи. Следователно, всеки народ има особено разбиране за Любовта. И доброто не се пише по един и същ начин. Ако вие наготвите една печена кокошка в един златен тиган или в сребърен, или в меден тиган, все ще има едно голямо различие. Каквото и да се говори, не сготвеното в златния тиган е за предпочитане пред сготвеното в меден тиган, особено ако сготвеното е стояло в тигана дълго време. За предпочитане е един умен човек да ти каже „дързай“, отколкото да ти каже тази дума един човек, който не е умен, който и не е добър. Има хора, които са направени от калай, други от мед, трети от сребро, или от злато, или от глина. И в Библията е казано, че човек е направен от глина. За първия човек се разбира. И маслото, което е турено в тази глина, е изтекло навън. Че наистина маслото е изтекло, виждаме от това, че всичко каквото Бог е поставил в това гърне, е изтекло навън, нищо не е останало от него. Който не вярва, нека чете първа глава от Битието. И понеже не устоял, Господ изпъдил първия човек от рая и се заел да прави друг свят.

Има един анекдот, според който, когато Бог започнал да прави човека, Той го пекъл на слънце. Според един негърски проповедник, Бог пекъл човека три дена на плета, а според други, Бог направил човека и го предал на един ангел, той да го пече. Но ангелът не опекъл човека добре. Това са символи, но дали са верни или не, то е друг въпрос. Така мене се предават. Факт е, обаче, че в човека има две естества, т. е. той е направен от две вещества. Едното вещество е носител на всичко онова, което е добро в човека, а другото вещество е носител на всичко онова, което е зло в човека. Можете ли да откажете това? Ще видите, че някой човек обича да открадва малко, да полъгва, да бие, да убива, а друг не върши това. Ще кажете, че това се дължи на неговото възпитание или на някакъв навик. Не, това не е никакъв навик, никакво възпитание. Това е всадено в самия човек. Навик ли е на вълка да дави овцете? Това е всадено в него. Навик ли е на лисицата да дави кокошките? Това е всадено в нея. Ще кажете, че Господ създал лисицата. Наистина, Господ е създал лисицата, но Той ни най-малко не е наредил тя да дави кокошките. Следователно, ако сегашната лисица дави

кокошките, това е по нейно частно съображение. Ама защо е така? – То е друг въпрос. Нима когато Господ създаде човека, го накара да убива и да затваря другите хора? Ни най-малко. Човек сам си позволява това нещо. Защо и за какво, това остава и до днес един неразрешен въпрос и за хиляди години още ще остане неразрешен. Този въпрос ще остане така неразрешен, както остава неразрешен един въпрос от висшата окултна математика, че всеки вътрешен ъгъл на квадрата е равен на три външни прави ъгли на квадрата. Според сегашната геометрия това не може да бъде, но в окултната геометрия е така. Аз не разрешавам този въпрос, но го оставам така. Според съвременната геометрия, между две точки може да се прекара само една права линия. Други математици пък казват, че между две точки може да се прекарат повече прави, и те доказват това по математически начин. Това е от съвсем друг свят. Какво ще кажете, ако ви кажа, че съществува един свят, в който хората като хванат двата края на един конец и без да го пущат, той се връзва и развързва? Ще кажете как става това? – Не зная как става, но факт е, конецът при това положение се връзва и развързва. В такива случаи турците казват: Акалъ зарар. – За глупавите всичко е зарар, а за умния всичко е печалба. Защо? Защото няма въпрос в света, който да няма разрешение. Колкото и да е трудна една задача, тя все има едно разрешение. Това, което обикновените хора не могат да разрешат, талантливите хора го разрешават. Това, което талантливите хора не могат да го разрешат, гениите го разрешават. Това, което гениите не могат да разрешат, светиите го разрешават. И най-после, това, което светиите не могат да го разрешат, учителите в света го разрешават. За сега това е твърдение, което вие ще приемете така, както в геометрията приемат аксиомите, без да се доказват. Дали ще вярвате или не, то е друг въпрос. Например, мнозина от вас вярват, че ще живеят задгробен живот. Вие вярвате в това, но дали ще живеете, не знаете положително, не сте били там, да можете да проверите. Други пък вярват, че няма задгробен живот, но и те не са проверили това, не са били там и не са се върнали. Обаче, и които вярват, и които не вярват, като умират, ще се уверят кой е на правата страна. Ако отидете на онзи свят и се върнете назад, вие сте на правата страна, но ако отидете на онзи свят и не се върнете вече, вие не сте на правата страна. Казвате: Как така? Ще ви приведа един пример: Ако дадете пари някому на заем, и той се върне и ви ги плати, вие го считате честен човек. Обаче, ако вие му дадете пари, и той никакъв не се върне при вас, не върне парите, вие го считате нечестен

човек, защото не е устоял на думата си. Ще кажете, че онзи свят е толкова хубав, че който е отишъл там, забравил е да се върне обратно на земята. Възможно е и това. Значи, онзи, който е взел пари на заем и не ги е върнал, предполага се, че е умрял, отишъл е на онзи свят, и там, между умрелите, се чувствува по-добре, та не му дохожда на ум да се върне на земята, да изплати задълженията си. Това е само извинение. Аз мисля, че момата по никой начин не иска такъв момък, който, като е взел пари на заем, не мисли да ги връща. Аз вярвам, че една млада мома по никой начин не би желала да се ожени за един момък, който не плаща дълговете си. Защото законът е един и същ. Този, който не плаща дълговете си на онзи, на когото дължи, той и спрямо момата няма да изплаща дълговете си. Един американски професор казвал, че има хора, които са му били толкова отвратителни, че и след десет хиляди години няма да иска да ги види. Но после казвал: Понеже в Писанието е казано, че ние ще се изменим, може и след една година, като срещна тези хора, да искам да ги видя, защото ще се забрави тяхното прегрешение по отношение на мене. Това са ред разсъждения.

Казвате: Какво ни интересува това? Кажете ни нещо съществено. Ако ви попитам кое е същественото в живота, какво ще ми кажете? Ще кажете, че същественото в живота е да ядем и да пием. Казвам: Има едно положение в живота, при което не можем да ядем. Ти умираш без да ядеш. Баща ти и майка ти след като умряха, ядоха ли? При това ти мислиш за баща си и за майка си. Ти можеш да си безбожник, невярващ, но при това как вярваш, че баща ти живее някъде, и все мислиш за баща си. И който вярва, и който не вярва, все по някога си мисли за баща си. Има един закон, според който не можем да мислим за това, което не съществува; не можем да мислим за това, което няма никаква форма; не можем да мислим за това, което няма никакво съдържание; не можем да мислим за това, което няма никакъв смисъл. Така трябва да се разсъждава. А вие казвате: Това е празна работа. Вие трябва да знаете, че празните работи са без форма, без съдържание и без смисъл, но за такива работи не може да се мисли, те не могат и да се доказват. Някой казва, че едно гърне може да се изпразни. Не, вие никога не можете да изпразните едно гърне. Това е само предположение. Ако изпразните едно гърне от водата и от въздуха, все ще остане етера в него. Как ще извадите етера, в който се движат небесните тела. Каква помпа може да го изтегли? Вие мислите, че гърнето е празно, но ако извадите въздуха от това гърне и после пуснете електрически ток,

цялото гърне отвътре ще светне и после, ако извадите етера от това гърне, светлината ще изчезне. Това са научни твърдения. Вие ще кажете: Какво ни интересува как живеят сегашните хора? – Преди три хиляди години и повече хората пак са живели и мислили като вас. Едно време хората са мислили точно като вас, по принцип. Младите мислеха да се женят, възрастните – да раждат деца, а старите – за своите старини. Аз не говоря за това с какви дрехи са се обличали хората, това са второстепенни работи, но от хиляди години насам, откак хората са излезли от рая, от времето на Адама, всички мислят за едни и същи неща. Опровергайте това, ако можете. Не е лошо, ако човек мисли да се ожени, да роди деца и да стане стар, хубаво е всичко това, но питам, след като се ожениш, какво ще придобиеш. Защото всеки, който се ожени, трябва да умре. И всеки, който роди някого, трябва да пострада. И всеки, който трябва да остарее, трябва да оглупее, нищо повече. Тогава? Сега това е новият начин на мислене. Ние искаме да представим нещата, както не са. Например, в хората има скрити навици, скрити мисли, скрити чувствувания, вследствие на което при известни условия те не могат да издържат.

Един французин разказвал на един англичанин: Имам няколко котки възпитани, каквото им кажа, всичко извършват. Възможно е, но котката има една слабост, на която не може да издържи. Да направим един опит в стаята. Англичанинът взел една мишка в джоба си и когато котката трябвало да изпълни своята длъжност, той пуснал мишката в стаята. Като видяла мишката, котката веднага се спуснала да я гони из стаята, забравила своята длъжност. Също така и хората на земята още гонят мишките. Защо е дошъл човек на земята? Ако ти искаш да се осигуриш и да живееш един охолен живот на земята, ще гониш ли мишките? Ще кажете, че това е много съществено. Дайте ми пример от един човек, който е бил много богат, който е имал къщи и имоти на разположение, да е останал жив. Покажете ми един човек, който поне хиляда години да е живял. Питам: Като хванете една мишка, какво ще свършите с нея? Сега не е въпросът да отидете в другата крайност – да кажете, че човек трябва да работи. Не е въпрос да се работи или да не се работи, но има известен ред разсъждения, които ни довеждат до едно място, дето няма резултати, те са безрезултатни. Например, ако ви кажа едно математическо положение как ще го разберете? Вътрешният ъгъл на квадрата е равен на сумата от трите външни прави ъгли. Според мене, тази математическа проблема може да се разреши по следния начин: вътрешният прав ъгъл на квадрата представя

детето. Следователно, качествата на детето са равни на трите външни ъгли на квадрата. Единият външен ъгъл представя качествата на бащата, другият – качествата на майката, а третият – на средата, представя външните условия. Значи, този вътрешен живот в ъгъл е равен на условията, които се съдържат в трите външни ъгли. Тъй щото детето може да използува тия условия. Това не е количествено пространство, което заема вътрешният ъгъл. В пространствено отношение вътрешният ъгъл не може да бъде равен на три външни ъгли. Защото има един свят, който не се занимава с пространството. Има един свят, в който хората живеят вън от пространството.

Сега аз не искам да ви заставя да вярвате в това. Напротив, аз искам вие да бъдете безверници. Мене не може да ме засегне нито вашето верую, нито вашите безверия. Това е ваше право. Да отричате нещата, това е вече ваше разбиране. Да вярваш или да не вярваш, това не е един абсолютен закон. Вярваш в кого? – Вярваш в едно съзнание, което е по-високо от твоето. Ти вярваш в баща си, който е по-високо от тебе. Ти вярваш в твоя учител, който е по-високо от тебе. И твоят учител вярва в някого, който е по-високо от него. Питам: Тоз, последният, Когото наричаме Абсолютен, Той вярва ли в нещо? Вярата е закон на ограничение. Щом вярваш, това е потребно. Има едно вечно абсолютно, което е ограничено; има едно вечно абсолютно, което е неограничено. Ако седна да ви обяснявам какво нещо е абсолютното, вие ще забравите и това, което знаете. На какво основание ще го забравите? Ако ви дам една хапка от едно хубаво ядене, вие ще бъдете доволни от нея. Ако ви дам втора, трета, четвърта, пета, вие пак ще бъдете доволни, но ако ви заставя да вземете хиляда хапки от това хубаво ядене, вие ще забравите всичко. След като изядете хиляда хапки, вие ще изгубите съзнанието си и тогава всичката приятност на яденето ще изчезне. Затова е казал Соломон, че многото знание в света е товар. За всеки даден случай човек трябва да има толкова знание, колкото е потребно. Знанието е потребно, за да се постигнат известни цели, които човек има в живота си.

Сега, като ви говоря, аз ни най-малко нямам пред вид да ви заставя да изхвърлите вашите възгледи за живота или да не ги хвърлите. Възгледите, които имате сега, трябва да осмислят вашия живот. Каквито и да са възгледите ви, те трябва да осмислят живота ви. Не е важно как аз схващам практическия живот. Вие живеете в една къща, но имате една малка дупчица в нея, през която гледате външния свят. Ако направите на къщата си един голям прозорец, това ще бъде знанието, което ще придобиете.

Светлината, която влиза през прозореца ви, ще ви даде повече просвета в ума ви, за да се съобразите с онзи живот, който съществува вън от вас. Не е въпросът да имате повече факти и данни, с които да се пълни животът ви. Казвате: Това е един факт, онова е един факт. Фактът е само констатиране. Някой казва, че му казали една горчива истина. Истината никога не е горчива. Няма по-сладко нещо от Истината. Истината е крайният предел, крайната цел. Зад Истината не можеш да отидеш. Зад Истината е смъртта, зад Истината е страданието. Сега вие сте зад Истината. Казвате: Какво нещо е Истината? – Това, което носи знанието, щастието, силата, животът, богатството – това, което носи всичко в света, то е Истината. – Ами зад Истината какво има? – Зад Истината няма нищо. Следователно, аз считам, че Любовта е начало на живота, а Истината е краят на живота. Това са двата предела на Великото в света. Това, което се движи по средата и сформирува нещата, това е знанието, това е Божествената Мъдрост. Ти не можеш да имаш Мъдрост в света, ако нямаш едно начало и един край. Между тези два края трябва да се изпълни междината на вечността. Значи, Мъдростта изпълва живота. Мъдростта изяснява какво нещо е Любовта и какво – Истината. Казвате: Да се обичаме. – Това е началото на живота. – Да говорим Истината. Това е краят на живота. Ако ти нямаш знание, ако нямаш Мъдрост в живота, всички други неща ще останат безсмислени. Следователно, ако ти с твоята Любов не можеш да минеш от единия край на живота и да влезеш в Истината, и ако ти с твоята Истина не можеш да влезеш от края в началото на живота, ти не разбираш какво нещо е животът. От своето знание ти трябва да преместиш Истината от края в началото и Любовта от началото в края, ти нищо не можеш да направиш, ти нищо не можеш да разбереш. Кой може да ги премести? Само Мъдростта. – Как така? – Това е много проста работа, но за онзи, който разбира. Старият на стари години иска да го обичат. Той нали е в Истината? На младини той е имал Любовта. Сега защо му е тази Любов? Значи, разликата между стария и младия е тази, че като бил млад, на младини той ходил на хорото да търси младите моми, искал да си избере някоя, а като остарял и не го държат вече краката, пак мисли за младите моми, но сега иска те да му дойдат в къщи, те да го намерят. Тази е разликата. Казвам: Като беше млад момите бяха нещастни, че той ги задиряше, а като остаря, момите се чувствуват свободни от него. А когато момите остареят, момците са свободни. Питам: Защо остаряват хората? За да се освободят едни от други. Дали сте против тази логика, не зная. Аз

само констатирам нещата тъй, както са без да идвам да ви убедя в тях. Това не е един абсолютен свят, но казвам: Тъй, както сега се творят нещата, тъй както сега вървят, може би ние сме по отношение на тях в едно заблуждение. Когато видя един грънчар, който меси кал, ще кажа, че тази кал нищо не струва, но след време, когато видя, че той изкарал от нея едно хубаво, прозрачно гърне, ще го похваля. Сега и ние сме в процеса на творчество. Едно неразбиране на живота има. Младите не разбират живота, и старите не разбират живота. Младият мисли, че като намери младите моми, ще бъде щастлив. Много се лъже той. Старият мисли, че като умре, ще отиде в другия свят, и той се лъже. Старият ни най-малко не мисли за онзи свят. Той си мисли като отиде там, да намери някого, той все търси майка си и баща си. Ами ако не може да ги намери? Доколкото съм наблюдавал старите, като умират, те все своите си търсят. Те мислят, че ще хвърлят старата дреха и ще се подмладят. Казват, че като умре, старият се подмладява. Това са ред разсъждения. Но да оставим сега тази философия на страна.

„Дързайте!“, казва Христос на своите ученици. Като слушате тия думи, вие казвате: Какво ще правим? Ние нямаме достатъчно средства, гладни години идат. – Не бойте се, гладните години идат от слънцето. От слънцето зависят те. Когато слънцето няма петна, повече гладни години има; когато на слънцето се явяват изобилно петна, и на земята има изобилна храна. Значи, две положения има: Когато на слънцето няма петна, хората живеят по тих и спокоен живот, но храната е по-малко, бедни хора има повече, повече умират. Когато петната на слънцето се увеличават, изобилието е по-голямо: храна повече, но и нещастията и пертурбациите са повече. Женитбите са повече, но и разводите са повече; Любов има повече, но и караниците са повече. Не са виновни хората, слънцето е виновно за това. Когато мъжът пита жена си защо се кара толкова много, тя трябва да му каже, че слънцето е виновно за това.

Сега да ви приведа един психологически факт. Виждате едно малко момиченце, което е нехайно по отношение на себе си, по отношение на облеклото си. По едно време забелязвате, че това момиченце започва да се оглежда по десет пъти на ден, мие се, приглажда се, но понеже родителите му са бедни иска да има хубави дрехи, да се облече добре, да се понамаже и да се понапарфюмира, но се сърди на родителите си, че като бедни, не могат да задоволят тия му нужди и изисквания. Казвам: Слънчеви петна има навсякъде. Това младо момиче е видяло едно голямо слънчево петно,

вследствие на което иска да се облича и докарва. Вие искате да бъдете богати. Защо? – Искате да имате уважението и почитанието на хората да кажат на вас, че сте богат човек. Вие искате да бъдете учен човек, да говорят хората за вас, че сте учен. Вие искате много неща, и то все за хората. Да се покажете пред тях. Вие още не сте дошли до положението да искате знанието за себе си, все го искате за този, за онзи. И това не е лошо, но в това не седи смисълът на живота. И после вие роптаете против сиромашията, против болестите, че не били на место. Съгласен съм в това. Сега да ви приведа един пример от гръцката митология. Един зидар се качил на един от храмовете, които гръцките богове градили, да работи нещо, но случайно паднал оттам и си строшил крака. Тогава той се обърнал към Зевса с думите: „Зевсе, досега мислих, че си бил много умен и си направил всичко смислено, но днес видях, че всичко не е добро, което си направил.“ Има много необмислени неща. Ти не трябваше да създадеш такъв закон, според който, когато падне човек на земята, да си чупи краката. Така мърморил той цяла седмица, докато най-после Зевс му се обидил: Какво искаш? – Искам да бъда здрав. Нали знаеш, че имам жена и деца, трябва да работя. Отмени този закон за падането на телата. – Добре, ще бъдеш здрав. Зевс суспендирал закона. Зидарят продължил работата си. Качил се на зданието да гради: удрял с чука си гвоздея, но гвоздеят не влизал вътре. Удрял, удрял, но нищо не станало. Най-после той се ядосал, хвърлил чука във въздуха и чукът увиснал, не паднал на земята. Той се ядосал още повече, хвърлил се да вземе чука, но и той сам увиснал във въздуха. Така седял цяла неделя и започнал отново да мърмори към Зевса. Какво направи сега, че ме остави тук, гладен да умра? Тогава Зевс му казал: Сега трябва да избереш една от двете възможности – или като паднеш на земята да си счупиш крака, но да добиеш знание, или да не си чупиш крака, но гладен да умреш. Тъй щото, едно от двете трябва да избере човек: или със счупен, или без счупен крак, но каквото и да избере, все трябва да страда. Тогава зидарят казал: Нека бъде по първия закон, поне ще бъда при своите си, а така ще остана сам и ще бъда изложен на глад. Не остава друго, освен да ми дадеш разум да разбирам законите, защото падането е от мене, по моя непредвидливост. Следователно, ако ние падаме, причината за това сме ние сами. Но има закон на падането, според който всички тела се притеглят към земята. Този закон е създаден от Първата Причина.

Казвам: Условията на сегашния живот, който прекарвате, трябва да ви

радва, защото той може да се измени, но ако се измени, тъй както Зевс е изменил своя закон, ще бъдете ли по-щастливи? Казвате: Да няма господари, да няма слуги. Много добре. Какво трябва да има тогава? Да не се женим. Много добре. Много добре, няма да се жените, няма да раждате, няма да страдате. Какво трябва да има тогава? Онези от вас, които не сте доволни, казвате: Каквото даде Господ, това ще бъде. – Вие казвате, каквото даде Господ, но не сте искрени в това, което казвате. Каквото Господ даде, подразбирате онова, което вие искате да ни се даде. Ако се молите ред години за нещо и не ви се даде това, което искате, вие веднага ще измените на вашето верую.

Та сега ние сме изпратени на земята от Първичната Причина не да развиваме онази механическа вяра, нито да развиваме едно обикновено верую. Единственото нещо е да запазим Любовта си към Бога. Тя, именно, е основа на нещата. И тъй, запазете Любовта, която носите в себе си. След Мъдростта ние ще изучим Истината. След Истината ще дойде пак Мъдростта. Когато тези три велики сили дойдат в нашия живот, ние сами по себе си ще разрешим онези въпроси, които ни затрудняват. Тогава вече в света ще дойде един нов строй. Аз не искам да вярвате в него, но като дойде и влезете в него, тогава ще повярвате (на) думите ми. Този строй ще бъде следният. Сега сиромасите слугуват на богатите по закона на насилието, от немай-къде, а в следната епоха, когато човечеството ще живее по Любов, тогава богатите ще слугуват на сиромасите от добра воля, по Любов. Сега невежите отиват да се учат при учените от немай-къде, а при бъдещия порядък на нещата учените ще дойдат да се учат при невежите. При сегашния порядък грешните отиват да се учат при светиите, а при бъдещия порядък светиите ще отиват да се учат при невежите. Сега слабите отиват да слугуват на силните, а тогава силните ще отидат да се учат от слабите? Силните ще се учат от слабите как да придобиват слабостта, да станат слаби хора. Защо? Защото никой силен човек не може да бъде щастлив. Във всяка сила се крие една възможност да направиш едно насилие над другите. Това насилие всякога може да лиши човека от щастието му. И тогава казвам: Любовта е закон да направи силните хора слаби, учените хора да направи невежи. Какво ще кажете за сегашните учени, гениални хора, които измислиха задушливите газове, които измислиха избухливите вещества? Можете ли да кажете, че това знание ще спаси света? Не, това знание ще го разруши. В това отношение всички хора трябва да станат невежи. Всички учени хора в това отношение трябва да

станат невежи в закона на убиването, в разрушаването. Че кой ще извърши това спасение? Когато човек мине от силата в безсилието, от живота в смъртта, когато почувствува какво нещо е великото страдание, което съществува, той никога няма да има желание да убива никого! Защото ще знае какво нещо е страданието. Няма по-страшно нещо от това да спънеш един човек в неговото развитие. Този човек е дошъл на земята да придобива знание, а дойде някой, убие го и с това го спъва в неговото развитие, в неговия прогрес.

Сега да напуснем тези мисли, понеже те са вметнати. Аз само констатирам нещата, както са сега. Това, което днес съществува, не е нещо, което не знаете. То е бурното море. Това море трябва да утихне. Как ще утихне? Това море може да утихне само при три условия, а именно: когато Любовта дойде да царува; когато знанието дойде да царува и когато истината дойде да царува в света. Не външно в света, като механически закон, но когато тия неща дойдат в самия човек вътре. Питам сега: Ако ви зададат въпроса княз ли искате да бъдете или онзи сиромах, който разполага с изкуството да лекува болести, какво ще отговорите? Кое е по-силно? По-силно е болестите да ви се подчиняват. Представете си, че ви предложат да ви изпратят като проповедници на Словото Божие, но с пари или пък ви пратят да лекувате разните болести, но без пари, със скъсани дрехи и обуща. Как мислите кого ще предпочетат? Ако тръгнете да лекувате хората, навсякъде ще ви приемат, макар да сте бос и скъсан. Ще казвам, че първото положение е лошо, но има едно знание, което е външно. Първите са богати хора външно, а вторите разполагат с едно вътрешно богатство, с едно вътрешно знание. Вие трябва да направите един правилен превод в себе си на всички тия неща.

Сега всички, които ме слушате, сте в състояние да разрешите една трудна задача на вашия живот, но досега не сте я разрешили, защото чакате да дойде някой да ви я разреши. Преди две хиляди години дойде при Христа един богат човек и Той му предложи тази задача. Богатият се обърна към Христа с думите: Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен? Що да сторя, за да наследя Царството Божие? Този млад богат човек искал да стане гражданин на Царството Божие. Тогава Христос му отговорил, че трябва да спази четирите основни закона, дадени от Мойсея. Богатият човек отговорил: Всичко това съм спазил от младостта си. „Тогава, само още едно не ти достига: иди продай имането си, раздай го на сиромасите и ела, та ме последвай.“ Богатият се замислил дълбоко,

станало му скръбно и казал на Христа: Няма ли някой по-лесен път? Ако раздам всичкото си богатство, ще стана посмешище на хората. Не, не съм толкова глупав. И до сега още този човек не е разрешил въпроса. Че не е разрешил въпроса виждаме по това, че неговите богати събратя и до сега още не са разрешили същия въпрос на милионите. Ако днес Христос им каже да раздадат имането си, ще го раздадат ли? С насилие ще го раздадат, но не доброволно, (не) по Любов. Аз не съм за онова безогледно даване. Ако раздадеш богатството си, какво ще придобиеш? И на кого най-после ще го раздадеш? Ти трябва да раздадеш богатството си на най-разумните, на най-добрите хора. Ти не трябва да раздадеш богатството си на човек, който ще върши престъпления. Ти трябва да обичаш всички хора и като намериш добрите хора, на които да раздадеш богатството си, тогава само ще разбереш смисъла на думата „дързай“. Сега от вас не се изисква да раздадете богатството си, защото сами нямате или пък имате толкова малко, че едва свързвате двата края на едно. Ако е за знание, и него нямате много, имате едва за себе си. Някога знанието, което имате, не ви стига да се освободите от белите, които имате. Ако е въпрос за сила, силата ви е толкова малка, че много пъти се нуждаете от други да ви освобождават. Ако е за вяра, вярата ви е толкова слаба, че сте повече суеверни. Суеверието е една слабост в човека. Някой вярва в късмет, но късмет има само при три случая. Ако вярваш в Любовта, ще имаш късмет; ако вярваш в Мъдростта, ще имаш късмет и ако вярваш в Истината, ще имаш късмет. И при това положение, ако вземеш лотариен билет, още при първото теглене ще имаш печалба. Напоследък пишеше (за) един случай в унгарските вестници: един богат човек западнал, и колкото пари му останали, решил с тях да си купи един лотариен билет, като си казал: И тъй загубих всичко, ще дам парите си за билет, че да зная поне защо страдам. Купил един лотариен билет и спечели от него 500 хиляди унгарски ленги. Като получил тия пари, той веднага ги раздал на бедни работници. Всички се чудили колко богат бил този човек. След това купил още един билет и спечелил един милион. Пак раздал парите на бедните. Купил си и трети билет, от който спечелил един и половина милиона лева. От тези пари той задържал една част и за себе си. Оттам насетне късметът престанал. Следователно, щом човек изгуби вярата си в Любовта, в онова знание, което ръководи живота, както и в Истината, неговите козове няма да имат повече печалби.

Казвам: Какво струва на жената да се обърне към мъжа и да каже:

„Дързай!“? Казвам на мъжете, които ги искат жените: „Дързайте!“ Ще ме извините, това не е за вас тук. Аз говоря за външния свят, не само за сегашния, но и за миналия, защото от хиляди години насам, пък и сега, мъжете са печени от жените си. Дързайте мъже, слугувайте на жените си от Любов и по хиляди начини! Същото казвам и на жените, които мъжете им ги печат: Дързайте!, слугувайте на мъжете си, както трябва. Ако мъжете и жените биха приели моето учение, както казвам, мислите ли, че не би станал един преврат? Веднага ще стане този преврат. Мъжете и жените са единствените големи фактори в обществения строй. Без тях нищо не може да се направи. Мъжете и жените ще оправят света. Без жените и без мъжете светът не може да се оправи. И аз вярвам, че реформаторите, които ще дойдат в света, това ще бъдат мъжете и жените. Щом се запретнат, този свят ще бъде оправен.

Дързайте!, казвам на мъжете, слугувайте добре на жените си. Дързайте!, казвам на жените, слугувайте добре на мъжете си.

„Благословен Господ Бог наш“.

Тайна молитва.

5 неделна беседа от Учителя, държана на 28 октомврий 1934 г.

София, Изгрев

ВСИЧКО Е ВЪЗМОЖНО

Отче наш. „В начало бе Словото“.

Ще прочета 12 стих от 9 гл. на Притчите.

„Духът Божи“.

Ще взема само последните думи от 26 стих на 19 гл. от Матея.

„Всичко е възможно“. Възможно и невъзможно. Кога са възможни нещата и кога са невъзможни. Невъзможно е без вода да се уталожи човешката жажда; възможно е с вода да се уталожи човешката жажда. Невъзможно е без хляб да се уталожи човешкият глад; възможно е с хляб да се уталожи човешкият глад. Невъзможно е без пари да станеш богат, а възможно е с пари да станеш богат. Невъзможно е без знание учен човек да станеш, със знание е възможно. Невъзможно е без добродетели добър човек да станеш, с добродетели е възможно. Невъзможно е без живот да живееш, а с живот е възможно. Невъзможно е без сила силен да бъдеш, а със сила е възможно. Мога да ви изчисля много такива положения, но да не ви занимавам с тях. Възможните неща, това са реалности, с които трябва да оперираме. Невъзможните неща, това са отрицателни работи, това са области на човешката мисъл. В човека има невъзможни работи.

Често ние се натъкваме на невъзможни работи и казваме: Защо тия неща са невъзможни? Ти със сила не можеш да уталожиш жаждата си, но с вода. Ти само с пръст не можеш да поддържаш живота си, но с хляб можеш да го поддържаш. И сегашните хора се чудят защо стават такива промени в живота? Те стават, защото са невъзможни. Умрял някой. Много естествено. Той е умрял, защото е влязъл в областта на невъзможните работи. Осиромашал някой. Защо? Защото влязъл в областта на невъзможните работи. Ожаднял някой. Защо? Защото влязъл в областта на невъзможните работи. Какво трябва да се прави? Влез в областта на възможните работи. Как? Там му е (цаката) сега. Аз мога да ви кажа как, но трябва да плащате по десет хиляди лева и то с французко злато, а без пари не може. Без пари могат да ви се дадат така само едно, две кила. Често идват при мене болни и ме питат: Кажи ми, ще оздравея ли? – Ако имаш вяра, ще оздравееш. Но ти какво мислиш, кажи ми, ще оздравея ли? Той иска да ме хване, като кажа, че ще оздравее, ако не оздравее, да ме пита после защо съм казал, че

ще оздравее. Моите предсказания не показват, че той ще оздравее. Аз мога да предскажа по законите на възможностите, ако той има вяра, ако той има сила, ако упования на законите на природата. При това положение той ще оздравее, но ако не спазва законите на природата, няма да оздравее – нищо повече. В това няма никакви изключения. Следователно, всички противоречия в света произтичат от закона на невъзможностите, а невъзможните неща спадат към друга една област. Това са величини, които спадат към вечното малко в света. Това са величини, с които човек не може да оперира. Например, как ще оперирате с една величина, която е една десетмилионна част от милиметъра? Тази частица е невъзможна. Как ще определите с нея, кажете ми? Ако ви дам един милион златни монети, направени по тази категория на делението, от по една десетмилионна част на делението, кажете ми, какво ще направите с тези монети? Сега в света се строи един нов телескоп, на който огледалото е пет метра в диаметър. Най-големият телескоп, който съществуваше досега, беше някъде в Калифорния. Той имаше огледало с диаметър два и половина метра. Той докарваше и най-отдалечените звезди на разстояние 500 милиона светлинни години. Новият телескоп открива ония звезди, които се намират на разстояние от земята на хиляда милиона светлинни години. Авторът, който пише тази статия, прави едно сравнение, като казва, че ако след хиляда години някоя слънчева система изчезне, то в тази фотографическа снимка ще се махне едва една малка точица на тия отпечатъци. Едва след хиляда години ще се констатира, че е изчезнала една малка точица от този атлас на звездното небе. Тази точица едва може да се вижда с микроскоп. Казвам: Такива разсъждения са невъзможни даже и за сегашните хора. Човешкото съзнание не е в състояние още да схване това. Вземете млекопитающите, волът например, който цял ден гледа все към земята, той пък никога не мисли и не подозира за тия неща. Той никога не поглежда към небето и не мисли изобщо. Той казва: Хляб, трева ми трябва – всичко друго е празна работа. И птицата също така все надолу гледа, но като се намери пред някаква голяма опасност, поглежда нагоре. При обикновени условия все надолу гледа към земята. Питам: При тези условия, когато птицата гледа все надолу и когато млекопитающото гледа все надолу към земята, какво са разрешили? Животните си останаха животни благодарение на това чрезмерно наблюдение на земята. По този начин те изгубиха най-благоприятните условия за своето развитие, изгубиха възхода на своята еволюция и са в един застой. Не се знае след колко хиляди години ще

дойдат нови условия да ги подемат нагоре. Човешката раса е вървяла в друга посока, различна от тази на животните. Творението е вървяло в две линии: всички онези същества, за които Провидението определи, че ще останат в своята еволюция, се казва, че са изоставени от Бога. Другите пък, които вървят напред в развитието си, се казва за тях, че Бог ги е подел. Всяко нещо, което е изоставено от Бога, подлежи на застой, лишено е от развитие. Другите пък, които са създадени от Бога, подлежат на развитие. За първите се казва, че Господ казал да бъдат, да им даде условия за живот, а за човека се казва, че Бог взел участие в неговото създаване и го направил с онези възможности, които са вложени в самия Него. И понеже човек е дошъл последен на земята в своето Битие, то Бог искал да направи човека млад, да обича живота, да бъде полезен на животните; затова Бог взел от естеството на животните и вложил в човешкото естество. По тази причина човекът днес по необходимост носи в себе си животинското естество, носи и човешко естество. Та едновременно той се бори в две посоки с две мъчнотии – с един стремеж нагоре, към Бога, да изпълни Волята Божия. От друга страна той се бори с противодействуващите сили на цялото животинско царство и мисли само за земята. Един ден, когато почне да мисли само като животните, той ще стане подобен на тях и друго същество ще дойде да го замести.

Христос казва: „В Бога всичко е възможно“. За човека, който върви в Божествения път, който върви по онези закони, които природата е вложила, всичко е възможно. Но нека човек само да мисли в какво седи неговата вяра. Ще ви приведа един пример. Един беден човек ходил все по богатите хора и им проповядвал все за Бога, и по този начин просил да му дадат нещо. Дето отивал при богати хора и всички му казвали: Ти си здравеняк, какво ходиш да просиш? Какво ще говориш за Бога. По-добре се заеми да работиш. Десет години той обикалял домовете на богатите хора и се чудил защо богатите са толкова жестоки, че не са готови да помагат на бедните. Като размишлявал по този въпрос, един ден му дошла една светла идея и той си казал: За да дават богатите, и аз трябва да дам нещо от своя страна. Аз отивам при тях, прося, без да им дам нещо. Един ден той отишъл да търси най-богатия човек и си казвал: Този човек все ще има някаква нужда от мене. Като ходил така от град на град намерил най-после най-богатия човек; но му казали, че дъщерята на този богат човек е болна, намира се на смъртно легло. Добре, сега и аз ще му помогна по някакъв начин. Той отишъл в дома на богатия и му казал: Аз се научих, че дъщеря

ти е много болна. Аз ще се помоля на Бога за нея да оздравее, но като оздравее, и ти ще направиш нещо за мене, каквото желаеш. – Лесна работа, стига да оздравее дъщеря ми. – Но разбира се, първо аз ще се помоля за дъщеря ти да оздравее, и ако оздравее, тогава и ти ще ми помогнеш. Той започнал да се моли на Бога: Господи, аз се моля, но новак съм в тази работа, тя може да излезе янгъш, но казах, че ще се помоля в Твое име. Да става, каквото ще. Ако искаш, излекувай я. Но ако не искаш, да бъде Твоята Воля. Ако е Твоята Воля, добре, но ако не е Твоята Воля, пак добре. Случило се, че след това дъщерята на богатия човек оздравяла. Богатият му направил къща и оттам насетне сиромашията изчезнала за него. Така той разбрал, че когато искаш, все трябва да дадеш нещо и от себе си, все трябва да направиш нещо. Сега всички хора искат да се поправи светът, без да направят нещо в името Божие. Вие не сте направили нищо още, а само се чудите. Като разправих този пример на едного, той пък ми разправи един друг разказ, писан от един полски писател. Той е следният: Един знаменит художник очаква да получи едно голямо наследство от един свой роднина, че да си оправи работите, както трябва. Случило се, обаче, че този негов роднина изгубил доверието си в своя племенник и не му оставил нито пет пари. Художникът се отчаял и си казал: Отиде вече. Всичко се свърши с мене. Не ми остава нищо друго, освен да се самоубия. Авторът разправя, че в Полша някъде имало специално место, дето отивали всички отчаяни и разочаровани от живота да се самоубият. Тогава младият художник си купил един револвер, оставил палтото дома си и към 12 часа вечерта отишъл на определеното место, дето се готвел да се самоубие, да замине за онзи свят. Той вижда друг един човек, който седи там, също се готви да се самоубие. Художникът се приближил при него и го запитал: Кое те кара да се самоубиваш? Да не си сиромах като мене? – Не, аз съм богат човек, но жена ми ми изневери и нищо друго не ми остава, освен да се самоубия. И ти си дошъл за такава глупава работа да се самоубиваш? Да е за сиромашия, разбирам, но за една жена. Ти си поне богат, ще си намериш друга жена. Той го убеждавал цял час да не се самоубива и в това време дошла една светла идея да нарисува една трагическа картина как се самоубива човек, (на) когото жена му изневерява. След това двамата тръгнали по пътя да се връщат, но художникът казал: Аз те убедих да не се убиваш, но знаеш ли, че аз съм гладен. Лесна работа. Станали ортаци и тръгнали двамата заедно. Тогава художникът му казал: Слушай, аз не съм сам. Имам още много приятели гладни като мен. – Викай и тях. След това

художникът нарисувал една картина, която станала много сполучлива и с това работите му се оправили. Този човек, докато мисли само за себе си, решил да се самоубие, но като решил да направи едно добро на някого, и мисълта за убийството изчезнала. С това вече и неговите работи се оправили. Като помага на другите, и неговите работи се уреждат.

Та казвам: Докато вие във вашите нещастия не се постараете да помогнете на нещастията на другите хора, вие не можете да избегнете от бедното положение, в което се намирате. Този закон е верен и за семействата, и за обществата, и за народите – навсякъде почти го има. Това наричат алтруистическо чувство. Някой казва: Защо трябва да помогне на другите? – Ако помогнеш на другите, ще си помогнеш и на себе си.

„Всичко е възможно“. Кога? Когато постъпваш по Божествено. Как да се разбере коя постъпка е Божествена? – Когато човек не мисли за себе си, а мисли за другите, тази постъпка е Божествена. Този човек всякога постъпва по Божествено. А когато човек мисли за себе си, той всякога върши престъпление. Защо вълкът върши престъпления? Защото мисли за себе си. Защо орелът върши престъпления? Защото мисли за себе си. И ще видим, че всички престъпления в света се дължат на ония условия, при които човек мисли само за себе си. Той мисли, че като се нареди неговият живот, всичко ще се нареди, както трябва. Да, но утре дойде някой по-силен от него и го пожертвува. Така постъпвате и вие. Влезете в курника, хванете една кокошка, но тя закрякa. Вие я заколите и нищо не мислите. Ако мислите по Бога, ще кажете: Нека си поживее тази кокошка. Как постъпвате вие? Хванете кокошката, заколите я и си казвате: Тя е кокошка, трябва да умре, за да живея аз. Аз мога да ви приведа ред примери за лошите последствия, които човек носи от своите несправедливи постъпки. Разправяха ми един пример, станал в София. Един касапин искал да заколи един вол; цял час го колил, но не могъл да го заколи. Най-после, от гняв, той го прострял на земята, извадил едното му око и така одрал кожата му. Не се минало и седмица, друг един вол го ритнал и то в същото око, което той извадил на вола. Така изгубил той едното си око. Друг един пример има за потвърдение на горната мисъл. Един касапин, някъде в България, клал говеда цели 20–30 години и то най-немилостиво. Като се оженил, родили му се три деца. Едното било на десет години, другото на шест, а най-малкото на година. Един ден двете по-големи деца си играли, а майката в това време къпела малкото си детенце в коритото. По-голямото от децата казало на братчето си: Ела да ти покажа как татко коли агънцата.

То взело един голям остър нож и за да покаже на братчето си как татко им коли агънцата, незабелязано го забило в братчето си и го ранило смъртоносно. Братчето извикало и паднало на земята мъртво. Като чула вика му, майката веднага притичала, оставила детето в коритото. Като я видяло, по-голямото дете се уплашило и хукнало да бяга. В бързината си то паднало, натъкнало се на ножа и умряло. Ужасена, майката влязла в къщи да извади малкото дете от коритото си, но за нейно нещастие, тя го намерила удавено във водата. Значи, този касапин изгубил наведнъж и трите си деца. Ще кажете, че това са изключения. Не, тези нещастия не трябваше да станат. Ако бащата не беше касапин, това нямаше да се случи. Всички нещастия се дължат на такива невъзможности в света. Може ли при такива условия децата да живеят?

Сега аз говоря на съвременните религиозни хора, оставам външните на страна. Аз говоря на онези, които искат да бъдат религиозни. Казвате: Към коя религия принадлежа? Не е въпросът към коя религия принадлежиш. Религията е метод за постигане и облагородяване на човешката душа. Във всички религии съществуват само три принципа. Там съществува една вечна Любов, която включва благото на всички същества; там съществува една вечна Мъдрост, знанието на която обгръща всички; там съществува една вечна Истина, която включва свободата на всички същества според степента на тяхното развитие и разбиране. И като се казва вярвайте в Бога, питам: Каква полза ще имаш, ако вярваш в Бога? Вярата е само пътят към Бога, а да знаеш само този път, това още нищо не те ползува. Следователно, като тръгнеш в този път, ти трябва да приложиш Божията Любов, Божественото Знание, Божествената Истина, от чиито резултати ще се ползуваш. От Божествената Любов ще имаш резултати на онзи вечен живот, който ще влезе в тебе. Велик е животът на Любовта. От Божествената Мъдрост ще придобиеш знанието, от Божествената Истина ще придобиеш свободата си. И като придобиеш тези неща, ще кажеш: За Бога всичко е възможно. И когато казваме, че в Бога всичко е възможно, ние живеем за Бога. Ние не съзнаваме още това, но когато съзнаем, че Бог живее в нас, второто начало, само тогава всичко ще стане възможно. Само тогава ти ще можеш да определиш какви трябва да бъдат твоите отношения към Бога, но не само твоите временни отношения, а и тия във време на тъги, скърби, в радости и в падения, и ставания. Във всички случаи на живота отношенията на човека към Бога трябва да бъдат едни и същи. Ти можеш да изгубиш цялото си богатство, но твоите отношения

към Бога никога не трябва да се изгубят. Целият свят може да се обърне против тебе, но ти никога не трябва да обърнеш отношенията си към Бога. Ти трябва да предпочиташ най-големите страдания, но никога да не изменяш на онези принципи, върху които почива твоят живот. Никога не мисли, че можеш да умреш. Ако някой ти каже, че трябва да се откажеш от това, което проповядваш, или че ще умреш, ти не трябва да вярваш. В това отношение Христос направи един опит, Той доказа, че онзи, който следва Бога, не умира. Аз предпочитам смъртта за истината, отколкото живота за лъжата. Питам: Колко време остана Христос в смъртта? Само три дни. А вече две хиляди години, откак Той живее. И 500 хиляди хора вървят в Неговия път. Те още не са дошли до Неговото вярване. Мнозина от вас сте още оглашени. Аз гледам как като ме срещне някой, казва: Този е от еретиците. Аз съм бил еретик, а той е правоверен. Може да се познае кой е еретик, а кой е праведен. Тогава, като срещна този правоверен, аз се радвам, че съм го срещнал и му казвам: Моля ти се, ела с мене да помогнем на един умиращ. Ако аз не мога да помогна с молитвата си, ти ще му помогнеш. За мене е безразлично кой е този човек, който може да помогне, важно е, че аз се нуждая от един праведен. Кой е той, не е важно. За мене е важно да се свърши едно добро дело, а кой го е свършил, това не е важно. В света ние сме само служители, а онзи, истинският, който върши работата, това е Бог. Вие мислите, че като се помолите на Бога, и вашата молитва се чуе, че това вие сте свършили сами. Не, в дадения случай аз съм само едно условие. Когато петелът изкукурига и съмне, нима без неговото кукуригане не съмва? И без петел може да се съмне, но по-хубаво е да има петел. Ако петелът мисли, че като изкукуригал съмнало, може да се постави на опит и да види, че и без петел съмва. Някой казва: Аз в този път няма да вървя. И без да вървиш в този път, пак ще съмне. Друг казва, че не вярва в това. Ако не вярва в това, той ще си направи пакост сам на себе си. Човешко е да вярваш, а животинско е да се съмняваш. В какво трябва да вярваш? В Любовта или в безлюбието? В Мъдростта или в невежеството? В Истината или в лъжата? В Свободата или в робството? В живота или в смъртта? – Разбира се, че в живота трябва да се вярва.

Казвам: Сега всички вие се намирате в една епоха, дето търсите изходния път. Мнозина се поставят на една хлъзгава почва, както някои богати синове, разчитат на богатството на баща си и не се учат. Много християни има, които разчитат на добродетелите на Христа, на светиите и казват: Ние сме грешни хора, ще се помолим и ще ни се даде, каквото ни е

нужно. Не се поставяйте на тази хлъзгава почва. Казва някой: Като повярва човек, всичко става. Двама светии, които живели заедно, често спорили помежду си: единият вярвал в думите на апостол Павла по буква, че с вяра всичко става. Другият вярвал в учението на Якова, че за всяко нещо си има дълбоки причини. Живели тия двамата светии 20 години в пустинята и не могли да разрешат този спор помежду си. Единият поддържал една теория, другият – друга. Един от тях един ден останал дома да готви. Турил боб да се вари, но не поставил никак сол. Като се върнал вторият, взели да ядат. – Защо няма сол в боба? Повярвай и ще се осоли. Нали ти поддържаш теорията, че като вярваш, всичко става според вярата ти. Да, но тук не може да се приложи тази теория. В такъв случай ще излезе, че моето учение е по-право. Следователно, доброто в света трябва да се възприеме, без разлика отде иде. И вярванията на хората, че Христос ще ни помогне, е един механически процес, който е чисто външен. Онова, което Христос е вършил, е вътрешен процес. Каквото вършеше Христос, казваше: „Аз и Отец ми едно сме“. Някои цитират този стих и казват: Аз живея в Отца си, и Той живее в мене. Ако наистина Христос живее във вас, и вие в Него, но не само на думи, не само да носите Неговото име, тогава всичко ще бъде възможно. Питам: Ако Христос живееше във вас, щяхте ли да ме питате де е Христос? Мнозина са ме питали де е Христос сега? Казвам: Христос е там, дето ти не си. – Как тъй? – Тъй е. Човек е в слънчевата светлина, дето е слънцето. Човек е и извън слънчевата светлина. Там, дето не е слънчевата светлина, ти не можеш да бъдеш под благодатта на слънцето. Казвам: Това са ред начини не само за разсъждение, но това са практически работи из живота как трябва да се живее. Някой казва: Животът трябва да мине така. Ти не казвай така. Животът не минава. Не казвайте, че като умре човек, всичко се свършва. Добрите неща не се свършват със смъртта. Ами като се роди човек? И с раждането нищо не става. Като се родиш, ти влизаш в една бакалница да пазаруваш, но като си напазариш, каквото ти трябва, бакалинът казва: Каквото си взел, ще платиш, и ти дава сметка. Ти влизаш в света, дето Бог ти е дал всичко и мислиш да излезеш така, без да платиш нещо. Казано е в Писанието: „Словото няма да се върне без да принесе своя плод“.

В човека има едно лъжливо учение, едно лъжливо разсъждение, според което той казва: Аз съм свободен. В какво седят принципите на свободата? Ако аз постъпвам несправедливо спрямо хората, аз не съм свободен човек. Ако мисълта ми произвежда безпокойствие, аз не съм свободен човек. Ако

болестта ми ме парализира, аз не съм свободен човек. Ама човек трябва да бъде свободен. Да, човек трябва да бъде свободен по ум, по сърце, по воля, по здраве. Болестите не трябва да го гасят. Той трябва да покаже на болестите, че е по-силен от тях. Като ви дойде някоя болест, вие се уплашите и казвате: Ще се мре вече. Защо ще се мре? Какво разбирате под думите „ще се мре“? Ако под думата смърт разбирате, че отново ще живеете, има смисъл тази смърт, разбирам да говорите за нея. Но ако под смърт човек разбира, че всичко с него се свършва, той се намира в закона на най-голямото ограничение, в закона на най-голямото робство. Понякога вие вадите криви заключения и казвате: Не искаме да се лекуваме при лекари. Други път като заболеят, веднага викат лекар. Едни казват, че могат сами да се лекуват, нямат нужда от лекари, а други търсят лекари. Ако лекарят не може да ви лекува, вие сами себе си не можете да лекувате. Може би лекарят, който е дошъл да ви лекува, е изпратен при вас с цел да го обърнете вие към Бога. Сегашните лекари трябва да се обърнат към Бога. Нека си бъдат пак лекари, но ако се обърнат към Бога, те ще бъдат десет пъти по-добри, отколкото са сега. Ще кажете на лекаря, че ако той вложи вяра в лекарството си, това лекарство ще бъде по-ефикасно. Защото, ако лекарят не дава нищо от себе си, той не може да лекува. Не е въпросът само да се залъгваме. Всеки лекар, след като е предписал известна рецепта, той трябва да е вложил вече нещо в нея от себе си. Лекуването на болния зависи от това, което лекарят е вложил в лекарството. Когато лекарят дойде в дома на болния с едно чисто желание той да оздравее, това негово желание непременно ще подейства.

Казвам: Всичко е възможно. Човек има всички възможности, има възможност да се занимава с всички професии. Нещата, обаче, не трябва да се разрешават индивидуално. От какво зависи щастието в един дом? От какво зависи щастието между бащата и майката, между синовете и дъщерите в един дом? Щастието зависи от Любовта, която може да има между всички членове на семейството; щастието зависи от онази Мъдрост, която управлява всички; щастието зависи и от Свободата, която съществува в дома. Същите принципи съществуват и в обществото, и в народите, и в цялото човечество. Дето и да сте, Любовта не може да бъде нито религиозна, нито обществена, нито човешка. Любовта е безпартийна, тя няма никаква партия. Любовта не може и да се дели, тя не може да бъде нито животинска, нито човешка. Под думата животинска любов, разбираме, че животното, което не е разбрало Любовта, я проявява по

своему, и ние наричаме тази любов животинска. Грешникът, който не е разбрал Любовта, разбираме, че той има грешни схващания за Любовта. Любовта във всички условия си остава неизвестна. Любовта има еднакви отношения и към праведни, и към грешни, и към животните. Любовта иска да поддържа живота на всички същества, но обаче да не се изменя формата им. Човек трябва да измени формата си. Най-първо той е започнал в утробата на майка си от една микроскопическа клетка, и в продължение на девет месеци той е минал през ред фази на млекопитающите, докато най-после е дошъл до положението на дете, като расъл, развивал се и най-после умира. Това нищо не значи. Ние говорим за съзнанието на човека. То е като положението на богатия, който постоянно преустройва своята къща. Ние разбираме, че умните хора преустройват своите къщи. Навсякъде нещата се преустройват: къщите се преустройват, градовете се преустройват, обществата се преустройват. Дето се разбират законите на нещата, там всякога съществува едно разумно преустройство. Дето не съществува това разбиране, настава едно заглъхване.

Питам сега: Какви са методите, които трябва да се приложат в света? В съвременния свят, между всички народи съществува желание всички да се повдигнат. Сега народите в цяла Европа се индивидуализират, всички се изолират. Франция се изолира, Англия се изолира, Германия се изолира, Русия се изолира – всеки разглежда въпросите от свое гледище, от свое икономическо гледище. При това положение никой не е свободен. Едно време достатъчно човек да имаше пари, взимаше си билети и отиваше, дето искаше в странство. Сега, обаче, никой няма право да излезе от своята държава и да отиде в друга, ако последната не му позволи. Ако му позволи, ще може да отиде, ако не му позволи, не може да мръдне от своята държава. Това не е нищо друго, освен индивидуализиране. Ако краката на човека искат да ходят, и той ходи, ако не искат да ходят, и той не може да ходи. Предполага се, че един ден ще дойде индивидуализиране на цялото човечество. Днес всички народи се оформяват като органи на едно цяло. Представете си, че разумните хора дойдат в един спор помежду си, какво ще бъде положението на цялото човечество? И човек от своя страна представя един такъв общ организъм. Има една държава, която сега се образува, сега се твори. Да ви кажа коя е тя. Новата държава, в която светът ще влезе, това е човешката глава, човешкият мозък. Всеки носи тази държава в миниатюр в себе си. Засега тя има три билиона и 600 милиона клетки. Тези жители се вместват в едно пространство със следните

размери: в дължина 19 сантиметра средно. В широчина около 15 и половина сантиметра и на височина в кубическо отношение около 15 см. В тази малка държава живеят тези три билиона и 600 милиона клетки и се спогаждат помежду си. Представете си, че и всички добри и разумни хора по света влязат в едно споразумение помежду си? Какво ще бъде положението на света? То ще бъде десет пъти по-добро, отколкото е сега. При това, човешкият мозък още не е сформируван. Той сега се сформирува. Всичкото зло в света се дължи на недоброто сформируване на човешката глава. Не че е лошо това нещо, нито е зло, но казвам: Има неща в човешката глава, които още не са добре сформирувани. И сега някои питат: Как трябва да живеем? Ще живеете по същия начин, по който е създадено вашето сърце Доброто човешко сърце е по-добре създадено днес от неговия мозък. Злото в света произтича от два фактора: от недобре организираните мозъци на мъжете и от недобре организираните сърца на жените. В жената умът е по-добре организиран. Тя е по на прав път от мъжа, но по отношение на сърцето тя е на крив път. По отношение на сърцето мъжът е на правата страна. Обаче, по отношение на своя ум, мъжът е на съвсем крив път. От ума на мъжа се раждат всичките престъпления. Кой върши войните в света? Все мъжете създават войните. Кои се бият? – Мъжете. И като извършат хиляди престъпления, ще си турят знакове, че били герои, че избивали братята си, и най-после ще пишат исторически събития. И това било морал.

Сега аз говоря от едно общо положение, от гледището на един висок морал. А хората казват, че така било създадено от Бога. Какъв е този морал? Въпреки това, всички цитират закона: Не убий! Ако е въпрос да се секат сухи дървета, това е друга работа, но да се секат онези живи, плодни дървета, това не разбирам. С какво може да се оправдае европейската война в 1914 година? Каква култура беше тази, когато тия християни се биха помежду си цели четири години? Могат да се оправдаят и обясняват войната както искат, това е друг въпрос, но по същина тази работа хубава ли е? Не е права, не е добра тази постъпка. Но законът казва другояче, той гласи, че всяка война произвежда известни злини. Съгласен съм, че според великия Божествен план всяко зло в света се обръща на добро. По отношение на Бога е така, няма да остане една лоша постъпка, която да не се обърне на добро. Но по отношение на нас не е така. Когато някой отива да извърши едно престъпление, нека първо се запита дълбоко в себе си, право ли е това, което върши, или не? Когато един мъж натупа жена си и ѝ

припише ред грехове, право ли е това? Когато една жена бие мъжа си и му приписва ред грехове, право ли е това? Когато една сестра бие брата си, право ли е това? Или когато братът бие сестра си, право ли е това? В това няма никакъв морал. Даже и в това отношение хората са останали назад в своето съзнание. Те искат да подобрят своя живот, но не знаят, че по този начин не могат да го подобрят. Не е въпросът само за войните. Казват, че не трябва да се воюва. Аз отивам по-далеч. Аз не говоря за онези клоне, които падат. Това е безпредметно за мене. Аз не говоря за онези стени, които падат. Аз изхождам от гледището, че когато се строи една къща, тя трябва да се строи по високи правила, които законите на природата изискват. Ти ще я съградиш така, ще ѝ поставиш такива греди, че никога да не се съборят. Не е въпросът какво днес става, но какво трябва да градим за бъдеще, понеже се казва, че трябва да възпитаваме младежта. Мнозина поддържат, че бъдещото поколение трябва да се възпитава в бащината си религия. Че в какво е вярвал вашият баща? В какво са вярвали вашите възпитатели? Ако под думата вяра на вашите бащи, разбирате това, в което Бог вярва, и аз съм съгласен с вас. Ако е въпрос да се говори за вярата на вашия земен баща, за такова възпитание не съм съгласен. Тъй не се възпитава. Ако един човек си позволява на бойното поле да убива, той може да убие и всеки министър, всеки цар, той може да убие и баща си, той всякого може да убие. Чудни са хората. Те трябва да знаят, че щом човек веднъж се научи да убива, той всякога ще бъде готов по своята воля да убива когото и да е.

Та казвам: Любовта изключва всякакво убийство. Под думата убийство е следното: ти никога нямаш право да разрушиш един живот, който Бог е поставил в света, който е създал. Аз говоря за Божественото. Ти нямаш право да го лишиш от живот. Всяко същество има право да живее. Ние не говорим за онези неща, които хората са направили. Това е друг въпрос. Никой няма право да измени Божествения ред на нещата. Никой няма право да измени постановленията на природата. Ако ние ги изменим, ще дойдат най-лошите последствия в живота. Тъй трябва да се обосноват нещата. Не е въпросът да поддържаме един личен принцип, за свои лични удоволствия. Не е въпросът да теглим правото само към своя страна.

Казва Христос: „В Бога всичко е възможно“. Значи, всичко е възможно, когато човек работи със закона на Любовта; всичко е възможно, когато човек работи с онзи велик закон на Мъдростта; всичко е възможно, когато човек работи с онзи велик закон на Знанието и с онзи велик закон на

Свободата и на Истината. Тази Свобода, именно, трябва да включва в себе си всички онези разумни същества, в които има един импулс, един трепет. Това са бъдещите основи, върху които може да се съгради една държава, един дом, едно училище, едно общество, една религия, па и каквото и да е в цялото човечество. Ако се поставят такива основи, всякога ще има резултат. Тогава всяко общество, всеки дом ще успее. Ако не се поставят тези основи, няма да има никакъв резултат. У нас, например, първо ще се погледне отрицателно на всяко ново движение. Ето, нашето духовенство и досега още има лошо мнение за богомилите. Казват, че богомилите станали причина за страданията на българите. Те са виновници за нещастието на българския народ. Те поставят богомилите виновни за всички престъпления. Така и нашите журналисти ме учудват. Например, един български вестник пише, че някой дъновист убил сръбския крал. Това се писало после и в сръбските вестници. Но после един от сръбските вестници опроверга това, като пише, че дъновистите са хора философи, миролюбиви, те не могат да извършат никакво убийство. Питам: Какво се ползуват българските вестници, ако кажат, че онзи, който убил краля в Марсилия, бил дъновист? Това е невъзможно. Защо? – Невъзможно е човек да върви в закона на Любовта и да извърши някакво престъпление. Аз говоря за Любовта, оставям думата дъновист. Аз зная добре какви са задните цели на тия, които пишат по вестниците. За мене имената не важат, но казвам: В Любовта не могат да се вършат никакви престъпления. Никой не може да се оправдае със своите слабости или със своите вярвания. Не, Любовта изключва всякакви престъпления. Аз не мога да върша никакви престъпления в Любовта. Защо? – Защото, ако Любовта дойде да управлява в света, тя няма да пусне на земята да живее нито един престъпник. Тя няма да ги пусне, и после да ги убива. Тя предварително ще им каже, че земята още не е за тях. Тя ще ги изпрати на друго место. Нито Мъдростта може да върши престъпления. Сегашната наука показва какви са последствията на престъпленията. Казвате, че хората трябва да се женят. Но (има) известни хора, които сега не трябва да се женят. Сега са дошли до положение даже някои хора са се скопявали. Това се практикува в Америка и другаде. Мъже и жени, които не могат и не трябва да създадат поколение, се скопяват. Аз отивам по-далече. Когато един мъж няма чист и светъл ум, по-добре да се не жени. Когато сърцето на една жена не е изправено, да се не жени. Докато умът на мъжа не се изправи, и докато сърцето на жената не се изправи, да не се женят. Щом мъжът изправи ума си, и жената

сърцето си, те могат да се женят. Иначе, те ще предадат своите лоши качества и на децата си. Ако се съберат мъж и жена с такива лоши наклонности, какво поколение ще създадат? Когато майката и бащата видят, че сърцето на дъщеря им не е изправено, да кажат: Нашата дъщеря още не е за женене. Защо? Сърцето ѝ още не е изправено. Когато те видят, че умът на сина им не е изправен, да кажат, нашият син още не е за женене. Защо? Умът му още не е изправен. Сегашните хора бързат да женят синовете и дъщерите си за някакви си сто или двеста хиляди лева, и като дойдат лошите последствия, казват, че условията на живота били такива. Някои и без пари се женят, но носят тежките последствия на това бързане. Невъзможен е семейният живот при такива условия. Всичко е възможно при закона на Любовта. Един добър живот е възможен при закона на Любовта. Мъже и жени, които влизат в такъв брак, ще бъдат благословени, и децата им ще бъдат благословени и няма да има сиромашия между тях.

Казвам: Съвременните хора отлагат нещата, като умрат, тогава ще постигнат своите копнежи и идеали. Те очакват на другия живот. Аз разбирам нещата малко по-другояче. Новият живот още сега не може да започне. Ние очакваме да влезем в другия свят, но достатъчно е да изменим своите мисли и чувства да влезем в този свят. Другият свят е светът на Любовта. И тогава ще почнем да мислим като светиите, като благородните хора в света. Онзи свят е свят на Любовта; дето няма омраза, дето няма лъжи и престъпления. В този свят съществуват най-хубавите чувства, там царят най-светлите мисли. Вие сега очаквате след като умрете, след като ви четат надгробна реч, да отидете в онзи свят и там да постигнете всичко. Наскоро ми разправяха един случай, какво чули някои мои познати на един сеанс. На този сеанс се явил един техен близък, който им казал: С вашите похвали вие ми причинихте повече бели, отколкото добрини. Вие разправяте за мене, че съм живял добър живот, че съм би_и, аз видях, че не съм водил добър живот. Бил съм богат, но не съм използувал богатството си, както трябва. Това значи една непроверена надгробна реч. На земята ме хвалят, а тук ми измъкнаха всичките престъпления. И сега аз искам да се върна отново на земята да изправя всичките си грешки и престъпления, да изправя живота си. Различни са понятията на хората за онзи свят. Онзи свят е свят на Любовта, свят на Знанието, което повдига хората, свят на Истината. Този свят е тук, и ние живеем едновременно и в него, и тук.

Казвам: Всички трябва да бъдете носители на Божественото. Всички добри хора така трябва да мислят. Всички учители, свещеници трябва да

приемат това учение и да мислят по новия начин. Това не е монопол нито за мене, нито само за вас. Всички с един ум трябва да схванете това и да кажат: Така трябва да се живее. Всички религии трябва да си подадат ръка, защото само по този начин при съвременната криза, която съществува, може да се помогне на бедните хора и да се покаже пътя, по който трябва да вървят. При каквито хубави реформи да има съвременното човечество, трябва да се създаде работа на хората. Без Любов не може да се създаде работа. Българската дума работа е много съдържателна. Първият слог, „ра“ е взет от египетския език и означава Бог на слънцето – Бог Ра. Вторият слог, „бо“ означава мястото на Бога. Третият слог – ти – работи. Значи, ти трябва да работиш с Бога на слънцето и с местото на Бога. Това значи работа – да си едно с Бога, едно със слънцето и едно със себе си. Кога трябва да се работи? Ще работиш, когато слънцето грее, когато Бог работи върху тебе, и ти трябва да разбираш този Бог, Който ти говори. Това значи работа: Ра – изгрява слънцето; бо – Бог е излязъл пред тебе, гледа те и ти, човек, който се събуждаш, трябва да работиш. Това е тълкуванието, което аз давам на думата работа. Ако някой от вас може да даде по-хубаво тълкуване, аз съм готов да го приема.

„Всичко в Бога е възможно“. Затова, не се обезсърчавайте. И като се обезсърчавате, насърчавайте се. Питам: Как можеш да умреш, ако вярваш в Бога? Хората умират от безлюбие. На майките казвам така: Ако вие любите децата си, както трябва, те никога няма да умират. Когато детето на някоя майка умира, то умира от страх. Тази майка не обича, както трябва детето си. Една майка ми разправяше следната своя опитност: Детето ѝ заболяло сериозно и лекарят казал, че ще умре. Тя прегърнала детето си и казала: Господи, не Ти давам детето си. Ти ми го даде, защо го взимаш сега? Аз ще го възпитавам да живее добре. И наистина, детето ѝ не умряло. В Писанието е казано: „Бог не благоволява в смъртта на когото и да е грешник“. А ние казваме, че Бог взима децата ни. Не, когато умре детето на някоя майка, това показва, че тя има някаква погрешка, която трябва да я изправи. Ако някое дете е създадено със слаб, хилав организъм, то умира, за да се създаде с нов, здрав организъм в друг живот. То може да умре и втори, и трети път, докато най-после създаде една хубава къща, в която може да живее по-дълго време. Но казвам: Веднъж създадено едно здраво тяло, в което човешкият ум може да се развива, в което човешкото сърце може да се облагородява, това тяло трябва да се пази свещено. Не чакайте да умрете, че като се родите отново, тогава да свършите работата си. Не,

извършете работата си, както трябва.

„Всичко в Бога е възможно“. Всичко е възможно за онзи, който вярва в Бога. Всичко е възможно за онзи, който обича Бога. Всичко е възможно за онзи, който изучава законите, които Бог е положил в света. Всичко е възможно за онзи, който обича Истината.

„Благословен Господ Бог наш“.

Тайна молитва.

6. неделна беседа от Учителя,
държана на 4 ноември 1934 г.

София, Изгрев

(Приятно, меко време, малко мъгливо, но и слънцето грее)

В ЦАРСТВОТО НА ХРИСТА И БОГА

Отче наш.„В начало бе Словото“.

Ще прочета седма глава от Еклисиаст, която аз наричам глава на контрастите.

„В благополучен ден весели се, а в злополучен ден бъди смотрелив.“ /14 ст. – Значи, в злополучен ден не бъди лекомислен, но вземи си букваря и учи! „Защото няма праведен човек на земята, който да струва добро и да не греши“. 20 ст. – /Значи, всеки, който прави добро на земята, все греши. „И намерих, че е по-горчива от смъртта онази жена, на която сърцето е примки и мрежи и ръцете ѝ узи.“ 26 ст. – Жената е символ на онези неестествени желания, които царуват в сърцето на човека. Хората се нахвърлят върху жените и казват: Жените развалят света. Ако да не бяха те, светът щеше да е по-друг. Това не е право тълкувание.

„Духът Божи“.

Ще говоря върху последните думи от пети стих, пета глава от Посланието към Ефесяните: „В царството на Христа и Бога.“

Сега аз ще взема само един контраст, и няма да ви говоря върху неща, които вие знаете; няма да ви говоря върху неща, които вие сами можете да ми посочите и да научите. Светът е пълен с университети и колежи; светът е пълен с библиотеки, в които има хиляди томове, които сами можете да четете. Тъй щото, няма да ви говоря върху неща, които вие знаете и можете сами да научите. Ще ви говоря върху онези криви изводи, които ние сами правим в живота.

За тази цел ще ви приведа един пример из живота. Един поет написал едно стихотворение, а един музикант съчинил една песен и решили да отидат в гората, и там поетът да издекламира своето стихотворение, а певецът да изпее своята песен. Като изпълнили своите номера, те отишли в обществото между хората и се похвалили, че като пели и декламирали, цялата гора шумяла. Хората отишли в гората да видят какво е станало там и видели, че листата на дърветата окапали, и те били съвършено голи. Те казали: Опасна е тази декламация, опасна е и тази песен, от която гората оголяла. На другата година се явили още един поет и един певец, които

отишли първо да направят опит със своята декламация и със своята песен в гората. Като се върнали между хората, казали: Чудно нещо! От нашата декламация и песен листата по дърветата в гората отново изникнаха. Отишли хората да проверят истинността на техните думи и наистина видели, че листата на дърветата изникнали. Питам: Листата на дърветата от декламацията и свиренето на първия поет и музикант певец ли изпаднаха? Или листата на дърветата изникнаха от поезията и песента на вторите поет и певец? Не, при първия случай листата от дърветата окапали, защото вятърът духал и било есен. При втория случай, листата изникнали на дърветата не от декламацията на поета и от свиренето и пеенето на музиканта, но защото било вече пролет. Следователно, първите са направили опита си през есента, а вторите – през пролетта.

Сега, това, което ще ви кажа, няма да измени нито на един милиметър вашия ръст, нито ще измени нещо от вашия мозък. Някой казва, че могъл да убеди някого в нещо. Моята опитност пък е следната: каквото съм казвал до сега на хората, те никога не са изпълнили това, което съм им казвал. Те всякога са изпълнявали това, което си знаят. Те са изпълнявали това, което съм казвал, до толкова, доколкото е било в съгласие с техните мисли. И можете да кажете, че моите мисли, че това, което говоря, е криво. Съгласен съм с вас, човек всякога не може да ме слуша. Питам: Защо човек всякога слуша себе си, и в правото, и в кривото? Някой човек свършил четири факултета, но отива в кръчмата и се напива добре. Връща се у дома си, и жена му казва: Не ти подобава, като на учен човек, така да се напиеш. Е, намерихме се с другари, пийнахме малко, повеселихме се. Какъв грях има в това, че пийнали няколко души винце, че станали чакър кефлии? После другото положение: някои хора искат да отидат в другия свят, а светските хора искат да останат на този свят, да си поживеят. Като се говори за онзи свят, аз разбирам един уреден свят. Там книгите не губят своята цена, хората не умират, няма гробища, няма глад и т. н. Достатъчно да имаш пари на онзи свят, за да видите колко добре се живее. Ще приведа един пример за онзи свят. Има един анекдот на американски, но ще го преведа и на български. Един милионер американец умрял. За да почетат паметта на баща си, децата му турили в сандъка една торба с чисто злато, да има пари и на онзи свят. Като се видял на онзи свят, той бръкнал в джоба си, и като напипал златото, казал си: Чудо е това! И тук лесно ще прекарам. Като огладнял, той отишъл в една гостилница и поискал да му дадат от едно ядене. Запитал колко струва яденето. Пет стотинки. Тук

всяко ядене струва по пет стотинки. Милионерът подава една златна монета и казва: Разбийте ми тази монета и си прихванете за яденето. Да, но тук не се развалят никакви пари. Тук се приемат само по пет стотинки. Така ли? Тогава милионерът писал на синовете си да му изпратят една торба от по пет стотинки, защото там не вървят никакви други пари, освен по пет стотинки. Синовете му изпратили една торба, пълна с такива монети от по пет стотинки, пет центове. Взима той тези пари, и пак... отива на гостилницата. Дава от тези дребни монети, но останал учуден, като му казали, че тук не вървят и тези монети. Наистина, евтино е яденето, но никакви пари от земните не вървят в онзи свят. Какво ще кажете на това отгоре? Дали това е така или не, то е въпрос, аз не искам да ви убедя, но изнасям този пример само за пояснение на мисълта си. Нима когато драматургът, трагикът или романтикът, като описват известни сцени, че всички са верни. Всички не са верни, но половината само са верни. Нима, когато историкът описва известни събития, или когато астрономът описва известни явления, или когато поетът описва нещо, всичко е вярно? Всички неща не са верни, но ако всички неща бяха верни, нямаше какво да правим. Ако поетът беше написал последната дума, нямаше какво друго да пише, но вие благодарете, че всичко, каквото е написано, не е вярно, та има още какво да се пише. Поезията едва сега е започнала, музиката също. Младите поети имат шанс да вземат една стъпка напред.

Съвременните хора искат живота им да бъде съвършен. Благодарете се, че животът на хората още не е съвършен. Защото, ако сте съвършени, вие ще напуснете земята. Вие при това положение, не можете да седите един ден повече на земята. Щом станете съвършени, ще заминете за другия свят. Там очакват работници. Тук могат да ви дадат да напишете една песен или една поезия, а там, като отидете, ще ви дадат да управлявате една планета, като нашата земя. Там ще ви направят господар на тази планета, с всички права. Там няма да гледат каква препоръка носите от приятелите си, но ще ви подложат на един голям практически и теоретически изпит, който непременно трябва да издържите. Този изпит ще бъде подобен на следното: ще ви дадат един квадрат, в който двата ъгъла се увеличават, а другите два се намаляват. И вие трябва да разрешите тази проблема. Вие трябва да знаете до кога ще се увеличават двата ъгъла. Щом стигнете крайния предел на увеличението, а именно, най-много до 180 градуса, ще се образува един изправен ъгъл. Ако прекарате един диагонал в този квадрат, половината от този изправен ъгъл ще бъде равен на 90 градуса.

Следователно, този ъгъл няма да бъде вече изправен ъгъл. Днес всички хора имат противоречия, искат да ги разрешат. Всяко противоречие може да се разреши, когато човек дойде до положение на правата линия. Докато двама души се намират в отношение на взимания, давания, те всякога се намират в противоречия помежду си, имат неща, които не могат да разрешат. Двама души могат да разрешат един въпрос помежду си само по законите на природата. Иначе, този въпрос между тях всякога ще остане неразрешен. Сега няма да се впущам в обяснение, да разрешавам тези въпроси. Аз мога да ги разреша, но ще вляза в съвсем други линии на разсъждение. Питам: Необходими ли са на човека три очи? Засега човек има само две очи, но какво са разрешили те? Ако кажете, че двама души могат да разрешат въпросите помежду си, защо тогава нашите две очи не могат да разрешат въпросите? Ние имаме две уши, два крака, но защо нашите две уши или нашите два крака не са могли до сега да разрешат въпросите? Не че нищо не са разрешили. Ето, краката са вървели хиляди километра, но те не са разрешили въпроса за движението. Имаме и една уста, но какво е разрешила тя? Ето, и с устата въпросите пак остават неразрешени. В какво седи неразрешението на въпроса? Казвате: Трябва да се обичаме. Любовта има две очи, и вие всички имате две очи, от които лявото взима, а дясното око дава. Тогава какво ще направите с Любовта, която имате? Значи вие едновременно трябва да взимате и да давате. Ако повече взимате, а по-малко давате, тогава идва кривото в света. Ако взимате повече, а давате по-малко, домашните ви ще се радват, но отвън хората ще се нахвърлят върху вас. Ако бакалинът взима повече пари, а дава по-малко стока, жената на този бакалин ще се радва и ще счита, че мъжът ѝ е умен човек, знае да върти търговия. Обаче, купувачите ще бъдат недоволни. Значи, това, което е мярка за външния свят, не е мярка за семейството; това, което е мярка за семейството, не е мярка за обществото и т. н. Колко жени има, които искат мъжете им да харчат парите си за обществото? Такава жена ще се сърди, ще каже, че мъжът ѝ е прахосник. Но обществото ще каже, че този човек е добър, щедър. Питам: Кой от тези два възгледа е по-прав? И двата възгледа са прави. Единият възглед е прав за лявото око, а другият възглед е прав за дясното око. Това са контрасти, които днес се срещат навсякъде в живота. Вземете, например, всички религиозни хора по целия свят искат да въведат една религия. Сега, разбирайте ме право. Религия в тези форми, в каквито днес съществува, не е създадена от Бога, но тя е създадена от хората. Религията е човешко

творение. Това, което Бог създал, е вътре в нас. Всяко нещо, което е извън нас, не е Божествено. Всяко нещо, което идва с раждането още и заминава заедно с нас, след смъртта ни, то е Божествено. Всяко нещо, което е извън нас, и напуща човека след неговата смърт, то е човешко. Сега върху тези процеси аз не искам да вярвате. Аз съм за онази вяра, която е път на човешкия дух; аз съм за онази вяра, която е път на човешкото сърце; аз съм за онази вяра, която е път на човешката воля; аз съм за онази вяра, която е път на човешките постижения; аз съм за онази вяра, която е път на човешкото добро, на човешката кротост, въздържание, милосърдие; аз съм за онази вяра, която е път на братството, път на семейството, на всичко онова, което урежда живота. Това наричам аз вяра. Ако имаш една вяра, която не те води към братството, която не те води към никакви постижения, в тази вяра има нещо, което ти не си разбрал.

Казвам: Снощи бях на концерт на млади музиканти и за пръв път ми обърна внимание, че много музиканти, които са родени за музиканти, не са станали още такива; и много инструменти, които са създадени за музиката, не са станали още музикални. Всеки музикален тон има определени трептения. И за да бъде певецът, както трябва певец, той трябва да даде тези определени трептения на всеки тон. Когато липсват няколко трептения от основния тон, този тон е вече видоизменен. После, ако вземете например, тона си в долната гама и после го вземете в горната гама, те вече се различават. В цигулката имате девет позиции. И ако вземете, например, тона до в деветте позиции на цигулката, всички тия девет вида до се различават по качествата си. В първата позиция до има един характер, във втората позиция има друг характер, и така в деветте позиции има девет различни характери и качества. Има и още позиции, които при сегашните условия не трябва и не могат да се изнесат. Цигуларите се стремят да схванат и тия позиции. Сега аз ви говоря върху един предмет, за позициите, който за мнозина ще остане неразбран. Ако е въпрос за бойни позиции, ще разберете. Ако вие можете да произведете правилно всички тия позиции, вие ще произведете небивали съчетания между тоновете. Ако съчетая една или две–три позиции правилно, веднага ще заставя болния да стане от леглото си. Не е нужно много да се свири на болния. При това положение достатъчно е да му се посвири само три минути, и след три минути, той ще бъде съвършено здрав. Казвате: Можеш ли да направиш това? – За вас не мога, за вас само говоря. Ако не вярвате, опитайте. Невярващият трябва да опитва, а пък аз няма какво да опитвам.

Неща, които зная, аз не ги опитвам, аз ги казвам, а вие дали ще вярвате или не, то е ваша работа. Нито ако вярвате, ще ви похваля, нито ако не вярвате, ще ви укоря.

„В Царството на Христа“. Какво разбират хората под думите в царството на Христа? Всички християни искат да убедят целия свят, че Христос е прав. Теоретически е така, но в какво седи правото на християнството? Християните казват, че правото на християнството седи в Любовта и в братството. Трябва да видим тази любов и това братство. Обаче, никога светът не е имал такива дългобойни и разрушителни оръдия, каквито са християнските оръдия, с каквито си служи днес целият християнски свят. Питам: Каква е тази християнска любов и това християнско братство? Не съдя християните, но казвам, че те се наричат християни, а носят съвсем друга култура. Това, което днес виждаме външно, и самото християнство са две различни неща. Аз съм съгласен да се бият хората, но ето по какъв начин. Когато един град или едно село страда от глад, нека този град или село да се бомбардират с далнобойните оръжия, но от всяко оръжие да излизат гранати, шрапнелите на които да бъдат хляб, захар и други съестни продукти, че да разбере населението какво значи бомбардировка. Тогава населението на тия места ще каже: Господ здраве да даде на тия, които бомбардират града ни. За да бъде християнството право, такива да бъдат далнобойните оръжия на християните. Те трябва да изхвърлят подаръци за хората. От всяко далнобойно оръжие трябва да излизат такива неща, които да радват хората. Така ще бъде, когато Христос дойде на земята да живее между хората. Казват, че като дойде Христос, ще изпрати грешните в ада, а праведните в рая. Аз тълкувам това нещо по следния начин: грешните ще изпрати в дъното на парахода, да помагат на света, а праведните ще остави на палубата на парахода. Какво лошо има в това, човек да бъде огняр? Сегашните проповедници дадоха тълкувания, които не са верни. Те били ли са съветници с Бога и с Христа, да знаят какво ще правят, като дойдат на земята? Те говорят за ада и за рая, но никой от тях не е ходил нито в ада, нито в рая, да знаят какво представят. Казва се за Данте, че е ходил в ада и го е описал. Милтон пък е ходил в рая. Въпрос е дали и двамата са ходили. Ако се каже, че Данте не е ходил в ада, италианците ще се обидят; ако се каже, че Милтон не е ходил в рая, англичаните ще се обидят. Тогава трябва да се признае, че и двамата са ходили, но от тогава до сега и раят, и адът са се променили. Днес адът не е такъв, какъвто Данте го е видял, и раят не е

такъв, какъвто Милтон го е видял. При това, те не живяха дълго време там. Те са ходили там само като екскурзианти, не са обходили всички места. Това, което писаха, е вярно, но то се отнася само за някои области. Ако някой гледа на България от обществената безопасност, каква представа ще има за България? Ако посети българските църкви, ще има съвсем друго понятие. Ако посети българските училища, ще има пак друго понятие за България. Това са все човешки схващания. Животът трябва да се разглежда в неговата целокупност. „В Царството на Христа“. Днес всички проповядват за това царство и казват, че това царство трябва да дойде. Казвате: Трябва да се обичаме. Две очи има Любовта. Какво ще правите с тези две очи? Когато едното око иска да вземе, другото иска да даде. Ако едното око взима повече, а дава по-малко, може ли това да бъде царството на Христа? Дойде някой при вас, и вие не можете да го търпите по единствената причина, че той не се изказва, както вас. Едно трябва да знаете: Когато един човек изказва своите възгледи, дайте му право да се изкаже. Това още не показва в какво той вярва. Вие не знаете още какъв е човекът. Когато някой човек мисли, той мисли много право, много благородно чувства, но когато дойде да се изкаже, той изглежда като че е безверник, безбожник, не може да се изкаже, както мисли и чувствува. Ни най-малко не е така. Този човек е добър, но не може да се изкаже. Преди всичко, на човека трябва да се даде свобода, да се изкаже добре. И онзи, който се изказва, да гледа по възможност да се изкаже, както трябва без да представя нещата в преувеличена форма. Един момък казва: Аз целунах една княжеска дъщеря. Тъй ли? Как я целуна? На кое място? Като мъртва, когато беше в ковчега. Следователно, ако целунете живата княжеска дъщеря, това е престъпление, но ако целунете мъртвата княжеска дъщеря, това е добродетел. На какво основание отгоре? Защото от умрялата няма какво да се вземе. Философията е там. А като целунеш живата, има какво да вземеш от нея. Значи, престъплението, прегрешението седи в това, че искаш да вземеш нещо. Когато момъкът целуне една мома без нейно позволение, ето де седи престъплението, ето де се нарушават отношенията. Това трябва да се вземе като относителен морал, който трябва да се проучава. Когато ти нарушаваш свещената свобода, свещената чистота на едно сърце, ти причиняваш болки. Какво ще спечелиш с една целувка? Въпросът за целувката различно се третира. В България, например, правят въпрос за една целувка, а в Америка гледат малко по-свободно, но някога, и те са много взискателни по този въпрос. Една млада американка среща в

тъмнината един момък, който я целунал. Вървят и си приказват двамата, тя мислила, че той е някой красавец. Като излезли на светло, тя видяла, че той бил негър. Веднага го предала на полицията, и го глобили десет хиляди долара. Така е, скъпо коства понякога една целувка. Или десет хиляди долара глоба или десет години затвор. Целувката има съвсем друг произход в природата от този, който хората ѝ предават. Целувката е едно право за разпределението на живите сили в природата. В този смисъл горната и долната устна на човешката уста са проводници на тия живи сили. Когато майката целува децата си, тя им прави голямо добро. Ако тя знае как и на кои места да ги целува, и в разните възрасти, по какъв начин, тя ще им предаде голямо благословение. Затова, като вземете едно дете, трябва да знаете де да го целунете. Целувката не е нещо произволно. Следователно, всичко седи в това, че веднъж природата е допуснала известни неща, с оглед на известни блага, те не са лоши. В този смисъл, не е лошо да ви целуне човек, но трябва да знае де да ви целуне. Ако ти си болен и дойде един твой приятел и те целуне, а положението ти се подобри, целувката ти е на място. Ако ти си беден, и твоят приятел те целуне и положението ти се подобри, целувката ти е на място. Ако ти си отчаян и дойде някой и те целуне, а с това и отчаянието ти изчезне, целувката ти е на място. Целувките не са от нас. Не мислете, че някой е целунал някого. Целувките, които човек дава, са проводник на велики цели на природата. Всички трябва да бъдем добри служители в Царството на Христа. Ние трябва да бъдем проводници на ония блага, които Бог е определил за хората. Не мислете, че трябва да раздадем всичко, каквото имаме. Човек трябва да раздаде само онова, което е взел като длъжност върху себе си. Представете си, че имате една торба със злато, която трябва да вложите в пощата. Ще я вложите в пощата без да вземете нито една монета за себе си. От единия до другия край вие трябва да бъдете проводници на Божиите блага.

Кога се говори за правоверните хора в света. Кои са правоверни хора? Чудно нещо. Че и досега още християните не са правоверни, не са праведни. Не ги съдя, но казвам само. Кой е праведен човек? Праведен човек е онзи, който е свързан с Любовта, с вечното начало. Праведен човек е онзи, който се ръководи по закона на Любовта. Щом човек има Любовта в себе си, той е толкова богат, че не се нуждае да взима нищо от никого. Следователно, праведният човек никога не може да направи престъпление, понеже той сам има всичко и дава от себе си. Престъплението иде само от

нямане на нещата. Който иска само да взима, той върши престъпления. Този факт е проверен. Ева съгреши, понеже искаше да вземе един плод от забраненото дърво. Адам и Ева имаха всичко на разположение, но искаха да станат по-богати, отколкото Бог ги е направил, и за това съгрешиха. Това е тълкувание, но дали това е причината или не, то е друг въпрос. Факт е, че сме извън рая. Казвате: Как може да се каже това? Ами всичките страдания, които идват днес на земята, доказват именно това нещо. Милионите хора, които измират, големите страдания, които се дават, показват, че това е така. Въпреки, че всички учени хора, че всички царе, държавници, учители имат добрата воля, доброто желание да помогнат на човечеството, те пак не могат да постигнат това. Всяка година измират около 35 милиона хора, било от собствена смърт, или се избиват едни други, но едно е утешителното, че всяка година се раждат около 40 милиона хора. Следователно, всяка година населението се увеличава с около пет милиона хора. Значи, след сто години ще има 500 милиона население повече, отколкото днес има. След известно време хората по земята ще се увеличават толкова много, че ще стане нужда да се моли Бога да намали малко населението на земята. Колкото повече се увеличава броят на хората, толкова и страданията се увеличават. Сега ви въведох в една област, която ще ви уплаши. Това е статистика, но в тази статистика има изключение. Това изключение седи в следното: когато светът се подобрява, и плодородието се намалява. Когато грехът се увеличава, и плодородието се увеличава. Колкото повече хората грешат, толкова повече се раждат и толкова повече се увеличава населението. Не е ли по-добре на земята да има само сто милиона хора, но да живеят добре. Нека по-малко хора идват на земята, но да има по-малко страдания, а не като сегашните.

Сега да ви наведа на целта, не към моята цел, но към онова, което искам да ви разкрия. „В Царството на Христа“. Христос иска да извади съвременното човечество от онова голямо противоречие, в което то се намира. Не да тури нови институти, не да тури нови гимназии, университети, църкви, но Той иска да покаже на човечеството, че сегашният ред и порядък може да се подобри с едно малко видоизменение. Сега да ви кажа какво е вашето положение. Аз ще го констатирам с един малък пример, а вие ще си вадите вашите заключения. Този пример взимам от сегашния живот. Един беден младеж, който свършил училище и дълго време търсил служба, като не могъл никъде да намери такава, най-после решил да стане кюмюрджия. Той си казал: Тази работа поне не струва

много. Изгорил дърва и направил кюмюр. Напълнил два чувала с кюмюр, и тръгнал в града да го продава. Среща го един учен човек и го запитва: Колко продаваш този кюмюр? – Ако ми дадеш 100–150 лева, ще ти дам всичкия кюмюр. Ученият дал 150 лв. на младия човек и си заминал. Като отива дома си, ученият взима кюмюра, изгаря го и направя от него 35 килограма диамант, големи парчета като кокоши яйца. И единият е кюмюрджия, и другият е кюмюрджия, само че единият изгаря дърветата и прави от тях въглища, а другият преработва въглищата и ги превръща в диамант. Съвременните хора са от първия калибър, те носят на гърба си чували с кюмюр и най-после казват: Дотегна ни този кюмюр, тази черна краска. Сега трябва да минат във втората фаза, да превръщат кюмюра в диаманти, големи като кокоши яйца. Но има още по-учени хора, които могат да впрегнат този диамант на работа. Докато вие не станете кюмюрджии от втората категория, да превръщате в лабораториите си кюмюра в диамант, вие не можете да влезете в Царството на Христа. В Царството на Христа се искат хора не от първата, но от втората категория. Вие трябва да вземете онова с ниската цена и да го превърнете в нещо с висока цена. След това ученият пише на младия кюмюрджия едно писмо: Приятелю, аз ти благодаря за кюмюра. Няма какво повече да продължаваш тази работа, ела при мене, аз ще те осигуря. – Тъй ли? Как? – Не питай затова. Той му дал една голяма рента, осигурил го на цял живот и го оставил да работи друго, каквото го интересува. Чуди се младият човек как е възможно за два чувала кюмюр да се създаде помежду им такова приятелство. Като го запитвали как стана толкова богат, той казвал: Продадох два чувала кюмюр на един учен, и той ме осигури. Тогава един негов приятел също така започнал да продава кюмюр. И той продал два чувала кюмюр на един учен, но този учен, като го видял втори път, казал му: Донеси ми още два чувала кюмюр. Следователно, когато продавате кюмюра си, продавайте го на онзи учен, който може да го превърне в диамант. Той разбира законите. В Царството на Христа това е знание, това е наука, това е побратимяване, това е разбиране на живота. Това е разбиране на семейния живот, на домашния живот, на отношения между братя и сестри. Това е разбиране на целия космос, на цялата наука. Велика наука е Царството на Христа. То не е онези дребнавости, в които сме изпаднали сега. Че е лошо това, съзнаваме, но никой не може да помогне. Не че не може да се помогне на света днес, светът даже има голямо изобилие. В една от най-прочутите евангелски църкви се събрали няколко

от богатите членове да поговорят и да се помолят помежду си, как могат да съберат пари да помогнат на своите бедни събратя в Лондон. Докато разисквали по въпроса от коя банка да поискат една голяма сума в помощ, проповедникът на тази църква казал: Братя, нека да не изкушаваме Господа. Всички ние сме богати, нека всеки даде, колкото може и обича, и ето сумата ще бъде налице. Той пръв дал известна сума, и скоро и другите го последвали. Вие чакате да ви приемат в Царството на Христа, а нищо сами не правите. Какво правят християните? Като умре някой, тогава ще му четат надгробна реч. Помнете едно нещо: Умрелите не отиват в онзи свят. Умрелите са за този свят, а живите за онзи свят. За да живее, човек трябва да има в себе си Любов, Знание, Мъдрост, Истина – сърце трябва да тупти в него. Всеки човек, който лишава себе си от Любовта, от Знанието, от Истината и Свободата, които му са дадени, вие знаете какво го очаква. Няма какво да ви доказвам това. От какво умират хората? От безлюбие. Като умре някой, аз виждам какво е написано. Писано е: Този човек умира от безлюбие. Сега, като умре някой, ще пишат на паметниците това онова. Това са неверни работи. Човек умира от безлюбие. Носят друг умрял и аз чета: Този пък е умрял от голяма любов към себе си. Има едно правилно разрешение на въпросите, което всички трябва да помните. То е следното: Докато всички хора не обикнат Бога, в Когото живеят, те не могат да имат никаква любов нито към себе си, нито към ближните си. Божията Любов или Любовта ни към Бога ще бъде едно мерило за нашата Любов. Без тази Любов, Любовта ни към ближните е безпредметна, тя не може да се приложи. Следователно, всичките нещастия в света произтичат от онзи велик закон, че ние не прилагаме Любовта към Бога, както трябва. Като не прилагаме тази Любов, говорим за Любов към ближния, към този, към онзи. Явяват се и проповедници да проповядват, но нищо не излиза от това. Аз нямам нищо против това, но всеки трябва да проповядва Истината. Истината се заключава в това, че Любовта към Бога трябва да бъде мерило. Когато Любовта към Бога влезе като мерило в живота на човека, той вече има еднакви отношения към всички. Тогава той ще има отношение и към цветенцата, и към мухите. Когато виждам как късат цветята, казвам да не ги късат. Но виждам едно цветенце скъсано, стъпкано, аз го взимам от земята и му казвам: Цветенце, не съжалявай, че си стъпкано. Хората също така се тъпчат едни други. Някой път и големите цветя се късат и тъпчат, но какво да се прави.

„В Царството на Христа“. Сега аз не искам да ви държа отговорни, вие

не създадохте греха. Вие не сте причина за вашето нещастие. Всички вие носите последствията на хиляди и хиляди поколения, които са живели един неестествен и ненормален живот. Но като умни, вие трябва да измените тези последствия. По същия начин трябва да се създадат училища, в които да се проповядва за живота не тъй, както сега се проповядва. На сегашните семейства може да се покаже пътя, по който да се подобрят синовете и дъщерите. Също така може да се проповядва и на обществата да се подобрят. И тогава в продължение на десет години само цяла Европа може да бъде в цветуще състояние. Но затова се изисква пълно съзнание, да се даде свобода на хората. На кого може да се даде свобода? Свобода може да се даде само на един човек, на когото Истината е мерило, Мъдростта е мерило и Любовта е мерило. Това е свобода. Тогава на всички хора, които имат тези положения за мерило, може да се даде свобода. Казвам: Каквито обвинения да се хвърлят днес, нито Адам е виновен, нито Ева е виновна, нито вие сте виновни. Казвате: Ами защо страдаме тогава? Казвам: Който се приближава при Любовта и не я разбира, той страда. Който се приближава при Любовта и я разбира, той се радва. Който се приближава при Мъдростта и не я разбира, той оглупява; който се приближава при Мъдростта и я разбира, той поумнява. Който се приближава при Истината и не я разбира, той умира. Който се приближава при Истината и я разбира, той оживява. Следователно, ако ти оживееш, ти си разбрал Истината. Ако ти умираш, ти не си я разбрал. Ако си оглупял и си приближил при Мъдростта, не си разбрал. Но ако поумнееш, разбрал си Мъдростта. Тогава и учен човек ще станеш. Сегашните вярващи казват: На нас много учение не ни трябва. Какво е това учение? Например, имате един тон. Англичаните питат кой е този тон, който съответствува на даден ? На всеки тон трябва да хармонира съответен. Ако вземете тона „си“, кой ще бъде съответният негов тон? Вие не сте композитори да знаете това, но взимате тона „до“ и искате да съчетаете с тази гама една тъжна песен. Ако увеличавате тона „до“ какъв ще бъде този нов тон? Той ще бъде с известно понижение. Какво трябва да направите, ако искате да дадете едно разрешение на вашата тъга? Разрешението на тъгата не седи в усилването на тъгата, но в даването ѝ на простор, на известна хармония, за да се отвори път. Кой трябва да бъде следващият тон, за да превърне миньорната гама в мажорна, но не войнствена? Който разбира от музика, той всякога ще може да схване дали е в едно нормално състояние или не. Аз често правя такива опити. Като ставам сутрин аз изпявам три тона, и по тях

познавам дали съм в нормално състояние или не, дали съм спал добре, дали съм постъпил добре. Те са мои тонове, с които си правя опитите. Това е мое правило. Като изпеете и вие няколко тона, ще познаете дали ще можете да вземете пари назаем от някой банкер, или не можете да вземете. Ако отидете при един банкер за пари, а не сте изпели добре тези тонове, той ще ви каже, че няма пари и не може да ви услужи. В случая той ви лъже. Ето как би трябвало той да постъпи. Той трябва да ви каже: Господине, понеже познавам, че вие не вършите Волята Божия, не мога да ви дам пари, защото аз съм касиер на Божествена банка и нямам разрешение да ви услужа. Като изправите положението си и дойдете при мене, ще ви дам пари.

Преди повече от 20 години се случва следното нещо. При един богат американец отива един младеж социалист, с парабел в ръка и казва на този богаташ: Господине, ти ми дължиш една голяма сума, понеже тези пари са общ труд. Прав си, господине, това, което имам, е от труда на всички хора, които живеят на земята. Но понеже на земята живеят два и половина милиарда хора, то прати всички тия хора при мене, всеки да си получи своя дял. В такъв случай на тебе се пада половин долар. Ето, вземи този половин долар и бъди доволен. Та и вие казвате, че светът трябва да се изправи. Но ако вие раздадете всичкото си богатство на света, кому по колко ще се падне? Казвам: Богатството е на друго място. То е в цялата природа. Бог е указал пълно доверие в нас и ни е поставил в един свят, дето свободно дишаме въздуха, без да плащаме нещо; свободно възприемаме светлината и водата, без да плащаме нещо. За хляба само днес се плаща. Но въпреки това всички ходите недоволни и се оплаквате, че животът бил тежък. Държите ли сметка колко въздух изразходвате всеки ден? Държите ли сметка колко светлина възприемате всеки ден? А трябва да знаете, че всичко това приемате без да плащате нещо. За човешкото се плаща, а за Божественото нищо не се плаща. Направят една свещ от спарманцет, гори половин час, изгори и повече светлина няма. Прекарат електричество, направят ви една лампа и казват: Толкова киловата е изгорено. Така е, всяко човешко нещо се продава, а всяко нещо, което е Божествено, не се продава. Ако някой проповядва Словото с пари, това не е от Бога. Аз не съм против свещите, нека се продават, но съм против изгарянето на свещите. На нашите горящи свещи не могат да узреят плодовете на дърветата. Аз съм за онази светлина, на която зреят плодовете на дърветата. С нашето знание светът не може да се подобри. Трябва едно знание, което да подобри живота. И от нашата любов хората ще измрат.

Това не е любов. Аз съм срещал много мъже и жени побледнели, посърнали от глад, казват: Не можем да си мелим брашно. Че само с брашно ли става тази работа? Оставете брашното на страна, оставете меленето, оставете камъка на воденицата и без тях може. Варете житото си и така го яжте. Не могат да мелят брашното си, и се чувствуват нещастни. Станали воденичари, за да мелят брашно. Сега вие ще ме извините, че ви говоря така. Така са ми казали, аз идвам от друг свят, и може да не съм добре информиран. Животът, нито брашното е за воденицата. И някой казва за стомаха си: Да мели моята воденичка. Не е така, това е човешко разбиране. Кога някой казва, че воденичката му трябва да мели, между ума и между сърцето на човека трябва да има абсолютна хармония, необходима за неговия прогрес. Това, което наричам стомашна система, мозъчна система, аз ги свързвам в друга една система. Едната наричам мозъчна, а другата наричам симпатична нервна система. В мозъчната нервна система мозъкът отговаря, а в симпатичната нервна система, по нямане на друга дума, отговаря стомахът. Човекът се намира, именно, между тези две системи. И след като човек замине от този свят за другия, тези две системи и там продължават да функционират. Сега, това е една отвлечена област, и затова мнозина се чудят има ли онзи свят, или няма. Като се говори за този и за онзи свят вие трябва да разбирате, че светът е прогресивен. Например, онзи свят, за който мравите могат да говорят, това е човешкият свят. А когато ние говорим за онзи свят, това е светът на ангелите. И ангелите живеят на земята, при нашите учени. Сега това е едно противоречие. Например, сегашните наши учени не са измерили точно диаметъра на земята. Той не е точно 12 хиляди километра, както са го измерили, той е повече. Той е много повече, отколкото са го измерили. Като се казва, че диаметърът на земята е 12 хиляди километра, аз съм съгласен с вас. Този диаметър отговаря на съзнанието на сегашните учени. Ако попитате мравите за диаметъра на земята, той ще бъде много малък, според тяхното съзнание. Тъй щото, диаметърът на земята, който учените са определили, отговаря на тяхното съзнание. Значи те са дошли до числото 12. До 12 хиляди километра е знанието, до което са дошли днес. Това показва, че човешкото съзнание обхваща една линия от 12 хиляди километра. Това пространство е много малко. В тази междина могат да се разрешават всички философски въпроси, а какво става вън от това пространство, ние се натъкваме на една непонятна област. За нас е непонятен животът на един светия, или на един гений, а даже и на един грешник, който съзнава, че

отива надолу. Той казва: Потъвам, моля, помогнете ми. Той съзнава, че потъва, че отива някъде и казва: Ако няма кой да ми помогне, с мене всичко ще се свърши. Достатъчно е на този човек да му се каже една дума или един тон да чуе, и съзнанието му да почне да се подига. Той казва: Благодаря, че ме избавихте от това потъване. Светът не се нуждае толкова от материални блага, колкото от онова духовно общение, от онези духовни отношения, които липсват между хората. Дойде някой при мене, иска помощ в пари. Не е въпросът в парите. Ако този човек люби Бога и ако сърцето му бие правилно, така че да не злоупотреби с доверието на никого, аз бих му казал де има пари заровени да отиде и да си разрови. Нека синовете и дъщерите му се ползуват от това богатство. Но тогава аз ще изпадна в следното противоречие.

Ще приведа един пример само за обяснение на тази истина. В Египет живели двама светии отшелници, и двамата се занимавали с плетене на кошници. Единият от тях отивал в града да ги продава, а другият оставал в гората. Като отивал в града, всякога минавал покрай един каменар, който го посрещал много добре. Поканвал го да си почине, измивал краката му и после се разделяли приятелски. Това се продължавало цели 20–30 години. Като минавал покрай него и виждал положението му, светията си казвал: Трябва да се подобри материалното положение на този каменар. Той се помолил за него, но от невидимия свят му казали: Ако се подобри материалното положение на този човек, ще се влоши духовното му състояние. – Не, аз съм го опитал вече толкова години. Зная, че той ще стане един прекрасен човек. Добре, тогава кажи на каменаря, че на еди-кое си място има заровени пари, нека си вземе, колкото иска. Каменарят изровил тези пари, и започнал да подобрява положението си: направил си големи къщи, като палати, взел си слуги, облякъл жена си и децата си добре, и в скоро време станал толкова виден, че го избрали пръв министър на египетския фараон. Сега колкото пъти минавал светията покрай мястото, дето каменарят живял и работил, нямало кой да го посрещне да му измие краката, да се разговори. Един ден светията отишъл в дома на този каменар, сега вече пръв министър, но каменарят излязъл срещу него сърдит и недоволен и му казал: Кой си ти? Аз не те познавам. Как смееш да ме безпокоиш? Светията си излязъл, но му станало тъжно. Като се връщал по пътя го настигнал ръководителят на каменаря, хванал го за врата и го натиснал към земята, и му ударил един силен бой, като му казал: Знаеш ли, че с твоята добрина, развали живота на този човек? Тогава светията

започнал да се моли на Господа, да му даде възможност да изправи погрешката си. И след това започнали гонения срещу каменаря, турили му секвестри на имането, парите изгубил и като останал последен бедняк, принудил се да отиде пак на същото си место, да продължава стария си занаят. Той се скрил там, да не го види, да не го знае никой. Като минал светията покрай него, каменарят го спрял, измил краката му и казал. Извини ме, че така се отнесох към тебе. Аз те познах, но моята гордост не ми позволи да те приема. Помоли се пак на Господа, да ми подобри положението, като обещавам, че втори път няма да постъпя така зле с тебе. – Не, светия втори път не яде бой.

Казвам: Лошото не е в богатството, но в лошото употребяване на това богатство. Лошото не е в учението, аз не съм против учението, но в неумението на човека да го използува, както трябва. Всички блага, които имаме в света, трябва да се употребят на своето време и на своето место. Като християни, доброто в нас седи в това, да употребим всички блага, които Бог ни дава, не както хората казват, но според нашите вътрешни разбирания. Всеки има едно свое вътрешно разбиране. Аз бих желал всеки да постъпва според своето дълбоко вътрешно разбиране, като един добър проводник, като добър служител в Царството на Христа и Бога. И като видя, че някой прави така доброто, да ми е приятно. Той да бъде за мене един подбудител, един подтик към доброто, и аз да правя доброто като него. От такива хора, именно, се нуждаем ние днес; от такива учители, от такива свещеници, от такива майки, бащи, държавници и т. н. Това е в Царството на Христа и Бога.

„Благословен Господ Бог наш“.

Тайна молитва.

7. неделна беседа от Учителя, държана на 11 ноември 1934 г.

София, Изгрев

ЖИВОТЪТ Е ПО-ДРАГОЦЕНЕН

Добрата молитва.„Бог е Любов“.

Ще прочета осма глава от Еклисиаст, от 6 стих нататък.

Щом влезеш в живота, непременно трябва да знаеш, че няма да спечелиш войната, ще бъдеш бит, но си приготви поне данъка си да платиш. Соломон се занимавал с окултните науки, но като искал да разгледа живота, вплел се в него така, че направил много погрешки. Той мислеше, че ще уреди всичките си работи, искаше да изучи философията на жените и видя, че жената не се управлява. Той научи, че жената не се управлява, и като влезе там, всичките му работи се объркаха.

„Духът Божи“.

„Животът е по-драгоценен от храната и тялото – от облеклото“.

„Животът е по-драгоценен“. В света има една философия, която хората трябва да изучават. Старата философия е почти уволнена. И в бъдеще, ако отивате при нея, за някои наставления, тя не може да ви бъде в услуга, не е авторитетна. Тя ще остане като един паметник, който може да ви даде един съвет, който няма да ви ползува. Старата философия учи тъй, както един султан бил каран от един лодкар в Цариград. Който знае турски, нека я преведе. Това е един класически превод. Това е един класически израз, който трябва да се преведе.

Съвременните хора се спират върху индивидуалния живот, като че той е всичко. Тази е частична философия. Смисълът на живота е в целокупността, в цялото. Здравето на човека не седи нито в ръста, нито в краката, нито в ръцете, нито в очите. Здравето седи в целия организъм. Ръцете, очите, ушите, краката могат да бъдат в услуга, като органи на здравето. Зависи от човека на какво обръща внимание. Някой може да обръща внимание на ръцете си, на краката си, на очите си, на ушите си, на веждите си, на тялото си, а някой обръща внимание на парите си. Като се върне вечер дома си, богатият чете богатството си. Който няма нищо в себе си, той няма какво да брои. Единият се безпокои за богатството си, а

другият няма за какво да се безпокои. И единият е в заблуждение, и другият е в заблуждение. Богатият не знае, че тази нощ къщата му ще се запали. Един богат търговец отишъл в Ню Йорк, наел една стая в един хотел, дето искал да си почине. В същата стая имало един беден човек. Търговецът му казал: Ще те моля да не ме смущаваш, защото съм дошъл тук да си почина от работа. Главата ми е станала на шиник от работа. Добре, няма да те безпокоя. Но случило се, че хотелът се запалил. Бедният се приближил при търговеца и му казал, ставай, че хотелът гори! – Какво ще ставам, остави ме да си почина. Няма какво да почиваш, разбери, че хотелът гори. Не искам да зная. Той не повярвал, обърнал се на другата страна и продължил да спи. Бедният излязъл вън, а богатият търговец останал да спи. Когато пожарът взел големи размери, търговецът се събудил и видял, че вика на покрива отгоре, с долни дрехи. Бедният му казал: Нали ти казах, че хотелът гори. Сега и вие сте в този хотел, в тази къща, която гори. И аз ви казвам: Излезте вън, защото къщата ви се е запалила и гори. Знаете ли какво ще се случи с вас, ако не излезете вън? Всичко е възможно в света, но едно е вярно: хотелът може да се запали, да гори, но целият няма да изгори, може само в една от стаите му да стане някаква повреда. Ето, когато Халеевата комета мина през земята, мнозина казваха, че земята ще се свърши. Не, и десет такива халееви комети да минат през земята, тя пак няма да се свърши, тя няма да се разруши. Една опашка на Халеевата комета не може да разруши цялата земя. Тя може да създаде някои събития, както наистина станаха някои събития на земята, които я разтърсиха, но цялата земя не се разруши.

Казвам: Светът има един исторически развой, има една космическа история на невидимия свят. В това отношение животът има едно велико предназначение – няма какво да се безпокоим. Всеки е изпратен на земята като един малък служител, в този процес да допринесе нещо. Вие може би искате да станете велики, да е записано името ви, да се запише името ви като на един паметник. Не е лошо да бъде записано името ви в един паметник, да остане в историята, но още по-добре е името ви да бъде записано във великата история на живота. Но Христос казва: „Ако искаш слава, търси я в Бога“. И тъй, при този исторически процес, трябва да се изучава историята за развитието на народите. Ние знаем много малко за историята на първите народи, които се явили на земята. За първата раса ние имаме частични исторически данни. За лемурийците. Сегашните познания се отнасят повече за бялата раса, която върви в своя развой. Тази

бяла раса се е развила в ред неща, тя се е развила в общества и в народи. Тя е организирала сегашните народи. От една страна имате англосаксонската раса с англичаните, американците и германците, а от друга страна имате латинската раса с италианците, испанците. На трета страна имате славянската раса с русите, поляците, чехи, сърби, българи и т. н. След тях има някои раси, изостанали главно от атлантците, каквито са монголците, които са останали назад в своята еволюция. Много от народите се намират в едно спящо състояние и днес европейците се стараят да ги събудят, но зависи как ще ги събудят. По този начин, както бялата раса събужда жълтата, ще се намери в много трудно положение. Тя не ги възпитава добре. Знаете ли какво нещо е възпитанието? Един учител обичал да бие учениците си с тояга, с пръчка, да му се подчиняват. Един от учениците му го запитал: Учителю, защо ме биеш? – Защото си слаб, мързелив и тъпоумен. – Ако стана прилежен, силен и умен, ще ме биеш ли? – По никой начин няма да те бия. Но случило се така, че ученикът не започнал първо със своя ум, да го развива, но започнал да развива своята сила. Той започнал от опашката нагоре. Един ден той се похвалил на учителя си и казал: Учителю, както ми каза, така направих. Сега можеш да се опиташ да ме биеш, да видиш, ще можеш ли да ми надвиеш. – Как да не мога да те бия? И наистина, като рече учителят да го бие, ученикът те търколи на земята. Учителят му казал: Ти ме търкули на земята, но умът ти още не ти стига. За да му предаде един предметен урок, учителят казал на ученика си: Сега ще ти дам един подарък. Учителят бил добър физик. Той дал на ученика си два цилиндъра и му казал: Дръж тия цилиндри в ръцете си. В това време учителят пуснал електрически ток през тия цилиндри, и ученикът бил принуден да бяга из стаята. По този начин учителят го разиграл. Ученикът играе из стаята и пита учителя си: Учителю, защо ме разиграваш? Защото умът ти не достига. Този ученик е физически силен, но не е умен. Та и вие, можете да биете учителя си, но ще ви разиграват.

Казвам: Сега се иска приложение в живота. Съвременните хора искат да изхитрят законите на природата, на живота, но много пъти не сполучват. Но природата е по-силна, по-умна, тя знае законите: ще завърти цилиндрите и ще ви разиграва. Обаче, изисква се едно историческо изучаване на природата. Не трябва да се изучава само индивидуалния живот. Хората мислят, че той е все и вся. Има една красива страна в живота и тя се заключава в следното. В един от старите разкази се разказва за един млад момък, който се родил в едно подземие и през целия си живот не

виждал слънце. Така прекарал той 21-годишната си възраст. По едно време дошъл при него един познат и му казал: Знаеш ли, че в света има нещо по-хубаво от това, което виждаш в подземието? Достатъчно е само един път да видиш слънцето, за да не пожелаеш да влезеш в това подземие. Казвам: Ако ние не можем да видим слънцето на Любовта, ние се намираме в едно подземие. И сегашните хора живеят в такова едно подземие, което аз наричам подземие, т. е. неразбиране на живота. Големи приготовления се правят и в храненето, и в обличането, и в нареждането на къщата, но има нещо съществено, което старата философия не може да даде. Съвременните хора са запознати донякъде с великите учители, които са дохождали. Някои проповядват какво е учил Буда, какво е учил Христос, какво е учил Мохамед. Други проповядват какво учи съвременната наука, какво учи окултната наука и т. н. Но това са все стари философии. Това, което е проповядвал Христос, то (е) само част от онова, което може да им се каже. Той още не им е казал същественото. Той казва на учениците си: „На вас е дадено да разберете цялото, а на другите не е дадено“. И сегашните хора мислят, че на тях е дадено да разберат много неща и са ги разбрали. На човек, който боледува и който има всички органически недъзи, дадено ли му е да разбере какво нещо е животът? На човек, който претърпява всички нещастия и катастрофи в живота, дадено ли му е да разбере какво нещо е животът. Не му е дадено. Казвам: Това е съдба, но не е наука, не е философия. Вие ще разгледате живота обширно, аз не искам да го разглеждате индивидуално. Има една всемирна душа, която живее във всеки човек. Всеки трябва да слуша тази душа. Хората различно кръщават тази всемирна душа. Това е душа, която разбира всичко, която живее, която направлява хората, която създава и култура, и наука, и изкуство – всичко е нейно творение. Който слуша тази всемирна душа, е блажен; който не я слуша, той е нещастен. Сега това не се нуждае от доказателства и не може да се докаже, понеже няма нещо, с което може тази душа да се сравни. Обяснения има, но не може да се обясни. Ще кажете: Докажи това. Не мога да го доказвам. Това, което може да се докаже, е лъжа. Ако ви кажа, че тази душа е някъде, това ще бъде втора лъжа. Вие ще се измамите.

Ако приемете това, вие ще опитате сами. Всеки може да направи опит с тази всемирна душа. Сега аз не искам да ви занимавам с тази всемирна душа, защото ако ви говоря за нея, ще кажете: Дано дойде един Велик Учител да ни уреди сегашното положение, да ни помогне. Тази душа ни

най-малко не иска да урежда сегашните наши неразбирания. Тази душа не може да ви стане слугиня, да ви измие дъските на къщата, или да ви замаже стените. Не, като дойде тя, ще ви накара сами да си измиете дъските, сами да си измажете къщата. Тя ще иска да я слушате. Казвате как така? Да, като дойде в къщи, тя ще ви накара сами всичко да си вършите. Като влезе в къщи, ти трябва да станеш от леглото си и да я поздравиш. Не я ли поздравиш, с цялото си легло ще се намериш вън от къщи. Ще ви приведа един пример. Преди години, като ходих из България да правя своите изследвания, спрях за малко във Видин. В това време дойде при мене един господин, който се занимаваше със спиритизъм. Той сам бил медиум и чрез него духовете работели. Така той изписал цели тефтери от послания на духовете. Той казваше: Аз сам пиша тези тефтери, но не вярвам в това, което пиша. Сам се лъжа. Затова, докажи ми ти по някакъв начин, че има невидим свят, поне да не си губя ума. – Какви доказателства искаш? – Дай ми някакво осезателно доказателство. – Добре, някое малко доказателство ще ти дам. Голямо не мога да ти дам. – Кога ще ми го дадеш? – След четири деня. – След четири дена той иде при мене и ми казва: Слушай, такова доказателство дава ли се? Ти съвсем ще ме подлудиш. – Чакай де, аз още не съм ти дал никакво доказателство. Какво, повече не ми трябва. Аз се убедих вече в невидимия свят. – Как се убеди? – Как ще се убедя? Ти даваш вид, че нищо не знаеш. – Кажи, аз искам да зная как се убеди. Ето как: Снощи в два часа през нощта, както спя, усещам, че някой дохожда, дига цялото ми легло, което е добре заковано на сандъци. Юрганът, дюшекът, дъските на леглото ми, всичко е върху мене, и в това време ми се стори, че ще умра. Всичко това ме задушаваше, не можех да спя. По едно време помислих да викам за помощ, стори ми се, че разбойници ме нападат, но се въздържах, защото всички хора ме познават, като спиритист, няма да ми повярват, и ще помислят, че съм луд, ще ме заведат в лудница. Това се продължи цели 20 минути, но гледам около себе си, не виждам никакви хора, а аз съм цял затиснат от дъските на леглото си и от дрехите. Хич такова доказателство дава ли се? – Е, така намерили за добре от невидимия свят. – А ти как обясняваш това нещо? – Никак не го обяснявам. Други доказателства още искаш ли? – Не, не, повече нищо не искам.

Сега мога да ви приведа още ред доказателства, които са чудни, изумителни просто. Но всички тия случаи показват, че има един Промисъл в природата, в живота, ако човек следи това нещо, ще разбере този Промисъл. Аз зная, че и всички вие вярвате, няма човек в света, който не

вярва. Разправят за френския романист Емил Зола, че когато пишел своите романи, колкото и да не вярвал, колкото и да бил реалист в живота, той всякога си написвал билетчета, които поставял в една кутия, и когато написвал някой нов роман, преди още да го даде под печат, вадил от тези билетчета, за да види ще му върви ли или не. Значи, макар и реалист, той все пак вярвал на късмет. По тези билетчета познавал дали романът му ще бъде добре приет или не. Той вярвал в числата, в щастливите и в нещастните числа. Той сам се чудил на себе си, отде накъде тази вяра в него. Това показва, че макар и невярващ, той все имал някакво верую. Казвам: Във всеки човек има една способност, едно чувство, което го кара да се подава на някаква вяра, на някакво вътрешно чувство. Значи, в лявото и в дясното полушарие на човешкия мозък се крият два центъра, които определят това негово чувство, тази негова способност. Френолозите, които се занимават с ред изследвания и наблюдения, са забелязали, че има хора, в които това чувство е по-силно развито, а у някои е по-слабо развито. Тъй щото, всичко, което се проявява в човека, има своя вътрешна причина. Вярата не е нищо, което сега можете да придобиете. Ако остане сега да придобивате вярата си, вие нищо няма да постигнете. Вие се раждате със своите способности. Човек се ражда ударен. Думата ударен може да има ударението си на първата сричка – у, или на втората – да. И наистина, ако човек не знае как да постави ударенията на думите в разните езици, често ще излезе нещо неочаквано за самия него. Например, ако в английски език се произнася буквата „т“ или „д“ меко или твърдо, ще се получат думи със съвсем друго значение. Голямо значение има произношението и ударението в един език. Такива ударения има и в природата, но в природата нещата имат само един смисъл. Ако не знаеш де да туриш ударенията в природата, прощава ти се това, но в същност не може да се прескачат тези ударения. Там ударенията не могат да се изменят, не могат да се употребяват думите с друго значение от това, което веднъж им е дадено.

Казвам: Нашите мисли, нашите чувства и нашите постъпки са фактори, които градят нашия живот, както и живота на народите, и на цялото човечество. Мислите, чувствата, желанията и постъпките на един народ в изкуствата, в индустрията, в земеделието – всичко това се отразява върху самия народ. Ако един народ е земеделски, известни части на лицето ще се развият повече от други. Или ако един народ се занимава повече с техническите науки, или с изкуството, или пък е повече религиозен, всичко

това ще се отрази върху неговото лице. В религиозните хора някои мускули на лицето се усилват, а други отслабват. Например, коремът на религиозните, духовните хора е повече хлътнал навътре, когато в светските хора е по-развит, по-изпъкнал навън. В религиозните хора се развива повече Любовта, а светските хора държат главно на това да бъдат почитани и уважавани. В много народи тези две черти са силно развити. Американците пък казват: Аз мога да ти позволя да ме ритнеш, но никога и да се качиш на гърба ми. Във всеки даден случай, обаче, един индивид се влияе от онези качества, качества, които функционират в даден народ. Например, ако сте родени в Америка, там личните ви чувства ще бъдат развити до максимум. Особено това се отнася до англичаните. Англичаните са народ със силно развито чувство на достойнство, в благороден смисъл. Всеки англичанин ще ви каже: Законите на Англия са закони на природата. Аз пък казвам: Законите на природата са закони на Англия. Питам: Кое от двете е по-правилно. Следователно, в който народ и да сте вие всякога ще се влияете от качествата на този народ. Значи, вие не можете да бъдете така независими като народ. Например, с какво се отличава българинът, като народ? Българинът се отличава с голяма твърдост. Надали има народ, който да е толкова упорит, като българина. Доколко е голяма твърдостта в българина разправят за това следното: В турско време един българин бил подложен на голямо изтезание, за да изкаже нещо. Обаче, той по никой начин не издал това, което искали от него. При най-големите мъчнотии той издържал, но вследствие на този напор костта на черепа се разделила, точно на това място, дето е центърът на твърдостта. Веднъж казал, че нищо няма да издаде, не издал. Това се дължи на неговата твърдост. Той казал: И да ме убият, нищо не казвам. Твърдостта е Божествено чувство в човека. Някои го наричат инат. Обаче, твърдоглавието, упорството, обаче, са анормални чувства. Когато твърдостта у човека е развита, тя е във връзка със силата на волята. През целия развой на народите, в края на краищата те представят нещо цяло. Следователно, придобивките на всички народи, от всички исторически времена и епохи, от създаването на мира до сегашното развитие на човечеството, каквото да придобие във всичките народи, това ще бъде общо състояние на личностите. Тъй щото, за в бъдеще, като дойдете на земята, ще имате същите придобивки, каквито народите са добили. Тъй щото, общите придобивки представят социализиране на общите блага, природата има един план за социализиране на общите блага, но това върви

по един разумен закон. Хората още не са дошли до това развитие на социализиране. Някои имат тези дарби, но други нямат. Тъй щото, както виждате, всеки човек колективно работи за подигането на цялото човечество. Всички народи работят за подигане на цялото човечество. Следователно, в каквото направление и да върви човечеството, всичко е за добро. И войните са за добро, и земетресенията са за добро, и социалните кризи са за добро, и сиромашията е за добро. И науката, и знание, и изкуства, всичко, каквото става (в) природата, е все за добро. Не от човешко гледище, но от гледището на по-високия над нас свят. Преди човешката раса е имало, има и до днес, друга раса, която ръководи съдбините на цялото човечество. Тази раса е съществувала преди още да е имало жители на земята. За тази раса се загатва и в Библията. Казва се: И Духът Божи се носеше над повърхността на земята. Това е разумното начало. И тогава рекъл Бог да направи света. Казвате: Де са тия същества? Те не са на земята. Когато се сътворила земята, те може да са дошли на земята, предполага се, че от слънцето са дошли. Може би това да е само предположение, че тази раса живее на слънцето. Следователно, тази раса направлява всички същества от земята, от Юпитер, от Венера, от Марс и т. н. Според това учение, във всички планети има същества. Какво мислят другите хора и в какво вярват, това не е важно, но се загатва, че съществата от тази раса, които живеят на слънцето, направляват живота на всички останали същества по разните планети. Съвременните учени изчисляват, че Юпитер приемал по-малко светлина, отколкото земята. Това не е вярно. Теоретически може да е така, но практически не е вярно. Меркурий пък бил обвит с една атмосфера. В Юпитер има една сфера, която акумулира светлината. Юпитер приема повече светлина, отколкото земята. Ето защо, жителите на Юпитер са по-благородни от нас, понеже приемат повече светлина. Жителите на земята са по-невежи, защото там, дето има повече светлина, има повече знания, повече ученост; дето има по-малко светлина, има по-малко знания. Като дойдем до Сатурн, мнозина казват, че той имал лоши влияния. Не е така. Това се дължи на неразбиране.

Единствената планета, знаменита на земята, това е Сатурн. За своите знания и за своите сили, той е увенчан. Той е единственият, който има три венци, а някои считат, че той е един от падналите богове. Това са известни заблудени истини, които са предадени в известни клишета. Когато тези истини не могат да се обяснят, туря им се едно було. Когато египтяните не можеха да обяснят великите тайни на природата, те им туряха едно було.

Но и сами те бяха забулени за тях. Техните просветени учени хора, като не можаха да разкрият тия неща на масата, та за да държат ума на народа си буден, те измислиха забулената Изида. Те казваха, че никой не трябва да дигне булото на Изида. Питам сега: Какво представя Изида? Изида, това е Любовта в света, която се явява забулена. Всеки, който дига това було на Любовта не на време, дават му се най-големите страдания. Това мога исторически да ви докажа. Всички страдания на хората произтичат от Любовта им едни към други. Вие ще кажете, че социалните условия са причина. Това е второстепенен въпрос. Всички страдания произтичат от Любовта. Двама души или два народа като се залюбят, оттам насетне произтичат всички дивотии. Не че Любовта е нещо лошо. Напротив тя е най-възвишеното, най-благородното, но от неразбирането на този велик закон, на това велико благо се раждат всички страдания, нещастия в света. Понеже хората преждевременно дигат булото на Любовта, затова се раждат всички страдания. При сегашните условия хората са по-готови да разберат Любовта, но трябва да учат, трябва възпитание. Новото възпитание води все към тази посока да разберат Любовта. Има един закон, който функционира в света. Този закон по един или по друг начин трябва да се изясни, за да могат народите да се възпитават. Питам тогава, отде ще дойде това възпитание? – Това възпитание ще го вземем от този народ, който седи над нас. Но трябва да се извратят хората в този университет да са доволни. Те трябва да се учат на педагогическите правила на този университет, да знаят как се възпитава. И досега мнозина казват, че трябва да се ръководим от Духа, от нещо духовно. Други казват, че трябва да се ръководим от нашия ум, или от нашата душа. Всички тия неща са правилни, но те са на един неопределен език. При сегашните условия Любовта е една определена величина в своите прояви. Онзи, който се занимава с електричеството, той винаги внимава какво е напрежението му, какъв е неговият ампераж. Проучете какво се нарича ампераж, какво се нарича волтаж. Ако бутнете електричество, което има силен ампераж, рискувате да изгубите живота си. Когато токът е със слаб ампераж, вие можете да бутате проводниците без да ви причини някаква повреда. Обаче, при силно напрежение, при силен ампераж вие можете да се стопите от това електричество, без да остане нещо от вас. Казвам: Този ампераж произтича от един факт, а именно, от подпушването на Любовта. Щом подпушиш Любовта, ти ще погинеш – нищо повече. Тази е главната причина, която ражда нещастията – подпушването на Любовта и в

домовете, и в обществата, и в религиите, и в народите на всякъде. Следователно, не подпушвай Любовта. Ако искаш да бъдеш човек, в никое отношение не подпушвай Любовта, нищо повече. В това седи възпитанието. Единственото нещо в света, което не трябва да подпушвате, това е Любовта. Подпушите ли Любовта, ще ви се случи такова нещастие, каквото не сте сънували. Всичко друго можете да подпушите, но Любовта – никога. И след това ще искат да ни обяснят, че това са социални въпроси. Това са второстепенни неща. Коя е причината, дето някой се ражда скъперник? Защо той е скъперник? Защото той е подпушил Любовта си. Защо някой е горделив? Защото е подпушил Любовта си. Коя е причината, че някой е лаком, че иска да обземе цялата земя? – Защото е подпушил Любовта си. Защо някой е силен? Защото е подпушил Любовта си. Силата, Знанието, Любовта трябва да се проявяват, за да стане Любовта достояние на всички хора.

„Животът е по-драгоценен“. Кога? Когато не си подпушил Любовта, и когато ти съзнаваш, че всяко живо същество има право да живее, не като тебе, непременно, но да живее, както то разбира. И най-малкото същество и да е, има право да живее. Не подпушвай Любовта в това същество, не му се смей. Като го погледнеш, трябва да ти е приятно, че и то живее. Когато един французин погледне към един българин, казва: Този простак там. Често и американците, и англичаните, като видят някой българин, казват: Този там невежият. Че и американците, които минават за културни, някой път правят големи глупости. И съм казвал на американците: Българите, които пред вас минават за прости, в хигиенично отношение живеят по-добре от вас. Те в къщи си имат един комин, чрез който проветряват всички стаи, а у вас всичко е запушено. После, вие, които минавате за културни, не знаете как да се храните. Американецът, след като изяде една голяма чинийка ледено, след това ще изпие отгоре едно топло, горещо кафе. По-глупава работа от тази няма. Казвам на американците: Вие не сте от много умните хора. Всяка сутрин, като стане, американецът ще си обръсне брадата и мустаците, вследствие на което всички страдат от гърлоболие. Казвам: Природата ви е дала една топла завивка, а вие съзнателно се излагате. Така се свиват капилярните съдове и се простудявате. В това отношение аз не считам американците за умни хора. Тъй щото, наистина, има лоши работи в българите, но и у вас има лоши работи. Всички народи имат и добри, и лоши работи. Аз похвалявам тяхната инициатива, дето пращат мисионери, които да просвещават

езичниците. Но българите не им бяха признателни, те винаги се плашиха от англичаните и от американците, да не би да ги поамериканчат. Единственото нещо, което не може да се претопи, това е народът. Да се претопи един народ в най-малък размер, затова се изискват най-малко 2500 години, и то най-малко при 15 хиляди градуса топлина. Покажете ми един народ, който да е оставил една история от 2500 години. Бог така е направил, че никой народ не може да асимилира друг, да го претопи, да го примеси. Не може дясната ръка да асимилира лявата, нито лявата може да асимилира дясната. Не може десният крак да асимилира левия, нито левият може да асимилира десния. Всеки уд си има свои определени размери и той си е на място. Той може да се атрофира, но причините са съвсем други. Ние често се плашим от това, от което не трябва да се плашим.

Казвам: Правото на всеки народ, на всяко общество, на всяко семейство и на всеки индивид е социален въпрос, разрешението на който зависи от един възвишен свят. Тъй щото, правото, което ти е дадено, никой не може да ти го отнеме. Защото, ако в един свят могат да ме лишат от моята свобода, този свят не е разумен. Но има едно право, което е извън земята, извън тези ограничени условия, при които живеем. Това аз наричам право. А това земното право се обуславя от ред ограничения. И Христос каза на Пилата: „Ти не би имал власт над мене, ако не ти е дадена отгоре. Значи, щом тази власт ти е дадена отгоре, аз се подчинявам за нея. Аз зная, защо ти е дадена тази власт. Аз зная това, което ти не знаеш“. Христос знаеше, че ще умре и в третия ден ще възкръсне, но Той не беше още изпитал това. Той още не беше направил този опит, и затова в ума му се яви едно изкушение; Той си мислеше: „Ами ако умра и не мога да стана? Но нищо, ще направя този опит, че каквото ще да става“. Пилат не знаеше това нещо. Той си казваше: Ако те окача на кръста, според римските закони, с тебе всичко ще се свърши. Христос му каза: „С римската империя всичко ще се свърши, но не и с мене. С мене нищо няма да се свърши. Аз едва сега започвам своята история“. Не е ли така? Ето, днес нищо не остана от римската империя. Де е римската империя днес? А Христос има повече от 500 милиона последователи. Кой е по-силен? Тогава по-силна беше римската империя, а днес Христос е по-силен. Следователно, колкото и да е малка истината в нас, тя е по-силна и от най-великата държава. Но Христос има търпението да чака близо две хиляди години, за да види този резултат. Вие бързате много. Но направете изчисления колко се изисква от вас, за да имате вие резултати. Колко време ви трябва, за да реализирате

нещата вие? Например, някой от вас иска да бъде богат. За това се изискват най-малко хиляда години. И то такъв богат, в такъв смисъл, че като (искаш) кажеш, че ти трябват толкова и толкова пари, те сами да дойдат при тебе. Като кажеш, че ти трябват сто хиляди лева, и веднага да видиш на масата една връзка от сто хиляди лева. Това е вече богатство. След това ще ги преброиш и ще кажеш: Тези пари не ми трябват повече. И веднага излишните пари изчезват. Това значи богатство: каквото пожелаеш, веднага да дойде. Чудни са хората, като се запитват как може да бъде това нещо. Я вземете онзи военен министър, като дрънне звънеца и всичко е на негово разположение. Той само дрънка и заповядва: Моля господин генерал, господин полковник, направете това и онова. Заповядва и всичко става. Някой дрънка, но никой не му се обажда. Този велик свят е така добре организиран, че когато човек влезе в него с желание и готовност да изпълнява законите на великата природа, той става вече гражданин на този свят. И каквото пожелае той, всичко става. Той има права на гражданин в тази държава. Апостол Павел беше гражданин на римската държава и към него се отнасяли като към гражданин на тази империя, заради което се е ползувал с правата на римската империя. Който спазва законите на великата природа, той е гражданин на Царството Божие. И ако вие искате да бъдете независими от света, трябва да имате такава вяра, която да не се обосновава на земни неща. Вие трябва да носите тази вяра със себе си, както един посланик носи със себе си препоръчителните писма на своята държава. Всеки английски посланик, например, за да дойде в България и да бъде приет, той трябва да носи своите акредитивни писма със себе си. Ако той дойде в България без тези писма, нищо не струва. Та когато някой казва, че вярва, питам: Тези акредитивни писма имаш ли?

Сега да се върнем към историческите работи. Сега, например, във вас може да се яви въпросът кой е гражданин и кой не е. Според мене, това е безпредметно. Колко богати хора има в Англия? Хубаво е да има такава статистика. В даден случай за тебе е важно онова, което знаеш, отколкото това, от което можеш да се ползуваш. Ако аз бих изучавал английската история, бих я изучавал от гледището на характера на английския народ, да мога да се ползувам от неговите черти. Кое е направило английския народ така виден? Англичаните имат една хубава черта. Когато англичанинът даде своята дума, той назад не се връща. Като каже, че ще дойде в пет и половина часа, той дохожда точно на време. Точно на време дохожда, нито една минута по-късно. Когато се определи даден час за представление, то

става точно на определеното време. Ако нещо не стане, според както е определено, това е с много малки изключения. Обаче това не е черта, която може да се развие в един живот. За това се изискват хиляди години. Тази черта са я развили благодарение на ред мъчнотии, през които са минали. Един ден тази черта трябва да стане достояние на всички народи. И българите имат условие да развият тази черта в себе си. Англичанинът е твърд като българина, но българинът не е точен. Неточността на българина се дължи на факта, че в него не е развит центърът на времето. Срещаш един българин, питаш го колко време път има от това село до другото? – Един хвърлей. Няколко километра, най-много около 4–5–6 километра. И тръгваш ти, вървиш час, два, три, четири, пет, шест, все още не стигаш селото. А той казва, че едното село от другото се намират на близко разстояние. После, когато българинът взима пари на заем, той казва: Скоро ще ги върна. Кога мислиш да ги върнеш? – След един месец. Той взел десет хиляди лева на заем, а казва, че ще ги върне след един месец. Тези пари той едва ли ще може да ги върне след две години. Като измине времето, той не може да ги върне. Не преценил времето, не сметнал точно за колко ще може да се изплати.

Та всички погрешки в света стават все от непреценяване на времето. Човек трябва да знае, че всяко нещо си има своето време и трябва да може да го прецени. Често вие подценявате хората. Казвам: Не подценявай нещата. В природата се изискват умни хора. Умният човек се учи отвсякъде. Що е историята? Тя е наука заради нас. Що е съвременната наука? Тя е наука заради нас създадена, ние да се ползуваме от нея. Това, което науката открива, то е дадено заради нас. После, когато става въпрос за строежа на човешкото тяло, за строежа на костите, на нервната система, трябва да се знае всеки орган каква функция изпълнява. Даже най-малките жлези интересуват учените хора, и те искат да знаят техните функции. Всички тия хора са страдали за науката и те искат да разрешат една велика задача. Понякога от външен напор те правят погрешки. Сега всички хора се стремят да се запазят един от друг, вследствие на което са взели криво направление. Но това няма да бъде за дълго време, защото злото всякога носи след себе си доброто. А доброто всякога е по-силно от злото. И се оказва, че ако един човек го тровят няколко пъти, без да успеят да го отровят, най-после той се приспособява към отровата, и тя престава повече да му действува. Ако го тровят четири–пет пъти, най-после неговият организъм добива един вътрешен имунитет. И природата го води към този

път. Даже и при нашите грешки, които правим, ние придобиваме един вътрешен имунитет спрямо греха. Ти грешиш един, два, три, четири, пет пъти, докато най-после дохождаш до положението, при което грехът не те засяга. Аз съм виждал хора, които са пили няколко години наред, но най-после им се втръсва пиенето. Те захвърлят чашата и казват: Не ми се пие вече. Тези хора са добили имунитет по отношение на пиенето. Следователно, виждаме, че природата е предвидила всичко, но понеже ние се бъркаме в нейните работи, неразумно спираме нейния вътрешен процес. С това усилваме нашите частични страдания. Вземете, например, сега народите се събират в обществото и народите дето искат да разрешат един въпрос. Те можаха да го разрешат и по друг начин, и пак да имат същия резултат.

Ще приведа сега един пример из американския живот. В едно религиозно общество влязъл един член, който бил много богат човек, но много опак. Каквото пожелавал, това искал непременно да стане. Един ден членовете на това общество се събрали помежду си да решат какво да направят с него. Най-после решили да изпратят една комисия при него да му поговори, да го убеди да измени поведението си. Той не взел от дума. Изпратили втора, трета комисия, но той ставал все по-опак. Един ден те се събрали да се помолят на Бога, като се обърнали с думите: Господи, молим Ти се, обърни този наш приятел, да не ни пречи толкова на работите. Ако пък и това не може да стане с него, тогава махни го от нашето общество, да си свършим добре работата. Не се минало един месец, и този човек заболял сериозно. Като се видял в това състояние, той пратил да викат проповедника и му казал: „Моля ти се, помоли се на Бога заради мене, да ми помогне, да ми възвърне живота.“ – „Как ще се помоля за тебе, когато нищо не си направил за Бога, нито за обществото? Ако дадеш обещание да направиш нещо, ще се помолим.“ – „Добре, давам обещание, че всичко ще направя, само Бог да ми възвърне здравето.“ Или другояче казано това, на един разбран език. Всякога ние се заблуждаваме, ние си мислим, че благата, които търсим в живота, трябва да ги търсим по определени пътища, които обаче не са законни, не са прави. Те са пътища на старата философия, но не са пътища на новата философия. Ако вие нападнете един човек, хванете го за гушата, изнасилите го и му вземете десет хиляди лева, ще видите, че няма да се минат и пет години, този човек ще ви намери на улицата, ще ви хване за гушата и ще си вземе парите назад. Ще ви приведа един пример. В 71-та година, във време на френско-германската война,

Германия има сполука, победи Франция и ѝ наложи една контрибуция от пет милиарда лева. В сегашната война пък Франция наложи една контрибуция на Германия от 120 милиарда. Как да не вярваме в този закон на възмездие? Ако Германия тогава беше постъпила справедливо, и сега Франция щеше да постъпи спрямо нея справедливо. И Бисмарк, който тогава наложил тази контрибуция, после съжалявал, че не ѝ наложил десет милиарда, а само пет. Следователно, ако в една война вие спечелите и наложите на победената страна една контрибуция, в следната война вие ще изгубите и ще платите десет пъти по-голяма контрибуция. Старият път е на насилието, а новият път е на Любовта. Европейците, които воюваха в 1914 година, не трябваше да налагат никаква контрибуция. Те престъпиха вследствие на което друга една война ще дойде, която ще разреши въпроса. 1914 година беше определена да бъде последната война, но понеже победителите наложиха контрибуция на победените, с това въпросът не се реши. Днес българите са победени.

Аз говоря принципално върху закона. В дадения случай трябваше да се платят само разноските без никаква контрибуция. Това е правото. Тогава европейските народи щяха да имат друг резултат. Те трябваше да изправят тази погрешка. Всичко може да стане, но тази погрешка непременно трябва да се изправи. Народите трябва да съзнаят, че те имат взаимни отношения. Французите, англичаните, българите, русите, американците – всички народи имат еднакви права на земята. Всеки народ има право да живее добре. Някои народи казват, че всеки трябва да гледа своя живот. Не каквито са законите за индивидуалния живот, такива са законите за дома, за обществото, за народите, за цялото човечество. Законите, които функционират в частите, функционират и в цялото, но само в своето приложение, те имат една площ, по-голяма. Вие не трябва да се ръководите от идеята, че ще живеете само за себе си. Това е старата философия, но в новата философия вие трябва да държите цялото. Англичаните, французите, всички добри хора нека живеят. Те представят Божии народи, които са свързани помежду си. Те са свързани с (не)видимия свят. Но има други англичани, французи, българи, които не са свързани още с невидимия свят. Те тепърва трябва да се свързват. Те тепърва трябва да се свързват. И тогава се явяват някои и казват: Това е заблуждение. Тук преди няколко дена всички хора трябваше да спрат работата си, да се помолят за падналите за една минута. Отлична идея, всички се подчиниха по заповед. Кой където се намира, там ще спре да се помоли. Питам: Светията има ли

нужда да се молят за него? Или той сам трябва да се моли. Ако онези, които са заминали за другия свят и седят по-близо до нас, те имат нужда да се молят за тях. Но ако седят по-високо от нас, те трябва да се молят за нас. Христос има ли нужда да се молим заради него? Ние казваме: Да дойде Царството Божие. Да бъде волята Му, както горе на небето, така долу на земята. Да се освети името Божие, както горе, така долу на земята. Значи този ред и порядък отгоре трябва да се снеме на земята по същия начин. Всички вие сте призвани да станете членове на този велик народ. Всеки в който народ живее, там да бъде носител на новите възгледи на Любовта. Любовта е носителка на истинската свобода. В Любовта има избор, а в старата философия няма никакъв избор. Казваш: Това ми е дълг. Щом ти е дълг, ти не може да бъдеш свободен, ти трябва да си платиш. Свободата в света може да дойде само при Любовта. Как може да се убедим в това? Но представете си как ще проповядвате на българите това, как ще ги убедите в новото учение. Само по един начин. Едно време го доказвал пророк Илия. Затова ще ви приведа този исторически разказ. Едно време пророк Илия се намерил в противоречие. Той искал да въведе новото учение и въстанал против старата философия.

Понеже тогавашният еврейски цар отхвърлил учението на Мойсея и приел истинското учение, но капищата им беше оставил. Казваше Илия: Да направим един опит. Повикай всички твои пророци и ако се окаже, че те са на правата страна, туй учение е право, но ако аз съм на правата страна, тогава всички да поддържат моето учение. Какъв беше опитът? Ще вземете една телица, ще я заколите, ще я турите на жертвеника, ще я полеете с вода и ще започнете да се молите на Бога да се запали тази жертва. Понеже вие сте самостоятелни, направете първо вие опита. И те до след обед са викали, молили (се) на своя Бог. Като не им се отговори, пророк Илия започна да им се подиграва: Викайте към вашия Бог! Той може да е заспал, може да е отишъл на работа. Сега спрете, нищо не стана. След това взима Илия своята телица, съсича я, туря я на жертвеника, обръща се към Бога и казва: Сега покажи на този народ, че ти си единственият Бог и свали огън от небето. Но Илия се заблуди, той хвана всичките пророци и ги изкла. Той мислеше, че като ги изколи, ще обърне този народ. Но след време и у него се роди страх. Този, който изкла толкова пророци, се уплаши от една жена. Не му дойде на ум даже, че изкла 400 пророци. Тогава Бог го изпрати в планината да му покаже по какъв начин ще се поправи светът.

Казвам: Сега Христос иде в света не като Илия да разреши въпроса, но

чрез закона на Любовта. Сега всичките християнски народи разрешават въпроса по същия начин като Илия. И те искат да изколят всичките пророци. Хубаво е да се изколят, но какво ще се прави с Израела. Или другояче казано, какво ще правим с онези лъжливи възгледи, с онези религиозни вярвания, които ни сковават, които ни отдалечават от Бога, които ни спъват? Как ще се възпита младото поколение? Не е лесна работа. Това е една от най-трудните работи. И тогава Бог му показа, че ако пости четиридесет дена в планината, яви се голяма буря, но казва се, че Бог не беше в бурята. После дошло земетресение, но и в земетресението не бил. После дойде огън, но и в огъня не е бил. Най-после Илия чу един тих глас, който му каза. Тогава той каза: Господи, прости ми, ревнив бях. Тогава Бог му каза: „Няма да те оставя дълго време на земята, ще те взема горе с мене, да се научиш“. Почтен пророк беше. Пратиха му една огнена колесница да се качи на нея. Той си остави кожуха на земята и замина. Казаха му: Пак ще те пратим на земята. Ще те пратим втори път на земята преди да дойде великият Учител. Той дойде втори път на земята и пострада, като пророк – отрязаха му главата. Макар че беше горе на небето, трябваше да дойде на земята да изкупи грешката си. Сега ако искаме да бъдем благоприятни на Бога, ако искаме да имаме положително верую, всички трябва да служим на онази положителна Божествена Любов. На тази Любов, която ще внесе мир в душите ви, която ще внесе светлина в сърцата ви, която ще внесе здраве, ще подобри положението в семействата, навсякъде тя ще уреди живота ни. Животът ви не може да се уреди по никой друг начин, освен чрез Любовта. Досега в моите научни изследвания аз не съм намерил други методи, чрез които човек може да се възпитава. Колкото и да възпитаваш човека, той ще остане все невъзпитан. Единственият метод в света, който може да подобри човека, който може да възпита човека, това е неподпушената Любов. Да оставиш човека абсолютно свободен. Не му търси сметка, остави другите да му търсят сметка. Този човек прави толкова, колкото той може да носи. Ако имаш един кон, не го товари повече, отколкото може да носи, не натоварвай ума си с ненужни работи, защото ние искаме да разрешим въпроси, които не са нужни. А сега нашият ум не е в състояние да разреши тези въпроси. Искате ли да разрешите този въпрос, лесно може да го разрешите. Поставете се в спокойно състояние и ще се пренесете в един сън, дето ще видите как е разрешен въпросът. Този въпрос е разрешен отдавна. Когато Мойсей искаше да съгради една скиния на Иехова в пустинята, Бог го заведе в онзи свят и му каза да направи

скинията точно тъй както я видял. Там той видя съградена скинията във всичките най-точни размери, както архитектите могат да направят. Та сега как да се проповядва християнството в света. Ето как ще се проповядва, ето един пример, със скинията. Скинията, която евреите носеха в пустинята, дванадесетте племена носеха разни части от скинията: едни носеха дюшемето, други – съсъдите, трети – одеждите. Когато спираха някъде за по-дълго време, всички тия племена събираха частите и я съграждаха. Днес и ние пътуваме из пустинята и църкви правим в пътуването си. Един ден тези народи ще се съберат на едно място, ще донесат малките части, ще построят скинията и ще се поклонят на Бога. Докато това време не дойде, не може да има съгласие между хората. Сега всеки народ мисли, че той знае истината. Не е така. Отчасти знае. Затова всички трябва да работим за обединението на народите и като работим за себе си, за своя народ, за обществото, за дома, ще работим и за обединението на цялото човечество, за идването на Царството Божие, за идването на Любовта. Да се отнасяме помежду си добре, да се разговаряме с добри думи, не с добри думи, но с езика на светлината. Колко време се изисква, за да видите туй място, като изгрее светлината? – Моментално, ако сте разрешили въпроса, но ако не сте го разрешили, ще видите туй место след милиони години. Сега можете само с един поглед веднага да се ориентирате. Следователно, има един език на Любовта, според който нещата стават моментално. Това е цяла наука. Тази наука ще се открие само на достойните, а не и на онези пропадналите ученици. Когато двама от учениците отидоха при Христа и Го помолиха един да седне от дясно, а друг от лявата му страна, Христос им отговори: „Това е за достойните“. Та сега въпросът е за хората на новото поколение, които аз наричам хора на Любовта. Хората на новото поколение, на новата история на човечеството, на новата философия, аз ги наричам хора на Любовта, приложена в живота, която разрешава всички мъчнотии и дава нова насока, един осмислен живот. Та всеки трябва да е доволен от мястото, което заема. Той трябва да живее в себе си и тогава помощта, която хората си дават, трябва да бъде взаимна. В новата философия трябва да ти бъде приятно да срещаш, който и да е човек без да те е страх, както сега. Тогава няма да има различие между богати и сиромаси. Богатият ще уважава сиромаха и сиромахът ще уважава богатия; ученият ще уважава невежия и невежият ще уважава учения; религиозният ще уважава нерелигиозния и нерелигиозният ще уважава религиозния. Почит и уважение ще има навсякъде. Ти ще имаш философски възгледи и няма да

вярваш като другите. Но това са човешки работи. Дойдем ли до Божествените възгледи, въпросът друго _всички еднакво вярват: всички вярваме еднакво в светлината, всички вярваме еднакво във въздуха, всички вярваме еднакво във водата, всички вярваме еднакво в хляба. Това е най-доброто верую. Като ядеш хлебец, тебе ти става приятно, особено ако е хубав. Ако водата е хубава, приятна, ти ще пиеш с удоволствие. Ако въздухът е чист, ти ще се усещаш разположен. Ако светлината е приятна, ти ще се наслаждаваш.

Казвам: Светлината това е онази хубава мисъл на Любовта. Така разглеждам светлината в живота.

„Животът е по-драгоценен“. – Кога? – Когато Любовта действува в него. Но когато Любовта не действува, по-голяма тягост от живота няма. И затова индусите, които изучавали живота без Любовта, както и Буда, са казвали, че човек трябва да се освободи от живота. Прав е Буда, човек трябва да се освободи от сегашния анормален живот, но да се сподоби, както казал Христос, с вечния живот. Или това е живот вечен, истински да позная Бога. Бог, Който живее в нас и ние трябва да бъдем едно с Него.

„Благословен Господ Бог наш“.

Тайна молитва.

8. неделна беседа от Учителя,
държана на 18 ноември 1934 год.

София, Изгрев

КОЙТО СЕЕ И КОЙТО ЖЪНЕ

Отче наш.„Ще се развеселя“.

Ще прочета само част от четвърта глава от Евангелието на Йоана, от 24 стих надолу. „Благославяй, душе моя, Господа!“ „Който сее и който жъне“. Ще говоря само върху тия думи от 36 стих.

В природата съществува един закон на съответствие. В съвременната наука как се разглеждат две страни: причини и последствия. Последствията не са произволни, но са последствия на известни закони. Има връзка между причините и законите, между законите и явленията, както и между явленията и фактите. Фактите са крайният, завършеният резултат на явленията. Явленията пък са незавършен процес. Понеже хората са престанали да мислят правилно, престанали са да чувстват правилно, престанали са да постъпват правилно, вследствие на това се явяват днешните страдания и нещастия в техния живот. На тази неправилност се дължат отклоненията, страданията и нещастията на хората. И всички неща в живота, които ние наричаме случайни, са произлезли именно от неразбирането на живота. Хората започват да мислят, само когато им дойде някоя голяма беля на главата. Те мислят само тогава. Преди да им дойде някое нещастие, те не мислят. Всеки човек желае да бъде щастлив. Това е едно Божествено чувство, един вътрешен подтик. Всеки иска да бъде здрав, да бъде богат – това е едно естествено положение. Никой не иска да бъде болен, сиромах или невежа. Никой не иска да бъде слуга и т. н. Та казвам: Когато слушате проповедниците да проповядват, то е много лесно. Но след като се проповядва, работите не стават така, както се проповядват. Не е въпросът само да се проповядва, но трябва да се покажат на хората пътищата, по които трябва да се живее.

„Който сее и който жъне“. Например, днес всички хора говорят за сеенето. Между сеенето и жъненето има известно отношение не само на нивата, но и в живота. Каквото човек посее, това и ще пожъне отвън. Това е външната страна на живота. Каквото човек помисли, каквото почувствува и каквото върши, това и ще пожъне, помисли, каквото почувствува и каквото върши, това и ще пожъне, такива ще бъдат последствията. Това се отнася не само до едно общество, но колкото поколения и да минат, все

такива ще бъдат последствията. Например, съвременните хора са разделили живота на сегашен и на бъдещ, както и на материален и духовен. Има човешки живот, има и Божествен живот. Това е така, от научна гледна точка, за да станат нещата по-ясни.Това е така, но какво разбираме ние под думата материален живот? Материалният живот е крайно ограниченият живот. Вземете например един силен човек, който заплашва света със силата си, ако го боднете отзад в тила, дето е началото на гръбначния стълб с една малка иглица, той веднага пада на земята мъртъв. Но това хората не го съзнават. Те мислят, че като се изправят, каквото кажат, ще стане. Онзи човек, който мисли, че всичко може да направи, той е прав, но при условие ако разбира законите, ако разбира принципите и явленията в живата природа. Той трябва да знае същевременно какви ще бъдат последствията, крайните резултати от тия закони и принципи и да ги предвижда. Защото всички явления в света са свързани с известен род разумни същества. Всеки закон, всеки принцип, всяко явление и всеки факт имат отношение не само до вас, но и до всички напреднали същества. И ангелите имат закони, на които се подчиняват. И Бог даже има свой закон, по който Той действува. Обаче, Той не е подчинен на закона.

Сегашните хора, като изучават живота, казват: Кажи ми в две думи какъв е смисълът на живота. То мяза на онези, които са идвали при мене и са ми казвали: Кажи ми в две думи ядката на твоето учение. Казвам: Това, което съвременните хора знаят по музиката, по художеството, в науката, аз мога да го постигна в три години, като работя редовно по десет часа на ден. Но онова, което аз зная, за да го постигнете, трябват ви хиляди години усилена работа. Това е Божественото. Не е лесна работа да се постигне това учение. Казвам: Ядката на моето учение са Любовта, Мъдростта и Истината. Тогава ме питат: Кажи ни какво нещо е Любовта, какво нещо е Мъдростта и какво нещо е Истината? Казвам: Любовта е това, без което не може, (за) да съществува никакъв живот. Мъдростта е това, без което никакво движение не съществува. Истината е това, без което никаква граница не съществува. Истината е последната граница на Битието. Всяко нещо, което е създадено, като ходи, ходи, най-после ще спре до Истината. С хиляди години можеш да ходиш, но като дойдеш до Истината, там ще спреш. Истината е последният предел на всяко проявление. И като дойдеш там, едно от двете: или ще се съобразиш със законите на Истината, да живееш съобразно с тях, или ще станеш на прах и пепел. Някой ми казва: Кажи ми Истината. – Истината не може да се каже, тя се живее. – Кажи ми

тогава някой факт. Мога да ти кажа някой факт, но това не е Истината. Истината представя целокупния живот. Тя включва това, в което Бог се проявява. Тя включва това, в което всички съвършени същества се проявяват. Истината е най-хубавото, най-красивото нещо в света, което и на ума на човека не е дохождало. Тя не може да се изрази. Тя включва цялата вечност, която е съставена от хиляди и милиони вечности. Значи, има вечности, които са пределни, а има вечности, които са безпределни, неограничени. На това турците казват: Акалъ зарар.

Сега не искам да ви говоря. Хубаво е по някой път да се говори на хората, но като се говори, може да се дойде до отвлечени работи, а отвлечените работи са много високи. Всеки човек, като почне да се отделя, страх го е, да не би да се отдели толкова много, че да остане на сухо. Търговецът се страхува да не изгуби, да остане на сухо. Учителите се страхуват да не останат на сухо; свещениците се страхуват да не останат на сухо. Някой казва: Не ни говори за много високи работи. – Прав е човекът, високите работи са за готовите хора, които могат да живеят на височините. Когато авиаторът се качи на високо, има нещо особено в неговия поглед, нещо самоуверено, и той казва: Знаеш ли де съм се качил? Онези, които не са се качили на високо, гледат плахо, страхливо, като заек. Като им се говори нещо високо, те казват: Гледай да не ни заведеш някъде. Де мога да го заведа? Страх го е човека. Защо? Да не го обера. Страх го е да не му обера парите. Аз мога да го обера, но мога и да му туря нещо в джоба, не знае той какво ще направя. Преди всичко, за да обереш човека, най-първо трябва да му подариш нещо. Ти не можеш да обереш човека, докато не му подариш нещо. Аз гледам широко на тия неща. Кой от вас не е обиран, и кой от вас не е обирал? Кой от вас не е обирал гроздето или крушите? Навсякъде има обир, но хората са дали лош смисъл на тази дума. Но смисълът на тази дума не е толкова лош. Казваме: Еди-кой си човек е обран. – Нищо от това, идната година ще роди отново. Като говори така, мнозина ще кажат: Тебе не са те обирали, затова говориш така. Така се говори на човешки език. Както и да е, хората искат да направят нещо, да дадат по няколко значения на думите. В старите езици една дума има няколко значения. Колкото и да са богати някои езици, те не могат да имат за всяка дума по няколко значения. От човека зависи как ще употреби думата. Българите, например, употребяват израза: Мръднала му дъската, или той е малко Михал. С това те искат да кажат, че умът на някой човек не е на место. Не само българите, но почти всички народи си имат такива

думи, които употребяват при известни случаи. Източните народи имат много груби думи, които употребяват често. Те са неделикатни, груби думи, но не могат да се освободят от тях. Западните народи, обаче, си служат с по-деликатни думи. Англичаните, например, когато искат да употребят някаква груба дума, те казват: „Иди в пъкъла“. Тази е най-грубата дума за тях. Те я считат за лоша дума.

Казвам: Има много думи, които са нехармонични, но тази дисхармония не е в произнасянето. Има думи, които са фатални: като изговориш една такава дума, тя може да причини най-голямото нещастие. От произнасянето на тази дума може да умре баща ти, или майка ти, или децата ти. Хората не знаят силата на думите. Има думи, които, като произнесеш, причиняват най-голямото щастие на човека. Езикът не е без значение за живота. Има думи, от произнасянето на които умрелият може да оживее. Те внасят живот в човека. Това значи красноречие. А хората говорят, че еди-кой си бил красноречив. Силата на красноречието седи в живота, който думите произвеждат. Същото може да се каже и за поезията, и за музиката. Има поезия, която може да погребе човека, има поезия, която може да оживи човека. Има тонове на музиката, които могат да погребат човека, а има тонове, които могат да го оживят, да внесат живот в него. Същото може да се каже и за изкуството – навсякъде съществува поляризиране.

„Който сее и който жъне“. Хубаво е човек да сее и да жъне, но какво? Съвременните хора се надяват на своето минало, те очакват от своите бащи и своите деди и прадеди. Не, каквото вие посеете, от това зависи какво ще пожънете. Ако вие разбирате причините в живота, ще видите, че от това как сте построени, какви са ръцете ви, от това зависи вашето щастие. Ръцете държат щастието на човека. Ако разбирахте причините, нямаше да се оплаквате от сиромашията си. Сиромашията за вас е една слугиня – нищо повече. Когато иска да се разходи, да си почине, разумният човек взима сиромашията и тръгва с нея по света. Тя е свободен кон. А когато стане богат, човек започва да се клатушка, едва върви. Казвате: Много тежко върви този човек. Как няма да върви тежко? Той се е натоварил много. Аз съм виждал как се товарят хамалите на варненското пристанище. Виждал съм двама хамали как носят една бъчва от 200–300 килограма тежест. Те са я надигнали и двамата вървят ритмично. Ще кажете, че не ви интересуват варненските хамали. Вярно е, но искам да кажа, че тия хамали считат своя занаят по-благороден от много други занаяти. Двама

хамали носят нещо. Единият казва на другия: Внимавай добре да носиш, защото ако не носиш, както трябва, ще те направим чобанин. Значи, той счита хамаллъка за нещо по-благородно от другите занаяти, и затова казва на другаря си, че ако не знае да носи, както трябва, ще го направи овчар. Това е разбиране, това е философия, това е наука в неговия ум. И сега, съвременните хора, които са изпаднали в критическо положение, като искат да се освободят от своите заблуждения, нападат известни системи. Но всяка човешка система трябва да претърпи известно изменение. Всичко в света подлежи на еволюиране. Няма нещо в света, което да не еволюира. Човешките мисли, чувства и постъпки са подложени на известна еволюция. Всички вярвания, всички религии на хората са поставени на еволюция. Единственото нещо в света, което не еволюира и остава неизменно, абсолютно, това е Бог. И ако някой каже, че религията еволюира, ще кажете, че това е заблуждение. Според мене, ако религията не еволюира, това е заблуждение. В какво вярват днес хората? И мисълта на хората се променя и се е променила. Като деца те са вярвали, че куклите са живи; като възрастни те вярват, че куклите са дървени, човешки изделия. Куклите са автомати. Такива автомати са и много от хората, които аз наричам хора-автомати. Когато говоря за човека, аз разбирам това същество, в което има дух, има душа, има ум, има сърце и най-после има и воля. Това е човекът. А това същество, в което тия неща не се проявяват едновременно, то е някакъв човек, но привидно е човек, той е човек-автомат. И те са в услуга на човечеството, но са от друг порядък. Засега хората искат да създадат такива автомати. Американците, например, искат да създадат такива хора-автомати, които за в бъдеще да играят ролята на цели роти. И тогава, такъв един автомат ще свърши толкова работа на бойното поле, колкото една цяла рота войници. За в бъдеще живите хора ще бъдат скрити, а на бойното поле ще излизат да воюват автоматите, те ще побеждават. И сега кои воюват в света? – Автоматите. Бъдещите герои още ги няма. А аз не съм против войната, аз съм за войната, но човек трябва да знае как да воюва. Който воюва, той трябва да има светъл ум, да знае да воюва. Не е въпросът да отидеш да воюваш и да те осакатят, да се върнеш без крак или без ръка, или да те убият. И ангелите воюват, но те никога не се убиват, те само се нараняват. Когато един бял ангел воюва с един черен, той само го мушни, и черният веднага отслабва, предава се и казва: Давам честна дума, че повече няма да воювам, съзнавам погрешката си. Той веднага излиза от строя навън. Ако си позволи втори път да влезе в сражението, той помни после с

години какво нещо е белият ангел. Казвате: Дали това е вярно? – Вярно е, но не е истина. Под думата вяра аз разбирам едно, а под думата истина разбирам един завършен процес. В истината не може да има никаква война. В истината може да има само представления на войни. Когато светлите същества искат да си създадат някакви развлечения, те слизат на земята и наблюдават войните, които хората правят. За тях нашите войни са като нашите театри и опери, за тях земният живот не е нищо друго освен едно развлечение. Когато искат да си създадат някое развлечение, те скарат хората, и хората започват да се бият. Като понапукат главите си, те дохождат да ги намажат и си отиват. За тях това е добро, но за нас не е изгодно. И когато някое светло същество дойде на земята, хората искат да го поставят като актьор в някоя роля, но това същество казва: Не ме поставяйте в никаква роля. То знае, че като влезе в тази роля, непременно ще излезе с пукната глава, ще го сполети някакво нещастие.

Сега аз искам да следвате мисълта ми, но целта ми не е да изменям вашите възгледи, защото и вие вярвате в едно и също нещо, в което и аз вярвам. Всички вие вярвате в моето верую. Не само вие, но и целият свят вярва в моето верую. Всички сте мои последователи. Например, всички възприемат светлината, както аз я възприемам; всички приемат въздуха, както аз го приемам; всички пият вода, както аз пия. Не само хората, но и птиците са мои последователи. Не само птиците, но и четвероногите, и рибите са мои последователи. Не само те, но и растенията са мои последователи. Та в това отношение всеки може да говори, но въпросът малко по-другояче седи. Трябва да знаете, че онези, които са създали света, са го създали по един план, по един път, върху който те са мислили с години, и засега този план е най-добрият. Сегашната вселена, както и слънчевата система, с всички свои звезди и съзвездия е създадена много добре. В бъдеще може да се създаде по-добър свят от сегашния, но сега по-добър свят от този няма. Затова, съгласете се да живеете, както сега разбирате, но да прогресирате, да не сте в застой, и да мислите, че няма да се измените. Не, вие трябва да се измените. Всеки ден трябва да става поне по една малка промяна във вас. Всеки ден трябва да възприемате по една нова идея в ума си. Сегашните хора често говорят за мълчанието, но кой от вас е проучил каква велика сила е мълчанието? Кой от вас е проучил научно каква велика сила е търпението? И най-после кой от вас е проучил каква мощна сила е вярата? Но не повърхностно, а в техния дълбок смисъл и сега трябва да се проучат тия добродетели. Христос казва: „Ако имате

вяра, колкото синапово зърно, ще можете да преместите гори“. Кой е проучил каква сила е надеждата и най-после кой е проучил каква сила, каква мощ се крие в Любовта? Вие говорите за тия неща, но не сте проучили. Те са фактори в живота на човека, които трябва да се проучат и прилагат. При това, хората очакват щастието да дойде отвън някъде. Действително, до известна степен може щастието да дойде отвън, но същественото ще излезе отвътре. Когато създаде човека, Бог взе пръст и създаде от нея нещо. Той вдъхна в пръстта, и от нея излезе нещо. След това и хората започнаха да правят същото, но те забравиха по кой начин Бог вдъхна в човека и го направи жива душа. Досега никой още не се е опитал да вдъхне някому и да го направи жива душа. Не е лошо да вдъхне човек в някого, както Бог вдъхна в човека, но не може да направи това, което Бог направи и създаде.

Казвам: Човек трябва да се освободи от своите стари възгледи. Докато живее със старите си възгледи, той ще мяза на онази циганка, която по някаква случайност на съдбата станала царица. Тя се оженила за един царски син и живяла като царкиня. Но понеже била привикнала да си проси хляб, затова царският хляб никога не ѝ бил сладък. Тя си казвала: Този хляб не е просен, аз трябва да си го изпрося, за да ми е сладък. Но като не могла да ходи по къщите да проси, тя правила следното: туряла в приемната си стая на 15–20 купчини брашно и ходила да си проси от всяка купчина. Като събере брашно, колкото за един хляб, тя си го замесвала сама и така ѝ бил вкусен хлябът. Разбиране е това. Този пример не може да го приведе всеки. Той е само за изяснение. Всеки пример има смисъл само тогава, когато може да се приведе на място. Човек трябва да знае де да го помести. Всеки може да поправи един часовник, но майсторът ще го поправи така, че втори път няма да става нужда да се поправя. Аз зная един часовникар в София, който след като бутне един часовник, след това ще трябва всеки три месеца да се поправя. Тъй щото, като се плаща на всяка поправка по 20–30 лева, след една година той ще струва доста скъпо. Това не е поправяне. Вземете, например, нашите системи за възпитанието. Хората искат да се убедят в съществуванието на Бога. Но Бог не е нещо, което може да се доказва отвън. Преди всичко Той не може да се доказва. Да доказвате това, което Бог е създал разбирам, но сам Бог не може да се доказва. Учените искат да доказват съществуванието на Бога, но по този начин, както те искат, невъзможно е да се докаже съществуванието на Бога. Всичко можеш да докажеш по този начин, но никога и

съществуванието на Бога. И понеже хората не могат по този начин да докажат съществуванието на Бога, виждат, че този начин е лъжлив, те най-после казват, че Бог не съществува. Те са прави в едно отношение, а именно: такъв Бог, какъвто те проповядват отвън, не съществува. Като отричат Бога отвън, те сами се подчиняват на един вътрешен идеал. Значи, и те си имат един идеал, и този вътрешен идеал е Бог. И те служат на този свой идеал. В това отношение всички хора си имат свой идеал, свой Бог, свой светия. И материалистите си имат свой Бог. И светиите си имат свой светия. И религиозните, и търговците си имат свои светии. Всички напреднали същества си имат свой идеал, свои светии, на които служат. Сега аз говоря на онези, които разбират. Вие всички трябва да пречистите своите възгледи с оглед на своя бъдещ живот. Ако не пречистите възгледите си, вие няма да се освободите от страданията си. Това е необходимо, защото, каквито са вашите възгледи и понятия за човека, първо вие ще се ползувате от тия свои възгледи. Например, имате един човек, един ваш приятел, когото обичате. Колкото вашите възгледи за приятеля ви са по-високи, толкова по-добре и за вас, защото той ще бъде толкова по готов да ви услужи. Колкото вашите възгледи за него са по-низки, толкова и способността му да се пожертвува за вас е по-малка. Има хора и в света, които са готови да се жертвуват за приятелите си. Същото може да се каже и за вашите отношения към Бога. Следователно, доколкото ние вярваме в Бога, не е онази външна вяра, но с онази вътрешна вяра, с онзи вътрешен принцип, според който съзнаваме, че има един велик принцип в живота, който ни ръководи, който ни държи съзнанието в светлина и всякога будно. Това съзнание всякога ви нашепва отвътре какво трябва да правите и какво не трябва да правите. При всички условия на вашия живот, при всички предприятия в живота ви, това Божествено начало във вас ви нашепва какво да правите. И ако вие се вслушвате в този глас, работите ви всякога ще вървят добре. Искаш да направиш нещо лошо или да изиграеш някого, нещо ти казва: Не прави така. И всеки, който не е послушал, се е разкаял. И апостол Петър е сънувал един сън, че от небето се спуща една плащаница и някакъв глас му казва: Стани, заколи и яж! Той казал: Господи, нечисти работи не съм ял. Разбиране се изисква. Онова, което Бог осветил, не считайте за нечисто.

Думата заколване не се разбира така, както вие я разбирате. Ако изядете един плод, и семките му не изядете, вие сте направили едно добро. Но ако изядете плода заедно със семките му, вие сте направили едно

престъпление. Природата ще те държи отговорен само, ако изядеш плода заедно със семките. В противен случай няма да те държи отговорен. И в Библията Мойсей казва на евреите, че могат да ядат месо, но без кръвта му. Той казва: Месото на животните можете да ядете, но кръвта им няма да ядете, защото животът им е в кръвта. Значи, законът е същи. И в плода кръвта му е семката. Следователно, ще ядете месото на плода, а кръвта му, т. е. семката му няма да унищожавате.

Сега месоядците и вегетарианците спорят каква храна да се яде. Ще излезе, че ако ядете плода със семките му, вие сте месоядци, ако пък ядете месото без кръвта му, вие сте вегетарианци. Значи, месото трябва да се освободи от кръвта си, да няма никаква кръв в него. При това, Мойсей, който е разбирал този закон, той е определил точно кои животни са вредни и не трябва да се ядат. Например, за християните той е определил, че свинята, т. е. яденето на свинско месо причинява големи вреди. И ако всички европейски и християнски народи се откажат да ядат свинско месо, ще има големи придобивки. Аз не искам да се впущам на дълбоко, но казвам, че в месото на много животни има известни вредни елементи, които създават в хората ред пороци. Яденето на свинско месо е причина за големи нещастия и пакости за човечеството. Ако ядете заешко месо, няма да искате никого да видите. Ако храните някой човек десет години наред със заешко месо, той ще започне да се плаши и от сянката си. Ако пък го храните с жабешко месо, още по-лошо. Жабата седи по-долу от заяка. Един ден заякът се отчаял и тръгнал да се дави. Като доближил до водата, една жаба се уплашила от него. Тогава той си казал: И от мен имало по-страхливи. Ще кажете, че заешкото и жабешкото месо били вкусни. Който разбира какви психологически качества се съдържат в заяка и в жабата, никога не би употребявал такова месо. Някои хора могат да се противопоставят, че месната храна била по-икономическа. Съгласен съм с това, че има някои храни, които не са икономически, но сегашната икономия ще създаде бъдещите страдания на човечеството. Днес можете да ядете икономическата храна, но бъдещите четири до десет поколения ще се покварят. И сегашните хора са инвалиди, но в бъдеще ще има повече. В Германия сега правят статистики за това и вече работят за подобрението на живота. Повече от 20 милиона хора искат по един научен начин да се подобри поколението, да се разплодяват така, че да се създаде една здрава раса. Идеята е хубава, но начинът, по който германците вървят е палиативен. Първо хората трябва да започнат да се възпитават от ума и от

сърцето си. И тогава вече, другите средства, които те ще употребят, ще дойдат на своето място. Върху човешките мисли и чувства, както и върху човешкия ум и човешкото сърце трябва да се направи една голяма операция, защото причината на всички външни изопачени форми, каквито днес съществуват, се дължат на човешките мисли и чувствувания. Човек трябва да знае как и отде да започне. Това е важното. А той трябва да започне от своето сърце и от своя ум. Законът е такъв. Ти никога не можеш да подигнеш един човек, докато не слезеш на неговия уровен. Ти трябва да слезеш до него, да вземеш върху себе си неговия недъг, неговите грехове и престъпления. Ти трябва да слезеш до положението, в което той се намира и оттам като умна душа, да разрешиш неговия въпрос. Ако не направиш така, ти не можеш да му помогнеш. Колко педагози могат да направят днес това? Опасна работа е да се заемеш с изправянето на човека. Много жени се женят за някой пияница с цел да го изправят, но после се разкайват. Това с женитба не става. Да се ожени една жена за един пияница, това нищо не дава. В древността още, преди падането на човечеството със сегашното състояние, в което днес се намира, са съществували учени и мъдреци, които са водили тогавашното човечество и те са знаели, че в природата съществуват известни дни, когато някои работи не трябва да се вършат. Но ако сега се разправят тия неща, ще дойдат хората до суеверия. Някой иска да се жени, но той трябва да знае, че всякога не може да се жени. Той може да се ожени, когато и както иска, но главата му ще види и ще пати. Не всякога може да се роди човек. Той може да се роди когато и както иска, но главата му пак ще пати. Гениите се раждат през известни години, дни и месеци, при известни съчетания на планетите, на слънцето, на месеца и на другите по-важни планети.

Светиите и учителите, както и гениите в света се раждат при специални съчетания на планетите. Като се говорят тия неща, вие ще кажете, че това са заблуждения. Когато двама млади се обичат, казват, че трябва да се оженят. Да, но ако те се оженят не на време, ще имат опитността на онази млада българка, която майка ѝ я оженила за онзи, когото тя не обичала, а като дошъл един ден петелът на прага на къщата ѝ да пее, тя му казала: Не пей, защото майка и тебе ще ожени. – Какво означава това? – Това означава неразбиране на нещата. Това означава едно неестествено съчетание на нещата. Някои хора могат да се оженят, да живеят заедно, но няма едно разбирателство помежду им, вследствие на което се казва, че те не са един за друг. Ето, вземете учителите, например,

както се назначават. За в бъдеще те няма да се назначават, както сега става назначението им. Има учители, които съвсем не са за този град или за това село, в което са назначени. Същото може да се каже и за свещениците. Има свещеници, които не са за този град или за това село, дето са назначени. Те са за съвсем друг град или село. Същото се забелязва и при назначението на професорите. Има едно правилно съчетание, при което всеки ще бъде полезен на окръжаващата среда. Онези, които се занимават със земеделие, знаят този закон. Всяко растение или всяко плодно дърво трябва да се сее на съответна за него почва. Всяка почва си има свои специфични качества. Всяка зона си има свой специфичен климат. Това, което става на северния полюс, не може да стане нито в тропическите места, нито в умерения пояс. И в човека има същите пояси, както и на земята. Например, тропическият пояс на човека се намира при ушите. От този пояс произтичат всички нещастия, всички най-лоши работи. От този тропик се създават всички войни, всичкият материализъм в света. И онези, които се занимават с тия научни изследвания, са се добрали до известни данни. Около ушите скоро този тропик се образува един кръг и ако диаметърът на този кръг се увеличава и дохожда до 19 сантиметра или 21 сантиметра в дължина, а 14 сантиметра в широчина, този човек е кротък и миролюбив. Ако пък широчината му е 15 или 16 сантиметра, този човек е склонен към престъпления. Значи, при ушите се образува една елипса, от диаметрите на която зависи характерът на човека. Значи, при ушите на човека има взривни вещества, които трябва да се пазят. Ако някоя жена се ожени за мъж с такава глава, тя ще види дали изчисленията са верни или не. Не само този кръг е важен, но има друг един кръг, който опасва целия човек от главата горе до краката. Този кръг минава под брадата на човека и заключва цялото лице. Като се измери този кръг от челото, и стигне до брадата, понякога той съответствува на мозъчния диаметър. Понякога тази дължина на лицето съответствува на широчината на главата, а някога не съответствува. Някой път главата е по-тясна, а лицето е по-широко; някой път лицето е по-тясно, а главата е по-широка. Някъде лицето е по-дълго. Учените описват общите заключения, а не специфичните. Когато лицето е по-дълго от дългия диаметър на мозъка, този човек харчи повече енергия, и такъв човек е склонен повече към неврастения. Те не са болни, но харчат повече енергия и са много активни. Лекарите не правят това различие. Например, има хора с валчести лица, на които дългият диаметър на лицето е по-малък от дългия диаметър на мозъка. Те са чувствителни.

Чувствителността в тях е силно развита. Те възприемат повече впечатления, които не могат да обработят. Когато впечатленията, които човек възприема са много и се натрупват в известни части на мозъка, като необработена енергия, в чувствата на такъв човек се образува известна депресия. Човек тогава се чувствува неразположен, мъчи го нещо, като че предчувствува нещо лошо, а всичко това са илюзии, подобни на състоянията, когато има големи атмосферни налягания. За всичко това има цяр в света. Когато някой е духом неразположен, това се дължи на известно стеснение в горния диаметър на мозъка, нещо сплескано има. Тогава този човек трябва да намери приятел, който има хармонично лице. Ако неговото лице е дълго, на приятеля му трябва да бъде валчесто, и този човек трябва да разбира от икономия, не само да прави сметки, да е пестелив, но да разбира от икономията на природата. Някои хора са пестеливи, но не трябва да се смесва пестеливостта с икономията. Някои пък не знаят как да икономисват, не знаят кои пера в живота си да съкратят и как да ги съкратят.

Един богат търговец в Америка харчил много, и затова всяка година гледал от кое перо да съкрати, да намали малко разходите си. Оттук гледал, оттам гледал, отникъде не могъл да направи някакво съкращение, всички разходи му се виждали на място и необходими. Една година той изгубил половината от капитала си и намерил веднага отде и как може да съкрати разходите си. Та когато и ние не можем да уравновесим своя бюджет, природата веднага взима половината от капитала ни, и като ни постави в трудно положение, веднага решаваме кое перо да съкратим. Казвате: Не е здравословно човек да се храни с лека храна. Той преди всичко трябва добре да се храни, за да работи. Не е само в яденето. Един ден се разхождам с един приятел до Княжево. В трамвая до нас седят двама софиянци, богати търговци и се разговарят. Единият се оплаква на другия: Загазих доста. – Как си загазил? – Не ми позволяват лекарите да ям. Как могат да не ти позволяват? Какво право имат те? Стомахът ми не е добре. Е, тогава друг въпрос. Позволяват ми само по малко млечице. Най-първо те пита с какво право може да му забранява да яде, но като разбра, че причината е в стомаха, тогава казва: Лекарска работа, трябва да се слуша лекарят. Та сега хората идват до крайностите, но умните хора не трябва да дохождат до крайностите. Съвременната култура е дошла вече до тези крайности и скоро лекарите ще им кажат, че не може да се яде нищо друго, освен малко млечице. Млякото е естествената храна, с която природата

храни. Не че тя е най-здравословна, но е необходима в първо време. Ето, и за животните, първата храна, която природата е приготвила, е млякото. Но ако човек се храни само с течна храна, има опасност да се повредят зъбите му. Аз понякога съм против супите, защото от тях могат да се повредят зъбите. Зъбите на американците са повредени по причина на един начин на неестествено хранене. Те ще изядат една гореща пражола, а след това ще изпият около 200–250 грама студено ледено кафе. След него пък ще изпият едно горещо кафе, после пак студено и т. н. Това е несъответствие в храненето. Също така американците страдат и от бронхит. Американците са умни, но често правят някои несъответни работи. Всяка сутрин те се бръснат. За лятно време това е добре, но за зимно време е опасно. Брадата им служи като едно естествено юрганче, което те не трябва да хвърлят. Но понеже се бръснат, те са изложени на чести простудявания на гърлото и дробовете. Жените са свикнали без такова юрганче, но мъжете се простудяват без него. И затова казвам на американците, че като не спазват известна хигиена, те сами се излагат на простудявания. Като се бръснат поне да намазват брадата си с малко дървено масло. Сегашните американци са дошли вече до разбиране, че бръсненето е на мода, но не е хигиенично. И затова, те бръснат мустаците си, а остават брадите си. За да бръснат мустаците си, те се ръководят от съображението, че като се яде, ако мустаците са големи, храната се полепва по тях. Американците обичат чистотата. Няма защо да се бръснат хората. Още преди да е родила детето си, майката трябва да каже на мъжкото си дете: Искам те без мустаци и без брада. Каквото дете иска майката, такова трябва да се роди. Тя трябва да обръсне детето си преди още да го е родила. Майката е първата възпитателка на детето си, затова тя сама трябва да изучава закона на внушението и на самовнушението и да каже на детето си какво трябва да дойде. Тя предварително още трябва да му представи една пълна скица. Има и второстепенни фактори, които взимат участие при възпитанието на детето, най-първостепенни са главно майките. Те регулират целия живот на детето.

Казвам: За сегашните условия, при които живеят, трябва да дойдат учени хора. Какви учени хора? Не само учени, които ще говорят отлично. Едни ще говорят хубаво, ще проповядват, а други ще прилагат това, което се проповядва. Опити и училища трябват. Ние няма какво да се плашим, но ще направим един, втори, трети, повече опити. Не е лесна работа тази. Не мислете, че е лесна работа да се възпитава човек. Трудна работа е. За да

възпита своите ученици, учителят трябва да разбира техния характер и да ги обича. Той е като желязото. И ако няма едно огнище и ако няма мях, който да разпалва огъня и да разтопява желязото, той нищо не може да направи. И ако няма леярница, в която да чука и да моделира желязото, също така учителят нищо не може да направи. Любовта е силата, с която се моделират нещата. Та когато се казва, че трябва да се обичате, това говори, че между хората трябва да действува законът на Любовта. Казвате: Защо трябва да любим? – Ти трябва да любиш, защото чрез Любовта ти моделираш себе си. Ако не обичаш, ти ще останеш един посредствен човек и няма да прогресираш. Защото прогресът е възможен само при Любовта. Щом Любовта, т. е. огънят на органическото развитие функционира, след нея ще функционира и Мъдростта, и Знанието. След Мъдростта ще дойде Истината и Свободата. Всички тия неща идват последователно, но без вътрешната Любов не може да се направи никаква промяна. Много промени могат да станат в света, но това, което ние искаме, не може да стане без Любовта. Всеки, който е живял, без Любов, в края на краищата е изживял разочарования. С Любовта хората не умират. Който е живял с Любовта, той ще напусне един ден земята и ще остави след себе си наследници, които да свършат работата му. Той ще отиде на далечен край и след време пак ще се върне. Не мислете, че тези, които заминават, отиват за дълго време. Средно след 45 години те отново са връщат на земята. Малките деца, едногодишните, се връщат на земята най-много след една година. Другите, по-големите деца, се връщат най-много след три–четири, пет или до десет години най-много. Възрастните хора, които са заминали на 80–90 години възраст, се връщат най-много след 45–50 години. По-напредналите се връщат след 250 години, а най-напредналите – след 1500 години. Учителите в света се връщат след 2000 години.

Сега, не е въпросът за вярването, дали вярвате или не в това. Това са факти, с които се обясняват известни противоречия у вас. Вие може да проверите тия неща. Та като ви говоря за музиката, вие трябва да слушате. Вие трябва да се ползувате от музиката. За мене е важно това, което слушате. След като науча музиката, тогава ще изучавам теорията ѝ. Първо трябва да се изучава практическата страна на музиката, а после теоретическата. Съвременната музика е започнала с теорията, а после е дошла до практиката, а бъдещата наука ще започне с практиката, а после ще дойде до теорията. Тъй щото, казвам: За да работи мисълта ти, помнете следното нещо: Без музика нито мисълта ви ще работи, нито чувствата ви,

нито постъпките ви. Нищо не можете да постигнете без музика. За в бъдеще музиката трябва да се постави като строго научен метод при възпитанието на децата. Ето, аз слушам песните, които пеят сегашните деца, те са музикални, но не са възпитателни. Има едно неестествено съчетание между тоновете, вследствие на което децата загрубяват от тези песни. Например, песента „Заплакала е гората, гората и планината“. В тази песен няма никаква музика. Първо нито гората може да плаче, нито планината. Има някои български песни, които са отлични, в тях има и музика, и съдържание. В българските песни има нещо странно, една голяма каша. И като съм се занимавал с тия песни, трябвало ми е след това седмица време да се очистя от тази каша. В тия песни има някакво преувеличение. И като се пеят тези песни, създава се едно неразположение на духа, човек се омъчнява. Например, има една българска песен, в която възлюбленият се обръща към своята възлюблена и пее: Когато умра, дойди на гроба ми да ми запееш и няколко сладки думи да ми кажеш. Питам: Защо този млад момък не каже на възлюбената си да дойде на гроба му и да го възкреси със своята песен и със своите думи, а трябва само да му пее и сладки думи да му говори? Аз не зная защо му е тази песен, да трябва тя да плаче на гроба му? Аз бих казал: Никакъв плач на гроба ми не искам, но който дойде, нека пее и нека разрови гроба ми да оживея. Тогава аз ще му кажа благодаря за този плач, защото той има смисъл вече. Не само българите, но всички народи нямат още възвишена музика. Американците, например, имат големи страдания, и страданията им се дължат изключително на тяхната немузикалност. Ако имаха музика, те щяха да бъдат един от първите народи. Също така немузикални са и англичаните. Французите и германците са малко по-музикални от тях. В какво се заключава музиката? Във формата, в съдържанието и в смисъла. Някъде формата е отлична, но няма съдържание хубаво и смисъл.

Сега и вие не сте толкова музикални, да взема да ви обяснявам произхода на музиката, нейната еволюция, как са мислили египтяните, как са мислили индусите, как са образували своите гами, далечните причини и кой е бил първият народ, от който те са взели основния тон на живота? Например, вие взимате основния тон „до“, но защо той именно да е основен? Основен тон е онзи, с който животът започва. Той е музикален тон, и вие можете да направите опит с него, да видите наистина ли той е основният тон на живота. Ако той е наистина основен, идете при един умрял човек и произнесете този тон правилно и вижте, ако умрелият стане

от гроба и оживее, той е основният тон на живота. Как ще стане това. Аз не искам да обяснявам това, то е моя работа. Сега, както аз разбирам музиката, „до“ е верен тон, но той е само едно отражение, както грамофонната плоча е отражение на човешкия глас. Между плочата и човешкия глас има голяма разлика, плочата е само отражение на гласа. И сега Бог е поставил музиката в природата като метод за възпитание на човечеството, за неговото подигане. Тези, които са писали свещените книги, знаят това, и затова е казано в Библията: „Пейте и възпявайте Бога в сърцето си!“ Дето ходите, все трябва да пеете със сърцето си. Сега, като не пеете, какво усещате в сърцето си? Музиката и пението са общи условия.

Какво е условието? Условието е вън от човека, а причините са вътре в него. Това е едно ново разбиране на живота. Условията не участвуват в живота на човека, а принципите и причините участвуват. Следователно, Бог е поставил свободата в зависимост от нас. От нас зависи да бъдем свободни или не. От нас зависи да бъдем господари на условията. Но за да бъдеш господар на условията, ти трябва да познаваш онези закони, по които принципите действуват. Сега ще приведа един стар разказ окултен. Един млад момък имал един хубав кон, но той не знаел, че конят му бил направен от захарно вещество. Един ден той излязъл с коня си да се разходи, но срещнал една царска дъщеря, която му харесала и хукнал подир нея да я гони. Тя бягала, но като дошла до морето, влязла вътре. И той влязъл подир нея. Конят му се стопил, и той като не знаел да плава, излязъл на брега. Какво мислил той за своя кон? Той не знаел, че конят му бил направен от захар. Та и вашите коне, когато са направени от захар, ще се стопят, и вие ще излезете вън на брега на морето. Кой е този кон? Той е вашият обективен ум. Следователно, ако при известна мъчнотия вашият кон се стопи и не може да издържи, той е направен от захар. Този ваш ум може да действува само на сушата, а не и във водата. Ако влезете във водата, там се изисква още по-висок ум. Там трябва да действува човешкият разум. Разумът е създал парахода, който да действува във водата, при мъчните условия.

Сега ние се нуждаем от музика и от поезия, от музиканти и от поети, от такива поети, които да направят верни тонове и верни куплети. Не се нуждаем само от стихоплетци, но от такива поети и музиканти, между тоновете на които да има известно съчетание. Техните тонове и думи трябва да изразяват известни принципи, които действуват у нас. Тези тонове и думи трябва да изразяват също така и закони, които действуват в

нас. После те трябва да изразяват известни явления и факти. Тъй щото, всяка музика или всяка песен трябва да изразява законите, принципите, явленията и фактите, които действуват в човека и в живата природа, за да се дойде до известна сполука, до известен резултат. Сега не мислете, че аз отделям музиката от човешката мисъл. Музиката е външната обвивка на човешката мисъл, на човешките чувства и постъпки. Ти не можеш да мислиш правилно, ако не пееш и не свириш. И ти не можеш да чувствуваш правилно, ако не пееш и не свириш. Дали си музикант или не, то е друг въпрос, но вътре в себе си ти трябва да имаш музикално чувство добре развито. Някой напреднал казва, че не може да пее. Как е възможно това? Птиците са разрешили много въпроси с музиката. Те започнаха с пеенето и разрешиха много въпроси в социално отношение. Като слезем в млекопитающите, те забравиха музиката. Най-голямото нещастие за млекопитающите е това, че музиката в тях е слабо развита. Сегашното нещастие на музикантите е, че те минават една голяма криза. Те са турени на тясно, но да не се обезсърчават. Те трябва да спасят света. Музикантите носят със себе си магическата пръчица, те крият в себе си магическа сила, с която всякога могат да разполагат. Цигулката, лъкът на цигулката са магическите пръчици. Музикантът носи със себе си магическата пръчица и пита какво да прави. – Ще свириш повече. Като изсвириш едно парче на някой банкер, той ще ти помогне. Ако влезеш в една къща, дето има болен, и изсвириш едно парче, болният веднага ще оздравее. Музикантът ще заеме мястото на лекаря. В бъдеще лекарят като влезе при болния, ще вземе инструмента си, бил той цигулка или китара, или арфа, или флейта, или кавал, или най-после гайда, и ще засвири на болния. Не е важно какъв е инструментът, стига да се постигне целта с него.

Сега аз ви говоря неща, които са проверени. Ще приведа един пример. Преди години един наш приятел беше заболял от такава тежка болест, че едва на десет хиляди души един може да се спаси от смъртта. Той беше определен да си замине за другия свят. Аз му казах, че трябва да пее, и той послуша. Каквато температура да имаше, той постоянно пееше. Жена му се чудеше, казваше: Този човек като че ли полудя. Той, горкият, пее ли, пее. Цели 21 деня пя и оздравя. Казвах на жена му: Не се бой, щом пее, той ще оздравее. Ако престане да пее, той ще замине за другия свят. И наистина, той пя, и опитът излезе сполучлив. И на всички, на които съм препоръчал да пеят, са оздравявали. Които не са ме послушали, някои от тях са заминали за другия свят. И при 40 градуса температура пак пейте. Тук

имаме една сестра, която преди години беше заболяла. Като боледуваше, дошло ѝ на ум да съчини една песен на температурата. Като ѝ се подигала температурата, тя постоянно пяла, и по този начин температурата ѝ спадала. Това са елементарни работи, които показват каква роля може да играе музиката в бъдеще. Сега се говори, че може да се затвори музикалната академия. Не, не само че не трябва да се затвори, но трябва още една или две най-малко музикални академии да се отворят. Трябва да се изучава музиката в други академии, като средство за приложение при възпитанието на децата и при лекуване на болни. Всички трябва да свирят: децата трябва да се учат да свирят. На всинца ви казвам да се занимавате с музиката, да мислите върху нея. – Защо? – Защото в природата всичко е музика. Дето в природата и да отидете, навсякъде има музика: в тези места, които наричат пустини, пусти места има толкова музика, колкото човек не може да си представи. В канарите, в бученето на вятъра, във водите, навсякъде има музика. Това, което при водопадите обикновено човек нарича шум, за музикантите това е музика. Гениалният музикант в това бучене на водата схваща велика музика, а обикновеният човек схваща и чува само шума. Та цялата природа е музикална. Ако има нещо немузикално в нея, то се дължи на онзи човешки атавизъм, който се е внесъл в нея от човека. Това са наслоявания от хората. Следователно, ако и в човека има някои лоши качества, това не са от природата, но сам човек се ражда с лоши наклонности. Например, той се ражда със склонността да пие, да се опива или с друг някакъв недъг, като кражба и други някои. Това са наследявани склонности. Първоначално човек не е бил с тези лоши качества. Те са отклонения в него след като той е престанал да пее. Първите хора, първата раса, която се яви на земята, бяха крайно музикални. Най-хубавото, което е съществувало в тогавашната музика, едва сега започва да се проявява. Аз наричам тези хора мъдреци на човечеството. Някои ги наричат музиканти, а други – поети. Когато явленията стават ритмично, в тях вече има музика. В това отношение се правят ред опити. С музиката вие можете да съборите един модерен мост. Как? Като намерите основния тон на моста и започнете да свирите, този мост ще се събори. Същият закон се отнася и до погрешките. Ако намерите основния тон на вашите погрешки и им засвирите, те ще се съборят и ще дадат условия да се яви доброто. Законът е обратен: Щом намерите основния тон на доброто, то започва да расте, а щом намерите основния тон на злото, то започва да се събаря и руши. Музиката създава сцепление между частиците

на телата. Забележете, докато хората пеят, те се чувствуват като братя и се примиряват. Щом престанат да пеят, всеки започва да мисли за себе си и се явява едно разногласие. Първото нещо, което се изисква от всинца ви е да станете музикални. Мнозина искат да станат светии, гении, учени, богати, щастливи хора. Всичко това е възможно при условие че станете музикални. Затова всички учете музика, занимавайте се с Божествената музика, която носи живот. Всичко друго ще дойде тогава в помощ на музиката, ще дойде и вярата и ще познаете наистина, че някой ви обича. Вие не знаете още кой ви обича и кой не, не знаете дали има друг свят. Искате да ви се докаже онзи свят. Как ще се докаже? Аз живея и в този, и в онзи свят, даже онзи свят за мене е по-реален от този. В този свят мога да се усъмня по-лесно, отколкото в онзи. Каква е разликата между този и онзи свят? В онзи свят слънцето никога не залязва, а в този залязва. В онзи свят хората не спят, а в този спят. В този свят хората лягат хоризонтално на леглата си, а в онзи свят никога не лягат хоризонтално, там само си почиват. Там кревати няма. Сега вие трябва да приемете всичко това на вяра, да не се съмнявате, докато не опитате това и не повярвате. Дотогава нямате право да се съмнявате. Проверете и ако намерите че не е така, можете да се съмнявате. Един учен лансира една теория научна. Ако се съмнявате, идете да я проверите, и ако се окаже, че не е права, тогава можете да се съмнявате. Онзи свят не е далеч. Границата, която отделя този от онзи свят има дебелина само една стомилионна част от милиметъра. Някои мислят, че този свят е много далеч от онзи, и че трябва с автомобил да отидат там. Не, достатъчно е да подигне човек съзнанието си и да почне да преминава тази граница. Тънка е тази граница, мъчно се минава, защото се изисква умът да почне да вибрира съответно на вибрациите в този свят. Ако влезеш неподготвен в този свят и умът и сърцето ти не могат да вибрират съобразно законите и вибрациите на този свят, веднага ще те изхвърлят навън. Ако умът и сърцето ви вибрират съгласно мислите и чувствата на онзи свят, ще останете там, и няма да искате да се върнете на земята – толкова красив е този свят.

Казвате: Какво да правим с нашите стари вярвания? – Ако старите ви вярвания умират, погребете ги, ако се раждат, отглеждайте ги и ги хранете добре. Аз съм за новото, което се ражда. Аз съм и за старото, което живее, но не съм за старото, което умира и причинява вреда на хората. Защото новото е от Бога. Старите хора, които умират, отиват в другия свят на работа. Не мислете, че старият човек, който умира, отива на почивка. Не,

той отива в един свят на почетна работа. Когато тук стане неспособен за работа, той отива в другия свят да работи за полза на човечеството. Онези пък, за които няма горе работа, слизат долу на земята, раждат се отново, защото за тях няма място горе. Тъй щото, ще знаете, че тези, които сега умират, отиват на работа на онзи свят, и оттам ви пишат писма. Сега техниците са достигнали дотам, че са изнамерили уреди, с помощта на които духовете могат да се разговарят с хората на земята, или могат да напишат едно писъмце от няколко реда или от няколко думи.

„Който сее, той ще жъне“. Следователно, за в бъдеще връзката между този и онзи свят няма да бъде връзка на вярата, но ще бъде връзка на Любовта. Единствената връзка, която не се къса, е връзката на Любовта. Когато две същества се обичат на земята, и като заминат за онзи свят, връзката пак ги тегли, пак този конец ги държи. Не бойте се, няма да бъдете забравени от онези, които ви обичат. И на другия свят да сте, пак ще мислите за тези, които ви обичат, и те ще мислят за вас. Вие постоянно мислете за тях. Тогава питам онези, които не вярват в другия свят как могат да мислят за нещо, което не съществува? Ти мислиш за баща си, и той мисли за тебе. Христос казва на своите ученици: „Аз отивам при Отца си, и пак ще ви се явя. Никой не може да дойде при мене, освен чрез Отца ми“. Сега, да оставим въпроса за музиката, защото вие се плашите от смъртта, а тя е границата между този и онзи свят. Колкото и да е страшна смъртта, трябва да знаете, че тя отстъпва пред музиката. Като дойде при вас и ви чуе, че свирите, тя слага косата си. Който (не) ѝ свири, смъртта не го закача. Но който не пее и не свири, смъртта веднага го пипн(е). „Който сее и който жъне“. Сега посейте и вие в ума си идеята за новото. Казвате, че имате вяра. Вие имате вяра, но трябва да ѝ предадете нещо. Какво трябва да предадете на вашата вяра? Музикалност, вие имате музика, но така трябва да пеете, че който ви чуе, да ви обикне. Като ви слуша някой да пеете, да каже: Хубаво пее тази сестра или хубаво пее този брат. Пейте, защото песента ще моделира вашето сърце, ще стане по-красиво, кръвообращението ще се подобри, песимистичните мисли ще изчезнат. Сиромашията ще изчезне, ще се подмладите и по-лесно ще свършите изпитите си. С музика всичко може да се постигне в света. Не взимайте музиката като нещо отделно. Музиката е път за Вярата; музиката е път за Надеждата; музиката е път за Истината; музиката е път за Мъдростта и музиката е път за Любовта. Това са пътища, които работят в света.

Сега аз ви препоръчвам да бъдете музикални, да обичате музикалните

и да ги почитате.

„Благословен Господ Бог наш“.

Добрата молитва.

9. неделна беседа от Учителя, държана на 25 ноември 1934 г.

София, Изгрев

ПОМНИ СЪЗДАТЕЛЯ СИ!

„Помни Създателя си в дните на младостта“.

Отче наш.„Бог е Любов“.

Ще прочета 12 глава от Еклисиаст.„Духът Божи“.

„Помни Създателя си в дните на младостта си!“ Има един обективен начин, обективен път за разглеждане на природата. И който иска да бъде щастлив, той трябва да намери този път. Който намери този път, мъчнотии няма да има. Който не намери този път, той ще има големи мъчнотии. Това изобщо е вярно и в обективния живот. Един кораб, който е изгубил направлението си в океана, и неговите пътници ще пострадат. Много въпроси има в света неразрешени. Засега, например, въпросът за млади и стари в света остава неразрешен. Човек се ражда млад и остарява. Преди да стане млад, той трябва да се роди, за да стане млад. Преди да умре, той трябва да стане стар, за да умре. Понякога казвате, че и младите умират. Младите не умират, само старите умират. Млади гробове няма, все са стари гробове. Като казвате, че хората от старост умират, дохожда ми на ум една приказка. Да се говори така, това значи да не разбирате Истината. Има един анекдот за един, който ял и пил много, та изхарчил всичкото си имане. От много ядене и пиене той осиромашал. Най-после му дошло на ума, че трябва да поиска от някъде пари на заем. Като мислил дълго време, решил да отиде при турския султан да го помоли да му помогне, да му даде пари на заем. Султанът го запитал: От какво осиромаша? – От ядене и пиене. – Щом е така, кажи ми кое е най-сладкото място на кокошката? – Трътката. – Дайте му тогава 250 лири, казал султанът. Той взел парите и му се оправили работите. И вие, които сте яли кокошки, знаете кое място на кокошката е най-сладко. Като чул това нещо, друг един изпаднал богаташ решил също да отиде при султана да му даде пари на заем. Той отишъл при султана и казал, че осиромашал от ядене и пиене. Султанът го запитал: Като си ял толкова много, че си се опропастил, кажи ми кое място е най-сладко на бивола? Той му отговорил по същия начин, както отговорил и първият: Трътката. Султанът се засмял и разбрал, че този човек не знае нищо.

Казвам: Когато се разрешава въпросът между хората, кои умират и кои не умират, те имат съвсем криво разбиране. Само старият умира, а младият само живее. Ние взимаме думата смърт не така, както хората я разбират. Под думата смърт се разбира изчезване на страданията, отиване в един неизвестен свят. Учените хора, които се занимават с отвлечената философия, казват: Като умре, човек изчезва, никъде го няма, всичко с него се свършва. Обикновените хора, изобщо, нищо не знаят по това. Едни учени хора пишат едно, други пишат друго и настава едно смущение. И едните, и другите, и от единия, и от другия лагер малцина знаят какво пишат и какво говорят. Онези, които пишат, че човек умира, имат малко съмнение. Онези, които пишат, че човек живее след смъртта си, и те имат малко съмнение. Обаче, общото положение е, че в света нищо не се губи. Де ще се изгуби човек? За да се изгуби човек, това подразбира нещо двусмислено. Преди всичко самата дума е малко двусмислена. Загуба има само за нас, хората, но за природата няма загуба. Нещата на природата никога не се губят. При това, и животът не може да се загуби. Когато водата от вашето шише се е изгубила, тя не се е изгубила, тя е отишла в океана. За вас, обаче, водата се е изгубила.

„Помни Създателя си в младостта си!“ Значи, помни Създателя си не в годините на старостта си, но в годините на младостта си. Старият всичко е забравил, нищо не му остава. Последното, което остава на стария, е да умре, да ликвидира с живота на земята и да си замине за онзи свят. Сега това са обикновени работи. Съвременните философи се нуждаят от ново разбиране, от нова философия за живота. Мнозина мислят, че като станат търговци, работите им ще се оправят. До колкото съм следил, не на всички търговци се оправят работите. Мнозина мислят, че като станат адвокати, работите им ще се оправят. Но статистиката показва, че не на всички адвокати работите се оправят. Някои мислят, че като станат лекари, ще се оправят работите им. Но статистиката показва, че не на всички лекари работите са оправени. Някои мислят, че като станат свещеници, работите им ще се оправят. Но статистиката показва, че не на всички свещеници работите се оправят. Някои мислят, че като се оженят, работите им ще се оправят, но статистиката показва, че не на всички женени работите се оправят. Сега понеже нямаме статистика за умрелите, не знаем как са там хората, до колко работите им са оправени, но и там статистиката показва, че като умрат хората, и там работите им остават неоправени. По всичко се вижда, че и най-вярната статистика изнася нещата тъй, както не са. Онези,

които правят статистиките, виждат, че всяка година трябва да умират еди-колко си хора, трябва да потънат еди-колкото си парахода, трябва да изгорят еди-колкото си къщи. В продължение на десет години все има една малка разлика, но важно е, че според тази статистика нещата стават така, както са определени. Защо е така, няма да се спираме да обясняваме, но има известни теории по този въпрос. Има някакви причини затова, но няма сега да ги обясняваме. Според мене, когато изгори една къща, това не е нищо друго, освен едно малко увеселение. Запалят къщата, и тя гори като факел. И като се запали къщата, хората се събират наоколо, че една къща се запалила. И когато човек изгуби парите си, и това е едно развлечение. Докато е бил богат, никой не е виждал този човек. Щом осиромашее, той почва да слиза от високото място и да се движи между хората. Най-първо е бил надут, трябвало е по няколко пъти да хлопаш на вратата му, за да отидеш при него. Като осиромашее, той става достъпен, и всички му казват добър ден. Сега някои питат: Защо хората осиромашават? Аз питам: Защо хората забогатяват? Някои питат, защо хората умират. Аз питам: Защо хората се раждат? Някои питат, защо хората грешат. Аз питам: Защо хората правят добро? И едното, и другото става. Аз виждам, че хората гледат на тия неща, на доброто и на злото, като на две противоположни неща. Злото е последствие от доброто. Невъзможно е доброто да съществува без едно последствие. Доброто е причина, злото е едно последствие на доброто. Не цяло последствие, но на половина. Доброто е причина за злото, а злото е условие за доброто. Ще кажете, защо е така. Благодарете, че е така, защото ако доброто не беше причина за злото, злото щеше да бъде неизцелимо, но понеже доброто е причина за него, то допуща злото, за да бъде условие за развитие на доброто. Сега може да ви наведа много аргументи, но не искам да се спирам върху злото, за (да) не развалим работата. Мога да ви наведа такъв аргумент, с който ще се убедите, но не искам. Един учен казал на слушателите си: Мога да ви направя този опит, но ви съжалявам, всички ще избягате навън. Затова няма да го направя. Всички ще останете недоволни. Те не вярвали. Тогава той пуснал един прах в стаята, от който всички започнали да кихат толкова много, че били принудени да излязат вън. Тези, които били близо до него, казали: Такъв опит прави ли се? Ученият казал: Аз съжалявам, че стана така. Аз бях в сила да ги изпъдя вън от салона, но не съм в сила да ги събера вътре. Та сега и вие събрали сте се в този салон, затворили сте прозорците, страх ви е от студ. Онези, които са до прозорците, са на фронта, а другите са на тила. Тези на фронта се боят

да не ги нападне неприятелят, да ги хване хрема и да се простудят. Възможни са и тези работи. Сега всички хора се намират в такъв един салон. Страх ги е да отворят прозореца, за да не се простудят.

Но сега да дойдем до обективната страна. Под думата обективен, аз разбирам външната страна, която трябва да се проучва, независимо от възгледите, които имаме. Ние имаме възгледи, които не са съществували. Те са временни. Вие имате едно временно настроение, което е променчиво и което не е реално. В човека има само едно настроение, което е реално, и което никога не се мени. В човека има само една черта, която го отличава от другите хора и от другите същества. При всички условия тази черта всякога си остава една и съща. Тя никога не се мени. Тази черта, именно, представя човека. Някога ще го видите весел, засмян, духовен; някога ще го видите тъжен, скръбен, недоволен. Някога ще го видите щедър, а някога – скъперник. И скъперничеството и щедростта си имат своите причини. Когато е щедър, човек е млад; когато е скъперник, той е стар. Щедростта никога не може да се придобие, докато старостта не умре. Като умре, старият ще завещае своето наследство на наследниците си. Докато е жив, той казва: Опасно е човек да си раздава богатството приживе. От Михалаки Георгиев има един разказ, как един баща решил да раздаде богатството си на синовете си, докато е жив още, да бъдат те щастливи, и затова го разделил справедливо на всички по равно. И той си мислил, че след като раздели богатството си, синовете му ще го гледат. Един месец след като разделил богатството си на синовете си, отишъл при единия от тях да живее, но той му казал: Татко, нямам място при мене, в моя дом, не мога да те гледам. Така казали всичките му синове. Той се намерил в чудо какво да прави. Никой от синовете му не искал да го гледа. Той си казал: Изпаднах в тая беля. Ето, тези синове излязоха от мене, но никой не ме разбра. Мислил дълго време какво да направи, докато най-после му дошла една светла идея. Отишъл при един свой приятел и му казал: Моля ти се, дай ми 500 лева на заем, на по десет, по пет стотинки. – Добре, давам ти, колкото искаш. Той отишъл да си купи един сандък за 50 лева, взел един хамалин и го внесъл в стаята си. Всяка вечер той заключвал стаята си, отварял сандъка и започвал да брои парите си, които дрънкали, понеже били металически и по пет и десет стотинки. Като го чували синовете му да дрънка пари в стаята си, казали помежду си: Този стар вълк има още пари, държи ги затворени, не е раздал всичкото си богатство. На третия ден синовете му започнали да го навещават, да го наглеждат, да му носят

хубава храна. Те чистили стаята му, треперели около него. Той им казвал: Синко, като замина за онзи свят, ще ви оставя и този сандък. Но всяка вечер отварял сандъка си и броил парите в него. Като умрял, синовете побързали да отворят сандъка, да видят какво има в него и останали зачудени, като намерили малко пари и то дребни, и пет и десет стотинки монети, но също така намерили едно писмо и едно въже. В писмото пишело: Който раздава богатството си преди смъртта си, по-напред да си купи едно въже. Като видели това, синовете му казали: За 500 лева го хранихме толкова години, и при това толкова добре.

Сега аз ви привеждам този метод, за да ви покажа, че така постъпва и природата спрямо вас. Вие се мислите за много умни, но все-таки природата ще ви надхитри.

В тази свещена книга е писано: „Младият да помни Създателя си в дните на младостта си“. Той трябва да го помни, защото без Него той не може да бъде щастлив. Не е въпросът във вярването, но трябва да Го помни. Това е една реална опитност. Ти трябва да помниш същественото. Ти трябва да помниш, че някой ти е направил едно голямо добро. Не е въпросът да вярваш, но трябва да помниш. Човек може да помни само онова хубавото, великото в света. Кое е онова великото, което трябва да помните? Вие трябва да помните едно нещо: Че без вашия Създател вие не можете да бъдете щастливи. Аз съм ровил всичките книги не само тук на земята, но и навсякъде е, и съм дошъл до заключение, че вие не можете да бъдете щастливи без онези, които са създали света. Щастието на човека зависи от ред условия. Най-първо то зависи от въздуха, после от водата, от светлината, от храната и от самата почва и от окръжаващата среда. Има ред още условия, които влияят за щастието на човека, които той даже и не подозира. Вие искате да бъдете щастливи, но не сте изучавали науката за щастието. Варличел-дета, един индус, се опитва да убеди хората, че щастието трябва да се постави за основа на учението. Той, обаче, не може да му даде едно научно определение какво нещо е щастието. Той го определя като един поет, казва, че е нещо много хубаво, но не може да убеди света. Сегашният свят е чрезмерно обективен. Ти на човека трябва да му представиш нещата, да ги види, да се убеди, че тогава. Ти му разправяш за един палат, че много е хубав. Докато не го види, той мъчно може да повярва. В нашия век доверието е обосновано на икономическите условия. Когато искаш да влезеш във връзка с един човек, той май първо ще види, здрав ли си, имаш ли някаква заплата и тогава ще ти повярва. Само при

това положение може да ти повярва. Иначе, каквото и да му говориш, той казва: Господине, криза е това. Сега да дойдем до другия въпрос. Светските хора мислят защо Господ е направил света така, а религиозните хора мислят защо Господ е създал дявола. За светските хора кризата е подтик да работят. А за религиозните хора дяволът е условие да се подигнат. И ако попитате дявола дали е така, той ще ви каже, че без него вие не можете да се подигнете. Той ще каже на майката: Слушай, ако не бях аз, ти никога нямаше да станеш майка. Защо? Защото праведният човек нямаше защо да се жени, той щеше да отиде на планината и там щеше да си живее. На съдиите казва: Ако не бях аз ви научил да грешите, вие нямаше да има кого да съдите. На адвокатите казва: Ако не бях научил хората да се карат помежду си, вие нямаше кого да защищавате. На лекарите казва: Ако не бях научил хората да не слушат, да правят грешки, вие кого щяхте да лекувате? Какво сте дигнали шум. Всяко благо в света, вие дължите на мене. Така говори дяволът. Хората виждат днес само лошата страна на дявола и го съдят. Това е човешко схващане. Ако дяволът започне да се защищава, какво бихте казали вие? Той казва понякога: Това е доброто, което аз мога да ви направя. Също така и за философите казвам: Дяволът ги е научил да философстват. Кога философства човек? След като се е излъгал веднъж, тогава той започва да философства, да разсъждава, от причини към последствия за лошите последствия на нещата. В какво седят лошите последствия? Ние пак започваме от лично гледище. И наистина, всяко нещо, което е в наша полза, ние го наричаме добро. Всяко нещо, което не е в наша полза, ние го наричаме зло. Но има изключения от това гледище. Много неща, които са добри за държавата, не са добри за индивидите. И обратно: много неща, които са добри за индивидите, не са добри за държавата. Например, за крадеца е добре да краде, но не е добре и за държавата. Често, за лекарите е добре да има болести и болни хора, но това не е добре за самите хора. Вземете какво е положението на един беден, който трябва да лежи четири–пет месеца от една сериозна болест, а няма пари да се лекува? Това е един голям данък, отде ще вземе той пари да се лекува? Лекарят е като бирник, на всяка визита иска най-малко по 50 лева, отде ще вземе този беден човек да му плати, когато той едва получава хиляда лева месечно? Като направи 30 визити, това са 1500 лева. А този човек едва има хиляда лева. Значи 500 лева остават дълг. Ти си беден човек, но имаш едно дело, и извикваш един адвокат да те защищава. Той поисква четири хиляди лева и започва да

проучва делото. Протака го, развлача го с месеци и години, и през това време ти трябва да плащаш. След като изяде всичките ти пари, след това ще вземе и отгоре нещо. И след това хората се оплакват от адвокатите. Сега, аз не се занимавам с този въпрос, но констатирам едно явление, както съществува в обществения живот. Аз не съм се спирал, доколко е вярно това, но допущам че има известна вероятност. Мнозина адвокати казват, че са защищавали бедните хора без пари. Възможно е, но ние не знаем каква е статистиката. Статистика има за всичко. Лекарите някой път направят една операция, разпорят човека и казват, че операцията била сполучлива, но след десет дена оперираният умира. Статистиката казва, че операцията е излязла сполучлива, но след десет дена болният умира. Колко души са били щастливи след операцията? Статистиката знае това. Като се базираме на статистиката, няма да обвиняваме този-онзи, но трябва да знаем дълбоките причини за това. Може би лекарят да е имал най-добро желание да помогне на болния, но организмът бил зле настроен, или условията не били благоприятни. Някога психологическите условия са били лоши. Някой път може да се случи да се бутне един нерв на човешкия организъм, и животът моментално да се прекъсне. Достатъчно е един от тези нерви да се пресече, за да се прекъсне и животът на човека. Сложен е човешкият организъм. Може да поставят човека в магнетически сън и да му се внуши мисълта, че той ще умре и наистина той умира.

„Помни Създателя си в дните на младостта си". Сега аз проповядвам на младите. Който е стар, който не ме слуша, нека се готви за онзи свят. Според моята статистика, всеки, който казва, че не иска да се занимава с Господа, той е кандидат за онзи свят. А онзи, който иска да живее за Господа, той е кандидат за този свят. Всички, които казват, че са стари, са кандидати за онзи свят, които помнят Създателя си, са кандидати за този свят. Които не помнят Създателя си, те са кандидати за онзи свят. Сега у вас ще влезе мисълта: Защо старият човек да не вярва? Питам: Ами ако вярва, какво ще се ползува? Вярата не е съществено нещо. Понякога на вярата се предава едно качество, което тя няма. Вярата е път за някакви нови постижения. Значи, вярата е само път, но в този път няма никаква реалност. Вярата не е най-голямата добродетел на човека. Тя е такава добродетел, която е потребна в този път. И като четете тази глава, виждате, че не е казано да вярваш в Създателя си, но е казано: „Помни Създателя си в дните на младостта си". Помни, казва, Създателя си, докато не дойдат дните на злото. Дойдеш ли в дните на старостта си, ти ще остарееш

преждевременно. Остаряването е процес на безверието. Ако ме питате защо хората остаряват, ще кажа: Те остаряват, защото престават да вярват. Сега ще ви приведа един факт, с който ще направя сравнение между влюбването и яденето. Влюбването е един естествен процес, както е и яденето. Аз сравнявам яденето с влюбването. Например, когато някой човек не е ял няколко дена, лицето му посърва, пожълтява, очите му хлътват навътре и който го види, мисли, че или е болен, или не е ял нищо. Но щом се наяде, веднага лицето му е освежено, става разположен. Преди да се наядете вие сте неразположени, но щом се наядете, разположението веднага идва. Такова нещо е и влюбването. То е едно хубаво ядене. Когато някой се влюби, той е на голямо угощение. И казват за такъв човек, че се е влюбил. Тези големи обеди ги наричат гала-дине. Младият, който се е влюбил, е доволен, че е на дине. Един ден престават да го канят, и той изгубва разположението си, очите му стават мътни, не му се живее, и той казва: Не искам вече да живея, животът за мене няма никакъв смисъл. Защо не го канят на ядене, вие сами можете да си тълкувате. Той казва: Свършиха се онези хубави, щастливи дни, дето имаше хубаво ядене, наздравица с хубаво винце. Сега вече и хубав хляб няма. Питам: Де е същественото? – Не, пак има нещо, не мислете, че е така само. Когато човек се е влюбил, когато е на тази трапеза, в него става едно втичане, но щом се затвори този път, това втичане от сърцето му изчезва, прекъсва се, и той усеща, че няма вече това втичане. Той казва: Тежка работа. Затворили пътя му, няма вече какво да диша. Казвате: Тогава човек не трябва да се влюбва. – Невъзможно е, трябва да се влюбиш. – Ама защо, на какво основание? – Аз изхождам от друго гледище. Невъзможно е човек да не яде. Ще яде, и при това, колкото храната е по-хубава, толкова по-добре за него. Колкото храната е по-лоша, толкова по-зле за него. Каквато и да е храната, все трябва да ядеш. Непременно човек трябва да има хубава храна. Злото не е в яденето, но в неправилното ядене. Злото не е във влюбването, но в неоценяването на онзи, в когото си се влюбил. Един ден, когато не оценяваш този, в когото си се влюбил, ти ще умреш. Слушал съм някой да казва: Не мога ли да намеря друга жена? Вие не знаете какво нещо е природата. В природата вие можете да намерите само една жена. Няма много жени в природата. Докато мислите, че можете да намерите много жени, вие не можете да разрешите въпроса.

Късно е. Както и да го обяснявате, ще изкарате един анормален закон. В света кой как се е опитвал, все е дошъл до един лош край. Единственото

обяснение, което мога да ви дам, е следното: Представете си, че някой се влюбил в пръста ми и постоянно гледа пръста ми. Представете си, че тия пръсти имат съзнание. Този, който се е влюбил в моя пръст, постоянно го милва, и пръстът пита защо ме милва този човек! Пръстът мисли, че е самостоятелен, и мисли за себе си, че е цялото. Това не е една ясна представа. И ние понякога правим същата погрешка. Виждаме, че някой се влюбил в някого и започваме да ревнуваме. Не, вие правите същата погрешка на пръстите. Този човек се е влюбил в някого заради Бога. Той помни своя Създател. Колко неща са ми казвали за хора, които са се влюбили, но аз казвам: Тази работа не седи така. Този човек се е влюбил в някого заради Бога. Той не е истинският обект, а този човек, като люби някого, ще люби и тебе. Ще дойде ред и до тебе. Каква е вашата дипломация? Когато някой човек влезе в къщата ви, той започва отдолу нагоре със своята любов. Ако в този дом има някое малко момиченце, той започва с него. Той се радва на момиченцето, целува го, милва го. Ако момиченцето е от четири до десет години, както и да е. Но ако тя е млада мома, на 24 години, тогава работата е малко по-другояче. Ако пък този човек си позволи да обича майката, работата излиза съвсем другояче. Не е позволено вече на този човек да обича момата или майката. За малкото момиченце не е престъпление да се обича, но като дойде до младата мома и до майката, въпросът там вече е друг, те са светци, които не трябва да се бутат. Това е субективно схващане. Този човек първо иска да привлече вниманието ви и затова започва с малките величини. Той започва с малкото момиченце, с малките величини. Той обиква първо децата. И като обикне децата, започват да му се доверяват. Защото, ако той се отнася към тях добре, ще се отнася добре и към големите. Това е обосновано на един естествен и разумен закон. Това значи: първо ти дават сто или двеста лева и гледат дали ще ги върнеш. Малкото момиченце е този малък капитал, тази малка сума. Младата мома е по-големият капитал, който влиза в обращение, а майката е още по-голям капитал. Малките деца са дребните пари, младата мома е капиталът в обращение, а майката, жената в дома е големият капитал. Та от това как ще постъпи някой с най-малкия капитал, ще се съди и за отношението му към големите капитали. Тази философия е права. И затова казвате някому: Нямам доверие в тебе. Не се докачайте. Аз съм срещал много деца умни, знаят как да постъпват. Аз се радвам на тяхната философия. Много деца са ми разправяли. То казва: Дойде някой, започне да разправя някои работи, които не са по Бога. Настани се, като че

ни лук ял, ни лук мирисал. Като дойде майка ми, той иска да си отиде. Защо? – Майка ти много обича да ви чете, че така не било, че иначе не било. – Какво ти чете майка ти? – Срам ме е да ти кажа. – Щом те е срам, и на мене не го казвай, и аз не искам да те слушам. Тогава, казваш: Направи това, което не те е срам, и което е приятно и на майка ти, и на мене, че да не те е срам. Някой казва: Много те обичам. – Кажи го на майка си. Не мога да кажа на майка си. – Щом не може да каже на майка си, аз зная вече какъв е законът. Казвам: Ти обичай първо майка си и баща си, после брат си и сестра си, а най-после остави за мене.

Казвам: Това дете има известни представи, то си мисли нещо. Това дете казва, че ме обича, но онези, които не разбират живота, те не знаят, че за тази Любов има своите причини. Още като ме погледне това дете, аз виждам в очите му един Божествен поглед, то вижда, като че ме познава. Неговият поглед е такъв, какъвто никога не е бил. Неговият поглед говори за някакво далечно възпоменание. Казвате: Това са детински отвлечени работи. Няма нищо отвлечено в това. Това са реални неща. Реална е само онази Любов, която не се е променила. Разправили са ми много случаи, при които деца са спасявали хора в отчаяние. Един млад момък разправял: Мене ме спаси едно малко момиченце от самоубийство. Един ден в голямо отчаяние, то дойде при мене, хвана ме за ръката и ми каза: Колко си добър, колко те обичам. Веднага нещо просветна в съзнанието ми. И си казах: Намери се поне един човек, който ме обича. От там насетне, в душата ми стана голям преврат. До това време и проповедници са ми говорили какви ли не са ми говорили. Но като ме погледна това дете, като ме помилва, като ми каза, че ме обича, промени се цялото ми естество. Не само това, но и цветята, които отглеждате в градината си, много пъти могат да ви избавят от някое нещастие. Има цветя, които трябва да пазите в къщата си, за да се избавите от известно нещастие. Има много плодни дървета, които ви носят също така благословение. Може да направите такъв един опит. Лятно време, когато сте неразположени духом, минете през нивите, когато житото расте, и ще усетите такова едно полъхване на житото, от което веднага състоянието на духа ще се подигне. Има нещо, което се отделя (от) растителното царство. Те всички казват – обичаме ви, и всичко каквото приготовляваме в природата, е за вас. Значи, трябва да помним Създателя си, защото яденето и пиенето, и всичкият въздух, водата, светлината, всички онези условия и възможности, които нашият ум може да си представи, всички се крият в това същество, което не е такова, каквото

хората описват. Това същество борави в нашето съзнание чрез всички хора, които Той е създал. Бог, Създателят, Този, Когото обичаме, някой път може да ни проговори чрез някой лист, чрез някое животно, чрез една млада мушица, чрез едно животно, чрез един човек, чрез една книга, чрез един скъпоценен камък, чрез светкавицата в природата или вечер чрез някоя звезда – в каквото и да е направление. Хиляди са начините, чрез които Бог може да употреби едно благотворно влияние върху света. Едновременно Той има две разположения: в злото Той иска да опиташ всички противоречия, които хората са създали, за да не ги правим, а чрез доброто иска да опиташ доброто, което висшите същества са създали. Значи доброто е един плод на висшите същества, които са завършили своето развитие, а злото е плод на същества, които не са завършили своето развитие. Аз наричам злото недоузрял плод.

Та казвам: При сегашното обективно разбиране на света, ако вземете положението на естествените науки днес, и разгледате окото на човека, ще видите, че както цялото тяло, така и окото на човека е разумно направено. Някои намират известни дефекти на окото, но досега още човек не е намерил такъв инструмент, който да бъде така усъвършенствуван и така подвижен, както е човешкото око. За сега, обаче, от осем хиляди години насам човешкото око се е деформирало. В човешкото око има нещо, което може да се развие, както в далекогледите. Има хора, които могат да станат толкова далекогледи, че да виждат на далечни разстояния. Засега учените си служат с далекогледи да изучават звездите на небето, но един ден, когато хората развият своето зрение, възстановят първоначалното си зрение, те ще си служат с очите, както с далекогледи. Засега хората няма нужда да развиват повече очите си, защото няма какво хубаво да виждат на земята, но един ден, когато и те се развият духовно, тогава ще развият очите си и ще виждат с тях не само най-отдалечените предмети на земята, но и всичко, което става на слънцето, на звездите и на другите планети. Един ден те ще дойдат до положение да разбират езика на другите планети. Казвате: Това са илюзии. Съгласен съм с това. Но всичко, каквото имате в света, е все илюзии. Ти си чиновник, висш професор си, работиш до 60–70–80 години, но един ден изгубиш всичко, фалираш и заминаваш за онзи свят, за там, дето не знаеш нищо. Ти заминаваш спокоен, че оставяш на земята наследници. Преди всичко ти никога не можеш да оставиш наследници, защото това, което имаш, не е твое. Щом не е твое, как ще го оставиш наследство? Единственото нещо, което ние оставяме на нашите

близки, това са нашите дългове. Аз не съм виждал нито един баща, който да не е оставил на своите наследници борчове, които индусите наричат карма. Никой не е оставил на наследниците си наследство аржан-конте. И затова всеки казва: Аз трябва да платя кармата си. Добрините са много малко в сравнение със злото. Следователно, доброто, което иде в света, не е нито в бащата, нито в дядото. Доброто иде от Бога и ще Го помниш. Единственият, който може да ти даде наследство, това е Бог и Него ще помниш. Това не е философски въпрос. Това не е въпрос, който можеш да намериш в някоя книга. Това е въпрос, който всеки човек трябва да изследва в себе си, в самата природа. Има начини, чрез които човек може да провери тези въпроси. Има хора, които отчасти са го проверили. Този закон работи на всякъде. Един англичани е написал една книга, дал е цяла статистика. Тази статистика се състои в следното: Той е написал отговор на един и половина милион молитви. Той живял 95 години и в това време отправил към Бога един и половина милион молитви, на които получил отговор. С парите, които получил като отговор на своите молитви, той отгледал повече от две хиляди деца сирачета в едно сиропиталище, без да иска направо от хората пари. Той седял и се молил, без да казва някому, че има нужда от пари, че отглежда сирачета. Молил се и очаквал. Един ден имал голяма нужда от пари за сиропиталището си и се помолил на Бога да му помогне. По едно време идва при него един англичанин и му казал: Аз имам на разположение 500 хиляди английски долари, искам да ги дам на някое благотворително дружество. – Добре, щом искате, дайте ги на когото намирате за добре. Вие имате ли нужда? – Ако искате, можете да дадете, то е ваша работа. Англичанинът си излиза вън и пак се връща и го пита: Вие имате ли нужда? Трети път пак го пита, и след като излязъл вън, най-после се върнал и казал на този благороден човек: Имате или нямате нужда, аз ще оставя парите на вас. Вземете тези пари и си свършете някоя работа. Сега аз привеждам един изключителен случай. Втори подобен случай няма. Такава книга втори път не може да се напише. Това е нещо небивало, от което не можем да извадим едно общо заключение. Този човек е бил уверен в молитвата си. Той е извадил един закон, който е описал в книгата си през ред статистики. Ако четете тази книга, в нея няма да намерите никакви теории, никакви обяснения. Само статистики. Той пише в книгата си колко пъти се е молил и колко пъти са му отговорили. Той пише: Колкото по-чистосърдечна е била неговата молитва, толкова по-скоро е получавал отговор на нея. Колкото повече се замотавах в някаква

философска теория, толкова и повече работата ми не ставаше.

Та казвам: Когато Божественото в света не работи, причината за това е някоя спънка, която ние туряме в ума си, вследствие на което идват и за нас ненужни страдания. Например, болестите, от които европейците страдат, се дължат на тяхната голяма алчност. Причината на много болести се дължи на стяженолюбието в бялата раса. Например, американците казват – времето е пари. Там всички работят и бързат. Не е лошо това, но то води към голяма алчност. Англичаните отчасти съзнават това. Те са хора, които за да се избавят от това зло, правят големи жертви. Между всичките народи англичаните най-много жертвуват за духовното. Те най-много се пазят от стяженолюбието. Ако те не правеха това, щяха да имат лоши последствия. Какво е донесло користолюбието? То е донесло неврастенията в света. По този начин човек се натрупва с излишни материали, които не може да носи. Той иска да спечели по известен начин, но не може. Той иска да се подигне по някакъв начин в обществото, и това не може. Например, българите, когато искат да постигнат нещо, казват: Ти замажи колата на този, на онзи, както той иска, за да постигнеш своето желание. – С мазане на кола, тази работа не става. С мазане на кола човек не може да се подигне. Има един основен закон, който седи в следното, не се занимавай с мазане колата на този, на онзи, но намери основната добра черта във всеки човек и разработвай тази черта Ако ти разработваш тази негова добра черта, този човек всякога ще бъде готов да ти помогне, но ако ти го подозираш, той ще се откаже от тебе, няма да ти помага в нищо. Често американските апаши пишат на някой американец милионер да им даде толкова и толкова долари иначе ще хванат дъщеря му. Те ги заплашват, но много от тия милионери предпочитат да дадат 20–30 или повече долари, отколкото да хващат детективи, които да преследват апашите.

Сега бялата раса трябва да се откаже от чрезмерното си стяженолюбие. Бъдещето човечество трябва да бъде човечество на щедростта. Сега, като отидете в Америка, ще видите, че всички проповядват да се спестяват пари за черни дни, за стари години. Но ето сега дойде кризата и около повече от две хиляди банки, в които имаше спестени пари за черни дни, фалираха, а парите отидоха. Какво остана? – Нищо. Донякъде този начин за спестяване на парите, все е едно разрешение на въпроса. Човек все вярва на спасителните банки. Но честността трябва да се направи спасителна банка. Човек трябва да бъде честен, да няма абсолютно никакво желание да

подяде някого. Ако имаме такива банки, никой не може да пострада. Не е въпросът да се развива стяженолюбието един срещу друг, но честността трябва да се развива между хората. Ако честността между хората се развива, тогава ние ще имаме една финансиална система, в която няма да стават тия бързи промени. В това няма нищо лошо. Ти си печелил 20–30 години, а някой вземе тия пари, яде и пие, облече се, а ти останеш с един дълг. И тогава ти изваждаш друга философия: Не струва човек да прави добро. Ако дойде при тебе някой да ти иска една сума от 30 хиляди лева на заем, умно ли е да му дадеш? Друго е, ако ти имаш сто хиляди лева приход, но ти имаш само десет хиляди лева, а той иска 30 хиляди. На този човек можеш да му дадеш само пет лева заем.

„Помни Създателя си в младостта си“. Ако се приложи този закон „помни“, ти трябва да помниш доброто в света. Три неща има, които човек трябва да помни в света. Той трябва да помни доброто, което хората са му направили. Той трябва да помни свободата, която другите са му дали и най-после той трябва да помни тяхната справедливост, техните справедливи отношения, които те са имали към него. Слугата винаги трябва да помни добрия си господар, който го е подигнал. Той го е взел от калта и го е подигнал повече от свой син. И ако този слуга не оценява своя господар, за него ще дойдат лоши дни. Всичко това, което господарят е направил, това е Промисълът в Божествения свят. Той не го е направил за себе си. Той казва: Заради Любовта, която аз имах, направих това нещо. Правете и вие това, което и аз правя. И ако вие живеете добре, доста е да дадете един добър пример в живота си да ви следват. Доста е да дадете един добър пример в живота си да в_следва. Понякога вие искате да направите едно добро в живота си, за което хората да ви следват. Мнозина следват подир някого.

Ще ви приведа един такъв пример. В Америка в една област в една епархия имало един епископ, добър проповедник, под чието ръководство се намирали около 400–500 проповедници. Този епископ си държал главата малко на ляво, та всички проповедници го подражавали, и те държали главата си наляво, подражавали го. Какво лошо има в това? Те изучавали, че имало един епископ, който си държал главата наляво. По този начин те вървели в неговия път. Някои казват: Синовете трябва да вървят в пътя на баща си. Не, синът не трябва да следва баща си, но неговите добродетели. Ако ти вървиш изправен като баща си, и ако тази изправност подразбира, че ти концентрираш ума си към центъра на слънцето, към великия

принцип, разбирам, но ако тази изправеност подразбира стремеж към центъра на земята, а не към слънцето, ти освен че няма да си донесеш никакво благо, но ще си донесеш и най-голямото зло. Аз съм за правото ходене, но според мене, човек, който ходи прав, изпъкнал гърдите си напред, това още не е право ходене. Като ходи, човек не трябва да държи очите си към земята. Като ходи, човек трябва да държи очите си изправени, погледът да е нагоре и като погледне да види хубавите неща. Дето и да мине, дали покрай някой човек или другаде, той все трябва да вижда хубавите работи, без да търси дефектите на хората. Като влезе в една държава или в един народ, или в едно общество, навсякъде той трябва да търси хубавите работи. Хубавото е от Бога, а злото е от другите. Злото е само условие за доброто.

Съвременните хора се нуждаят от един правилен метод за възпитание. Запитайте кого и да е от Америка, от Англия, от България или отдето и да е да ви дадат един метод за възпитание на децата, да видите какво ще ви кажат. Аз съм срещал много методи за възпитанието на децата, но още не съм срещнал един правилен метод как трябва да се възпитават децата. Всеки казва, че детето трябва да бъде свободно. Но в какво същност седи тази свобода? Свободата изключва всякакво насилие, всякакво зло, всякаква лъжа. Онзи, на когото искате да дадете свобода, преди всичко трябва да изключите от него всякакви дефекти. Всеки сам трябва да съзнава своите дефекти и преди да се изкушава, да знае, да познава себе си. Тогава само той може да бъде свободен. Не само че изкушенията не трябва да засягат човека, но той трябва да бъде свободен от тях. Човек не може да избегне от изкушението. Това изкушение може да дойде в ума или в сърцето на човека, но той трябва да помни едно нещо: докато това изкушение не е дошло във волята на човека, то е отвън него, но дойде ли веднъж и във волята му, то е вече отрова за него. Всичките нещастия в човека дохождат чрез приемане на злото в него. Щом приеме злото, образува се едно съединение в неговия организъм. Представете си, че у човека се яви желание да открадне нещо. Не е лошо, че човек щял да открадне 10–15 хиляди лева, но този акт ще остави за четири поколения лоши последствия в него. След тази кражба, човек трябва да мине цели четири поколения, за да се очисти тази нечистота от него. Статистиката е показала, че едно зло се ликвидира в четири поколения, а едно добро, направено, носи своите последствия за тисящи години. В такъв случай по-добре е човек да прави по едно добро. Ако човек би правил всеки ден по

едно микроскопическо добро, той би имал големи резултати. Ако всеки ден майката и бащата, дъщерите и синовете биха правили по едно малко добро, те щяха да придобият много нещо. Никакво друго възпитание не би им трябвало. Ако всеки ден майката, бащата и децата биха направили по едно малко добро, и вечер, като се върнете, всеки да разправи какво добро е направил, да разправи своята опитност, по-велико нещо от това не би имало. Майката ще каже на детето си: Направи това добро. – Това вече не е добро, то е дисциплина. Или ще му каже: Коленичи на земята, тури си ръката на гърдите. Детето прави тези движения, но то не знае кое какво означава. Това е дисциплина, не е добро. Като тури ръцете си така, детето не знае, че това означава единство между неговия ум и неговото сърце. Това означава събирането на пръстите, когато човек се кръсти. Майката, като не знае тия неща, заповядва на детето си да се моли, като фелдфебел и казва: Хайде сега, чети „Отче Наш“. И това не е лошо, но то не може да даде на детето онова благородното възпитание. Но като порасне, детето казва: Аз се молих, но защото майка ми е седяла пред мен. Други пък се оплакват, че не били свободни. Като станат възрастни, те правят това, което сами намират за добре. Ако е хубаво, защо да не правят това децата и като малки, и като възрастни? Но това положение е изключително.

Всички ние се намираме в изключителни положения, но тези положения трябва да се употребяват по десет пъти, но само десет пъти най-много в месеца. Иначе, това значи да си играеш с природата. Това значи, че казваш какво си готов да направиш всичко, когато това не е вярно. То е все едно, когато човек иска да вземе нещо от някого, а за да го вземе, той казва: Аз ще платя. Минава месец или два, а той нищо не плаща. Не, щом искаш пари на заем, ще си кажеш истината. За един месец десет хиляди лева не могат да се платят като от човек с твоето положение. Вие възпитавате малките деца, но като пораснат, те казват: Ние сме били в заблуждение. Не, това не е възпитание. Светските хора са дошли до положение да казват, че децата трябва да бъдат свободни. В какво седи тази свобода? Някой сам се определял в какво да вярва. В това съм съгласен. Питам: Защо до известна възраст бащата и майката са авторитети за детето? Детето абсолютно трябва да вярва в майка си и в баща си. Бащата сам трябва да бъде модел. Ако бащата каже на сина си, че никакъв Господ не му трябва, той ще изгуби своя авторитет. Бащата трябва да бъде абсолютен модел за сина си. Детето никога не трябва да бъде хванато в лъжа. Например, дойде някой в дома, и майката казва: Кажи, че ме няма.

Детето казва, че майка му я няма в къщи, но с това в него се внася вече първата лъжа. То казва: Тази работа била лесна. Утре това дете свободно ще бръкне в джоба на баща си и ще вземе пари. Това е възпитанието на миналото. Сега вие искате да се самовъзпитавате, но трябва да знаете, че всяко ново учение подразбира нов морал. Сегашният свят минава през друга една форма, която твори нов морал. Този нов морал ще преустрои бъдещето общество. Това общество не може да се преустрои със същите мерки, каквито има сега. Невъзможно е това. Животните се създадоха по друг морал от този, по който се създадоха хората, т. е. човекът. Когато дойде до човека, дойде и друг морал в света. Сега вече сме в друга една епоха. До известно време се говореше за епоха на създаването, сега се говори за епоха на еволюцията, за възраждането на човека. Създаването е механически процес, а възраждането – органически. Сега всички хора са навлезли в органическия процес, вследствие на което всички усещат големи страдания. Кой как направи една пакост, или една погрешка, веднага съзнава, че не е така и страда. Цялата бяла раса, пък и най-духовните усещат, че нещо вътре в тях ги смущава. Едно вътрешно безпокойствие има в бялата раса. От гледището, от което излизам, аз считам това състояние много естествено. Това състояние е подобно на състоянието, в което се намира бременната жена, която започва да се безпокои как ще роди детето. Като останат няколко деня до раждането, тя започва да се безпокои, да не би да стане някаква катастрофа с детето, което е зачenала. Страданията, които бялата раса носи, показват, че тя е бременна с нещо, и трябва да роди. От бялата раса трябва да се роди шестата раса. Това е вече бременността. От тази раса ще се роди новата раса, новите хора. Тези големи страдания, тези катастрофи, това изтичане на кръв, показва, че тя е дошла до едно бременно състояние, от което трябва да се роди бъдещето, великото в света. Колкото страданията са по-големи, толкова и ние сме по-близо до онзи вътрешен момент на раждане. – Вътрешно раждане. Ето, и Христос, Който дойде да проповядва това учение, Той сам трябваше да мине през големи страдания. Представете си един човек, който беше толкова чувствителен, и който сам лекуваше болни, правеше чудеса, в 24 часа трябваше да дойде при него един легион от шест хиляди души войници да му се гаврят, да го плюят, да го ругаят, да го бият и отгоре на това да Му дадат да носи един дървен кръст. И Той имаше човешко достойнство. Като беше подложен на това изпитание, кръв излизаше от порите му. Чудно е, че при това положение сърцето му не се

пукна. Всеки друг човек, на когото кръв излиза от порите му, непременно би се пукнало сърцето. Тази кръв излезе от Христа по причина на голямото, на високото налягане, на което се намираше. Но и при това положение сърцето му не се пукна. Ако се качите на височина от няколко хиляди километра, от тялото ви ще почне да излиза кръв, което се дължи на външното голямо налягане в сравнение с вътрешното. Има хора, у които вътрешното налягане е по-голямо от външното. Мисълта, която мъчеше Христа беше толкова силна, че кръв почна да изтича от порите му, но сърцето му издържа, не се пукна. Но и като Го качиха на кръста, пак не Му остана време за Неговата мъка. Доколко е верен този анекдот, не се знае, но преданието разправя следното: Когато бил на кръста, при Христа дошъл един баща, синът на когото бил тежко болен, но той се надявал само на Христа и Го помолил да помогне на сина му. Христос се обърнал към римските войници с молба да му отковат ръцете само да помогне на този болен, и после пак да Го заковат, но те Му отказали. Значи, римските войници отказали на Христа да прави последното си добро. От тогава казва историята Римската империя пропаднала, понеже забранила на Христа да изпълни последното добро. Ако и вие забраните на вашия Христос, на вашия Дух да направи едно добро, и вашата съдба е подписана. Ако и вие в 24 часа можете да се гаврите с Божественото в себе си, което е най-великото и след това да Го турите на кръста, и вашата съдба е вече решена. Римската империя в това отношение седи като пример, не че е толкова добре направила, но човек се познава в Любовта си, в края, а не в началото. За мен не важи Любовта ви в началото, но в края. За мене не важи как сте създадени в началото, но как сте в края. Аз бих предпочел в края да съм, както трябва, а не в началото. По-идейно е в началото, а не в края. Това е съвършенството.

Сега ние сме дошли на земята и мнозина питат защо са дошли. Други казват: Христос защо дойде на земята? Христос и ние сме едно и също нещо. Ние сме дошли да свършим това, което Христос преди две хиляди години поде да извърши. Сега ние чакаме Христос да дойде втори път. Но ако Христос дойде втори път на земята, знаете ли какво ще бъде Неговото идване? То ще бъде като свиренето на Паганини, когото накарали да свири на три струни. Той свирил на три струни. След това го запитали дали може да свири на две струни. Той свирил и на две. После искали да свири на една струна. Той казал, че и на една струна може да свири, но излязъл вън и повече не се върнал. Та сега, ако и вие очаквате Христос да дойде да

свири с една струна, т. е. на вашия ум, Той няма да се яви. Съвременните хора очакват Христос да се яви и да работи според техните вярвания и разбирания. Сега вие очаквате да дойде Христос в нашите форми и да направи хората крайно щастливи. Който е готов да бъде щастлив, да бъде, а който не е готов, той ще си носи своите страдания. Любовта ще дойде и ще направи всички хора щастливи. Не само в духовно отношение, но аз считам, че това щастие ще бъде както на духовния, така и на физическия свят. За мене и духовният, и физическият свят е едно и също нещо. Ако човек не познава физическия свят, как ще познава духовния. Защо? Защото духовният е крайно обширен свят, той е толкова сложен, с толкова много работи. Някой казва, че е ходил в онзи свят. – Де да е ходил в онзи свят? Ето, апостол Павел казва, че е ходил в третото небе. До там само е стигнал той. Има и нещо повече от третото небе. Казва той, че там чул и видял неща, които нито на този, нито на онзи свят могат да се видят.

Сега да се върнем към главната мисъл. Понеже се проповядва за онзи свят, аз не ви проповядвам за онзи свят. Аз ви говоря за този свят. Онзи свят е точно такъв, какъвто е този свят. Ако вие умрете и отидете неподготвени в онзи свят, ето, какво ще ви се случи. В една своя книга един американец пише свои опитности. Той получавал писма от един свой роднина от онзи свят, който му казвал: Големи са моите нещастия тук. Всичко имам за ядене и пиене, но не мога да ям. Гледам пред себе си добре сложена трапеза с ядене. Тъкмо пристъпя една крачка към нея, и тя веднага отстъпва една крачка от мене. Вече десет години откак съм дошъл тук, все се намирам на същото положение. Още не съм седнал да си хапна. Дано се върна по-скоро на земята, че да се нахраня, иначе, тук гладен ще умра. Всичко, което вижда за ядене, му се иска, но не може да яде. Така се измъчва вече десет години наред. Така ще бъде за всеки неподготвен човек, като влезе в онзи свят. Благото ще седи пред него, а той няма да може от нищо да хапне. В такъв случай по-добре е тукашният обед, отколкото духовното виждане. Обаче, и духовният свят има своя реална страна. Тя се отнася за онзи, който е подготвен. И там има ядене, от което човек може да яде. Ако ти е позволено в онзи свят да ядеш, тогава няма защо да се връщаш. Ако можеш да ядеш в онзи свят, по-хубаво место оттам няма. Но ако не можеш да ядеш, по-лош свят от онзи няма.

Сега не ви казвам да вярвате. Можете да проверите това. Ако го намерите за вероятно, добре. Но ако не го намерите за вероятно, турете го на страна. Това е мимоходом казано, само да хвърля известна светлина в

умовете ви. Едни казват, че слънцето било разтопено и имало топлина един милион градуса. Други казват, че имало 25 милиона градуса топлина. Трети казват, че имало 40 милиона градуса топлина. И това е възможно, но кой е мерил тази топлина? Казват, че това се определяло от спектъра на слънцето, според различните елементи, които се намират в слънцето. Сега, това е като една теория, като една хипотеза. Сега, както и да разглеждаме вашите разсъждения, казвам: Помнете Онзи, Който ви обича. Помнете Онзи, Който ви е правил безброй добрини. Помнете Онзи, Който всякога се е застъпвал за вас. Помнете Онзи, Който ви е създал. Обичайте Го!

„Благословен Господ Бог наш“.

Тайна молитва.

10 неделна беседа от Учителя,
държана на 2 декември 1934 г.

/Мъгла/.

София, Изгрев

ДОБРИ ВЕСТИ

„Така са добри вести от далечна земя.“

Отче наш.

„Ще се развеселя“.

Ще прочета част от 25 глава на Притчите, от 10 стих надолу.

„Духът Божий“.

Ще взема само две думи от 25 стих на прочетената глава: „Добри вести“. Това е едно изречение за децата, които отиват на училище, за да научат нещо. Онези, които нищо не знаят, отиват в първо отделение. Онези, които малко знаят, отиват във второ отделение. Това са човешки институти. В света има институти, които са за забавление, а има институти, които са за учене. Когато хората отиват в театър, това е пак за забавление. Натъжен си, наскърбен си, отиваш в театър и казваш: Това не се отнася само за мене, за всички хора се отнася. После има институти за учене като училищата. После има институти за оправяне, те са като справочни книги.

Сега да дойдем до еднообразието. Когато се говори по един и същ начин, когато се употребяват едни и същи думи, например хората често употребяват думите да живеем. Това са думи, които вече са се втръснали на хората. Да живеем?! Нима хората досега не са живели? Всички хора живеят! Или, като се каже: Да се учим! – Нима хората досега не са се учили? Всички хора са се учили. Всички хора учат, но трябва една система. Тази система се нарича организиране на неорганизираното. Да живееш, това значи да се организираш. А значението подразбира да придобиеш повече светлина. Има неща, които са необяснимост за човека. Ти не можеш да живееш в един свят, дето няма светлина; ти не можеш да живееш в един свят, дето няма въздух; ти не можеш да живееш в един свят, дето няма вода; ти не можеш да живееш в един свят, дето няма храна. Това са четири основни положения, без които не може. Следователно, ще изхождате от тези четири положения. Първо вие искате да разберете живота. Всеки за себе си ще избере известни положения. Има положения, в които ние нищо

не можем да изберем. Например детето няма власт да избере майка си. Каквато и да е майка, ще му я дадат. Ако му дадат майка с два ножа, то ще мяза на нея. Ако майка му е риба с перки, то ще мяза на нея. Значи каквато майка ти дадат, ти ще мязаш на нея. Ти не можеш да се освободиш от нея. Каквато е майка ти, такъв ще бъдеш и ти. Ти не можеш да бъдеш нито по-добър, нито по-лош от майка си. Това са съвременните условия. Следователно, каквато форма ти е дадена, ти не можеш да я измениш. Въпреки това, тази форма може да се измени. И учените хора ни доказаха, че от рибите произлязоха птиците. Когато рибите напуснаха водата, те не направиха това от добра воля, но се намериха в голямо нещастие и от зор се превърнаха в птици. Те казаха по-добре ще бъде за нас да напуснем условията на водата, да се превърнем на птици.

Казвате: По какъв начин са се превърнали рибите в птици? – Аз няма да се спирам да обяснявам това нещо, няма да обяснявам закона на еволюцията. По този въпрос има писани цели томове книги, достатъчно е само да четете от тях. В разбиранията си религиозните и учените хора се различават едни от други. Религиозните поддържат, че Бог е създал хората, а учените поддържат, че хората са дошли до това положение чрез закона (на) еволюцията, но не са създадени от Бога. Те са се развивали, като са започнали от малки същества и са дошли до положението, до което днес се намират. И учените, и религиозните хора са прави. Те са прави за себе си, а са криви за другите хора. Наистина докато хората употребяват думата създадени, тя се отнася до външната страна на живота. Еволюирането е вътрешна страна. Обаче, и еволюцията е права, и създаването е право. Следователно, когато религиозните хора разглеждат света от външната страна, те казват, че светът и хората са създадени от Бога, а когато учените казват, че хората са еволюирали, те са дошли до положението да разглеждат живота от вътрешната му страна. Значи две страни има тук – едната страна е изпъкнала, а другата е вдлъбната. Тъй щото, който не разбира този език, ще каже, че няма никакво отношение, никаква връзка между едната и другата страна, т. е. няма никакво отношение. Обаче, това са две страни на една и съща реалност. Това, което е създадено, е отвън, а това, което е еволюирало, е отвътре. Хората още не еволюират, казват, че хората са създадени по еволюция. Еволюцията не е престанала още, но има един процес още по-дълбок от самата еволюция. Този процес е изявлението на разумното в света, Бог, който се проявява, Той не еволюира. Бог нищо не придобива. Защото под думата еволюция се разбира едно същество,

което еволюира, което придобива нещо, а Бог, който се проявява в света, какво придобива? Той е всичко. Той има всичко в себе си. Той е Всезнаещ, Всемъдър. От гледището на тази философия, като създава света, какво печели Бог?

Казвам – често и вие казвате: Какво печеля аз? Или какво ще спечеля? Значи, вие заставате на положението на Божествената философия. Казвате: Аз всичко имам. Тогава, какво знаете вие? Вземете положението на Бога, Който има всичко и от нищо не се нуждае. Но вие не можете да бъдете в това положение. Вие казвате, че всичко имате, от нищо не се нуждаете, а при това все пак ще дадете ухо да чуете кой какво казал. Четете автор, четете неговия роман, но какво ще добиете? Нищо особено няма да придобиете, но все искате да кажете какво ще каже този автор. Всеки автор описва по един начин живота, тъй както го е видял и разбрал. При това, то не е още истинското положение на живота. Частичното наше разбиране е съвсем външно, съвсем субективно, то не представя живота в неговата целокупност.

Сега, аз не искам да ви говоря, както обикновено се говори, с цел да се замести една система с друга. Всички системи, които съществуват от памтивека в света, функционират едновременно. Доброто и злото функционират едновременно. Те функционират още преди Адама, защото окултните науки казват, че преди да е съгрешил първият човек, преди него са съществували други същества, които са съгрешили. Какъв е бил поводът да съгрешат, това е друг въпрос, но казва се, че техните постъпки са били от друг характер. Казват те, че някои ангели са паднали още преди човека, но какво нещо е падането? Какво нещо е паднал ангел? Това падане се дължи на някаква промяна, която е станала в техните възгледи за създаването на света. Това падане е от умствен характер, затова то е в техните клетки, в тяхното сърце и ум. Падането на човека е започнало с яденето. И действително, днес всичкото нещастие на хората произтича от яденето. Ще видите, че постоянно се говори, че този ял кокошка, а онзи не ял. Този ял агънце, а онзи ял само хляб. Друг пък само коричките от хляба и т. н. Значи, единият отупал добре чувала, а другият не го отупал. Че единият живее в къща добре мебелирана, а другият няма никаква къща и т. н. И всички считат това за престъпление. Но да оставим този въпрос настрана. Питам: На какъв креват спи рибата? Тя няма никакъв креват, никакъв юрган, спи направо във водата. Рибите нямат никакви шапки, никакви дрехи и обуща. Те са без нищо и ние не знаем. Не сме чели какво

пишат техните писатели и философи за живота, нито сме чели тяхна книжнина – всичко това е за нас терра инкогнита – непозната земя. Какво става във водата, това е забранена област, за която ние нищо не знаем и не можем да проникнем. Някои разправят, че там съществува крайно насилие. Разправят, че между тях имало големи богаташи, които в устата си имали малки фенерчета, които те от време на време отваряли и осветявали салона си, в който канили гости. Привличани от тази светлина, малките гостенчета влизали направо в този отворен салон, но оттам повече не се връщали назад. Тъй щото, за да влязат, те виждат през коя уста влизат, но отде ще излязат, нищо не се казва. Казвам: Все-таки тези риби трябва да се хранят с нещо, не могат да бъдат вегетарианци. Във водата няма никаква трева, а те гладни не могат да седят. Или ако има трева там, тя е малко, затова едни риби изяждат други, по-малките от тях. Тях пък изяждат други и т. н. Все-таки животът трябва да се поддържа. Това е едната страна на въпроса, но ние не знаем кои са били причините, които са заставили животните да се ядат едни други. На едно място в Писанието казва апостол Павел: „Гледайте, като се ядете, да не се изтребите едни други." Чудно нещо! В едно отношение в свещените книги е писано, че не трябва да се ядете, а в друго отношение виждаме, че този човек Христос, Който е дошъл със съвсем нови разбирания, казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето, и който ме яде, ще има живот в себе си. Който не ме яде, няма никакъв живот в себе си." Това е едно противоречие за хората. Докато от една страна се казва, че хората не трябва да се ядат, от друга страна Христос казва, че трябва да Го ядат, ако искат да имат хората живот в себе си. Днес казват, че хората не трябва да се ядат. И тогава хората се намират в две положения: едни казват, че не е вярно това, което е писано, а други казват, че то е символ. Добре, че Христос е обяснил мисълта си, като казва може да се яде само едно нещо в света. И когато ние казваме, че не трябва да се ядем, имаме предвид човешкия порядък на нещата. В този порядък никой никого не може да яде. А в Божествения порядък всякого можеш да изядеш. Обаче, ако човек мисли по човешки, а постъпва по Божествено, той ще дойде в едно противоречие. Питам: Ако разтворите десет бучки захар в едно кило вода, какво зло сте направили? Като изпарите водата, захарта пак ще се отдели, тя не се е изгубила. Загубата е само в нашия ум. Докато мислим, че има загуби, ние живеем в човешкия свят. Загубите остават само в човешкия свят, но не и в Божествения. Нещастия съществуват само в човешкия свят, но не и в Божествения. В Божествения свят нито загуби

има, нито нещастия. В Божествения свят има постоянни печалби. Тези два свята – човешкият и Божественият са в съприкосновение един с друг, но се различават напълно. Казано е в Свещената Книга, че ние живеем и се движим само в Бога. Ето, всеки момент, всяка секунда ние взимаме от въздуха, поемаме въздух, но кой от нас е могъл да задържи този въздух в себе си? Кой от нас е могъл досега да погълне въздуха? Колкото въздух поеме човек, го връща назад. Човек поглъща от въздуха такава микроскопическа частица, че след като живее на земята няколко хиляди години, едва ли може да събере само един грам от веществото на въздуха. След като е работил няколко хиляди години на земята, човек едва е събрал един грам материал. Това е неговата придобивка.

Сега това са ред научни твърдения. И често хората казват: Еди-кой си ме изяде, еди-кой си ме онеправда. Кого могат да онеправдаят? Слабият. Силният никога не може да бъде онеправдан. Следователно, щом страдате, вие сте слаби хора; щом ви онеправдават, вие сте слаби хора; щом боледувате, вие сте слаби хора; щом грешите, вие пак сте слаби хора. Щом не обичате, щом завиждате, вие сте пак слаби хора и принадлежите към един свят, от който никога няма да се освободите. И затова казвам: Докато живеете в този свят, вие, както сте се родили, така и ще умрете. И всеки, който ви каже, че при тези разбирания на живота, вие можете да се освободите, той не говори истината.

„Добрите вести“. Отде идат добрите вести? Добрите вести идат от Божествения свят. Тогава ти ще бъдеш силен, но силният човек има три качества: той е човек на преизобилната Любов; той е човек на преизобилния живот; той е човек на преизобилното знание и мъдрост; той е човек на преизобилната истина и свобода. Следователно, силата на човека е резултат на това, което има в себе си. Казвате, че тя може да се придобие. Ако можете да придобиете, вие ще бъдете свободни; ако не можете да придобиете, вие ще носите своето бреме и никой не може да ви помогне. Ама може да те съжалява някой. Тези съжаления са безполезни. Добрите вести трябва да ни покажат един изходен път. Кой е пътят, по който ние можем да излезем вън, т. е. не да излезем вън, а кой е пътят, по който ние можем да влезем вътре? Защото ние сега сме вън, а въпросът е да влезем вътре. Ние сме отвън вече. Де сме? В света на страданията. За да излезем от този свят, ние трябва да направим друга една погрешка. Както с друга една погрешка излязохме от Божествения свят, сега с още една погрешка трябва да излезем от този свят, в който сега се намираме. Сега

трябва да направим друга една погрешка, за да влезем в другия свят и да ни изпъдят от този свят. Защото подобното подобно лекува. Значи, за да излезем от този свят, трябва да направим друга една погрешка. Сега мислите какво престъпление трябва да направите, за да влезете в другия свят? Те да ни затворят, нито да ви обуздаят, но сами да си кажете, че в този свят, в който досега сте живели, и начинът, по който сте живели, като член на този свят, по никой начин не можете да продължавате повече и трябва да ви изпъдят навън. В Писанието е казано: „Когато баща ви и майка ви ви изпъдят, Аз ще ви приема." И наистина, докато от нашия свят не ни изпъдят навън, ние нямаме Бога в себе си. Докато не правите някаква беля в този свят, няма да ви изпъдят вън от него. Сега майсторлъкът е да направите такава беля, заради която да ви изпъдят. Това са опити. И сега всички хора, които вършат престъпления в света, това са все учени хора, за които се пише, че трябва да ги изпъдят навън. Казвате: Най-после да ме убият, да се освободя. И наистина, ако един човек могат да го убият, за да се освободи, той е разрешил вече въпроса, той е влязъл в другия свят. Ако разрушат тялото ви и по такъв начин ви освободят от затвора, няма защо да съжалявате. Ако тялото е ограничение за човешкия дух и той се освободи от това тяло, това е една добра вест за него. Обаче, има ред философи, които учат, че човек не трябва да желае да го убиват, а да живее, да живее, колкото може по-дълъг живот на земята. Но дългият живот на земята не е възможен. Човешкият живот е кратък, а Божественият живот е дълъг. Казано е, че по човешки не може да се живее дълго време на земята. Дълголетният живот е само на добрите хора. И всички онези хора, които живеят дълъг живот, все имат някаква добродетел в тях. Може да се каже за някой, че той не е религиозен човек. Религиозността още не показва доброта, нито живот в човека. Веруюто, което човек има, то е работа на неговия ум, едно качество, което той трябва да има в себе си, ако иска да живее дълъг живот. Например, ако вие имате знанието, за което окултистите говорят, вие лесно бихте се справили с болестите. Засега болестите са методи за продължаване на живота. Това са доказали много учени. Те казват, че деца, които са боледували много пъти през своето детинство, като пораснат, те могат повече да издържат. Обаче, ако някои деца не са боледували в детинството си, като пораснат, при най-слабата болест, не могат да издържат. И ще видите, че един такъв човек, едва дошъл 30 години, умира. Болестта го завлича лесно. Значи, болестите са метод за уякване на човешкия организъм. И ако вие знаете да използвате

този метод, лесно ще се лекувате. Болестта всякога се дължи или на някакъв чужд живот, който не хармонира с вашия, или тя е един излишен материал, който не принадлежи като материал на твоя организъм. Значи, ако причината на известна болест се дължи на чужд някакъв живот, който не хармонира, не е в унисон с вашия, с живота на вашето тяло, причината за това е трептенията на този организъм, които са много низки, не съответстват на трептенията на вашия организъм. Нито трептенията на вашия ум са в хармония с трептенията на чуждия ум. Следователно, три неща има като причини в човека, от които се зараждат болестите. Ако човек може да превърне, да трансформира тази чужда материя, да я организира, болестта му веднага ще го напусне. Ако по-низкия живот успеете по някакъв начин да го превърнете и да го доведете в унисон с вашия ум, този живот ще ви бъде в полза. Всеки от вас трябва да изучава този закон на превръщане, за да може да превръща своите мисли и чувства. Казано е в Писанието: „Мек ответ“. Това е онзи ответ, който може да превръща вашите мисли и чувства. Например, как може човек да се освободи от омразата или да я превърне? Той ще я превърне в Любов. Как ще се освободи от страха? Като го превърнеш във вяра. Как ще превърнете онази сила на разрушението? Като я превърнете в милосърдие. Това показва, че в човека има съответни места, центрове, чиито енергии могат да се превръщат едни в други. Следователно, умният човек трябва да знае как да превръща своята енергия от едно състояние в друго. Когато човек знае как да превръща една енергия в друга, той ще знае как да се освободи от едно нещастие. И когато се казва, че един човек може да обърне друг към Бога, това значи, че той може да превърне в него известен ред енергии, които са за престъпление, в по-висша енергия. И наистина, в човека има вложени енергии за вършене на престъпления, но с работа върху себе си той може да ги трансформира в по-високо състояние.

Съвременната криминална психология прави ред наблюдения за изучаване на човека в престъпните му прояви и се добира до ред резултати. Криминалистите френолози са забелязали, че когато черепът се разширява в широкия си диаметър напречно, има известни области над ушите, когато тези мозъчни центрове чрезмерно се увеличават. Тогава и пръстите на ръцете стават къси, а в основата си много дебели. Такъв човек вече има склонност към известни престъпления. От престъпниците те констатират, доколко тия данни са верни. Почти на всички престъпници ръцете са къси, пръстите им също къси, а главата широка. Горната част на главата им е

низка, а челото слабо развито. Обективният ум – долната част на челото е развита, устата е разкривена и издадена навън, устните дебели, а ушите не са добре оформени. Също така и едната част на челюстта не е добре сформирана. Това са резултати от патологически типове, наблюдавани от психологическо гледище. Тези типове са се отклонили от правия път на развитие. Ние по този начин не можем да разглеждаме човека, но трябва да видим кои са причините за създаване на една престъпна склонност в човека, защото всяко престъпление в човека произтича не от недоимък, но от натрупване в него (на) излишна енергия, която не е била трудна турена на работа. Тази енергия след време може да създаде голямо зло в човека. Мога да ви приведа един такъв пример от живота, станал преди около 30 години в Америка, в един град Джон Стоун. Един граф от този град намислил да направи едно голямо езеро за удоволствие на гражданите аристократи от неговата класа, и затова решил да направи един бент над реката, която минавала покрай тоз град. Те направили бента, отбили една голяма част от водата и по този начин направили едно голямо езеро над самия град, дето да се удоволствуват. Те не помислили даже, че един ден този бент може да се разруши и водата да залее целия град. Бентът бил висок около 30–40 метра. Те не направили бента под града отдолу, но го направили над града – имали за това ред съображения. Не се минали седем–осем години и водата придошла толкова много, че съборила целия бент, в следствие на което много къщи били залети до горните етажи с вода, и повече от две хиляди души били удавени. По същия начин и човек може да направи един бент в себе си, да подпуши тия енергии и да си причини сам голяма пакост. Защо? Защото един ден, когато този бент се събори, той ще завлече целия живот на този човек. От този ден жителите на Джон Стоун решили, че не им трябва никакъв бент. По същия начин, като се върви по този ред на нещата съвременното човечество се подпушило в много направления. Ако творческата енергия в човека се спре, подпуши, и той не може да мисли, да върши нещо хубаво, този човек се поставя на опасен път, той започва да мисли престъпни работи и да ги извършва. Това се забелязва в ежедневния живот. Ако на децата се забранява да прилагат своята творческа енергия, в тях ще стане подпушване и те ще се проявяват в ред отрицателни направления: в кражби, в лъжи и т. н. Коя е причината за лъжата в децата? За да се избегне кражбата, добре е във всяко село или всеки град да има една общинска или градска плодна градина с няколко хиляди плодни дървета и децата да се

пущат свободно вътре и да си късат, колкото плодове искат за ядене, без обаче да турят в торбите си. По този начин кражбата ще бъде избегната. Иначе, децата всеки ден ще се намират под силното желание да си откраднат било ябълки или орехи, или круши. Затова, дайте свобода на децата да ходят из градините да си късат свободно плодове. Казвате: Кой ще харчи тия пари за такива градини? – Ако не харчите за градините, ще харчите за затворите, дето седят да се хранят с хиляди хора, без да се използва техния труд. Аз разглеждам въпроса от друго гледище и затова казвам, че трябва да има една градина, в която да се даде право направление на децата. В това отношение на всяко дете трябва да се знае какви наклонности, какви дарби и таланти е вложила природата в него, и да се даде възможност на тия негови дарби и стремежи да се развиват правилно. Не се ли развиват правилно, това значи тази енергия в него да се подпуши и да се прояви за сметка на нея някаква престъпна наклонност. Всички престъпления сега в света се дължат именно на тази подпушена енергия в децата от миналите векове още. Не е само това, но човек като съзнае тези неща, той трябва разумно да изправи своите погрешки още от създаването на мира. Някой носи едно тяло зле организирано, с ред отрицателни наследствени качества още от миналото от хиляди години насам. Ти съзнаваш, че в тебе има нещо зло, нещо престъпно, не искаш да го вършиш, но нещо в тебе те подтиква да го направиш. Това показва, че има някакъв закон, който работи в тебе. Как се е явил този закон? Съвременните учени правят ред опити в това направление, за да научат закона, който действа в човека. За тази цел те поставят човека в магнетичен сън. Всеки човек може да се постави в такъв магнетичен сън, не в четвърта, но в трета степен, да заспи и тогава съзнанието му не е будно. В това положение на магнетичен сън, някой може да му внуши една мисъл или една идея да извърши някаква кражба или едно убийство, или някакво престъпление в точно определен ден и час. Като се събуди от този сън този човек нищо не знае и не помни, обаче когато дойде ден на това престъпление, той ще извърши точно това, което някога му е било внушено. Казвам: Ако хората знаят този закон, че като заспи човек магнетически сън, може да му се внуши да направи някакво зло, те трябва да знаят, че същият закон работи и за доброто. Ако такъв човек, който сме приспали в магнетически сън, се намира под внушението на едно добро дело, като се събуди, той ще изпитва също така едно силно желание, без да знае защо и как, да извърши едно добро дело. И той сам ще се чуди как е

направил доброто дело.

„Добрите вести“. Това са добрите вести, които идат сега в света. Докато са в будно състояние, както и да се проповядва на хората, те няма да се поправят, но като заспят, тогава могат да се оправят. Докато всички хора желаят много неща, светът няма да се поправи. Но в момента, когато те престанат да желаят, светът ще се оправи. Достатъчно, колкото са желали. Да се желае постоянно, това е престъпно. Някой иска да стане богат. Стане сутрин, моли се на Господа да му даде 500 хиляди лева. Той изпраща заявлението си, но на другата година пак иска 500 хиляди лева. Така продължава той година след година да иска от Бога богатство, но Бог не му отговаря нито на едно заявление. Защо? Той трябва, като подаде веднъж заявлението си, да го остави и повече да не споменава за него нищо. Няма последователност във вашите постъпки. Вие считате, че сте в един свят, дето постоянно трябва да искате. Ако съжаляваш, че малко си поискал, нищо няма да получиш. Някой поиска нещо, а после съжалява, че искал малко и повторно иска. Не, ти трябва да съзнаваш, че си искал повече отколкото трябва. Мъчнотията на вашия живот седи не в това, че не сте поискали колкото трябва, но че не знаете как да искате. Ако аз бях дошъл в този свят със знанието, което днес имам, нямаше да подавам на Господа заявление да ми даде 500 хиляди лева, но щях да Го помоля да ме запознае с няколко добри хора, а те със своите приятели. Ако аз бях дошъл на земята, щях да поискам от Бога едно изкуство: или да си нося цигулката на гърба и да бъда музикант, или да си нося четките в торбата, или да си нося в една торбичка една малка аптечка със своите лекарства. Така щях да си избера една от тези три професии, а другите щях да оставя на страна, защото са свързани с много разноски. Ако бях си избрал да бъда търговец, щях да нося цели тевтери, цели книги, а това ще ми струва много.

„Добрите вести“. Сега питам: Можем ли ние да вярваме на хората? Ето един принципален въпрос – това е първото положение. След това иде второто положение: На кои хора можем да вярваме, и на кои – не? После ще се запитаме, колко може да вярваме? Кои хора трябва да обичаме? И до каква степен трябва да обичаме човека? Виждаме, че това, което решим, не може да се приложи. Ти обичал ли си всички хора изведнъж да знаеш, как се обичат? Даже и когато бащите и майките казват, че обичали еднакво всичките си синове и дъщери, те не говорят истината. Срещал съм добри бащи, които ми са се изповядвали, като са ми казвали: Не зная защо, след като имам няколко сина, които обичам, но като видя малкия от тях, сърцето

особено трепва. На всички давам с разположение, като дойде ред да дам на малкия, сърцето ми някак особено се отваря, трепва нещо в мене. На всички казвам, че еднакво ги обичам, а всъщност не е така. Сега, защо е така и аз не зная. Туй са ми казвали добри бащи, то не се отнася за вас. И те са ме питали защо обичат това дете повече? Казвам: И аз не зная това. Това е лесна работа за обяснение. Аз да ви я обясня. Представете си, на масата имате две торби със злато: едната съдържа един килограм злато, а другата – десет. Коя от двете торби ще обичате повече? Разбира се, че онази, която съдържа повече злато. Или пък ако имате пет торби със злато, едната да съдържа един килограм, другата два, третата три, после четири и пет килограма. Разбира се, че вие ще обичате най-много онази, която съдържа пет килограма злато. Защо? Тя съдържа най-много от всички. Та когато някой казва, че аз го обичам, имам доверие в него, прав е този човек, той добре разсъждава. И когато някой казва, че не го обичам и той е прав. За да обичаш човека, непременно той трябва да съдържа нещо ценно в себе си, иначе напразно ще губи времето си. Казвате: Тогава, как трябва да се разбира религиозното твърдение, че трябва да обичаме всички хора? Питам: Какво разбирате под думата, че всички хора трябва да се обичат? Наистина, основно правило е, че ти трябва да обичаш всички хора като себе си. Да но все има една разлика. Човек трябва да прави в себе си ред огъвания, за да обича всички хора еднакво. Не е лесна работа тази. Ти трябва да бъдеш прозорлив човек, за да намериш в човека онова хубавото, заради което да го обичаш. За да обичаш някого, Любовта ти трябва да се основава на нещо. Ние казваме, че всички хора са направени от Бога, но докато се убедите в това нещо, изисква се голяма философия. Между хората се забелязват ред различия, които съществуват вътре в тях. За да кажете, че всички хора са направени от Бога, вие трябва да влезете в Божествения свят да живеете. Щом дойдете до Любовта, въпросът е вече разрешен. При Любовта, ние дохождаме до завършените резултати. Вие не можете да не обичате онази ябълка, която е родила много плодове, и те са узрели и увиснали на дървото ѝ. Обаче онази ябълка, която не е родила още нищо, вие не я обичате. Любовта ви към нея ще бъде в проекция.

Сега да дойдем до основната мисъл, до „Добрите вести“. В какво седи добрата вест? Най-първо тя седи в онова, което ние можем да запазим. Запазете това, което имате в себе си. Човек трябва да използва онзи начин, който е вложен в него, за развиване на това в себе си, което може да ражда, да дава плодове. Значи, човек страда от две основни неща в себе си. Първо:

Той страда, когато изгубва онова, което има в себе си. Второ: Той страда, когато е спънат от нещо, че не може да развие хубавото, Божественото в себе си. Тъй щото, две неща човек трябва да има предвид: Да не губи това, което има и да не се спъва, за да не може да развие в себе си онова, което е вложено от Бога. Затова всички трябва да воюват за две неща: Да не изгубят това, което имат и да не изгубят онова знание, с помощта на което могат да развият онези способности и дарби, вложени от Бога. Следователно, човек трябва да има ясна представа за себе си, от какво зависи неговото развитие. За да бъде справедлив, човек трябва да бъде съвестен, а съвестта е морално чувство. За да може да защитава това, което има, човек трябва да бъде твърд, непоколебим в своите убеждения. Твърдостта е пак едно чувство. За да може да се запази човек, трябва да бъде разумен. В разумността влизат няколко способности. Тия способности човек трябва да има отвън, той трябва да бъде прозорлив. Има хора, които са обективни, в тях интуицията е слабо развита. Има мъже, които са обективни, но често мъжете са субективни. Има мъже, които не вярват на жените си, обаче, когато интуицията у жената е добре развита, те трябва да дават внимание на нейната интуиция и да я слушат. Когато тя даде мнението си, нейното мнение е меродавно. Щом дойде въпрос до обективното, до материалното, там мъжът е силен, и затова, каквото той каже, жената трябва да се вслушва в думите му. Интуицията се отнася до далечните неща, които има да се случат на човека, а обективният ум се отнася до близки, до материални неща, които се случват в живота на човека. Ние трябва да знаем какво има да ни се случи. Разправяше ми един наш приятел, който сега е в онзи свят, следното: Когато бил в Париж, той беше д-р Миркович, отишъл при един ясновидец, който му предсказал всичко, каквото ще му се случи в живота. Той му предсказал и най-последното, което му се случи. Пак доктор Миркович ми разправяше друг случай. Някой си грък, който впоследствие свършил по медицина, станал доктор – доктор Ксанти, като отивал да следва в Париж по медицина, той си казал: Ако свърша науките си успешно, ще се върна в България пеш. Като свършил добре, турският посланик му дал пари за път, но той каза: Аз си обещах, че ако свърша добре, ще се върна пеш в България. И тръгнал назад за България. Като наближил родния си град, спрял в едно турско село да нощува. Вечерта му се явили насън трима турци, които му казали: Единият от тях му казва: Стани да видиш какво правят с мене. Той става, излиза в двора и вижда, че няколко души убиват един турчин и го скриват

под стълбата, като го затрупват с тор. Той става и заминава за Одрин. През нощта пак му се явяват тия трима турци, които му казват: Иди при валията и му разкажи какво си видял. Той става, отива при валията и му казва: Не съм проверил факта, но ми се присъни. Тогава валията изпраща с него един юзбашия да видят какво е станало и намират, че е станало точно така, както той разправил. Намират убития турчин под стълбата. Тогава хващат разбойниците и разследват работата. Когато си отивал в Цариград, тримата турци пак се явяват на д-р Ксанти и му казват: Ти ни направи една голяма услуга, искаме да ти дадем каквото искаш. Искай едно добро от нас да ти направим. – Искам да зная кога ще умра. Ти искаш нещо много трудно от нас, но ще знаеш, че като ти се явим, три дена след това ще умреш, ще заминеш за онзи свят. И д-р Миркович разправя, че тази работа станала точно така. Питам: Как стават тия работи? Питам: Когато се телеграфира от Цариград или от Франция, или Германия за България, как става това? – Когато се говори по радиото от една държава в друга, как става това? Става по някакъв начин. Това показва, че целият свят лежи на една разумна основа. Ако съзнанието на добрите хора се пробуди, те ще разберат как стават тия работи. Не е въпросът да се вярва в това или онова, в този или онзи, но има един начин, чрез който можем да прозрем в другия свят, дето тези напреднали същества могат да живеят. Ако прозрем в другия свят, и след това се върнем на земята, целият ни живот ще се измени. Но съзнанието на човека трябва да бъде подготвено за това. Ако човек се върне от онзи свят в този, пак ще се яви съмнението в него. След като са боледували дълго време и след това са оздравели, много хора са обещавали, че ще живеят по особен, по нов начин, но като оздравеят, те пак забравят. Но има един начин, по който да не се забравя истината.

Та казвам: Щастието на хората в този свят зависи не толкова от самите тях, колкото от хората, които ги обичат. Вие можете да не сте съгласни с това, но аз разсъждавам малко по-другояче. Силата на един нож зависи от ковача, който го е направил. Този ковач е вложил в ножа известни качества, които определят силата му. Силата на едно рало зависи пак от ковача, който го е направил. Каквото качество е вложил ковачът в ножа, такова качество и ножът ще прояви. Ако онзи, който работи с ралото, го тури в земята корава и суха, че не може да издържи и се счупи, кой е причината за това? Причината е в онзи, който управлява ралото. Значи, на същото основание, Бог, Който е направил нашия свят, нашето тяло и ни е вложил много добри качества, Той ли е виновен за нещастията, които ни

сполетяват? Причината за нещастията седи в самите нас, които си правим опити. Турям ралото в твърда земя и то се счупва. Ние сами сме виновни, че не орем в мека земя, но в твърда.

Питам: Може ли един богат човек в съвременния живот да води щастлив живот? Може ли сиромахът, който живее при сегашните социални условия на живота, да бъде щастлив? И той не може да бъде щастлив. И богатият се мъчи от нещо, и сиромахът се мъчи от нещо. И единият, и другият разрешават един много труден въпрос. Всички виждат погрешките в живота и искат да намерят кой е виновен за това положение. Май после изкарват богатите виновни за всичко. Други пък вземат сиромасите виновни за всичко, че не работили както трябва. Аз не намирам причината за неуспехите в живота нито в богатите, нито в бедните, нито в сиромасите. Според мене всичката погрешка седи в това, че когато богатите работят, те работят без Любов. И когато сиромасите почиват, и те почиват без Любов. Сиромахът няма никаква работа, а седнал да се безпокои, че няма работа. Нека седи и почива. Благодари на Бога, че няма какво да работиш. А като дал Бог повече работа на богатия, той не мисли за _и всичкото: Богатият работи без Любов, а сиромахът почива без Любов. Вложете в работата си Любов, вложете и в почивката си Любов, и всичко ще се нареди. Другояче казано: Вложете в работата, т. е. в богатството Любов, вложете и в сиромашията Любов, (и) всичко ще се нареди добре. Недоволен си, вложи в недоволството си Любов. Иначе, ако вървите по човешки начин, нещата никога няма да се наредят и нищо не може да се постигне. Как може богатият да вложи Любов в сърцата на хората? И на сто души да направи добро, те пак ще бъдат недоволни. Колкото и да плати богатият на сиромаха, последният пак ще каже: Той може повече да ми плати. И какво да работи сиромахът на богатия, последният все ще гледа да отбие нещо от него. По този начин светът не може да се поправи. Работниците и господарите не могат да си услужват едни на други. Работниците винаги ще казват, че са изнасилени от господарите си, а господарите винаги ще казват, че са изиграни от работниците си. Слугата казва, че господарят не плаща добре, а господарят казва, че слугата работи малко. В края на краищата и богатият, и сиромахът, каквото спечелят, и двамата умират. Богатият с богатството си отива ли на небето? Не отива. Сега казват, че сиромахът по-лесно може да влезе в небето. Виждаме, че и сиромахът не отива на небето. В небето, в онзи добре организиран свят, в света на Любовта отиват само онези хора, които изпълняват Волята Божия. И

богатите, които изпълняват Волята Божия, отиват на небето. И сиромасите, които изпълняват Волята Божия, отиват на небето. Но и сиромасите, и богатите, които не изпълняват Волята Божия, не отиват на небето. Казва се, че бедният Лазар отишъл на небето. Лазар е бил смирен човек, но някога и той е ял и пил като богатия. И затова като седял при вратата на богатия и поглеждал как той живее, казвал си: И аз едно време живях като тебе, ядох и пих, но сега разбрах в какво седи смисъла на живота. Доволен съм на всичко, каквото Бог ми е дал. И на кучетата, които лижат раните му , той казвал: Сега можете да лижете, каквото имам, ще оставя един ден на вас. Но какво става? Умира Лазар и отива на небето. Умира и богатият и отива на курорт, в топлите места, там да се лекува. Но като му става много горещо, устните му засъхнали, моли Аврама да прати Лазара да му накваси малко гърлото. Не е въпросът само до външното богатство. Всички трябва да бъдем богати, както Бог е богат. Всички трябва да бъдем в постъпките си както Бога. Това е философията на живота. В Бога има едно качество, че Той като мине покрай най-малките същества, спира се и им услужва. Колкото малки и да са те, макар и да не Го познават, Той е готов всякога да им услужи. Вие мислите, че като се молите на Бога, Той ви помага и отговаря. Не, той помага на ония малки същества, които не Го познават и които нито знаят какво е молитва, нито знаят как да се молят. Те казват: Господи, ние не знаем как да се молим. Ние мислим, че само на напредналите същества Бог отговаря.Не, Той се занимава и с най-малките, с микроскопическите същества. И да се молим, и да не се молим, Бог ни е осигурил. Той ни е дал изобилно вода, въздух, светлина и храна. Който иска повече от това, той трябва да бъде способен да работи. За в бъдеще всички хора, каквито да са те, колкото и да са учени, все трябва да имат поне по един или два занаята. Лекарите в бъдеще трябва да бъдат и ковачи, и зидари и на всеки да му е приятно, че може да свърши и друга някаква работа. Не трябва да се поставя само една чисто обективна наука. Слабата страна на сегашното учене е, че ние се морализираме и казваме: Трябва да се живее добре. Според мене животът не трябва да се подпушва. Не е въпросът, че трябва да се живее добре. Ние живеем добре, но животът е подпушен. Казвате: Трябва да се мисли добре. Не, мисълта не трябва да се подпушва. Казвате, че човек трябва да бъде търпелив. Не, не трябва да се подпушва търпението на човека. Когато се подпушва търпението на човек, образува се нетърпение. Ние искаме да накараме някой човек да търпи повече отколкото трябва. Той търпи, търпи, но тази пара трябва да излезе

от някъде. По-добре да се отпусне пищялката някъде, че да не стане нещо по-лошо. А ние, като видим, че пищялката в някой човек се е отпуснала, казваме, че е станал нетърпелив. Той казва: Благодари, че котелът ми не се пръсна. Всички съвременни хора са нетърпеливи, макар (да) минават за търпеливи. Аз съм виждал много нетърпеливи хора, които минават за кротички. Кротички хора са те, но са нетърпеливи.

Ще ви приведа един пример за една такава кротка мома, но нетърпелива. Разправяха ми този пример, който се случил с един млад момък. Той бил от добро, благородно българско семейство, но харесал една мома, която също минавала за много благородна. Той се годил за нея и бил много доволен, че направил добър избор. На приятелите си постоянно говорел за нея, за нейното благородство и самообладание. Един ден поканил един от своите приятели в дома на годеницата си, за да го запознае с нея. Ще видиш, казал той, какво нещо е моята годеница. Влезли в дома ѝ, запознал я с приятеля си и се поразговорили малко. След това тя излязла да ги почерпи и донесла една голяма табла със сладко. Годеникът ѝ, за да я изпита, поставил крака си пред годеницата, но като не видяла това, тя се спънала и изпуснала цялата табла със сладко на земята. Тя внимателно се навела, събрала всичко от земята и казала: Няма нищо. Излязла навън да донесе ново сладко. Годеникът се обърнал към приятеля си и казал: Видя ли какво самообладание има моята годеница? Като се оженили обаче, не излязло така. Тогава той я запитал: Де отиде твоето самообладание? – Да беше дошъл долу, да видиш какво правих от яд. Само масата знае какво беше състоянието ми. То беше дъвкане на масата! Така и всеки човек казва за нещо, че няма нищо, но като влезе в стаята си, масата знае какво тракане със зъби става. Има едно отношение, което всякога трябва да се спазва между хората. Ще ви дам един съвет, който трябва да имате предвид, без да ви уча. Не искам да ви уча, но ще ви дам един съвет. Когато дружите с някой човек, никога не го подпушвайте, оставете го свободно да се изкаже. Човек е като цвете, оставете го да се измирише, да покаже каква му е миризмата. – Ама той не мисли право. – Право мисли. Той е като роза или карамфил, оставете го свободно да се прояви. Всеки човек трябва да се прояви такъв какъвто си е, а не какъвто не е. Никого не подпушвайте. Ако не искате да обидите човека, след като ви е говорил много, а имате работа, кажете му: Много те харесвам както говориш, но понеже сега имам работа, ще ме извиниш, че ще прекъсна, но друг път бих те слушал повече. Но после след него да не кажете, че добре се освободих. Във Варна преди

години срещнах двама господа и една мома, които се разговаряха. През всичкото време говореше дамата, а те я слушаха със страхопочитание. Като се отделиха от нея, те взеха да си изтърсват яката, доволни че се освободили от нея. Много говорила, че им омръзнала. Да, но ако хората не се предизвикват едни други, те ще се изкажат много добре. Когато срещнете един човек, дайте му възможност да се изкаже. Не казвайте, че говори много. Той се намира в известна степен на развитие. И вие трябва да бъдете внимателни към него. Казвате за някое дете: Глупаво е това дете. Не, и в тази степен на развитие, то е много умно. Ако пък наистина не е умно, не говорете нищо за него, да не си напакостите. В сегашния век хората пишат във вестниците де какво станало и се разговарят по това. Като срещнат някой мъж и жена, казват: Тези хора не си живеят добре. Не, те си гугуцат помежду си, те са добри приятели. Това е най-добрата обхода, която днес може да съществува между тях. Така трябва да гледаме на живота. Казвате: Ама в еди-кое си религиозно общество съществуват такива и такива работи. – Тези хора се опознават, няма какво да се смущавате. Сега всички се опознаваме. Вие искате да видите в хората това, което няма в тях.

Питам сега: Как трябва да се прояви един добър човек? Ще ви обясня по следния начин: Ако вие обичате някой човек, ще му посвирите най-хубавото си парче, и няма да му вземете нищо. При това, както вие, така и той трябва да останете напълно доволни. Ако пред свиренето ви този човек е бил тъжен, а после се е развеселил, нали ще остане благодарен и доволен от вас? Аз считам, че това е една услуга, направена за ваше добро. Ако пък съм художник, ще ви представя най-хубавата си картина, която да внесе един хубав подтик в душата ви. Ако не можете да направите това, ще му кажете една хубава, сладка дума. Ако срещна един млад момък, ето какво бих му казал: Ще се приближа до ухото му и тихо ще му пришепна. Ти ще си намериш най-хубавата, най-красивата мома, с която ще живееш един щастлив, добър живот цели 60 години. Ако срещна един търговец ще му кажа: След 10 години ти ще спечелиш едно състояние от няколко милиона лева и къщи. Ако срещна един лекар, ще му кажа: След 10 години ти ще направиш едно откритие и ще станеш виден лекар, ще се прославиш между хората. Та сега и вие като срещнете някого, кажете му една сладка дума и той ще ви каже една сладка дума. Защо са дошли хората в света? Като поставите на грамофона една плоча, какво ще ви каже тя? Нали ще каже това, което е написано на плочата? Ако на тази плоча има написано нещо

от Бетховена или от Моцарта, или от Баха, или от Шопена, това ще изсвири. Та и вие, щом сте дошли на земята, като една грамофонна плоча, защо не свирите както трябва? Разликата е само тази, че човек е една грамофонна плоча с много ключове. Но трябва да поставите вашия ключ така, че като говорите или свирите, в дадения случай да има нужда от вашия говор.

Добрата вест. Добрата вест в света седи в следното: Вие всички сте много богати, но очаквате вашето богатство да се управлява от слугите ви. На слугите сте дали вашето богатство, те да го управляват. Всички вие сте много добри, но очаквате щастието си оттам, отдето то никога няма да дойде. Всинца вие сте кандидати за щастието, но трябва да знаете, че щастието ви ще дойде оттам, отдето не го очаквате. В света, в който е дошъл, човек е кандидат за три неща: Той е кандидат за здравето. В духовния свят той е кандидат за доброто, а в Божествения свят, той е кандидат за Любовта. Онзи, който е кандидат за Любовта, той иска да влезе във висшия Божествен свят. Който иска доброто, той е кандидат за духовния свят, а онзи, който иска здравето, той е кандидат за физическия свят. Следователно, първо искайте здравето, после доброто и най-после Любовта, за да поддържа здравето и доброто във вас.

Добрата вест. Ако ти минаваш за един сприхав господар, направи следния опит: Повикай слугите си и слугините си за един месец да се хранят с тебе, и виж след това какво мнение имат те за тебе. Ако те имат добро мнение за тебе, ти си вървял в правия път. Но ако след един месец твоите слуги и слугини нямат добро мнение за тебе и се качат на гърба ти, ти (не) си в правия път на прогрес и развитие. Питам: Ако вие поканите слугата си на гости, как трябва да го нагостите и какво място трябва да му дадете? Ако го турите отляво, ще имате един резултат, ако го турите отдясно, ще имате друг резултат, ако го турите отпред, ще имате други резултат. Коя от трите страни ще изберете? Ако го турите отдясно, той ще стане силен, ако го турите отляво, той ще стане слаб. Ако го турите пред лицето си, какво ще му дадете тогава? Да гледаш човека в лицето, това значи да изявиш своята Любов към него. В какво седи великото в човека? В неговото лице. Колко е _ щастие на човека зависи от неговото лице. Ако вие можете да концентрирате мускулите на лицето си, погледа си, устата си, да действате правилно, вашето щастие само ще дойде. В лицето на човека има мускули, движенията на които се дължат на неговата мисъл. Ако един от тези мускули мръдне от мисълта на човека, той ще развали

своето щастие. Ако в едно общество между добри хора изкривиш малко устата си, ти ще развалиш цялото си положение. Та когато човек владее мускулите на лицето си, той може с него да даде такъв израз или такова отражение, че в него да се чете Божественото. Тогава всички хора трябва да видят, че зад това лице седи цял един свят. И те ще му отдадат всичкото си почитание. Та първо ние трябва да направим лицето си красиво. Във всеки поглед, във всяко движение на устата, на мускулите на лицето, трябва да се чете, че в него има душа и дух и то от първостепенните. Не е достатъчно само човек да се задоволи с това, че е носител на една свещена идея в себе си, но той трябва да изразява тази идея. Вашето лице е нещо като небето, което постоянно трябва да се чисти. Има нещо в него, което трябва и може да се изчисти. Нашите страсти, нашите постъпки, аз ги считам като пара на небето. Един ден, когато тази пара се оттегли, нашето лице ще мяза на звездното небе с всичката онази външна красота. Сега чрез усилие във вас трябва да се премахнат онези облаци, които забулват вашия поглед, вашите възгледи. Тогава ще дойдете до добрата вест.

Казва Христос: „Ако ме любите, ще опазите моите заповеди, моя закон“. Кой е този закон? – Щастието. Щастието на човека седи в едно нещо – да люби. Щом люби всички, това значи, че той е щастлив. Да обичаш само едното, по човешки, това значи да бъдеш нещастен. И когато казваме, че обичаме Бога, това значи, че ние обичаме в душата си всички същества. Това значи да обичаш всички същества, но не вън от себе си, но да ги държиш в ума си, в душата си. Защото ти не можеш да обичаш едно същество отвън, което заема част, място от пространството. Това малко същество в тебе, което обичаш, не заема никакво място в пространството. Всички същества, които ти обичаш и които съществуват в Бога, могат да се съберат в твоя мозък, в тази малка държава. Тогава вие можете да обичате всички, понеже и те ви обичат. Какво лошо има в това да обичате онези, които ви обичат?

Добрата вест. И Писанието казва: „Примирете се!“. С кого? – С онзи, който ви обича. Сега остава на хората да се учат да се примирят. А примирение в света не може да стане без Любов. Човек трябва да има знание, да разбира, време ли е да се примири или не. Човек трябва да знае, време ли е да обича другите или не. Защото и Любовта трябва да дойде навреме и да съответства на степента на развитието на всяка душа. Изискват се много умни хора, които да обичат. Защото с Любовта си човек може да направи най-голямото добро и най-голямото зло. И със знанието е

същото: Човек може да направи най-голямото добро и най-голямото зло, ако, например, знанието му се открие преждевременно. И в свободата човек може да направи много голямо добро, но и много голямо зло. Ако на някои хора се даде голяма свобода, с нея те могат да извършат ред престъпления.

Казвам: Любовта трябва да дойде на своето време. И тя е дошла вече. Сега въпросът е какъв е пътят, отдето Любовта е дошла. Според мене, в сегашния живот Любовта трябва да започне от бащите. Значи Любовта трябва да започне отгоре, от Бога и да слезе постепенно в семействата, в бащата, в майката, в големия брат, в голямата сестра, докато най-после стигне естествения път. Този път е истинският, по който Любовта трябва да върви. Този извор, тази Любов, която иде от Бога, всички вие трябва да станете проводници за нея, да дойде до всички хора. Ако ние сме отворени проводници за тази Любов, по целия свят ще прочетете нейното благословение. Тогава сърцата на всички ще се отворят и каквото желаем, ще дойде. Всичко в света е на място, само че когато богатите хора работят, те работят без Любов. И когато сиромасите почиват, те почиват без Любов. Когато професорът преподава своите лекции, той предава за пари, а не от Любов. Когато лекарят лекува, и той лекува за пари, а не от Любов. Когато свещеникът служи и той служи за пари, а не от Любов. Днес Любовта не е стимул в живота на хората. Следователно когато направиш едно добро, мисли за Любовта. Нека тя бъде като стимул в твоя живот. Тя още не представлява онази истинска любов, която трябва да стане основа на сегашния живот.

„Любете ближния си, както себе си!“

„Благословен Господ Бог наш“.

Тайна молитва.

11. беседа от Учителя, държана на 9 декември 1934 г.

Изгрев. София

(Мъгливо, меко, но приятно време).

КОГОТО ВЪЗКРЪСИ

„Да видят и Лазара, когото възкръси от мъртвите.“

Отче наш.„Всичко в живота е постижимо“.

Ще прочета част от Евангелието на Йоана 12 глава, до 20 стих. „Духът Божи“.

Ще взема само няколко думи от 9 стих на прочетената глава. „Да видят и Лазара, когото възкръси от мъртвите.“

Лазар представлява емблем не на нещо старо, но на нещо ново. Той е човек, който е минал от едно състояние в друго. Той е човек, който е бил сляп, но е прогледнал; бил е глух, но е прочул; бил е мъртъв, но е оживял. Всекидневният живот, през който минаваме, поглъща важното в живота. Има едни условия, които спъват хората да разбират живота, тъй както би трябвало. Всички хора имат доброто желание да разбират живота, но има нещо, което ги спъва. Ако се качите на един от модерните съвременни параходи и влезете с него в морето, вие все-таки ще изгубите настроението си. Най-първо ще се качите на парахода весели, бодри, но след като пътувате известно време, вие ще започнете да повръщате всичко, каквото сте яли. Това може да се продължи няколко дена, и като излезете на сушата, ще бъдете като болни. Някои свикват на тези условия в морето, но мнозина едва издържат.

Сега това, което ви говоря, не е за децата, но за възрастните хора, които трябва да разбират, защото науката е наука само за възрастните. Ние не трябва да се спираме само върху някои статистически положения на сегашната наука. Защото сега отчасти знаем, а за в бъдеще тази наука ще прогресира. Сегашните математици след като разрешават трудни задачи, разрешават и въпроси от обществения живот. Те правят ред математически изчисления. Някои от тях са направили изчисления и казват, че сегашното знание, което хората имат, може да се събере в 99 книги, като Библията. Ако това знание се напечата в мозъка, ще остане място още за 999 книги, като Библията. Богати условия има човек за своето развитие. Значи той едва е започнал да учи. Това показва, че човек има голямо бъдеще в

общото, в цялото човечество. Обаче, човек е погълнат от личния живот, от личното разбиране, в следствие на което всеки иска да бъде щастлив на земята, и като не успява в това, чуди се защо работите му не стават така, както той иска. Много проста е причината. Той не успява, защото не знае. Ако един човек вземе цигулката и не знае да свири, ще кажете, че така е роден. Не, не е учил. Който е учил, той ще вземе цигулката, ще знае да свири. Ето и в живота: Някои хора знаят как да живеят, а други не знаят как да живеят. Всеки знае да свири една обикновена песен, но малцина са онези, които знаят добре да свирят. Разправят за Паганини следния случай: Като вървял из улиците, видял на една улица един старец около 85-годишен, седи на земята, в едната си ръка държи паничка за пари, а в другата цигулката си, с която свири, но едва стържел с лъка си. Като го видял, той се спрял при него, взел цигулката му и започнал да свири. Кой как минавал, спирал пред Паганини и стареца, слушал и хвърлял нещо в паничката на стареца. В скоро време паничката се препълнила. Старецът слушал с умиление и казал: Защо не дойде по-рано, когато бях млад, че да се учих при тебе?

Казвам: Всички вие, които сте млади, трябва да учите, та като остареете, да бъдете готови. Когато остарее, човек казва: Това не е за мене, аз съм стар; онова не е за мене, аз съм стар и т. н. И най-после той се спира само върху едно нещо, като казва: Ще се мре вече. Всички стари очакват да умират. Не е лошо човек да умре. Понякога смъртта е благословение за човека. Някой човек има стотина души кредитори, всеки от които е извадил по един изпълнителен лист, и ако той не плати, ще го турят в затвор, да лежи там около десетина години. В такъв случай не е ли по-добре за този човек да умре и да ликвидира с въпроса. Така поне не могат да го затворят. Някои се изхитряват и казват, че който има да плаща и като умре, като дойде втори път, ще плаща. Да те хванат, когато си богат, разбирам, но да те хванат като беден, какъв смисъл има в това? Да те хванат, когато имаш да платиш и разбираш закона, разбирам, но да те хванат когато нямаш да платиш и не разбираш закона, какъв смисъл има от това? Трудно е да хванете човека, когато не разбира работите.

Казвам: Ние сега се намираме в една нова епоха, в едно ново възрение. Каквото и да е човечеството, от каквото верую да са, като започнете от религиозните и светските, колкото и да се делят и различават едни от други, всички хора имат едно общо верую, а именно: Всички търсят свободата. Всички хора избират известни методи и начини, по които да

добият своята свобода. Понякога те мислят, че са я добили, но животът, през който минаваме, ние виждаме, че свободата е относителна. И това не е лошо, че свободата на хората е относителна. Че снегът се стопява, това е едно благо. Щеше да бъде нещастие, ако снегът не се стопяваше. Щеше да бъде нещастие, ако водата не се изпаряваше. Щеше да бъде нещастие, ако светлината не слизаше и ние не я възприемахме. Сегашните условия, при които се намират хората на петте чувства, мъчно може да се намери един учен, човек, който да опише органите на зрението и на слушането с всички техни функции, както трябва, както в радиото се обясняват нещата. Често хората и като учени на земята, как да използват светлината, или как да използват слушането, или обонянието, или вкуса. Не че те не искат, но има неща, които им препятстват. В съвременните хора има едно притъпяване на знанието, на слуха, на обонянието им и т. н. Почти във всички чувства на човека има едно притъпяване. Вземете, например, кучето има много по-силно обоняние от това на човека. Когато едно куче търси господаря си, то цели часове ще върви из града, по улиците, дето е минал, и най-после по стъпките му ще го намери. То има силно развито обоняние. Също така и зрението на съвременните хора е притъпено. Казвате: Ние виждаме. Това още не е виждане. Истинското виждане седи в това, човек да вижда, какво става зад планината, или какво става в самите хора. Питам: Ако сегашните хора имаха това силно развито чувство на зрение, да виждат всичко, каквото става в самите хора, щяха ли да бъдат щастливи? Ако те виждаха всичко, каквото става в света, те щяха да станат нещастни. Ето защо природата е притъпила малко зрението им, та да не виждат всичко и да живеят малко по-щастливо.

Сега аз не искам да ви изнасям противоречията в природата. Противоречията, които съществуват в света, са нещо епохално за хората. Те сами са ги създали. От памти века, откак хората съществуват, с тях заедно съществуват и противоречията, създадени от човешкия ум, човешкото сърце и от човешката воля. По този начин те упражняват известно влияние върху земята. Вземете – на земята съществуват около два милиарда хора. Това са два милиарда батерии, които развиват известна енергия, която оказва влияние върху цялата природа. Със своите мозъци хората упражняват известно влияние върху цялата земя. Те оказват грамадно влияние върху строежа на цялата земя. Ако тези хора биха концентрирали ума си в известно направление, те биха били в състояние да стопят когото и да е. Канари биха се стопили от енергията, която се излива

от човешките мозъци. Често хората страдат. Страданията не са нищо друго, освен по-гъста материя, която измъчва човека. Ако знаете законите, вие можете да концентрирате ума си и да си послужите с жизненото електричество, чрез което да разтопите вашата скръб. Скръбта ви ще се разтопи като лед и вие ще се освободите от трудностите, в които сте изпаднали. Съвременните лекари не знаят още това нещо. Ако биха знаяли това, те щяха да бъдат капацитети. Онези пък, които знаят това, те мълчат. Сега е векът на специални лекарства за подмладяване. Те вземат една жлеза от маймуна и с нея ще подмладят човека. Как ще го подмладят? – По маймунски. Хората не разбират, че някога растенията и нисшите животни, даже знаят да събират енергия от природата и да живеят по-дълго време на земята. Не е лошо да се подмлади човек, но той трябва да знае, че има и друг път за подмладяване, различен от този, с който съвременната наука си служи. От научно гледище има спор по този въпрос. Ето, алхимиците са правили много опити в това отношение. Те са поставили в съд с разни елементи някой стар човек, за да го подмладят, но като го извадят от съда, освен че не се подмладил, но е умрял.

„Да видят и Лазара, когото възкръси от мъртвите.“ Понеже умът на съвременните хора е критически, мнозина от тях казват: Лазар не е бил умрял, той е паднал в каталептически сън, но понеже Христос е знаял този закон, разбирал е малко от медицина, Той отишъл при Лазара, бутнал го, Лазар се сепнал и възкръснал от гроба. Според тях, това не е било никакво чудо, но Лазар е недоумрял, вследствие на което малко му трябвало, за да се събуди. Ако е така, аз нямам нищо против това възражение. Но ако не е така, няма и защо да споря. И едното, и другото може да бъде вярно. Тогава, кое е вярното и кое не е? Това е едно предположение, което трябва да се провери. Както един съвременен геолог може да проверява как се е създала земята или цялата вселена и да прави своите теории за произхода на земята от ред мъглявини, по същия закон и ние можем да проверим кои събития са верни и кои не са верни. Ако действително Лазар е възкръснал, според думите на Писанието, тогава в мозъците на човечеството трябва да остане едно клише. В такъв случай това клише може да се намери и да се провери, дали Лазар е възкръснал или не. Не е достатъчно само да се провери дали Лазар е възкръснал или не, но може да се провери дали той е бил болен от каталепсия или не. Природата зарегистрира всички събития така, както са станали още от памти века. В природата не съществува никаква лъжа. Хората могат да се лъжат, но в природата никаква лъжа не

може да съществува. Съвременните учени, които по закона на сравнителната анатомия проучават човешкия череп, са дошли до заключението, че по черепа на умрелия човек по-лесно може да се изучава френология, отколкото по черепа на живия човек. Ако вземете черепа на един умрял човек и турите вътре една свещ, ще можете да четете как е живял този човек. Няма да има нищо скрито покрито. Всичко е написано на човешката глава. Ако някой човек не е бил религиозен, не се е интересувал от религиозни въпроси, ще видите че на тия места черепът му е доста дебел. Ако той не се е интересувал от философия или от обществен живот, главата му и на това място е била дебела. Ако не е бил честен, и на това място главата му е била дебела. Обаче ако той се е интересувал от ядене и от пиене, черепът на това място е доста тъничък. Това са ред данни, които учените изнасят и които са верни проверени. Те са ги изучавали с ред мерки, което се вижда от много факти. Някои факти са по-силни от другите, но все-таки от толкова факти, от толкова данни, все се е дошло до едно вярно заключение. Ето, американците, които едно време осмиваха френологията, какви ли опити не са правили в това отношение. Те са свързали очите на един френолог и са му давали един череп на умрял човек и той започвал с пръстите си да пипа върху черепа, като върху клавишите на пиано и да описва точно характера на човека. Със затворени очи този човек чете като по книга. Мнозина ще кажат, че това се дължи на някаква чувствителност. Да, такъв човек е наистина чувствителен, той пипа с ръцете си и чете. С пръстите си той чувства всичките различия, които се забелязват по черепа на човека. Когато изучавате черепа на един средно развит човек, като турите пръстите си на някои добре развити центрове в него, ще усетите на тези места отделяне на топлина и на светлина, малко червеникав цвят. Ако пък този човек е добре развит, топлината е по-голяма, а светлината е с хубав, бял приятен цвят. И тази светлина ще се вижда от главата. Вие схващате тия неща субективно, но те са данни, които всеки може да провери.

„Да видят Лазара, когото възкръси Христос.“ Лазар не беше прост човек. Той беше един адепт в края на своето развитие. С възкресението той премина едно просвещение, мина от едно по-ниско в по-високо състояние на развитието си. За Лазара имаше един съвпад с идването на Христа да го възкреси. Христос му каза: „Лазаре, излез вън.“ Това е закон, който и сега съществува в природата. Не трябва да оспорвате този въпрос. Когато посеете едно житно зърно в земята, то първо започва да гние, а после

дохожда до едно място, дето този живот почва да се организира, и от него излиза едно растение, от което ще се получи не само едно зърно, но някъде 30, някъде 60, а някъде сто зърна. Това, което е вярно за житното зърно, е вярно и за човека. Като умре човекът и го заровят в гроба, нещо от него загнива и нещо остава, както в житното зърно, и започва да събира окръжаващата материя и да я организира. И хората са дошли до това положение. Сега аз не искам да влезна в една област отвлечена, или която минава за спорна. Защото ако сегашните хора говорят за онзи свят, считат ги за прости. Ученият не може да говори за онзи свят. Според мене именно учените хора трябва да се занимават с другия свят. Аз не се влияя от мнението на сегашните хора за онзи свят. Ако другият свят съществува, ние трябва да го докажем; ако пък не съществува, пак трябва да го докажем. Защо този въпрос да не е за учените хора? Че и атомите, и електроните, и йоните не се виждат, учените вярват в тях. Че ако тези неща се отрекат, почвата на науката почти се разколебава. Кой е проверил това, което съвременната наука твърди? Съвременната наука говори за слънцето, но кой е проверил това, което тя говори? Кой е проверил това, което става на слънцето? Или ще кажете, че еди-какви си елементи съществуват на слънцето. Какво е вътрешното състояние на слънцето? Ще кажете, че слънцето е имало голяма температура, т. е. не температура, но много силна енергия. Слънцето има голяма енергия. Когато се говори за температура, подразбираме слаба енергия. Някои даже изчисляват каква енергия, каква топлина възприемат от слънцето най-отдалечените планети в пространството. Те казват какво е количеството на погълнатата топлина от слънцето даже и за онези планети, които се намират на милиарди километри от слънцето. Обаче учените пропущат друг един факт. Колкото по-далеч е една планета от слънцето, толкова по-голяма акумулативна сила има тя да възприема слънчевата енергия. Съществата от по-далечните планети се ползуват от една светлина, каквато не е нужна за нас на земята. Има една светлина, която се отделя от слънцето и минава заминава покрай земята, но ние не я схващаме, а по-далечните планети я схващат и възприемат. Това са лъчите X, радиоактивни сили, които сега се откриват.

Сега да оставим на страна тези учени въпроси, с които учените се занимават. Те имат отлична задача. Учените ще съберат отлични материали, които ще се разбират в бъдеще. Те ще замязат като онзи лекар, за който се разказва един анекдот. Един младеж, който бил осъден за нещо и затворен на десетгодишен строг затвор. По някаква случайност той успял

да избяга и отишъл в странство под друго име да следва медицина. Като свършил науките си, един ден дошъл при него един сляп човек, който по някакъв изкуствен начин ослепял. Той успял да му отвори очите. Като прогледнал, обърнал се към лекаря и му казал: Ти не си ли онзи, който преди еди-колко си години ме обра? – Сега ти се изплатих. Понеже тогава те обрах, сега ти отворих очите. Ще считаш това за една лекарска визита. Да, аз те познах, ти мязаш съвсем на онзи човек. Та сега и ние вървим по пътя на едно голямо съмнение. Трябва да прогледаме – нищо повече. Един ден няма да има нужда, както сега, да се доказва съществува ли друг свят или не. Тогава няма да има нужда да се доказва понеже всички ще прогледнат. Сега има нужда да се доказва, защото хората са слепи, не виждат. Тогава ще има радио от онзи свят и хората ще се разговарят с баба си, с дядо си, ще има поща, която ще пренася писмата, ще има отиване – връщане. Какво ще се съмнявате тогава? Сега някои питат: Де е онзи свят? Не е позволено да се казва де е онзи свят. Онзи свят не е на месечината, нито на слънцето, нито на някоя друга планета. Онзи свят е на междупланетното пространство. Има някои невидими тела в нашата Слънчева система, които се населяват от души. Има една земя, която е десет пъти по-голяма от нашата, но е невидима. Като отидете на онзи свят, тогава ще я видите. Считайте това като басня, като приказки от Хиляда (и) една нощ. Турците казват: Приказки са това.

Аз ви навеждам само на някои факти. Вие отивате при някой съвременен гадател, който може да ви предскаже много неща по някои отличителни черти на вашето лице и глава. Има някои чрезмерно чувствителни субекти, които се отличават по това, че имат тънки вежди, много фина, тънка кожа, деликатен организъм и хубави черти на лицето. Като го погледне, този гадателят може да каже какво ще се случи на този човек след 15 години. Отде знае това нещо? Не (че) чете в някоя книга. Той казва: Аз виждам, че с това лице ще се случи това и това нещо. Отде знае това? Значи, за да види човек нещо и да го предскаже, това показва, че то съществува някъде. Това нещо няма да се създаде след 15 години, то съществува още сега. Тия хора имат един инструмент в себе си, подобен на барометъра, с който могат да предсказват какво има да се случи с човека с десетки години напред. Барометърът може точно да определя промените, които ще станат в природата най-малко в продължение на 24 часа. Един петел може да предскаже къде какво (ще е) времето най-малко два часа преди най-съвършения барометър с 16 барабана, каквито имаме днес. Два

часа след петела, барометърът предсказва какво ще се случи с времето, какви промени ще настанат. Забелязали ли сте, че когато времето ще се развали, мухите хапят лошо? Защо хапят? Причина за това е, че когато времето ще се развали, в природата, в атмосферата се събира електричество, което се натрупва по пипалата, по хоботите на мухите и ги силно безпокои. За да се освободят от това излишно електричество, те мушнат този онзи, и по този начин правят контакт, за да се освободят от това електричество. Така го прекарват в хората. И наистина когато времето ще се развали, мухите хапят силно. Когато мухите са миролюбиви, времето ще се поправи. Това са факти, които са проверени. И свинята минава за добър метеоролог.

Сега ще ви приведа един пример, който и друг път съм привеждал. При един български знатен свещеник отива един кадия в турско време. Отива му на гости. Когато поседял малко, свещеникът му казал: Слушай приятелю, ако мислиш да поседиш повече, съветвам те да си отиваш, защото скоро ще завали такъв сняг, че десет дена не може да се дигне. Най-малко метър дълбочина ще бъде. След два деня най-много времето ще се развали. – Отде знаеш това? – Свинята ми предсказва. Как така свинята може да предсказва такива неща? – Когато времето ще се развали, свинята взема една клечка и започва да се върти с нея, да обикаля, да играе като някоя модерна дама. Играе валс. Слушай ме, приятел си ми, искам да те предупредя. И наистина кадията си отишъл. След два деня станало точно така, както свещеникът и неговата свиня предсказали. След това кадията отишъл при един турски кадия и го запитал: Кажи ми кога ще се развали времето? Това е Божия работа. Отде ще зная аз? Как така да не знаеш, свинята на попа може да предскаже кога ще се развали времето, а ти не знаеш. Казвам: Всяко нещо, което ние не знаем, мислим, че и другите и никой друг не може да го знае. Бог знае всичките работи, но нещата са създадени, за да ги изучаваме. Сегашната природа е едно обективно училище за изучаване на законите да можете да се ползвате. Не че всичко може да се знае, изискват се хиляди години, за да се добере до една висша наука. Все още не сте дорасли до тази наука. Пък в хората още не са се събудили много от чувствата. Някои работи са много отдалечени от вас. Много пъти вие сте се събуждали вечер и не знаете де се намирате, не можете да намерите вратата на стаята.Това показва, че вие сте били в един свят със съвсем други измерения и като се връщате от там, докато се ориентирате, трябва да мине известно време. Казвам: Съвременната наука

разполага с отлични данни. Аз харесвам учените хора в едно отношение: В тях има една честност. И които вярват, и които не вярват, всичките имат добро желание да открият истината. Истинските учени като наблюдават месечината, виждат много работи, но си мълчат. Те искат да видят една физическа резка промяна в месечината, с което да докажат, че има там живот. Някои астрономи мислят, че това е илюзия, но има няколко осезателни факти, които доказват, че на месечината има живот. Но според данните на сегашните астрономи на месечината не съществува никакъв живот. Защо? Защото там има студ по-ниско от 150 градуса. Ако сегашните хора със своя организъм, който днес имат, искат да посетят месечината, те не могат да издържат там, ще замръзнат. Хората не са в състояние да издържат тази ниска температура от 150 градуса. Дали точно е такава температурата, не се знае доколко точно е измерена. Същевременно на месечината има и една непоносима топлина. При това не се знае още какво точно представят тези циркуси, които учените откриват там. Каквото и да ви кажа за тях, то ще бъде толкова вярно, колкото и това, което астрономите днес казват. Мнозина поддържат, че на месечината има живот. Сега месечината минава през едно пасивно състояние, но животът е под кората ѝ. Това е мнение на някои учени. Тези циркуси не са нищо друго освен събиране на грамадно количество мисловна енергия, която събират под кората на месечината, за да живеят. Било е време когато хората са живеели на месечината, но днес са слезли на земята, понеже там няма условия да живеят. Там са останали най-учените хора да живеят. Климатът на месечината е отличен за живеене, почти за завиждане: там няма микроби, няма прах и дим. Ако се качите на някоя лаборатория, много добре може да се наблюдава от там и небето, и земята. Ще дойде ден, когато външният обективният свят ще представя за вас терра инкогнита. За пример, когато не ви върви на земята, вие можете да обърнете погледа си към месечината. Засега влиянието на месечината се изразява през среброто, а среброто е едни лечебен елемент. Ако разбирахме свойствата на месечината, вие бихте могли да използвате среброто като елемент за лекуване на много болести. Значи среброто трансформира енергиите, които идат от месечината. Златото пък трансформира слънчевата енергия. Тази е причината, заради която хората носят златни пръстени и украшения, както и скъпоценни камъни. Особено когато се женят, хората носят златни пръстени и скъпоценни камъни. Религиозните хора казват: На човека не му трябват никакви пръстени. Не, и

пет златни пръстена да носи човек на ръцете си, добре е. Ще кажете, че е суеверие да мисли човек, че като носи златни пръстени, те ще го лекуват. Ние считаме това за суеверие, а когато вземаме разни лекарства, не считаме, че и това е суеверие. Ще вземеш някаква сол, някакво лекарство и ще мислиш, че то ще те (из)лекува. Ама изпитани били лекарствата. Според мен лекарствата могат да лекуват до толкова, доколкото вие имате вяра в тях. Ако вие знаехте как да употребявате водата, бихте могли с нея да се лекувате. Има хора, които са определени от природата за лекари. Защо? – Защото тя ги е създала с предназначението да работят за възстановяване на нормалното състояние в човека. Затова именно са пратени лекарите от природата. Те не са пратени като професионалисти, но да бъдат като среда, като външно условие за хората. Понякога хората трябва да си избират лекарите, т. е. не толкова самите лекари, колкото техните разумни предписания, които те дават. Когато лекарят предпише едно лекарство на болния, и то му подействува, това показва, че самият лекар е вложил нещо от себе си в лекарството.

Преди повече от 30 години някъде във Варненско имаше едно теке, на което една жена отиваше да лекува болни. От водата на това място тя поливаше болните, молеше се и те оздравяваха. Цяла Добруджа се събираше при нея. По едно време свещениците разбраха тази работа и забраниха на тази жена да лекува болни. Те донесоха кърпи, жито и започнаха те да вършат тази работа. Но от който момент махнаха жената, и силата на тази вода престана да действува, всичко спря. Днес това теке не съществува вече. Защо? Силата на това теке беше свързана с тази жена, която природата беше определила за тази работа.

Казвам: Всеки човек трябва да приеме онова звание, за което е изпратен. Той трябва да знае за какво е изпратен и да бъде верен на званието си. Това е разумното в живота. Той не може и не трябва да казва, че от него нищо няма да стане. Всеки човек е един важен елемент в природата и си има своето предназначение. Ако не беше така важен, не биха го изпратили на земята. Ето, ако Христос не беше възкръсил Лазара, нямаше да говорим за него. Христос възкръси Лазара и дойдоха много хора да го видят. Това показва, че Христос беше една от напредналите души, за които не беше мъчно да каже: „Лазаре, излез вън!“ Значи, Той беше господар на смъртта. Христос направи един опит, но не само с Лазара. Той и за себе си казва: „Имам власт да положа душата си, имам власт и да я взема.“ Значи, като направи този опит с Лазара да го възкръси, Той направи

същия опит и със Себе си. Ще кажете, че Лазар бил заспал каталептически сън. Добре, Лазар бил заспал такъв сън, но какво ще кажете за Христа, Който беше закован с гвоздеи и Който беше прободен с копие в гърдите, отдето протече кръв и вода? Нека сега направим такъв опит. Да вземем един човек, да го заковем с гвоздеи, да го прободем с копие, да го заровим в гроба и нека след това дойде някой лекар да го възкръси. И това може да стане, но ако тия лекари имат знанието на Христа. В Америка един американски лекар правил следните опити: След като екзекутират някого, той се наемал да го съживи и успявал. Обаче не му позволявали да прави тези опити.

Казвам: Съвременните хора са изгубили онази вяра на своето детинство. Красива е вярата на децата. Христос казва: „Ако имате вяра, колкото едно синапово зърно и кажете на тази планина да се премести, тя ще се премести“. При такава вяра няма да има нищо невъзможно. Като имате такава вяра, вие ще преместите планината. Значи, Христовото учение не е само религия, но се поставя вече като наука. Наука на опити. И преди Христа и след Христа е казано: „Опитайте ме и вижте, че съм благ“. Ето защо в съвременния живот ние трябва да поставим нашето верую на опит, да го проверим, да го изпитаме. Това е необходимо, за да няма абсолютно никакво съмнение във вас. Това, което сега измъчва хората е въпросът коя вяра е най-права. За мене права вяра е онази, която възкресява човека; права вяра е онази, която просвещава човешкия ум; права вяра е онази, която облагородява човешкото сърце; права вяра е онази, която подобрява живота; права вяра е онази, която носи мир, радост и веселие между всички хора. Това е вяра. Защо ни са много вери? Трябва ни една вяра, която да внесе разумност в нас, в живота ни. Животът сам не може да се подобри. В живота има разнообразие. Не е само един методът, по който животът може да се подобри. Казвате: Трябва да бъдат добри, но помнете едно нещо. Много са методите, по които човек трябва да работи и чрез които се работи. Не може да се приложи един метод за двама души. До това са дошли моите опити. На всеки човек, за да бъдеш полезен, за да го поправиш, трябва да приложиш един специфичен начин, метод за неговото подигане. Ако не приложите този метод, той ще стане обикновен човек. Ако приложите върху него един съответен, специфичен метод, този човек ще се подигне. Вие ще помогнете за неговото подигане. За това могат да се приведат разни примери. Всички велики хора в света дължат своето подигане първо на своите майки, като възпитатели, а после и на

своите бащи. Значи, зад себе си човек трябва да има една велика майка и един велик баща, а не един амбициозен баща и една амбициозна майка. Той трябва да има такива майка и баща, които да казват: Каквото синът или дъщерята ни постигнат, то е наше постижение. Това е правилният живот, защото доброто на един човек е добро на цялото човечество. И доброто на цялото човечество е благо на един човек. Тази идея трябва да залегне в новите основи на живота. Хората са важни и за себе си, и един за друг, както листата на едно дърво. В здравите дървета листата не капят. В здравите хора мисълта не се губи. В първо време мисълта е ясна, чиста, светла, а чувствата – постоянни и устойчиви. Мисълта може да се променя, но не се губи. Такъв човек и като страда, той винаги гледа на светлата страна. Каквито промени и да стават с него, той си има прозорци, които показват, че зад обикновеното в живота има един реален свят, на който той всякога трябва да разчита.

Сега ще ви приведа един пример. В Америка имало една група християни, които искали да поставят Христовото учение на научна основа, с цел да проверят дали то е съществувало или не. Същевременно те поддържали, че каквото човек поиска, Бог може да му го даде, да го послуша. Един млад момък, силно честолюбив, имал желание да провери това нещо. Той се молил редовно ден, два, три и повече, но колкото повече се молил, толкова повече работите му тръгвали назад. Всичко се обърнало на каша. Един ден той дошъл до пълно отчаяние и си казал: Как така се поддадох на това заблуждение! С всичкия си ум, с всичкото си образование, аз можах да се поддам на това учение, на тези думи, няма какво ще се самоубия, нищо не мога да проверя. Това не може повече да търпя, нямам отникъде изходен път. Остава ми само да се самоубия. Решил една вечер да се самоубие. Започнал да мисли по какъв начин да извърши това. Казал си: Да се убия, не искам, да се обеся, и това не е приятно. Не остава друго освен да направя като Сократа, да се отровя. Взима една чаша с отрова, слага я на масата пред себе си и си казва: Към 12 часа ще изпия отровата. В същото време един добър, чувствителен субект, добър християнин, както спи, чува един глас да му казва: Стани бързо и иди на еди-коя си улица, и еди-кой си номер да похлопаш на вратата и да влезеш вътре, да направиш едно добро. Той чува гласа, но си мисли: Дали тъй ми се е чуло? Легнал си да спи. След малко чува същия глас: Стани скоро и иди да извършиш едно добро. Той пак се вслушал, но си казал: Не съм на всичкия си ум, тъй ми се струва. Легнал повторно. Излизал вън, да не го

вика някой, никой не видял. Трети път гласът му казал: Стани, иди на определеното място! Ако не отидеш да изпълниш тази работа, ще знаеш, че това нещастие ще дойде върху твоята глава. Той отива на посочената улица и къща. Хлопа един, два, три пъти, никой не се обажда. Той пак си казал: Ето, заблуждение било. В това време чува един задавен глас: Какво искате? Какво ме безпокоите по това време? – Моля ви се господине, отворете ми! Вижда един млад човек, с разчорлена коса и със страшен поглед. Извинете, господине, изпратен съм при вас. – Седнете тогава. – Какво има? Той започнал да разправя своята история. Тогава външният гост му казал: Съобщиха ми, че сте мислил да се самоубиете! – Ти си разбрал криво Христовото учение. Аз съм изпратен да те спася и да ти кажа, че по този път са минали мнозина. Каква нужда имате? – Имам нужда от пари. Тогава гостът го взел дома си, угостил го, прегърнал го, целунал го и му казал: Не се безпокой, работите ще се оправят. До такова отчаяние са дохождали много хора, по разни причини и по различен начин. Всеки човек има нужда в живота си от връзка с невидимия свят. Аз говоря за такава връзка, която може да направи човек свободен и благороден. Не е въпросът само да се вярва в онзи свят, но онзи свят за човека трябва да бъде като чистия въздух и светлината, които той всеки момент възприема. Този въздух и тази светлина сами ще окажат своето влияние върху него. Когато се свърже с този свят, човек ще забележи как всички способности постепенно се развиват в него, и той вече излиза от рамките на обикновен човек. Той ще бъде или талантлив, или гениален. При това положение, каквито мъчнотии да се поставят пред талантливия, той нито духом отпада, нито се отчайва. Гениалният пък и десет прегради да поставят пред него, той с всички ще се справи. За него мъчнотиите не съществуват. Но за обикновения човек не е така.

Представете си сега, че вие имате нужда от пари и отивате при един банкер да искате заем. Той не ви дава. Тогава вие започвате да се молите на Бога, търсите работа, но нищо не излиза – работите ви не се уреждат. Какво трябва да правите? Представете си друго положение. Вие сте богат, имате пари на разположение, но сте болен. Викате един, двама, трима, десетина лекари, никой не може да ви помогне. Викате ги на консулт. Те се съветват, споделят помежду си, но положението ви е много тежко, но никой не може да ви помогне. Лекарите казват, че в 24 часа ще свършите. Какво трябва да (на)правите? Ето, има един такъв пример. Жената на един богат търговец-милионер, 35-годишна, заболява сериозно. Мъжът обичал жена си и викнал

12 лекари да ѝ помогнат. Всички се съветвали помежду си, разглеждали положението ѝ, но най-после дошли до единодушно мнение, че жената не може да се спаси. Тогава те казали на мъжа ѝ: Съжаляваме, но не можем да помогнем на жена ви. Тя е осъдена да си замине за другия свят. Той отишъл при жена си и ѝ казал: Лекарите намират, че положението ти е много тежко и не можеш да издържиш. Приготви се, защото според тях след 24 часа ще заминеш. Като чула това, протекли ѝ сълзите, но се обърнала към мъжа си със следните думи: Ще те моля за едно нещо, но искам да ми обещаеш, че ще го изпълниш. – Ти ми кажи какво искаш да ти услужа и ако е в моя възможност, ще го направя, но предварително нищо не мога да ти кажа. Добре, ще те моля да ми обещаеш, че като умра, няма да се жениш. Той помислил малко, после казал: Виж, това не мога да ти обещая. Навярно ще се оженя. Щом е така, ще знаеш, че и аз няма да умирам. И наистина тя оздравяла. И оздравяла жената, защото не допускала друга жена при мъжа си.

Следователно, ако дойде някой да ви убеждава, че вашето верую е криво, трябва ли да му вярвате? Вие ще постигнете веруюто си на опит и сами ще се убедите в неговата правота. Тази жена иска от мъжа си, той да не се жени за друга. Мъжът е честен, не може да ѝ обещае, защото не знае дали ще издържи на думата си. Тогава тя намира за добре да не умира. С това искам да ви наведа на закона: Когато човек повярва в нещо, има една вяра, която е мощна, силна и създава с нея чудеса. Такава вяра са имали всички талантливи гениални хора. Вярата е път за постижение. Най-хубавите неща в света са станали по пътя на вярата във всички области. В такъв случай, като сила, вярата може да се приложи във всички области на човешкия живот. Тя не е само за едного и за един случай. Тя има различни прояви. И всеки човек, който има тази вяра, в него има нещо особено. Когато вярата в човека е развита, тя създава в него добро настроение. Онези, които изучават бовариизъм, като поставят една плоскост над очите, виждат, че ъгълът, който се образува между лъча от очите на човека и тази плоскост, има различни големини. Който има вяра, този ъгъл е най-малко от 45 градуса и лъчът от очите е винаги нагоре. Такъв човек никога не отпада духом. Хиляда мъчнотии да му поставите, той не пропада. А онзи, у когото ъгълът е по-малък от 45 градуса, затова той не издържа на мъчнотиите. Той лесно отпада духом.

Казвам: Човек първо трябва да се стреми да подигне погледа си нагоре, а с това ще развие в себе си онази способност, чрез която да използва

силите в природата за своето развитие. Човешкият мозък е една силна, красива батерия, в която са вложени всичките му богатства. Ако разбирате законите на вашата глава, всички болести, страдания, нещастия, недоразумения ще изчезнат. Като бутнете само главата си, вие ще намерите Бога. Той е направил вашата глава, и вие трябва да го търсите. Бог е направил главата – радиото на човека. Ако не разбирате себе си, как ще разберете природата? Първо човек трябва да разбере себе си, а после природата. В даден случай природата е условие за него, а Бог е принцип, който живее вътре във всеки човек. Но не така, както се разбира от обикновените хора. Той се проявява отвътре. Вътрешният свят е по-голям от външния. Ако Бог е принцип, то природата е условие само. Ако разбираме този вътрешен принцип, ще разберем и природата като условие. Природата е разумна, и Бог между нас, а ние трябва да влезем между тези два полюса. Само така можем да направим живота си щастлив. Ако човек разбере този закон, и при най-големите изпитания ще може да се справи. Ето вземете Мусолини. Имаше пространства, които с години ги оправяха, но нищо не излезе. От тези местности той направи цели градове. Той знаеше как трябва да постъпи.

Сега хората очакват Христа и казват: Когато Христос дойде, Той ще опази света. – Христос ще дойде отвътре. Най-първо Христос ще дойде в нашите умове и сърца и оттам ще действува. А мнозина го очакват да дойде отвън от въздуха някъде. Ако Христос днес дойде между хората, както Го очакват, те първо ще Го поставят в затвор. Нещо подобно е писал един руски писател. Това, което Христос е направил, остана като образец. Той е образец в живота на хората. Това, което Той направи, е една възможност, която определя какво човечеството може да направи в бъдеще. Това определя какво вие можете да направите. Той казва: „Ако вярвате, вие ще направите по-големи чудеса, от тези, които Аз правя.“ Не, че Христос не може да направи по-големи чудеса на времето си, но тогава нямаше условия за тези чудеса. И затова Христос казваше: „Много неща още има да ви говоря, но още не е дошло времето за тях. Тези неща за в бъдеще ще ги знаете.“ Днес Христос седи като една възможност за хората. Те разглеждат историческия Христос, но историческият Христос е едно, космическият – друго. Христос, когото хората сега очакват, ще даде не външен подтик на хората, но един вътрешен подтик. Той ще внесе една нова идея в света. Той ще донесе една нова идея в света. Този човек, който ще дойде, ще донесе една запалка на хората. Днес те се нуждаят от един

огън, от една нова запалка, от едно ново чувство в тях. Те се нуждаят от една нова Любов. Старата любов отиде вече. Вие не можете да живеете по старому. По старому вече никой не може да живее. Отсега нататък постарому ще се раждате и ще умирате, а по новому ще се раждате. Тогава няма да умирате, но ще се трансформирате. По новому, ето какво разбирам: Когато влезете в новата култура, като не ви се иска вече да живеете, ще повикате приятелите си, ще им дадете едно угощение и ще кажете: Сбогом, аз си отивам вече. И така ще се изгубите, ще се намерите в другия свят. Тогава няма да има гробища, няма да има опявания и т. н. След 50–60 години погледнеш пак си се явил, ще кажете на приятелите си „добър ден". Това аз наричам отиване и връщане. Казвате: Възможно ли е всичко това? – Когато стане реалност, тогава ще видите възможно ли е или не. Засега е невъзможно, но за в бъдеще е възможност. Сега е възможно за малцина, а в бъдеще ще бъде възможно за хиляди хора. И тогава между този разумен свят и сегашния ще се образува една връзка. И тогава светът във всяко едно отношение социално ще се подобри, понеже скритите богатства в човека ще се разработят. Тогава ще се отвори една нова област и всички ще имат преизобилно. От това добро се нуждаят и млади, и стари. Младите няма да остаряват, а старите няма да умират. Като се наситят от живота си, старите доброволно ще си заминат за другия свят. Това ще бъде един вид, както правят богатите. Преди войната хората лесно пътуваха. Който иска да обиколи света, вземе си билет и тръгва.

Питам: Какво е било състоянието на Лазара? Възкръсналият Лазар представя бъдещата култура. Всички хора искат да видят Лазара. Когато се говори за новата култура, всички хора искат да видят какви ще бъдат хората на новата култура, на шестата раса. В шестата раса всички хора ще бъдат ясновидци, няма да има никакви крадци, никакви человекоубийци. Тогава ще има живот между братята, мир в домовете, синовете няма да делят имането на баща си, а бащата няма да изпъжда синовете си. В шестата раса навсякъде ще царува Любов. И хората ще се споразумяват помежду си. Къщите няма да имат ключове. Само ще се затварят вратите, без да се заключват стаите. И като влезете вътре, само ще бъде написано – Моля, дръжте чистота! В която къща влезете, ще се чувствате като у дома си. Ще отворите къщата, ще влезете вътре, ще се наядете и ще си заминете. Ще кажете: Това е хубаво сега, това е бъдещето, но какво да правим при сегашното положение? Хайде да ви дам един малък пример, да ви тръгне напред. Хайде, от мене да мине. Това, което желаеш на хората, връща се и

към тебе. Сега до Нова година, като срещате приятелите си, пожелайте им най-хубавото, без да говорите много излишни думи. Десетина думи са достатъчни. Много неща можете да пожелаете на човека: Можете да му пожелаете здраве, или да стане учен човек, да стане поет, музикант или художник, да стане виден лекар или държавник и т. н. Можете да пожелаете на човека да забогатее, да няма криза за него. Дано се намери някой ваш чичо, от когото да получите няколко милиона. Поправяйте ума си, за да изправи той тялото ви. Поправяйте сърцето си, за да поправи то чувствата ви. Желая доброто на всички добри хора в света. Според мене, не е лош онзи, който греши. Някой човек може да греши, може да е паднал, но в този човек има една скръб, една тъга и той се измъчва, плаче, иска да живее по човешки. Както и да го тъпчат другите хора, той има едно желание само: да се изправи. Такъв човек е добър. Казвам: На всички такива хора, които са така паднали, а желаят да се изправят, помагайте. Аз не говоря за онези, които не искат да се поправят. Аз не говоря за онези богати, които нищо не мислят. Те са на местото си. Има богати хора в света, които не знаят какво да правят със своето богатство, как да го употребят. Те казват: Дайте ни един план да знаем как да употребим своето богатство. Нека сега у всинца ви се зароди едно добро желание да помагате със своите добри мисли и чувства, със своите добри постъпки, на всички добри хора, у които има добро желание да се изправят, пък от каквото и верую да са, от какъвто обществен строй да са, без разлика. Бъдете готови да помагате на всички. Благото, което приложите към тях, ще се върне и на вас.

„Благословен Господ Бог наш“.

Тайна молитва.

12. неделна беседа от Учителя,
държана на 16 декември 1934 година

София, Изгрев

(Хубав слънчев ден, мек, приятен, почти пролетен ден.)

И ЩЕ ДОВЕДАТ ВСИЧКИТЕ ВИ БРАТЯ

„И ще доведат всичките ви братя.“

Отче наш. „Ще се развеселя“.

Ще говоря върху 20 стих от 66 глава на Исая

Има една конкретна страна на живота. Аз наричам конкретно това, което в даден случай, в даден момент може да се осмисли. Аз наричам конкретно това, което в даден момент има връзка с последващето, с настоящето, с миналото и с бъдещето. За нас важат само онези неща, които в даден случай нашето съзнание може да схваща. Аз не говоря за обикновеното съзнание, защото такова съзнание има и у животните. Аз наричам конкретно, реално това, което носи радост и веселие, което осмисля живота, което в даден момент може да се схване от нашето съзнание, самосъзнание, подсъзнание и свръх съзнание. Животът носи всичките възможности, а противоречията в живота произтичат от онзи факт, от онова неразбиране на законите, по които животът се проявява. Например, вие не знаете причините за погрешките, за спънките в света. Ако знаете причините за погрешките и за спънките в света, много от тях могат да се избегнат. Казваме: Имам една погрешка. Според мене погрешката е онова, което в даден случай представя най-голямото благо за вас. По-голямо благо от една погрешка няма. Защо? Погрешки прави само природата. Човек не може да направи погрешка. И тия погрешки, които природата е направила, тя ги изправя чрез растенето. Онзи човек, когото природата е накарала да направи една погрешка, тя ще го накара да расте, да придобие знание. Тогава, не струва ли природата да направи една погрешка? Спънките обаче произтичат от погрешките, защото като не можем да си обясним погрешките, ние се спъваме. За изяснение например ще вземем яйцето. Каква погрешка може да направи яйцето? Да се търкули някъде, не може. Да удари някого, не може. Да направи някаква пакост, не може. Гледа и седи спокойно като някой първокласен светия. Обаче, един ден на някой земеделец дохожда на ума да тури яйце под някоя кокошка, да се отопли. И след известно време гледате, че това яйце се счупва на две половини и от него излиза нещо, което не мяза на яйцето. Това нещо се

размърдва и поглеждате тук направило някаква пакост, там направило някаква пакост. Това, което излиза от яйцето само пакости прави наоколо. Значи спънките в живота произтичат от черупките на счупеното яйце. Човек може да се спъне в черупките на яйцето и да каже: В такава малка черупка се спънах. Че цялата вселена е произлязла от черупките на едно голямо яйце. Представете си колко голямо ще е било това яйце. Тези черупки мязат на големи планини, в които можете да си пукнете главата. Следователно, не се блъскайте в черупките на направените погрешки от природата. Сега вие не питайте защо стават погрешките. Ако не биха ставали погрешките, пилци не биха се явявали. Днес всички хора мислят за последствията на един свят. Вие мислите за хубавите плодове на една ябълка, за нейното дърво, но никога не мислите за процесите, през които е минала ябълката. Малкото семенце, което се посажда в земята, първо изгнива, разваля се и после започва процесът на страданието. След 20 години тази ябълка дава най-хубавите плодове. Вие се радвате само на завършените процеси, на големите, на силните, но не на тази ябълка, която поумняла, която разбрала Божиите закони и започнала да работи съобразно с тях. Докато беше в хамбара, тази ябълка нищо не знаеше, но като излезе оттам, тя поумня, научи много работи, в следствие на което дава своите плодове. Сега нито аз ще ви питам, нито вие сами ще се питате, кое е по-хубаво: Да си в някой хамбар семе или да си посаден в земята? Кое е по-хубаво: Да не страдаш и да останеш без знание или да страдаш, но да имаш знание? Кое е по-хубаво: Да не си гладен, да не гладуваш никога, но и да не изпитваш никакво удоволствие или да си гладен и след това да ти дадат да хапнеш, да изпиташ удоволствие при храненето? Понеже всички вие се намирате във второто положение, познавате, че това е проявеният живот Сега, противоречията, които съществуват в природата и в живота, не са противоречия за всички хора едновременно. Богатството за едни е противоречие за други; сиромашията за едни е противоречие за други. Това са наши схващания. В природата има и сиромашия, има и богатство, но по какво се отличава богатството в природата от това на хората? Когато някой се приближи до богатата природа, тя се отличава по това, че всякога ще го приеме в къщи си и ще му даде нещо. Щом се приближава при сиромахкинята природа, тя ще го обере и ще го изпъди вън. Законът е такъв. Ако си сиромах, иди при богатата природа. Ако си богат и искаш да се освободиш от неволята на богатството си, иди при сиромахкинята природа. Сега вие можете да кажете, че това са философски твърдения. Не,

това е една реалност. Аз разсъждавам конкретно. Животът, това е богатата природа. Като се ражда човек, това представя богатата природа. Смъртта, това е сиромахкинята природа. При раждането си човек е сиромах, а природата му дава. При смъртта си човек е богат, а природата го обира. Това са факти, но защо е така, не може да се каже – така е. Ако си бил ударен и природата те обере, ти си живял правилно. Ако не си бил ударен, ти нищо не си разбрал от живота. Трябва да те надарят, и после да те оберат. Или да ти дадат нещо, и после да го вземат назад. Според вашите обикновени разсъждения, вие ще кажете – защо трябва да ми го вземат. Аз ще обясня това нещо. Природата някой път може да ти даде нещо, и после като помисли, че ти е дала малко ще каже: Дай това нещо назад. След това, тя ще ти даде нещо повече. Като не разбираш законите, ти ще искаш да скриеш нещо от това, което природата ти е дала за себе си. С това именно, ти ще се намериш в беля. Че си задържал нещо за себе си, в това няма никаква погрешка, но ще се спънеш в разбиранията на природата. Животът седи в две неща: Да ти дадат и да вземат нещо от тебе. Каквото Бог ти е дал, и ти ще дадеш. Не задържай нищо за себе си от това, което Бог ти е дал. Задържаш ли нещо, колкото малко и да е то, ще бъде едно нещастие за тебе.

„И ще доведат всичките ви братя.“ Защо ви са братята? Животът без братя няма никакъв смисъл. Когато дойдат братята, вие всякога се радвате. Кога се радват младите моми? На кого се радва младата мома? – На брата си. На кого се радва майката? На брата си. На кого се радва бащата? На брата си. На кого се радват учителите? На братята си. На кого се радват господарите? На братята си. Всичките имат братя, на които се радват. Аз взимам брата като символ на богатата природа, която всичко дава. Сестрата пък е обратният процес. Сестрата означава това, което природата взема. Братът е животът, а сестрата е смъртта. Може да не ви харесва това, може да имате съвсем други възгледи, и мене ми е неприятно, но така е. След като взема билет за някой концерт, или за някой театър и не ми хареса, и мене ми е неприятно, но взел съм вече билета. Всички казват, че музиката е гениална, но мене не ми се харесва. В такъв случай, или аз, който съм взел билета, не разбирам от музика, или онзи, който свири, не изпълнява добре. Едно от двете. По-вярно е, че аз, който съм взел билета, не разбирам. Онзи, който свири, има около себе си 40–50 души, които управлява. Но онзи, който е взел билета, не му харесва музиката.

„И ще доведат всичките ви братя.“ Значи, първо започва с

положителното. Някой казва: Защо не дойде сестрата? Първо дохожда братът, а после ще дойде сестрата. Като дойде сестрата, ти трябва да отвориш кесията си. Понеже сега сте сиромаси, природата иде с брата, а когато забогатееете, тогава ще дойде със сестрата. Сестрата, това е най-големият бирник в природата. (Може) да ви е малко неприятно, но това е само за изяснение. Ако при сегашните условия на живота имате само раждания без смъртта, какъв ще бъде животът? Или ако имаш(е) само даване, а нямаше вземане, какъв щеше да бъде животът? Той щеше да бъде наполовина само проявен. Да даваш, това значи да се проявиш. Докато си в училището, професорът ще ти държи лекция една, две, три, четири, години наред, но щом завършиш училището, ти ще излезеш и ще трябва да се проявиш, ти трябва да започнеш да даваш. Да даваш от това, което си възприел. Ти ще започнеш да даваш от себе си. Какво лошо има в това да започнеш да даваш малка част от това, което учителите са ти дали? Значи със смъртта природата ни учи на онзи истински път да предадем, да нямаме страх. Нас ни е страх от смъртта понеже не разбираме какво нещо представлява. Страшна е смъртта за онзи, който не я разбира, за онзи, който я разбира, няма по-добро нещо от смъртта. Страшна е смъртта за онзи, който не я разбира, защото тя ще се представи пред него с най-страшното лице. Надали има по-страшно лице в света от това на смъртта, но надали има по-красиво лице от това на смъртта. Две неща има смъртта: Красиво и страшно лице.Красива е тя за онзи, който я разбира; страшно лице има тя за онзи, който не я разбира. Следователно братът, това е красивото лице на природата, сестрата, това е грозното, страшното лице на природата. Че е така виждаме по това, че в който дом влезе една мома, тя всичко разкъчква. С това аз искам да ви обясня обективно нещата. Нямам нищо против момата, но тя е като кокошка: Дето влезе, взема това, онова, всичко разкъчква. Че разровила живота, че разкъчкала нещата – нищо от това. Тя разбърква всичко, което другите са наредили. И наистина когато една мома влезе в къщи, тя иде с идеята да стане щастлива, а не да направи другите щастливи. Затова, именно идва тя в къщи. И наистина смъртта иде, за да вземе нещо, а животът иде, за да даде. Това е сега опакото на живота. Това са погрешките, това са спънките в живота. В дадения случай братът е погрешката, а сестрата е спънката в живота. Значи, братът се проявява, за да коригира спънките на сестра си, а сестрата се явява в природата, за да даде подтик на брата си да расте, да се развива, за да реализира погрешката си. Защото погрешката се реализира само в своето растене. Следователно,

само сестрата може да стане подтик да се реализира една погрешка. Сестрата става причина да се проявят онези скрити заложби, които седят в погрешката.

Сега да ви обясня. Вие казвате: Направих една погрешка. Във всяка погрешка седи едно ограничение. Например един богат човек иска да направи едно добро. Той може да раздаде всичкото си имане на бедните хора, но ще кажат после за него, че е направил една погрешка. Много голям глупец е той. Защо? Защото похарчил всичкото за сестра си. Кого похвали Христос пред учениците си? Пред Него минаваха много богати, които даваха от своето съкровище в касата и най-после мина една бедна жена, която вложи в касата последната си лепта. Христос каза: „Тази жена, която имаше една последна монета, внесе я цялата, затова тя вложи най-много от всички. Малка беше нейната лепта, но тя я вложи всичката." Казвам: Докато човек не се научи да внесе всичко, което има, той не може да разбере Божиите пътища. Да кажем, че вие искате да бъдете гениален човек. Знаете ли какво нещо е гениалността? Казвате, че искате да бъдете талантлив човек. Знаете ли какво нещо е талантливостта? Казвате, че искате да бъдете свят човек. Знаете ли какво нещо е святостта? Искате да бъдете силен човек. Знаете ли в какво седи силата на човека? Всички желания, които имате на местото си, но трябва да знаете, че силният, например, има възможността да се подигне, има възможност и да падне.Ученият със своето знание има възможност да се подигне, има възможност и да падне. При всичките възможности, които се дават на човека, той може и да падне, може и да се подигне – има възможност и за едното, и за другото.

Сега от ваше гледище. Вие имате свои възгледи за живота и казвате: Защо да е животът така? Вие гледате живота само от една страна. Например някой поглежда ръцете си и казва, че ръцете му би трябвало да бъдат по-дълги, отколкото са сега. Например, че ръцете ви са къси. Други пък не сте доволни от своя кръст, от талията си, намирате, че не сте достатъчно тънки, нямате линия, няма(те) красиви линии. Друг пък погледне врата си и намира, че е по-дебел, отколкото трябва. Трети пък намира, че носът, или очите, или ушите, или веждите му не са както трябва. Някой пък намира, че главата му е малко сбутана. Недоволен е от главата си, но не знае каква трябва да бъде. Казвам: Който иска ръцете му да станат дълги, нека стане крадец. Който иска къси ръце, нека стане престъпник, да причаква хората по горите, да им пречупва главите. Учените хора са

намерили, че ръцете у крадците са дълги, несъразмерно развити спрямо техния ръст. Всички ония, които са склонни към убийства, ръцете им са къси и дебели при основата си. За всичко това има ред физиологически причини. Защо е така? Защото крадецът, като иска да краде и види някой джоб, той постоянно проектира ръцете си към него, в следствие на което (те) се продължават с време. От постоянните усилия на неговата мисъл ръцете му се продължават. Значи, онези от вас, които имат дълги ръце, в миналото някога са били джебчии. Днес минават за скулптури, за сръчни хора, изменили са се. Значи, съзнал е после. И това не е лошо. Крадецът е обикновен човек, който, като не знае смисъла на тия неща, краде. Той казва: Имам право да взимам. Природата е позволила да взимаме. Да, в природата има разумно взимане, има и неразумно взимане. Ако взимаш нещата не на време, ти си крадец; ако взимаш нещата навреме, ти си благороден човек.

Казваме: Когато в един дом се яви един брат, ние трябва да знаем, че се намираме в богатата природа. И тогава трябва да научим закона, според който да разбираме погрешките в живота. Не плачете за вашите погрешки. Безпредметно е да плачете за погрешките си. Щом направите една погрешка, не плачете за нея, но научете урока си от нея, защо сте направили тази погрешка. Един млад момък, свършил университет, върви по улицата, вглъбен в себе си, захласнат, нищо не вижда и не чува, но си казва: Не ми върви в живота, не струва човек да живее. В това време покрай него минава един автомобил, блъсва го, той пада на земята и счупва крака си. В това време от автомобила слиза млада красива мома и спира пред този момък. Той изгубил съзнанието си. Веднага момата се загрижва за него, качват го на автомобила и като дохожда на себе си, казва: Голямо нещастие се случи с мене. Момата завежда момъка у дома си, вика лекар, поправят крака му. Тази погрешка на шофьора става причина да се запознае с тази млада мома и да се оправят работите му в живота. Питам: Кое е по-добро – младият момък да се захласне на улицата и да мине покрай него автомобил, да счупи крака му, или този момък сам да се хвърли от една канара? По-добре е за него да си счупи крака и да излезе от автомобила младата мома и да превърже крака му. По-добре е природата да те блъсне със своя автомобил и да счупи крака ти, а после тя сама да излезе на среща ти и да те лекува, отколкото ти сам да се хвърлиш от някоя канара. Природата ще те вземе с автомобила си, ще те заведе дома си, да те лекува. Оттам насетне ти ще изправиш работите си. Аз обяснявам тия неща

от друго становище. Казвате: Защо Бог е направил първата погрешка? Не Бог, но Адам направи първата погрешка. Когато Господ го постави в рая да живее щастлив в съзерцание, той каза: Господи, не мога да живея сам, направи ми една другарка. Дотегна ми, т. е. смъртта трябва да дойде в рая да живее при мене. Погледна го Господ, но като видя, че той търси сестра си, която е горе, реши да му я даде. Адам казваше: Господи, нека дойде сестра ми, заедно ще бъдем щастливи, ще видиш как хубаво ще си гугуцаме. Сега аз представям работите как седят според нашите схващания. Вие мислите, че като дойде някой при вас, ще ви направи щастливи. Възможно е и това, но само при едно разбиране. При условията, при които беше създаден Адам, това беше невъзможно. У Адама се яви едно желание, което Бог се съгласи да задоволи. Природата тогава направи една погрешка. Погрешката седеше в това, че след като се каза на Адама да не яде от забраненото дърво, той яде. Бог му каза да не яде, а същевременно му даде възможност да яде. Ако беше заградил това дърво, той нямаше да яде. Тогава Адам се изхитри, той хвърли всичката вина на Ева. Но работата не беше така, аз ще я разбуля малко. Адам казва на Ева: +Виж, на мене Господ забрани да ям от това дърво, пък аз съм и по-голям, затова виж, иди заобиколи малко около това дърво и ела да ми съобщиш може ли да се яде. Аз не искам да се хвърли вината върху мене, че не съм изпълнил Божия закон. Ева отиде около забраненото дърво, поогледа се малко, заобиколи го по заповед на Адама. Тя се върна при Адама и каза: Струва ми се, че тези плодове са много хубави. Така ли? Я тогава пак иди, виж може да има друг някой, който може да откъсне от тях и по този начин да хвърлим вината върху него. Когато отиде втори път около дървото, там имаше вече един пазач, един адепт – змията, която откъсна от плодовете на забраненото дърво, яде той, даде и на Ева, която занесе на Адама. Но видяха после, че работата не излезе, както са я мислили.

Това е вярно и в нашия живот.Често хората правят тази погрешка в своя вътрешен живот постоянно, в следствие на което в живота на всички хора се разиграва тази драма: И за млади, и за стари, и на учени, и на философи, навсякъде се разиграва тази драма. Драмата на Адама и Ева се разиграва навсякъде и в края на краищата всички казват, че не искат да грешат. Не че хората грешат, но се спъват. Грехът на съвременните хора се заключава в спънките, които те сами си създават. Хората се спъват от това, че противодействуват на Волята Божия. Вие искате да коригирате света и казвате: Защо Бог създаде света така, а не иначе? Как трябваше да се

създаде светът? Преди всичко вие не знаете как трябваше да се създаде. Като питате човека как е трябвало да бъде създаден светът, той ще каже, че човек трябва да бъде щастлив. Всеки иска да бъде най-щастливият човек в света. За един индуски махараджа се говори, че бил най-богатият човек в света, разполагал с едно богатство от 500 милиарда лева. Той наскоро оженил двете си дъщери за добри зетьове. В деня на сватбата той претеглил двете си дъщери и колкото килограма тежали, толкова килограма злато раздал на бедните като подарък за сватбата. Този махараджа може да си позволи това нещо, но ако вие жените двете си дъщери и нямате такова богатство, с какво ще ги претеглите, с пясък ли? Сега аз правя превод: Всеки човек, който се готви за невидимия свят, за онзи свят, който е нещо подобно на женитбата, т. е. минаване от едно състояние в друго, той непременно трябва да е готов да раздаде всичкото си имане, всичко онова, което е спечелил. Той трябва да остави богатството си на земята, да се хранят с него другите, а той трябва да отиде без нищо. Който отива за онзи свят, той няма нужда от пари, от къщи. Той трябва да остави всичкото си богатство на хората на земята, те да живеят с него, а той да отиде на онзи свят със своите мисли и чувства, подкрепен от мислите и чувствата на ония, на които е дал благата си да се разпореждат с тях. Само така той ще живее и там добре. Който е завършил своето развитие, той така трябва да направи.

„И ще доведат всичките ви братя.“ В това отношение Христос е най-големият ви брат, за Когото казват, че като дошъл на земята, оставил всичкото си богатство, което имал от памти века и се върнал на небето като последен сиромах. Как рисуват Христа? – С царска мантия ли? Не, рисуват го без дреха, всичко раздал, няма с какво да се облече. Днес вече Христос е облечен. Ако сегашните хора рисуват Христа необлечен, те не са прави. До възкресението Христос е бил без дреха, но днес вече не е така. Той днес е с бяла дреха със златен колан и с огърлица от добродетели около врата, от скъпоценнни камъни. Казвам: Дълбокият смисъл на живота седи в разбраната Любов, която дава подтик на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката воля за най-великите работи, които може да извърши. Вие седите понякога и си казвате: Да сме богати, да сме учени, да сме силни. Вие не разглеждате живота конкретно. Всяка семка, която се посажда в земята, има всички възможности в себе си, а външната природа представя всички условия, при които тия възможности могат да се развият. Ако мислите, че всичко онова, което желаете, може да ви се даде отвън или да

го постигнете отвън, вие се лъжете, вие не разбирате живота, вие сте на крива посока. Сега вие искате от Бога дарби. Не Бог ви е дал условия отвън, а дарбите са вложени у вас. Казвате: Духът, като дойде, ще ни научи.

Духът като учител ще ви научи, но вие трябва да разбирате външните условия, за да могат добродетелите у вас да се развиват. Щом се развият като мощни сили, посредством тях вие ще можете да постигнете желанията, които имате. Питам: Кое е онова най-силно желание в сегашния ви живот? Първото ви желание е да имате едно тяло съвършено здраво, което да бъде господар на всички болести. Истински здрав човек е онзи, който може да заповядва на всички болести в себе си. В този смисъл, човек не може да бъде здрав, ако не знае как да пее. Който не може да пее, както трябва, той не е здрав човек. И тогава аз казвам: Основен тон на живота е този, на който животът нито може да предаде нещо, нито може да му отнеме нещо. Животът може да даде на този тон само условия да се прояви. И смъртта може да даде само условия на този тон да се прояви, без да му предаде или без да му отнеме нещо. И в двата случая, и в смъртта, и в живота този тон ще се прояви. В първия случай ще разбираш, а във втория случай няма да разбираш. Представете си, че имате основния тон С. Той е зародишът на семето, което трябва да расте, да се движи, да се развива. Следващият основен тон е Д. Защо растението е основният тон? Това са философски работи. Ако човек не може правилно да вземе тона Д, той не може да расте както трябва. Растението подразбира да се даде подтик на човешките мисли и чувства да се проявят, както трябва, без никаква дисхармония. Сега като ме слушате, може би някои от вас да се обезсърчат. Няма какво да се обезсърчавате. Обезсърчават се само онези, които не разбират нещата. Като се обезсърчавате, радвайте се; и като се насърчавате, пак се радвайте. И в единия, и в другия случай се радвайте. Обезсърчението показва, че човек нищо не е придобил. Насърчаваш се, защото нещо си придобил. Онзи, който има, той трябва да е готов да даде нещо от себе си. Сега мнозина от вас разсъждават криво, като искат да се насърчават. Те трябва да знаят, че като се насърчат, ще дойде друго обезсърчение. Насърчението е само един момент. Човек не може постоянно да се насърчава. Носи насърчението в надеждата. Насърчението е последно нещо. То е само един момент на Божието присъствие, когато човек усеща, че има всички възможности в себе си. Само тогава човек се насърчава отпред и отзад, отляво и отдясно – навсякъде той се намира под онзи Божи

Промисъл, при който нищо не може да го лиши от възможностите, които той иска да постигне. Не е въпросът за времето. Ти можеш да казваш, че утре можеш да станеш цар или след хиляда години можеш да станеш цар. Защо именно утре искаш да станеш цар? Аз бих предпочел да съм един прост човек, отколкото да съм цар на мравките. Аз бих предпочел да съм един прост човек, отколкото да съм цар на животните. Когато започнат да колят животните, най-първо ще заколят техния цар, като най-угоен, като най-силен. Нито един животински цар няма тези възможности, каквито има най-простият човек на земята. Аз бих предпочел да съм най-простият ангел на земята, отколкото да съм един човешки цар. Аз бих предпочел да съм последен между архангелите, отколкото да съм цар на ангелите. Там мога да ви наредя един ред на нещата, но навсякъде бих предпочел последното място, да бъда последен, защото това последното от предшествуващото седи много по-високо.

Сега, ако разбирате тия неща, вие трябва да благодарите и да не бъдете в един застой на живота, да казвате, че нямате условия за работа, че нищо не можете да постигнете. Хубаво, какво не можете да постигнете? Като съм мислил дълго време и съм правил своите изследвания, бих желал да чуя как един стар българин описва добрата мома на сина си. Аз предполагам какво той ще пише или ще каже на сина си и затова го цитирам: От старо време, синко, е знайно, хубава мома на свят ден се познава, кога слънцето изгрява, и земята огрява. Тя е ранобудница, рано става, с кърча(т) на извор отива и вода налива. И пълни тя в дома си ги занася, и миром майка си прегръща. Такава е добрата мома. Учената мома, синко, се познава кога книгата взима, бъдещето разгадава и всичко наред поставя. Добрата мома, синко, е онази, която земята оросява. Хубавата, добра и умна мома е ангел, що отгоре слиза и мир и любов внася. Така се хубавата мома познава, така се добра мома избира. Така, според мене, пее старият българин на сина си. Но в дадения случай българинът е възпял смъртта. Както и да поставим тази песен, казваме, тук се пее на смъртта. Затова трябва да дойде братът да разреши въпроса на живота. Българинът казва на сина си: Синко, ти трябва да намериш такава мома, на която да си готов всичко да дадеш. Или другояче казано: За всичко онова велико в себе си, за онази велика добродетел, за Божественото, което търсиш, ти трябва да пожертвуваш всичко. И право е казал Христос, че ако човек намери онзи път на самоотричането, той ще постигне всичко, каквото желае. Казвате: Защо човек трябва да се отрече от себе си? Ако не се отречете от себе си, вие не

можете да намерите разрешението на онзи велик живот. Двама адепти се разговарят и единият казва на другия: Аз имам един голям далекоглед, лещата на който е 20 метра в диаметър, с него съм наблюдавал слънцето. Другият пък му казва: Това, което ти си видял от земята със своя далекоглед, аз съм го видял на самото място. Аз съм ходил на слънцето и съм видял всичко с очите си направо и зная, че има неща верни от тези, които ти си наблюдавал с далекогледа си, но има и такива, които не са точно така. И наистина, ако вие разглеждате живота като първия адепт със своя далекоглед и ако го разглеждате като втория адепт, ще има известна разлика. Онова, което ти си съзерцавал от далеч, и онова, което си изпитвал сам, са две различни неща, две разни състояния в живота.

Казвам: Важна е онази дълбока опитност, която ние имаме, а не тази временната. Важна е опитността на вечността. Само тя остава за вечността. Всяка погрешка носи известна опитност със себе си. Тогава, как ще си обясните стиха от Писанието, дето се казва: „И разкая се Бог, че създаде човека.“ Този стих означава: Бог видя, че тези блага, които даде на хората, те не ги използваха както трябва, в следствие на което си създадоха ред ненужни страдания, които приписват на Бога. Веднъж човек е облечен в тази мантия, той неизбежно ще прави погрешки, защото още неговото тяло не е създадено както трябва. Материята, от която е създадено човешкото тяло е ровка, тя още е неустойчива. Това показва, че човешкият организъм още не е добре организиран. Всичко е като паяжина. Най-малкото препятствие, което среща, е в състояние да наруши нещо в него. Най-малкото препятствие на пътя му може да го лиши от живот. Затова Бог го пази като зеницата на очите Си, да не се развали нещо, да не отиде животът му. Много пъти хората не разбират големите опасности, на които се натъкват. Голямата опасност е на лице, а въпреки това всички хора искат да бъдат щастливи. Че те са щастливи. Щастието не е извън живота, то е вътре в живота. Питам: Ако човек не е щастлив в сегашния си живот, на кой живот разчита да бъде щастлив? При сегашните условия на живота щастието на човека може да изчезне за един момент. Например, някой човек има пари, но не ги е турил в никаква банка. Докато не ги е турил в банката, той не се интересува от нея, не иска да знае какво ще стане с нея. От който момент, обаче, той постави парите в банката, веднага започва да се интересува от нея. Защо се интересува от тази банка? – Защото е вложил в нея 20–30 хиляди лева. Щом извади парите от банката, той пак престава да се интересува от нея. Казвате: Защо Господ се интересува от нас? – Как

да не се интересува? Той е вложил нещо в нас, в нашата банка, иска да знае какво ще стане с нея. Най-малкото Той е вложил живота си. Затова и се интересува от тази банка. Той иска да знае това, което е вложил в банката, ще го вземе ли назад или ще остане в банката. Когато някой каже, че Бог не се интересува от него, самата тази идея е лъжлива, това е спънка. Някои казват: Няма друг живот, като умре човек, всичко се свършва. Това е спънка. Друг казва: Мене Господ ме е забравил. И това е спънка. Ще изхвърлите всички спънки вън от ума си. Онзи, който ви е дал живота, Той се интересува от вас. Всеки ден има някой, който донася сведения на Господа, как вървите, какво правите – интересува се Той. През всичките 365 дни през годината за всеки човек се донася до Господа толкова сведения как върви той. Нима вашият син, който отива да следва в странство, не пише всеки ден писмо на баща си? Докато не се е уредил, докато е на тясно, той пише всеки ден на баща си. Като започне да се нарежда малко, той пише по едно писмо на седмицата. Като му олекне, той пише един път в месеца, и когато най-добре се нареди, той пише на баща си само един път през годината. Казвате: Господ знае. – Да, ако вашите работи съвсем се уредят, както вие желаете, никога няма да пишете на баща си. Какво нещо представя вашето писмо? То е една малка молитва, която отправяте към Бога. Започвате молитвата си, но не я свършвате и казвате: Утре ще я свърша. И утре не я свършвате, така я протакате месеци, докато най-после изпратите едно писмо до Господа. Сега едва ли в годината написвате и едно писмо на баща си. Когато се намерите на тясно, тогава написвате най-хубавото писмо, и след това получавате отговор на това писмо. Писмото се отнася до някаква помощ, след което получавате помощта. Когато съзнанието ви е будно, тогава всеки може да ви помогне. Ето, когато младият студент се беше захласнал по пътя, та го блъсна автомобилът и излезе след това младата мома и го заведе в къщи си, това беше едно щастие за него, изпратено му от Провидението. На пръв поглед нещастие е за него, че кракът му се счупва, но впоследствие от това нещастие се създаде неговото щастие – кракът му се излекува и работите му се оправиха. Костта му лесно може да зарасне. Най-после и Христа прободоха в ребрата. И до днес още Христос носи тази рана между ребрата Си и не може да заздравее. Отворена е раната на Христа. Знаете ли какво е казал един еврейски равин за разните народи, както и за евреите? Този учен равин, след като определил кой народ какво място ще заеме, за евреите казал, че ще заемат онова пробито място между ребрата на Христа, за да го

запълнят. Целият еврейски народ ще влезе в тази дупка, в това пробито място, за да оздравее раната на Христа. Когато Израил се обърне към Христа и запълни тази дупка, тогава ще се оправи и цялото човечество.

Сега новото схващане, което трябва да имате за новата година, е, че от всички се изисква непреодолима вяра. Отправете отчасти поне тази Божествена Любов, която действува у вас. Защото понякога хората имат особено схващане за Любовта. Това е човешко схващане. Временната любов е временно положение. Любовта е конкретна. В Любовта всякога има едно чувство, едно желание да услужи и да помогне. Тя не прави никаква разлика между едно и друго същество. В Божествената Любов няма абсолютно никакво лицеприятие. Когато срещна един вол, той не е като човека за мене, но аз веднага виждам на кое място в човека е поставен той. Животните, насекомите живеят в големия човек. И затова, като видя едно малко насекомо, веднага определям мястото му в човека. Следователно, както удовете са свързани в човека и всеки е поставен на своето място, така и всички животни съставят целия човек. Не мислете, че това, което Бог е създал, е нещо неразумно. Вземете когато ще се строи къща, първо се създават материалите за тази къща: керемидите, дърветата, камъните, а после и цялата къща. Също така и човекът: Преди да създаде човека, Бог създаде материалите, от които той ще бъде направен, и после го сглоби от тези материали. Значи, всички животни, птици, риби, насекоми, растения, вода, въздух, светлина и тъмнина, това представят материали, условия, от които човек трябваше да бъде създаден. В човека има и тъмнина, и светлина, и вода, и въздух, и твърда почва, и зверове, и млекопитающи, и змии, и гущери, и насекоми, и растения – всичко това съществува в самия човек. Човек е между тях, разхожда се като в рай и ги управлява. Когато човек сгреши, Господ го изпъди от рая и тогава животните взеха надмощие в него. Той стана последен слуга и се обезсърчи. Понякога мислите на човека не му се подчиняват, някога чувствата му не се подчиняват, а някога и постъпките му не се подчиняват. Това не е той, това са мислите, чувствата и постъпките на животните в него, които не искат да му се подчинят. Някой казва за някого: Иде ми да го удуша. Или ще взема едно въже да го завържа. После се чуди отде са му дошли такива мисли на ума. Защо трябва да се чудите? Преди човека хиляди години паякът е обвързвал с паяжината си мухите. Той отдавна е знаял това изкуство, на което и човек днес се учи. Змията пък обвие добре човека, натроши костите му и после го глътне. И тя знае този занаят

отдавна. Друг казва за някого: Иде ми да набия този човек, че да ме помни. Какво изкуство има в това? Най-лесно е да набиеш човека. Питам: Какво трябва да прави човек сега? Истинският човек се изразява в това да знае как да рисува, да знае как да свири, да знае да пее, да знае да гради, да знае да говори. Още хиляди изкуства може да има човек. Някои си представят небето сбор от ангели, които свирят на китари и пеят. Действително, на небето всички свирят на китара, но вие, като отидете, на каква китара ще свирите? Като отидете на небето, веднага ще ви запитат от кого е тази песен, кой е този пас_на невидимия свят не търпят невежи хора, понеже с мисълта си те разстройват концерта. Докато ви изпратят навън, те ще престанат да свирят, но щом ви изпъдят, веднага продължават свиренето. Като дойде някой при мене, облещи се и казва: Дотегна ми да страдам. – Че колко си страдал? Я ми кажи най-голямото си страдание. Никой не ме почита, никой не ме уважава, никой не ме обича. Никой не мисли за мене. Бял ден не съм видял. Не мога да спя хубаво, не мога да се наям, както трябва и т. н. – Добре, ето аз съм първият, който ще те нахраня добре, но и от тебе искам нещо. Ще ти дам една хубава супа, първото меню, от която ще вземеш само 25 лъжици. Ако вземеш една лъжица повече, втори път няма да ти дам никакъв обед. От второто блюдо, което ще ти дам, ще вземеш само с трите си пръста и то десет хапки. От третото блюдо пък ще вземеш само пет хапки – нищо повече. Ами човек може ли да се наяде с толкова малко ядене? Това е вече старата философия. Дали може да се наяде или не, аз не искам да знам за това, но ще му дам толкова ядене, колкото да помни ден и нощ – никога да не го забравя. Аз не искам да нахраня този човек до насита, но така да си хапне, че всякога, като ме срещне, да каже: От онова ядене няма ли да ми дадеш пак? След това ще дам на този човек отличен костюм, първокласен, но с условие да не направи на него нито едно петно. После ще му дам едни много хубави обуща, на които отгоре да няма нито капка кал, а отдолу може да имат. И най-после ще му дам една хубава шапка, на която нито една муха да не остави своите извержения. Много искаш. Че това са обикновени неща. Изискванията на духовния свят са много по-големи. Невидимият, духовният свят е готов да ни даде много нещо, но ние не сме в състояние да запазим това, което ще ни даде. В това седи нашата спънка, че ние не сме в състояние да запазим онова, което ни се дава. Например, срещне ви един ангел, който е слязъл от небето специално за вас и ви обикне, но вие веднага ще се усъмните в него. Така минавате и отминавате вашите ангели

– без да им отговорите. Колко ангели са ви обиквали. Вие казвате: И този е като другите. Оттам насетне тези ангели си заминават. И след тях започват да се изреждат други същества, но вече отрицателни. От този момент вие ставате един нещастен човек. През целия си живот. Това е, което християните наричат зла съдба или закон. И апостол Павел говори за закона, но и досега още не е разрешил този въпрос. Под думата закон, ние разбираме карма. Законът отпосле е влязъл в света. Кармата влезе в света, след като хората съгрешиха. Преди да бяха съгрешили хората, карма нямаше в света. Тя влезе след съгрешаването. А законът на Любовта съществува преди закона на кармата. Апостол Павел казва: „По закон никой няма да се оправдае, но по благодат." По закон всичко трябва да се изпълни, но невъзможно е всичко да се изпълни, но по закона на Любовта, бащата, който те обича, ще ти даде всичко онова, което искаш, или всичко онова, което можеш да изпълниш и да използуваш.

„И ще доведат всичките ви братя." Отде ще дойдат тези братя? От Господа. Знаете ли какво ще бъде вашето състояние, ако в даден момент вие можете да почувствате всички ваши братя, които идат от Бога, на които съзнанието е будно, като истински свои братя? Ако вие можете да ги почувствувате и ако те могат да ви почувствуват, веднага те ще ви дойдат на помощ. Тези братя няма да кажат, че Бог ще ви помогне. Те ще ви напишат следното писмо: С днешна поща ви изпращаме един чек от 20 хиляди лева или един хубав костюм, или едни хубави обуща – кому от каквото се нуждае. Питам: Можете ли да бъдете нещастни, ако сте в такъв един свят? Не можете да бъдете нещастни. Казвате: Възможно ли е това? Възможно е само при едно условие, а именно ако се освободите от закона на кармата и влезете в закона на Любовта. А не както правите сега, де кого срещнете да мушкате. Докато ти единого обичаш, а другиго не обичаш и докато правиш разлика между един и друг човек, ти не си разбрал Волята Божия. Мъчно нещо е да обичаш човека. Аз разбирам положението ви, зная причините за това. Дойде някой при тебе, иска да му дадеш нещо, да му дадеш пари, а ти сам се намираш в нужда. Той обаче настоява, сърди се, гневи се. Най-после и ти се разгневиш. Ако този човек беше дошъл в момента, когато и ти имаш в изобилие, разбирам, но той иде тогава, когато ти нямаш. При това той иска една голяма сума. Този човек е в състояние да те предизвика. При друг случай някоя мома се влюбила в някой момък. Не е лошото в това. Любовта е благословение от Бога, но след като се влюбила, започва да го ограничава и да му казва да не гледа другите жени.

Ето, там е белята. Че как да не ги гледам? Господ не създаде само тебе, създаде и другите моми. Както гледам тебе, така ще гледам и другите. Тогава той ѝ дава един прав отговор: Докато си жива, ще гледам и другите като тебе, но щом умреш, тогава ще гледам само тебе и ще си казвам, че като тебе друга нямаше. Това е едно психологическо състояние.

Казвам: Хората се намират в едно постоянно противоречие. Кога? Когато се намерят пред съблазънта. Съблазънта неизбежно ще дойде. Съблазънта е спънка в живота, нарочно поставена за изпитание на хората. Вървят две благородни деца, връщат се от училище и се разговарят помежду си. Едното от тях вижда един орех и казва на другото: Тези орехи дали са узрели вече? Кой ги създаде? Другото отговаря: Тези орехи Господ ги създаде и ние можем да ги опитаме, да си обрулим няколко. Има ли някой да ни види? – Никой няма да ни види. Ами как ще си обрулим? – С тоягата. Вземи тоягата и да вървим. Тръгват двамата, обрулват си по 20 ореха и продължават пътя си. Най-първо те свалят горната зелена черупка, но изцапват ръцете си. Казват: Майка ни ще ни пита де се нацапахте. След това счупват твърдата черупка и изяждат ядката. Казват си: Много сладък е орехът. Друг път, като минем, ще си обрулим по 40 ореха. Ще кажете, че майките им ще питат де са ходили да крадат орехи? Казвам: Ако човек наистина е убеден в това, че Бог е създал ореха той има право на 20 ореха. Гладният човек винаги има право на 20 ореха – нищо повече. А когато някой запази орехите само за себе си, той няма право, той не е разбрал закона. Той иска да търгува с орехите, но това (е) друг въпрос, това са криви възгледи. Много хора имат такива възгледи: Именно, те искат да търгуват, да станат търговци, чиновници, да си наредят живота добре, да имат всичко на разположение. Те искат да наредят живота си по човешки, но щастието не седи в това. Днес можеш да станеш чиновник, но утре да те хване някаква болест. След това могат да ти дадат няколко месеца отпуск, но най-много година, но в края на краищата ще те уволнят. Ти можеш да си богат човек, но след време да осиромашееш. Ти можеш да си учен, учен човек, но след време да изгубиш паметта си. Има неща, които могат да ни лишат от онези блага, които сега имаме. Има едно условие, при което можем да запазим онова, което имаме. Онази вода, която е в контакт с извора, от който извира, колкото и надалеч да слиза, има шанс да се изчисти, но онази вода, която излиза от пороите, всякога ще си остане мътна. Другояче казано: Ако ние сме във връзка с живата природа, тъй както Бог се проявява в нея, ще имаме възможност да постигнем всичко

онова, което желаем. И за да се постигнат нещата, има само един път. Ако например заведете едно дете при някой ясновидец, той може да каже какво предстои на това дете да се случи до най-дълбоката старост. И каквото каже, така ще се сбъдне. Изобщо, могат да се сбъднат само онези неща, които са предначертани. Музикантът, който е роден за музикант, такъв ще стане. Архитектът, който е роден за архитект, такъв ще стане. Художникът, който е роден за художник, какъв ще стане. Поетът, който е роден за поет, такъв ще стане. Кой за каквото е роден, такъв ще стане, ако работи. Някой казва: Ами аз за какъв съм роден? Все си роден за нещо. Аз говоря само за онези хора, които са родени, защото има такива, които още не са родени. Но да оставим този въпрос на страна. Като говоря за раждането, аз го вземам не в този смисъл, (в) какъвто обикновено се разглежда. Казва се в Писанието: „Ако не се родите изново.“ Това е вече второто раждане, за което говори Писанието. Но аз имам предвид първото раждане на човека. Всички, които ме слушате сега, имате първото раждане. Следователно, всички имате възможност да постигнете онова, за което сте родени, онова, което е вложено у вас от природата. Това, което тя е начертала, това е достатъчно за вас. Това, което тя е начертала, е хиляди пъти по-добро от това, което вие се стремите да постигнете. То ни най-малко няма да ви донесе това щастие. Какво ще придобиете, например, ако искате да станете министър на просвещението? От сутрин до вечер ще идват при вас този онзи, че еди-кой си бил уволнен и разни интриги ще ви носят. Какво ще придобиете от това? Като седите три–четири години министър на просветата, най-после ще оглупеете. Според моите схващания, като дойде един министър на просветата, с един общ указ той трябва да назначи всички учители. Всеки учител ще бъде назначен, дето иска, и при това няма да има никакво състезание помежду им. Ако аз бих станал министър, щях да стана такъв само при условие, ако мога да назнача всеки учител на това място, което той иска. Ако се намерят двама учители, които искат да вземат едно и също място, аз не бих станал министър. После на всеки учител ще се плаща толкова, колкото той може да носи, колкото той иска. Пробният камък за заплатата на учителя ще бъде този: Ще му се даде толкова злато, колкото той може да носи на гърба си на разстояние хиляда километра. Ако някой иска 40 килограма злато, толкова ще му дадем. Но ако може да изнесе това злато на разстояние 40 километра, то ще бъде негово. Ако не може да го изнесе, няма да му се даде. Освен това на всеки учител бих платил по сто английски лири на месец. С това аз не искам да

агитирам, но изнасям една идея само. Или по право на всеки бих дал по 120 английски лири на месец, за всеки един дом астрологически, ще се паднат по десет лири. Само по такъв начин той ще може да минава от един дом в друг. Значи, за да обиколиш цялата земя, ще вземеш един билет, който ти струва 120 английски лири.

Сега да дойдем до реалното, до същественото в живота. Има неща отвлечени, към които вие се стремите, но те не са съществени, не са потребни за вас. За вас е необходимо да имате едно положително, едно здраво разбиране, но да не боледувате, но след всяко боледуване да ставате по-силни, отколкото сте били по-рано. Аз изключвам болестта. Болестта, това е една погрешка на природата. Доказано е, че след всяка болест организмът укрепва физиологически. И наистина, всички онези деца, които са боледували в ранната си възраст, като станат възрастни живеят по-добре, и издържат повече от онези, които никак не са боледували. В този смисъл, аз не изключвам болестите, които укрепяват организъма, не изключвам и страданията. Ако страданието е на место и не е спънка в живота на човека, то има смисъл. Страдание, което носи след себе си знание за душата, то е на местото си. Болест, която носи след себе си усилване на организма, тя е на местото си. Не се страхувайте от болестите. Като дойде било ревматизъм, или главоболие, или гърлоболие, или друга някаква болест, трябва да се радвате, те носят нещо добро със себе си. При всяка болест има разширение. Глава ли ви заболи, гърло ли ви заболи, вие се разширявате. Във всяка болка (се) крие нещо красиво. Като ви заболи нещо, вие веднага започвате да мислите. Аз не говоря за онези болести, които носят нещо обезсърчително, но за онези, които носят известни блага, известни благословения за човека. В Писанието е казано: „Когато Бог обича някого, него наказва, на него дава болести, на него дава страдания, на него дава изпитания, но и на него дава радости и веселие“. И значи когато вие страдате, Бог се отнася към вас като баща. Когато сте в лишение, Бог ви изпитва. Ако сте невежа, радвайте се, че всеки не е невежа – има и учени хора в света. Съвременните учени, които минават за такива, се намират в положението на първия адепт, който казва, че наблюдавал слънцето със своя телескоп. Да, но другият му казва: „Аз пък бях там.“ Съвременните хора са все учени, но телескопите си седят. Има други учени, които са ходили и на Слънцето, и на Марс, и на Венера, и на Сатурн, и на Юпитер. Ето например Сведенборг е ходил на тези планети и разправя какво е видял. Ще кажете, че този човек бил луд. Той е като онези

учени, които под микроскоп наблюдават онези малки същества, които никой друг не вижда, но те ги виждат и (ги) изучават. Този учен взема една капка от течността, показва на хората да видят има ли нещо, но те нищо не виждат. След това той взема една спринцовка, туря в нея малко от тази течност, и я впръсква в кръвта на някое същество. След 24 часа това същество се простира на земята. Защо? Има някакви микроби, които с просто око не се виждат. Този учен вижда това, което другите не виждат. Следователно, истинско знание е това, с което човек може да разполага във всеки даден момент. Та най-първо турете в ума си мисълта да се освободите от сегашните спънки, от вашите заблуждения. Някой казва: Аз не вярвам. В какво не вярваш? Не вярвам в човешките заблуждения, но не вярвам и в човешките твърдения. Аз пък съм първият, който не вярвам в човешките твърдения. Ама ти си голям простак. Не вярвам. Ти ще умреш. Не вярвам. Ти ще остарееш. Не вярвам. Господ не мисли за тебе. Не вярвам. Никой не мисли за тебе. Не вярвам. В какво вярваш тогава? Вярвам в това, което ти не знаеш. От свое гледище, той е прав, но и аз говоря за една вяра, която съм опитал. Тази вяра е вярата на децата. Аз съм опитал нещата чрез своето знание. Някой път аз зная неща, които не мога да направя. Мъча се, мъча се и след време го направя. Някога търся нещо, не знам де съм го турил. Не се минава половин час и аз го намирам там, дето по-рано съм го търсил, но не съм го намерил. Един познат ми разправяше един особен случай. Трябвало му един документ и започнал да го търси. Търсил го навсякъде, но не могъл да го намери. Най-после търсил и на масата си, и там го нямало. Легнал си вечерта спокойно и решил и на другия ден да го търси. Но като не могъл преди това да го намери, най-после писал да му извадят препис от този документ. Обаче, отговорили му, че не могат да му издадат нов препис. (Та) като станал сутринта – погледнал на масата и видял документа си. Толкова време търсил по-рано, но не могъл да го намери. Как станало това и той сам не знае. В природата има странни работи. Целият живот се състои все от странни неща. Аз не съм за суеверието, защото само един такъв случай може да се яви. В природата няма еднообразие. Тя никога не постъпва два пъти по един и същ начин.Ако на едного се случи нещо по един начин, с вас ще се случи по друг начин.

Казвам: Когато вие се обезсърчите, вие сте на правия път. Когато паднете духом, вие сте на правия път. Ама, че брат ви или сестра ви ще дойдат при вас. Зависи кой от тях ще дойде. Когато мислите, че всичко ви е

наредено, тогава сестра ви ще дойде при вас. Когато мислите, че сте закъсали, че свършвате, тогава брат ви ще дойде непременно при вас и ще ви донесе всичките блага на живота. Това можете да го опитате. Не мислете, че аз искам да ви насърчавам. Не, аз не искам да говоря за неща, които не са. Аз съм сит от обещания, които нямат никаква реалност. Ама ще се спасим. За мене спасението е само един момент. Представете си, че се намирате в едно голямо отчаяние, в което няма никакъв изходен път. Обаче в един момент проблясва нещо в ума ви и казвате: Ето един ангел. Този човек, който мине и внесе една светла мисъл, той е ангелът за мене. По-нататък не се ровя. Един американски проповедник разправя една своя опитност: Един ден отива в църквата да проповядва, но предварително той научил проповедта си наизуст. Като излиза на амвона, вижда, че забравил проповедта си дома си. Понеже я знаял наизуст, той започнал да проповядва. Дошъл до едно място и изведнъж настава някакво помрачение в ума му, забравя проповедта си и не може повече да говори. В това време той намислил да се извини пред публиката, да каже, че е нещо неразположен, в следствие на което не може повече да говори. В това време вратата на църквата се отваря и влиза един господин. Той погледнал към него и веднага в ума му се възстановила цялата проповед. След това проповедникът отишъл при този господин и му казал: Много ти благодаря, че дойде навреме. Ако не беше влязъл в църквата, не знам какво щях да правя, така бях закъсал с проповедта си. Този господин го погледнал и се поусмихнал малко. В дадения случай този господин бил ангелът на спасението. Та когато и вие се намирате в очаквателно положение, ще дойде ангелът на спасението и ще донесе това, което ви е нужно. Всеки човек, който в даден момент носи една светла мисъл за вас, той е един ангел, изпратен от Бог. Този ангел може да е някое животно. Много подобни примери има. Всички тия примери говорят за странните неща в природата. Един познат ми разправяше една своя подобна опитност. Един ден дошъл до голямо отчаяние, изгубил смисъла на живота, не му се живеело вече и отишъл покрай морето, влязъл в една пещера и започнал да мисли какво да прави, как да се самоубие, да се хвърли в морето да се удави. Това се случило в края на януарий и началото на февруарий. Денят бил светъл, топъл. Като размишлявал една малка мушица започнала да се върти около него, около челото му и най-после кацнала на носа му. Като кацнала на носа му, той веднага усетил, че нещо му се просвет(нало), изведнъж състоянието му се сменило и той си казал: Колко съм бил глупав.

Защо трябва да се самоубивам? В това време мушицата му станала толкова обична и той започнал да я търси, искал да я види. Тази мушица е била изпратеният отгоре ангел, която започнала да го милва, взела да го целува и да му казва: Не се бой, Господ мисли за тебе и за мене. Работите ще се оправят. Като кацнала на носа му, изведнъж съзнанието му се прояснило и отчаянието му изчезнало, и всичко му тръгнало напред. Това е факт, аз не говоря само приказки.

И ще доведат всичките ви братя. Казвам: Блажени сте, когато вашият стар брат ви посети. Всеки ден може да дойде. И скръбни да сте, радвайте се, защото той носи новия живот. Радвайте се, защото той носи вашите дарби със себе си. А след него ще дойде и вашата сестра.

„Благословен Господ Бог наш“.
Тайна молитва.

13-та беседа от Учителя, държана на 6 януари 1935 г.

София, Изгрев.

На 23 и 30 декември 1934 г. няма беседа по каталога.

ЗДРАВОТО УЧЕНИЕ

„Но ти говори, което подобава на здравото учение“.

„В начало бе Словото“. Ще прочета втора глава от посланието към Тита. „Духът Божи“.

„Но ти говори, което подобава на здравото учение“.

Светът е едно от най-великите учреждения, което великите хора помнят. Светът е едно от най-великите учреждения, което разумните хора помнят. По-велико учреждение от него няма във видимия, в материалния свят. Това, което ние наричаме природа, в нея текат едновременно три процеса. Единият процес е чисто физически, другият го наричат астрален или чувствен, а третият е динамичен, умствен или разумен процес. Освен тези три има и други процеси, но те са трите основни процеси. На физическото поле човек минава през тези три процеса, които някой път работят диаметрално противоположно един на друг. Има някои противоречия, които мнозина философи обясняват. Противоречията произтичат от нарушаването на един от тия процеси. Някой казва, че е неразположен. Другите около него могат да кажат, че този човек не е разположен, защото или обуща няма, или дрехи, или шапка, а в същност неразположението му се дължи на една основна причина този човек не е ял – нищо повече. Основната причина за неговото неразположение е, че този човек не е ял, а всичко друго е второстепенно. Каквото и да философстват другите, прави са. Не е ял човекът, храна му трябва, а другите неща ще дойдат постепенно. Не е лесно да се уреди този въпрос с икономията в живота. – Защо? Понеже природата го е уредила. А ние искаме да наредим един нов свят. Ние сме влезли в стълкновение с този свят. Природата има едно разпореждане, и ние имаме друго разпореждане. Ние позволяваме на богатите да ядат изобилно, а на сиромасите не позволяваме, – те трябва да ядат малко. Казваме: Този човек е богат, той разполага, може да яде много, а онзи е сиромах, той трябва да яде само сух хляб, той не трябва да яде много. Това е наше разпореждане, обаче природата казва: Богатите да ядат по-малко, а сиромасите ще ядат повече. Че е така, виждаме от това, че на всички богати хора тя е развалила

стомасите, а на сиромасите не е развалила. Учените хора, като разглеждат този въпрос, искат да си обяснят коя е причината за това. Те искат да си обяснят това с обстоятелството, че учените хора не знаят как да се хранят или друга някаква причина. Богатият трябва да яде много малко, понеже нищо не работи, а цял ден си матахара краката. Под думата матахаране аз подразбирам мърдане на краката само, т. е. нищо не работи. Мърдането на ръцете и това не е работа. Мърдането на главата и това не е мисъл. Мърдането на сърцето още не показва, че то чувства. Че краката се движат, това още не показва работа. Че мозъкът се движи, това още не е мисъл. Вие мислите, че всяко мърдане е работа. Действително зад всяко мърдане има нещо разумно, но това мърдане е извън вас. Някой път вие не знаете защо се мърдате. Това мърдане е произволно. Често вие правите някои неволни движения.

Сега аз искам да направя разлика между онова, което ние разбираме и разбиранията на съвременните хора. Разбиранията на съвременните хора са до толкова прави, доколкото се простира тяхната опитност. И наистина, доколкото те са разбрали, били като философи, писатели, държавници или други, всеки счита, че това, което върши е право. Защо? Защото той има добро желание в себе си. Доколкото човек знае нещата, дотолкова е изправен. Често хората говорят за неща, които не знаят. Те са нагазили в една област, която не познават. Тъкмо хората си дадат мнението за нещо и току виж, че природата изменила това нещо. Защо? Природата не счита за меродавни нашите мнения. Ние описваме природата, обясняваме законите ѝ и казваме: Законите на природата са такива и такива. До някъде те са верни, но някъде не са верни. Природата ни най-малко не е това, което и както я описват. Нито научно нашите мнения са верни. Има неща, които са верни, но има неща неверни. Това не значи, че всичко е невярно. Например някои учени казват, че земята във вътрешността си е огнена. Най-новите учени, обаче, казват, че вътрешността на земята е твърда. В центъра си земята е по-твърда, отколкото по периферията си. Как ще разберете това, когато същевременно казват, че долу земята има много висока температура. Твърдост и температура са две несъвместими неща, защото ние знаем, че при голямата температура нещата не могат да бъдат твърди. Това е един философски, математически въпрос, за който се изискват много доказателства. За да се обяснят нещата научно трябва да се говорят, да се доказват, да се убеждават хората. Защото не е достатъчно само да се предположи нещо, то трябва да се докаже с ред изчисления и научни

данни. Иначе те могат само донякъде да се приемат. За всяко нещо трябва да се направи поне един малък опит. Някъде опитите излизат сполучливо, а някъде несполучливо. Един американски професор правил опити пред студентите си с едно ново изобретение, което било силно взривно, но като видял, че опитът излиза несполучлив, казал на студентите си: Бягайте! И професорът, и студентите, всички избягали вън от лабораторията. След като избягали станал голям взрив. Тъй щото при такава страшна експлозия, няма какво да се говори и пита защо и за какво: Трябва да се бяга вън – нищо повече. Казвате: Колко глупав излязъл този професор? – същото се случва и с вас. Често и вие бутнете някоя малка част на вашия мозък и веднага се произвежда голям взрив. В тази част има някое избухливо вещество и като не знаете как да го пипнете, произвеждате цяла катастрофа, от която с месеци не можете да дойдете на себе си. Някой път дойде някоя мисъл във вашия мозък, бутне някое място не на време и изведнъж у вас се яви желание да се самоубиете. Друг път дойде такава мисъл в мозъка ви, че събуди вашата гордост и вие започвате да мислите, че всичко знаете и разбирате, че всичко можете да направите и каквото кажете е вярно. Да, много неща са верни, но има и много неверни работи, от които съвременната култура страда. Има много ненужни страдания, от които хората могат да се освободят. От единия до другия край страданията на хората произтичат от едно вътрешно неразбиране на живота. И това, за да се освободят, хората казват: Това е по наследство от баща ни, от дедите ни и т. н. Дядото пък казва, че е от неговия дядо и прадядо и т. н. Така е, но де е причината на нещата? Най-после ние дохождаме до първата причина, която е създала нещата. И тогава питам: Какво е имала предвид природата да ви измъчва или друго нещо е имала предвид? Сега ще ви дам един пример. Представете си една млада, красива мома, която по цели дни седи и си мечтае да се ожени за някой красив млад момък, да има една красива дъщеря, която да порасне, че кой как я види да каже: Ето тази е дъщерята на онази майка. Така си мисли младата, красивата мома. Няма нищо лошо в това. Напротив, това е отлично, красиво, благородно е всичко това. И всичко това се случва така както момата си мечтае. Намери се красив момък, оженят се, роди се красива дъщеря, но гледате, че един ден друг млад момък се прикомандировал при тази мома, иска да я вземе за своя жена. Те го гонят, хокат го, от една страна го пъдят, той от друга влиза, докато най-после той задигне, заведе я в дома си. Питам: Какво е постигнала майката с тази своя красива дъщеря? Това донякъде е

преувеличение, но изразява една истина. Казвам: Много от нашите красиви идеи и чувства, много от нашите красиви постъпки са като тази красива мома, която един ден момъкът ще задигне. Какво ще остане тогава от нас? Какво остава от това, което ние сме родили? Или ще обясня това нещо с други думи. Един изобретател открие нещо, работи, мисли по един въпрос цели 20 години, но един ден той подшушне някому, че има някакво ново откритие и не забелязва, че дойдат някои и му го задигнат. Той остава без нищо, с празни ръце, на чист понеделник. Кой от двамата е на правата страна? Единият съжалява, че му откраднали идеята, а другият се радва, че идеята му прогресирала. Питам: Идея може ли да се краде? Не може да се краде. Идея може ли да се патентова? Не може да се патентова. Вие мислите, че идеите могат да се патентоват и ги патентовате на общо основание. Когато някой вземе идеята ви и я тури на работа, защо трябва да страдате? Радвайте се, че той я е патентовал. Какво лошо има в това, че я патентовал. Нека я патентова. Нали тази идея трябва да влезе в света, да помага на хората?

Сега аз идвам до съществените въпроси в живота. В природата съществуват известни течения, посоките, на които трябва добре да се познават. Ние трябва да знаем всяка мисъл, която иде към кой свят принадлежи и отде иде. Трябва да се знае дали тази мисъл е от физическия от материалния свят, дали е от чувствения свят или най-после от умствения свят. Защото законите във физическия, чувствения и материалния свят се различават диаметрално противоположно. Също така се различават и методите на тия три свята. Докато сме на земята, в живота на изложението, ние трябва да се справяме и с трите процеса едновременно. Например, вие считате, че ако ядете много, това не е добре. Да, многото ядене е нередно, но трябва да знаете каква храна да употребявате. Ако ядете от най-хубавата храна и то необходимото от нея количество, вие ще бъдете добре, но ако приемете в стомаха си някаква груба храна и то повече отколкото трябва, с това вие ще извършите едно престъпление. Природата точно е определила работата за своите работници. Тя никога не обича да изнасилва работниците си. Тя е турила в стомаха на човека десет милиона клетки, т. е. десет милиона работници да работят като готвачи. И понеже знае, че тези работници са като хората сприхави, тя ги е поставила на едно място да не мърдат, както са заковани столовете в народното събрание, завинтени са да не се местят. На десет милиона работници в стомаха тя заповядва и те я слушат. Голямо учреждение е стомахът на човека. Ако на един работник се

плаща само по един лев на ден, това са десет милиона лева само за учреждението на стомаха. Ами още колко трябва да се плаща на останалите работници в човешкия организъм! Да оставим това на страна, но ако човек би направил едно математическо изчисление, да види колко скъпо коства на природата, той би се засрамил. Годишно за човека се харчат около 250 милиона лева български. Това е голям бюджет. Но има и още един бюджет, с който се посрещат разноските на човека. А това е само за временните му разноски 250 милиарда лева. И след всичко това при такъв голям бюджет, отпуснат за човека, той е недоволен от положението си и казва, че е сиромах. Не знае човек колко скъпо струва на природата. Сега един полски химик е правил опити да пречиства нечистия въздух, да го озонира така, че да го превърне в планински въздух, като го освободи от прах и да го направи годен и за здрави, и за болни хора. Съвременните хора никак не мислят отде иде мисловната енергия, с която те мислят. Те не подозират даже колко скъпо коства един грам от мисловната енергия. Това е материалистично казано: Колко коства един грам мисловна енергия. Но докато тази енергия се приготви за умовете на хората, специални същества слизат от особено високи светове и преработват тази енергия докато най-после тя стане годна за земята. Не мислете, че човешкият мозък функционира при една и съща енергия. Различна е енергията, при която стомахът функционира, различна е енергията на белите дробове, различна е и тази на мозъка. За да се образува формата на една благородна, възвишена идея в човешкия мозък, за това се изисква специфична енергия, която обхваща само горната част на мозъка. Тази идея (енергия) може да се схване само от горната част на челото. Долната част на челото може да схване друга идея. Горната част на мозъка в много хора не е така добре развита, вследствие на което те не могат да съберат тази енергия, която е необходима за тяхното подигане. Те не могат да развият в себе си тези органи, с които могат да възприемат тази висша енергия. Ето защо всеки от вас първо трябва да постави в себе си въпроса за възможността на своето подигане. Погрешно е за него, ако той е още в света и се забавлява с неща, които не му принадлежат. Погрешно е за един студент от университета да се занимава с буквари на първото отделение. Погрешно е за него да се занимава с малки работи. Погрешно е за нас да се занимаваме с въпроса какво ще придобием. Погрешно е за нас да се занимаваме с въпроса, какво трябва да правим. Ние говорим за въздържанието, че трябва да се въздържаме. Според мен днес хората страдат главно от въздържанието. Да

ви кажа сега, (де) работи въздържанието. Онези, които обичат да пият казват, че водата е за жабите и се въздържат да пият вода. Те казват: Винце, винце трябва да се пие, а да се въздържаме от водата. Следователно, хората днес страдат от въздържание, не искат да пият това, което природата дава. Те страдат именно от въздържание, а въпреки това всички проповядват въздържание. Въздържанието в този смисъл съществува от памти века. Днес хората се въздържат и от храната. Те казват: Растителната храна е за говедата, а за хората е месната храна. И тези, които се въздържат от месна храна или ядат растителна храна ги считат за прости хора. Други искат да ни убедят, че въздържанието от месна храна е вредно, защото за човека е определено месна храна. Преди исторически времена още е съществувала една култура, която се е хранила по един естествен път. От тогава учените се разделиха на два лагера: Едната половина от тях поддържа, че хората трябва да се хранят с растителна храна, а другата половина поддържа, че те трябва да се хранят с месна храна.

Онези, които препоръчваха месна храна я направиха обща. Тази храна е почти навсякъде. Днес малко има въздържатели от месната храна. Също така и от птиците, малко има между тях, които се хранят с вегетарианска храна, само гълъбът се храни със зрънца, а другите се хранят повече с мушици – те са месоядци. Ако отидете между рибите, там няма да намерите вегетарианци, те почти всички се гълтат едни други. От млекопитающите пък малка част се хранят с растителна храна. Та казвам: Съвременните хора страдат от въздържание да не се хранят с онова, което природата им е дала, но да се хранят с това, което те мислят, че им е полезно. Те основават храненето с месо, като поддържат, че тази храна е по-компресирана, по-сбита, по-хранителна. Обаче месната храна, която животните са приготвили не е толкова хранителна, защото в процеса на развитието си, животните са извадили от храната всички хранителни елементи и са оставили от нея само непотребните, тия, които именно хората употребяват за храна. Например храната, която употребява свинята, отива за поддържане на нейния организъм, а това, което наваксва и остава, тя употребява за намазване на своите органи. Хората, като употребяват тази мас мислят, че тя е полезна за техния организъм и пригодена за тях. Също така има и литература, която аз наричам месна литература. В този смисъл има два вида литератури – месна и растителна литература. От месоядството произтичат всички нещастия в света. Когато Христос дойде на земята искаше да внесе едно въведение и затова каза: „Който не яде

плътта ми и не пие кръвта ми, няма живот в себе си“. Като не разбраха смисъла на думите му, те се обърнаха към Него и го запитаха: „Как е възможно да се яде плътта? Нима затова се родиха тия хора? Нима за това трябва да следват това учение?“ Те казваха, че светът страда именно от ядене на месо. Но Христос им каза: Плътта нищо не ползува, но словото (което) ви говоря, то ползува човека. Значи в разбирането е всичко. В какво седи силата на растителната храна, която природата ни дава? Силата на всяка храна седи в Словото, което тя включва и използува. Или другояче казано: Ако вземете боб и го посеете на припек, той ще бъде по-хранителен от онзи, който е посят на усойничаво место. Същото може да се каже и за картошките. Ако имате плодна градина, изложена на припек, тя ще даде по-добри плодове, отколкото онази, която е изложена на усойно место. На пръв поглед това изглежда противоречиво. Онези, които са правили опити, виждат, че има голяма разлика между онова, което е садено на слънце и онова, което е садено на усойни места. Следователно, всяка храна, която е изложена на слънце, е по хранителна от друга, която не е била на слънце. Същото може да се каже и за идеите. Всяка идея, която е родена при благоприятни условия, тя не е осакатена, както онази, която е родена при неблагоприятни условия, при големи мъчнотии. Такава идея не може да допринесе нищо от това, което светът от нея очаква. Сега ще направя един паралел. Корените, които се спущат дълбоко в земята, вършат отлична работа, но в отглас на тях се явяват клонищата на живота. От корените ние не можем да очакваме това, което очакваме от клонищата. Идеите, които се зараждат в корените, трябва да дадат своите плодове в клонищата. Следователно, ако идеите на нашия физически живот не спуснат корените си дълбоко в този свят, и не дадат плодовете си в Божествения свят, тези корени не са разбрали живота. Това означава, че човек се познава по плодовете си. Значи, дали корените са се развивали добре, това се познава по самите плодове; и дали плодовете са добри, това говори за състоянието на техните корени. Следователно, вие можете да познаете дали сте в права посока или не напълно, по плодовете на вашите мисли и на вашите чувствувания. Ако вие се смущавате когато времето се разваля, вие не разбирате какво нещо е светът. Ако като чувате гръмотевици, вие се уплашите, пак не разбирате живота. Ако се плашите от една температура от 35–40 градуса студ, вие не разбирате природата. Ако се плашите от земетресения, от кризи, от сиромашия, вие не разбирате нито природата, нито живота. Или, ако считате, че богатството е благо, вие пак не разбирате

живота. Богатството и сиромашията, учението и славата, всички тия неща хората ги народиха. Той казва: „Не търсете слава от човеците, но търсете слава от Бога“. Човешката слава няма да освободи човека. Казвате: Човек трябва да бъде добър. Не, всеки човек сам трябва да съзнава, че е добър, а не другите хора да съзнават това. Той сам трябва да съзнава, че е добър, че е дошъл да слуша природата и да ѝ служи, като честен човек без никаква измама, без никакво безчестие. Това е истинският морал. Това е идеал. И ако така се създаде един дом, какъв спор може да има между мъжа и жената? И ако мъжът съзнава дълбоко в себе си, че е добър и ако жената съзнава, че е добра и всеки се справя със себе си, животът нямаше ли да тече по-добре? – Много по-добре щеше да бъде. А сега всички ние сме намесени във възпитанието на другите, а сами оставаме невъзпитани. Един турски бей давал наставления на сина си, , но меко, кротко, с любов. По едно време влиза в стаята един от неговите слуги, и беят започва да го ругае, да му казва лоши думи, които сега няма да произнасям. Обаче синът на бея се обръща към баща си и му казва: Татко, защо казваш на слугата ханзир, гяур? Защо на мене говориш по един начин, а на него по друг начин? Нали и той е чадо на Бога?

Аз съм твоят син, а той е син на Бога. Ти на мене даваш морал, а сам не следваш този морал. Трябва ли и аз един ден като тебе да казвам на слугите си същото? Значи, ние трябва да следваме един морал. Ще приведа същия пример в друга форма. Един гръцки свещеник, няма да вземам пример с български свещеник, проповядвал в църквата учението на Христа и казвал: Братя християни, Христос казал, че който има две ризи да даде едната на сиромасите. Както виждате сериозна работа е това учение. Като чула тази проповед, попадията се върнала дома си и започнала да мисли върху думите на Христа. В това време покрай дома им минал един просяк, отбил се в къщата им да иска нещо. Тогава попадията си казала: Попа има две ризи ще дам едната на просяка. Дала ризата и била доволна, че изпълнила една от заповедите на Христа. Като се върнал от църквата, попът започнал да търси нещо в дрехите си и казал: Попадия, де е ризата ми? Дадох я на един просяк, който току що сега мина. Ти нали казваше, че Христос е казал, който има две ризи да даде едната на бедните. Това се отнася за другите хора, но не и за нас.

Съвременните хора търсят един морал, който да засяга другите хора, а не тях самите. Досега е било така, но правото учение първо трябва да засегне нас лично, ние да го опитаме върху себе си и ако то е право за нас,

ще бъде право и за другите. След като дадем едната риза на ближния си, трябва да видим как ще се почувствуваме от това. Христос е казал: „Ако имате две ризи, дайте едната на брата си“. Казвате, че това е старо учение. Какво ще правите само с една риза, като дойде време да се приперете? Хубаво, тогава имайте четири ризи, та двете да дадете на брата си, а двете да оставите за себе си. Тъй щото, ако имате две ризи и не можете да дадете едната на брата си, тогава увеличете ризите си. Ако имате четири ризи, двете на сиромасите и двете за себе си. Ако имате осем ризи, четирите ще дадете на сиромасите, а четирите ще оставите за себе си. Следователно, ако две ризи са ви малко, направете ги осем. Това значи: Увеличете доброто в себе си. Увеличете силата на своя ум, увеличете силата на своето сърце, увеличете силата на своето тяло? Казвате: Да бъда учен, да бъда силен човек. Силният все ще направи някакъв грях. А, не е така. Ще ви приведа един пример. Представете си една гладна, изнемощяла въшка. Тя изглежда тиха, кротка като някой светия. Но ако тази въшка я поставите в главата на кого и да е, тя веднага ще покаже своя характер, ще видите, че не е толкова смирена, колкото изглеждала по-преди. Също така може да се каже, че постът не прави човек по-добър. Постът е един метод, той е за добрите хора, не е за лошите. Признавам едно: Че постът укротява лошите хора, а добрите подобрява. Едните укротява, а другите подобрява.

Казвам: При сегашния развой на хората, всички ви правят упрек, че в новото учение сте ставали неспособни за живота. Тогава аз ще направя едно възражение: Кои са причините, че Франция, която върви по старото учение е на израждане? Статистиката показва, че французите, които живеят по старото учение, не се размножават. И славяните, които не водят морален живот, и те не се размножават много. Кои са причините за това? Причината за това седи някъде дълбоко. Френският народ се е спънал в чувствата си – нищо повече. И това, че сега във Франция се намалява раждаемостта, причините се крият в астралния свят. Ще ви приведа един пример. В Германия, в сегашните времена, във времето на един от сегашните, нови германски императори, се случило следното нещо: Германският император отишъл един ден в една от видните евангелски църкви да слуша един от младите проповедници, който бил много красноречив и добър проповедник. Като чул да проповядва, германският император казал на министъра, който го придружавал: Този проповедник говори отлично, но изглежда, че не е добре платен. Трябва да му се увеличи заплатата, да получава повече, да се подобри положението му, да

работи по-добре. Той е способен човек, заслужава да се възнагради. След десетина години, императорът пак минал покрай същата църква, влязъл вътре да чуе сега как проповедникът проповядва, но останал зачуден, когато не чул неговия глас. Тогава той се обърнал към министъра и попитал: Защо онзи виден проповедник не проповядва вече? Министърът отговорил: Петелът кога затлъстее престава да пее. С това аз не искам да кажа, че затлъстяването е вредно, защото и изпосталяването е вредно. И затлъстяването, и изпосталяването са крайности. Ние мислим, че като имаме всички условия, ще бъдем добри. Можем да бъдем по-добри, но съвсем ще замлъкнем. Забелязано е, че онези хора, които се хранят много и които нямат големи мъчнотии, затлъстяват повече. Сърцето на тези хора се обвива с мас. Но ако почнат да ги гонят от едно място на друго и сърцето им ще си дойде на своето място.

Сега мнозина се запитват защо са страданията в света? Страданията в света са дошли, защото хората минават през една област на астралния свят, светът на страстите, на чувствата, дето те искат да се удоволстват с всичко, което им е дадено. Но това е отровата на цялото човечество. В следствие на това, те минават през ред страдания, изпитания, разочарования. Почти всички съвременни хора са отровени, в следствие, на което са крайно недоволни: Едни са недоволни от жена си, други – от мъжа си, трети от децата си, четвърти от майка си, пети от работата, от занятието си, вследствие, на което са готови да умрат и казват, че не струва да се живее. Питам: Де ще отидеш като умреш? Ти ходил ли си в онзи свят да знаеш какво е там? Под онзи свят разбирам онзи разумен свят, на разумни същества, които разбират нещата. Това е, според мене, разумния свят. Сега, аз не искам да ви проповядвам едно морално учение, да ви казвам, че трябва да бъдете добри или че сте добри. Вие сте много добри, но носите последствията на хиляди поколения преди вас. Вие мислите, че каквото знаете, е все право. Не, от всичко, което знаете, ще хвърлите настрана 75 на сто, а ще оставите само 25 на сто. Само този процент е право. Този е опитът, до който съм дошъл чрез наблюдения и проверки. От всичките ви знания и опитности, само 25 на сто издържат, а останалото никак и никъде не издържа. Това, което ви говоря, издържа при всички условия. Аз наричам морален човек онзи, който издържа на всичките изпитания. Туриш го пред отворената каса, минава, заминава, не се изкушава, казва: Парите не ме интересуват. Туриш го пред красиви жени, погледне към тях мине-замине, не се изкушава, но казва: Тези жени нека живеят добре с мъжете

си. Не се изкушава. Той гледа на жените като на свои сестри. Турете го голям чиновник някъде – не се изкушава, на нищо не се подава, никаква власт не го увлича. Туриш го на професорска катедра – издържа – от нищо не се изкушава. Туриш го в сиромашията – не се обезсърчава. Туриш го на легло като болен не се отчайва – на всичко издържа. Този човек има морален стабилитет. Легне болен, но си пее, не иска да знае. Дойде лекар, пипа пулсът му и казва: Имаш температура 41 градуса, ще умреш. Не, аз от 41 градуса не умирам. И от 42 градуса не умирам, нито от 45 градуса умирам. Тази температура може да плаши страхливците, аз не се плаша. Човек с убеждение не умира. Достатъчно е само идеята, която той поддържа, да е привързан към нея съзнателно. Ще приведа един такъв пример за изяснение на идеята. Този пример е от американския живот. Един богат американец имал млада, красива жена, която много обичал. Той не могъл да живее без нея. Случило се, че тя заболяла сериозно и трябвало да лежи известно време на легло, вследствие на което отслабнала много. Той викал лекари, най-после събрал 10–15 лекари да направят консулт, да кажат последната си дума. Като я прегледали внимателно, лекарите повикали мъжа ѝ и казали: Няма какво, ще си приготвите да понесете удара, който съдбата ви носи. Според нашите сведения от науката, намираме, че жена ви няма да издържи на тази болест. Тя ще си замине, и вие трябва да я приготвите. Тя е много слаба, за да може да се бори с болестта. Той се разплакал, но отишъл при жена си. Като го видяла със заплакани очи, тя го попитала: Кажи ми искрено, какво казват лекарите за болестта ми? Те казват, че няма да издържиш, сериозно е положението ти. Тя не заплакала, но се обърнала към мъжа си с думите: Тогава аз ще трябва да се приготвя да замина, но ще те моля само за една услуга. Обещай ми, че ще я направиш. Мъжът се замислил и казал: Ако е такава услуга, че мога да я направя, ще ти обещая, но ако не е от характер да я изпълня, ако не е по силите ми, не обещавам. Може тогава да изляза с неиздържано обещание. Ти кажи какво искаш. Виж, понеже много те обичам, искам да ми обещаеш, че след смъртта ми няма да се жениш за друга. Това не мога да ти обещая. Аз съм слаб към жените, мога да се оженя и да не издържа на обещанието си. Щом е така, аз тогава не умирам. Въпреки това, че лекарите казали, че ще умра, но аз не умирам. И ще ти докажа, че няма да умра.

Тя станала веднага от леглото си и на другия ден още била здрава. Ако една жена не умира и е в сила да противодействува на смъртта само за

да не дойде друга жена на нейното место в дома ѝ, трябва ли ние да излезем по-слаби от нея и да не издържим на всички изпитания за една велика идея, която поддържаме в себе си? Ако тази идея е велик идеал на Любовта, не трябва ли да издържим всичко заради нея? Мнозина казват: Това нещо е невъзможно за мене. Ето в какво отношение нещата са невъзможни. Невъзможно е за човека да скъса изведнъж едно гемеджийско въже. Но ако той вземе една игла и всеки ден го къса нишка по нишка, това въже след известно време ще се скъса. Следователно, само с една малка игла може да го скъсаш, затова не казвай, че не можеш да скъсаш въжето. Само че ще отиде за това повече време. Щом дойде въпроса за доброто, никога не допущай една мисъл, че не можеш да направиш нещо. Дойде ли въпроса за доброто кажи: Мога, само че се изисква малко повече време. Също така трябва да знаете, че онзи, който ви обича, той е готов за вас да направи всички жертви. Ако баща ви и майка ви правят всички жертви за вас, коя е причината за това? Това е Любовта, която ги заставя да правят тези жертви. Вземете птичката, която отглежда малките си. Тя по цял ден ходи да събира храна, да ги нахрани, но като пораснат, тя ги пуща на свобода да отидат на работа. Значи, Любовта е, която прави всичко в света. Щом имаш Любов, всичко можеш да направиш. Като нямаш Любов, нищо не можеш да направиш. И моралът седи в същото. Ако искаме да успяваме в света, ние непременно трябва да имаме Любов. Законът, който извличам е следният: Бащата обича сина си, понеже мяза на него. Майката обича дъщеря си, понеже мяза на нея. Доброто, което бащата съзида в себе си, го жертвува за сина си, като мисли, че и той ще направи същото за света. Бог, Който ни обича и ни е създал, е вложил всичко хубаво у нас и иска да бъдем изразители на хубавото, на красивото, което съществува в света. Той може да ни даде повече, отколкото ние съзнаваме. В този смисъл, всеки може да бъде не само поет, но и музикант; не само музикант, но и художник; не само художник, но и скулптор. Всеки може да бъде силен човек. Всичко може да бъде човек, никой не може да му тури преграда. И тогава хората се спъват сами като се делят на мъже и жени. Жените казват: Ние сме от нежния пол, не сме силни като мъжете. Според мене, жените оперират с най-мощната сила в света. – С Любовта. Грешката е там, че жените са употребили Любовта повече за своите изгоди, отколкото за изгодите на своите ближни. Жените са употребили Любовта повече за своето изкушение. Според мене жените остаряват от много Любов. Зъбите им опадат от много Любов. Очите им отъпяват пак от много Любов.

Жените престават да говорят от много Любов. Те престават да работят от много Любов. Не мислете, че това е упрек, но аз казвам как се е проявила от хиляди години неразбраната Любов. Понеже жената е дете на човека, нейният идеал трябва да бъде, да стане като баща си. Тя трябва да бъде като баща си. Трябва ли да срещнете една жена да грохне да търси кой я да обича? Жената няма какво да чака и да търси Любов от другите. Тя самата е извор, от нея трябва да тече Любовта навън. Жените казват: Мъжете трябва да ни дадат условия. Ако е въпрос за умствено отношение, те са прави. Но в астралния свят, жената е силна по Любов. Жената трябва да бъде силна в астралния свят, а мъжът трябва да бъде силен в умствения свят. Любовта на жената трябва да бъде сърдечна и да има в себе си топлина. Любовта на мъжа трябва да бъде умствена и да има в себе си хладина. Като влезете в Любовта на мъжа, да се чувствате под сянка, като че лъха приятна хладина към вас, след като сте били нажежени до температура 45 градуса. От любовта на мъжа лъха хладина към вас, а от любовта на жената излиза топлина, под която телата растат и се развиват. Сега аз говоря за принципите на растенето, при което се изисква топлина. А за разбирането и приложението на любовта се изисква хладина, понеже при тази хладина нещата не се развалят. Ако поставят един плод при нормални условия, под известна топлина, при която влагата да не се изпарява, този плод не може да (отиде) дълго време, той ще се развали. Но ако го поставят при нормални условия, може да се запази без да се развали.

Следователно, много от нашите идеи, много от нашите чувства се развалят по единствената причина, че Любовта на жените не е с такива трептения, с каквито трябва да бъде, не е с такава топлина, с каквато трябва да бъде, а (и) Любовта на мъжете не е с такава хладина, с каквато трябва да бъде. Като говоря за мъжа и за жената, аз имам предвид самия човек вътре в себе си. Ако дясното полушарие на човека не е хладно, и ако лявото му полушарие не е топло, той не е нормален човек. За да бъде човек нормален, непременно дясното му полушарие трябва да има нормална топлина и лявото му полушарие трябва да има нормална топлина. Този закон е верен не само по отношение на полушарията на човека, но и по отношение на камерите в човешкото сърце Двете камери на сърцето му имат по-голяма топлина, а другите две – по-голяма хладина – те са хладилници. Същият закон се отнася и до тялото на човека: Дясната му страна трябва да бъде по-топла, а лявата по-студена. Тук законът е обратен. Ако при бъдещето възпитание на децата се спазва този закон, ще видите колко лесно се

възпитават децата. Нова хигиена се изисква от децата. Сега виждате, че дясната страна на тялото у децата е студена, а лявата е топла, вследствие на което каквото и да им разправяте, нищо не излиза. Ако дясната страна на мозъка е топла, а лявата студена, всичко ще върви наопаки. И след това казвате: Да бъде волята Божия! Как може да бъде Волята Божия, щом човек така се проявява? Човек трябва да се проявява така, както е създаден от Бога. Всеки от вас има едно правило, по което може правилно да постъпва. Казвате: Как ще знаем това правило? Когато вие постъпвате съобразно този велик закон, вие ще чувствувате в себе си дълбок мир, един полет на ума си, разширяване в сърцето си. Тогава вие ще се чувствувате силен спрямо окръжаващите, ще имате силна вяра и нещо топло ще лъха от вашия организъм. При това положение вие сте бодри и всичките ви работи ще вървят добре. Този е пътят, по който трябва да вървите. Това всеки е чувствувал. Щом направите най-малкото нарушение, веднага иде обратния процес. След това иде плач, окайване, разкайване, отчаяние, изповядване. Всичко това е хубаво, но животът не седи в изповядването. Животът седи в онова здравословно състояние, като погледне човек лицето си, да види в него Бога, да знае, че е в хармония с Него. Като погледнете лицето на природата, да знаете, че тя и вие сте в хармония помежду си, да има отзвук помежду ви и дето ходите, тя да ви познава и вие да я познавате. Това е здравото учение.

Мнозина казват: Какво е учил Христос? Христос е учил, че сърцето на човека трябва да бъде топло, а умът му трябва да бъде студен. Душата на човека трябва да бъде изпълнена с живот, а човешкият дух трябва да бъде изпълнен със сила. Защото силата е носителка на студенината в себе си. Който е силен, той е студен. Който има живот в себе си, той има и топлина. Но животът съдържа едно качество повече, отколкото самата топлина. Всичко обаче е в приложението. Като се приложи това нещо, човек ще може да се самовладее. Понякога вие се самозаблуждавате като не познавате своите състояния. Аз съм правил ред опити и наблюдения в това отношение. И вие можете да сте забелязали тези неща. Например, в присъствието на някои хора вие сте страхливи, а в присъствието на други не сте страхливи. В присъствието на някои хора сте нетърпеливи, а в присъствието на други сте търпеливи. Това не е ваше състояние, това е състоянието на другите хора, които вие чувствувате и се отразяват като ваши. Като влезете между учени хора, и вие ставате учени. Като влезете между невежи и вие ставате невежи. В дадения случай външните хора,

външната среда е израз на онова, което и вие усещате. Често казвате, че сте невежи. Не се плашете, това е състоянието на средата, в която сте влезли. Ама сърцето ми е съвсем изстинало. Не е изстинало сърцето, това е състоянието на средата, в която сте влезли. Средата е студена. Ако днес е студено вън, кой е причината за това? Студът в света. Когато в природата е студено, тя иска с това да застави хората да мислят. Когато иска да внесе повече чувства в хората и да подобри чувствата им, природата внася повече топлина, и ние казваме, че времето е топло. Днес, например се решава един важен въпрос за германците, те гласуват на кого ще се падне Саарската област след плебисцита. Времето вън показва, че европейските народи трябва да мислят, да разрешат въпроса умно, а не по чувства. Ако решат въпроса умно, няма да има никакъв спор, но ако не го разрешат умно, ще остане един промеждутък временен.

Сега тези въпроси са временни. За нас кой е съществения̀т въпрос? И вие имате един плебисцит. То е, всеки човек чувствува дали хората го обичат или не го обичат. Мнозина казват, че хората не ги обичат, не го уважават. Да, много малко обич има между хората. Не ми говорете за любов. Ако влезете добре облечен, с хубаво, ново палто, със самурена кожа около яката, с хубава шапка, цилиндър или друга някаква, с хубави обуща, със златни пръстени на ръцете, банкерът веднага ще стане с голямо почитание към вас и ще ви каже: Заповядайте, господине, какво обичате? След това ще ви разпита какъв сте, отде сте, какъв е баща ви и като разбере, че разполагате с голямо богатство ще каже: На ваше разположение съм, какво желаете? И този човек мисли, че банкерът го обича. Не, той го обича заради положението му. По този случай има една приказка за Настрадин Ходжа. Отишъл той един ден на кафенето, но бил много лошо облечен. Като влязъл в кафенето, никой не му обърнал внимание. На другия ден той облякъл най-хубавите си дрехи и така облечен влязъл в същото кафене. Веднага му обърнали внимание и от всички маси започнали да го черпят с кафе. Колкото кафета му дали, той все ги изсипвал на дрехите си, като им казвал: На, пийте вие, на вас се дава това уважение. Та казвам: Радвайте се когато сте в бедно положение, защото ще имате възможност да познаете онези, които ви обичат и почитат. Само когато сте бедни, когато се намирате в трудно, в бедно, положение със скъсани дрехи и обуща, гладували три дена, само тогава ще познаете доколко хората ви обичат и почитат и доколко вие сте указвали състрадание към тях. Иначе можете да изпаднете в заблуждение, да

мислите, че сте или уважавани или неуважавани. Иначе, мнозина могат да ви пишат, че сте велик човек, че имате знание. Велик сте заради парите си, заради знанието, което имате. Сегашното знание не е много трайно, то е временно само. Какво ще бъде с това знание след хиляда години, например? След хиляда години и децата ще знаят толкова, колкото вие знаете днес. Де ще бъде вашето знание след хиляда години? Добро е това знание, което сега имате, но след време има неща, които трябва да се научат и които ще бъдат по-ценни от сегашните. Значи, трябва да оценяваме онова, което нашият ум следи; трябва да оценяваме онова, което нашето сърце следи; трябва да оценяваме онова, което нашата душа и нашият дух следят, понеже всичко това носи бъдещите възможности в себе си.

Та вие не трябва да се обезсърчавате и при най-големите противоречия, които съществуват. При най-големите противоречия съществуват и най-големите възможности. При най-големите страдания съществуват най-големите благословения. Проследете цялата история и ще видите, че всички онези народи, които са се дигали и слагали за велики, са имали най-големи страдания. В това няма никакво изключение. А всички ония народи, които са имали най-малките страдания, са имали и най-малки благословения. Апостол Павел, който минаваше за виден апостол, беше бит пет пъти по 39 удара и най-после каза: „Братя, с големи страдания и мъки ще се влезе в другия свят“. И Христос, Който дойде да спаси света, мина през най-големи страдания. Всички благожелатели на света минават през най-големите страдания. Онези, които отиват да открият северния и южния полюс също минават през големи страдания. Онези, които отиват да открият Америка и Африка, минават пак през големи изпитания. И авиаторите минават през големи изпитания. Всеки, който иска да постигне нещо, той трябва да знае, че го чакат големи изпитания. Аз говоря за изпитанията, които са в реда на нещата. Малкото дете има по-малко знания, а големият син има повече. Малкото дете е често галено от майка си, но когато порасне, когато стане студент в университета, майка му не го гали вече, тя се радва, че той учи. Настава време, когато не трябва да ни галят, а ние трябва да учим добре. Казвате, че трябва да се обичате. Ако ви дадат една програма да покажете как трябва да се обичате, каква Любов ще внесете в света? Много лесно. Представете си, че имате брашно, вода, сол и трябва да направите един хляб. Омесвате го добре, но нямате фурна да го опечете, защото сте на планината. И тук работата не е мъчна. Ще накладете

хубав огън, ще отделите после горещата пепел на страна, ще турите в нея прясната погача и ще я заровите да седи там, докато се опече. После ще я извадите, ще я издухате от пепелта и ще я изядете. Питам: Трябва ли в дадения случай да се оплаквате, че нямате удобства, това онова? Както виждате целта е постигната. В дадения случай за предпочитане е опечената пита с малко пепел отгоре, отколкото и най-хубавия хляб, изваден от някоя модерна фурна. Колкото и да е модерна, този хляб не е толкова хигиеничен. Едно е важно, брашното било то житено или царевично, да бъде съвършено чисто. Сегашните брашна какви ли не нечистотии нямат в себе си. Външно хлябът минава за много добър, но вътрешно не е така.

Сега да оставим тези неща настрана. Нашият умствен, нашият сърдечен живот трябва да бъдат съвършено чисти от всякакви примеси. Няма какво да се сърдим на миналите поколения. Още в този живот ние можем да направим известно пречистване, стига само да спазим известни правила. Когато ви дойде една мъчнотия, вие трябва да знаете, към кой свят принадлежи тя: Дали към физическия, дали към сърдечния или към умствения. И след това трябва да я разрешите съобразно тези закони. Вие не трябва да разрешавате всички неща по един и същи начин. Вие казвате: Искам да съм богат, за да правя добрини. Мислите ли, че само богатите хора правят добрини? Че всеки човек е богат. Когато един човек е надарен с ум, със сърце и със здраво тяло, може ли да се нарече сиромах? С една сладка дума вие можете да принесете на човека много по-голяма полза, отколкото ако му дадете десет хиляда лева. С тези десет хиляди лева този човек може да си купи един хубав костюм, обуща и с тях да се представя. А тъй, с една сладка дума, вие можете да произведете в човека цял преврат. Вие мислите, че реалното в света трябва да бъде резултат на вашия ум, на вашето сърце Не, това е последният опит. Физическият опит трябва да бъде винаги последен. След като сте направили един умствен опит, един сърдечен опит, най-после ще направите един опит на физическото поле, той е последният опит. Зад него вече няма нищо друго. И като направим този последен опит трябва вече да спрем. Сега ще оставим по нататък на природата. След като направите и последния опит и нямате резултат, оставете вече на природата, тя ще свърши останалата работа. Като направи опита, природата ще ви покаже начина, по който може да поправи погрешката. Ще ви приведа един пример за изяснение на идеята си. Един българин, слуга при един богат господар, носил в ръцете си парите на своя господар в една торба. Обаче, един турчин го гонил, искал да му вземе

торбата с парите. Като се видял на тясно слугата започнал да се моли на Господа: Господи, моля Ти се, помогни ми да занеса парите на господаря си, защото не знам какво да говоря ако този турчин ми вземе парите. Турчинът викал след него: Стой, но българинът все бягал. По едно време турчинът се спънал в един камък, паднал на земята и строшил крака си. Като чул охканията на турчина, слугата се върнал назад, взел го на гърба си, турил и торбата на гърба си и го завел дома си да го превържат. Вече нямало защо да бяга. Кой е виновен сега? Трябва ли да съжалявате, че кракът на турчина се е счупил? Природата, обаче, е дала последното разрешение на въпроса. Слугата показал на турчина, какво нещо е човещината, а турчинът взел да се моли да го извини, че не постъпил добре, не постъпил по Бога. От този момент българинът и турчинът станали най-добри приятели.

Сега ние сме във фазата, когато на много хора трябва да се счупят краката. На много мъже, на много жени, на много синове и дъщери, на мнозина трябва да се счупят краката. Но и мнозина трябва да ги нарамят на гърбовете си, с торба на рамо и да ги занесат в домовете си, да им покажат един добър урок, как трябва да се живее.

„Благословен господ Бог наш“.

Тайна молитва.

(Малко мъгливо, и малко студено време. Няма сняг.)

14. беседа от Учителя, държана на 13 януари 1935 г.

София, Изгрев

ПЛОД СТОКРАТЕН

„А друго падна на добрата земя, и като израсте, стори плод стократен“.

Отче наш. „В начало бе Словото“.

Ще прочета тази част от осма глава от евангелието на Лука, до 9 ст.: „А друго падна на добрата земя, и като израсте стори плод стократен“. В този стих се говори за три неща: За семето, за почвата и за добрите резултати, които семето е дало. Нам се струва, че е лесно да се живее. Повидимому всички хора живеят, но малцина живеят както трябва. В това отношение, изкуство е да се научи човек да живее, както трябва. Защо? Защото преди всичко има органически условия, които пречат на човека да живее както трябва. Ако стомахът на човека не е в изправно положение, той не може да живее както трябва. Ако гърдите му не са в изправно положение, той ще има друг род спънки, и най-после, ако и мозъкът му не е в изправно състояние, и това още не може да се нарече живот. Истински живот е онзи, когато мозъкът, белите дробове и стомахът на човека функционират както трябва. Или научно казано когато мозъчната нервна система и симпатичната нервна система в човека функционират правилно. Това в обществения живот наричат да имаш външни добри условия, да имаш пари, да имаш средства, да си богат, да си здрав. Това го кръщават с различни имена. Обаче да имаш пари, това е резултат; да имаш средства, това е резултат; да имаш здраве, това е пак резултат. Ние говорим само за резултатите, но резултатите нищо не правят. Резултатите могат да се изгубят. И всички хора страдат, понеже разчитат все на резултати. Някой разчита, например, на своята доброта. Добрината е един резултат. Че ти си добър, това е резултат – ти трябва да работиш. Някой счита, че като работи до умора, това е работа. Мнозина казват за нещо, че се е изтощил от работа. Изтощаването не е работа. Работата е едно естествено положение, което природата е създала в човека. Ако някой се изтощава от работа, това е съвсем криво разбиране на работата. Някой иска да разбогатее, да превъзмогне нещата и се смущава. Много неща разбъркват ума му. Например, хората днес разрешават въпроси, които не са разрешени и не могат да се разрешат. Като правих своите изчисления из България, един

млад философ ме запита: Както виждаш, моята млада другарка, как мислиш ще остане ли тя до края на живота ми вярна или няма да ми остане вярна? Той изпрати другарката си в другата стая да свърши някаква работа, а мене ме запита за нея. Казвам му: Аз зная какво ще стане, но не мога нищо да ти кажа, това не е моя работа. Ти сам ще опиташ това. Казвам: И да кажа, и да не кажа, работите ще си станат така както трябва. И положително да му кажа, и отрицателно да му кажа, работите ще си станат, както трябва. Има неща, които по никой начин не могат да се предотвратят. Ние искаме да предотвратим някои неща. Мъчим се, но не можем да ги предотвратим. Питам: Защо грехопадението на човека не можа да се предотврати? Нима онези, които бяха в невидимия свят, в небето, не бяха умни, не знаеха нещата, та не можаха да предотвратят това грехопадение на човека? Те не можаха да го предотвратят при всичкото си знание и мъдрост. Ще кажете, че това нещо било невъзможно да се предотврати. Не, не разбирайте така нещата. Вие не можете да предотвратите пиянството. Пиянството започва с водата. Причината за пиянството е водата. Ако човек не пиеше вода, той нямаше да пие и вино. Водата е виновна за пиянството. Като пие вода, човек пие и вино. Пиянството е неизбежно, понеже е неизбежно и пиенето на водата. Трябва да се спре целия процес на пиене на вода и тогава само да се лекува пиянството, а това е невъзможно. За предпочитане е пиянството отколкото да се спре пиенето на водата, защото в края на краищата пиянството може да се изправи. Човек не е по-силен от водата, но е по-силен от виното. Следователно човек не може да спре пиенето на водата, понеже в този процес е животът. Пиенето на вино е второстепенен процес, на който човек е господар. Също така и грехопадението е второстепенен процес в природата, на който човек е господар. Да съгреши човек, това е в неговата възможност, но той може да спре този процес, човек има възможност и да не съгреши. Ако иска човек може да греши, но никой не може да му забрани да греши. Никой не може да му забрани и да не греши. Като говоря за греха, аз го вземам в смисъл, че грехът се явява след погрешката. Значи, грехът започва от погрешката. Грехът е резултат на едно неразбиране на живота. Онзи, който разбере истинския процес на живота, той няма защо да греши. Но онзи, който не е разбрал живота, той има възможност да греши. Не са хората първи, които са съгрешили. По-напредналите същества са грешили. За да греши човек, той трябва да бъде много умен. Грехът се дължи на голяма интелигентност. Вие не разглеждайте греха, както е поставен в живота. Първично грехът е

влязъл в света по повод някаква добра мисъл, но резултатите понякога на тази добра мисъл са произвели греха. Резултатите са произвели някакво спиране на органическия живот на човека. Това спиране пък е създало страданията. От чисто органическо гледище, страданията не са нищо друго, освен натрупване на излишна енергия, която човек не може да издържи. Понякога в мозъка на човека се натрупва толкова много излишна енергия, която причинява смущение в мислите му. Това смущение в мислите причинява една болка в чувствата му и най-после тази болка се отразява и в организъма му – явяват се органически последствия. Това се дължи на ред енергии, които не са поставени на своето място. Значи, в човек може да се зароди едно неестествено желание. Естествено е в човека желанието му да яде, но от това естествено желание може да се зароди и едно неестествено желание. Например, това неестествено желание е лицето на човек да стане червендалесто, очите му да станат светли, да го харесват хората. Този човек има желание да тури в стомаха си повече храна, за да стане лицето му червено, но той не знае колко храна трябва да тури, за да не таксува стомаха си. И после, ако човек се безпокои за своята красота, той може да я изгуби. Това, което човек желае много, може да го изгуби и това, което никак не е желал, може да го придобие. И едното е вярно, и другото е вярно.

Сега, аз чета за резултатите в последната лотария. Там има едно число с шест цифри, което е спечелило 300 хиляди лева. Какви бяха първите три цифри на това число, не обърнах внимание, но последните три са деветки. Това случайност ли е? За онзи, който не знае това е било една случайност, но за онзи, който знае, това ни най-малко не е случайност. Това число с трите деветки, непременно трябваше да спечели. Може би този, който е взел печелившия билет, са го убеждавали да го вземе, той се е колебаел, и сега се учудва, че това число именно с трите деветки печели. Много хора от европейските държави се възмущават от лотариите, считат, че те са един неестествен процес. Питам: Нима така, както хората живеят, това не е един лотариен билет? Нима животът на сегашните хора не е една лотария. Сега хората живеят точно по правилата на лотарията. Те вземат един билет и очакват да им се падне нещо. Това е една много рядка възможност. При това, всички хора все очакват нещо хубаво да им се падне. Но в края на живота си всички се разочароват, че това, което са очаквали не е дошло. И тогава, за да не се разочаровате, по-умните хора, които са дошли на земята, са създали една теория за продължаване на живота. Те казват: Сега нищо

не спечелихте, но поне следната лотария може да спечелим. Религиозните хора пък казват, че за в бъдеще поне ще благуват. Източните народи казват, че като се преради човек в следния си живот, тогава поне ще спечели билета му. Възможно е това, а и невъзможно е. Но има неща, които са интересни в живота на хората, а именно природата не е поставила човека в крайни лишения. Тя го е сподобила с всички онези възможности, които са необходими за неговото развитие. Ако човек би се вслушал в дълбочината на своята душа, на своите мисли и чувства, той би правил много по-малко погрешки, отколкото сега прави. Но човечеството се намира пред един вторичен, външен процес, който го заблуждава. Навярно вие сте чели баснята за вола и жабата. Видяла един ден жабата, че подковават вола. И тя си дигнала крака да я подковат. Тя си мислила, че като я подковат като вола, животът ѝ ще се изправи. Но не само, че животът ѝ няма да се изправи, но след като я подковат като вола, ще я впрегнат на нивата да оре цял ден. Волът ѝ казал: По-добре остани си в блатото да си пееш цял ден, отколкото да дойдеш като мене да ореш цял ден на нивата. Питам: Кой живот е по-добър – на жабата, която не е подкована и пее цял ден в блатото или на вола, който е подкован и оре нивата? Също така и хората често искат да имат опитността на вола, без да знаят, че ще минат по съвсем друг път на живота. Жабата ни най-малко не разбирала положението на вола. Тя е мислила, че да я подковат, това е едно благословение, а не един труд на какъвто е подложен вола. Това е един непоносим труд. Обаче жабата с нейната материалистическа философия казва: Аз съм дошла на земята да живея. Че ще живее, това е хубаво. Няма същество, което е дошло на земята и да не живее. Това е право, но питам: Кой е онзи, който ще реализира неговото благо? Кой е онзи, който ще се грижи за нас? Сега ние отхвърляме правата мисъл в природата и казваме: Ти трябва да бъдеш умен, да си уредиш живота. В какво седи тази умност? Най-първо ние трябва да разбираме онези условия, които природата е вложила у нас, да разбираме своето естество с възможностите, които се крият в него, да разбираме външните условия, с които трябва да се справим. Ако нямаме ясна представа за силите, които функционират у нас, ако нямаме ясна представа за условията, които ни очакват отвън, тогава ние не можем да имаме щастлив живот. Лесно щеше да бъде ако животът зависеше само от нас. Той не зависи само от нас, защото животът на всеки едного е колективен. Не зависи само от човека да бъде щастлив. За да бъде един човек щастлив, хиляди, хиляди същества трябва да влезнат в неговия

живот като условие за неговото съществуване. Не само това, но вие казвате, че трябва да имаме добър баща и добра майка. Това е неразбиране на живота. За да имате добра майка и добър баща, трябва да дойдат още хиляди условия на помощ. Трябва да се съчетаят най-благородните условия около човека, за да бъде той щастлив.

Казвате: Трябва да имаме вяра. Вяра има само в съчетанието на тия условия в живота. Ако животът на хората често е нещастен, причината за това е, че те са изгубили вяра в съчетанието на тия външни условия. Та (те) искат да създадат нови условия на живота. Те не знаят, че като създадат новите условия на живота, те ще нарушат онзи естествен ред, който съществува в природата. Те не знаят, че за новото, което искат да създадат, нямат основа в самите себе си. Вземете положението, когато животните се разделиха в своите убеждения. Половината от млекопитающите, например, поддържаха теорията за месоядството, а другата половина поддържаха теорията за вегитарианството. Вземете, например, мъховете, лишеите и подобните на тях, които се залепят за някой камък, изяждат го. Те са всеядци, разлагат почвата и благодарение на това се образува почвата от камъните. Но това е един научен въпрос, който трябва да се доказва и затова има ред факти, които доказват какви са били външните условия, за да разделят и растенията, и животните на тези две категории помежду си: на месоядци и на вегитарианци. Но да оставим този въпрос настрана. Изобщо, онези, които са месоядци ядат тия, които са тревопасни, а тези, които са тревопасни се опасяват от месоядните и станаха причина да си създадат органи, с които да се защитават. Казвате: Защо на вола изникнаха рога? как няма да му изникнат рога? От големите страдания, от мъките, които прекара, най-после волът си каза: Не може да остана така кротък, няма да се оставя да ми късат рогата, трябва и аз по някакъв начин да се защитавам. И в това усилие да се защитава, израснаха му рогата. Рогата на вола са оръжие, с което се брани. После той си каза: И пръстите си трябва по някакъв начин да пригодя. Няма да се оставя да стоят тъй разделени, но да се превърнат в токмак, че да удрям с тях. Също така и конят по причина на външните условия, измени пръстите си в копито, с което да рита, да се брани. Та когато ние се чудим защо животните имат такива оръдия, ще знаем, че всичко това е създадено благодарение на неблагоприятните условия, при които са живели. Положението на сегашния човек показва пък, че той е минал във фазата на благоприятните условия на живота. Като се изучава криминалната психология, забелязват, че ония типове, които се

проявяват като престъпници, те постепенно се повръщат по атавистически начин към своето минало, към своите деди и прадеди, вследствие на което пръстите им започват да стават по-къси и по-дебели в основата си. Палецът им пък почва да става топчест и много къс. Това се забелязва и в ред поколения. Когато животът на човека правилно се развива, палците му започват да се оформяват: палецът става по-дълъг, а съразмерно на него се определят и останалите пръсти. Щом се наруши хармонията, палецът, който означава разумната воля в човека, започва постепенно да се скъсява. Долната част на палеца означава волята в човека, средната част означава неговата интелигентност, а третата, най-дебелата означава неговите чувства. Тъй щото когато интелигентността у човека се развива, съобразно с това се увеличава средната част на палеца. Когато пък правилно се развива волята в човека, първата фаланга се развива добре. Представете си, че едно дете се ражда по атавизъм със своите лоши наклонности в миналото, и вие не обръщате внимание на онези признаци, които природата му е поставила. Няма да се мине много време и това дете ще започне да проявява своите лоши наклонности, които носи от своето минало, когато е било млекопитающо. Атавизмът подразбира връщане към старото. И това, че много хора се проявяват като престъпници, това не е нищо друго освен връщането им към старите навици на своето минало по атавизъм. Те трябва по един разумен начин да се справят със своите стари (минали форми) на съществуване. Човек може да бъде религиозен, набожен и при все това пак да се проявяват в него тези стари навици. Ако той е религиозен и разумен, по-лесно може да се справи със своите стари навици.

Казвам: В социално отношение, вие имате да се справяте не само с мъчнотии, които се дължат на вашето сегашно възпитание, но има да се справят(е) и с ред навици на своето минало, които ви правят нещастни. Ето, у човека има едно състояние на гняв, което често изразява навън. Той и да стане духовен човек, пак ще се гневи, но ще може повече да се въздържа, ще работи съзнателно. Питам: Какво придобива човек, като се разгневи? Той мисли, че като махне с ръката си, ще придобие нещо. Да, но махне с ръката си и нищо не става. Седят двама души и се разговарят, единият е религиозен човек, но много гневлив. Другият му казва: Слушай, по-малко ще говориш, не искам да те слушам да ми разправяш твоите религиозни работи. Слушай, бъди внимателен към мене. Не ме предизвиквай, защото и без това едва съм успял да потуша своите стари

навици. Ако още ме предизвикаш не зная какво ще направя. Аз ще ти изкажа какъв атавизъм има у тебе. Зашива му една плесница. Религиозният става и му зашива две плесници, и го поваля на земята. Ама така бие ли се, бе? Бие се, да видиш какъв съм аз. Едва бях се вързал, но сега пак се развързах. Седя отгоре му. Ти знаеш ли какво нещо е евангелието? – Зная, братко. Добре тогава, защо ме биеш? Нали Христос е казал, че като ти ударят едната страна, да дадеш и другата? – Да, така е казал, но това е правило само за ръцете, за краката няма никакъв закон. За ръцете има само закон, като те ударят, да мълчиш. Та казвам: Често и вие при най-добрите условия, при най-добрите си състояния, излизате от себе си. Често, при най-добрите ви състояния, може да дойде някой и да ви извади от това състояние, да ви постави по атавизъм, при условие, да проявите своите лоши навици. Не казвайте, че не можете да се въздържате. За човека въздържанието е един умствен процес. Ако не е господар на своите мисли, човек външно не може да прояви никакво въздържание. Казвате: Защо трябва човек да се въздържа? Защо трябва да вярва? – Вярата е процес на ума. Ако не мислиш, ти не можеш да се въздържиш; ако не мислиш, ти не можеш да вярваш. Ама той може да ме бие. Не може да те бие. Ако ти имаш силна мисъл, с мисълта си можеш да спреш кого и да е на пътя. Ако си умен човек, ти можеш да срещнеш кого и да е на пътя си. Сега вие можете да се интересувате, по кой начин можете да спрете човека. Това е цяла наука. Дали на едно малко дете един голям чук. То взима чука, но едва го тътри, едва го влачи, иска с него да чука камъни. Това е невъзможно. Среща го един възрастен и го пита – защо носиш този чук? Искам да чукам камъни. Как ще чукаш камъни, когато едва влачиш чука? Този човек бил юнак взима чука, начуква камъните на детето и му казва: Хайде сега, вземи камъните и си иди у дома. Като го видели майката и бащата го запитали: Кой ти начука тези камъни? – Аз ги начуках. Че как тъй? Ти не можеш чука да държиш в ръка, а камъни ще чупиш. Да, така, какво мислите вие, начуках камъните. Я да те видим, дигни чука! Дига детето чука, но не може да го подигне. Как тогава си начукал тия камъни? – Вие ме обезсилихте, като дойдохте при мене. Та казвам: И вие, като направите една погрешка, казвате, че условията били такива, като дошли баща ви и майка ви при вас, те са ви обезсилили. Не, там не е въпросът. Въпросът е в знанието. Ако имате една пушка, пълна с барут и поставите един фитил на запалката ѝ, тя непременно ще изгърми. Кой е виновен за това? Грешката не е в пушката, нито в запалката. Вие трябва да бъдете

умни, да извадите барута, да извадите запалката, да не изгърми пушката. Не казвайте след това, че вие можете да спрете запалката. Там е и вашата погрешка. Вие запалите барута, а после искате да се предпазите от удара на пушката. И човек е създаден по два начина: Едни създадоха доброто у човека, а други – злото. В човека има ред бомби от различен калибър. Някой път дойде в ума ви някоя мисъл, и вие казвате: Чакай да туря един фитил на тази мисъл, да видя, каква е. Да, но тази мисъл е бомба. И всеки ден експлодират по няколко, а най-малко по една бомба у вас. Има бомби на гнева, на неверието, на съмнението, на ревността, на учеността и като запалите една от тези бомби, тя непременно ще произведе своя резултат. И после, като не разбирате живота, ще кажете: Защо Господ е създал света така? Не палете фитилите на тези бомби – нищо повече. Например, съвременните хора имат добри стремежи, но не знаят, как да ги постигнат, какви правила да приложат. Някой иска да стане добър човек. Добро е желанието му, но базата, върху която той е застанал, за да бъде добър, е крива. Човек е добър, но той трябва да постъпва добре. Вие сте добри, но трябва да постъпвате добре. Не е въпросът добри да бъдете, но трябва добре да постъпвате. Някой казва: Аз трябва да бъда умен. Не, умно трябва да постъпвате. Тази разумност съществува и у растенията, макар, че хората мислят, колко растенията са глупави. В растенията има такава разумност, такава интелигентност, каквато много от хората тепърва трябва да я придобиват. Те се справят с най-лошите условия на почвата, и оттам си изкарват храната. Ако човек би се поставил на такива условия, едва ли би могъл да изкара нещо от тази твърда, неблагоприятна почва. Това, с което хората не могат да се справят, растенията се справят лесно. Ето, човек не може да се справи с въглеродния двуокис, когато растенията лесно се справят с него. Това, което е вредно за нас и ни задушава, от него растенията изкарват своята храна и поддържат живота си. Те турят на работа въгледвуокиса. Кой е по-умен тогава? Ние създаваме въглената киселина, а те я използуват, и ни я възвръщат обратно във вид на хранителни вещества. Ние казваме, че растенията са глупави, а от тези глупави растения очакваме храната си. Питам: Права ли е тази наша съвременна философия? Ако растенията, наистина, бяха глупави, ние щяхме още повече да оглупеем. Ето защо, за да стане по-умен човек, препоръчват му да яде разни плодове. Колкото по-голямо разнообразие има у човека, толкова по-умен става той. Значи, ще трябва да ядете и лук, и чесън, и боб, и черен и бял боб, и грах, и зеле, а после и най-

разнообразните плодове, които съществуват на земята, тъй както са наредени според степента на своята интелигентност. Който е умен, от всички тия форми плодове, той ще вземе онези, които са необходими за неговата интелигентност, да усилят, да я развият повече. Например, ако някой иска да стане изящен, деликатен, да знае как да постъпва, той трябва да яде от най-хубавите ябълки, а не от грубите. Който иска да стане разумен, интелигентен, нека яде круши, от най-хубавите с крушообразна форма, а не от валчестите и тия, които същевременно имат хубав жълт цвят. Който иска да развие благоутробието си, нека яде от валчестите ябълки.

После яжте гулия, зеле, всички придават нещо хубаво на човека. Който пък иска да изправи бъбреците, нека яде бял боб. Щом имате нещо в бъбреците си, яжте бял боб, те се нуждаят от такава храна. Който страда от очи, да яде леща. Аз не казвам, че с лещата ще излекувате очите си, но ще придобият очите ви хубав израз. Аз не говоря за болни очи, но за здрави очи, които да поддържат своето здравословно състояние. По малко ще ядете от всичките тия храни, за да поддържате здравословното състояние на своя организъм. Такова ще бъде бъдещето разбиране на хората за храната. Човек трябва да прави ред опити в това отношение и да наблюдава какви резултати има. За в бъдеще ще има школа за храненето на човека. Например в понеделник, човек трябва да употребява такива храни, които да развиват неговото въображение. Във вторник трябва да се храни с храни, които развиват енергия. Ето, забележете, каква е формата на пръстите. И те са в зависимост от храната и от работата, която вършат. Малкият пръст е останал неразвит, защото много работи, а другите му братя са големи аристократи. Баща им не ги е турял много на работа. Най-големият, средният пръст е бил най-голям аристократ, той се е потривал повече, малко е работил. От много работа малкият пръст не е пораснал, той е угаждал на всичките си братя, но затова пък е развил голяма практичност. Ти не можеш да бъдеш практичен в живота, ако нямаш съветите на малкия пръст. Той е меркурианец. Показалецът пък се намира под влиянието на Юпитер. Енергиите, които текат от него, представя възвишеното, благородното, доблестта в човека. Същевременно показалецът е свързан с личните чувства в човека. Средният пръст в човека е свързан със съвестта, със справедливостта в човека. Безименният пръст е свързан с вярата, с надеждата, с милосърдието в човека. Малкият пръст е свързан с обективния ум, с практичността в човека. Значи, всеки пръст в човешката

ръка има влияние върху неговото възпитание. Когато човек огрубее малко, добре е да разтрива палците си, за да повлияе на чувствата си, да станат по-нежни, по-меки. Често чувствата на човека огрубяват поради прекомерна работа. Той работи, когато трябва и не трябва. Днес мнозина не знаят, как да възпитават децата си. Ако хората биха знаели, как да възпитават децата си, те щяха да имат добри резултати. Когато детето огрубее в чувствата си, майката трябва да поразтрива от време на време неговите палци и с това ще внесе по-голяма мекота. Като не знаят как да възпитават децата си, майките и бащите им казват: Дърво трябва на тия деца. Не, не трябва дърво. Те не са разбрали как трябва да се възпитават. Те криво са разбрали употребата на дървото. Според мене, да бъдеш един човек или едно дете, това значи да знаеш как да го наказваш, т. е. да знаеш как да го възпитаваш, как да го учиш. А тъй, с дърво, това ни най-малко не е учене. Дървото означава разумното в човека. Следователно, като биеш човека с тояга, това означава, че той първо трябва да мисли за Бога, а после и за себе си. Тояжката има два края, единият край си ти, а другият е Господ. В средата на тояжката пък са хората. Следователно, като биеш някого, както не трябва, Бог взима другия край на тояжката и бие. Тогава вече Господ бие. Казвате, че тояжката е излязла от рая. Щом е излязла от рая и я прилагате върху другите, тя ще се приложи и върху тебе, ако не си умен, разбира се. Под думата тояга, аз разбирам лошите условия, при които човек се намира. Да употребиш тоягата върху детето, има смисъл, но само тогава, когато с нея можеш да му покажеш лошите условия, които съществуват и с които то може да се справи. Казвате: Когото Бог обича, него наказва. Питам: Кого Господ досега е бил с тояга? Хората са се били с тояга, но Господ никого не е бил с тояга. Макар че в Писанието е казано: „Когото Бог обича, него наказва“. Бог никого не е бил с тояга, но след като бащата бие сина си или детето си с тояга, казва: Така е писано в Божия закон, че когото Бог обича, него наказва.

Сега да се върнем към новите форми на възпитанието. Ние имаме в себе си известни желания, които искаме да постигнем. Но за да постигне човек едно свое желание, той трябва да разбира законите, на които то се подчинява. Който не разбира тия закони, казва, че семето трябва да се извади от хамбара и да се посее на нивата. Но след като се посее на нивата, семето отново трябва да се върне в хамбара. Но в даден(ия) случай, ти не можеш да посееш всичкото семе наведнъж на нивата, ще посееш само част от него, а останалото ще оставиш в хамбара, да не се хаби. Та с

посаждането и растенето на растенията в растителното царство, едновременно прогресираме и ние. В разумния свят не могат да се забележат отношенията, които съществуват между растителното царство, растенията и човека. Като не знаят това, българите унищожават горите на общо основание. Аз съм наблюдавал какво правят българите. Като живее някой българин покрай някоя гора, носи брадвата си и покрай което дърво мине, все ще опита брадвата си. И затова дърветата са накълцани, осакатени. Дърветата трябва да се пазят грижливо. При бъдещето възпитание на хората, всеки човек трябва да има на свое разположение пет до десет дръвчета, за които той специално да се грижи. И за възпитанието на децата трябва да се употреби като метод да се грижат за отглеждането особено на плодните дръвчета. По този начин децата могат да се превъзпитат. А особено, ако се каже на детето, че тази круша или ябълка, или слива е негова и то трябва да се грижи за нея, да я полива, да я отглежда, да я обработва. Сега как се възпитават децата? Не им се обръща внимание на дърветата, на плодните дървета и като влезнат в някоя чужда градина, първата им работа е да се качат на някоя слива или круша и да я обрулят, да чупят клоните ѝ. То няма предвид, че това дърво е разумно. Обаче, когато детето отглежда плодните дървета, то ще ги обикне, ще се свърже с тях и ще се възпитава. Също така трябва да знаете, че у вас има известни мисли, които мязат на растенията и трябва да ги отглеждате грижливо. Има известни мисли в умствения свят, които са подобни на растенията и трябва да ги посадим в ума си. Също така има известни чувства, които са подобни на растенията и тях трябва да посадим в сърцето си; Вие искате да се самовъзпитавате, но не знаете как. Ако вие не можете да посадите една мисъл в ума си и едно чувство в сърцето си, и да се грижите за тях, като за плодни дървета, вие никога няма да се възпитате. Всяка мисъл и всяко чувство, които отглеждате в себе си, трябва да дадат плод. Вие имате някои мисли и чувства в себе си, които не дават никакъв плод, те са безплодни дървета. Вследствие, на което вие казвате: Какво ли не мислих едно време, но нищо реално не излезе от това. Вие мислите, като сте дошли на земята, да бъдете щастливи. Това е погрешно схващане. Вие трябва да знаете, че на земята първо ще имате разочарования, а след това ще дойде Царството Божие. Онова семе, което е в хамбара и желае да бъде посадено на земята, много се лъже, ако мисли, че ще бъде щастливо. Първо то ще преживее най-големи разочарования и след като поникне, даде листа, корен и клоне, тогава едва ще дойде царството за него: То ще завърже, ще

узрее. Същото е и за човека. Най-първо той ще мине през големите разочарования, а после, като даде плод и узрее плода му, тогава едва ще дойде разумността – щастието. Природата винаги иде на помощ на разочарованието. При най-големите разочарования на човека, природата ще му дойде на помощ, да се справи с най-големите мъчнотии.

Съвременните хора са попаднали в две противоположни течения: едни от тях се уповават само на себе си – това е едната крайност. Другите пък уповават само на Бога. И едните, и другите са криви. Да уповаваш на Бога, това значи да си вън от Него – едната крайност. Да уповаваш на себе си, това е другата крайност. И двата метода не са прави. Ти не си господар на целия свят, как можеш да уповаваш само на себе си? Човек може да упова на себе си отчасти, но отчасти може да упова и на Бога. Ето какво аз разбирам под думите да уповаваш на Бога само. Това значи да очакваш Бог да дойде да ти разоре нивата, да я посее, да ти донесе една стомна вода, да учи заради тебе, да свършиш университета и т.н. Казвате: Да ни помогне Бог да станем милионери. С това природата не се занимава. Има неща, с които природата се занимава, но те са съществени. Казвате: Де е Бог? – Бог е в светлината. Като научите закона на светлината, вие влизате вече в съприкосновение с Бога. Бог е във въздуха. Като научите закона на въздуха, ще влезете в съприкосновение с Бога. Бог е във водата. Като научите закона на водата, ще влезете в съприкосновение с Бога. Бог е в храната. Като научите закона на храната, ще влезете в съприкосновение с Бога. Следователно, човек има четири допирни точки с Бога – чрез светлината, чрез въздуха, чрез водата и чрез храната. Някой дойде при мене, изправи се гордо и пита: – Де е Господ? – В светлината. Де е Господ? Във въздуха. Вие не знаете какво нещо е въздуха, не знаете свойствата на въздуха. Когато този въздух влезе в дробовете и пречиства кръвта, подтиква живота, това именно е Бог. Когато възприемете в себе си онова свойство на светлината, което ви дава подтик за знания, това е Бог. Когато възприемете в себе си онова свойство на водата, която утолява жаждата ви, това е Бог. Онова свойство на храната, което дава сила, което дава здраве на човека и поддържа вечно запаса на неговите сили, това е Бог.

Сега аз не искам да се обезсърчите, да казвате, че имате разбирания за Бога. Вие имате разбиранията, но сте подценили вашето разбиране. Като сте изгубили същественото, вие търсите днес Бога навсякъде, търсите го на небето, на звездите, но никъде не го намирате. Досега никой не е намерил Бога. Казвате, че е горе. Дигате очите си нагоре, но не можете и там да Го

намерите. Защо дигате очите си нагоре? Защото светлината, водата, въздуха и храната идат все отгоре. Понеже оттам иде всичко и светлината, и водата, и въздухът, и храната, и животът, затова дигате очите си нагоре, но не се спирате върху това и изгубвате добрите условия. Ако нямаш светлина, как ще си дигнеш ръцете? Ако нямаш въздух, как ще си дигнеш ръцете? Ти цял ще се смръзнеш. Как ще си вдигате тогава ръцете да се молите? Ако водата, въздухът, светлината и храната изчезнат, де ще се молиш и за какво ще се молиш? Право е казал мъдрецът, че ние живеем и се движим в Господа. Ние живеем и се движим в светлината, във водата, във въздуха и в храната.

Голяма част от нашето тяло е само вода. И с храната е същото. Защо се радвате всяка сутрин, като изгрява слънцето? Защото от него иде животът. А сега мнозина казват: Не трябва да се гледа на слънцето.Добре, няма какво да се гледа на слънцето. Колкото и да гледате на него, няма да го видите. То е на 92 милиона мили далеч от нас, виждаме го като една малка топка. Светлината е онова, на което аз се радвам и което гледам. Въздухът е онова, на което аз се радвам и приемам в себе си. Водата е онази, на която се радвам и приемам в себе си. И най-после на храната се радвам и приемам в себе си, защото тя ми носи живот. Водата аз възприемам в себе си, и тя ни носи живот, който постоянно тече в мене.

Казва Христос: „Доброто семе, което е паднало на добрата почва, стори плод стократно“. Плодът е резултатът. Стократно плод – това е един вътрешен метод. А другото е само постижения. Сега да тълкувам значението на единицата и на стоте. Единицата, това е Бог. Първата нула, това са условията на Любовта. Втората нула, това са условията на Мъдростта. Следователно, всеки човек, който води Божествен живот, е използувал двете нули, двата зародиша. Който разбира, това са за него зародиши; който не разбира, това са две нули. Който разбира, той ще използува условията на Любовта и Мъдростта и ще съгради това, което иска. Единицата ще внесе в тебе онази мекота, при която никой не може да ти причини никакви пакости. Двете нули ще ти дадат онази сила, с която ще бъдеш непобедим. Който дружи с Любовта и Мъдростта, той винаги остава непобеден. Понеже той има в себе си най-голямата топлина и светлина, при които никой не може да му направи някаква пакост. Знаете ли каква е тази топлина? От тази топлина и на дявола космите настръхват. Няма нечист въздух, който като попадне в огъня на Любовта, да не се стопи – стопява се като свещ. Като види човек на Любовта, и дяволът бяга

от него. И мечката бяга от този огън. Защо? Защото, като се приближи при него, изгаря. Любовта е най-силният огън. Дето мине, всичко разтопява. Стани приятел с Любовта, да видиш, как ще избягат всичките ти врагове. Всички врагове изчезват пред човека на Любовта, а остават само приятелите му. Само враговете бягат от Любовта. Вие говорите за някаква любов, но тази ваша любов аз я наричам товарна, впрегната любов. Казвате: Тежко е да се живее в Любовта. Вие говорите за онази любов, която ви е впрегнала, натоварила ви е, качила се е отгоре ви и казва: Дий, хайде, карай, синко, напред! Хайде на нивата. После ще те поглади малко, ще те помилва и ще те залъже с малко зобчица, с малко сенце. Аз говоря в преносен смисъл. Това са онези ваши вътрешни заблуждения, които вие не разбирате, в следствие, на което вие оставате само със сеното и казвате: Не си струва да се живее. Аз ще туря край на живота си. Знаете ли колко е смешно, когато човек казва, че ще тури край на живота си? Той не е смел да тури край на живота си. Досега аз не съм срещнал човек, който да е турил край на живота си. Щом дойде до края на живота си, той се намира вече в огъня на Любовта. Който иска да тури край на живота си, той ще се намери в огъня на Любовта и Любовта ще го научи, как трябва да живее. Който влезе веднъж в огъня на Любовта, той не може да остане там. Любовта е единствената сила в света, която не оставя никого на спокойствие. Тя казва: Слушай, ти трябва да работиш! За малко време може да ти даде почивка, но веднага казва: От тебе се иска работа! Тъй, да седиш на едно място, като на курорт, като на пансион, тя не позволява това. Тя всички впряга на работа. Дето минете, всички работят и всички са доволни там. Най-добрите работници са при Любовта – всички са доволни от нея. И тя плаща, колкото искаш. Нейната заплата _ при нея, да му плати, тя казва: Ще ти платя толкова, колкото можеш да носиш. Това е казано на наш език. Ако можеш да носиш сто килограма на гърба си, ще ти го даде. Знаете, това е златото, което трябва да носиш сам, без ничия помощ. Но докато сте при нея, вие трябва да се откажете от голямото знание, защото понякога голямото знание, причинява големи вреди на човека. Как се образуват болестите в човека? Болестите се образуват от неразбраната любов. Съвременната психология е навлязла в една област на знания, според която обяснява всяка болест, всяко болезнено състояние в човека, те го обясняват, че той е навлязъл в един разрив със своите чувства и мисли. Следователно, когато в човека се явят два разрива, един в чувствата му, и един в неговите мисли, веднага в него се създава едно болезнено

състояние. При здравословните състояния на човека няма никакъв разрив, там има само растене и развитие. Там всяко чувство расте и се развива. При всеки разрив чувствата не растат и с това причиняват пакости на човека. Те са като онези запъртъци яйца.

Казвам: Когато дойдете до отчаяние и кажете, че не си струва да се живее, спомнете си за любовта, която подига човека. Представете си в този момент онези хиляди поколения преди вас, които са работили за вашето щастие. Милиони същества са работили за вашето щастие и вие в един ден плюете на този труд отгоре и казвате, че не струва да се живее. Кое ви дава право да сте недоволни, след като имате пред вид труда и работата на тия хиляди поколения за вас? Кое ви дава право да сте недоволни? Вие казвате: Аз имам право да съм недоволен от това, което имам сега. Не съм благодарен от това, което ми е дадено. Вие нямате ясна представа за положението, затова сте недоволни, но след това ще дойде обратния процес. Обратният процес е процес на взимане: Ще ти вземат всичко, това от което си недоволен. И с вас ще се случи това, което се е случило с един голям богаташ, но и голям скъперник.

Този богаташ живял някъде в Испания, но бил голям скъперник. На всички хора, които идвали при него да им услужи с пари, той им давал, но срещу това им взимал големи лихви, одирал кожите им. Той се прочул на далечно разстояние със своето скъперничество и лихварство и всички хора, на които той услужвал, пъшкали под неговия гнет и си казвали: Не е за живеене на този свят. Най-после дошло им наум да се оплачат от него на царя. Царят заповядал да го турят в затвор и да го държат там три дена гладен и жаден. Като огладнял и ожаднял, той започнал да вика за вода, за хляб, но веднага го запитали: Ще дадеш ли десет хиляди лева за сто грама вода.? Това е кожодерство! Да, но и ти така си постъпвал. Като виждал, че не може другояче, той се принуждавал да даде колкото му искали. Искал малко хляб, пак трябвало да даде десет хиляди лева. Така прекарал той една година в затвора, през което време за всяка чаша вода и парче хляб, трябвало да дава по десет хиляди лева. Най-после той казал: Вече нямам нищо, нямам какво да дам. Сега разбра ли как трябваше да постъпваш с хората, които идваха при тебе? Сега и ти трябваше скъпо да плащаш за една чаша вода и за парче хляб. Като му взели последната пара, запитали го: Какво е сега твоето положение? Не е за живеене. Видя ли сега? И онези хора, които идваха при тебе и се оплакваха, и те казаха, че не е за живеене.

Сега всички хора седят и очакват светът да се оправи. Управляващите

казват: Трябва да се оправи светът. Отлична идея. Аз желая тази идея да се реализира, да се оправи светът. Религиозните пък казват, че Христос ще дойде да оправи света. Добре, Христос дойде преди две хиляди години да оправи света, но евреите казаха „Да си вървиш отдето си дошъл“. Не е време сега да оправят света. И Христос си отиде. Питам: Ако Христос дойде днес, ще оправи ли света? Вие мислите, че като дойде Христос, той ще употреби топове, ще помете света. Ако светът може да се оправи по този начин, ето, в 1914 година хората, народите воюваха помежду си, оправиха ли с това света? Ако Христос дойде днес, Той ще донесе едно ново учение и ще покаже на всички хора, и на религиозни, и на светски, как трябва да се живее. Всички хора трябва да живеят така, както Бог е наредил. Колко хора има днес готови, та като дойде Христос да могат да живеят тъй, както Той ще проповядва? Казвате: Христос посвети всичко за Бога. Бог не се нуждае от това. Той иска да се създаде за всички разумна работа. И тогава, знаете ли, какъв ще бъде светът тогава? Във всеки дом ще има само две деца, едно момче и едно момиче, а не както сега по десетина деца. И този дом трябва да има три стаи, и кухня, и една градина, да си имат всичко от каквото се нуждаят. Този ще бъде първият социален закон. Това ще проповядва Христос като дойде: Всеки дом да има по едно момче и едно момиче. Ще кажете, че Яков имал 12 сина. Да! Той не разбираше закона. Той имаше 12 сина, но един от тях ходи в Египет и лежа две години в затвора. Като ви говоря, че всеки дом трябва да има по едно момче и по едно момиче, това е външната страна на закона. Но тъй както съвременните хора мислят, светът никога няма да се оправи. Другояче седи идеята за едно момче и едно момиче. В човека трябва да има една основна мисъл, която да бъде неговия син. И едно основно чувство, което да бъде неговата дъщеря. Това са децата в един дом т.е. в един човек. Нека остане и за твоите ближни и те да имат по две деца. Няма ти да ги вземеш всичките. В света има хиляди и милиони деца. Защо човек да не се радва и на чуждите деца? Защо да не ги счита за свои? Вие имате едно криво разбиране. Раждането на многото деца показва лошите условия на живота. Ето, рибите, които живеят при много неблагоприятни условия на живота, хвърлят по 300–400 хиляди семенца, от които едва ли десетина се оплодяват – всички останали биват изядени. И след това казвате, че трябва да се размножавате. И плодните дървета, които дават с хиляди плодове, живеят при неблагоприятни условия. Колкото животът се подобрява, количеството ще се намалява, но качеството ще се подобрява. И сега

хората се размножават по количество, а не по качество. Колко синове имаше Яков? – 12. Но от всички тия той обичаше най-много Йосифа, който завладя сърцето му. И Яков му направи особена пъстра дрешчица, отличаваше го от другите си синове. Той се хвалеше само с Йосифа, и като го видеше, сърцето му трепереше. Той казваше: „Без Йосифа не мога да живея“, любимецът му беше.

Но изпратиха го в Египет, при най-лошите условия. Но Йосиф превъзмогна тия условия и остана първенец. Яков си казваше: Щом Йосиф можа при тези условия в Египет, да стане първенец, струва да бъде мой любим син. Сега и вие всички сте в затвора за едно изкушение. За едно свое любовно чувство, една жена го хвърли в затвора, като му каза: Ще лежиш тук, да знаеш как се отговаря на жена. За да избегне от изкушението, той си остави дрехата и избяга навън. Той ѝ казваше: „Как мога аз да те обичам. Друг те е обикнал преди мене“. Двама души не могат едновременно да обичат едного. Как ще разберете тази идея? Аз трябва да бъда конкретен, да разберете добре тази идея. Ето как разбирам тази идея, как седи в моя ум. Вие отивате на гости при едного, който ви нагощава много добре, богато. Дойде друг след това и ви кани да отидете дома му, да ви нагости. В това време, този ден, вие вече сте добре нахранен, каква нужда има още да се тъпчете? Вие нямате само една нужда, този човек може да ви даде друго нещо. Или пък може да почака друг ден да ви покани, когато имате нужда от ядене. Ама аз искам да покажа своята любов. Не можеш сега, този човек е при мене, аз ще го угостя. Ти остави за друг ден. Тази е идеята ми, че двама души едновременно не могат да обичат един и същ човек. Ще се усмихнете малко. Не, с усмихване тази работа не става.

Един руски княз се влюбил в една почетна графиня, от богато и добро семейство, но изпаднали доста. Тя мислела, че той е богат, но и той нямал нищо. Като се срещнали по сто пъти на ден се целували. Като се оженили, три дена само се целували, седели гладни. Като огладняла, тя казала: Гладна съм. Ну, поцелуемся. Да, поцелуемся, но хляб трябва. Първо трябва друг хляб, а целувката на страна трябва да остане, на второ място. На своя възлюбен трябва да дадеш първо светлина, въздух и храна, че после останалите неща. Целувката е само един външен етикет. Първо трябва да дойде Божественото у нас, че после да дойде целувката, по човешки, както подобава. Но когато у нас Божественото не е дошло, тогава и целувката не си струва, не е на място. Когато Божественото е дошло у нас, тогава и

целувката си е на место и струва. Това са новите разбирания в живота. Вие сте пратени на земята, в затвор сте. Наближава времето да излезете от затвора. На някои от вас остават още няколко месеца, гледайте, като излезете от затвора, да уредите работите на Египет. Като уредите работите на Египет, ще уредите и вашите работи. Ако не уредите работите на Египет, няма да уредите и вашите. Това значи да уредите вашите мисли, вашите чувства и вашите постъпки. Затова сте пратени на земята. Казвате: Като отидем на онзи свят. Като отидете на онзи свят, в невидимия свят, там работите са наредени, там е лесно, но тук, тук трябва да си уредите работите. Като отидете на онзи свят, там всички ще живеете добре. Онзи свят е уреден, но тук на земята трябва да се учите. Тук се изпитва характерът ви. И каквото тук придобиете, каквито сте тук, такива ще бъдете и горе. Ако тук обичате да умувате и на онзи свят ще бъдете същите. Като отидете там, ще видят, че сте много закъсали и пак ще ви пратят на земята. Те ще се погледнат помежду си, нищо няма да ви кажат, но ще си пошепнат: Трябва да го изпратим на земята, в друго училище. Пак ще се погледнат, пак ще си пошепнат същото. Ще кажете: Какво си говорите? – Говорим си, че трябва да ви пратим на земята да си свършите училището. Вие не можете да живеете в невидимия свят, докато не сте свършили земното си училище. Ще живеете на земята и две и повече хиляди години и след това с експрес ще си отидете горе, в невидимия свят. Необходимо е да се свърши училището на земята. Не си правете илюзии, че можете лесно да се освободите. Не мислете, че можете да отидете на онзи свят преждевременно, да избегнете от задълженията си, които имате на земята. Впрегнете се на работа за сърцето си, за ума си, за волята си, че като срещнете един ден Христа, да Го познаете, и Той да ви каже: Дързай, върви напред, този е пътят! Христос ще дойде отгоре, но вече при по-благоприятни условия. Знаете ли, как дойде Христос преди две хиляди години на земята? Той дойде с големи мъчнотии, за да научи нещо. Следователно, и вие, като Него, ще се учите. Казва се, че като дойде втори път на земята, Христос ще дойде вече при много по-благоприятни условия. Преди две хиляди години, Той донесе всичките си блага на камили, но ги върна назад, защото хората още не бяха готови за тях. Като дойде втори път, Той пак ще дойде с камилите си, ще донесе благата, защото тогава хората ще бъдат по-готови. Тогава върна всичките си подаръци, а като дойде втори път, нищо няма да върне – всеки ще приемат своя подарък. При условията на новия живот всичко това ще бъде.

„Благословен Господ Бог наш“.

Тайна молитва.

15. неделна беседа от Учителя, държана на 20 януари 1935 г.

Иванов ден.

(Хубав, нов пресен сняг. Не е студено.)

НЕДЕЙТЕ СЕ ГРИЖИ ЗА ЖИВОТА СИ

„Недейте се грижи за живота си, що да ядете, нито за тялото си, що да облечете.“

Отче наш.„Ще се развеселя“.

Ще прочета 12-та глава от Лука, от 22-ри стих надолу.

„Духът Божи“.

„Недейте се грижи за живота си.“ Има едно различие между болните и здравите хора. Болния трябва да го утешаваш, а здравия трябва да го учиш. Това са две различни състояния. Здравият иска да го учиш, а болният иска да го утешаваш. Той ще иска да влезеш в неговото положение. Следователно, оттук казвам, че има две категории хора: едни, които искат да ги утешават, а други, които искат да се учат. Който е болен, ще влезе в болницата, дето ще го утешават, а който е здрав, ще се стегне да учи.

„Недейте се грижи за живота си.“ Това се отнася само за болни. Само болният трябва да се грижи за живота си, защото ако не се грижи, кой ще му донесе ядене, кой ще го погледне, той гладен ще умре. Здравият ни най-малко не се грижи. Следователно, щом се грижиш за живота си, болен си, щом не се грижиш, здрав си. Това е диагноза за здравия и болния. Само така може да се определи диагнозата, да знаеш здрав ли си, болен ли си. Щом се грижиш много за живота си, болен си. Тогава де ти е мястото? – В болницата при сестрите милосердни, при лекарите, които ще те утешават, ще те лекуват. Не ти е мястото в училището. А щом си здрав, нямаш нужда от други, ще се учиш. Затова именно Христос казва на учениците си: „Не се грижете за живота си.“ За това се изисква дълбоко разбиране. Ние трябва да разбираме красивото в живота. Вие ставате сутрин и ако времето е студено, веднага ви се отразява зле, плашите се от студа. Ако пък е лятно време и вън е горещо, мараня, имате температура около 35–40 градуса, вие веднага започвате да се плашите за храната, казвате: Какво ли ще стане с храната? – Ако е студено, плашите се, ако е горещо, пак се плашите. Та нима 35 градуса топлина е голяма? Или пък се плашите от студ 25–30

градуса. Това студ ли е? – Това е една прохладна сянка, дето човек може да се поразхлади само. Онзи, който чувствува така студа, той се намира в едно болезнено състояние. Когато кожата е наранена, най-малкото съприкосновение до нея, причинява ѝ болка. Но когато кожата е здрава, никаква болка не усеща. Следователно, ако усещате студа, това показва, че сте болни, не сте привикнали на студа. Но в студа има скрита топлина. Хванете студа за гушата и го пратете да си върви. Не за гушата, но научно трябва да се изразя в този случай. Студът всякога свива хората. Всеки път човек не може да се справи със студа, понеже той има чок-боклу, мяза на някой разбойник, нападне човека, че не знае какво да прави. Вие ще замязате на онзи търновски адвокат, който отивал от Търново за Севлиево и носил в джеба си два револвера. По едно време го настигнали разбойници и претърсили джебовете му, да намерят пари. Като не намерили нищо освен револверите, запитали го: Защо носиш тези револвери? – За зор-заман. – Че какъв по-голям зор-заман чакаш от този? Обаче адвокатът толкова много се уплашил, че не му дошло на ума за револверите. Такова нещо е студът. Като свие човека и той се уплаши, не знае какво да прави. Страхът е едно неразумно състояние. Като не разбира законите, човек се плаши. Какво има да се плаши? – Ученикът се плаши, когато не си знае уроците. Болният го е страх, когато е на умиране. Защо умира човек? – понеже е сгрешил някъде. Научил се е да мушка. Освен това понеже има още ред слабости, човек заболява и умира. При слабостите си, човек заболява от такива болести, от които умира. Има едни болести, които аз наричам прекрасни масажи. По-добри масажи от тези болести няма. Има една болест, която е модерна. Турят червено желязо на врата на човека и му казват да даде парите си, колкото има. Тези болести са подобни на разбойниците. Ако нямаш нищо, изпращат те на оня свят и като те погребат, всички казват: Господ да го прости. А после казват, че дошел архангел Михаил да му вземе душата. – Голяма чест! Архангел Михаил няма друга работа, ами ще слиза на земята да взема душата на един грешник, и да я носи при Господа. Това не е наука. Но да оставим този въпрос настрана.

„Не се грижете за живота си.“ Човек не трябва да се грижи, но трябва да мисли. Животът на човека е строго определен. Ще се запитате дали е вярно това или не? Да, ето бъдещето на моя крак е строго определено от разумността на моята глава. Каквато е главата, такова ще бъде състоянието и на моя крак. Ако главата на човека е малко неразумна, такова ще бъде

състоянието и на неговия крак. Това показва, че както кракът принадлежи като уд на един организъм, така и вие принадлежите на един организъм. Ако кракът почне да се грижи какво ще бъде неговото бъдеще, това показва, че той се индивидуализира, иска да живее самостоятелен живот. Какъв живот може да има един крак? – Кракът глава няма, ръце няма, стомах няма, той очаква всичко на готово. Той само се движи от едно място на друго, но стомахът трябва да смели храната, дробовете трябва да я пречистят и най-после тази пречистена храна да се изпрати на мозъка да работи.

Казвам: При сегашното състояние на онези, които влизат в новата епоха, се изисква едно обобщение, за да изучават истинския живот. Вие сте били при голямото щастие, при хубавите условия, а сега минавате през нещастие, през голямо безпокойство на живота си. Вие не се впрегнете на работа, но си вземате един билет на лотария, и чакате да спечелите нещо. Някой вземе един, два, три, четири и повече пъти лотарийни билети и все очаква да спечели нещо. Надява се, че като се тегли този път, той ще спечели най-голямата печалба от триста или повече хиляди лева. Тегли се печалбата, но той не печели. Нищо, купува пак билет, надява се на второ теглене, когато ще се паднат 400 хиляди лева. Тегли се пак лотарията, пак нищо не печели. Чете по вестниците и вижда, че на еди-кой си номер се паднала голямата печалба, но (в)се казва: Няма нищо и аз ще спечеля някога! Този човек се учи на нещо, вяра придобива. Без да е спечелил нещо, той очаква, че ще придобие, ще спечели нещо. Не е лошо нещо лотарията, тя има добра страна, развива вярата на хората. Човек вярва в невъзможното. Например той има един билет от няколко лева, а такива билети има около сто хиляди, но той вярва, че ще спечели най-голямата печалба от (сто хиляди лева), един милион лева. Че това е голяма вяра! Седи този човек и си казва: На мене ще се паднат тези един милион лева. Като се тегли и нищо не спечели, той не се обезсърчава и казва: Нищо, друг път ще излезе моят номер! Ще дойде този милион. Казвам: Да, след сто хиляди тегления, все ще ти се падне този милион. Но има един закон на вероятностите, който определя тия неща. Това почива на кабалистиката. Ако ти, който купуваш билета, можеш да хармонираш трептенията си с онзи, който продава билета, той ще възприеме твоите трептения и без да усети как, слепешката ще пипне билетите и ще ти продаде точно този билет, който печели най-голямата сума. Но трябва да знаеш как да направиш това нещо. Един господин ми разправяше една своя опитност.

Среща го един ден един негов познат и му казва: Слушай, вземи този билет от лотарията, ще спечелиш. Късметът е твой, вземи този билет! – Но понеже, казваше той, нямах пари за билет, не го взех. Пък и не ми се щеше да вземам на заем, за да купя билета, в чийто късмет не вярвах. И наистина този билет спечели. Както ми каза и колкото ми каза приятелят ми, така излезе. После съжалявах, но късно. Един ден дойде щастието при мене и аз не повярвах. Има един закон, според който, когато човек много вярва, това е суеверие, многото вяра не почива на трезва мисъл. Напротив, тогава се намесват в човека чувствата, които пречат. Когато човек ще спечели или ще постигне нещо в света, тогава се обединяват много сили в негова полза: И умствени, и сърдечни, и духовни и той изпитва спокойствие в себе си. При това положение като вземете този билет, вие никак не се интересувате дали ще спечелите или не, като че всичко забравяте. Погледнете, спечелили сте! Ако пък много се интересувате дали много печелят билетите, вие нищо няма да спечелите. Колкото повече четете вестниците да видите кога ще се теглят билетите, и дали печелите, бъдете уверени, че нищо няма да спечелите. Престанете да се интересувате, но това трябва да стане естествено. Сега това е външната страна на въпроса, от който се вижда, че хората се интересуват от парите. Човек може да има пари, колкото иска. Но колко трябва да иска той? На човека не му трябват много пари, защото всичкото злато в света е равномерно разпределено между всички хора на земята. Следователно, човек няма право да вземе повече отколкото трябва от благата, които се падат на всички останали хора вън от него. Когато хората разполагат с повече, отколкото имат право, това е вече друг въпрос. Някой търговец може да има събрани с милиони килограма жито – това е друг въпрос. То не е негово. Това жито е и на други хора. Следователно, благата, както днес са разпределени между хората, не са разпределени по Божествен път. Някои хора са прости служители на Бога, те пазят неговите складове с благата в себе си. Слушал съм как отговарят някои богати хора, когато отиват да им искат пари на заем. Те казват: Тези пари не са мои, те са на чужди хора. Когато дойде онзи, на когото са тези пари, тогава нека той да даде. Аз съм дошел на света, само за да пазя тези пари.

Сега ние мислим, че като сме дошле в света, имаме право да вършим каквото искаме. Можеш да правиш каквото искаш, само когато знаеш какво и как. Ако не знаеш, по-добре нищо не прави, тогава казваме: Не прави това, което може да ти създаде някакво нещастие. Но какво трябва да

правиш? – Все трябва да правиш нещо, няма да седиш и бездействаш. Някой казва, че не може да вярва. – Хубаво, като не може да вярва какво може да прави? Някой казва, че не вярва в бъдещия живот. Добре, пък аз вярвам в бъдещия живот. Но все-таки има нещо, в което и ти, и аз вярваме. Ти и аз вярваме в този живот, който сега живеем на земята. Ти вярваш, че като умреш ще останеш на земята. Аз пък вярвам, че като умра ще отида на друго място. Ти вярваш, че ще останеш в къщата си, а аз вярвам, че съм временно в нея, като в един хотел, който един ден непременно ще напусна. Ти казваш: Аз имам стая в този свят и не го напущам. Значи, безверниците са собственици на земята, без да знаят, че тапиите им не са валидни. Понеже е казано, че кротките ще наследят земята, може би един ден тези безверници да станат кротки и да наследят земята. Думата безверие е взета от думата суеверие, което се среща във всички хора. Често безверниците са по-вярващи отколкото самите вярващи. Ето, Емил Зола, който бил голям натуралист, при това имал една фаталност, на която вярвал. Преди да започне някой роман, той си имал написани стотина номера в една кутия и бръквал в кутията да види кой номер ще извади. От номера, който изваждал, той вадил заключение дали романът му ще бъде добре посрещнат или не. Ще кажете, че това е фатализъм. Други ще кажат, че това е атавизъм. Както и да речете, това е факт. Ако не му попаднал този номер, който обичал и на който вярвал, не започвал романа си. Ако му попаднел добрият номер, той се въодушевявал и започвал да пише. Питам: Кое е онова, което го въодушевлявало? – Това показва, че съществува един закон, който при дадения случай довежда човека до един контакт с нещо възвишено. Дали човек знае това или не, това не е важно.

Казвам: Всеки човек представя едно число – или щастливо, или нещастно. Който разбира онзи велик Божествен закон, той ще избягва всички ония хора, които представят някое нещастно число. Не е въпросът да ги избягва човек, но няма да ги среща често. Той ще го заобиколи, ще мине от друго място, да не се срещне. Ако искате да придобиете нещо, срещнете щастлив човек. Той непременно ще ви предаде нещо от себе си.

Благото е разпределено между хората. Във всеки даден случай, всеки човек може да стане като условие, като среда, като проводник за твоето добро. Също така един човек може да стане проводник или причина за твоето бъдеще нещастие. Един човек може да те изпрати на училище, да станеш професор или философ, а може да те изпрати и на бесилка. В това отношение вие трябва да проучавате хората. Казвате: От де да ги знаем? –

Да, не знае човек. Колко деца има, които като не знаят, като намерят някоя стара бомба на полето, започват да я човъркат оттук, оттам, докато най-после тя експлодира и убие едно от тях. Представете си, че вие срещнете един човек, който има много силна мисъл. Такъв човек може да ви придаде своето съмнение. До това време вие не сте се съмнявали и изведнъж дохождат у вас мисли на съмнение. Разправяше ми един познат господин, какво нещо е силата на внушението, как той я изпитал върху себе си. Този господин живял цели 20 години с една жена добре, разбирали си, обичали се, и никога в мисълта му не минавала мисъл на съмнение. По едно време минава покрай тях един гледач и започнал да гледа на този господин. Казал му: Слушай, ти хем да пазиш жена си! От този момент в него се явило съмнение и той започнал на всяка крачка да подозира жена си, да се съмнява в нея. От съмнение почти се разболял. Та пита ме след това: Верни ли са думите на този гледач? – Казвам му: Това са долапи, измислици, на които не трябва да се поддаваш. Защо ви е този гледач? Той казва на мъжа да не хваща вяра на жена си, а на жената ще каже да не хваща вяра на мъжа си. Питам: Ако мъжът не хваща вяра на жена си и ако жената не хваща вяра на мъжа си, на кого трябва да хващат вяра тогава? Ако ти не слушаш майка си, че не била малко така или ако не слушаш баща си, че бил малко така, тогава кого ще слушаш? Ако майка си не слушаш, ако баща си не слушаш, ако жена си или мъжа си не слушаш, кого ще слушаш тогава? Аз вземам думата жена в най-добър смисъл. Докато се оженил за нея, той ѝ казвал, че без нея не може да живее и без нея ще умре, а като се ожени вече не ѝ вярва. Че ако не си могъл да живееш без нея, защо сега не ѝ вярваш? – Казвам: Мъжът и жената, това са външни форми, външни служби. Някой мисли, че има жена, а всъщност не знае какво представя неговата жена. Някоя майка или баща има син, а не знае какво представя неговият син. Външната форма на сина ти е само един автомобил, това е един, това е неговият автомобил, който ти разглеждаш отвън. Какво е по същество твоят син, ти даже и не подозираш. Ти не разбираш даже какво е твоят баща или твоята майка. Знаете ли какво нещо е да разбирате един човек? – Да разбираш един човек, това значи да направиш в даден случай за него същата жертва, каквато и за себе си. Да се не поколебаеш нито за момент, да нямаш два морала в себе си. Да обичаш един човек, значи да си готов да се жертвуваш за него така, както и за себе си. Иначе без тази готовност на жертва, каквото и да говорите на човека, каквито и морални положения да му изнасяте, това са празни думи. Това са второстепенни неща. За всеки

даден случай има едно Божествено чувство, което регулира нещата. Има един Божествен импулс в човека, който регулира и определя неговите постъпки. Някой се дави, например, друг вижда това и без да мисли много, хвърля се във водата и го спасява. След това другите го питат: Ти знаеш ли да плаваш като се хвърляш така смело във водата? – Не зная. – Знаеш ли тогава, че можеш да се удавиш? – Това не мислех. Наистина, този човек ни най-малко не мисли, че ще се удави, той има само пред вид желанието да помогне на давещия се. Той се ръководи от Любовта към човека. Този човек, който е извадил другия от водата, с тази си постъпка, той е изпратил своето щастие из целия свят. Този човек представя едно щастливо число.

Ще ви приведа един интересен случай из живота. Един добър човек правил много добрини в живота си, но за всяко добро получавал големи неблагодарности и неприятности, и затова най-после си казал: Отсега нататък няма да правя никакво добро. За да бъде щастлив, човек не трябва да прави добро в света, тъй решил той в себе си. Но какво се случило? Един ден в голямото си отчаяние от живота, отивал към морето да се удави. Но в това време видял, че едно младо момиче се дави във водата. Ето сега налетях на една беля. Трябва да спася това момиче. Хайде, ще се хвърля във водата да го спася, че после ще свърша със себе си. Хвърлил се във водата и помогнал на младото момиче – спасил го от удавяне. В това време при него се приближил един стражар, попитал го за името му, за адреса му, кой е, какъв е, и си заминал. – И тази добра, рекъл си той, сега си навлякох по-голяма беля! Нали бях решил да не правя повече добрини в живота си, защо не си седях настрана, а трябваше да се меся в тази работа? Ето сега ще ме теглят под някаква отговорност. Може би това момиче се къпеше, си правеше някакви фокуси във водата, а аз си помислих, че се дави и отидох да я спасявам. А сега ще трябва да отговарям. Но какво се оказало после? Това момиче било царската дъщеря, която наистина щяла да се удави и този добър човек ѝ помогнал да я спаси. От този момент неговият живот се подобрил. Така той направил последното добро. С други думи казано: Изпълнете онази последна мисъл, която ви се внушава от невидимия свят. Не бъдете страхливи. Единственото нещо, което човек ще занесе със себе си в онзи свят, това са най-хубавите минути в живота му, когато той е направил онези малки добрини, които никой не го е видял. Само с тези малки добрини, той ще влезе в невидимия свят. А за всички онези добрини, които хората са го видели, платено му е, няма повече какво да очаква. За тия добрини, за които вестниците са писали, той е получил

своята заплата още на земята. Само с малките добрини, които никой не ги е видял, той ще влезе в Царството Божие. С тези малки добрини, като с украшение ще влезеш с тях, като с твои добродетели в Царството Божие. Това значи, че ти ще отидеш в онзи свят със своята вяра. А тъй дойде някой странник при тебе, иска ти нещо, но ти се усъмниш в него, приемеш го като някой разбойник, подхвърлиш му някоя пара и той си замине, като си замине, ти благодариш, че си се освободил от него. Не мисли обаче, че си направил някакво добро, като си му подхвърлил някаква монета. Това се е писало вече на твоя сметка. А ти можеше да не се усъмниш, да му окажеш известно доверие и този човек да си замине спокоен, благодарен, че си го приел като човек.

Сега като говоря по този начин, аз ни най-малко не искам да стимулирам у вас алчността, да правите добро, за да бъдете добри. Не, певецът трябва да пее, за да весели хората – нищо повече! Стани и пей! Като пееш в стаята си без да знаеш, в това време милиони хора още се радват за това пеене. Вие сега още не разбирате какво нещо е музиката. Тепърва вие ще започнете да разбирате музиката, да знаете какво тя представя. Тя е толкова жива! Когато се възпитават религиозните, както и учените хора, всички трябва да се учат да свирят и да пеят. Тонът „до“ например е бащата. Вторият тон „ре“, секундата е майката. Тонът „ми“ е сестрата, дъщерята. Квартата е синът и т. н. Тъй щото имате две дъщери и трима братя. Ако пеете терца, това е вашата сестра. Като пеете на квартата, това е вашият брат, първородният ви брат. Като пеете септимата, пеете вземате по-голямата си сестра. Не мислете, че тоновете са произволни неща. Никой не може да взема произволни тонове. Всеки тон е склад от жива енергия. Всеки тон произтича от едно висше съзнание, което работи в света. Като пеете тона „до“, вие засягате една от най-видните области в духовния свят. Тогава всички хора насочват ума, съзнанието си към този тон, който протича в света и чувстват, че под неговото влияние се намират и се изменят. И цар да си в света, щом пееш, ти преставаш да си цар, ти си вече певец.

Да бъдеш певец в света, това е повече да бъдеш цар. На земята можеш да бъдеш цар, но като отидеш на небето, там предпочитат да си певец, отколкото цар. Защо? – Защото там имат вече един цар, но певци нямат. Следователно, аз предпочитам да бъда един певец на земята, отколкото цар. На един певец всички ще му благодарят, че ги повеселил, а на един цар колко души ще му благодарят? Царят може да е подписал една или

повече смъртни присъди, а певецът никого не е осъдил. Царят може да е простил на някого да не го осъдят на смърт, но ще го осъдят на доживотен затвор. А певецът никого не съди. Когато певецът пее, той казва на хората: Живейте, живейте, животът е за вас, с всичките възможности за постижение. Ще кажете: Ами тъжните песни? – В света няма тъжни песни. Тъжните песни се пяха от животните, от птиците и от млекопитающите, а рибите ги пяха мълчаливо. Сега хората пеят хармонията. Българите едно време пяха тъжни песни, които имат неопределени тактове, своеобразни тактове. Когато българинът дойде до ума, в умствено отношение, той дава много малко за пеенето. Той винаги повишава сестрата, не взима голяма терца. Той всякога взема голяма тербия, там е всичката му слабост. Вземи първата тербия пълно, не един и половина тона, но два тона вземи, пълна терца. Българинът винаги ще скрие половината тон. Питам: Сестра и половина може ли да има? Понякога вие мислите, че като пеете, няма кой да ви слуша. – Слушат от невидимия свят. Чудни са хората със своите желания. Те казват: Де е невидимият свят? Чудно нещо! И на слепия като му казват, че живее в един видим свят, той се чуди как така да не вижда! Как така да не вижда този видим свят? И да не го вижда, той живее в един видим свят. Ако му отворят очите, той ще види де е този свят. Той не е далеч от него, той е около него. Според мене разстоянието, далечината, дебелината, от този до онзи свят или границата между този и онзи свят, е само една стомилионна част от милиметъра. Ще каже някой, че пътувал до онзи свят. Това се отнася до разширението на неговото съзнание. Ако искате да схванете съзнанието на някое същество, което живее в онзи свят, вие трябва да пътувате. Това е вече друг въпрос. Щом дойдете до външната страна, до външния закон, това е едно, а щом дойдете до вътрешната страна на въпроса, това е друго нещо. Щом въпросът се отнася до съзнанието, то е друг въпрос. Това е философски въпрос. Та като се говори за този или за онзи свят, това се отнася до съзнанието на човека.

Сега вие искате да си представите какви са хората от онзи свят, дали мязат на вас или не. Въпросът е дали вие мязате на тия хора от другия свят, а не те на вас. Когато Бог направи животните, той не ги направи по образа на човека. Той направи един, втори, трети, четвърти, пети модел и като дойде до шестия, каза: Направих последния модел на човека. По какво се отличава моделът на човека от всички останали модели? Че всички модели бяха покрити с козина или с друго нещо, единствено човешкото лице беше гладко. Лицето не беше така мустакато и брадато, както е сега. Мустаците

и брадата на човека дойдоха после. Космите на мъжете изникнаха от голям зор, от голяма ревност към жените си. Той се измъчваше, постоянно преследваше жена си, мислеше, че ще я хване в някое престъпление. Благодарение на това в него се разви голямата динамическа сила. В следствие на тази голяма динамическа сила, енергия, у мъжете започнаха да растат цели гори. Щом мъжът се възбуди и брадата му почва да трепери. Той се готви вече да се нахвърля. Следователно, човек трябва първо да научи онези анормални състояния, докато дойде до истинското състояние в живота. Днес хората се страхуват да изнесат една истина, както си е. Но няма нищо скрито-покрито. Аз не се интересувам от престъпленията на хората. Престъпленията на хората, това са голямо еднообразие. Това еднообразие не ме интересува, то е толкова отвратително. Хубавото и красивото, това е доброто у човека. Да гледаш доброто у човека, това е цял свят. Да гледаш Любовта у човека, това е свят. Да гледаш знанието, свободата, истината, мъдростта у човека, това са светове. Това са добродетели! Та като погледнете доброто у човека, има какво да гледате. Като погледнете на този човек, ще видите нещо особено, не онова статичното състояние, но той е потънал някъде дълбоко в подсъзнанието си. Лицето му е потънало като в едно поле. И тогава виждате и духът му, и душата му, и умът му, и сърцето му. Всичко това е отражение на светлината, и като погледнете тази душа, виждате отражението на целия невидим свят. Всичко в него е отражение на красивото в света, на великото. И тъй като погледнете някой човек със стиснати устни, той мяза на някой скъперник, който държи банката си затворена. Аз не ви обиждам, но съжалявам, че някои ваши деди и прадеди са ви предали тези устни и днес вие по навик държите устните си така притиснати. За да бъдеш здрав, никога не притискай устните си – така можеш да разрушиш волята си. Ако искаш да живееш дълъг живот, дръж винаги съзнанието си будно, едва да се долепват устните ти. Ако притискаш устните си, ще си създадете обратна реакция, ще се събере в тебе повече електричество, повече енергия, която ще създаде големи неприятности. Дръжте винаги устата си спокойна, леко допрени устни, защото устата е врата на Любовта. Устата е създадена за няколко служби: Първо чрез устата ще възприемаш храната и въздуха, чрез устата ще възприемеш чувствата, и чрез устата ще говориш и то най-хубавите неща, които можеш да кажеш. Значи словото, Любовта чрез устата ще излезе, ако устата на човека не е чиста, той може лоши работи да каже. Като говориш за Любовта, за Мъдростта, за Истината, за

Добродетелта, твоята уста трябва да бъде чиста. Хубаво е да държиш устата си всякога чиста. Това значи, никога да не позволиш чрез устата ти да излязат нечисти трептения. Представете си какво би значело да кажете на някой човек, че го мразите, че не искате да го видите, че нямате доверие в него и т. н. – Не цапайте езика си с остатъците на миналото поколение! Кажете си: Ще живея, ще уча силите Божии да добивам. Ще обичам всички хора по земята, ще върша каквото Бог иска, ще върша доброто и т. н. Като ти дойде някой човек на гости и поседи няколко деня в дома ти, не гледай час по-скоро да си отиде, но кажи му: Много съм доволен от твоето посещение, откак дойде аз започнах да се моля, да работя. До това време не обичах нито да се моля, нито да работя. Пак ела! Желая по-дълго време да останеш у дома. Той казва така: Като видите някой беден, гледайте да се освободите от него. Бедният, това (е) формата, в която богатството може да се появи. Без формата на сиромашията, богатството никога не може да се прояви. Богатството може да се прояви само при сиромашията. В това отношение, вие не разбирате какво нещо е сиромашията. Ако нямаше сиромаси в света, на кого щеше да трябва богатството? Сиромашията е резултат на богатството. Защо? Понеже ти не можеш да бъдеш богат, докато не си бил сиромах. И обратното: Ти не можеш да бъдеш сиромах, докато не си бил богат. Ти не можеш да бъдеш болен, докато не си бил здрав. Следователно, по-рано трябва да си бил здрав, за да дойде обратният процес. Някой казва: Аз съм лош човек. – Значи, ти някога си бил много добър човек и после си изгубил своята доброта, за да я оцениш. Сиромашията, която е дошла при вас, не (е) вечен процес, но временен. Представете си, че вие живеете в един отличен палат, с добре боядисани стени, всичко хубаво, но с векове сте живели там и понеже е писано, че отникъде не трябва да влезе въздух, вие се чувствувате притеснени, задушени. Не можете да отворите прозорците, защото е писано, че ако (и) най-малката дупка, ако се отвори, това е голямо престъпление. Какво трябва да направите сега? Не трябва да бъдете толкова лековерни да вярвате на всичко онова, което хората казват и да не смеете да отворите една малка дупка. Какво разбирате под думата хора? Питам: Ако слънцето изгрее и ти каже, че трябва да отидеш на нивата да работиш, какво трябва да му отговориш? Като повее вятърът и като завали дъждът, какво трябва да направиш? Има неща, които право говорят на човека. Като огладнееш, какво трябва да направиш? Като ожаднееш, какво трябва да направиш? Когато в тебе се зароди желание да учиш, какво трябва да направиш? Ако

дойде някой човек при тебе и ти каже, че трябва да учиш, какво ще направиш? Ако дойде някой при тебе и ти каже, че трябва да се молиш, какво трябва да направиш? Трябва ли да кажеш, че не искаш да се молиш, защото не си мислил за това? – Че ако не се молиш, какво друго ще направиш? Съвременните хора страдат по единствената причина, че много малко се молят. Моленето в тях е много малко време, то е официален акт. Това не е молитва, което вие наричате молитва. Аз наричам молба онова състояние, когато земята изсъхне, напука се, и онези тревици пъшкат, жадуват, че започнат да дигат главиците си нагоре, да се молят за дъжд. И като дойде този дъждец и намокри земята, всичката вода попие, и тревиците се задоволят, всичко се раззелени. И след това те благодарят. Така и човекът изпадне в такова положение: Изсъхне всичко в него, няма капка вода, той се намира в отчаяние, не му се живее, не му се моли и започне да очаква на този-на онзи, да вземе нещо, или оттук-оттам да вземе един билет да спечели нещо. Това не е молитва. Животът по този начин не се урежда. Ти ще пишеш на баща си поне 20 писма на ден, та поне едно от тях да стигне до него и да получиш отговор.

По колко пъти на ден се молите вие? – По един път навярно. Не, вие трябва да се молите по 24 пъти на ден и всяка молитва да трае най-малко 5 минути. Когато един параход в океана се намира в опасност, какво правят пътниците там? Капитанът всеки момент дава сигнал, в 24 часа непрестанно съобщава за положението, помощ иска, а в това време пътниците се молят, викат за помощ. Така е, ако не се молят, те бедстввуват да погинат във водите на океана. Та и вие сега се намирате в един голям океан и всеки момент рискувате да потънете. Но вие не се молите, викате един, втори лекар и чакате да видите какво ще се произнесат те за положението, в което се намирате. _

Дойде лекарят, пипне пулса и казва: Пулсът е малко намалял. – Какво от това? Има много удавници, които са почти умрели, пулсът им е престанал, но после дойде лекарят и по изкуствен начин се възстановява пулсът. Индусите имат много начини, чрез които могат да възстановят пулса в човека. Че е спрял пулсът на човека, това още не е признак, че той е умрял. Че някой измръзнал, това още не значи, че той е умрял. Ако внесете замръзналия в една топла стая и оставите замръзналия постепенно да се размръзва, той ще се размрази и пулсът му ще се възстанови. Има една постепенност в света, която трябва да се спазва. Съвременните хора обичат резките промени; искат да стане всичко, каквото те желаят. Това е най-

голямото нещастие. Това показва, че хората са като големите мамути, имат мамутски желания. Някой казва: Аз искам да имам голям палат, за сто милиона лева. – Не ти трябва голям палат. Ти ще станеш философ, трябва ти само една малка колибка и една маса. След като напишеш съчинението си и няма какво да правиш, тогава можеш да мислиш за голям палат. Докато имаш какво да правиш, трябва ти малка палатка да пишеш вътре, но щом напишеш съчинението си, тогава можеш да мечтаеш за голям палат.

Сега вие казвате: Защо Господ е създал света така? – Питам: Де е погрешката, в провидението ли или в нашето разбиране? Разправят, че някога хората били много щастливи. Чета в една статистика за Лондон, един град, който има осем и половина милиона хора, че само 250 семейства имало там, които живеели много добре, три хиляди живеели средно, а на останалите Бог да е на помощ! Това е Лондон! Само 250 семейства от всички хора, живеели щастливо. Какво показва това? – Че всеки човек, който е дошел на земята, има да свърши една работа, той има свое място, както всяка една планета има свое място в пространството. И земята има свое определено място в пространството, в което се движи като обикаля около слънцето. Така и всяка планета има свой път, свое място на движение. Същото може да се каже и за човека. Всеки минава през определена област. Следователно, не се стремете да измените формата, която ви е дадена. Ако измените формата на вашето тяло, с това ще влошите и живота си. Много хора са били създадени с правилен нос, но от голяма активност, носът му се закривява, става орлов. Така човек изменя носа си, прави го песимистичен, алчен и т. н. Всички закривени носове показват, че искат да клъвнат някого, да го хванат в нещо. Тези носове са създадени от ред поколения. Носът на някои хора от много любов, от много страсти, от много ядене и пиене, е станал широк. Как да не стане широк носът им, същевременно той се е зачервил. Казват: Червен нос има този човек. Това говори за миналия живот на хората, за миналите поколения. Разумният свят е строго определен. Има известно съответствие в строежа, който природата предприема. Тя не търпи никакви анормалности.

Сега аз не искам да оставя в ума ви неправилни форми, но изнасям фактите така, както си са. Невидимият, разумният свят има силно желание да изправи погрешките на човечеството. И той се е заел, приложил е всички методи да ви изправи. Един ден вие всички ще бъдете с изправени

лица. Четката на разумната природа ще обиколи всички. Съвременното човечество ще мине през ред преживявания, но ще дойде до тази цел. Вие няма да останете в тази форма, в която сте сега. Казвате: Един ден, когато възкръснем в другия свят, ще се познаваме ли? – Ще се познавате разбира се. – Но сега познавате ли се? Влезете някъде и хората ви запознаят с някого, ръкувате се. Това познанство ли е? Ако си момък и влезеш в някой дом, дето имат млада дъщеря, бащата ще те погледне, ще погледне дъщеря си, ще го е страх да не я задигнеш. Ако пък мома влезе в някой дом, дето имат млад син, бащата пак ще погледне към момата, да не би да стане нещо. Съмнението винаги ще дойде. Както виждате, тези работи изпъкват. Или влезеш в някой богат дом, които имат каса и веднага те погледнат, погледнат към касата, мислят си да те оставят ли или не. Съмнението неизбежно ще дойде. Възможно е да дойде един апаш и да те обере – възможни са тези работи. Възможно е да дойде някой момък и да задигне дъщеря ти, но тези неща за мене са изключение. Има един закон: подобното подобно привлича! Ако ние вървим по закона на хармонията, в един велик Божествен свят, около нас винаги ще се привличат добри хора. В този свят апаш не може да влезе. Но понеже хората сега не живеят в този свят, те не могат да се освободят от съмнението. Понякога човек не може да се освободи от въшките и от бълхите. Ако той се моли по 24 часа през нощта, никакви въшки или бълхи няма да останат на главата му. Ако овчарят се моли по 24 пъти на деня, никакъв вълк няма да влезе в кошарата му. Нека направи един опит и ще види, че е така. Той може да няма кучета или най-малко едно куче, но ако това куче залае, вълкът ще мисли, че 20 кучета лаят и няма да смее да се приближи при кошарата. Иначе как ще разберете Христовите думи, дето казва: „Каквото вържете на небето, ще бъде вързано и на земята, и каквото вържете на земята, ще бъде вързано и на небето.“ Каква власт е дал той на онези, които вярват! Тогава бихме ли приложили този закон? Какво бихте вързали вие? Аз бих желал първо да вържа всички хора с въжето на Любовта, с въжето на живота. После бих желал да ги вържа с второ въже – с въжето на знанието. И най-после бих желал да ги вържа с третото въже – с въжето на свободата. Свободни ли ще бъдат тези хора?

Не се грижете за живота си. – Животът, това е още начало, встъпление в онова, което е приготвено за вас. В това отношение вие имате смътна представа за бъдещия живот, в който ще влезете да живеете някога. Ще ви направя едно сравнение. Вие разбирате бъдещия живот толкова, колкото

щурецът има представа за човешкия живот. Аз съм наблюдавал тези щурци, които наричам щастливите музиканти. Като се приближа някой път към дупката на тия музиканти, с почитание, той веднага се оттегля назад и казва: Заповядай! Той не може да влезе в моето положение, не ме разбира. Като се отдалеча, той пак си покаже главата и започва да се пече на слънце. Каква грамадна разлика има в живота и разбиранията на всички същества! Та и вие някога мислите, че ангелът е като човека. Грамадна разлика има между живота на един ангел и живота на един човек. Животът на един ангел е по-реален, отколкото животът на цялото човечество. Има какво да се чете в него. Биографията на един ангел е много по-интересна, отколкото на цялото човечество. Много интересни работи има там. Много неща е минал един ангел, докато е дошел до това положение. Има какво да чете човек, да се въодушевява. А сегашните хора? – Някой откраднал сто лева, хайде в затвора! Трети убил някого, хайде в затвора! Четвърти пил няколко чашки вино и се напил, хайде в участъка. Или чуеш, че някой момък излъгал някоя мома и т. н. Или ще видиш, че някой философ едва написал една малка философия, или някой поет написал едно малко стихотворение. Аз наричам това малки строфи. Каква поезия е тази? – това било поезия! Аз четох напоследък един английски поет, но какво перо е неговото – цяла музика! Тенисън се казва той. Но като наредил онези стихове като мъниста. Като четеш тези редове, виждаш, че всяка дума е поставена на място, със свое точно ударение. Но всички поети не могат да пишат така. Казвам: Ако всички хора биха били такива добри проводници, така добре да се отразява чрез тях Божественият свят, знаете ли какво щастие щеше да има на земята? Сега, като ви говоря, ще кажете: Как да разберем тия неща? Дали този човек е ходил на онзи свят? И дали е дошел оттам? – Нито съм ходил там, нито съм дошел оттам. Вие сте чудни хора! Така се говори само, а всъщност, всякога съм живял в онзи свят и всякога съм живял в този свят. Каквото е минало през всичките епохи, всичко ми е познато, и каквото искам да си спомня, спомням си го. Едно малко момиченце разправяло следното нещо: Не зная отде се е загнездила в ума ми мисълта, че някога съм била една малка пчелица от един хубав пъстър кошер. Живеехме в една градина заедно с царицата ни, която беше по-голяма от нас. Между нас имаше един по-голям, наречен Брам, който беше отличен музикант и той всякога веселеше царицата. Днес го наричат бръмбър. Един ден царицата извика мене и една моя другарка и ни каза да отидем с Брам в една от най-отдалечените градини, за да посетим хубавите цветя там. Ние

тръгнахме с нашите колесници, които се движат по-бързо от всякакви коли и превозни средства днес, от всякакви птици. И така стигнахме в тази хубава градина. След като разправя своята история там, най-после каза: Днес, обаче виждам, че този Брам е днешният ми баща, царицата на кошера е моята майка, а другарката ми и аз сме две сестрички, които сега ходим заедно на училище, но не сме още свършили прогимназиалния курс. Сега от време на време ми дават по едно цветенце, но мене ми е жал да ги късам, защото едно време те ни приемаха много добре. И затова като ме карат някой да откъсна някое цвете, аз отказвам. Казвам, че не късам цветята. Ще кажете, че това е фикс идея. – Не, фикции в света не съществуват. В света съществуват само реалности. Това, което наричат хората фикс идея, не е нищо друго, освен една реалност, но представена не точно. Тя не е представена, както трябва. Или казвате, че нещо е илюзия. Не, илюзията е пак една крива форма, идеята не е представена, както трябва. Животът не е представен, както трябва. Това показва, че има неща, които са верни, а има неща, които не са верни. Всичко, което не е вярно, казват, че е измислено. Четат някой автор и казват, че е измислил някои неща. – Няма измислени неща. Тези работи, за които казват, че са измислени неща, те са станали някога, пък и продължават да стават. Това са неща възможни. Всичко онова, за което мислите, един ден ще стане, ще бъде.

Като знаете това, пазете се! Защото Христос казва: „И празните думи, които хората казват, един ден ще дадат отговор.“ И добрите думи ще се реализират и празните думи ще се реализират. Следователно, от нашите прави или криви мисли и чувства ковем своята собствена съдба. И после ще кажете: Защо светът е така създаден? Помнете това добре, че вие сами създавате своята съдба! Някой път ви дойде на ума да кажете някоя дума. – Не бързайте, спрете се малко в себе си, изпейте си една песен и тогава кажете. А можете да изпеете и няколко песни, не само една! Колко песни пеете като искате да въздействувате на една ваша лоша мисъл или на едно лошо ваше чувство? Как ще изпеете музикално, например, думата мълчи. Представете си, че някоя сестра е сготвила добре на своя възлюблен, но той не харесва яденето и се скарва. Как трябва да запее тя в този случай? Тя трябва да подеме до-ми, да вземе терца и възлюбленият ѝ веднага ще се усмихне. Тя трябва да каже: Слушай, любезни, този лук, с който днес готвих яденето, беше за болни хора, та го прегорих. Днес ми донесоха хубав и сега от него ще опържа да видиш какво ядене ще ти приготвя! Този лук е специалитет. Та това е животът, а сегашните домакини, като видят, че

мъжът ѝ се навъсил малко, и тя съвсем се обезсърчи. Че си навъсил малко веждите, това нищо не значи. Тя не трябва да се смущава. Това е един добър признак. Който се е навъсил, той започва да мисли. Като отидеш при един банкер да искаш пари, ако той те гледа с отворени очи, нищо няма да ти даде. Но ако се понавъси малко, да знаеш, че ще ти даде нещо. Той мисли, измерва те, поглежда те под око, оценява те. Следователно, когато твоят възлюблен се понавъси малко, да знаеш, че мисли да ти даде нещо. Той има някакво намерение. Ти трябва да използуваш този момент, да видиш колко и какво ще ти даде.

Че защо да се не учиш? Твоят другар е една книга, изпратена при тебе да четеш и да се учиш от нея. Пред тебе се е разтворила една книга – чети! Това, че си прегорила яденето, лука главно, той те учи на нещо. И след това ти трябва да напишеш едно писмо до лука, да кажеш: Моля ти се да ме извиниш, днес по невнимание изгорих няколко лука в тенджерата. Друг път ще бъда внимателна, няма да правя такива погрешки. Ако във вашата душа се породи такова чувство към лука, колко повече към човека! Тогава вашият възлюблен ще затвори книгата си, ще се усмихне и ще ви погледне по-мило. Като излезете в другата стая, той ще каже: Прогресирала е моята жена! Ако тя иска извинение от лука, с такава жена може да се живее. Не може да се живее с жена, която не е готова да иска извинение от лука. Та когато кълцате лук и плачете, ще знаете коя е причината. Дали вие сте причината за това или лукът е причината. Вие кълцате лука на ситно и затова плачете. Като кълцате лука, той казва: Сестра, не ме кълцай, измъчи ме! Измъчи и мене, измъчи и себе си. Ще кажете, че вашият възлюблен иска така да се кълца лука. Не, кажете на възлюбления си, че може и без кълцан лук, защото и себе си измъчвате, и него измъчвате. Какво означава кълцаният лук? – Това е погрешката, която вашият възлюблен е направил. И вие днес кълцате лука, утре го кълцате, а с това и грешката се повтаря, докато най-после прегорите лука. Казвам: Не кълцайте лука! Кой какво е направил, не се интересувайте, не повтаряйте грешката на хората. Турете лука на страна без да го кълцате. Разрежете го на две половини и така го турете в яденето.

Казвате: Трябва да се поправят грешките. – Всички искате да поправите грешките на хората, а с това се поставяте на големи изпитания. Господ изпратил един ден един ангел да види какво правят хората на земята, доколко са прогресирали. Като се върнал при Бога, той казал: Господи, зле отиват хората! Много грешат, но аз се чудя как ги търпиш.

Господ нищо не му казал, но го пратил на земята, въплътен като човек, да поживее малко като хората. Като дошел на земята, ангелът направил два пъти повече погрешки от хората. Казвам: Не се чудете, че хората грешат. Когато видите, че един човек прави погрешка, използувайте тия погрешки, за да се учите. Защото трябва да знаете, че всяко нещо, което става на земята, не е индивидуален акт, но колективен. Вие не знаете причината защо един човек се е подхлъзнал някъде и е направил някаква погрешка. Вие не знаете причината за погрешката, която Ева направила. Много пъти съм говорил за това, но досега нито един учител, нито един професор, нито един философ не е казал истинската причина, заради която Ева е направила тази погрешка. Погрешката е станала, но защо, коя е причината за това, не е позволено да се каже, не е позволено да се обясни. Че погрешката е станала, всички са съгласни с това, но тази погрешка е допусната, за да се яви великото благо в света. Без тази погрешка великото благо не би се явило. Не, че този е единственият начин, по който може да се яви благото в света, но в дадения случай този е пътят, по който човечеството върви напред и се развива. Засега този път е избран. Ние трябва да се съобразяваме с органическите закони, които сега владеят в света. Затова трябва да дойде новото възпоминание. Човек трябва да си е написал на книжки от какво да се пази, та всякога да си спомня. Ти се възбудиш и веднага си готов да избухнеш. Прочети написаното: Както Бог е търпелив, бъди и ти търпелив! После не си снизходителен към хората. Прочети: Бъди тъй снизходителен, както Духът е снизходителен! Има нещо в човека, което го съди, но има нещо, което го успокоява. Направи една погрешка, но нещо в него му казва: Бъди спокоен, ще се оправи тази работа! И наистина, оправя се работата. Разболееш се, изгубиш нещо, но вътре в тебе нещо ти казва: Не се бой, ще оздравееш, богатството ти ще се върне. Всичко това ще се забрави. Ама погрешил си нещо. – Напред върви, прегрешението не е нещо индивидуално, то е нещо колективно. Калта не е образувана от една малка частица земя. Тя е образувана от милиарди частици, които са се съединили в едно. Кой е причината за това? – Водата е причината, за да се образува тази кал. Вие съдите почвата, която дава най-хубавите работи. Ако в почвата турите вода повече, отколкото трябва, непременно ще се образува кал. Казвате: Лоша е калта, лоши са условията! – Това е неразбиране на живота. Много пъти вие си създавате ненужни страдания, като мислите дали сте на прав път или не. Не мислете по това! Веднъж сте дошле на земята и пиете водата, приемате въздуха, приемате светлината и

се храните, вие сте на прав път. Че можете да мислите, че ходите, вие сте на правия път. От вас зависи как да мислите. И тогава, каквото чуете, това трябва да възприемете. Не се стремете всичко да възприемете. За всеки даден случай, възприемете само онова, което на вас ви приляга. Онова, което не ви приляга, то не е за вас. Има неща, които щом чуете, лягат ви добре. Вземете, например, когато обичате, вие никога няма да видите неговата погрешка, но всякога ще видите и най-малката погрешка на онзи, когото не обичате. Питам тогава, като направите една погрешка как ще я изкупите? – Всяка погрешка трябва да се замести с една добродетел. Всяка лоша мисъл, която е минала през ума ви, вие не сте отговорни за нея. Стремете се да я заместите с добра, но не се стремете да я изхвърлите навън. Дойде едно лошо чувство в сърцето ви, не се борете с него, но на мястото му турете едно добро чувство. Дойде в сърцето ви едно строго чувство, заместете го с едно чувство на милосърдие. Дойде в сърцето ви едно користолюбиво чувство, турете на негово място едно чувство на хуманност. Оставете света на двете противоположности, той сам да се бори.

Сега вие изживяхте целия си живот в желание да изпъдите злото от себе си. – Невъзможно е това! Вие искате изведнъж да се изчистите. Вие не можете да се очистите от злото, защото преди всичко вие не знаете произхода на доброто и произхода на злото и не знаете как да постъпвате. Как ще изпъдите злото? – Ако го изпъдите през вратата, то ще влезе през комина. Ако го изпъдите през комина, то ще влезе през най-малката дупчица. Даже и светии, които са прекарвали по цели 20 години в пустинята, които са достигнали висока степен на развитие, пак са имали ужасни опитности и са казвали: Никога човек да не минава през такива ужасни опитности! Едно трябва да знаете: Колкото повече се издигнете, толкова повече по-големи изпитания ще имате. Онези, които са правили опити да се издигнат във високите области на атмосферата, която граничи с фотосферата на слънцето, знаят какви изпитания са имали. Невъзможно е да се стигне до тази височина, онези места са опасни. Не се знае, ако човек се качи на такава височина до 400–500 километра, какви ще бъдат слънчевите лъчи? Може би там ще се разтопи човек? Може там да не остане нищо. Правили са опити да хвърлят разни уреди на големи височини, да видят какво ще стане с тях. Ние нямаме ясна представа какъв е животът горе в пространството, какъв е животът на слънцето, какъв е животът на луната и т. н. Ние не знаем какъв е животът на другите светове.

Ние сме изолирани тук като в един остров и мислим, че само на земята има живот, че само земята е населена с разумни същества и че никъде другаде няма разумни същества като хората на земята. Философите могат да мислят едно или друго, но те не могат да бъдат авторитети и да се произнесат за онова, което Бог е създал. Ние не знаем Божиите дела! За земята се казва, че е заселена, но какво Бог е направил по другите светове, ние нищо не знаем. Ние не знаем как е направено слънцето преди всичко. Ще кажете, че Моисей е писал нещо по това. Че какво е писал Моисей за слънцето? Какво ще разберете от песента: О, слънце на живота ми! Ако слънцето е огнено, какъв живот може да дава то? Как може да го наречете – слънце на живота? Значи има едно слънце, на което може да се живее. Това слънце е дреха на онова, на което може да се живее.

„Недейте се грижи за живота си, що да ядете, нито за тялото си, що да облечете!“ Живот без Любов е живот на грижи. А живот с Любов, е живот на спокойствие, на работа, на труд, на здраве, на сила, на свобода, на простор, на движение.

Казвам: Новият живот, който сега иде, е живот на нови форми, на нови възгледи. Това не значи, че сегашният живот трябва да мине. Не, той само ще се измени. Ние трябва да оценим сегашните възможности, да ги използуваме в бъдещето, а не само да очакваме на бъдещето. В този живот са вложени много скъпоценности, които трябва да извадите, та като отидете в новия живот, да ги занесете със себе си. Като възкръсна Христос, какво взе със себе си? – Това, което имаше на земята. Той пак запази своето разположение към учениците си. Като се обърнаха, те видяха жерава, разположена на земята, и там риба се печеше. Онези, които държат на буквата, ще кажат: Риба ли пък намериха да ядат? – Има риби, които могат да се ядат. Ето какво разбирам аз под думата естествена храна. Естествена храна за всеки организъм е онази, която има същите трептения, както и самият организъм. Всяка храна, която няма същите трептения, каквито има вашият организъм, не я яжте, тя не е за вас – нищо повече! Тази храна е вредна за вас. Хигиенична храна е тази, която има същия размер трептения, каквито има и вашият организъм. Тя носи същия живот, какъвто се крие и във вашия организъм. Като възприемете тази храна, тя ще продължи живота ви. Това считам аз, най-простата храна, най-простата форма естествена храна. Ние не сме задължени да ядем много боб. Нито сме задължени да ядем много леща. Всякога еднообразната храна осакатява човека. При каквито възгледи и да сте, вие трябва да приемате

разнообразна храна. Не се смущавайте какво трябва да ядете. Вглъбете се в себе си и ще видите за всеки даден случай каква храна трябва да употребите. Ще ви се даде един метод как трябва да се храните. Има едно вътрешно чувство в човека, което всякога му (про)шепва с какво трябва да се храни. И като болен даже, той може сам да си определи храната. Попитайте се и това чувство ще ви пошепне и като болен, и като здрав, вие можете сами да си определите храната. Когато искате да четете някоя книга, пак може да ви се нашепне каква книга да четете. Вие сте заобиколени с много същества, които по своята интелигентност седят много по-високо от вас. Те са готови всякога да ви помагат. Тези същества са видими и невидими. Онези, които са невидими, ще ви внушат някоя мисъл и вие ще си кажете: Дойде ми на ум една хубава мисъл. Някое същество е минало покрай вас и ви е предало тази мисъл. Друг път имате нужда от някаква храна, това същество ще мине покрай вас и ще ви нашепне какво да си сготвите. И вие се чудите – докато по-рано сте мислили какво да си сготвите и сте се спрели на нещо, после изведнъж изменяте и ще си купите или грозде, или круши – ще минете този ден с някакъв плод. После пък ще ви нашепнат каква книга да четете и т. н. В това отношение има вярващи, които казват, че не трябва да се чете никаква външна книга освен Библията. В едно отношение само са прави тия хора, но в друго отношение е буквоядство. Други пък ще кажат, че Библията е остаряла книга, затова трябва да се четат външни книги. – И това е хубаво, но, според мене, онези книги са добри за четене, които и след стотици години не губят своето значение. Завинаги те трябва да останат авторитетни. Ето аз бих желал да ми препоръчате някоя книга за храненето тъй етическа. Много лекари са писали и пишат за храненето, но много общо. Всеки човек се нуждае от специфична храна. И когато приеме тази своя храна, той изпитва едно освежаване, едно ободряване, едно просветление на ума. Умът ще почне правилно да работи, а сърцето му ще придобие един равномерен удар, темп. Сърцето трябва да има равномерен пулс, а не неправилен с пресичане, ту с ускоряване, ту с намаляне на темпа. Ритъмът на сърцето трябва да бъде музикален. Мярката между един и друг удар на сърцето трябва да бъде еднаква. Понякога човек обременява сърцето си със своя песимистичен пулс. При песимистическо състояние на човека и пулсът му е неправилен. В целия космос има един ритъм, който движи пулса на всички живи същества: и на насекоми, и на растения, и на животни, докато се дойде до човека. Този пулс на живота регулира всичко.

Той е космически пулс. И сърцето има един специален нерв, който определя колко пъти трябва да бие сърцето Тъй щото определено е колко пъти трябва да пулсира сърцето на всеки човек. И ако вие се държите със закона на Любовта, вашето сърце ще пулсира точно толкова пъти, колкото е определено. Също така и мозъкът ви ще работи правилно. Мислите ви, чувствата ви ще вървят по правилен път. Цялата обстановка на външния свят ще върви добре. Всички хора в света представят скачени съдове. Дали те съзнават това или не, то не е важно, но всички хора се стремят към една велика цел. Дали знаят или не, но всички хора искат благото на цялото човечество. Когато бащата желае благото на своя дом, това е отлична идея. Когато държавникът желае доброто на своя народ, и това е отлична идея. Когато един социолог пише една книга, той има пред вид благото на човечеството. Всички онези, които воюват за правото на човечеството, те са хора новатори, носители на новите идеи, те са реформатори – това е отлична идея.

Та когато вие искате да се храните добре, не мислете само за себе си. Влезте в съгласие с всички ония, които се хранят добре. И тогава няма да бъдете сам, но ще имате много съмишленици в света. И тия хора се радват на добро здраве.

Христос казва: „Не се грижете за живота си!“ Това значи: Не се безпокойте за живота си, защото Отец ваш всичко е промислил, но търсете Царството Божие и неговата правда първо и всичко друго ще ви се даде.

„Благословен Господ Бог наш“.

Тайна молитва.

(Нов сняг вали на парцали, но мокър и лесно се топи).

16-та неделна беседа от Учителя, държана на 27-ми януари 1935 г.

София, Изгрев

РАЗУМНИЯТ ДОМОСТРОИТЕЛ

Отче наш. „Бог е Любов“.

Ще прочета 12-та глава от ев. на Лука, от 41-ви стих надолу. Духът Божи.

„Кой е прочие онзи верен и благоразумен домостроител, когото господарят ще постави над слугите си – да дава на време всекиму определената храна?“

„Благоразумният домостроител.“ Природата се отличава с нещо особено. В нейната система няма същество да стои празно. В природата всички същества малки и големи имат своя определена работа. Някой съзнават това, някой не съзнават, но тя всички е турила на работа и всички работят. От нейно гледище тя е доволна, че в нейната система няма нито едно същество, което да седи без работа, да бездействува. В природата безделници няма, всички работят от малко до голямо, но в човешкия свят има безделници. Противоречието, на което се натъкват хората се дължи на обстоятелството, че те едновременно се движат в два свята! Те се движат в два порядъка: Единият порядък е човешкият, а другият – на природата. И когато виждаме, че някой човек не работи, той живее в човешкия порядък. Някои казват: Аз работя. Това показва, че си попаднал в света, дето се работи. Там е преимуществото, именно, че работиш. Когато престанеш да работиш, твоята работа е свършена. Докато учиш, твоята работа е добре, но щом престанеш да учиш, твоята работа е свършена. Докато сме в човешкия порядък, ние всякога се запитваме: Ти свърши ли си работата? В природата обаче, всякога се запитваме: Ти започна ли си работата? Свърши ли си работата? – Свърших я. А, в природата всякога питат: Начена ли си работата? Там никога не питат: Свърши ли си работата, и всеки, който пита: Свърши ли си работата, той е в човешкия порядък. Който пита, започна ли си работата, той е в порядъка на природата. Някои казват: Как ще се свърши моят живот? Казвам: Ти питай как ще се започне живота ти, това е важно, а не е важно как ще се свърши. Как си започнал живота си, това е важно, а как ще се свърши, затова не мисли! Ти искаш да знаеш ще бъдеш ли щастлив в бъдеще, ще бъдеш ли богат, не мисли за това! За вас е

важно, какви сте при сегашното положение. Вие трябва да се поставите на две противоположности, да решите лесно въпроса. Ако в ръцете ви е дадено едно лекарство, с което можете да лекувате хората в крайна нужда или пък имате власт да управлявате хората, кое от двете положения бихте предпочели? В единия случай ще имаш власт, дето каквото кажеш да стане, а в другия случай да имаш сила и да ги избавяш от техните болести и недъзи. – Второто положение е за предпочитане пред първото. Да избавяш хората от техните неволи е за предпочитане, от(колкото) да ги управляваш. Всички хора страдат от това, че едни други се управляват. Бащата е приложил закона, майката е приложила закона, големият брат е приложил закона, голямата сестра е приложила закона, само най-малкият, както го наричат – ситничаря, само той не може да приложи закона. Само най-малкият няма закон, а всички останали, държавата, всички поставят само правила и правила. Дето минете все правила и все закони. Казвате: Възможно ли е това? – Да, светът страда само от закони. Днес Мойсей управлява навсякъде. Той се е разпрострял навсякъде. Днес няма държава, която Мойсей да не управлява! Ти ще си поръчаш някаква стока от някъде и веднага ще се приложат правила и закони, веднага ще ти кажат колко мито трябва да платиш. Ако пък стоката ти стои малко повече на митницата, тогава ще платиш глоба, че не си я взел навреме. Това е до човешките разбирания. После дойдете до правилата в живота и казвате: Кой е праведен човек, и ще отиде на небето и кой е грешен и ще отиде в ада. А всъщност, ако запитате някого, по какво се отличава праведният човек, или по какво се отличава щастливият човек, по какво се отличава ученият човек и той няма да знае как да определи. В природата това всичко е строго определено. Според разбиранията на сегашните хора, богатия минава за умен човек, а сиромахът и умен да е, пак минава за глупав. Не, богатството на човека не определя качеството на неговия ум. Богатството е резултат на човешката деятелност. Умен човек е онзи, който не си създава ненужни страдания. Всеки човек, който си създава ненужни страдания, неговият интелект не е силен. Той има непосредствен интелект. Ето на, вземете жълтата раса, за която преди хиляди години е предсказано, че ще се образува една расова война. Сега те се организират срещу бялата раса, за да добият своята свобода. Също така и европейските народи: англичани, французи, германци, руси, югослави, всички се организират, готвят се за тази война. Онези на изток и те се организират, искат да извоюват своята свобода. Белите виждат, че техните колонии на Изток се заплашват. И

едните и другите се страхуват едни от други, не могат да намерят един път, по който да се обединят. Какво коства на европейските народи да се обединят, да дойдат до един ум, в своите интереси? Причината за несъгласието между народите е, че всеки народ иска да заеме първенствующе положение, да бъде пръв между народите на земята, а това не е в реда на нещата. Има един богоизбран народ в света, но този народ не е нито англичаните, нито евреите, нито кой и да е друг. Този народ е цялото човечество като нещо цяло. Този богоизбран народ е съставен от всички същества, от всички хора, които мислят. Защото човек се отличава именно по своята мисъл. По това аз определям човека. И същевременно казвам: Този човек, който изправя своите погрешки, той е човек. Който не изправя погрешките си, той е животно. Както щете мислете, така разбирам аз. Животното се отличава по това, че не може да изправя своите погрешки. Затова и вълкът от хиляди години все вълк ще си остане. Вари го, печи го, все вълк ще си остане. И четири факултета да свърши, той все вълк ще си остане. Същото мога да кажа и за мечката. Вари я, печи я, все мечка ще си остане. И четири факултета да свърши, все мечка ще си остане. И боата, каквото и да ѝ се говори, все боа ще си остане. Животното си е животно. Но онова мислещо същество, което е създадено по образ и подобие Божие, което може да изправи погрешките си и което прогресира, това е човекът. Като работи съзнателно върху себе си, той може да замени едно състояние с друго. Човек може да изправи не само своите погрешки, но и погрешките на другите хора около себе си. И тогава животът на човека ще бъде разбран за самия него и ще придобие друг смисъл.

Мнозина са ме запитвали: Защо тия хора около тебе, които постоянно се занимават с Господа, защо са така хилави и слаби, защо и те боледуват, защо и те кашлят, защо и те умират? – Казвам им: Всички тия хора, които са около мене, нито един от тях не е роден по правилата, които аз препоръчвам. Аз определям какви трябва да бъдат качествата на майката и бащата, но от тия хора които са около мене, нито един от тях не е роден от такава майка и от такъв баща. Тогава какъв човек очаквате при такова положение? Или вие ще кажете, че еди-кой си вярва в Христа, че е християнин. Всички вие вярвате в историческия Христос, който е дошел на земята да проповядва на хората, учил ги е, но нито един от вас не е направил един решителен опит – да види в какво седи неговото учение, да го приложи и опита. Вие минавате само като християни, както минавате като българи. Казвате: Аз съм българин – че какво си направил за

България? Вие само носите името българин. Аз считам българин онзи, който може да помогне на българите. Аз наричам българи онези, които могат взаимно да си помагат. А сега има българи, които спъват работите. Понякога спирачките са на място, а не всякога. Има някой, които трябва да се затегнат. Това се отнася до човека. За мене е важен човекът, той ме интересува. Защото народите това са резултат на човека. Един ден, когато човек мине през всичките раси и всичките народи, той ще се измени. Тогава всички хора ще се смесят, ще бъдат едно. Като форма и българите един ден ще се изменят. Когато българският народ като форма мине през своя път на развитие, и той ще се измени, ще влезе в друга фаза на развитие. Гледам сведенията на един, който се занимава с окултните науки. Като изучавал разните народности и ги определял. Той определил какво нещо е българинът. И казва той, че българинът се отличава с една черта, че бил зъл. Това не е мое мнение, то е мнение на този учен, но аз разглеждам думата зъл. Зъл човек е онзи, който има събрана енергия в себе си, толкова много, че е напращял от енергия, и не знае де да я вложи в работа. Българинът е тъй напращял, като бомба, да не го бутнеш някъде. Не е лошо човек да има енергия, но той трябва да я вложи на работа. Това са общи положения, кога се каже, че някой човек е зъл. Това е патологическо определение, то не е определение на Ломброзо. Българинът е едно даровито дете, което е останало без баща и без майка. Той сега трябва да намери един благодетел, който да го тури в правия път, че да си поживее малко. Баща му и майка му ги няма. Та като казват, че българинът имал някои лоши черти, груби, причината за това е, че майка му е умряла преждевременно, не е живяла дълго време, а понякога и правото не спазва, защото и баща му от дълго време го е изоставил. Аз определям българина по две неща, а именно: Дали той е музикант или певец, следя какви са предците на българите. Ето защо аз съм слушал нашата певица Морфова и като нея такава не съм слушал нито в Америка, нито в Англия. Ония, които съм слушал само крякат, а в Морфова има мисъл, има чувство в гласа ѝ, но фигурата ѝ е малко дебела. Казвам: В нея има нещо хубаво, интелигентно, но завито в тази дебелина. Това показва, че материалните условия я спъват, но въпреки това има нещо хубаво в нея. Защото човек, който пее, това показва, че в него има една хубава душа. Глупавият човек не може да пее. Вие не можете да ме убедите в противното. В един глупав и своенравен народ не могат да се раждат добри певци и музиканти. В народ, в който има нещо добро вложено, в който има нещо даровито

вложено, само в него могат да се раждат добри певци и музиканти. В българина има вложено нещо хубаво, но за него се изискват условия. Че майка му умряла преждевременно, това се дължи на следния факт. В българина на главата горе в средата е малко сплесната.

Не зная още в коя предисторическа епоха е умряла майка му, но, хлътналата глава горе показва, че това е така. В следствие на това, туй българското чувство в българина отсъствува. Всеки човек на когото главата горе е хлътнала, това показва, че му липсва нещо. Вие не гледайте какъв е човек външно, какъв е неговият автомобил. За мене не важи какъв е човек външно дали е бял или червеничък, или син, това не е важно. За мене важи какъв е човек в геометрическо отношение, какви са линиите по него – прави или криви. Също за мене важат и онези математически сили, които са работили върху него. Защото природата работи по едни математически и геометрически закони. Тя е поставила всички неща в човека по един строго определен начин. За пример, тя е поставила устата на човека правилно, според любовта, която действува в него. В носа, тя е поставила неговата интелигентност. Разумността е поставила в неговите уши. Силите е поставила в неговите ръце. Добродетелите е поставила в неговите крака, а благото е поставила в неговия стомах. Разпоредбите и неговите вътрешни икономически условия е поставила в неговите дробове, а цялото държавно устройство е поставила в мозъка. Това е цял един свят, който човек трябва да изучава. Казвате: Аз виждам този човек в челото му. – Какво виждате в челото му? Я нарисувайте едно правилно чело? Има разни чела. Нива от нива се различава. Садиш жито на една нива и то израства около метър и половина. Садиш жито на друга нива, то израства едва половин метър. Защо? – Защото едната нива е богата, а другата нива трябва да се наторява.

Сега на въпроса: За мене важи това, което вие може да направите. Спрете се върху онова, което ви е дадено, и което в дадения момент можете да направите. Има един закон, който е проверен от хиляди години насам. Този закон е следния: Никога не допускай една отрицателна мисъл да взема връх в твоето съзнание. По никой начин не допускайте такава мисъл. Дойде някой при вас и казва: Знаеш ли, че баща ти е умрял? – Остави тази мисъл настрана. Дойде друг, казва: Знаеш ли, че еди-коя си банка е пропаднала? – Остави тази мисъл настрана! Дойде друг, казва: Знаеш ли, че ти си уволнен? – Остави тази мисъл настрана! Ако пък наистина си уволнен, трябва да знаеш, че си в един човешки порядък. Значи хората те назначили като учител и те ще те уволнят като учител. Назначили те като

управител и те ще те уволнят като управител. Или, назначили те като министър и те ще те уволнят като министър Обаче, това, за което си поставен от природата, никой не може от там да те уволни. Целият свят да се събере, да те уволни, никой не може да те уволни. Никой не може да уволни човека от онази му работа, на която природата го е назначила. Това трябва да влезе като правило, като закон във вашия живот. При това положение, ти ще бъдеш господар на положението си. И какво ти остава тогава? – Да изпълняваш само Волята Божия. Казваш: Аз в суеверия ли ще вярвам? – Че какво е суеверието? Че ти трябва да знаеш, че си на работа назначен. Ти си длъжен днес на всяка минута да поемаш по 20 пъти въздух. Някой ще каже, че си махаш краката. – Не си махаш краката, но ти работиш за природата. И като седиш така, кой как мине, ти казваш: Този човек е добър, онзи е лош и т. н. Ето какво разбирам аз под думата лош и добър човек. Седя и наблюдавам една инсталация, в която постоянно минават празни и пълни кофи. Празните кофи отиват да се напълнят, а пълните отиват да се изпразнят. И така продължава работата. Пълната кофа е добрият човек, а празната кофа е лошият човек. Пълната кофа се празни, а празната се пълни. Ако си добър човек, ти си пълна кофа, а ако си лош човек, ти си празна кофа. Сега аз не разглеждам дълбоко психологически в какво седи добрият и в какво седи лошият човек. Добрият човек е пълен, човек, той носи всяко нещо на своето място и го изпразва. Той цял ден ходи и пренася, изпразва, оставя по нещо, а празният нищо не носи в себе си.

„Разумният домостроител“. Сега и ние трябва да строим. Най-първо ние трябва да знаем, че сме работили, ние работим, но има един начин, който ни дава направление. И тогава ние казваме: Има нещо разумно в човека, което му дава направление как трябва да строи живота си. Всеки от вас трябва да се вслушва в това разумното, което наричам дух. За духа има много мнения. Религиозните ще кажат, че се говори за Божия Дух. Това са неразбрани работи. Те говорят за духа, но не го разбират. Според мене, всяка дума, която е двузначеща, не е силна. Сега да ви дам пример за едно такова двузначещо знание, или по-право за две различни думи, при един и същ случай употребени. Отиват двама турци помаци в едно лозе да берат грозде. Единият от тях влиза в лозето да си избере по-хубаво, от което да си откъсне, а другият му казва: Слушай, като дойдат пъдарите и те видят, че береш грозде, да се вслушаш в думите им, да чуеш какво говорят. Ако чуеш да казват: Удри го, веднага бягай! Запомни добре тази дума: Удри го!

По едно време идват пъдарите и като го видели, тръгнали към него с намерение да го набият. Един от пъдарите, отдалече още казал: Светни му един! Помакът чул, че се говори нещо, но чакал да чуе думата – удари го. Като не чул тази дума, останал още в лозето. Приближили при него пъдарите и единият от тях му светнал една, и другият от тях – че две, че три. Но най-после другият казал: Стига! И първият престанал да го бие. Тогава помакът се оплакал на другаря си и казал: Братко, ако не беше думата стига, боят нямаше да престане. Но като чух думата стига и боят престана. Значи в дадения случай думата стига има определено значение, тя подразбира да престане боят. Също така и думата светни му, има определено значение. Като кажеш някому светни му ще получи, ще почувствува нещо. Като се каже думата стига, пак ще усетиш, че нищо не се слага вече върху гърба ти. Думите, с които човек си служи трябва да бъдат определени, а ние някога си служим с двузначещи думи. В природата двузначещи думи не съществуват. Всички двузначещи думи са от човешки произход. Думите, с които природата си служи са от едно значение.

Казвам: Разумното в нас ни подшепва как трябва да строим своя живот. Един офицер, който взел участие при атаката на Одрин, ми разправяше един случай за това разумното начало в човека. Една вечер си лягам и мисля сутринта да предприема една атака, но нещо сред нощ ме събужда и ми казва: Веднага стани и премести войниците от това място! Послушах този глас. Станах, преместих войниците си и след десет минути турците предприеха нападение на същото това място, дето бяха по-рано войниците. Нападаха безброй снаряди. Ако не бяха се преместили войниците, щяха да отидат. Други двама братя офицери ми разправяха друг един случай. Тия двама офицери били родни братя, но от десет години били скарани за някаква дялба, и не си проговаряли ни дума. По едно време и двамата се намерили при атаката на Одрин. Тогава единият от тях чува един глас: Да станеш още сега и да отидеш да се примириш с брата си, защото ако не се примириш ще заминеш за другия свят. Веднага отивам при брата си и му казвам: Братко, десет години вече сме скарани, не си проговаряме дума. Ето, каквото е останало от баща ми, вземи го! Ако искаш доброволно да ми дадеш нещо, добре, ако ли не, аз съм съгласен на всичко, но само да си живеем по братски. И той се съгласи, помирихме се и така си спасих живота. Ако не бяхме се помирили, щях да си замина за другия свят. Казвам: Във всинца ни има нещо Божествено, разумно, което ни говори. Сега вие очаквате да дойде някой философ със своите трактати да ви

доказва, че има Господ някъде отвън, който живее на небето и който е създал световете и слънцето. Но и след като ви държат такива трактати, пак нищо не се доказва. Един знаменит американски проповедник, наречен Муди, чувал да се говори за друг един учен, проповедник, който много добре проповядвал и затова един ден отишел да го чуе. Този проповедник говорел за пророк Йона, как бил глътнат от кита. Но за да докаже това нещо на паството си, този проповедник аргументирал факта цял час, докато най-после вкарал Йона в утробата на кита. Най-после Муди се смее и казва: Бре, този проповедник измъчи Йона цял час, докато го вкара в утробата на кита. Та и вие сега очаквате с един трактат да се реши въпросът, съществува ли Бог или не. Хубави са трактатите, но те са учени работи. Когато хората доказват дали има Бог или няма, те разбират съвсем друго нещо. Сега учените хора изчисляват за колко милиона години слънцето ще има светлина, след което ще престане да свети. Какво ще стане после със земята и те не знаят. Но един учен е изчислил, че след сто милиона години, слънцето ще престане да дава своята енергия. А дали това ще стане след сто милиона години или след хиляда милиона, това и аз не зная. Този учен обосновава своите твърдения, но хората се намират пак в едно противоречие.

Един от турските султани казал на своите придворни, че искал да се намери някой, който да му каже една хасъл лъжа. Започнали да търсят такъв човек по цялото царство. Намерили се няколко. Влиза единият и започва да разправя на султана: Султан ефенди, преди години баща ми си откъсна, отскубна от брадата си един косъм и го тури на моста на Дунава и през този мост минаха руските войници. – Ола белир!Влиза другият и започва: Султан ефенди, преди години майка ми взе това яйце, тури го под една патица и от него излезе една голяма камила. – Ола белир! Най-после идва третият, придружен с още един и с двама хамали, които носят един голям кюп. Започва той: Султан ефенди, преди години в Московската война, баща ми даде на твоя баща този кюп пълен със злато назаем. – А, не това е лъжа вече! Значи, достолепието на султана не позволява да каже „ола белир“, че баща му може да вземе назаем пари от този обикновен човек. Невъзможни са тези работи! Нито е възможно от един косъм да се построи цял мост, по който да минат московските войници. Нито е възможно от едно яйце камила да излезе.

Казвам: Ние съвременните хора сме строители на своята съдба в света! Царевичното зърно се строи, то от само себе си е строител. Като го

посадите в земята, то израства, царевица става. Като посадите ябълчното семе в земята, ябълка от него става. Като посадите крушата, круша става. Трябва ли да седите при всяко едно растение, да му проповядвате какво трябва да прави? – Ако житното зърно знае какво да прави, ако царевичното зърно знае какво да прави и ако всяко едно семе знае какво трябва да прави, ти разумният човек няма ли да знаеш, какво да правиш във всеки даден случай? Ти като житото знаеш и като царевицата знаеш какво трябва да правиш. И сега някой ще каже, че новите вярвания ще направят всичко. – Новите вярвания са ония, които сега идат в света. Новите вярвания се зараждат във всеки човек. Времето създава новите вярвания, защото има сега нужда от тях. Новото е което сега помага на нашия растеж, на нашето умствено развитие, на новия живот. Казвате: Старата история си отива! – Старата история не съществува, защото под старата история се разбира съвсем друго нещо, съвсем опако понятие за истината. Ако истината остарява и може да бъде малка и голяма, това е вече съвсем друг въпрос, с нея въпросът е разрешен. Това е човешки порядък! Истината не може да бъде стара. Ако истината е стара, значи тя се е изменила. А истината не може да бъде нито стара, нито млада. Тя не може нито да остарява, нито да се подмладява. Истината е онова начало, което дава вечния процес на развитие, което осмисля живота. Целият свят седи в истината, зад истината няма друг никакъв смисъл. Единственото нещо, което осмисля крайния живот на хората, това е истината. И когато ние се радваме и веселим, това е истината у нас, която е причинила тази радост. Когато човек постига нещо в света, той е в света на истината. Всички човешки постижения се дължат на истината. Ако човек обича истината, тя всякога ще му помага. Човек живее и се движи в истината, тя му помага и тя е разумна. Никой не трябва да види образа на истината, но щом тя види най-малкото усилие на човека, тя веднага е готова да му помага. Ето, и слънцето, което седи на 92 милиона мили от нас, и то ни помага. Ние не го виждаме, но неговата светлина слиза върху нас. Неговата светлина, неговата енергия слиза върху нас и върху растенията и ни помага да растем и да се развиваме. Божественият Дух, който слиза върху тебе, ти не чакай да го видиш онзи импулс, онази мисъл, онова чувство, които влизат в тебе и те карат да работиш, това е Божественото. Колкото слабо, колкото малко да е това малко нещо, обърни му внимание, защото от него ще възприемеш най-голямото благословение, най-голямото благо. И сега тези малките работи трябва да ги аргументират. Ако мине покрай тебе един

богат човек и ти даде хиляда лева, а след това мине един мъдрец, и ти даде едно житно зърно, кой от двамата е дал повече? – По човешки ако разсъждавате, онзи, който ти е дал хиляда лева, ти е дал повече. Но ако разсъждавате по Божествено, онзи, който ти е дал житното зърно, ти е дал повече. Ако това зърно го посадиш в земята и го отглеждаш редовно 12 години, в 12 години, то ще даде толкова, че ти ще станеш най-богатия човек в света! Ако това зърно даде средно 60 или сто зърна, следната година ще имате сто по сто зърна и т.н. В продължение на 12 години, ти ще бъдеш най-богатия човек на света. Въз основа на същия закон, ако вие посадите в себе си една красива мисъл, тази мисъл в десет години от горе ще бъде в състояние да създаде от вас един отличен човек. Не само това, но направете един реален опит. Някой от вас, например, не е доволен от своята красота, иска да стане красив. Турете в себе си мисълта да станете красиви. Как ще станете красиви? – Ще ви дам едно правило. Вие никога не можете да станете красиви, докато не обикнете красивите хора! Обикнете един красив човек, но не за да вземете красотата му, но като го видите да ви е приятно, че сте го видели. Постепенно ще придобиете красотата. Искаш да бъдеш добър. – Можеш да бъдеш добър. – Можеш да бъдеш добър. Намери един добър човек и го обикни.

Защото доброто в този човек е конкретно. Като вложите доброто на този човек в себе си, и вие постепенно ще станете добри. Доброто е нещо разумно в човека. То не е произволно. То е обосновано на една последователна разумност. И тогава тази разумност, веднага ще измени съотношенията. Ако някой има ръст от 180 сантиметра, а широчина на раменете, едва около 30 сантиметра, този човек непременно ще бъде недоволен. Който иска да бъде даровит човек, раменете му трябва да имат широчина най-малко около 65–70 см. Това развива широчина, волева сила в човека. Тогава дробовете ще приемат повече въздух и този човек ще мисли добре правилно. Ти не може да имаш една светла мисъл при тесни, свити рамене. При тесни рамене, дробовете не функционират добре, кръвта не се пречиства правилно, събира се повече нечиста кръв и в мозъка и по цялото тяло и човек не може да мисли правилно.

Такъв човек всякога ще бъде недоволен. Той ще се убеди, че и това което чувствува не е правилно. Питам: Какво ви трябва? – Ако аз съм на ваше място, ето какво бих направил. Щях да събера около 20 деца около себе си и ще взема участие в техния живот. Ще ходя на разходка, ще се уча от тяхната веселост, от техния хумор, от тяхната досетливост и

незабелязано ще се подмладя. А тъй ходите сам, замислен, че този не бил като вас, онзи не бил като вас, а вие сте особен. И наистина няма да забележите как един ден ще станете особен човек, ще остареете, очите ви ще изгубят своята веселост, своя ясен поглед. След това ще бъдете недоволни и от себе си. Всички съвременни хора в това отношение са особени. Ето и религиозните хора искат да станат светии. Като станат светии те мислят, че светостта се характеризира с жълтия цвят на лицето, с хлътналите очи. Казват за някого: Този човек се посвети, пожълтя, очите му хлътнаха. Не се залъгвайте! – Ако със заглъбването на очите, човек може да стане светия, то е лесна работа. Всеки болен е светия тогава. Не, светията има особени черти. Лицето му не трябва да бъде набръчкано и жълто, очите му не трябва да бъдат хлътнали навътре. Когато стомахът на човекът е добре разположен, когато той е малко пълничък, и духът му е добре разположен. Щом стомахът на човека не е добре разположен, и духът му не е разположен. Тогава щом станеш сутрин, тури ръцете си на устата си и кажи: Господи, благослови стомахът ми да бъде добър слуга и аз да бъда добър господар. Много храна няма да му давам, но и хайлаз няма да го правя. Ако човек знае де да се пипне, той ще може добре да си въздейства. Затова казват, че лицето е израз на човешката душа. Всяко бутване по лицето със знание, може да си предадете нещо добро. Но трябва да знаете де и как да се бутнете по лицето. То е цяло благословение тогава. Лицето е свещено нещо. Ако пък те бутнат дето не трябва и както не трябва това е цяло нещастие. Има една поговорка, че лицето е израз на човешката душа. Всяко място от лицето изразява една скрита сила у човешката душа. Дали това място ще бъде на очите, на ушите, на носа или на устата, всяко от тия места изразява някаква велика сила в човека. Великото минало, всичкото бъдеще, всичкото настояще е написано върху лицето на човека и той трябва да знае да чете по тази книга. Като погледне лицето си, да чете, да се насърчава. Разправяше ми един познат за своя една болест. Хванало го една голяма простуда и една вечер бил много зле. Казвал си той тогава: То се видяло моята работа, че ще свърша вече, но да се приготвя поне за онзи свят. В това време нещо ми каза: Утре ще бъдеш здрав! – Че как ще бъда здрав? Нещо ме заблуждава в мене, то ще се мре! По едно време ме унесе един дълбок сън и аз заспивам. Сънувам, че влизам в една хубава плодна градина разхождам се между хубави узрели плодове. След това виждам един хубав чист извор. Приближавам към него, пия от тая чиста вода. И най-после се намирам в една баня, събличам се и се

окъпвам. Като се събуждам сутринта, виждам, че съм цял изпотен, но вече съм по-добре, здрав се чувствувам. Седя и си мисля, какво стана с мене, кое беше онова, което ми каза, че утре ще бъда здрав? Казвам: Това беше разумното, което ти каза, че утре ще бъдеш здрав. – Но как стана всичко това, че ходих и на градина и при извор и на баня се къпах? Всичко това беше на сън. – Да, на сън си се къпал. Докато ти видя тези неща в сънния свят, те в действителния свят оказаха известен резултат.

„Разумният домостроител“. Казвам: Кой е този разумният домостроител? – Вие трябва да се справите с вашия песимизъм. По естество българинът е песимист, понеже планетата Сатурн има голямо влияние върху него. Затова българинът е повече философ. Каквото и да му се казва, той все казва: Не се знае. Едно нещо прави впечатление на българина, в което и вярва той. Аз съм навеждал какви ли не доказателства, но той вярва само като види, че започваш да мериш. В своите изследвания като взема да го меря от главата до краката, той седи, внимава и си казва: Зная този човек, мери. Като извади калема, мери от горе до долу. Не е шега работа! Пък и смята – наука е това! Та казвам: Разумното у вас е вашият добър слуга. Вярвайте на него, вярвайте и на съветите, които вашите добри приятели могат да ви дадат. Един ваш приятел може да ви даде един съвет, може да се помоли малко за вас, но като вярваш, ще имаш резултат. Той ще ви пошепне. Ще каже: Ти ще оздравееш! Затова вярвайте в разумното във вас. Никога не напущайте разумното. Аз го наричам Божественото във вас. С него ние сме свързани. Какво е това Божественото, разумното начало, то не се определя. Каквото ти каже, то става, но как става и по какъв начин става, това не може да се определи. Ако ти наблюдаваш, по никой начин не може да забележиш как стават работите. Има неща в природата, които човек може да наблюдава и те стават. А има неща в хората, които стават в тайно, без те даже да подозират. И когато тези неща стават, човешкото съзнание не е будно за тях.

И сега аз казвам: В отрицателното не вярвам. Но хората обръщат внимание повече на отрицателната страна на живота. И затова някои казват: Аз вече съм преминал възраст! – Че на каква възраст си ти, едва сега си човек на 45 години, който е започнал право да размишлява. И той мисли, че е стар. Ако ние бяхме във времето, когато хората живееха по 900 години и повече, какво щяха да представят вашите 45 години? Вие сами си туряте преждевременно мерки на вашия живот. Та, вие като станете на 50 години, започвате да разсъждавате като турците, които казват: Юс-дюс!

Когато стане на 50 години вече, човек определя какво ще бъде положението му. Когато станеш на 50 години, ти едва ще се запознаеш с втората си майка. А като станеш на 80 години, ти ще се запознаеш с третата си майка. Значи, човек има три майки с които, ако не се запознае, той не може да бъде умен човек. Следователно, ти трябва да се запознаеш с първата си майка, която те е родила, с втората си майка, която те отглежда и с третата си майка, която те учи. Ти трябва да станеш на 80 години, за да се запознаеш с третата си майка. Като дойдеш при нея, така ще се уплашиш, че ще кажеш: Тази работа няма да я бъде! Та от там насетне, ти можеш да бъдеш човек, да станеш млад момък. За в бъдеще това нещо учените ще го доказват, като поставят човека в магнетичен сън и ще му внушат, че той е млад, едва на 19 години. По този закон, всеки 80 годишен старец може да се подмлади, да се върне да стане 19 годишен момък. Но той трябва да забрави всичко, да не мисли. И като се подмлади няма да остане нито една от тогавашните му бръчки. Това показва, че законът на внушението работи в света! Някой се разболее от някоя болест, но като го поставят в магнетичен сън, той ще заспи и ще се подмлади. Ти трябва да заспиш и мисълта за подмладяване трябва да се втълпи в мисълта ти, в ума ти и да забравиш всичко старо. Някой се оплаква, че го болят зъбите и се бои да не му опадат. – Че го болят зъбите, това показва, че той сам си е внушил това. В природата няма зъбоболие. Зъбоболието е от човешкия свят. Здравите зъби подразбират закона на природата. Нещастието, това е човешкият порядък. Нещастията, страданията в света се позволяват, за да излезем от човешкия порядък и да влезем в Божествения, т. е. в порядъка на природата. Необходим е човешкият порядък на нещата, не може да не се мине през него. Значи, за да влезем в Божествения порядък, първо трябва да минем през човешкия, през преходния свят. Та има една сила, с която трябва да разполагате. Тя е и единична, и колективна.

Казвам: Ако всички тия хора в нашето общество разбираха законите, те щяха взаимно да си помагат. Да кажем, че някой брат или сестра се обезсърчава. Защо се е обезсърчил? – Да ви кажа защо се е обезсърчил – Тя е студентка например, и няма средства да довърши образованието си. Вие сте едно общество от десет хиляди души. Ако всеки даде по половин лев месечно, това са пет хиляди лева. А на всеки да се падне по шест лева годишно. Значи, ако всеки даде по шест лева годишно, ще снемете товара от гърба ѝ. Друг случай: Някой брат се обезсърчил, че няма въглища. Вие сте общество от десет хиляди души. Какво ви струва, за да му купите един

тон кюмюр? По този начин ще докажете, че се интересувате от този брат. Не е въпросът да му се помогне така, че да го ограничите, но да му докажете, че се интересувате от него. Този брат иска да учи, а трябва да се подкрепи. Знаете ли какво нещо е като влезете в едно общество, да покажат всички, че се интересуват от вас. Не е въпросът да очаквате, но да ви помогна(т). Няма ли да се разрешат лесно тогава всички мъчнотии? Ето на, толкова години вече аз говоря на българите. Ако бях говорил на други народи, досега светии щяха да станат. Те казват, че този човек разсипа нашата вяра. Че каква вяра имате вие? Ако имахте вяра досега от България щеше да стане нещо, но вие нямате вяра. Та и историята показва, че сте хора, които вървят без вяра. Аз искам да туря българите в правия път и затова казвам: Вървете по българския път, който Бог е определил! Не ходете по вашите пътища, защото ще ви пати главата. Разликата между истинския лекар и човешкия седи в следното: Когато истинският лекар ти даде лекарство, същевременно той ще ти покаже пътя как трябва да живееш, а светският лекар, веднага като му платиш, той ще ти помогне може би, но след два три месеца ще ти се яви нова някаква болест. Всички болести, които сега съществуват в света, се дължат на ред условия, които срещаме в света. Може някоя болест да е наследствена, дошла по закона на внушението. Например, ако бащата на някой е обичал да пие, той ще предаде тази слабост и на сина си, по закона на внушението. Ако бащата е обичал да трупа много имане, той ще предаде на някое от децата си това качество и те да събират, да трупат като катеричката. У катеричката чувството на стяженолюбието е силно развито. Като дадете нещо на катеричката да яде, каквото ѝ остане, тя непременно ще го скъта някъде. Ако е останал един орех, тя непременно ще го скъта някъде да ѝ се намира, за утре. Обаче, ако дадете на кокошката цяла крина жито, като се наяде, тя непременно ще влезе в крината и ще разкъшка житото. Тя казва: Пет пари не давам за това жито. Че утре мога да гладувам, нищо не значи. Съдбата ми е такава. Ако и на вас съдбата е такава, кокошка сте. Като се наядете и ви остане нещо, посадете го. В това отношение аз обичам катеричката, която обича да скътва.

Казвам: Внимавайте да не изгубите условията на Божественото, което ви е дадено. За това се изисква едно домостроителство. В пътя, който ви е даден трябва да стоите. Сегашните хора в Америка, в Англия и другаде, очакват да дойде бъдещето, така всичко да се преустрои. Но като очакват бъдещето, те изгубват един важен момент – да работят върху себе си. Като

станат на 50 години те ще кажат: Младите сега да работят! Не, от 50 години нататък трябва да работим. От 50–120 години, тази работа е най-полезна. Ако човек живее до 120 години, той трябва не само да живее, но да бъде полезен за другите. Такъв човек ще живее изключително за другите. Мнозина казват: Ние вече остаряхме и сега нищо друго не ни очаква, освен смъртта. Не, не сте остарели! На съвременните хора им трябва домостроителство, трябва да учат в училището какво може човек да направи от себе си. Затова мога да ви приведа много примери от живота да видите как хора от най-лошите условия на живота са се подигнали, а други при най-добрите условия на живота са западнали. Такъв пример имаме с един от най-видните проповедници в Америка – Муди. Той бил обущар, но дотегнало му обущарството и започнал да говори. От една църква го изпъдили в друга отивал. Забранявали му да говори, но той продължавал да говори, да проповядва. Казвали, че не бил роден за оратор, но Муди настоявал на своето. Той имал широки рамене и добро благоутробие, бил малко тантурест като българин. Той бил с валчесто лице, с добри очи, доста практичен с хубаво чело. И наистина в последствие той станал един от най-видните говорители. Слушали са го повече от 15–20 хиляди души. Но той издържа докрай. Често се смееше и навеждаше ред примери. Той казваше за себе си: Ако аз имам в себе си малко поне сектантска кръв, бих отворил вените си, за да я извадя. Аз бих желал да имам християнска кръв в себе си, иначе най-малкото сектантска кръв, ако имам ще я извадя навън. Той привежда друг един пример из своите опитности и случаи на евангелският живот. Едно малко 12-годишно момче посещавало оживителните сказки в една евангелистка черква и като се върнало един ден у дома си, запитало баща си: Татко, защо ти не идваш на събранията да видиш как пеят там хората, да видиш как се веселят? – Е, синко, ние сме утвърдени хора, онези там не са утвърдени, нека пеят! Един ден бащата и детето отиват някъде на разходка. Бащата впряга кабриолета си и тръгват. По едно време конят спира и не мърда, не иска да върви. Детето се обръща към баща си с думите: Татко, конят се утвърди, не иска да върви. – Такова утвърдяване не струва! Това, което дава импулс е животът. Не мислете, че всеки човек може да работи при най-щастливите моменти на своя живот. Често най-великите хора са имали най-големи страдания, но те са преодолявали страданието, и при тези условия са работили най-добре. В тях имаше мисълта, че всичко това ще се поправи и се поправи. Ето първите апостоли не бяха ли мъченици? Но тези 12 души обърнаха толкова

хора, че днес има даже 500 милиона последователи на Христа! Апостол Павел беше бит пет пъти по 39 тояги и казваше: „Братя, с големи страдания се влиза в Царството Божие“. И най-после той казваше: „Ако има нещо, с което да се похваля, ще се похваля със своите страдания.“ Един евангелистки проповедник като взема този стих от апостол Павел, изправел се един ден на амвона и казал: Братя, ако има някой да се похвали с плътта си, аз най-много ще се похваля. Той бил висок два метра и 20 сантиметра. Не, апостол Павел казва, че с плътта си човек няма какво да се хвали. Ние можем да се похвалим с нашия ум, с нашето сърце. Че това именно са похвалите на човека: Неговото добро сърце и неговия светъл ум. Човек може още да се похвали и със своята душа и със своя дух!

„Разумният домостроител“. Сега от всички се изисква да бъдете строители. Колкото и да си мрачен и неразположен, остави своето неразположение настрана и вярвай, че онзи, който ти е предначертал пътя, той е предвидил и за тебе едно място. Остави всички стари философии и ако си верен, ти ще се повдигнеш в света. И да умреш, Той ще те възкреси. Ти може да си една малка буболечица, но Този, Който те е създал, един ден ще те повдигне. Ето и в Писанието е казано, че Бог се обърнал към Якова с думите: „Не бой се Якове, червей!“ Такава трябва да бъде вярата на младите – да не се обезсърчават. При най-малките мъчнотии, вие се обезсърчавате. Не, всички можете да бъдете красиви, но каква трябва да бъде вашата красота? – Красиво трябва да бъде челото ви. Там трябва да бъде написана истината. Красив трябва да бъде носът ви – там трябва да бъде написана интелигентността. Красива трябва да бъде устата ви – там трябва да бъде написана Любовта. Красиви трябва да бъдат ушите ви – там трябва да бъде написана разумността, мъдростта – красиви трябва да бъдат ръцете ви – там трябва да бъде написана справедливостта. Красиви трябва да бъдат нозете ви – там трябва да бъде написана добродетелта, доброто. Това всичко трябва да бъде написано така, че да му намерите службата.

Казвате сега: Външните условия! – Външните условия, това са Божествените условия, средата, в която живеят хората. Онези хора, с които сте заобиколени, са поставени нарочно от Бога, за вашето възпитание. Каквито и да са разбиранията ви, това е важно да знаете. Всички вие няма да живеете в една среда. Вие се движите в една крива линия. Защо? – Законът е такъв. Нашата слънчева система, която заема около 20 милиона мили пространство, се движи около друго едно слънце, това слънце пък се движи около друго едно, което заема хиляда милиони години, докато го

обиколи. Та след хиляди и милиони години земята и слънцето ще бъдат на съвсем друго място в пространството от това, което заемат днес. Това е една философска система, която само великите хора могат да разберат. Следователно, за вас всеки един човек е един малък свят. И затова всеки човек, с когото дохождате в съприкосновение трябва да знаете, че е необходим за вашето повдигане. Това е ако го разберете, ако не го разберете, той ще стане причина за вашето падане. Помнете това! Всеки човек с когото сте в съприкосновение и го разбирате, вие ще се подигнете; ако не го разбирате, вие сами ще станете причина за вашето падане и ще си повредите. Вярвайте, че във всичко в света, и в доброто, и в злото е Бог! Принципално е така. Ако разбираш Бога, Той се проявява като добро в тебе. Ако не Го разбираш, Той се проявява като зло в тебе. Щом се разкаеш той престава да те мъчи. Щом упорстваш, той те наказва. Защо е така, никой досега не е дал обяснение за това. Но едно трябва да знаете: Всичко е вътре в Бога! Злото е създадено от нас, защото ние искаме да въздействуваме на Господа, да Го накараме да мисли като нас. Не, това е невъзможно. Невъзможно е да накарате Господа (да) мисли като нас. Ако пък изпълним Божествения план, който е турен за нас и за нашето подигане, ние ще станем по-велики хора, отколкото даже предполагаме. И в този, и в бъдещия живот, всякога ще имате добри условия. Но казвам: Не мислете за бъдещето, мислете за днешния ден. Ако пък имате горчиви мисли, горчиви чувства и желания, всичко това изхвърлете навън! Оставете само чистото и започнете една творческа работа върху себе си! Какво са постигнали другите хора, оставете на страна. Какво вие ще постигнете, това е важно за вас. Защото постижението на другите хора е постижение и за нас. Постижението на цялото човечество, един ден ще бъде и постижение и за нас. Каквото музикантите добият, един ден, това ще бъде по наследство и наше. Каквото художниците постигнат, един ден, по наследство то ще бъде наше. Каквото философите постигнат, един ден, то ще бъде наше. Кога? Един ден, за бъдеще. Но сега всички трябва да работим за малката работа, която ни е дадена. Нея да свършим тази работа трябва да свършим, за да имаме Божественото благо от Онзи, който ни казва: „Напред вървете и работете!“ Затова всеки от вас да намери по един малък занаят. Пък направете най-после това, което един турски кадия е направил. Един турски кадия в турско време е било това, го уволнили от работа. Човекът бил кадия, научен бил да заповядва. Какво да прави сега? Мислил дълго време и най-после намислил какво да прави. Той имал малко

пари и с тях купил 40 нови стомни, всяка от които съдържала по пет килограма. Отишел до джамията, напълнил ги с вода и седнал отвън. Кой как минавал посягал към една от стомните, но той веднага отивал към хората и казвал: Не от тази стомна, но от онази. Така пак могъл да заповядва. И като се научили, че трябва да го питат, като дохождали при него все го питали: Хаджи ефенди, от коя стомна да вземем вода? И така той пак станал важен поне за това общество, което се събирало около джамията.

Сега и на вас казвам: Вземете такива стомни и идете около някоя джамия да заповядате.

„Благословен Господ Бог наш“.

Добрата молитва.

(Снежно време, но не е студено).

17. неделна беседа от Учителя,
държана на 3-ти февруари 1935 г.

София, Изгрев

ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ

Отче наш. „Духът Божий“.

Ще прочета няколко стиха от първата глава от евангелието на Йоана, от 6-ти стих надолу. В Начало бе Словото.

Ще взема само две думи от 5-тия стих: „Този е хлябът.“

Най-важното сега в света е хлябът. Оттам започва всичко. Без хляб всичките разсъждения, всичката философия, остава на сухо. Представете си, че живеете в един свят, който е установен, в който има ред и порядък. Но ако живеете в един свят без ред и порядък, той не представя нищо. То е все едно да отидете в една съвременна държава, каквато е Англия например, и да започнете да говорите на един развален английски език. Всички ще познаят, че не сте англичанин, че сте чужденец и че сега учите английски език. По какво ще ви познаят? – По това, че не произнасяте като англичаните и говорите развалено. По всичко ще ви познаят. Ако отидете в Германия или във Франция, или в Китай, или другаде, навсякъде ще ви познаят, че сте чужденец. Това може да се каже за всеки човек. Като чуете да говори, ще кажете: Той е чужденец, не говори езика, както трябва.

Казвам: Във всички религии, в миналото и сега, навсякъде съществува едно голямо противоречие. Всички религии поставят въпроса, че ние живеем в един свят на безпорядък, на произвол. Всички твърдят, че в света има едно зло, което се лекува. Според източните народи съществуват две същества равни по сила, които са се борили помежду си: Едното гради, другото разваля; едното ражда хората, другото ги умъртвява; едното им дава богатство, другото ги обеднява. Питам, ако в една държава половината чиновници обичат да грабят, а другата половина обичат да дават, какво ще се ползува тази държава? Вземете например, в съвременната математика, ако имате плюс хиляда и извадите минус хиляда, какво ще остане? – От плюс хиляда и от минус хиляда нищо няма да остане.

Казвам: Най-първо ти трябва едно разбиране. Не, че вие не разбирате, вие разбирате, но понякога се съмнявате във вашите разбирания. Птицата никога не се съмнява, че е птица. Ако иска, тя всякога може да ви докаже,

че е птица. – Как? – Като се намери на зор, тя веднага хвръква. Тя казва: Аз съм птица – хвръквам! Рибата всякога може да ви докаже, че е риба. Щом се намери на зор, веднага започва да плува. Щом дойдем до човека, там вече има едно различие. Ние делим хората дали са добри или не. Казваме: Този е човек, онзи не е. Може да е право донякъде. Ето каква е философията. Ако оскубете перата на една птица, тя не може да хвърка и ще кажете, че не е способна да хвърка. Но след три–четири месеца като израснат крилата ѝ, тя пак ще хвърка. Човек се отличава с едно качество, че той мисли. Единственото нещо, което отличава човека от другите животни, е, че той мисли. Помнете това: Без мисъл, няма човешки живот. Всякакъв живот може да съществува, но човешки живот без мисъл не може да съществува. Мисълта е, която характеризира човека! Мисълта е мярка, с която човек трябва да регулира своя живот. Например, вие не можете да определите какво нещо е правото. Правото можете да определите само с правата мисъл. Правото е нещо относително за вас. Всяко нещо, което ви помага да се повдигате, и да растете във всеки даден случай за един момент, това е право за вас. Правото за вас може да бъде криво за другите. Това е частично право. Защото ако предположим, че един човек има право, а друг няма право, ще внесем един раздор в природата. Природата не може да създаде едни хора с право, а други без право. Това е невъзможно. Ако един съвременен гениален музикант внесе в едно от своите произведения дисонанс, или някаква особена гама, това не е произвол, това е един момент в самата музика. Този дисонанс е необходим, за да създаде известен дефект в музиката. Тези знаци са необходими. Например, в един погребален марш преобладават повече бемолите. Като ги слушаш, ще настръхнеш. Но в един войнствен марш, там преобладават повече диезите. Но бемолите ни най-малко не създават погребалната песен. Нито пък диезите правят песента войнствена. Това са наши погрешки. Ако аз повишавам тона си, а някога го понижавам, това е по отношение на онзи предмет или на онзи човек, на когото говоря. Ако човекът е по-далеч, аз трябва да му говоря по-силно, по високо, за да ме чуе. То е не защото иска да му говоря високо, но понеже той е далеч, аз трябва да му говоря високо. Ако този човек дойде близо до мене, и аз му говоря високо, той ще ми каже: Не викай толкова! Не, че искам да викам толкова високо, но тонът ми трябва да се съобразява, като се приближавам или отдалечавам от човека трябва да зная как да говоря. Значи, диезите и бемолите повишават и понижават. Един човек с диези, това показва, че той е далеч, високо трябва

да му се говори. Ако е с бемоли, ниско трябва да му се говори, т. е. тихо трябва да му се говори. Ако на един човек с бемоли говориш високо, ти ще му развалиш настроението, тихо трябва да говориш. Това е едно тълкуване, което съвременните музиканти не разбират и не приемат. Те ще го предадат съвсем другояче. Диезите показват, че човек е надалеч и трябва да му се говори нависоко. Диезите показват значи, че силно трябва да свириш. Бемолите показват, че тихо трябва да свириш. Ние трябва да изучаваме законите, върху които почиват нашите мисли. Следователно, нашите мисли трябва да се изучават, защото те са нещо музикално. Ти не можеш да мислиш правилно, ако не си музикален. Ти не можеш да мислиш правилно, ако не можеш да изпееш гамата. Ти трябва да изпееш поне толкова, колкото една чучулига.

И тъй мисълта е потребна, защото без нея никакво преобразуване в света не може да стане. Тя е първият подтик на душата. Докато не мислиш право, ти трябва да знаеш, че каквато работа да започнеш, било в религиозно, било в научно или в търговско отношение, ти няма да сполучиш. Ако не мислиш правилно, все ще ти се случи някаква катастрофа, все ще ти се случи нещо неправилно. Ако мислиш правилно, всички катастрофи ще се избягнат. Ако мислиш правилно, пак ще ти дойдат изпитания, но тия изпитания ще бъдат музикални, тъй правилно ще бъдат разпределени.

„Този е живият хляб." Сега ние очакваме известни блага и мислим, че светът лесно ще се оправи. Че този свят е поправен. Житното зърно няма какво да мисли ще израсне ли или няма да израсне. Всичките качества на житното зърно са вложени в него и то трябва да се остави свободно, и ще покаже своите качества, и дали ще стане нещо от него или няма да стане. Същото нещо е и с човека, понеже и той живее същото. Някой път вие се безпокоите, искате да подобрите своите условия. Ето как разбирам аз под думата – да подобрите своите условия, не да ги подобрите, но да използувате условията на вашия живот. Житното зърно не може да подобри условията на светлината, то не може да подобри условията на влагата, нито условията на почвата си. То нищо не може да подобри, но може само да използува условията на светлината, на топлината, на влагата – на всички външни условия. А вие искате да подобрите вашето положение. Че как ще го подобрите? Всички искате да подобрите това, което не можем, което не зависи от нас, а това, което зависи от нас, сте го оставили настрана. Че преди всичко вие не можете да подобрите

положението си, след като сте фиксирали в ума си мисълта, че вашият живот е неуреден, че условията ви са лоши, че съдбата ви гони и т. н. Това донякъде е вярно. Но философите си задават въпроса: От де идат всички неприятности, всички противоречия на живота? Казвам: Хлябът е произвел всички противоречия на живота. И то от това, че се употребява по два начина. И двата начина на употребление на хляба са създали противоречията в живота. Едни хора са яли много хляб, че са развалили стомаха си, отслабнал е стомахът им. Те са яли повече, отколкото трябва. Другите пък са яли по-малко, отколкото трябва. Едни, които са яли много, са затлъстели, а другите, които са много постили, станали са сухи като кукички, като чирози. И тогава онези, които са изпосталели много са ги наричали светии, а другите, които много са се угоили, не са светии. Казвам: И едното не е вярно, и другото не е вярно. Това са анормалности. Слабият човек не е светия и пълният не е силен човек. Силата на човек не седи в товара, който той носи. Товарът е само едно изпитание, само едно изявление да се види колко сила има човек да носи. Силата не зависи от външния товар, но от хляба, който човек употреблява в дадения случай. Защо? – Защото хлябът носи в себе си качествата на нашата мисъл. Хлябът ни се дава като едно разумно условие. Помнете: Само човек има право да яде хляб! Аз правя разлика между хляб и храна. Хлябът е разумното, което като приема човек в себе си, той дава възможност на всички условия, които се крият в него, да се проявят.

Сега ще дойде възражението. Ще кажете: От колко години вече ядем хляб, но за нищо не сме ставали. – Значи, яли сте повече, отколкото трябва. – Че ние не сме яли много, ние повече постихме. – Тогава не сте яли, както трябва. Следователно, не трябва много да ядете и не трябва малко да ядете. Ще ядете точно толкова грама, колкото трябва – нито повече, нито по-малко. Има една правилна мярка, с която се измерват нещата. Например, вие можете да напишете на вашия приятел едно писмо с най-хубавото мастило, със златно перо, на най-хубавата хартия и с най-хубав плик, обаче съдържанието на писмото да не е хубаво, да е блудкаво. А можете да напишете на приятеля си едно писмо на бакалска груба хартия, с лошо мастило и с лош плик, но отвътре съдържанието да е много хубаво. В първия случай писмото отвън е хубаво, а отвътре е лошо, а във втория случай писмото отвътре е хубаво, а отвън е лошо. Това са контрасти, които ви давам, за да изпъкне ясно мисълта. Правата мисъл представи писмото, написано на хубава хартия, с хубаво мастило и поставено в хубав плик, а

същевременно и с хубаво съдържание вътре. Но ако това не е възможно всякога, то за предпочитане е хубавата мисъл, написана на бакалска хартия, отколкото обикновената мисъл, написана на хубава хартия и с хубаво мастило.

Казвам: Сега ние сме дошле в света и все-таки трябва да напишем по едно писмо на своите, които са ни пратили на земята. Аз не зная какво писмо пишете вие на своите в невидимия свят. Вие тук имате по един баща и по една майка и постоянно се обръщате към тях, като казвате: Моята майка, моят баща. Те пък от своя страна имат свои майка и баща, те също така имат свои майка и баща и т. н. Питам: Кои са вашите майка и баща? Аз се чудя на съвременните хора като говорят за своята майка и за своя баща. Аз не виждам никакъв баща. Този баща е син на друг баща, който пък е син на друг баща и т. н. Никакъв баща не е той. Не е възможно той едновременно да бъде син и баща. Това нещо е несъвместимо за мене: Едновременно някой да бъде и син, и баща. Като разсъждавам, тези неща не са съвместими с моя ум. За мене е несъвместимо, невъзможно един предмет да се отдалечава от центъра, а линиите му да се съкращават. Всички предмети, които се отдалечават от центъра, и линиите се отдалечават. Никога не мога да си представя един предмет да се отдалечава от центъра, а линиите му да се съкращават, или предметът да се приближава към центъра, а линиите му да се отдалечават. А при това хората мислят точно така. Хората се отдалечават от разумното, а при това искат резултати, които не могат да бъдат. Добрият живот седи в това – като се приближаваме към хляба, да знаем как да ядем. Сега иде възражението, казвате: Де ще намерим този, живия хляб? – Чудно нещо! Най-дребните, най-малките същества, си намират хляб т. е. храната си, те хляба не могат да си намерят, но храната си намират, а човекът, разумното, мислещо същество, не може да си намери хляба! Ако една малка микроскопическа буболечица намира храната си, то човекът ли, последното творение на Бога, не може да намери своята храна? И тогава, преди две хиляди години се намери един човек в света, който можа да каже: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето и който ме яде, той ще придобие вечния живот“. И тогава мнозина се запитаха: Възможно ли е това? Как е възможно да се яде човек? И някои от Неговите ученици Го напуснаха, не можаха да разберат това нещо. Те си казаха: Тук има нещо особено. Тази работа не е научна. И Христос имаше предвид разумното слово и затова казваше: „Аз съм словото“, т. е. Той говори за разумното слово. Значи, има едно слово, което

носи хляба със себе си. Следователно, ако вие намерите това слово, никога няма да бъдете в нужда.

Сега не си правете илюзии да мислите, че нещата могат лесно да се направят. Могат да се направят, но изисква се един опит. Аз не искам да правя опити пред вас. Какъвто и опит да направя, той ще бъде опасен опит. Едно време и Христос беше поставен на изпит от дявола. Дойде дяволът и Му каза: Направи тези камъни на хляб! Христос му отговори: „Камъни на хляб не стават“. От камъни хляб не излиза. В камъните не се съдържа това, което може да повдигне човека. После Го качи на храма и Му каза: „Ако си син Божи, хвърли се от храма, защото е казано в Писанието: „На ръце ще Те подигам, да не би да препънеш о камък ногата си“. Христос му отговори: „Няма защо да се хвърлям от храма.“ Никъде не е казано, че с хвърляне от високо, човек може да се повдигне. Най-после Го заведе на едно високо място и от там му показа света, и Му каза: Ако ми се поклониш, този свят ще принадлежи на Тебе! – От такива поклони светът не се повдига, нито човек може да се повдигне. Следователно, нито от камъни хляб може да се направи, нито от храм хвърлянето човек може да повдигне, нито с поклони пред света, светът може да се завладя.

Съвременните учени казват, че химиците щели да изнамерят някакви пилюлчета, с които хората щели да се хранят и нямало да има нужда от сегашната храна и грижи около нея. Турците казват: Възможно е това. Химиците ще направят едни малки пилюлчета, с които ще влошат живота десет пъти повече, отколкото е сега. Другояче казано – не разчитайте на вашите сегашни мисли, на сегашните ваши вярвания, на сегашните ваши вярвания, че можете да направите нещо с тях! Докато вие разчитате на вашите сили в света, вие сте в една опасна област. Докато вие разчитате на себе си, в смисъл на онова, което имате външно, а не на разумността в себе си, вие сте в една опасност. Всеки ден ви се дават изпити в това отношение. Дойде ви един ревматизъм, вие не можете да се справите с него. Дойде ви сърцебиене или главоболие, или някоя малка мъчнотия, вие не можете да се справите с тях, а при това имате една грандиозна идея, като казвате: Знаеш ли кой съм аз? – Кой си ти? – Ти си човек, който можеш да страдаш от ревматизъм, ти си човек, който можеш да страдаш от разстройство на стомаха, ти си човек, който можеш да страдаш от всякакво разстройство на организъма и най-после да фалираш. Всякога могат да те уволнят, да те уморят и най-после можеш да бягаш на четири крака.

Сега аз говоря в широк смисъл. Не мислете, че това се отнася до вас.

Аз изнасям идеята на един автор. Представете си, че вие гледате драмата на един автор, гледате как се представя на сцената. Отивате в театъра и гледате как се сменя сцена след сцена. И ако има нещо тъжно, публиката плаче, рони сълзи. Като излезе вън от театъра, всички сълзи престават. Значи докато гледате какво става на сцената, вие плачете, а като гледате страданията на хората в живота, там сълзи не проливате. Аз съм слушал проповедници, които толкова красноречиво говорят, че разплакват цялото събрание, но като излязат вън, изтриват сълзите си и всичко минава. Докато са вътре, плачат, а като излязат вън, казват: С плач работа не става. Питам: Защо при проповедта тези хора плачат? – Залъгват се. И проповедникът е доволен, че разплакал цялото събрание.

Случило се по едно време, че една от американските църкви останала без проповедник. За тази цел извикали временно да проповядва в нея един знаменит проповедник, който искал да покаже на публиката, че е много учен, че е голям философ и може да проповядва върху всички въпроси. Той взел един стих от Евангелието и започнал да проповядва. Говорил, колкото говорил, и от време на време все казвал: Бът – което значи „но“. Цялата публика му ръкопляскала. Той казвал: Възможно е човек да се спаси – бът. Възможно е човек да стане богат – бът. Възможно е да го обича баща му – бът. Възможно е някой да се влюби в един беден момък и да го направи щастлив – бът. Възможно е някой да стане професор – бът. Като слушали проповедите му, всички плакали, че това бът се мушка тук-там и разваля работите. Всички се просълзявали, че това бът прави големи пакости на хората в живота им. Като проповядвал известно време в църквата, дохожда най-после един от главните председатели на църквата и казва на този проповедник: Господине, много сме ви благодарни за вашите проповеди – бът. Бихме желали да ви имаме за наш проповедник – бът. Всякога в живота, във всички работи има едно бът. И досега този проповедник е останал със своето бът и се чуди защо не го приели за проповедник в тази черква. – Неговото бът разваля работата, или изобщо бът разваля всички работи. Усъмнили се хората малко в този проповедник и си казали: Ще го назначим за проповедник, но после как ще го изпъдим? – Защо? Защото някога американските проповедници много добре си уреждат работите, че после не могат да ги изпъдят. – Това е право, но това е човешко разбиране. Има неща в света, които ние имаме право по човешки да ги разбираме. Но има един Божествен живот, който аз наричам естествен живот и който не принадлежи на нашето съзнание. Той не принадлежи и на нашето

самосъзнание, нито на нашето подсъзнание. Този живот принадлежи изключително на нашето свръхсъзнание. Този живот го наричам безличен живот. Ако ти се оставиш на този живот, той сам ще дойде при тебе. Даже и когато човек е болен, нещастен, невежа, ако се остави на този живот не да бъде индиферентен, но да си каже в себе си: Тази работа е уредена, няма никаква опасност за нея – работите му напълно ще се уредят. Като слушам или като срещна един учен човек, трябва да се радвам, че е учен, защото и аз един ден ще стана учен като него. Щом той е учен и аз мога да стана учен като него. Като слушам един цигулар и аз се насърчавам от него. Като гледам някой художник да рисува, аз се радвам, насърчавам се от неговите картини. Защо трябва да се смущавам, че аз не мога да рисувам? Ако аз рисувам тази картина, какво се ползувам, кажете ми? Представете си, че аз съм един гениален художник и живея между бедни хора. Нарисувал съм една хубава картина, но тези бедни хора не могат да я купят, не могат нищо да ми дадат. Какво ще бъде моето положение тогава? Положението на този художник става хуже губернаторское. В Америка, в Чикаго имало голямо изложение на картини на велики художници. Един виден германски художник представил една от своите картини, за която очаквал да получи голямо възнаграждение. Обаче очакванията му не се сбъднали. Тогава отива той един ден в изложбата, взема един нож и нарязва картината си на две части. Един американски милионер, като се научил за това нещо, отива на изложбата и купува картината, като заплаща за нея два пъти повече отколкото струвала. Като се научили за това, другите художници направили същото нещо със своите картини, но втори американски милионер не се явил да купи тия картини. Следователно нещата не се повтарят. Има неща, които се повтарят, но те са редки случаи. Необикновените неща не се повтарят. Този пример напомня една българска приказка. Един млад българин се оженил за млада, красива жена. Като познавал добре психологията на жената, той решил още първия ден да даде един добър урок на жена си. Още първата вечер като минала една котка покрай тях, той взел котката и я раздрал пред жена си. Като видяла това, тя се уплашила и си казала: Чудна работа, още първата вечер той се осмели да раздере пред мене котка, а какво ще стане за по-нататък? Какво ли ще бъде по-нататък? От този момент те си живели добре и през целия си живот прекарали в добри отношения. Наскоро след това се оженил един негов приятел, но жена му го третирала зле. Един ден той запитал приятеля си: Какво стана между вас, че живеете така добре? Коя е причината за това? –

Има една причина, но ще ти я кажа на ухото, защото е тайна. – Кажи ми, моля ти се. – Слушай, още като младоженци още първата вечер, аз раздрах една котка. – То е много лесна работа! И ние имаме такава котка. Връща се дома си, взема една котка и я раздира пред жена си. Като видяла това, тя се усмихнала и казала: Късно си се сетил! Те били вече цяла година женени. Или научно казано: Всяко нещо трябва да става на своето време и на своето място. Във всяко нещо трябва да има една последователност. Всяко семе посято навреме дава своя плод! Ако пък не го посееш навреме, то може да изникне, но може да не даде плод. Та и за много неща в живота ни, не че няма условия да се развият, но няма добра воля в човека да ги поеме. Без добра воля никакво знание не може да се придобие. Понякога ние изпущаме благоприятните условия, благоприятните моменти, в които да посеем нещо, та навреме да имаме резултати. Вследствие на това в живота си вие се натъквате често на една голяма разнебителност.

Та според сегашната философия на живота, хлябът, който слиза отгоре, слиза с цел да поправи нещата. Сега ако ви кажа, че този хляб е Духът Божи, вие имате съвсем друга представа за Духът Божи. Сега аз съм забелязал, че като се говори за Духът Божи, всички казват, че Духът Божи се проявява във всички черкви. Да, понякога говори Духът Божи, а понякога говори човешката мисъл. Мисълта е отражение на духа и тогава хората мислят, че Духът им говори. В този смисъл, духът е най-разумното, което може да се прояви в човека. Когато духът в човека почне да говори, тогава в цялото негово битие, в цялото му естество настава цял преврат. Той ще бъде първокласен гений, в него няма да има никакво противоречие външно, той ще мяза на дете, а вътрешно той ще има едно дълбоко разбиране за нещата и няма да има никакви противоречия. Той ще бъде готов на всякаква услуга по отношение на хората и няма да мисли за себе си. Човек на когото духът говори, той не мисли за себе си и той взема всякога последно място. Той гледа да се подобри животът на всички хора. Неговият живот е уреден, няма какво да се урежда. Щом животът на другите хора се уреди и неговият живот е уреден. Трябва ли ръката да мисли как да уреди своя живот? Уреждането на живота на ръката зависи от уреждането на живота на тялото. Уреждането на живота на тялото зависи от уреждането на живота на главата и т.н. Има едно съотношение.

Сега между съвременните хора съществува един страх, вътрешен страх, и всеки казва: Кой ще ни помогне? – В дадения случай има един, който може да ти помогне. Той е първата станция, до която трябва да се

отнесеш. Ще дойдеш до своя ум и веднага ще натиснеш бутончето, тихо и спокойно и ще кажеш: Моля! – Ще предадеш своята молба. Ти ще се намираш в същото положение, в каквото се намира един параход, изложен на голяма опасност в морето. Ти ще вземеш слушалката и по нея ще кажеш, че след четири–пет часа ще настане голяма авария и трябва да се изпрати помощ. И наистина помощта ще пристигне на време. Не е било случай в живота на човека (когато) той да е натиснал така бутона и да не е получил помощ. Щом е поискал помощ от провидението, той веднага е получавал. Някои хора не вярват на провидението, те вярват в активната човешка мисъл, те вярват в напредналия живот. – Аз пък съм против напредналия живот. – Защо? – Защото благото, което носи животът, не е в сегашния живот, който хората считат за напреднал. Според както е съградено нашето тяло, има много неща нехармонични. Питам: Кой от вас не е чувствувал онези противоречия, които се раждат във вашия ум, във вашия мозък? Понякога има такава голяма тъмнина в ума ви, че сте готови да извършите някакво престъпление. Един българин ми разправяше една своя опитност: До 45 години аз не исках да убия нито една муха, нито най-малката буболечица, радвах се на живота, на всички живи същества. Като дойдох до 45-годишна възраст, аз започнах да съжалявам за този живот, който съм минал, исках да открадна нещо, да се проявя (по-)грубо и взех да съжалявам за изгубените години, че не съм поживял за себе си, да си поправя живота, да си поправя положението.

В Америка, в града Бостон, дъщерята на един богат търговец се влюбила в един младеж и били готови да се женят. Като практични хора, бащата на тази мома изпраща портрета на нейния възлюбен, както портрета на своята дъщеря на един знаменит астролог с молба да се произнесе могат ли тия двама души да прекарат един добър живот. Астрологът веднага отговорил: По никой начин тези двама души не могат да се оженят. Тогава бащата повиква дъщеря си и ѝ казва: Аз изпратих портрета на твоя възлюбен до един знаменит астролог да се произнесе за него дали ще можете да карате един добър живот. Но той каза, че ако се ожените, той след две години ще те убие. Сега, ако ме слушаш, откажи се от твоя възлюбен. Аз нямам нищо против него, но въпросът е сериозен. Дъщерята казала на баща си: Ще те послушам! Тогава връщат годежа. След това този момък се оженил за друга, но след две години четат вестниците, че той убил жена си.

Сега мнозина искат да се оженят за някоя мома или за някой момък и

считат за голямо нещастие, че не могат да се оженят. Аз вземам този пример като пример от живота. Съвременните хора мислят съвсем опаки върху много неща от живота. Онези хора, които трябва да влязат в брак, в съобщение да образуват един дом, това нещо е предвидено от невидимия свят още отпреди хиляди години. Ако тази работа остане сега хората да я нареждат, тя е изгубена работа. Българите казват: Или се млад жени, или се млад калугери. Остане ли хората да те женят, тази работа е изгубена. Остарееш ли дяволът ще те жени. Не, жени се тогава, когато Бог те жени! А не се жени тогава, когато хората ще те женят. Когато хората женят човека, тогава дяволът го жени. Аз разглеждам този въпрос по друг начин. Казвам: Онази Любов, която свързва хората в едно и ги поставя в положение да се разбират, да работят заедно, това е Божествената Любов, Любовта, в която всеки е готов да направи за другия такива жертви, каквито е готов да направи за себе си. Това е истинската Любов! Това е при Божествената Любов, а при човешката любов, всеки се жени за свои изгоди.

Казвам: Този ред и порядък за нещата е временен. Най-първо ние трябва да знаем, че сме изпратени на земята да се научим да мислим. Първото нещо е, човек да придобие правата мисъл, защото всичко друго, което човек ще придобие, се обуславя от правата мисъл. Не че е лош животът, но без правата мисъл, пътят, по който вървим, ще ни донесе ред нещастия. Сега аз не искам да оставя във вас мисълта, че не сте на прав път, но казвам, че вие се намирате пред последната станция, дето трябва да изправите живота си. Всички вие се намирате на една нова станция, на един нов път. Вие се намирате пред едно ново предложение. Старият договор, който сте имали със старото си съдружие, се свършва вече. Сега трябва да направите един нов договор. Казвам: Не ходете по пътищата на вашия стар договор! Не ходете по пътищата на вашата стара мисъл! Ще кажете, че всички хора трябва да живеят или че всички хора живеят така. Не, погрешна е тази мисъл, всички хора не живеят така. Това, което виждаме на земята, е болница. Аз навсякъде виждам само болни хора. Всички хора, които мислят криво, са все болни хора. Всички хора, които (се) чувствуват зле, са все болни хора. Всички хора, които постъпват зле, това са все болни хора. Аз нямам нищо против това, но това са все болници, все болести, а болниците не са на място. За стария живот те са на мястото си, но в новия живот никакви болници не се търпят. След като седите три, четири, пет години в болницата и нямате вече с какво да

плащате, ще ви кажат: Хайде, излезте вън! Ще ви изпъдят от болницата и ще ви заставят на сила да влезете в действителния живот, като влезе(те) в действителния живот какво ще правите? (Ще) работите.

Та за онези от вас, които искате удобства, казвам: Удобства има само в болницата. Ще лежите там по цели дни на гърба си, ще дойде лекарят, ще ви пипне пулса, ще ви прегледа очите, езика, ще ви насърчи, ще дойдат после сестри милосърдни, ще ви услужат в това-онова, и после ще си излязат. Казвате: Удобства ли е това? – Казвам: Кое е по-хубаво – да отидете да работите или да лежите по цял ден бинтовани, да не можете да мръднете от леглото си, да дохождат лекари, да ви правят по няколко инжекции на ден и след като ви турят стотина инжекции, ще ви изпратят навън, ще кажат: От вас нищо не може да излезе, вие сте лош човек. След това ще отидете при един гадател да ви гледа на карти или на боб. Той ще хвърли картите, ще хвърли боба и ще почне да ви говори. Ако отидете при един астролог, той ще ви каже, че картите нищо не казват, че бобът нищо не казва, но планетите предсказват нещата. Всички гадатели имат едно чувство, с което чувствуват, че нещо има да стане и така предсказват, а за да маскират това чувство, те казват, че това било писано на картите, на боба или на планетите. Така предвиждат те нещата, което показва, че нещата са определени. И аз съм ясновидец и виждам нещата много обективно. Дойде при мене някой и ми казва: Хайде да ми предскажеш нещо. – Добре ще ти кажа. Ти имаш да плащаш сто полици. – От де знаеш? – От тях 50 полици са от 500 лева, а другите 50 от по 10 хиляди лева. А пък онези, които имат да вземат от тебе, са много лоши хора и ще те теглят под съд. Докато не се изплатиш, няма да мине. – Ами какво да правя? – Ще платиш дълговете си! Как мога да ги изплатя! – Аз ви давам този човек, той сам си е написал своето нещастие. Как да се изплатя? – Сега не мога да ти кажа. Ела друг път при мене, тогава ще ти препоръчам един друг нов начин, ще ти покажа един нов начин, по който да си платиш дълга. Този човек и досега още не се е явил при мене.

Казвам: Има един нов начин, по който човек лесно може да си плати дълговете, но той трябва да знае, той трябва да мисли право. Ако аз бях задлъжнял така, но имах една права мисъл, ето как бих постъпил. Тези, на които имам да давам по 500 лева, по някаква случайност всички заболяват от някаква епидемия. Тогава аз отивам да го посетя и го питам: Как така всички загазихте? – Не знаем какво стана, че всички в дома ни – и жената, и децата, и аз заболяхме. Не знаем какво да правим, пък и лекарите не

могат да ни помогнат. – Аз имам едно лекарство в себе си, което може да ви помогне. – Дай ни тогава моля ти се от това лекарство. – Да, но то струва много скъпо. Всяка капка от него струва хиляда лева. Аз трябва да ви дам поне десет капки от него, за да ви помогне. Пък аз имам да ви давам десет хиляди лева и вместо дълга, ще ви дам десет капки от лекарството. – Нищо колко струва, дай ни десет капки да оздравеем. Давам им десет капки и всички оздравяват. Така ще посетя и втори, и трети от своите кредитори и като им се изплатя, те всички оздравяват. По този начин аз им ставам добър приятел и те казват: Благодарим, че този добър човек имаше да ни дава, та по този начин се излекувахме. И затова казвам: Всички хора трябва да бъдат умни, да мислят право. Това е разрешението на трудния въпрос в живота. Без правата мисъл не може да се познае човешкото естество. Често аз говоря за Любовта, но Любовта не е това, което хората мислят за любов. Според мене щастливият живот изтича от Любовта, но Любовта не живее в живота, тя е извън живота. Любовта не е в разумния живот, тя се проявява чрез разумния живот. Тя е извън разумния живот. Любовта е една велика сила в света. Като дойде, тя само дава и си заминава. Така е по човешки казано. Тя никога няма да се върже с тебе. Като дойде при тебе, тя ще ти тури нещо в ръката и ще си замине. Тя е сила, с която нищо не се ограничава. Някой път вие искате да имате Любовта в себе си. Не, възползувайте се от благата на Любовта, без да искате да я задържите в себе си. Това е животът. Възползувайте се от Любовта. Тя е само един момент, който не може да се опази. Като дойде този момент, вие никога няма да го забравите. Какво нещо е посещението на Любовта, ще ви уподобя със следния разказ: Едно време един овчар направил една услуга на един старовременен цар. Един звяр нападнал царя и овчарят го избавил от този звяр. По някакво стечение на обстоятелствата този овчар бил осъден на смърт. Когато присъдата дошла за подпис при царя, царят казал: Спрете тази присъда и освободете овчаря да си върви. Вие не можете да осъдите този човек, понеже той спаси моя живот. Царят го прегръща, целува, взема го в двореца си, нагостява го и го пуща да си върви при стадото си. Така го освободил от бесилката. Такова нещо е Любовта. Тя го освобождава от бесилката и го праща да си върви при стадото. Като дойде Любовта, тя ще ви освободи от всички мъчнотии в живота ви и ще ви прати при своите. Сега и другите работи, които имаме в живота, и те са прави, но са временни. Сега се искат герои в света. Аз гледам всички хора, които са идвали при мене, постоянно се оплакват.

Жените се оплакват от мъжете си, мъжете – от жените си, бащите – от синовете си, майките – от дъщерите си, учителите – от учениците си. Всеки е прав, но казвам си: Колко хора не могат да използуват условията на живота. Питам: Защо бащите се оплакват от синовете си? – Защото синът мяза точно на баща си. Защо майката се оплаква от дъщеря си? – Защото дъщерята мяза точно на майка си. Защо учителят се оплаква от учениците си? – Защото учениците мязат точно на учителя си. Ти можеш да бъдеш доволен само от един човек, който не мяза точно на тебе. А можеш да бъдеш недоволен от човек, който мяза на тебе. От такъв човек, ти не струваш хас. Представете си, че един учител написва едно стихотворение и го декламира. Ученикът казва: Чакай учителю, аз да декламирам! Учителят казва: Не виждаш ли, че аз декламирам? Обаче ученикът иска, бърза той да заключи работата. Учителят не може да обича такъв ученик. Когато учителят декламира едно стихотворение, ученикът трябва да слуша. А когато ученикът декламира едно стихотворение, учителят трябва да слуша. Не могат двамата едновременно и двамата да декламират, и двамата да слушат. Когато човек върши едно престъпление, Любовта седи далеч, наблюдава, усмихва се, и вижда всички възможности, които могат да го освободят. Докато правиш престъпление, Любовта следи, търси онези възможности, които могат да те освободят от (престъплението), последствията на това престъпление. Тя ни най-малко не се възмущава, но казва: Имам желание да помогна на еди-кого си. Ти мислиш как да уредиш живота си. Благодари, че Любовта мисли за тебе, как да уреди живота ти, а да остане на тебе, ти да го уредиш, тежко ти. Та, ако ние в живота си, ако не можем да мислим оптимистически, питам: Де е вашият Божествен Промисъл, за който говорите? – Ако в лицето на баща си, на майка си, на брата си и на сестра си, виждаш само един неприятел, тогава де остава човещината в света?

Та време е сега да се отворят сърцата ни, да бъдем признателни за големите възможности и блага, които ни се дават. Сега е време да се отворят сърцата ви, да благодарите за всички възможности и блага, които ви се дават, но не аз да ви накарам, не и други да ви накарат, но сами да сторите това. Това е Божественото у вас. Божественото трябва да заговори у вас. На сила не може. Нито мене искам да ме накарат насила да направя добро, нито искам другите да накарам насила да правят добро. Доброто насила не се прави.

Христос казва: „Аз съм живият хляб“. Но този хляб не може да се яде

без Любов. Това е едно правило. Ти не можеш да ядеш живия хляб, ако нямаш Любов в себе си. Ако нямате Любов, той е неуловим. Има една американска книга, която носи заглавието „Писма от другия свят“. Между другото в едно от писмата е казано: Тук има голямо изобилие. Трапезите са пълни с ядене, и то богато ядене, но щом речеш да се приближиш, трапезите започват да се движат. Ето толкова години как сме тук, но още не можем да се вредим да ядем, постоянно сме гладни. Значи нещата без Любов постоянно се отдалечават. Таман дойде нещо да направиш, виждаш, че не става. Тъкмо си намислил някаква теория, и от нея нищо не излиза. Казвам: Онези неща, които трябва да оставят отпечатък на новата епоха, това са нещата на Любовта. Всички неща, които са без Любов, ще претърпят един крах. Това значи, че нещата в земния живот са преходни. Аз разбирам така земния живот, като преходен живот. И другите преди мене са го разбирали така. Земният живот е живот на безлюбие. И светът, в който живеем сега, е почти свят на безлюбие. И ако вие бяхте ясновидци, ако вашите очи бяха отворени, вие щяхте да чуете такива вопли и страдания, такива плачове, че всичко във вас щеше да се размърда. Вие щяхте да видите света в една черна краска, и навсякъде страдания, страдания, страдания! Вие гледате сега повърхностно на света. И благодарение на това, че слухът ви е (о)тъпен и очите ви не са развити, за да не чувате и да не виждате това, което става. Иначе вие не бихте могли да спите, щяхте да станете неврастени(ци). И сега в този свят на безлюбие, (Любовта) иде да ви преобрази. Тя ще пусне своите динамически сили и ще хвърли всички замъртвели въглени. И Писанието казва: „Всички тия, които са в гробищата умрели, обезсърчени, разочаровани, с разбити надежди, за тях ще дойде живото слово, живият хляб и ще им каже: „Станете вие мъртвите от гроба, иде спасението за вас. Напуснете света на безлюбието!“. Това е новото учение, което сега иде в света. Хората трябва да използуват това учение. Казвате: Трябва да се обичаме! – Но как? – С любов не става. – Не всичко става с Любов. Аз не говоря за тази любов, която вие познавате, но за онази Любов, която иде сега в света. Тя иде да ни помогне. Тя е онзи момент, онзи подтик за добро, който ще ни тури в правата посока. За тази Любов говоря аз, не отвън, но отвътре. Велик момент е този момент на Любовта!

Този е живият хляб, който трябва да ядете с Любов. Ако вие не можете да обикнете вашата майка, вашия баща, вашите братя и сестри, аз не зная кой може тогава да ви помогне. Кого можете тогава да обичате? Ако вие не

можете да обикнете вашите учители, вашите слуги, които помагат, аз не зная тогава кой може да ви помогне! Най-първо залюбете тези, които са ви били верни, които са ви служили, а след това ще вземете втората стъпка – ще се обърнете към онези, които са ви правили пакости. Това е последната работа вече, това е до враговете ви. Но най-първо намерете онези, които са ви били верни, на тях бъдете признателни, а после на вашите врагове.

Този е живият хляб, който е слязъл отгоре да подобри света. Така трябва да мислите всички. И светът сам по себе си после ще се уреди.

„Благословен Господ Бог наш“.

Тайна молитва.

18. неделна беседа от Учителя, държана на 10-ти февруари 1935 г.

София, Изгрев

БЪДЕТЕ ПРОЧЕЕ РАЗУМНИ!

„Бъдете прочее разумни като змиите и незлобливи като гълъбите!“

Отче наш. „Ще се развеселя“. Ще прочета няколко стиха от десета глава, от евангелието на Матея, 16-ти стих.

Духът Божи.

„Бъдете прочее разумни като змиите и незлобливи като гълъбите!“

Бъдете прочее разумни! В природата съществуват три положения. Първата предпоставка, това е материалната страна, съчетанията, които са органически постижения, а разумните постижения, това е разумността. Има знания, които са общи за всички, има знания, които са само за някой, а има и специфични знания. Когато някой професор преподава лекции в някой университет, казват, че това е специфично знание, което разбират само някои. Следователно, училищата се съграждат не за всички, а само за онези, които искат да учат и които са способни. Училището не е място за неспособните. За неспособните е нивата, ралото, чукът и т. н. Не че не са неспособни изобщо, но мястото на неспособните не е за училището, той трябва да поеме по-лека работа. За кого се създава една концертна зала? – Тя не се създава за публиката, но се създава за онези, които ще дойдат да свирят и да пеят, или за онези автори, които ще пишат нещо хубаво. А що се отнася до слушателите, тези, които ще си платят, те са преходни, те ще дойдат само да слушат. Така трябва да се разбират нещата. В живота ние намираме, че нещата не са създадени така, както трябва. Понякога седите и критикувате, че нещата не са така, както вие ги схващате. Това е вашата материална предпоставка, това е начало на знанието. Защо е така, вие нищо не можете да разберете, вдигате само раменете си. Светът не е населен само с българи, нито само с англичани, нито само с французи, нито само с германци, нито само с японци. Светът е населен с толкова вида хора, че разни чешити има в света. Всички могат да спорят за кого е създадена земята. – Това е философски въпрос. Дали е създадена земята, това е въпрос преди всичко. Писал един човек – Моисей, че земята била създадена от Бога. Така разбирал, така писал. Ще кажете, че Бог е говорил на Моисея. Ще направя едно малко възражение. Мойсей казал например:

„Око за око, и зъб за зъб“. Обаче Христос е казал: „Ако те ударят по едната страна, дай и другата“. – Как ще примирите тези противоречия? При това Христос е казал: „ Ако ти вземат връхната дреха, дай и долнята“. На друго място е казал: „Не си отмъщавайте на враговете, но любете враговете си“. Питам: Как ще примирите всички тези противоречия? Кой от двамата е прав? – Всеки, който е говорил, на времето си е прав. Мойсей е говорил на евреите според тогавашното еврейско схващане. Той говорил на децата – нищо повече. Христос пък говореше на по-възрастните и им говореше с притчи. Хората в негово време не бяха учени, за това им говореше с притчи и те казваха: Какво иска да ни каже с тия притчи? Това, което Христос говори, навремето си не се приложи. Той не дойде да проповядва едно учение, което може да се приложи. И как ще се приложи?

„Бъдете прочее разумни“. Защо? – Защото вашата работа е много сериозна. Мнозина от вас има да ядат дърво до общо разпореждане. Така е казано на наш език. Но да се върнем на реалната страна на живота, която трябва да разбирате. Има в живота неразбирани неща, които всякога ще останат неразбрани. Вземете например, две тела се привличат, две се отблъскват. Има няколко теории за обяснение на това нещо. Например, силните неща помежду си се отблъскват, и слабо, и слабо пак се отблъскват. Силно със слабо се привличат. Значи има две възможности. Обаче и две силни неща могат да се привличат, и две слаби неща могат да се привличат. А от друга страна и едно слабо, и едно силно могат да се привличат. Следователно, при сегашните условия на живота, имате отношение 1 към 2. Значи, възможността да се прояви Любовта е 1:2. Имате две отблъсквания и едно привличание. Следователно, по отношение на Любовта, всякога ще свършвате с дефицит, а по отношение на борчовете винаги ще свършвате с едно уравновесение, с един баланс, с един излишък в бюджета. Такъв е законът в природата. Ето и в химията, винаги съществува едно средно между киселината и основата. Всяка киселина се привлича от една основа и всяка основа се привлича от една киселина. И като резултат на това действие се получават солите. Сега, какви изводи могат да се направят от това? – Много изводи могат да се направят. Вие можете да съедините една основа с една киселина и да получите отличен резултат, а можете да съедините една киселина с една основа и да създадете цяло нещастие за хората. Следователно, в сегашното развитие, хората са влезли в една област на неустойчивите съединения, според както се наричат в химията. Ето защо при всяка стъпка в живота си, човек трябва

да мисли какви съчетания ще стават между неговите мисли и чувства, за да знае какъв резултат ще се получи. Резултатът, това са постъпките на човека, а в химията това са солите. Желанията, чувствата на човека, това са основите, а мислите, това са киселините в химията. Така аз виждам: Мисълта е киселината, желанията са основата, а постъпките, това е солта. Какво можете да кажете на това отгоре? – Това са изводи, които не спадат към материалните предпоставки. Те спадат само между органическите и разумните постижения. Само един разумен човек може да мисли така. Иначе, как ще обясним ние противоречията между хората? Как ще обясним омразата, или как ще обясним завистта, или убийството между хората? Вие можете да дадете каквото и да е обяснение на тези неща, но трябва да се даде едно психологическо обяснение. Какво е например кражбата или какво е лъжата. Лъжата е един резултат. Тя е една постъпка. Лъжата върви по женска линия. Тя не (е) момче, но момиче и то младо момиче на около 12 години, пък и толкова хитра и дяволита, че на всякого може да замотае главата. Това е вече фигура на речта. Ето какво разбирам като казвам, че лъжата върви по женска линия. В лъжата преобладава повече сол, отколкото киселина. Следователно, когато се даде надмощие на киселината в човека, ражда се лъжата. Когато преобладават киселините над основите, ражда се смелостта. Следователно в смелите хора киселините имат надмощие. Може някой от вас да каже, че това не им е ясно. Какво да им правя като не им е ясно? – Ще кажете да им го обясня. Не може и да ви го обясня. Има неща, които не могат да се обяснят, Те трябва да се направят. Минава един господин и стражарят му казва: Господине, минете отдясно, отдясно трябва да се върви по улицата. – Защо? – Такива са разпорежданията. – Ама аз искам да мина от тази страна. Тогава стражарят му зашива две плесници и той минава от дясната страна. Това било разпореждането на стражаря. – Ама защо ме биеш? – Защото не изпълняваш закона на лявото и на дясното движение. Давам ти една плесница да знаеш, като отиваш да вървиш отдясно, а като се връщаш да вървиш отляво. Често и вие ядете такива плесници в живота. Това е фигуративна реч. Не всякога човек яде такива плесници, не само когато не се съобразява със законите на природата. Щом не се съобразява със законите, с основните закони на природата, човек яде такива плесници. Нима всеки един карамбол, който човек претърпява, не е такава една плесница? Та нима когато ви боли главата, или корема, или нещо в гръбнака, това не са тия плесници, които природата ви удря? Това са

болезнени състояния, които представят плесници от природата.

Сега, аз не искам да ви говоря по медицината, защото всички ще се уплашите от диагнозата, която мога да ви дам. Ще ви кажа защо не искам да правя тази диагноза. В древността една красива царска дъщеря се влюбва в един велик учител. Иска да се жени за него. Като влизала в стаята му, тя не мислила вече да излезе вън. Един ден като се разговарял с нея, той намислил да ѝ даде един добър урок. В това време влиза в стаята му една голяма кобра, сяда на скута му и обръща главата си към царската дъщеря. Като я видяла, царската дъщеря се много уплашила и казала на учителя си: Ще ме извините, имам малко работа, ще си отида. И тя веднага си отишла дома си. Питам: Де остана любовта на царската дъщеря? Какво означава тази кобра? – Кобрата била другата любовница на този учител. Тази змия била влюбена в същия учител и като влязла при него, погледнала към царската дъщеря, с което искала да каже: И аз имам толкова права на(д) него, колкото и ти. Достатъчно е само да те клъвна, за да видиш какво мога да направя. Ако учителят не си мръдне пръста в знак на съгласие, ти ще бъдеш спасена, иначе аз мога да ти покажа какво съм в състояние да ти направя. Като разбрала езика на кобрата, царската дъщеря казала: Нека тази кобра седи на скута ти, колкото иска, а аз ще си отида дома и колкото по-скоро, толкова по-добре.

Сега приказката трябва да се преведе, да се направи разбрана, защото всяко нещо, което не се превежда, то остава неразбрано, остава загадка. Когато човек се намира в благоприятни условия, всички обичат да го заобикалят, но щом дойде кобрата, сиромашията, неволята, болестта, този човек отслабва и тогава всички веднага казват: Можете ли да ме извините? – Може. И той остава сам. Това е един превод. Все ще дойде кобрата в живота. И като дойде кобрата, веднага онези, които са ви обичали, ще си отидат и ще ви оставят сам. Сега вие можете да запитате защо е нареден така светът? – Тогава дайте вие една програма как по-интересно може да бъде нареден светът. Направете вие една драма, където да няма страдания, в която героите да не се влюбват, да не страдат, а само да ядат и да пият, да седят като мумии, като восъчни статуи, да гледат, да нямат никакви страдания, да няма никакви плачове, да не се разговарят помежду си. Питам: Де ще бъде тогава приятността на живота? Вие сега се възмущавате, че нещата стават така или иначе, но не както вие очаквате. Питам: Какво лошо има в плача? – Когато един човек плаче, той ви показва, че страда, а щом страда, той е жив. Щом плаче, този човек има

сърце, което чувствува, радвайте се, че този човек има ум, мисли вече. Като плаче, аз разбирам, че той има ум и е почнал вече да мисли. Щом умът в човека почне да мисли и сърцето да чувства, това показва, че в него стават вече всички процеси. Ще каже някой, според индуистката философия, че очите на човека трябва да пресъхнат. – Кога? – Когато земята е суха, очите трябва да бъдат влажни, а когато земята е влажна, очите трябва да бъдат сухи. Ще дойдат някои философи да тълкуват това и да казват, че сълзите от очите на човека трябвало да пресъхнат, каквото видял човек, не трябвало да се възмущава. Не, разбиране трябва на нещата.

Христос казва: „Бъдете прочее разумни". Той не се обръща към обикновените хора, но към учениците Си. Следователно, ако искате да придобиете нещо от този свят, вие трябва да го разбирате в неговата пълнота. Защо? – Защото животът е съчетание на разумни съзнания в света. Ако бихте били ясновидци в първа степен, вие щяхте да видите, че светът е преплетен като един организъм. Щяхте да видите, че съзнанията на всички същества от най-нисшите, до най-висшите са преплетени като един общ организъм. Всичко в света съставя един организъм. И ангелите, и херувимите, и серафимите, пък и най-малките буболечици, всички в света са преплетени в съзнанията си. Как ще разберете това нещо? Ще видите, че малката буболечица, която по някой път ви е отвратителна, тя интересува някое божество повече, отколкото може да го интересува един човек. Да, едно божество се интересува от една малка буболечица, която нищо не разбира повече, отколкото от един човек. Сега ще преведа тази мисъл с други думи. Мене ме интересува една овца повече, отколкото един умрял слон. В дадения случай аз вземам думата буболечица, за тази жива овца, която дава млякото и вълната си. А онзи голям кит, или онзи голям мъртъв слон, който се разлага, не ме интересува неговата форма. В дадения случай за мене е потребна живата овца, която е проводник на Божественото, а онзи умрял слон, той е лош проводник на Божественото, на знанието, следователно, в света има мъртви форми, които не могат да интересуват човека. Много хора има, които живеят автоматически, те не са живи хора в съзнанието си, те са хора, които спят. Той е направил престъпление, и ти трябва с месеци да му доказваш, че той е направил едно престъпление. Той казва: Аз трябва да убия този човек. Или какво от това, че съм откъснал едно цвете, или че съм заклал едно животно. Една овца? И тези хора понякога минават за герои. Даже и вие понякога се насърчавате като казвате, че човек трябва да бъде герой в света, той не трябва да бъде мек.

Вие не страдате от мекота, но страдате от неразбиране на основния закон, който действува върху киселините, който действува върху основите и върху солите. Тъй щото религиозните хора трябва да се водят по този закон. Често вие казвате, че трябва да се обичате. Така е, но когато аз обичам един човек, първо трябва да изучавам неговите дела. Ако обичам един музикант, аз се интересувам първо от това, което той обича в музиката. Ако обичам един философ, трябва да се интересувам от философията, която той поддържа. Ако обичам един поет, трябва да се интересувам от неговата поезия. И когато казвате, че имате вяра, вие първо трябва да изучавате в какво седи вярата ви към този, в когото вярвате. Значи, щом обичате един човек, първо трябва да си съставите понятие за него, първо ще изучавате формите, които той е създал. За да се запознаете с Бога, първо вие трябва да изучавате формите, които той е създал. Когато някой обича Шопена, първо трябва да изучава неговите произведения. Какво ще научите от произведенията на Шопена? Мнозина казват, че шопеновата музика се отразявала болезнено върху човека. – Това значи, че тези хора не разбират какво (е) искал да изрази Шопен със своята музика. Преди всичко като свирите на някакъв инструмент, от голямо значение е как ще вземете тоновете. Важно е каква сила, каква мекота може да се даде на един тон. На един тон може да се предаде сила, може да се предаде мекота, т. е. може да му се предаде сол. Тоновете, които представят сол, действуват успокоително върху човека. Тоновете на основите действуват съзидателно, а тоновете на киселините, действуват възбудително, те събуждат енергия в човека. Когато някой иска повече да работи, да гради нещо, тогава му трябват повече тонове на основите. Когато човек е нервен, тогава му трябват да свири неща, които да внесат спокойствие в него.

Сега трябва да има една опитна школа. Ние говорим за влиянието на музиката, но няма какво да се говори за нейното влияние, а трябва да се прилага. Като се пее и свири, от пеенето и от свиренето ще се види какъв ще бъде резултатът. Защото като говоря, у вас се събужда нисшият ум и вие имате желание да научите нещо на готово от мене. Първо вие искате да съберете знание, а после да приложите това знание. И в такъв случай малцина от вас ще мислят върху разумните постижения. Аз наричам обективен ум този на материалните предпоставки само, с който само се събират данни. След това иде влиянието на музиката върху ред други способности, както е например върху паметта. Това влияние спада в областта на основите. Разсъдъкът у човека, това пък е киселината.

Следователно с разумността в света, ние можем да премахнем всички мъчнотии в своя живот. Разумният човек може да премахне всички мъчнотии, които съществуват в света. Но при всяка нова връзка, която човек прави с хората, ако я прави безразборно, той ще си създаде ред неприятности. Например, ако се влюбиш в една кобра, ти ще си създадеш ред неприятности, ти не можеш да я направиш вегетарианка, тя непременно ще иска месо, нито пък може да поддържа твоите идеи. При това положение между кобрата и тебе ще има едно различие. Ти по никой начин не можеш да измениш нейното естество. Ако се влюбиш в един гълъб, ти пак не можеш да измениш неговото естество. Гълъбът при всичките условия на своя живот си е останал все вегетарианец. Той винаги е оставал плодоядец. Единствен гълъбът при всички условия на своя живот не е изменил на себе си, всякога си е оставал плодоядец. Аз вземам гълъба като тип. Има хора в света, на които характерът всякога си е оставал постоянен. Това са постоянни типове, които се отличават с известни черти в характера си. Малко хора се отличават с такива линии в характера си. Който има тези линии, ние го наричаме светия, гений. Режи го, печи го, на парчета го прави, той не се отказва от своите убеждения. Такъв е бил Хус, такъв е бил апостол Павел, апостол Петър, всички мъченици, всички апостоли, те имали тези линии в характера си. Един българин ходил да проповядва Евангелието, но като дошел до живота на апостолите и на мъчениците, казал: Аз още не съм дошел до това положение, не мога да издържам да ме режат на парчета. Ако дойда до това положение, готов съм да се откажа от убежденията си. – Честен е човекът, казва си истината. Понякога у човека се зараждат вътрешни противоречия, та понякога вие мислите, че имате известни убеждения. Верни са убежденията, но се изискват три предпоставки. Ако твоята киселина не може да влезе в съединение с една основа да образува правилно една сол, ти не можеш да имаш тези възможности в света. Или другояче казано: Ако твоите мисли не са чисти, ако твоите чувства и желания не са чисти и ако твоите постъпки не са добри, ти не можеш да имаш никакви възможности в света. Няма по-лесно от това – мисълта на човека да бъде чиста. Сама по себе си мисълта е чиста, но като влезе в твоя ум, ти трябва да внимаваш да не я опетниш. В това отношение аз одобрявам съвременните лекари. Когато някой лекар прави операция, той измива няколко пъти ръцете си със сапун, после пречиства добре инструментите си и тогава започва операцията. Да не би да стане някаква инфекция. Той взема предпазителни мерки. Ти говориш с

един човек, но трябва да знаеш, че думите, езикът, с който оперираш, е един инструмент, който трябва да бъде чист. Или пък в главата си трябва да имаш само една чиста идея, да бъдеш носител на една само идея. И какъв трябва да бъде резултатът? – Аз наричам резултата добрия живот. Добрият живот е смисълът! Ние искаме да живеем добър живот. – Нашият добър живот е напълно зависим от нашите чисти мисли и чисти желания. Такъв е законът и в светиите, и в ангелите. И тук важи същият закон. Животът на един народ, животът на цялото човечество пак зависи от същия закон.

Сега аз говоря за онзи правилен процес на постижения, които стават, а не за онзи процес на постижения, който вие имате. Вие казвате: Моите мисли са чисти. – Това е нищо. – Чиста мисъл е само онази, която при всички условия остава една и съща, не се е изменила. Допуснете, че имате един приятел. Може да се определи степента на вашето приятелство, само ако при всички условия на живота, каквото и да ви се случи, вие никога не се усъмните в него. При това положение, вашето приятелство е основано на здрава основа. Ако и приятелят ви не се усъмни във вас, вие имате вече един идеален резултат. Но щом вие в някое отношение се усъмните, и той в друго отношение се усъмни, отношенията помежду ви не могат да бъдат правилни. Колко хора има, които като се изменят условията, като станат лоши, те казват: Не си струва човек да живее добре. И тогава нещастията в света произтичат от факта, че ние не разбираме основния закон, който работи в природата.

Сега да ви преведа какво означават думите на някои хора, които казват, че трябва да се откажем от живота. Ако червеят в продължение на известно време не се откаже от положението си на червей, и не се превърне в пашкул, той е осъден да бъде стъпкан. Какво лошо има от това, че той ще се откаже от положението си на червей и ще се превърне в пеперуда? Не е въпросът да умре. Смъртта не разрешава въпросите. И в християнството мнозина не разбират правилно какво означава смъртта. Смъртта е преминаване от едно нисше състояние в едно висше или преминаване от лошите условия в по-добри. Какво лошо има за човека, ако той преминава от лошите условия в добрите? Значи, ако човек минава от лошите условия в добрите условия, това е животът. Ако минава от добрите в лошите условия, това е смърт. Казвате: Трябва да се мре. – Какво лошо има в това? Ако някой умре, той е минал в по-лошите условия, слязъл е надолу, а вие го търсите горе някъде. Вие ще мязате на онзи българин, който имал една

много упорита жена. Тази приказка съществува почти във всички народи. Тази жена била всякога на особено мнение. Отиват един ден заедно на нивата и окосили една хубава ливада. Мъжът казал на жената: Хубаво е окосено сеното. – Не, сеното не е окосено, но е остригано. – Окосено е бе, жена! – Не, остригано е! – Слушай жена, ако настояваш на твойто, ще взема и ще те хвърля във водата. – Хвърли ме, но аз пак настоявам, че сеното е стригано, а не косено. Той я хвърлил във водата, но после тръгнал да я търси по течението нагоре. Но по едно време го среща един човек и го пита: Какво търсиш? – Търся жена си, хвърлих я във водата. Ако е удавена, трябва да я търсиш по течението надолу. – Не, и удавена да е, тя всякога върши нещата наопаки. Казвам: Така и ние настояваме на известни неща в себе си, но по този начин си създаваме известни неприятности. Мнозина съм срещал и са ми казвали: Десет години вече от как се моля на Бога, как съм станал християнин, но работите ми от ден на ден вървят все по-зле, всичко ми върви назад. На хората им върви напред, а на мене все назад. – Как е възможно ти, който вярваш в Бога, да ти върви назад, а хората, които не вярват в Бога, да им върви напред? Как разбираш тези работи? – Това е една материална предпоставка. И без да вярваш в Бога, пак може да ти върви напред. – Как? – Аз ще ви кажа как може да ви върви напред.

Един ловец отишел в гората и видял две свини, че спокойно си пасели. Като ги видял, той започнал да ги убеждава, да дойдат при него. Той ще им направи жилище, ще ги гледа добре. Едната от тях се убедила да отиде с него, но другата останала на свободно мнение, не се съгласила да отиде с него. Той взел едната свиня със себе си, поставил я в кочина, и я хранил по четири–пет пъти на ден. Тя се угоила и само се въргаляла като казвала: Много благодаря на провидението, че ме извади от тия тежки условия в гората, да се ровя по цял ден, докато намеря малко храна. По едно време втората свиня от гората отишла при другарката си да я види и като я видяла надебеляла, поправена, спокойна, че няма да се грижи за храна, казала: Много лошо направих, че не дойдох и аз с тебе. Кога ли ще може и мене да приеме? Тези дни господарят ми казваше, че за Коледа щяло да има един голям празник, и тогава той щял да ме облече в нова дреха. Тогава той щял да приеме и други свини в кочината. Ела тогава, той ще те приеме. Като дошла Коледа, втората свиня пристигнала да види какъв е този празник, но какво видяла? Господарят излязъл с нож в ръка, прерязал гърлото на другарката ѝ, после я изчистил и я турил на огъня да се пече. Това е факт! Който мисли, че работите му в света ще се оправят, той има философията

на тези две свини. Дайте ми един пример да видя, че някой човек в света е могъл по този начин да оправи работите си. – Няма такъв пример в цялата история на човечеството. Сега аз ще ви обясня какво разбирам под думата здраво тяло. Здравото тяло не се заключава в пълнотата, в дебелината. Когато кръстът на човека задебелее, това показва, че му липсва нещо. Когато очите му хлътнат, пак му липсва нещо. Когато очите му изпъкнат, пак му липсва нещо. В тия неща има известни съотношения. Това показва, че човек трябва да бъде изтъкан от тъкани, а не от мазнини. Всички клетки на човешкото тяло трябва да бъдат породисти. Здравото лице пък трябва да има особени линии. Аз ви говоря сега върху нещата, с които съм правил опити. Какво може да извърши човешката мисъл? Човешката мисъл трябва да намали до известна степен човешкия стомах. При сегашното развитие на хората стомахът има надмощие. Стомахът представя солите, дробовете – основите, а мозъкът – това са киселините. Следователно, ние имаме повече соли, отколкото ни трябват. Солите винаги предизвикват запичане. Всяко запичане в организъма се дължи на известни соли. Не зная какво мислят съвременните лекари по този въпрос, но моята диагноза според новото учение показва, че запичането се дължи на солите в организъма. Изобилието на основите предизвиква изобилие на венозна кръв, а изобилието на киселините в мозъка, произвежда неврастенията. Щом господствуват киселините в мозъка на някой човек, той непременно ще бъде неврастеник. Щом господствуват основите в дихателната система на човека, той непременно ще има изобилно количество венозна кръв. Щом солите имат надмощие в човешкия организъм, тогава стомахът ще господствува, вследствие на което ще се яви затлъстяването, а оттам и разните болести.

Следователно, човек трябва да има един добър организъм. Аз говоря за онези киселини в живота, които се ръководят от човешката разумност. Аз говоря за онези основи, които се ръководят от човешката разумност. Аз говоря за онези соли, които се ръководят от човешката разумност. Има соли, които са на мястото си, но нищо в човешкия организъм не трябва да бъде в излишък. В Духовния свят няма житници, той се поддържа от едно равновесие.

Христос дава пример за онзи, богатия, който имал много жито, че напълнил житниците си и казал на душата си: Сега имаш много да ядеш и да пиеш. Ще се радвам и ще се веселя. Но Бог му казал: Глупако, тази вечер ще взема душата ти. На кого ще оставиш всичко това? Не мисли, че

ако имаш пари в банката, че си осигурен. Твоят живот е къс. Ти не уповавай само на парите си. Ако имаш 100 милиона, те могат да бъдат като един лев. И не трябва да се обезсърчаваш. Без пет пари да си, пак да си богат, ти трябва да се чувстуваш над условията. И при сто милиона да имаш, пак да се чувствуваш, като че нищо нямаш. И при двете условия ти трябва да не се забравяш. Разумният човек разполага с всичко онова, което има в природата. Ти не можеш да уповаваш на банките. Банките не са образувани от разумни хора. Те са едно възпитателно средство. Тази система, при която сега живеем, е образувана за децата да се възпитават. Тя е отлична система, но не е за светиите. Тази система даже и за ангелите не е, тя трябва да се измени. Че не е за гениите и за светиите се вижда по това, че в нея има много недъзи. Понякога се пропукват съсъдите. Казвате, че някой е извършил голямо злоупотребление. Казвам, че съсъдите са се пропукали и златото е изтекло някъде навън. Като не могат да го намерят, казват, че е станало злоупотребление. Христос казва: „Бъдете прочее разумни като змиите и незлобливи като гълъбите!“ Ако аз съм на ваше място, ще си помисля така: Хубаво, като слушам една реч или една беседа, или един музикант, какво ще придобия? Когато слушам един музикант например, аз непременно трябва да придобия нещо. Като слушам някой да свири, аз все ще намеря нещо, аз все ще придобия нещо. Не е било досега случай, да слушам някой да свири нещо и да не използувам нещо. Който автор и да съм чел, все съм придобил нещо, все съм се възползувал. Следователно човек може да се ползува от всичко и от всекиго. Вие сега ще вземете кривата страна. Като четете някой автор, ще вземете отрицателната страна или ще кажете, че тия неща не са верни. – Има неща неверни, но всичко, което се говори в света, не може да бъде все невярно. Има неща в света, които не са верни, но има неща, които са верни. Например аз не мога да ви представя слънцето в неговата естествена форма. Ще ви го представя много малко, това е невярно. Аз не мога да ви представя един микроб в неговата естествена форма – ще ви го представя голям, но и това не е вярно. Следователно, има неща, които не могат да се представят в тяхната естествена форма. Вие казвате например, че този човек е добър, онзи е по-добър, а другият е най-добър. Каква е разликата между добрия, по-добрия и най-добрия? Значи, най-добрият има повече добродетели, отколкото добрия и по-добрия. Тогава казваме, че добрият има една трета добродетели, по-добрият има две трети добродетели, а най-добрият има три трети добродетели. Казвате: Този е учен, онзи е по-учен, а

другият е най-учен. Значи първият е една трета учен, вторият – две трети учен, а третият – три трети учен.

Питам: Каква е била интимната мисъл на Христа, когато е казвал на учениците си да бъдат разумни като змиите и незлобливи като гълъбите? С това Христос е искал да каже, че змията е киселината, основата е гълъбът, а вие сте резултата – солта. Бъдете прочее разумни като змиите, имайте киселината на змиите. Имайте основата на гълъбите, за да дадете резултатът – солта. Ако вие не можете да разберете киселината, змията като киселина в себе си, и гълъбът като основа в себе си, те ще произведат обратни резултати. Змията със своята киселина ще произведе отрова във вас и ще ви отрови. Ако не разберете качествата на основата в себе си, вие ще създадете други мъчнотии. Ако вие придобиете качествата на гълъба и станете съвършено мекушав, а нямате смелост в себе си, вие ще станете много страхлив. Много от сегашните добри хора са страхливи. Те са добри от страх, а не от убеждение. Някой е добър и гледа да изпълни закона. Щом той гледа да изпълни закона от страх, този човек е добър само една трета. Ако законът ви заставя да бъдете добри, вие сте добри една трета. Добри сте, но само една трета!

Сега аз не искам беседата да стане нещо като морализиране, но аз искам да се свържете с Бога, за да доизкарате страданията си докрай. Ако аз ви цитирам стиха на Христа: „Бъдете разумни“, ето каква е моята идея. Лошите условия, при които се намирате, аз ги считам затвор. И понеже се намирате сега в затвор, един ден като излезете от този затвор, да си спомните думите ми, да бъдете прочее разумни като змиите и незлобливи като гълъба, та да не намерите пак затвора.

Сега вие трябва да издържате страданията. Не, че аз искам да страдате, но казвам, че трябва да издържите страданията. Преди години идва при мене един млад момък (и) ми казва, че имал големи страдания, големи нещастия го сполетели. Казвам: Да не би да е умрял баща ти? – Не е. – Да не е умряла майка ти? – Не е. – Да не си пропаднал нещо на изпити, да не си свършил училището? – Не е. – Да не си изпъден от служба? – Не е. – Тогава какво е? – Влюбих се. – Че какво лошо има в това? – Остави се, сърцето ми изгоря. Откак съм се влюбил, бял ден нямам, не мога да спя, мира не мога да си намеря. Виж на какво съм замязал, цял светия съм станал, очите ми са хлътнали. И мене замота, и другите замота, че не зная какво да правя. – Искаш ли да те освободя? – Ама да не направиш нещо по-лошо? Ти не знаеш ли някоя магия да я накараш да ме обича? Повече да ме

обича. – Не зная, тази работа е много трудна. Ако я накарам да обича тебе повече, тя и другите ще обича повече. – Не, не казвай така! Аз сега от малкото не съм спокоен, че като дойде повече не зная какво ще правя. – Ами ти не можеш ли да си помогнеш някак? Не можеш ли да я оставиш свободна? – Какво да правя, моят живот е в нейните ръце. – Щом твоят живот е в нейните ръце, тогава тя ще ти бъде професорка, а ти, нейният ученик, ще я слушаш, ще правиш каквото тя ти каже. Понеже животът и на другите е в нейните ръце, тя ще ви бъде професорка, вие ще ѝ бъдете ученици. Ще се примирите и като ученици ще оставите тя да ви възпитава. След десет години работите ви ще се уредят. Ако не се уредят, елате при мене, аз ще ви ги уредя.

Казвам: В живота на хората има неща привидни, от които те се заблуждават. Вие още не сте изучавали човешката душа да знаете какво представя тя. Аз съм гледал, момата пред момъка има един образ, но щом се отдалечи от него, тя придобива друг образ, друг израз, такъв какъвто той не е сънувал. Докато е при него, тя се усмихва, но като замине, тя взема сериозно изражение и си казва: Колко малко разбира той живота! Като въздъхне, момъкът мисли, че тази мома въздъхва от любов. Тя не въздъхва от любов, но въздъхва, защото иска да каже колко малко разбира той любовта. Той не е научил още пътя на страданията. Пътят на страданията, това е пътят на Моисеевия закон. Докато не минем през Мойсеевия закон, през закона на страданията, не можем да дойдем до Христовия закон. Целият политически живот, целият обществен строй, това е все законът на Мойсей. Целият обществен строй трябва да го минем. И като научим всички неща, сами по себе си, те ще станат безпредметни за нас, за бъдещото поколение. Затова ще оставите въпросите за сегашния порядък. Така седи великият закон. Казвам: Онези от вас, които сте дошле вече на земята, трябва да знаете, че съществува едно правило в света: Никой в света не може да обича без позволение. Единственото позволение, което можете да вземете за обичта, това е позволението от Бога. Следователно ако един човек обича, той има позволение от Бога. Без позволение от Бога не може да се обича. Онова, което Бог е разрешил, считайте че е право! Ако Бог не е разрешил и обичате, тази любов не е правилна, тя е произволна. Ако Любовта е проникнала у вас по Божие позволение, не правете тогаз никакъв въпрос. Това е вечното благо, това е вечният живот, да познаете Единнаго, Истиннаго Бога! Та не съжалявайте. Ти можеш да обичаш, но не говори за тази любов. И тогава, откъдето минеш, всеки ще

познае, че имаш в себе си тази любов. Ти ще бъдеш като едно цвете, което отдалеч изпуща своето ухание. В който дом влезеш, навсякъде ще носиш радост и веселие. Дето влезеш, всички ще утешиш. Това е Любовта в света! Като дойде Любовта и сиромашия, и болести, и недоразумения, всичко се урежда, но това ще стане, когато Бог позволи. – Кога ще позволи? – Когато сме готови да изпълним. – Какво? – Неговия закон. И тогава сърцата на добрите хора ще се отворят, тогава сърцата на богатите хора ще се отворят, сърцата на братята и сестрите ще се отворят, сърцата на майките и бащите ще се отворят, сърцата на господарите и на слугите ще се отворят и тогава животът ще потече. А сега сърцата на всички хора са затворени. Ти ще проповядваш на някого, а той ще каже: Какви ли са задните цели на този човек? Той или ще каже истината, или ще каже лъжата. Или ще каже някоя научна теория, или ще каже някоя глупост. Защото в дадения случай този човек може да има някакъв личен или някакъв научен интерес. Не, човек трябва да се проявява вън от своя личен интерес.

Та сега всеки от вас трябва да прави вътрешни опити. Това е необходимо, за да се усили неговата сила. Силата на човека се добива от неговите мисли и желания. Това трябва да го знаете! Вие не можете да бъдете силни, не може да преодолявате мъчнотиите в своя живот, ако не сте чисти по мисъл и по чувства. След това ще дойде силата. Та сега необходимо е за добрите хора в света да носят по възможност най-добрите и най-чистите мисли! Сега вие можете да кажете, че светът е грешен. Хората може да са грешни, но светът не е грешен. Светлината не е грешна, топлината не е грешна. Всичките блага, всичките постъпки на хората не са грешни. Има нещо грешно, но цялата земя не е направена само от кал. Земята е направена и от една чиста материя освен калта. Един ден ние ще се освободим от обвивката на земята, в която грехът расте и се развива. И тогава земята не ще бъде грешна. Това е, за което Писанието споменава: „Ще създаде Бог нова земя и ново небе!“ Един ден и вие ще се освободите от тази предпоставка. Всеки човек е обвит в една такава обвивка. Ако погледнете човека, ще видите, че той е опасан от един тъмен черен пояс, който е носител на греха. Някой път не сте разположени, чувствувате, че сте лоши, не знаете де сте. Но това греховно състояние функционира у вас. Това наричат греховното естество на човека. Това е една тънка, тъмна обшивка, от която цялото човечество иска да се освободи. За да се освободиш, препоръчват се разни неща: Или да се родим изново, да се излюпим като пиле от яйцето. За да се освободи човек от бъдещите си

страдания, той трябва да се излюпи, защото ако яйцето седи дълго време под квачката, то ще се развали. И тогава за предпочита(не) е яйцето да се излюпи, отколкото да остане неизлюпено. Та практическият живот изисква следното: Не съжалявайте за сегашния си живот. Не съжалявайте за сегашните си погрешки, не съжалявайте за сегашните си мисли, чувства, постъпки, за нищо не съжалявайте – изправяйте се само! Използувайте всичко, което ви е дадено, защото онова, което вие мислите и чувствувате, не е само ваше. То принадлежи на цялото човечество. Понякога ти чувствуваш, че си грешен, но ти сам не можеш да изправиш света. И след като се изправиш и станеш светия, ти пак ще чувствуваш, че ти липсва нещо. Ние можем да бъдем свободни, само когато цялото човечество се обърне, когато всички се издигнем и изчистим. Тъй щото докато всички хора на земята не се освободят, всякога ще чувствуваме някаква липса. Ти си щастлив, но ще видиш, че твоят брат някъде страда. При това положение ти не можеш да бъдеш щастлив, не можеш да бъдеш спокоен. Майката може да бъде здрава, но когато детето ѝ боледува, тя не може да бъде спокойна. Бащата може да бъде здрав и щастлив, но като вижда, че синът му боледува, той не може да бъде спокоен. Когато бащата вижда, че синът му върви по крив път, той не може да бъде щастлив. Има неща в света, които ни засягат. Човек не може да живее само за себе си в света!

„Бъдете прочее разумни!“ Разумността седи в това да живеете правилно. А вие искате сегашният свят да се измени. – Светът никога не може да се измени! Ние трябва да се изменим, но не и светът. У нас трябва постоянно да стават промени, които да мязат на промените, които претърпява една ябълчна семка, например, или едно ябълчено дърво. Всяка година то трябва да расте все повече и повече и да дава повече плодове. При това то трябва да дава добри плодове. Човек не трябва да бъде като едногодишните растения, но трябва да бъде вечно растение! Човек представя дървото на живота. Това дърво вечно расте, вечно се развива, но то дава само 12 плода. От неговите листа се лекуват всички болести. Следователно, култивирайте в себе си дървото на живота. Листата на това дърво са човешките мисли, чувства и постъпки! Чрез тях става дишането. Без тези листа дървото на живота не може да функционира. Без тези листа неговите клонища, неговите корени също така не могат да функционират. Та първото нещо: Станете господари на вашите мисли – не изведнъж, но постепенно. Станете господари на вашите чувства, не изведнъж, но постепенно. Не съжалявайте за нищо, но постоянно правете по едно малко

усилие. Колкото и да е микроскопическо това усилие, не се обезсърчавайте. Можете да имате на ден хиляди подхлъзвания, това да не ви безпокои. Не съжалявайте за нищо, защото това, което сте искали да постигнете, а не сте могли, други са го постигали. Един ден и вие ще притежавате това, което другите са постигнали. Един ден и като музикант вие ще вземете участие в това, което другите са постигнали. Понеже днес почти цялото човечество взема участие в музиката, един ден и вие ще се ползувате от неговите постижения. Вие можете да се ползувате и от вашата разумност, но един ден ще се ползувате и от разумността на цялото човечество. Вие направете само това, което е ваша длъжност, а другите работи ги оставете на Бога, той ще ги уреди. Нека Бог уреди другите работи! Тази дума уреждане не звучи толкова добре. Тогава казвам: Оставете разумното у вас да урежда останалите работи. Под думата Бог, аз разбирам единственото същество, което нито се променя, нито се изменя. Той е същество, което е безгранично, без да е ограничено. Бог е същество, което разполага с всички неща и прави нещата така, както намира за добре. Следователно, зад Него няма никакво друго същество. За Него няма никакъв закон. Той сам е закон. Бъдете винаги в съгласие с Него и ще видите как вашият живот ще се измени, ще се изправи. Ако хората биха разбирали днес този велик закон, животът им моментално би се изменил. Но по-добре, че не го разбират. Този закон не може да се разбере, защото в разбирането трябва да има съответствуваща Любов. Светът не може да има едно правилно разбиране преди Любовта да е предшествувала разбирането. Любовта седи по-напред, по-високо от всякакво разбиране. Любовта предшествува разумността. Разумността е резултат на великото в живота – на Любовта. Когато се казва, че Бог е Любов, трябва да се знае, че Любовта е, която урежда всички работи в света. Всичко в света произтича от Любовта, която ние не съзнаваме, следователно ние искаме да уредим живота си вън от Любовта. – Това е невъзможно! Ако нашите майки не бяха се жертвували заради нас, ако нашите братя и сестри не бяха се жертвували заради нас, ако и растенията и животните не биха се жертвували заради нас, какво щеше да стане с нас? Навсякъде ние виждаме само жертви и виждаме, че тази Любов ни най-малко не съжалява за тези жертви. На нея ѝ е приятно, че е правила тези жертви, но ние като не разбираме закона, закона на Любовта, страдаме. Аз считам, че страданията са резултат на неразбиране на закона на Любовта. Ако не разбирате страданията, разбирайте поне закона на Любовта, тогава страданията ще си

дойдат в своето естествено положение. Представете си, че в света има същества, които никак не страдат; има същества, които никак не грешат, които никак не мислят криво. Тяхната мисъл е всякога чиста и права. Тези същества живеят благодарение на своите чисти мисли и желания. Вие казвате, че целият свят е грешен. Не всички хора не са като вас грешни, те не са на вашия уровен, те не са с вашите разбирания. Ние не вършим това, което животните вършат, ние вършим нещо повече от тях. Следователно, в човека има една добра черта – той иска да се учи, той иска да бъде кандидат за ученик в школата на Любовта!

Сега аз желая на всички ви да постъпите в тази школа на Любовта. Само тогава вашите несгоди и мъчнотии постепенно ще се уредят. Там ще научите всичко! Вън от тази школа всички неща са колебливи, няма никакво разрешение на въпроса. Може теоретически да знаете нещо, но не можете да имате едно вътрешно разбиране на недоволството. Като влезете в тази школа, с вас ще стане един вътрешен преврат, и ще видите, че животът може да бъде и по друг начин и другояче да се живее може. Сега, засега това е невъзможно, но като влезете в школата на Любовта, тогава всичко ще се уреди, всичко ще може да се постигне.

Бъдете прочее разумни, за да влезете в школата на Любовта!

„Благословен Господ Бог наш“.

Тайна молитва.

(Хубав слънчев снежен ден, не е много студено.)

19. неделна беседа от Учителя, държана на 17 февруари 1935 г.

София, Изгрев

ТОГАЗ СЕ ОБЪРНАХ АЗ И ВИДЯХ

„Тогаз се обърнах аз и видях всичките насилия, които стават под слънцето.“

Отче наш. „В Начало бе Словото“.

Ще прочета четвъртата глава от Еклисиаст.„Духът Божи“.

Ще взема само няколко думи от първия стих: „Тогаз се обърнах аз и видях.“ Казва Соломон, че виждал страшни работи. Когато казва човек, че вижда страшни работи, пита се тогава какъв е изходният път от тия страшни работи? Какъв е изходният път на болестта? – Здравето. – Какъв е изходният път на бедността? – Богатството. – Какъв е изходният път на невежеството? – Знанието. Какъв е изходният път на лъжата? – Истината. Така могат да се направят ред още сравнения. И тогава Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Този стих е цитиран много пъти: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Ако този път е такъв обикновен път, както ние имаме шосета, този път всеки би го намерил. Ако Христос е такава истина, каквато хората я познават, тогава тази истина всеки би я намерил. И ако Христос е такъв живот, какъвто хората имат, тогава всеки би го намерил.

Сега има два начина за говорене. Някога е опасно да говориш на хората, когато публиката е здрава. На тия здрави хора можеш да говориш по един начин. Когато публиката е от болни хора, на тия хора трябва да говориш по друг начин. На болните хора не може да се говори това, което се говори на здравите хора. Ако на болните хора говориш как живеят здравите хора, как се обличат, как ядат и пият, как ходят на театри и на концерти, после как си градят домовете, това за болните е голямо отегчение, не им допада. Болните се нуждаят от лекарства, как да се освободят от болестите си. Те ще кажат: Ние се нуждаем от здраве, да спим добре, какво ни интересува как живеят здравите хора? Ние страдаме тук в болницата, не искаме да ни се описва живота на здравите хора. Но във всички положения на живота има два метода. Ако имам един човек на когото очите са здрави, за него има един метод. – Кой е този метод? – Ще му отворя прозорците да му влезе повече светлина в стаята му или ще му кажа да излезе на видело. И по този начин, той ще разбере. Питам: Какво

ще правиш с един човек на когото очите са повредени? – Този човек трябва да го хванеш за ръка и да го водиш стъпка по стъпка, да му разправяш. При това положение и този човек е вързан и ти си вързан с него. Той казва: Не ме пущай, ще загазя някъде. Ако го водиш в гората, той ще каже: Не ме оставяй сам в гората, ще се изгубя, трябва да ме водиш. Някои хора са превързани едни към други и мязат на слепите хора. Той казва: Какво ме оставяш сам в гората, не е благородно. Наистина не е благородно от страна на единия да оставя другия в гората. Но не е благородно и за слепия, да се държи за другия, да не го пуща. Той трябва да го остави малко сам, да му се отворят очите. Има хора, които не са слепи, но очите им са гурелясали, та не могат да се отворят. Очите им имат туткал и с години седи този туткал, не може да се разлепи. Като им се пръсне малко вода в очите, ще прогледнат. Много хора са слепи по единствената причина, че имат малко живот в себе си. Живот е онова, което дава онази мускулна сила в човека. Клепачите на някой хора са слаби, вследствие на което не могат да отварят очите си. Тази сила, това динамо на живота, което се развива в тях е слабо, че не могат да отварят очите си. Казва някой: Натегват ми клепачите.

Сега мога да ви дам един съвет, както един професор дал (на) в странство дал на двама свои студенти. Професорът казал на един от студентите си, който следвал по естествените науки следното: Гледай да бъдеш добре с професорите си и да учиш добре предметите, които ти преподават. Ако изпълниш това, от тебе човек ще стане. Ти си даровит, но две неща се искат от тебе: Първо да бъдеш в приятелски, в добри отношения с професорите си и второ – да учиш добре предметите, които ти се преподават. Този студент се среща със своя приятел и му казва, че професорът му дал един добър съвет. Кажи ми какъв съвет ти даде? Не, докато не свърша няма да ти кажа, какъв съвет ми даде професорът. Като свърша университета, тогава само мога да ти кажа. А за сега, той ми забрани, каза ми нищо да не казвам на никого. Отива и вторият студент при професора си, и иска от него един добър съвет. Професорът дал същият съвет и на него и му казва да не казва на никого, какво му е казал. Първият студент решил в себе си да изпълни това, което професорът го съветвал, а вторият още като слушал думите, които професорът казал, казал си: Какво ще слушам аз тези дърдорковци да ми преподават? Аз си оставам на особено мнение по този въпрос. Събрали се двамата студенти и започнали да се разпитват какво им казал професорът. Единият казал, че му е забранено да каже и другият казал, че и на него било забранено да каже.

Първият изпълнил всичко, което професорът му казал и в края на краищата от него излязло това, което професорът му казал, че от него може да стане нещо. Той станал такъв, какъвто професорът му казал, че може да стане. Вторият не изпълнил съвета на професора си и от него не излязло това, което професорът предсказал. Като свършил университетът, първият студент казал: Каквото предсказа професорът, стана. Вторият казал: Каквото предсказа професорът, не стана. Питам: Кой е причината за това? – Един пророк или един гадател може да предскаже много работи, но има неща, които се обуславят от ред други неща. Някой хора искат провидението да постъпи спрямо тях по един механически начин. Това значи, човек да се лиши от своята свобода. Да се предскаже на някой човек, че от него може да стане нещо, това значи, условията на този човек да са богати. Обаче, колкото и да са богати условията на един човек, той трябва да приложи нещо към своя ум, към своето сърце, към своята воля – те трябва да вземат участие в неговата работа. И ако някой хора в света сполучват и се повдигат, това показва, че те са верни на законите на провидението. Ако те не сполучат, това показва, че те са съгрешили в едно или в друго отношение. Три начина има, по които те могат да съгрешат: Човек има нещо криво или в своето подсъзнание, или в своето съзнание. Обаче, в свръхсъзнанието е изключена всякаква грешка. Значи, от тези три неща произтичат спънките на хората в живота. Та когато в нашия живот се стекат ред нещастия, трябва да ги търсим или в нашето подсъзнание, в далечното наше минало, от ред поколения, или в нашето съзнание, в нашето животинско състояние, или в нашето самосъзнание, в човешкото битие, откак човек е взел човешка форма. Значи първите две положения са изключени от вашето съзнание, остана само третото, което зависи от вашето съзнание, от вас самите. То се крие във вашето съзнание, във вашата природа.

Казвам: На времето си Соломон е имал желанието си да постави една нова наука. Той искал да постави една нова наука, нещо подобно на съвременните науки. Ако той живееше в сегашния век, той щеше да бъде един голям психолог, един голям естественик. Той обобщавал фактите, но не ги поставял в една научна форма. Защо именно е било така? – Сега например, в окултните науки не се успява, защото има много събрани данни, които не могат да се обобщят. Например там един факт има много изключения. Например, във физиономията е казано, че дългият нос е признак на интелигентност, но това всякога не е вярно. После, когато

долнята част на ухото е добре развито, а самото ухо е голямо, това е признак на дълъг живот, но и това всякога не е вярно. Има известни съотношения. За големите очи казват, че хората са много впечатлителни, а някой казват, че големите очи показват, че хората са родени вечер, затова и очите им са големи. Донякъде тези данни са верни. В астрологията пък се казва, че планетата Юпитер имала такова и такова влияние върху човека. После се казва, че и слънцето или Марс, или Венера, или Сатурн и те имали известно влияние върху човека. Сега как ще обобщим тези положения? Юпитер е едно физическо тяло. Как може това физическо тяло да указва влияние върху ума на човека? Казват за някой човек, че имал нещо благородно в себе си, че имал юпитерова природа. – Де е благородството на Юпитера? Или казват за някого, че е сатурнов тип, че гледал мрачно, песимистично на живота, че бил критичен, недоверчив всякога. – Защо да е недоволен Сатурн? – Той има три венеца – готви са човекът да се жени. Защо трябва да е недоволен? – Единственото нещо, което предполагам за него е, че може да се съмнява дали неговата възлюблена ще го обича или не. Той е единственият, който от хиляди години насам все венчават и все още не могат да го венчаят. Това е алегория. Те не могат да го венчаят по единствената причина, че когато трябвало да го венчаят, дошел и Юпитер и казал, че тази избраница се падала на него. И така Юпитер го катурва от трона му, защото и той искал да се жени за същата. Това са цели разкази, разговори между планетите, които ако се наведат, могат да поставят хората в големи заблуждения. Едно е вярно, че Юпитер, както и другите всички останали планети оказват известно влияние върху човека. Когато астролозите говорят за влиянието на планетите, те са имали пред вид онова първоначално състояние, когато всички планети са били в един пояс. Тогава всеки пояс се е управлявал от едно разумно същество. И каквото влияние са оказвали тези пояси, тези планети на хората, те днес едва ги разбират. Та едно време, когато тези планети са били заедно в такива пояси, тогава те са повлияли на хората, а не сега. А те сега ги разбират, когато вече планетите са разделени. Днес те имат съвсем друго предназначение. Един астролог днес по никой начин не може да предскаже какво е влиянието на планетите върху човека. Някой неща са верни, а някой не са верни. Например, някой астролози могат да предскажат някой събития, които ще се случат в скоро време, но те не могат да предскажат далечните събития. Например, сега са предсказани много работи и трябва да се следи дали ще се сбъднат тия неща.

За една година някой неща могат да се сбъднат, но някой няма да се сбъднат. Има причини защо дадени предсказания няма да се сбъднат. Има неща, които липсват на предсказанията. Някой предсказания не са направени както трябва. Има неща в природата, които са точно определени. Например, в окултната наука има известни максими, които не търпят абсолютно никаква критика. Например на челото на човека има известни максими, които са особено важни, но тези максими представят съкровена тайна, който не е позволено да се изнасят. Щом човек има тези максими на челото си, той непременно ще върви добре. Също така той има известни максими на устата си, на очите си, на ушите си, на веждите си, но не е позволено да се изнасят тези максими. Който знае тези максими точно както са, той може по тях да предскаже нещо точно. Тези максими не могат да се кажат на хората. Те днес мерят челата и казват, че някое чело е високо пет, шест, седем или повече сантиметра, но все-таки ние виждаме, че и с високи, и с ниски чела, хората пак вършат престъпления. Защо? – Максимите ги няма на това лице. Тези максими ги има само тогава, когато между всичките части на човешкото лице има едно математическо съотношение. Ако челото и носът, и очите, и ушите, и устата са максимални, ще има едно пълно равновесие, но ако има едно изключение от това равенство, тогава тази хармония се нарушава. Това равенство, което съществува също се нарушава. И при това положение никакви предсказания няма да се сбъднат. Другояче казано: Човек може да живее в един физически неорганизиран свят, или в един организиран свят, или в един разумен свят и от това в какъв свят живее, ще зависи и неговият успех и сполука в живота. При това положение сполуките ще бъдат различни. В неорганизирания свят, сполуките ще бъдат много малко, в организираният свят – повечко, а в разумния свят, постиженията ще бъдат най-много, почти до максималните. Какво може да се постигне в един неорганизиран свят? – Представете си, че вие сте един поет и пишете своите стихове на брега на морето. Но след половин час идват вълните и заличават всичко, което сте написали. Какво ще остане от вашата поезия? Всичко това ще бъде пометено. Даже и да поставят една статуя на брега и тя ще бъде катурната. На брега нищо не може да остане. Това е един променлив свят. На какво може човек да уповава? Вие отивате на бойното поле и минавате за много смел човек. Казват: Този човек е голям юнак. – Какво струва вашето юначество пред съвременната артилерия и картечници? Ще се скриеш в една дупка от сто метра и от там ще слушаш тънтежа, ще гледаш

навън през една малка дупчица като през мазгал. Казвате: Трябва да има човек вяра! – Ако имаш вяра и излезеш през това време навън, какво ще стане с тебе? Според мене ако човек има вяра, той преди всичко няма да отиде на бойното поле. Под думата вярващи, ние разбираме най-разумните хора. Вярата не е достояние на обикновените хора. Вярата е достояние на най-разумните хора, на най-силните хора. Само те могат да имат вяра. Вярата, веруюто се отнасят до талантливите хора, а суеверието – до обикновените хора. Така седи самата истина. Някой казват, че имат голяма вяра. Христос казва, че който има вяра, ще мести гори и планини. Вярата не е обоснована само на това – да се вярва, но тя е обоснована на знание. Истинската вяра носи след себе си знание. Вярващият знае нещата. В какво вярва човек? – Той вярва в онзи велик закон, вярва в своето съзнание, вярва в своите възможности. Аз съм един хирург. До сега не съм правил операция, но казвам: Аз вярвам в моята хирургия и операцията, която ще направя, ще излезе сто на сто сполучлива, няма да има нито едно изключение. Защо? – Защото като отивам да правя операция, аз не съм раздразнен, тих и спокоен съм, концентриран съм и тегля ножа спокойно, гладко. Режа само това, което трябва да се реже и нищо здраво не докосвам. След това зашивам и работите излизат сполучливи. Зная работите, зная как да направя известни хирургически операции. Така трябва да бъдете във всички области. Като дойдете до религиозния живот, и там ще срещнете много религиозни хора, които минават само за религиозни. За да бъде религиозен, човек трябва да бъде гениален. Ако всички хора можеха да бъдат религиозни, най-първо животните трябваше да бъдат най-религиозни. Защо? – Казват, че страхът е произвел религиите. Ако е така, тогава по-страхливо животно от заека няма. Тогава заекът трябва да бъде най-религиозен. Та като казват хората, че страхът е развил религиите, съгласен съм с това, но в такъв случай, заекът трябваше да е най-религиозен, защото е най-страхливото същество. Също така много религиозно същество ще бъде и жабата, защото тя даже е най-страхливото животно, тя е по-страхлива и от заека. Един ден заекът отивал да се дави. Като наближил до езерото, всички жаби, които били на брега, от страх са нахвърлили във водата. Тогава заекът си казал: Значи, има и по-страхливи същества от мене. И така той се насърчил. Не, страхът не е качество на религиозните хора. Той е състояние на падане, когато хората са съгрешили и са напуснали законите на природата. Страхът се е явил с греха. Когато човек е нарушил известни закони, страхът се е явил, като естествено

последствие на това нарушение. Човек е започнал да се плаши от последствията на греха. Следователно, в сегашният си живот, ние трябва да заменим страха с нещо. – С какво? – Казано е, че страхът е начало на мъдростта. Значи, страхът е начало, встъпление на мъдростта. Но като влезеш в мъдростта, ти трябва да оставиш страха отвън, пред вратата. Ти можеш да носиш страха със себе си до вратата на мъдростта, но щом дойдеш до тази врата, трябва да оставиш страха отвън. Като влезеш при баща си, трябва ли да се страхуваш? Това, от което може да се страхуваш, то може да бъде една мечка, или една кобра, или една боа. Можеш ли да се опасяваш от прегръдките на баща си? – Това, от което се опасяваш, това са прегръдките на една кобра, или на една змия. – Защо? – Защото змията има друг интерес. Като те прегърне, тя повече няма да те пусне. Всеки, който те прегърне и те пусне, той е разумен човек. Всеки, който те прегърне и не те пусне, той не е разумен човек и той мисли само за себе си.

Сега аз искам да хвърля една малка светлинка върху вашия път. Вие можете да направите едно възражение. Но представете си, че пътувате през една тъмна нощ, и ако аз не ви хвърля малко светлинка, вие ще се сблъскате с едно много голямо препятствие. Следователно, в този път има едно опасно място, пред което трябва да ви се хвърли малко светлинка. Като минете това препятствие, тази светлина не ви е потребна вече. Моята светлина ви беше потребна само за това опасно място. Да кажем, че вие се храните. – Защо се храните? Тази храна, която приемате ви е нужна, само за да задоволи една ваша нужда на организъма ви. Ако не задоволите тази нужда, няма да имате сили в този път, в който вървите. Без тази храна, вие не можете да извървите пътя – краката ви ще се прекъснат и ще се яви обезсърчение и неразположение. А тъй като си хапнете, ще се усетите бодри духом. В дадения случай яденето е едно ободряване, за да извървите пътя. Соломон, като се занимавал с окултните науки, в старо време, като цар, той искал по този начин да разкрие някой тайни. Като цар, той видял всичкото насилие, което ставало под слънцето. Питам: Защо, след като е видял всичкото насилие, като цар, не тури в своята държава нови някакви закони да покаже на хората как трябва да се живее. Той правеше експерименти, но не можа да дойде до един извод, да извади такива закони, такова правило, с което да покаже на хората как трябва да се постъпва.

Сега аз изваждам следното правило: Между две положителни тела с положително електричество, непременно трябва да се тури едно тяло с отрицателно електричество. Ако това третото тяло не влезе между първите

две тела, непременно ще се образува едно сблъскване, цяла катастрофа ще стане, или един взрив – какво ли няма да стане? Две положителни сили винаги раждат злото в света. И две отрицателни сили също раждат злото в света. Обаче една положителна и една отрицателна сила винаги раждат доброто в света, т.е. не го раждат, но дават възможност да се прояви. Следователно, на физическия свят имаме две възможности за злото и една възможност за доброто. Сега няма какво да ви убеждавам в това, но се правят ред опити. В това отношение се правят ред опити. Представете си, че в една гимназия дето има осем класа, един от тия класове, а именно четвъртият клас, учениците там са много непослушни, самостоятелни, не слушат учителите си, никого не искат да знаят. Учителите им се виждат в чудо, не знаят какво да правят с тях. Причината за това е, че всички ученици в този клас са станали положителни. Ако учителите им вземат тяхното положение, нищо няма да излезе. Ако аз съм на мястото на учителя им, ето какво ще направя. Ако учениците от този клас са 20 на брой, ще ги разделя на две паралелки, от по десет ученика, като между всеки ученик поставя по една ученичка: Едно момче и едно момиче ще ги наредя, но сам ще си избера момичетата. И така ще имам две паралелки от по десет момчета и десет момичета. По този начин ще имам два отлични класа и работата ще върви отлично. В дадения случай жената е проводник на отрицателни сили. Ще уподобя тези сили на думата благодат, която се употребява в евангелието. Думата благодат, която се употребява в евангелието, не е нищо друго, освен тези отрицателни сили в природата. Благодатта, благородството спадат към женския елемент. Ти не можеш да даваш, да бъдеш щедър, ако нямаш характера на една жена. Ти не можеш да имаш отлично сърце, ако не носиш естеството на една жена. Ти не можеш да имаш отличен ум, ако не носиш естеството на един мъж. Защо е така, аз оставям тези работи настрана. Който от вас иска да знае нещо повече по този въпрос, той може да чете съчиненията на разни автори. Има много писано по тези въпроси. Хиляди учени хора са писали по тези въпроси. Може да ви вземе много време да ги четете, но все ще извадите някой изводи, за създаването на съвременното общество.

Сега има ред противоречия, които са основани на ред криви постановки. Има нещо криво в основите на съвременния обществен строй, който природата иска да го изглади. Ние сме вмъкнали в порядъка, в законите на природата някой наши възгледи, които сега произвеждат един дисонанс, едно страдание. Първият дисонанс се дължи на непослушанието

на отрицателния принцип. В райската градина влязла една положителна сила, един положителен елемент – змията и веднага казала на жената: Защо не ядете от това дърво? – Забранено ни е, казала жената. – Не, ако ядете, всичко от вас ще стане и знание ще придобиете. Жената била възприемчива, отрицателна и веднага се съгласила. Още повече като ѝ казала змията, че не са разбрали думите на Бога. Като ядат от това дърво, очите им ще се отворят, и ще прогледат, ще разберат смисъла на живота. И жената със своето лековерие яде от забранения плод и после каза и на мъжа си: Слушай, ние и двамата сме били в заблуждение, ние не сме разбирали този въпрос както трябва. Мене ми каза един професор, един адепт, че те не сме разбрали Бога. И Адам понеже жена му яла, и той яде от забранения плод. Но след като ядоха и в двамата, се роди едно ново чувство, отвориха им се веднага очите и първото нещо, което първо видяха, видяха, че са голи, че са невежи, че са простаци, че са животни. Те изгубиха своята вътрешна светлина, усетиха своята слабост и в тях настана един вътрешен смут. Представете си, че до вчера сте вярвали в Бога, но възприемате нови възгледи и започвате да не вярвате повече в Бога. В който ден се усъмните в Бога и се откажете от него, в ума ви веднага настава една суматоха. Ти казваш, че няма Господ, но Той ти зашие една плесница и се търколиш на земята. Казваш пак, че няма Господ, Той ти зашие още една плесница и пак се търколиш на земята. Така лежиш ден, два, краката ти отслабнат и започваш да викаш, да се молиш, обръщаш се към Господа. Щом се обърнеш към Господа, всичко се премахва и ти се чувстваш здрав, бодър. Ти трябва да вярваш, защото със своето отричане, ти не можеш да премахнеш реалността, върху която почива цялото битие. Със своето невярване, ти не можеш да премахнеш това, което съществува. Или със своята вяра, ти не можеш да създадеш това, което не съществува. Тези неща, които съществуват, аз ги твърдя, а които ги няма, не ги отричам. Казвам: Това е така, аз го зная! Нещата, които се доказват, те спадат към друга категория вече.

Обърнал се Соломон и видял всичките насилия и страдания, които стават под слънцето, и нямало кой да ги утеши, нямало кой да ги спаси. Обаче въпросът останал в ума на Соломона неразрешен. Така казва Соломон: Няма кой да те утешава, няма кой да те спаси. И най-после като няма кой да те спасява и като няма кой да те утешава, тогава поне яж и пий. Като няма утешител, като няма спасител, поне ще ядеш и ще си пийнеш. И тогава каквото ще да става. Досега всички носят тези правила на

Соломона и според тях живеят. Обаче Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде и който вярва в мене, ще оживее“. Питат: Кога ще стане това? – Още днес може да стане. Като повярваш, още днес можеш да оживееш. Сега някой очакват да дойде Христос, че да възкръснат. Бъдещето възкресение е за децата, настоящото възкресение е за мъдреците, а миналото възкресение е за старите хора.

Като говоря по този начин, ако ме слушат някои религиозни, ще се намерят в чудо Добре, отивам при един бакалин да купя ориз. Питам го: Хубав, чист ли е оризът ти? – Да, много е чист, първокласен е. Вземам ориза и виждам, че има много камъчета. Казвам: Този ориз не е първокачествен, не е чист. И тогава преброявам колко зрънца има в един килограм. Намирам, че в един килограм ориз има 12 хиляди зрънца. Започвам да го чистя и намирам, че 1 200 камъчета се намират в един килограм ориз. Питам: Чист ли е този ориз? – Ни най-малко не е чист. Разбирам да има едно или десетина, най-много камъчета, в едно кило ориз, но да има 1 200 камъчета, това не е вече чист ориз. Питам: Колко такива възгледи има в нашите схващания за живота като тия камъчета?Чисто ли е това, което знаете за живота? Например, вие казвате, че е чисто вашето разбиране за обичта, и казвате, че трябва да се обичате. Най-първо какво вие разбирате под думата обич? – Да обичаш един човек, това значи да му дадеш най-хубавата храна да яде, да му дадеш най-чистата вода да пие, да му дадеш най-чистия въздух да диша, да му дадеш най-хубавите книги да чете и най-после да го туриш на най-хубавото място. Най-хубавото място, това значи да го поставиш в една хубава градина плодна да работи и всеки месец да му пишеш по едно хубаво писмо. Значи 12 писма да му пишеш през годината. С тези писма да го питаш, как е градината, какви плодове дава и т. н. Това разбирам аз под думата обич или любов. Така е направена и самата природа. Сега има известни положения в света, при които често хората изпадат в състояния на млекопитающите. Съвременните хора не са напълно свободни. Те се намират в една голяма зависимост. Тяхната свобода е външна свобода. Като извоюват своята външна свобода, те виждат, че има нещо вътре в тях, което ги заробва. Вие трябва да се освободите, но как трябва да се освободите? Вземете например, какво е правото на овцата. Какви права има една майка овца? Всяка година нейните деца могат да се продават. Изобщо нито нейният живот, нито този на мъжа ѝ, нито този на децата ѝ е сигурен. Ти имаш една овца, но ни най малко не мислиш за нейната свобода, нито за свободата на своите

окръжаващи. Да оставим това, но ти имаш слуга в дома си и ни най-малко не мислиш за свободата на слугата си. Ако отидете в Америка, ще видите, че американците проявяват една добра черта – те се отнасят добре със слугите си. Там слугата започва работата си сутрин от 8–12 часа и след обед от 2–6 часа. В останалото време през деня, те са свободни. Ако пак се случи, че някой слуга работи вън от това определено време, тогава му се плаща извънредно за тези работни часове. Обаче в България не е определено колко време трябва да работи слугата. Той е зает от сутрин до вечер и това се дължи на културата, която имаме. Питам тогава: Как ще се образуват вътрешните отношения между хората? Най-първо като се вгледате в нашия живот ще видите, че отношенията между господари и слуги не са уредени. Отношенията между мъжете и жените не са уредени. Има известни икономически условия, които са влезли в живота и са попречили на правилните отношения между хората. Понякога синовете и дъщерите нямат нужното уважение към баща си по единствената причина, че той е сиромах и няма нужните средства да ги поддържа да следват в странство. Вследствие на това, те не са разположени към баща си. Обаче, ако бащата е добре материално, донякъде синовете и дъщерите са разположени към него. Също така и отношенията между мъжете и жените не са уредени. Днес донякъде и мъжете, и жените са по-съзнателни, но все още вътрешните им отношения не са уредени. Например, днес жената няма още това дълбоко вътрешно отношение и уважение към мъжа. Отвън тя само глади и маже. Нямам нищо против това, но и то не е лошо, но казвам: Това не е снова върху която може да се гради. На тази основа нищо не може да се гради. Като влезе мъжът в дома си, жената отвън е мека, глади, но той чувствува, че дълбоко някъде вее една студенина от жената към него. И тогава мъжът казва на жена си: Кораво сърце е това, не се живее с нея. Също така и мъжът понякога говори мекичко, любезничко, но жената чувствува, че от него вее студенина. И най-после като не могат да намерят това, което търсят казват: Такъв е животът, така ще се живее. И най-после се е създала поговорката за жената – Жена ли е, тя е змия, но гледай поне да не е отровна. Това не е философия. Ако жената наистина е змия защо трябва да се жениш за нея? Който мисли така, той трябва да знае, че тази жена-змия, ще роди деца, които ще мязат на нея – змийчета ще бъдат. Значи онова, което мислите, то става. Сега трябва да дойдат нови писатели, които трябва да освободят мислите на хората от ред заблуждения, на миналото. Прави са хората, но те трябва да знаят, че в съзнанието им има

ред неща, които са стари и трябва да се извадят навън, да се заместят с нови, да се превъзмогнат. Това е геройството на човека – да се освободи от старото.

Като се казва на човека, че трябва да търпи, мнозина мислят, че търпението е слабост. Но и Христос говори за търпението. Питам: Кой е по-юнак, който търпи или който не търпи? Един лекар, мой познат ми разправяше една своя опитност. Дойде, каза той, при мене един българин и ми разправи от какво страда. Казвам му, че трябва да се направи операция. – Добре. – Да, но затова трябва да се направи упойка. – Не, без упойка. – Как може без упойка? Операцията е сериозна. – Няма нищо, аз съм българин, ще търпя. Ти само ще вземеш ножа и ще го прекараш спокойно, ще си направиш операцията, а за мене не мисли. Как така, ти ще мръднеш, не ме туряй в беля. Не, давам ти честна дума, че няма да мръдна никак. И наистина, аз започнах операцията, но чудо като гледам този човек седи спокоен, гледа какво правя, но не се мръдна седи като мумия. Като свърших операцията, той ме попита: Господин докторе, свърши ли са? – Свърши се. Казвам: Това е един светски човек. Колко вярващи ще се намерят, които биха издържали в ръцете на един такъв доктор хирург? Аз зная още един такъв пример, за една наша сестра, която е прекарала една доста сериозна операция без упойка, само че тя през всичкото време на операцията е чела, колкото молитви е знаела. А за този българин, не се знае дали е чел някакви молитви. Той е човек със съзнание. Като се свършила операцията, той казал на доктора: Господин докторе, свършихте ли операцията? Той казал: Господин докторе, трябва да знаете, че аз съм българин, като кажа нещо и го правя. Такива трябва да бъдат всички българи. Сега, аз ви говоря какъв трябва да бъде българинът, но разбира се, когато попадне в ръцете на умния, на опитния хирург.

Докторът реже, а вие трябва да имате онова олимпийско спокойствие и като свърши лекарят, да кажете: Свърши ли вече? Ако вие нямате това олимпийско спокойствие, какво ще правите с противоречията на които ще се натъкнете? При сегашните условия, ние се намираме в един сбор от минали последствия. Сега ние сме в края на една епоха, в която има много противоречия. Единственото нещо, което може да ни помогне, то е нашето търпение, то е нашата разумност, то е нашата вяра, то е нашата надежда, то е нашата любов! И затова трябва да дойдат сили, които да ни подкрепят. Този българин имаше нещо, на което уповаваше. Щом така е търпелив, аз го наричам – хас българин! Казва се, че Бог е дълготърпелив. И той е

показал дълготърпение – Той имал качеството на Бога, търпял. Той си казал: Това трябва да мине през главата ми, аз трябва да опитам тези страдания. Толкова хора страдат, и аз мога да страдам. Ти прекарай ножа си, а аз ще ти докажа, че има един българин, който може да търпи. Ти прави своята операция, а аз няма нито да се мръдна, нито да ритна, нито да кажа ох! Без упойка ще понеса всичко. И тъй лежи той с едно олимпийско спокойствие и всичко гледа Това е един отличен пример, достоен за подражание. И когато дойде и на всеки едного това положение, и провидението ви тури на операционната, трябва ли да ритате, да викате? – Не, вие трябва да търпите като този българин, с онова олимпийско спокойствие. Вие трябва да търпите, да мине ножа отгоре ви, за да извади нечистото, от вашия организъм. Като се свърши операцията и докторът зашие раната, вие ще кажете: Благодаря ти, господин докторе, много внимателно пипаш! Пък и лекарят ще си каже: И аз научих един добър урок! Ако трябваше да се направи тази операция на мене, надали бих издържал като този българин. След това, този българин пак ще се обърне към лекаря с думите: Благодаря ви, господин докторе, че ви направих малко труд, ще ме извините. Благодаря ви за услугата. Питам: Колцина днес са благодарни на природата за операциите, които тя им прави? Ако се направи една статистика, не зная колко хора ще се намерят да благодарят както трябва. Аз не съм правил такава статистика, но виждам, че благодарността към услугите, които природата прави на хората е извънредно слаба. Дето, когото срещнеш днес, все ще ти каже, че животът не отива на добър край или че светът не е направен добре. Навсякъде все оплаквания ще срещнете. Това не е една статистика, но това са наши възгледи. Ние вървим по един научен път. Аз не отричам нещата, но казвам, че в живота има противоречия, с които трябва разумно да се справим. Противоречията не са само отвън, външните противоречия са само условия, но има противоречия, които са вътре в живота. Всеки човек има свои големи противоречия, при които никой не може да му помогне. Вътрешните противоречия в живота са най-страшните. Например, представете си какво е положението на една душа, високо организирана, която се чувствува съвършено усамотена, никой не се намира около нея. Знаете ли колко е тежко това положение? Представете си, че сте в един хотел, оставен сам и хотелът гори цял в пламъци, а вие не можете да излезете. Какво ще бъде вашето положение? Такъв пример имаме, случвало се е това в Америка. В един голям хотел избухнал пожар. Когато

целият хотел бил обхванат от пламъци, един от пожарникарите останал сам в хотела, и нямало от де да бяга. По едно време дошло му на ума да се спусне по кабелите, които били отстрани на хотела. Той се хванал за двата кабела, но увиснал на тях на височина 70–80 метра от земята. Така седял той известно време. Всички хора го гледали отдолу и не знаели как да му помогнат. Стохилядна публика го гледала отдолу. Най-после един пожарникар намислил да се качи със своята стълба до известна височина и оттам да свържат кабела с въже и така да се спусне другарят му. Веднага като слязъл на земята се събрали около него репортери да го питат какво е било положението му, като висял на кабела. Той казал: Господа, като се направи втори опит, тогава вие вземете това място да разберете точно какво е било моето положение. Иначе то не може да се опише. Това е едно безизходно положение, особено което не се описва. Трябва да ви поставят на същото положение, за да го разберете. Има неща в света, които наричам реални и които не произтичат от волята на човека, нито от неговата фантазия. Реалното е туй, което всички разбират. Има нещо разумно в света, в което всички живеем. Това разумното ни обгръща. Има една разумност в света, която постоянно ти шепне. Има нещо разумно, което обгръща все_това разумното ти говори: Не се бой, тази работа ще се оправи! И ако слушаш този разумен глас, ти ще излезеш от лошото положение. Съвременните хора са обезсмислили това вътрешно говорене. В каквото и безизходно положение да се намираш, това разумното начало в тебе, ще ти покаже един път, за излизане, но трябва да намериш този път. Ще го намериш само ако слушаш разумния глас в себе си. Ако го слушаш, ти винаги ще излезеш на правия път.

Казвам: Противоречията, които Соломон е видял, в тях имало едно голямо развитие. Христос казва: „Не мислете, че в многото си говорене ще бъдете послушани. Отец ваш знае от какво имате нужда“. Вашият баща на небето знае, от какво имате нужда. Вярвайте в него и от това, от което имате нужда Той ще ви помогне. И после казва: „Космите на главата ви са преброени. Знайте, че нито един косъм от главата ви няма да падне без Волята Божия“. Следователно, ако един косъм от главата ви няма да падне без Волята Божия, какво има да се съмнявате? Щом се съмнявате, това показва, че друга е вашата воля. С това не искам да ви упреквам, но казвам: Колко много сте се отдалечили от тази вътрешна връзка! Колко много се е увеличило у вас съмнението. Казвате: Господ с нас ли ще се занимава? Това показва, че имате особено мнение. – С тебе ли ще се занимава? – Щом

ти си дошел в една крайна нужда, в която никой не може да ти помогне, разбира се, че Бог е пръв, Който ще ти помогне. Ти се намираш в едно голямо противоречие, от което никой не може да те извади, никой не може да ти помогне. Бог казва: „Аз съм пръв и последен!“ Следователно, когато се раждаш, ти ще срещнеш господа. Когато се раждаш, Бог е първият, Който ще те срещне, ще те даде на майка ти и ще каже: „Отгледай това дете и колкото ти струва, аз ще платя за него“. Като умираш Господ казва: Погребете го и каквото струва, аз пак ще платя за него. Тъй щото и при влизането в живота, Бог те посреща и при излизането от живота, Той пак те посреща. Казвате: Докажете ни това! – Аз бих желал друг някой да ви го докаже. Тези неща, които виждам, които зная, са толкова ясни за мене, че няма нужда да ги доказвам. Аз не искам никакви доказателства за светлината. Аз не искам никакви доказателства за това, че имам ум, или че имам сърце, или че имам воля, или че имам живот. Що се отнася до други работи, аз съм готов да слушам. Ако някой ми говори нещо за развитието на моя ум, или за облагородяването на моето сърце, или за постепенното усилване на моята воля, аз съм готов да слушам.

Казвам: Вярата сега е потребна в новия живот. Вяра е потребна на хората сега, за да дойдат в света и да използуват бъдещите условия. Не е въпросът да създават. Ние хората в света нищо не създаваме, но трябва само да градим. Под създаване, съвременните хора разбират условията, които ни са дадени. И тези условия трябва да се използуват добре. Сега като срещна един лекар, , ето какъв трябва да бъде той. Като ми даде едно лекарство, аз ще го питам: Това лекарство, което ми даваш, уверен ли си в него 99 на сто? – Уверен съм! Или той трябва да каже: Аз съм уверен в това лекарство 75 на сто, или 50 на сто, или 25, или 10 на сто. Всеки лекар трябва да има една определена статистика, да знае всяко лекарство, колко на сто може да лекува. Има някой лекарства, които не действуват върху известни темпераменти, не могат да ги лекуват. Да допуснем, че някой дохожда при някой банкер и му казва: Господине, искам да ми дадеш пари назаем, но с условие да ми дадеш най-ниска лихва. Той се обръща към банкера като към един благороден човек. Тогава банкеринът му казва: Добре, ще ти дам с пет на сто, но с условие да си платиш точно на време. Сега доволен ли си? – Вижда ми се малко висока цената. Не може ли по-малко от пет на сто? – Хайде тогава с четири на сто, но и от тебе искам и ти да изпълниш задължението си точно на време, да бъдеш честен. Това значи отношения! Казвам: Трябва да се образуват между хората отношения на

издържане в дадената дума. Всеки трябва да държи на думата си. Всяка дума има значение за даден период. Например, когато някой хора се женят, те казват, че ще си бъдат верни до гроба. Значи, след гроба няма да бъдат вече верни. Тя или той казват, че ще си бъдат верни до гроба. – Аз пък не искам хора, които ще ми бъдат верни само до гроба. Че до гроба всички хора са верни – това не е нещо особено. Други пък казват: Аз ще ти бъда верен, но при известни условия. – Това е човешка страна. Аз пък казвам, че верността трябва да представя една характерна черта в човека. Спрямо себе си човек трябва да бъде верен – нищо повече! Когато някой се отнася спрямо мене така, както не трябва, това не значи, че и аз трябва да се изменя. Аз трябва да бъда верен спрямо онези принципи, които аз разбирам, а не както той разбира. Той ще постъпи така, както разбира нещата, аз пък ще постъпя, както аз разбирам. Ние съвременните хора се месим там дето не трябва. Мнозина религиозни хора се месят там дето не трябва. Те се месят в съвременния строй и казват, че министрите не постъпвали добре. Та вие не знаете защо и как трябва да постъпят. Когато един министър не постъпва така, както трябва, както мисли, това показва, че той не е силен човек. Той например е дал на място една заповед, но има стотици и хиляди подведомствени, които не са изпълнили заповедта му както трябва. Той не е виновен за това. Преди всичко един министър не може да види всички онези неуспехи, които се явяват в последствие. Той не е ясновидец да може да види и да предвиди всичко. Казвате, че министрите не управлявали добре. За да могат министрите да управляват добре, преди всичко цялото общество трябва да се превъзпита. Като започнете от най-малките – децата и стигнете до най-големите: всички учители, съдии, чиновници, всички трябва да се превъзпитат, за да имат едно общо съзнание, едно общо схващане. Във всички трябва да има добра воля, за да могат работите да вървят добре. Ето един пример от обществено съзнание. Ако отидете в Америка, ще видите, че американците, като минават покрай някой градини, дето са нападали плодове, никога няма да се наведат да събират плодовете. Ако сте някъде в Ориента, ще видите, че ориенталците току се навеждат да събират накапалите плодове. Казват: Да не гние поне! Не само това, но те късат даже и от плодовете на дърветата, направо си късат плодове. Това е характер на американците, те не са родени така, но са се превъзпитали от ред поколения. Там всеки има преизобилно всичко, но главното е, че това е тяхна характерна черта. Там рядко ще срещнете човек, който взема от чуждите плодове.

Сега българинът трябва да развива вярата си, той има вярвания, вярата в него е слабо развита. Ако дадете на българина пари на заем да му услужите, той веднага ще ви има доверие, но ако му откажете, той веднага се разколебава, губи доверието си към вас. Това не е вяра. Той не трябва да се съмнява. Той никога не трябва да очаква от мене или от когото и да е повече от това, което мога да направя заради него.

Казва Соломон: „Обърнах се и видях всички нещастия и насилия под слънцето“. Той обаче не е могъл да даде някаква рецепта против тези нещастия, но казва: „Така е направил Господ“! Но другите пророци след Соломона казваха: Не е така! Те коригираха Соломона и казваха: Бог не съизволява в смъртта на грешника. Но когато дойде Христос, Той каза: „Отец ваш знае от какво имате нужда, затова разумно търсете, хлопайте и просете“. От това, което имате нужда, ще бъдете послушани, но Той се обръща към онези, които имат вяра, които имат доверие към Бога, и които е изпратил на земята. За нас е привилегия, че сме изпратени на земята, че ни е възложена някаква работа да се учим. Бог е предвидил всичко за нас, не само за сегашния ни живот, но и за бъдещия, който ние не знаем. Сега аз говоря общо, но има някой, които са напреднали, те виждат това нещо, те го знаят. Който е излязъл от сегашното състояние, той ще знае тия неща. Ако някой човек живее в състоянието на рибите, как би могъл да разбере сегашния живот? Или ако се намира в положението на животно, как би разбрал сегашния живот? Та казвам: Има същества, има хора, които са излезли от ограничителните форми и това, което за вас се вижда далече, за тях е ясно. Те виждат тези блага и ги използуват. Но това е въпрос на съзнанието. Една малка постъпка може да поправи вашето положение. Ще ви приведа един пример. Един богат търговец в Ню Йорк писал във вестниците, че търси един честен касиер. Веднага се явили при него около 10–20 души с разни препоръки, но никой от тях не хванал око на търговеца. Най-после иде един млад, спретнат момък, но преди да пристъпи към търговеца, той видял на земята една малка книжка, навел се, дигнал я и продължил до търговеца. Господине, четох във вестниците, че търсите един честен касиер. Аз идвам при вас, но нямам от никого препоръка. – Да, но вие имате една от най-добрите препоръки. Това навеждане на земята да вдигнете книжката е най-добрата ви препоръка. Това показва, че вие сте на място като касиер.

Казвам: Едно ваше разумно навеждане на земята, ще бъде вашата най-добра препоръка. Или една постъпка направена на време, както трябва ще

бъде вашата най-добра препоръка. Ето защо и на вас казвам: Очаквайте препоръките си, не от външните хора, но от едно подигане на книжката от земята. Щом подигнете тази книжка навреме, вие ще бъдете назначени за касиер при богатия търговец. От вас не се изисква много, освен да дигнете малката книжка от пода на учреждението. И като влезете вътре, вие ще бъдете назначени точно на онова място, за което е дадено обявление във вестниците. Следователно, като влезете в учреждението на природата, вие ще бъдете назначени точно на онова място, за което тя е дала обявлението.

„Благословен Господ Бог наш“.
Тайна молитва.

(Хубав слънчев ден, меко време, снегът се топи.)

20. неделна беседа от Учителя, държана на 24 февруари 1935 година.

София, Изгрев

ВСЕКИ, КОЙТО СЛУША ТЕЗИ МОИ ДУМИ

„И тъй всеки, който слуша тези мои думи и ги прави, ще го уподобя на человек разумен, който прави къщата си на камък“.

Отче наш. „В Начало бе Словото“.

Ще прочета само няколко стиха от 7 глава на Матея, от 16 стих надолу, до 28 стих.

„Събуди се, братко мили“.

Ще взема само няколко думи от 24 стих на прочетената глава: „Всеки, който слуша тези мои словеса“. Най-важното от този стих е „всеки, който слуша“. Слушането е важен процес. Само разумният човек може да слуша. Само разумният човек, на когото съзнанието не е раздвоено, само той може да слуша. Човек, на когото съзнанието е раздвоено той не може да слуша, той е разсеян. Много ученици или студенти могат да слушат цели лекции на своите професори, но те не могат да слушат, умът им е раздвоен. За този случай има една турска поговорка, която казва: „Ахмед е тук, но умът му е другаде някъде“. Питам: По какво се различава обикновеният от разумния човек? Обикновеният човек се води по модата. Той е крайно консервативен, обикновено се води по модата. Разумният човек се придържа към онези основни принципи, по които животът се развива, той е човек на новото. Обикновеният човек се страхува да отвори прозорците на стаята си, да не го лъхне малко вятър, да се простуди, да го хване пневмония и да умре. Разумният човек държи винаги прозорците си отворени. Обикновеният човек носи всякога тесни обуща, на върха заострени и краката му всякога страдат от мазоли. Краката му не могат да се освободят от мазоли, и той винаги търси лекарства за мазоли. Разумният човек всякога носи вълнени чорапи, широки обуща и не страда от мазоли. Обикновеният човек все ще го боли корема или стомаха, а на разумния стомахът е всякога на мястото си. Гърдите на обикновения човек всякога ще го стискат, ще го задушава нещо, а здравият е всякога свободен. Обикновеният човек все ще го стиска главата, ще му тежат слепите очи, а здравият нищо няма. Здравият аз наричам гениален човек.

Сега ще ви преведа една приказка, която и на мене разправяха, ще видим какво приложение може да има тя. Това се случило някъде в Мала Азия, в Багдад, във времето на онзи прочут халиф, когото и вие знаете. Един горещ летен ден, при температура около 40 градуса, халифът седял в къщата си цел изпотен, хвърлил дрехата си, останал по риза и размишлявал. Всички хора се изпокрили от горещина в къщите си. По едно време той вижда, че към дома му тича един човек и си казал: За да тича този човек в горещината, сигурно трябва да има някакъв голям зор. Ако този беден човек дойде при мене, ще му отдам правото. По едно време вижда, че бедният човек влиза в дома му и отива право при него. Какво има? Какво те носи тука? – Взеха жена ми. – Кой ти я взе? – Един богат съсед я задигна и не ми я дава. – Че как така? – Е, нали е богат човек, взе я и не ми я дава, а аз не мога да живея без нея. Животът ми няма смисъл без нея. Моля ти се отдай ми правото. Както виждаш, изпотих се докато дойда при тебе. Тогава халифът извадил перото и издал заповед до този богат човек веднага да върне жената на бедния. – А защо взе жена ти? – Много е красива, пък и много е умна. Халифът се заинтересувал да види колко е красива тази жена. Дошла жената при него. Халифът, който щял да разреши въпроса, като видял жената на бедния човек, и той се влюбил в нея, много я харесал. Сега халифът искал да убеди бедния човек да се откаже от жена си, да я остави на него, като му казал: Ти нали можеш без жена. Пък ако искаш, ето аз имам в харема си много жени, можеш да си избереш, която искаш. Остави за мене твоята жена. Пък готов съм да ти дам за нея и половината си царство. – Не може, душата ми ще отиде по тази жена, не мога без нея. Какво да прави халифът, и той харесал тази млада жена, но обещал да отсъди право. Тогава казал: Хайде ще видим сега как ще разреши въпроса младата жена, ще оставим тя сама да каже, кого от двамата ще избере. Халифът казал на младата жена: Ела при мене, ето тук ще имаш и дрехи и скъпоценности, каквото искаш ще ти дам. А при този бедняк ако отидеш, ще си повредиш на себе си. Младата жена отговорила: Да, при тебе животът ми ще бъде богат, всичко ще имам, но без него животът ми няма да има никакъв смисъл. Понеже халифът решил правилно да отсъжда, като чул тези думи казал: Свободни сте и двамата. Вземете тези подаръци и пари и вървете дома си.

Казвам: Съвременните хора са нещастни по единствената причина, че някой е задигнал жена им. Някой богат съсед е задигнал жена ти насила, понеже тя е красива, понеже я обичаш, ти вече си нещастен и отиваш при

този халиф да ти отдаде правото. Тази приказка показва, че човек трябва да има един постоянен идеал. Животът трябва да се разбира. Хората нямат ясна представа какво нещо е светът, какво нещо е например религията. Те казват: Светският живот е животът на греха. Те мислят че всички светски хора са все грешни хора, че всички светски хора вършат грехове. Не, светът е една велика школа. В света грехът може да съществува, но съществува по единствената причина, че хората не разбират: от неразбиране хората грешат. Светът е училище за всички хора. Единствените богати хора в света, това са само професорите, които преподават в този университет, в тази школа. И всичко, което имате, принадлежи на университета. Ти имаш право да се ползуваш от всички блага на университета, но нямаш право нищо да взимаш от университета и да го занасяш у дома си. Ти имаш право да влизаш в лабораторията на този университет, имаш право да се ползуваш от книгите на неговата библиотека, но нямаш право да взимаш и да задържаш тези книги за себе си. Ще вземеш една от тези книги, ще я научиш, и ще я върнеш назад. Христос казва: „Не любете света!“. Това значи: Като влезеш в университета, няма да залюбиш университета, пък и професорите няма да залюбиш, но ще учиш само, за да придобиеш знания. Онова знание, което придобиеш в университета, то ще те ползува за в бъдеще, а останалите работи са второстепенни. Това е една дефиниция. И тогава казваме, че човек в света ще има големи изпитания. Ще има големи изпитания разбира се, защото светът е училище. Казва Христос: „По какво се отличават добрите хора“. Добрите хора се отличават по това, че дават добри плодове. Добрият плод, това е реалното в света. Лошият плод това е преходното в света. При това положение не може да има една обмена между доброто и злото. Доброто и злото са несъвместими по единствената причина, че доброто принадлежи към един вечен порядък, а злото принадлежи към един временен порядък. На това основание между доброто и злото не може да става обмена. Ценностите са различни. Тъй щото, ти не можеш да замениш ценността на един вечен плод с нещо, което утре още съвършено ще изгуби своята цена. Като казвам, защо човек не трябва да прави зло, имам пред вид, че злото се обезценява. Не само, че злото се обезценява, но като го вършиш, ти ще фалираш с него заедно. Злото не е в негова полза. Съвременните хора са дошли до положението да мислят, че и без да учат, могат да свършат училище. Ще видите, че някои студенти, като се явяват на изпит, написват всички формули по ръцете си, по ръкавите си, а през

цялата година нищо не са учили. Те пишат по ръкавите си и после четат по ръкавите си. Разумните професори виждат това, но нищо не казват. Във Варненската гимназия имаше един от видните учители по математика, Белчев се казваше, голям добряк но много сериозен. Като излезе някой ученик на дъската, той го гледа, гледа, казва му: Ти нищо не разбираш, но хайде от мене да мине. И му пише четворка. Излезе друг, който пак нищо не знае, погледне го, каже и на него, че нищо не разбира, но казва: Хайде от мене да мине. Тури му пак четворка. Като дойде при някой, който нищо не знае, каже му: Ти нямаш ли нещо написано на ръкава си? Нямаш ли някакъв справочник? Кажи, какво е написано там? После дойде до него, казва: Хайде, аз ще ти кажа как трябва да се реши задачата. Хайде, да не знае комисията. После се наведе близо до ухото му и казва: По-добре учи, по-добре учи. Само това ще те избави. Какво друго може да каже един умен учител?

Казвам: По този начин постъпва и природата. Тя е много снизходителна, тя е много снизходителна към всички погрешки, които хората правят, разбира се не от зла воля. Аз говоря общо, всички хора имат добро желание да се изправят, но те имат някаква крива представа, че с изклинчване, животът по-лесно може да се изправи, отколкото, ако човек върви по правия път. И за това мнозина казват: То с добро не става. Че най-първо това не е съобразно със законите на природата. Доброто, това е ценното в живота. Че ако ти имаш една книжка от десет хиляди английски стерлинги в някоя банка, това именно е доброто. Ти нямаш пет пари в джоба си, но имаш книжни, ценни книжа. Ако отидеш с тези ценни книжа в Англия, с тези ценни книжа много нещо става. Но ако нямате никакви ценни книжа, никой няма да ви погледне. Особено ако сте в Англия. Англичаните са много практични хора. Те казват: Елате тук с пълни кесии, но не с празни. Англичаните казват: Ний обичаме да помагаме на бедните хора, но това за нас е изключение. Англосаксонската раса се отличава с едно качество: те не обичат да дават подаяние на човека. Като отидете там да искате пари, те веднага ще ви дадат някаква работа, и после ще ви платят за работата, която сте свършили. Така те искат да бъдете свободни. Те казват: Труда можем да ви платим, но не можем да ви дадем даром. Те ще ви накарат или собата да им запалите, или друга някоя работа да свършите, но даром рядко дават. Религиозните хора могат да ви дадат понякога нещо даром, но умните хора всякога гледат да ви създадат някаква работа. Същото нещо върши и природата. Тя всякога гледа да

създаде работа на човека. Преди всичко човек трябва да има всичкото желание да работи. Никоя работа не може да се започне без мисъл. Никоя работа не може да се тури в действие без чувства. Никога не може да се направи една добра постъпка без воля. Три са факторите. Трябва да имаш една права мисъл в работата. Значи, ти трябва да имаш ясна представа за онова, което ще вършиш и можеш да го вършиш. Второ, ти трябва да имаш обич към своята работа. И най-после, ти трябва да имаш воля, да настояваш да извършиш това, което желаеш.

Казвам: В съвременния живот са останали наследствени черти, може от млекопитаещите, още от предпотопните времена. Понеже фауната тогава е била много богата с изобилна растителност и плодове. Всички тогавашни млекопитаещи са яли по цял ден без да си мисли и за някаква работа, за големи движения. Тогава те бяха много богати, но понеже трябваше да станат проводници на днешната култура, за да не се парализират мускулите им, изпратиха им разни паразити, като въшки, комари, и разни други насекоми, да ги безпокоят и с това да им създават работа. По този начин те махаха с краката си, с опашките си и ги туриха в действие. Същото нещо става и със сегашната култура, понеже съвременните хора са богати, ползуват се от благата на миналите култури, на предпотопните времена, то за да не се паразитира, изпращат им ред нещастия и страдания. Страданията и нещастията на съвременните хора не са нищо друго, освен паразити, които са турени за цел да поставят хората на работа. Че какви по-големи блага можете да искате днес? Ето, и най-бедният студент днес може да се запише в университета, след като е свършил гимназия и да следва каквото иска. Питагор например, е трябвало цели 20 години да чака докато го приемат в школата. След това цели 10 години е прекарал в Палестина, отдето отишел в Атина и образувал школа. А вие без да сте прекарали 20 години в чакане, щом свършите гимназия веднага влизате в университет и се ползувате от всички блага на университета. Едно време когато хората са имали толкова пречки, използуваха знанието, а сегашните хора като нямат пречки не използуват знанието, което им се дава. Днес знанието се използува много материалистически. Днес хората са убедени, че всичките блага (са) в материалния свет. До известна степен е така, но материалните блага са резултат на работата на хиляди и милиони същества, които са работили през хилядите векове насам. Вземете, например, разните скъпоценни камъни, разните метали и масла, които се намират в земята, това не са нищо друго освен богатствата на хилядите същества, които са

работили с векове преди нас. Казвате, че това са наши богатства. Да, но тези богатства не принадлежат на един човек. Те са общи блага и трябва разумно да се употребят. И после трябва да дойдем до основните идеи, върху които почива съвременният живот. Нека вземем, например, идеята за свободата. Върху какво почива тази свобода? Днес ако имаш пари, свободен си, ако имаш знания, свободен си, ако имаш здраве, свободен си. Ако нямаш пари, ако нямаш знание, не си свободен. Ако нямаш здраве, не си свободен. Така седят работите. Казвате: От какво зависи да нямаш пари? Или от какво зависи да нямаш знание? Ще кажете, че някои хора са по-надарени. От какво зависи човек да бъде даровит? Това зависи от миналите поколения преди него, които са се развивали, които са работили. Например, ако вземем практиката, която е проверена с научна теория, ще видим, че ако преди 20–30–50 и до 100 поколения дедите и прадедите на някой човек са водили един добър живот, работили са разумно, тогава и техните потомци ще имат един добре развит организъм, един подвижен ум, да могат правилно да се справят с противоречията на живота и да водят един добър живот. Ако пък повече от 50–100 поколения са водили един нередовен живот, и техните потомства ще имат един хилав организъм, и като влезете в света не ще можете да се приспособите към дадените условия, в които живеете. Ето, според еволюционната теория Дарвин се опита да обясни произхода на типовете, но не може напълно да обясни техния произход. Например, според тази теория, как може да се обясни произхода на заяка? Може да се даде някакво обяснение, но и то няма да бъде пълно. Дали това обяснение ще бъде истинско, то е въпрос. По какво стечение на обстоятелствата например, заякът е станал толкова страхлив? Как ще си обясните положението на жабата, която също е много страхлива? Някой път това се обяснява с крайно бедните условия на живота. Това може да се обясни и със закона на еволюцията. Това може да е правдоподобно, но съвременната наука не е засегнала същинските причини, които са задържали жабите в тяхното положение. Положението на жабата е една преходна форма. Положението на заека е също така една преходна форма. И много хора, макар че са излезли от формата на жабата, обаче, те се намират при ограничителните условия на жабите. Много хора са излезли от формата на жабата и на заека, но и до днес още са останали в ограничителните условия на жабата и на заека. Страхът не е излязъл от тях. Например, виждаме студенти, които са изучили добре материята, пред другите могат да я разказват, знаят я добре, но ги е страх от професора.

Като излезе пред професора, всичко забравя. Той знае всичко, но учителят мисли че не е учил. Те се намират в положението на онзи американски проповедник, който от погледа на една дама, забравил проповедта си. Той започнал да говори, развивал добре проповедта си, но в това време в стаята влиза една дама с черни очила, сяда на един от първите столове и го погледнала. Щом го погледнала, той забравил веднага проповедта си, и нищо не могъл да каже. Тъкмо се канел да се извини пред публиката, че не се чувствува добре и не може да продължи проповедта, когато в стаята влязъл един млад засмян господин и погледнал към проповедника. В този момент съзнанието на проповедника се прояснило и цялата му проповед се възстановила. Така той свършил проповедта си. Тогава той се обърнал към този млад господин и му казал: Господине, много ви благодаря, че ми помогнахте да завърша беседата си. Че как така? Аз нищо не зная, с нищо не съм ви помогнал. – Дали ти знаеш това или не, не е важно, но ти ми донесе беседата. Още с влизането си, ти ми донесе една нова светлина, която влезе в ума ми и ми помогна да завърша проповедта си.

Значи, има неща, които са необходими в живота на хората – това е правата мисъл. Правата мисъл е закон, който действува във всички хора еднакво. Никой човек няма право да се извини, че няма условия да мисли право. Това не е вярно. Може би някои хора да мислят така, но всякога законът действува. При всека една мъчнотия на човека, има нещо, което му показва пътя, по който той може да излезе от тая мъчнотия, от това положение. Разправяше ми един студент една своя опитност: Няколко дни наред решавам една задача и не мога да я реша. По едно време се обезсърчих, че не мога да реша задачата си. Легнах си вечерта неспокоен, недоволен, обезсърчен, но каква беше изненадата ми, когато сутринта ставам и виждам на масата решена задачата. Гледам как е решена задачата и намирам, че много лесно е решена. Чудя се кой може да е дохождал вечерта, още повече, че вратата на стаята ми беше заключена. – Значи, някой го е събудил през нощта, и той станал и сам си решил задачата. От невидимия свет го е събудил някой и той сам си е решил задачата. Та когато вий сте заняти с някой труден въпрос, можете да си легнете да спите преспокойно и като станете сутринта ще намерите задачата си решена. Ще кажете, че някой дух е дошъл и е решил задачата. Не, някой от невидимия свет го е събудил и му е показал как да реши задачата си. Та като се събудите сутринта и видите задачата си решена, благодарете на онзи, който ви е събудил през нощта да решите задачата си. Това показва, че

съществува вътрешен промисъл за всички разумни същества. От това гледище животът има друг смисъл. Днес ценността на хората не е толкова в телата им, които са нещо преходно. Утре човек умира и тогава тялото, както и знанието, което е имал, привидно изчезват, като средство, с които си е служил във физическия свет. От гледището на реалния свет, това, което изчезва, е преходно, и остава само онова, което е истинско. Тогава остава само същинският човек.

Сега има ред доказателства, които учените хора, били те вярващи или невярващи, ги приемат. Чрез тези доказателства те се убеждават, че има една разумност вън от физическия живот, в който живеем. Каква е всъщност тази разумност, те нямат ясна представа. Например, те нямат ясна представа какво е това същество, което в даден момент обгръща в своето съзнание цялата земя и вижда в къщи какво се прави. И това същество вижда всички живи същества по целия свет, разбира техните нужди и им помага. Това те не могат да си представят, не могат да разберат, каква памет е тази. За нас е трудно да си представим как човек може да запомни наведнъж около 1000 или две хиляди думи. Казваше се за един човек, че имал такава грамадна памет, че могъл да възпроизведе в обратен път 35-те думи, които прочели, и наистина не е лесно това нещо. Ние наричаме това нещо изключения, защото се намираме в пътя на отклоненията. Тази е причината, за гдето ние считаме тия неща като отклонения от нормалния живот. Ние виждаме, че сегашния човек не може да прояви своите дарби и способности, които са вложени в него. Човек е нещо повече от това, което знае и разбира за себе си. Всички хора, които правят опити и наблюдения из областта на магнетизма, а не на хипнотизма са забелязали особени прояви в човека, когато се постави в магнетичен сън от трета степен нагоре. Аз не говоря за хипнотизма като за един особен процес, но имам предвид магнетизма. Ако поставят човека в един магнетичен сън първа, втора или трета степен, той ще се намери в положение на илюзии, които са области на илюзии. Могат да кажат на този човек, че около него има вода, която той трябва да преплава или има една стена, която той не може да прекрачи, те ще се смеят около него, а той ще се мъчи да преплава водата, или ще се спре пред стената, която никаква не съществува. Обаче, щом мине от третата степен магнетичен сън нагоре, в четвърта или пета степен, той вече става господар на себе си, и никой не може да му заповядва. До третата степен другите могат да му бъдат господари и да го управляват, но като мине петата степен, той вече не се

подава на никакво магнетизирване. При това положение, този човек, който никъде не е учил, никаква медицина не познава, може да се прояви като най-опитен лекар. Достатъчно е да му представят един болен и той най-сполучливо да му определи диагнозата. Той ще каже, че този човек е заразен от туберкулозата на лявото крило, долу някъде, и ще му предпише лекарства, които ще действуват много ефикасно. Като се събуди от този сън, този човек е пак същият, какъвто е бил преди съня. Питам, как можете да си обясните това положение? Защо става така, то е друг въпрос, обаче, опитите, правени в това направление, показват, че в човека има способности и знания, които в даден случай могат да се събудят в него и отново да заспят.

Казвам: Лошите условия, при които съвременните хора се поставят и от които се оплакват, не са лоши условия. Това са възможности за развиване на по-възвишените човешки способности. Та всека мъчнотия на човека не е нищо друго, освен възможност да се развият в него възвишените му способности, да се събуди в него нещо повече от това, което обикновено проявява. Колкото мъчнотиите и страданията за човека са по-големи, толкова по-големи възможности се развиват в него, толкова по-големи възможности се събуждат в него за неговото развитие. Ако не беше така, тогава страданията и ограниченията щяха да бъдат безсмислени. Ако е въпрос само да страдаме, всяко страдание в човека се компенсира с това, че в него се развива една вътрешна способност, едно чувство, от което зависи неговото благо. Който не може да използува страданието, тогава в него се зарежда философията да може, колкото е възможно по-скоро, да се освободи от страданията. Всички можете да се освободите от страданията. – Кога? – Когато не носите тесни обуща, когато джобовете ви са пълни със злато. Всички можете да се освободите от страданието, но кога? – Когато главите ви са пълни със знание, да разбирате законите на природата, когато сте отлични гениални художници, че дето отидете, всичко можете да нарисувате. Всички можете да се освободите от страданието, когато сте отлични музиканти и знаете как да теглите лъка или да свирите на пиано и дето отидете, можете веднага да свирите. Сега ще дойде възражението и ще кажете: Възможно ли е това? Казвам: Единственото нещо, в което сегашните хора вярват, това са грамофонните плочи в света. Те са авторитети за тях. Във вестниците писаха, че някъде се отворила една школа за папагали, които се учили да пеят по грамофонни плочи, и по този начин искали да ги научат да пеят най-видните класически

произведения. Грамофонните плочи се въртят и по тях пеят папагалите. Публиката слуша как пеят папагалите. Един ден, когато папагалите се научат да пеят по грамофонни плочи, тогава ще започнат да ги учат да решават и математически задачи, да разискват по различни философски теми и т. н. Тогава вие ще се намерите в положението на един виден английски проповедник, който един ден отишел при един свой приятел и започнал да говори по някакви въпроси. В това време папагалът на приятеля му се обадил: Няма съмнение. Като чул това, той много харесал папагала и казал на приятеля си: Искам да ми продадеш този папагал. – Не ми се продава. – Не, продай ми го. Най-после приятелят му се съгласил и го продал за 250. Той плаща, взима папагала и го занася на жена си като казва: Имам един хубав папагал. Един ден той разправя на жена (си), че проповядвал някъде, но не могъл да изкара добре проповедта си. Това време папагалът пак се обадил: – Няма съмнение в това.

„Всеки, който слуша тези мои словеса“. Казвам: Ако ние трябва да се убеждаваме от съвременните папагали дали сме умни или не, и ако трябва да учим от съвременните грамофонни плочи, не зная де ще ни отиде краят. Не казвам, че това е лошо, но тази неразумна плоча не съзнава какво говори. Утре като се счупи тази плоча, нищо няма да стане от нея. И папагалът, който говори, и той е заучил всичко на грамофонната плоча и така говори, както плочите. Това показва до где е достигнал човек. Реалното в света седи на друго място. Реалното се отличава от преходното. Дали сте в реалното или в преходното, това се познава по две неща. Докато се смущаваш, ти си в преходния свет. Докато в твоята душа настане онази самоувереност, онзи тих мир и съзнаеш, че нищо в света не е случайно, а се направлява от една велика разумност, ти си в света на реалното. Разправяше ми един български офицер една своя опитност, която се случила във време на войната, която и до днес не може да си обясни. Един ден дивизионният полкови изпраща един български войник с някаква заповед до мене, а в това време сърбите стрелят със своите картечници и пушки, със своите артилерии. Този войник трябва да мине през този огън, но той си върви тих и спокоен. Като го видех, че иде, казвам си: Този човек ще го убият. Какво разпореждане му дал полковият, едва ли ще може да мине. Не можа ли да намери друг някакъв начин, а трябваше да изпрати този човек през огъня. Дадох и аз своето разпореждане на войника, който трябваше да се върне назад. Но войникът прие заповедта и тръгна спокойно назад. Нито един куршум не го засегна. И до сега не мога да си

обясня как стана това нещо. Казвам: Има нещо разумно, което ръководи съдбините на хората. Има хора, които не могат да умрат, това индусите наричат мъртва зона, в която огънят не действува. Те го наричат още закон на изключенията. От всички разумни хора се изисква да изучават законите на природата. Това показва, че има един общ Божий Промисъл. Не считайте, че този Промисъл е нещо механическо. Според този общ Промисъл всеки човек има свое местоназначение да функционира като един орган, като една клетка, на дадено място и при дадени условия. Докато ти се намираш на определеното място в своя организъм, ти си сигурен. Излезеш ли вън от своя организъм, и свободата ти се ограничава. Пръстът на човека е свободен, докато се намира на своя организъм, кракът на човека е свободен, докато се намира на своя организъм. Само по себе си човек е уд на един по-голям организъм. И Писанието казва: „Всички ние сме удове на един общ организъм“. Следователно, никой не живее само за себе си. Голямата погрешка в света се дължи на това, че ние мислим и желаем всеки да осигури своя живот.

Питам: Как ще се осигуриш с въздуха? Как ще се осигуриш със светлината? Как ще се осигуриш със светлината? Има една сигурност, в която човек е осигурен. Има една сигурност, в която човек трябва да се осигури, това (е) знанието, което човек трябва да придобива. В това седи всичката осигуровка. Да се разрешат мъчнотиите, да се разрешат причините на съвременните мъчнотии, които са в нашия индивидуален живот, в нашия личен живот, в нашия семеен живот, в нашия обществен и държавен живот, както и мъчнотиите, които се зараждат в цялото човечество. За всичко това има причини. Ние не сме пратени на земята да разрешаваме мъчнотиите на цялото човечество, понеже смисълът на тези мъчнотии е съвсем друг. Онези същества, които разрешават мъчнотиите на държавите, те мислят за това. Професорите от университета ще разрешат мъчнотиите в университета, а не децата, които играят на пътя. Мъчнотиите в една музикална академия ще се разрешават от преподавателите на тази академия. Няма да дойдат отвън хора да разрешават техните мъчнотии. Професорите от академията са авторитети за това. Следователно ние сме авторитети да разрешим своите мъчнотии. Представете си, че вие се намирате в една голяма мъчнотия и няма кой да ви помогне. Какво ще правите тогава. Един американец ловджия предприема едно пътешествие в Африка, с цел да улови нещо. Взима пушката си и тръгва. На пътя му се изпречва един голям лъв и се готви да се хвърли върху него. В това време

нямало кой да му помогне. Но той чува гласа на майка си, която в това време била в Америка. Тя му казала: В джоба си имаш една кутия с кибрит. Драсни една клечка и ще бъдеш спасен. Той механически бръква в джоба си, изважда кибрита, запалва клечката и я хвърля на земята. От клечката се запалва сухата трева на около му. И лъвът се уплашил и избягал. Така се спасил този американец. Питам: В дадения случай кой го спасява? Ще кажете, че майка му го спасила. Да, но майка му е в Америка. Спасила го е кутията кибрит, която била в джоба му. Той драснал една клечка, която запалила сухата трева и лъвът избягал. Така се спасил неговият живот. При това положение този американец нямал време да разсъждава, защото ако разсъждавал, лъвът щял да го повали на земята, и той ще изчезне. Питам: Когато в даден момент няма кой да ви даде един добър съвет, до кого ще се допитваш? Във всеки човек вътре има един авторитет, до който ще се допитвате, или пък до някой отвън. Няма някой от вас, който да не е имал такава опитност в живота си.

„Всеки, който слуша мойте словеса и който внимава“. Сега разбира се аз се обръщам към онези от вас, които сериозно искат да разрешат някои въпроси. Има въпроси, които в наше време няма да се разрешат. Ако седна да ви разправям как ще се оправи светът, няма нищо да се постигне. Каквото и да ви разправям, светът пак ще си остане неоправен. Сега светът не може да се оправи, както и да ви разправям. – Е, за в бъдеще поне. – Но оправянето на света в бъдеще, днес нищо няма да ви ползува. Светът днес ще си бъде такъв, днес нищо няма да ви ползува. Светът днес ще си остане такъв, какъвто е бил някога. Това ни най-малко не трябва да спъва. Вие трябва да работите за бъдещето. Такъв, какъвто е светът сега, той не може да се оправи. Този свет е като един параход, който се отправя към пристанището. Като стигне до пристанището, параходът ще спре там. Докато е в морето, параходът ще мисли, че има да пътува. Докато е във формата на параход, той ще мисли, че трябва да пътува, да стигне другия свет. Ще мислите в дадения случай какво можете да направите, докато стигнете до другия свет. В даден случай човек трябва да употреби онези способности, които са вложени в неговия ум. Ако някой отиде в Англия и знае 4–5 езика, той по-лесно ще си проправи път, отколкото онзи, който не знае никакъв език и сега започва да ги изучава. И с 4–5 езика пак ще ти бъде мъчно, но все пак има възможност по-лесно да си проправиш пътя. Да знаеш няколко езика, това са вече няколко способности, с които можеш да разполагаш. Например, някой е даровит по музика, или по изкуство, или по

скулптура, или по земеделие, или по някоя наука като ботаника или зоология, и като изпадне в трудно положение, той ще тури в действие една от тези свои способности, ще вложи всичкото си усилие в това което знае, а няма да мисли да купува лотариен билет, че дано спечели нещо. Лотарийният билет е една хазартна игра, я ще се падне нещо, я няма да се падне. С тези надежди вий ще се намерите в положението на онази млада дама – софиянка, която дохожда при мене преди 4–5 месеца да ме пита какво да прави с мъжа си. Женена била от преди няколко години. Имала две деца, но сега не можела да го търпи, не иска да живее при него. Казвам ѝ: Сега е вече безпредметно да ти давам някакъв съвет. Ако беше дошла преди да се ожениш, щях да ти кажа да не се жениш, но сега вече е късно. Защо не го обичаш? – Няма нищо интересно в него, цял ден седи като някой кюп. Казвам ѝ: Мене не ме интересува това, че сега седи като някой кюп, но как хареса този кюп преди да се ожениш? – Е, тогава беше търговец, имаше добро положение, а сега е закъсал, нищо няма. Аз съм чиновничка, аз работя, а той седи, няма пет пари в джоба си, аз не съм доволна от това негово положение, не зная сега какво да правя с него. – Сега няма какво да правиш, ще си го държиш като писано яйце. Виждам, че преди да се ожениш за него, ти си обичала друг. – Да, сега не мога ли заради него да напусна мъжа си? – Няма какво, ти си го обичай онзи, а пък си дръж този мъж. – Как така? – Аз нищо не ѝ казвам, но виждам, че ако тя напусне мъжа си, той ще я претрепа. Този човек е заинтересуван, ще ѝ каже: Значи, докато имах пари, добър бях, а сега, като осиромашах, вече не ме искаш. Той ще я претрепа. Друго разрешение не ти остава освен да си обичаш първия, когото си обичала, а да гледаш този и да останеш при него. Друг съвет не мога да ти дам. В дадения случай този съвет е най-практичен. Това не е най-доброто, не е най-умното, но в дадения случай по-добър съвет не може да ѝ се даде. То е относително добър съвет. Друг съвет не мога да ти дам, още повече имаш две деца с него. Той не е толкова лош, ще си го държиш – нищо повече. Такава ти е съдбата.

Сега да приведа този пример на вас на друг език. Всеки от вас има по два възгледа за живота. Най-първо вий сте (се) оженили за богатия, който сега изпадна. Същевременно вий имате един възлюбен – идеалния живот, и сега като сте закъсали с вашия стар живот, искате да го напуснете. Казвам: Дръжте се за стария живот, но обичайте новия, идеалния. Кой е старият живот? Старият живот е нашата плът, от която не можем да се освободим. Ако речете да се освободите от стария си живот, от вашата плът, вие ще

спрете своята еволюция и ще заминете за другия свят. Старият живот е нашето тяло, нашата плът, която не можем да пренебрегнем. Казвате, че не сте доволни от стария си живот. – Каквото и да е вашето тяло, какъвто и да е старият ви живот, вашето тяло, дръжте си го. Гледайте го като писано яйце, то има своите добри страни. При всички страдания, които може да ни причини нашето тяло, несъзнателно разбира се, ние с оглед на новото учение, към което трябва да се стремим, трябва да държим връзка с нашата плът, с нашето тяло и да го подкрепваме. Та един ден, като се освободим от него, да не се връзваме. Като дойдем при новите условия, кога ще бъде това не се знае, тогава ще постъпим много по-добре.

Казвам: Противоречията, които съществуват във вашия ум, старите възгледи, които имате, дръжте ги, но не изпущайте от предвид новите възгледи. Старите възгледи, своята плът, трябва да я възпитавате, да направите с нея каквото можете. Старата ви вяра, старото ви суеверие, мъчно можете да се освободите от тях, дръжте ги в себе си, но не изпущайте от предвид новата вяра, която сега иде, която сега прониква в душите ви.

Христос казва: „Какво ви трябва“. Понеже трябва да градите, Христос подразбирал онези, които съграждат. Христос турил това в минала форма, за това аз казвам: Животът, който градите, той ще се опита в бъдеще Градете върху тоя живот. Ако разумно градите, той в бъдеще ще се опита (да) устои и няма да фалирате, но ако неразумно градите, този ваш живот ще рухне. Тогава всички ще опитате резултатите на вашата работа.

„Всеки, който слуша тези мои думи“. Следователно казвам: Слушайте разумно, за да не се събори вашата къща.

„Благословен Господ Бог наш“.

Тайна молитва.

21. неделна беседа от Учителя, държана на 3 март 1935 г.

София, Изгрев

(Кишаво снежно време, влажно и облачно, вали по малко сняг).

И ОТИДЕ, ТА СЕ ПРЕДСТАВИ

Отче наш. „В Начало бе Словото“.

Ще прочета 15 глава от Лука. Ще се развеселя.

Ще взема 15 стих от прочетената глава: „И отиде, та се представи“.

Има два процеса в света: единият процес е на обясненията. Той е встъпителен процес. Когато ви се обясняват някои неща, ни най-малко не се предполага, че се разбират нещата, защото обяснението подразбира приложение. Приложението е това, което наричат опит, а опитът изисква един добър резултат. Можеш да направиш какъвто и да е опит, но ако нямаш резултат, опитът не е сполучлив. Добрият опит е добрият резултат.

„И отиде, та се пристави“. Та и хората понякога се представят, представят, кой от добра воля, кой от немай-къде. Който прави това без убеждение, той е в странство, далеч от баща си, заставен от условията да се цани някъде. Това още не значи, че си разбрал живота. Този млад син, който се представил, това означава още встъплението в неговия живот. Че пострадал, това още нищо не значи. Може да е пострадал един или два пъти, това още нищо не значи. Като пасъл свинете, които изяждали рожковите, ставало му жалко, че за него нямало, не оставало рожкови. Той казал: Да отида при баща си, поне с ядене ще бъда осигурен. Мнозина мислят, че младият син разбрал живота. Не, той още не е разбрал живота. Той съзнал само, че направил погрешка, съгрешил пред небето и пред баща си. Това е встъпление, обяснение, но доколко като слуга, ще изпълнява волята на баща си, това още е въпрос. Защо? Защото когато една жена се ожени за един мъж и след време го напусне, а после се жени за друг, въпрос е още, доколко ще живее добре с втория си мъж. Аз никога не бих се оженил за жена, която е напуснала първия си мъж, макар и да е светица, защото и себе си ще изкуша и нея ще изкуша. Има неща неподходящи в характера на хората. Двама души може да са добри, но не могат да живеят заедно. Сега всички мислят, че ако двама души по отделно са добри, че ще живеят добре помежду си. Не смесвайте нещата. Не мислете, че двама добри хора непременно могат да живеят помежду си добре. Най-първо вие не разбирате живота. Ако кажа, че не разбирате, ще ви огранича. Под

думата живеене, тази идея не е ясна в ума ви. Ако турите две дървета близо едно до друго, ще могат ли да се развиват? Те няма да имат сокове, с които да се хранят. Тези дървета трябва да се поставят на известно разстояние едно от друго, за да могат да възприемат свободно соковете от земята и да могат да приемат свободно слънчевите лъчи. Ако са близо едно до друго, между тях ще има известно стълкновение. Често в умовете на съвременните хора има нещо криво, не че те само са криви, но има една крива философия за живота, предадена от векове насам. Хората мислят, че ако са наблизо, ще разберат нещата по-добре. Не, не се приближавайте наблизо, стойте на известно разстояние един от друг. Много надалеч да сте е лошо, но и много наблизо да сте, пак е лошо. Ако един предмет е много надалеч, не можеш да го видиш ясно, но и ако е много наблизо, пак не можеш да го видиш ясно. Това е известен род разсъждения, които трябва да имате предвид, за да дойдете до новите положения. Вземете сега например, как седят въпросите с науката. Един математик ми казваше един ден: Аз искам да ми говориш на математически език, строго научно искам да ми обясниш нещата, а не на един прост, обикновен език. Иначе всичко е за мене празна работа. Казвам му: Прав си, това е по отношение на математиката на земята. Що се отнася до физическия свят е така, но що се отнася до органическия свет, до органическата математика, не зная какво можете да направите. Например, ако ви дам няколко клетки, едната от птица, другата от риба, третата от агне, четвъртата от човек, как ще можете да изчислите с вашата математика какъв ще бъде развоят на всека една от тия клетки? Можете ли математически да предскажете тия неща? Ето, големите съвременни астрономи могат да предскажат какво ще бъде, например, слънчевото затъмнение, но не могат да знаят какво ще бъде в продължение на 20 години. Те не могат да кажат нищо за живота на слънцето през няколко бъдещи години. Едно е важно, че всека мисъл трябва да бъде ясна и в количествено отношение. Защо? Защото всяко количествено отношение е в зависимост от едно силово напрежение, а всяко силово напрежение е в зависимост от една разумност, която направлява тези напрежения отвътре. Следователно, трябва да се вземе в съображение и мисълта вътре. Значи, имате формата, имате съдържанието, имате и смисъла на всяко нещо. Значи, трябва да имате три изчисления, които представят сложна работа. Сега, както и да разсъждавате, често вие казвате – това не се отнася до нас. Вий, които ме слушате тук, не сте светии, нито един от вас не е светия, но сте кандидати за светии. Не че

искам да ви обиждам, но казвам, че не сте светии. Защо трябва (да) кажа, че сте светии, да говоря нещо, което не е? Ако пък кажа, че сте (светии), ще направя друга погрешка. Че сте кандидати за светии, виждам по това, че като наблюдавам червея, който пълзи по земята, имам предвид, че той е кандидат за пеперуда. Че е червей днес, червей е, но че утре ще бъде пеперуда, това не мога да го откажа. Утре ще бъде кандидат за пеперуда. Няма да се мине много дълго време, и той ще стане пеперуда. Че днес не сте светии, това не е някакво голямо зло. И че един ден ще станете светии, няма да бъдете в по-добро положение, отколкото сте сега. Аз разглеждам нещата от становището на земята. Мнозина говорят за небесния живот. – Какво ще говорят за небесния живот? Ето, тази работа и за мене е малко неясна, защото сега съм на земята. Когато един кон е мършав, не го товарят с много товар. Лошо е, че е мършав. Той едва носи товара си. Нека се поугои, като се подобри положението му, всичко става за него по-добро. Положението му се подобрява и той започва да скача, да се радва. Питам: Каква разлика има между първото и второто положение на коня? Има разлика. В първото състояние ти усещаш вътрешно своята немощ и си казваш: Така е, щом съм един мършав кон, никой не ми обръща внимание, нямам никакво уважение и почитание. При второто състояние, ти усещаш една вътрешна сила, виждаш че можеш да риташ, да се браниш и казваш: Така е, щом съм угоен. Но като не знаеш как да се управляваш, ще те натоварят хубаво. Кое положение е за предпочитане? Разбира се, че второто. Нека да съм угоен, пък и макар, че хората ще ме натоварят. А пък като съм мършав кон, не мога да се освободя от това униние. Щом съм слаб и като снемат товара ми, пак едва ще се матохара. А като съм угоен, като снемат товара ми, хайде в гората. Сега ще направя един малък превод на тия две състояния. Според мене, човек, който не мисли, той е мършав кон, а който мисли, той е угоен кон. Мършавият кон малко знае, защото по-малко го товарят, но и угоеният кон, когото много товарят, и той не знае много. Но има една разлика. Според мен свободата е по-близо до умния човек, отколкото за онзи със слабия характер. Следователно, светията има преимущество пред обикновения човек. Светията, обаче, не е свободен. Щом стане светия, пращат го на земята да помага на хората. Като станете светии, вий ще бъдете превозни средства на другите хора на земята. Ще дойдете от небето, за да пренасяте. Вие мислите, че като станете светии, на ръце ще ви носят. Не, щом станете светии, ще ви впрегнат на работа. Ако ме чуят светиите как говоря за тях, и ако мислят като вас, те биха ме дали

под съд. Не искам да кажа, че светиите са коне, не искам да употребя думата кон, макар че тази дума има хубаво значение. Вземете например думата куче. Тя не е българска дума. Частицата „ку“ означава „искам“, а частицата „че“ – „да бъде“. Значи, да бъде това, което искам. Това значи думата куче. И наистина, каквото иска кучето, всякога се сбъдва. Кучето като започне да обикаля около господаря си, ту от едната, ту от другата страна, помаха с опашката си, помилква се, докато най-после овчарят го погледне и каже: Нямам много хляб, но понеже си добро, умно куче, ще ти дам. Отваря торбата си и му дава хляб. Казва: Умно нещо е кучето. Това, което нас ни заблуждава, това е формата на кучето. Кучето има една непрогресивна форма. Аз не бих желал да имам такава форма. В дадения случай, обаче, формата на кучето е на мястото си. Тя е една статическа форма, през която човек ще мине и ще остане. Няма да мине статическото положение на тази форма.

Понякога като искам да ви обясня едни неща, всякога се натъквам на други. И наистина ако искаш да изправиш хората от една погрешка, те ще се натъкнат на друга. В остров Цейлон се явила една мишка, която правила големи пакости на хората. За да се избавят от тази мишка, те пренесли фараоновата мишка от Египет в остров Цейлон. Действително, тя ги избавила от тази мишка, но после налетели на друга чума. Тъй щото, това, което в даден случай се освобождаваш, отпосле то става едно нещастие. Ще ви приведа един такъв пример: Вземете, например, една война, която се счита за избавление от едно нещастие на неприятеля. Две страни воюват помежду си, но след като свърши войната, дълго време се изисква, докато тия хора се освободят морално от убийствата, които са научили във време на войната. Колко време трябва да се мине, докато те създадат един нов морал в себе си. Хората, които са се научили да убиват, не мислят много, току вадят пищов. Ще кажат някои, че това са наследствени черти. Не, това, че хората се убиват показва известни придобивки, известни навици, които те са придобили във време на войната. Тези качества се предават вече като наследствени черти и в мъжете и в жените. Ето, жените, които минават за миролюбиви, които не са ходили на война, току някоя жена дигне дилафа, удари мъжа по главата, и той хване главата си и излиза навън. Тя казва: Да знаеш, че и аз мога да воювам. Аз превеждам този пример, за да изразя едно социално отношение. Казвате: Толкова ли са лоши жените, че могат да бият мъжете си? – Това са редки случаи. Аз не вярвам, че между вас има някой, на когото жената да е пукнала главата с

дилафа. С това не мислете, че визирам някого. Не, аз само изнасям един факт от социалния живот.

Разправяше ми един приятел една своя опитност. Един ден една котка влязла в къщата му и изяла сиренето му. Като видял това, той я затворил в къщи, искал да ѝ покаже как смее без негово позволение да пипа сиренето. В първо време тя се опитвала да излезе оттук оттам, но като видяла, че не може да избяга, тогава се опълчила срещу него, но така страшно, като че ли искала да му каже: Господине, аз ще ти покажа какво нещо е борба с една котка. Като видех това нещо, казах си: Няма да се излезе на глава с този дявол, но нека поне да отворя вратата. Отворих ѝ вратата и тя избяга навън. Видях, че ако още един момент продължи това положение, тя ще се хвърли отгоре ми с ноктите си и ще ме издраска. Спрях си и си казах на себе си: Тази работа ще се уреди. Като се опълчи котката срещу мене, тя искаше да ми каже: Слушай, аз и нокти имам, и живот имам, ходила съм на война, лесно ще се справя.

Казвам: Има неща в живота ни, които ние вършим по стечение на обстоятелствата, по стечение на условията и т. н. Питам: Кои бяха подбудителните причини, които заставиха този младия син да напусне дома на баща си. Нему се виждаше, че положението, което заема при баща си, не е толкова благоприятно за неговото развитие, за неговия прогрес. Но какво спечели, какво научи, като отиде всред света? Та у вас много пъти може да се роди желание да отидете в света. Не е лошо да отидете в света. Отлично е да отидете в света. Христос в тази притча е взел само отрицателната страна, която човек е видял в света. Светът не е толкова лош, както се е представил на младия син. Вие си представяте света едностранчив. Вярно е, че в света има големи съблазни, но светът има и своята добра страна. Този млад син можа да влезе в света, без да пада и става, без да се подава на своите другари. Нима всички хора в света само ядат и пият? Право е, че хората в света ядат и пият, но има такива, които и работят. Казвате: Това са светски хора. Това е отчасти вярно. Синът доби в света една отрицателна опитност. Той направи сравнението с любовта, която баща му даде и опитността, която придоби в света. Той намери голяма разлика между новия си господар, при когото се ценил, не се казва за каква заплата, но се казва в Писанието, че нямал даже рожкови да яде, понеже свините ги изяждали. Мене пък ми се вижда малко чудно, възможно ли е, след като се е оценил на работа, да пасе свините, че за него да нямало да яде и от рожковите, с които свините се хранели. Описанието е

малко пресилено. Може ли да бъдеш свинар и да не ядеш от рожковите, с които свинете се хранят. Трябва да се предполага, че свинете всичко изяждали, че за него нищо не оставали. Значи, свинете били по-сръчни от него. Но все-таки се пише, че храната, с която свинете се хранели, била неподходяща за него. Например, ако човек дълго време, около 5–10 години наред яде само боб, ще го хване подагра, тази царска болест. Но понеже тази храна била съвсем неподходяща за младия син, той съвсем измършавял, съвсем изпосталял и си казал: Ако още няколко години прекарам между свинете, всичко ще изгубя, ще изгубя живота си, без да спечеля нещо.

Сега да оставим този въпрос, да дойдем до нашия живот. Тези далечни неща, обаче, имат връзка с нашия живот. Какво е било в миналото, и какво ще бъде в бъдещето? Миналото трябва да бъде склад на опитностите, от които трябва да се ползуваме. Бъдещето трябва да представя новите условия, от които трябва да се ползуваме, а от настоящето трябва да се ползуваме сега. Та всека идея, която е дошла в тебе, първо трябва да знаеш, доброволно ли е дошла тази идея, или някак насилствено. Това всеки човек трябва да различава. Следователно, два вида идеи има в човека: едните са естествените идеи, те са като положението на (синовете), които са останали при баща си, а другите идеи са като синовете, които са напуснали бащиния си дом и отиват при тебе да се представят. Тези последните идеи ти се налагат, ти ги цаниш и ги пращаш някъде да пасат свините. Следователно, бъдете уверени в едно нещо: че тази идея, която ти пращаш да пасе свините, няма да се мине дълго време, тази идея ще напусне свините, и ще отиде при баща си. Самата идея ще те напусне – това трябва да го знаеш. Много идеи има, които като дойдат до вас, ще ви напуснат. Това показва другата страна, че вие не влизате в положението на тези идеи, да ги поставите на своето място. Аз пък намирам и още една страна, че този господар не е могъл да ги оцени. Той им казва: Ти като напусна баща си, и нас ще напуснеш. Оттук Христос даде един извод. Той изтъква две противоположни положения: от едната страна той изтъква свободата, която имал бащата да даде воля на сина си, да прави каквото иска. А от друга страна, той представя новия господар, при когото младият му син се ценил, но бил толкова скържав господар, че праща младия син да пасе свините. Но от тези две противоположни състояния в младия син се явява една нова идея. В него се явява чувство на смирение, и той казва: До сега като син не изпълних длъжността си, но сега ще отида при баща си, като слуга поне да

изпълня своята служба. Сега вече като слуга ще започна да работя. Докато беше при своя скържав господар, той си казваше: Докато съм при тези условия, от мене нищо няма да излезе: свинете ще си останат свине, рожковите ще си останат рожкови, но от мене нищо няма да излезе. Я да отида при баща си, да му работя като последен слуга. И като се върна при баща си той влезе в естествените условия, в Божествените условия, при които е поставен като човек. Съвременното човечество не разбира, че при баща си има един естествен живот. Защо? Защото преди всичко, той няма ясна представа за баща си. Това, което хората мислят, че е техен баща, това е само една трета от истината. Щом синът на един баща умира, той не му е баща. Щом дъщерята на една майка умира, тя не е никаква майка. За да бъдеш баща на един син, ти трябва да имаш власт над болестта на своя син. Когато синът се разболее, неговият истински баща трябва да каже: Стани синко, и синът трябва веднага да стане. Бащата трябва да каже на болестта да напусне сина му, и тя веднага трябва да си излезе вън. Когато дъщерята се разболее, нейната истинска майка трябва да каже: Стани дъще! – И дъщерята веднага да стане. И като каже на болестта да излезе, болестта веднага да напусне дъщеря ѝ и да излезе вън. Какъв баща и каква майка си ти, ако не можете да направите това нещо? То показва, че вие имате друг баща, при когото трябва да се върнете. Щом синът умира, това показва,че вий сте при онзи господар, ценени, при когото Бог ви е изпратил. При такъв баща синът всякога ще умира и ще напуща земята.

Сега у вас влиза едно противоречие, нали така? Понякога вие искате да умрете, защо? Това е състоянието на господаря, който има свините си у вас. Тази идея не е ваша. Вий нямата желание да умрете, но искате да се освободите по някакъв начин от несгодите на живота. Например, аз съм срещал мнозина, които са недоволни от живота, но не знаят как да се освободят. Ти можеш да се освободиш от несгодите на живота моментално, в една секунда, в една минута, в няколко часа, в един месец, или най-много в една година.

В една година най-много човек може да се освободи от трудните условия на своя живот. Не ти върви в училището, не ти върви в живота, не ти върви в музиката, не ти върви в изкуството, не ти върви и в семейството. – Как ще се освободиш от тези несгоди? – Ще отидеш при баща си и ще му кажеш: Татко, съгреших пред небето и пред тебе. Прости ме и ме вземи като последен слуга! Щом кажеш така, и всичко ще ти тръгне напред. Баща ти веднага ще заповяда да ти донесат новата премяна, да ти даде нова

дреха, пръстен на ръката, ще заповяда да заколят за тебе най-угоеното теле, ще те прегърне и ще те целуне. Това означават новите условия. Това е, което се влага в живота. Това е, което Христос е изказал с думите: Ако се не родите из ново, не можете да влезете в Царството Божие. Изново, разбира, ако не се родите от вода и дух. С други думи казано: Ако не си готов да напуснеш свините, ако не си готов да се разкаеш за всички свои глупости, че си изял всичко на баща си и си живял разпуснато, ти не можеш да влезеш в новите условия, ти не можеш да се родиш от вода и от дух. Ще кажете: Защо е необходимо това? Ако не се родите изново, ако не се разкаете, вие ще умрете заедно със свините, нищо повече. Можете да ми възразите, че толкова хора са почитани, че паметници им са направени. – Аз съжалявам всички хора, които имат паметници. Аз никога не бих желал да имам паметник. Сега не ви казвам на вас, вий да нямате паметници. Аз говоря за себе си. Аз бих желал да има(м) онзи паметник на живота; аз бих желал да имам онзи паметник на Любовта в моята душа, аз бих желал да имам онзи паметник на знанието, на Божията Мъдрост в своя ум; аз бих желал да имам онзи паметник на Истината, на свободата на своята душа, това е животът. Аз бих желал и като умирам пак да живея; като умра в една форма, да се явя в друга. Тъй щото като умирам на едно место, да оживея на друго. И като ме търсят хората на едно место, да ме намерят на друго. Така гледам аз на смъртта на хората. За мене смъртта е една съдрана дреха. Като умира човек, това показва, че дрехата се е съдрала и му дават нова дреха. Значи, дрехите умират, но не и човек. Човек никога не умира. Съдраните дрехи на човека го турят на страна, а сам човек никога не умира. Дрехите ту се раждат, ту умират. Тази идея може да не ви е ясна, но нищо от това. Ако искат да разберете всичко в музиката, то ще отиде, та няма да се види. Има някои работи, които не трябва да ги разбирате. Някой път професори по музика съзнателно ще ви лишат от самата музика. Когато искам да пея, понякога аз се освобождавам от всички правила на музиката. Понякога пея по всички правила на музиката, но когато искам да пея за себе си, тогава се освобождавам от всички правила на музиката, турям ги настрана. Когато пея за другите хора, тогава спазвам всички правила, всички тактове, една четвъртини, осмини, шестнадесетини и т. н. Спазвам всички повишения и понижения, спазвам всички смени на гамата и т. н. И в музиката има смени на настроенията, сменя се едно тъжно настроение с радостно или обратно. Като туриш един бемол, тъжното настроение се развлача. Много е мъчно в музиката да се предаде едно

настроение, главно страданието. Когато искаш да предадеш страданието чрез музиката, ще го развлечеш, докато го смениш. Страданието музикално може да се разточи, да се предаде легато. Затова именно, музиката представя едно действително лечебно средство. Тя може да разточи страданието. Като го разточи, тя освобождава човека. В това отношение се правят ред опити. Ако някога няма лекар на разположение, можете да викнете някой беден музикант да ви свири, но в музиката му да няма бемоли. Нека свири мажорни гами, като преповтаря често някои тонове. Каквато болест и да имате, ако пеете или свирите около половин час, болестта ви непременно ще мине. Музиката има свойство да изменя трептенията на тялото. Всека болест показва, че в човека има известно музикално понижение. То е под нивото на музиката. Болният не е разположен да пее. Ако болният не пее, той е осъден на смърт. Ако болният е склонен да пее, той има условия да оздравее. Има една статистика в това отношение. И наистина, ако убиете в човека желанието да пее, вие го осъждате на смърт. В него става понижение. Сам по себе си животът не е нищо друго, освен едно музикално изложение на Божествения живот. Сам по себе си животът е един музикален ритъм. Докато спазваме този музикален ритъм, ние живеем. Щом изгубим този ритъм, у нас идват всички болести. В това отношение ние трябва да препоръчваме музиката. Музиката е едно встъпление към онзи Божествен темп на музиката. От тази музика има и една по-висока стадия.

Та като ви дойде някоя болест, пейте, тананикайте за себе си. Изпейте тона до 50 пъти. Ако сте анемичен, мързелив или ленив, изпейте тона ре 99 пъти. Ако не обичате да мислите, изпейте тона ми 80 пъти. Ако сте малко разсеян, разточителен, не обичате материалните работи, изпейте тона „фа“ 75 пъти. Ако не обичате правото, изпейте тона сол 101 пъти. Ако не обичате изкуството и художеството, изпейте тона ла 110 пъти. Ако не сте религиозни, не сте набожни, а искате да станете такива, изпейте тона си 150 пъти. Това е теория, лесно се казва. Но има училище, в което човек се учи как да съчетава тия тонове. Има едно съчетание в тези тонове. Първо ще се пеят в тактове. Трябва да се знае какви ще бъдат интервалите между едните и другите тонове. После трябва да се знаят цели тонове ли ще се пеят или половинки, четвъртинки, осминки и т. н.

Сега това спада към една специфична област, която практически няма никакъв резултат за вас. Аз превеждам това само като факт в музиката. Ако вие прилагате всякога музиката така основно, вие ще имате възможност да

се лекувате може би 75 пъти повече, отколкото сега, ако не сте разположени музикално. За това, гледайте да имате едно оптимистично разположение. Оптимизмът се дължи на музиката. Сегашната музика е едно благословение за света. Аз бих желал за в бъдеще всеки дом да свири. Всеки трябва да свири на някакъв инструмент, бил той китара, мандолина, цигулка, цитра, кавал или най-после гайда, но всеки да свири. Ако няма никакъв инструмент, можете да вземете 10 чинии и на тях да дрънкате. Та сега научният извод: Ние се намираме в света и трябва да имаме ясна представа за него. Хората имат два възгледа за света. Според едни светът е една придобивка, и те се стремят да завладат света. И затова те цитират стиха, че Бог е направил света и дал власт на човека да го завлада. Но те са изпуснали от предвид по какъв начин може да се завлада земята. След като страда, Христос казва: Дързайте, аз победих света! Там не се казва, че Христос е завладял света, но се казва, че е победил света, а знаете каква история беше докато победи света. За да се завлада света, трябва да стане една война още по-страшна от тази, която сега се готви. Не е лесна работа да се завлада света. За да се победи света, трябваше да дойде един човек съвършен, като Христа, и без всякакви оръжия да го победи. Биха го, плюха го, туриха го на кръст и най-после той каза: Победата е моя. Как можаха да повярват, че този човек ще победи света. Кой би могъл преди две хиляди години да повярва, че Христос ще победи света? Кой би могъл да ви увери в това? Обаче, днес вярваме, че светът е почти победен. Светът не е завладян, но е победен. Под думата завладян свет разбираме такъв свет, в който да има ред и порядък, в който да влезе Любовта да управлява като закон. Едно от големите противоречия при създаването на света е това, че се явяват две противоположни течения. Така поне говори окултната наука. Аз ви предупреждавам в това, че е наполовина вярно, така да го знаете, за да имате възможност да си образувате ваше мнение по въпроса. Според едното течение, едни хора поддържат, че светът трябва да се управлява със строгост, със сила, а другите поддържат, че светът трябва да се управлява с мекота. Първата епоха от създаването на света беше епохата на мекото управление. Това бяха хората, които живяха в рая. Те управляваха за малко време и после казаха: Така не може светът да се управлява. Тогава им дадоха един закон, но те не го изпълниха. След съгрешаването на Адам и Ева, като видяха, че с мекота не може да се управлява, божествата от невидимия свет дадоха управлението в ръцете на онези, които казват, че с насилие, със строгост трябва да се управлява. И

сега целият свет се управлява от хората на втората категория. И тяхното управление е вече към края си. Те направиха много повече и по-големи погрешки от първите. Те сами видяха, че техните погрешки са десет пъти по-големи от тези на първите. И в едните има погрешки, и в другите има погрешки. И сега, това, което става в общия живот, става и в живота на всеки човек. Има едно противоречие в живота, което вие не можете да си обясните. Всички хора искат да бъдат щастливи, да бъдат богати, да бъдат учени, да бъдат добри.

Но те не разбират законите на живота, не знаят как може човек да бъде щастлив. Щастието е нещо велико. Дойде ли до щастието, човек трябва да бъде много умен. За да бъде щастлив, човек трябва да бъде нещо повече от светия. И светията не може да бъде напълно щастлив. Щастие има само при едно условие. Щастието е резултат на Божествената Любов. Като живее в тази Любов, само той може да бъде щастлив. Вие не трябва да разбирате тази любов, която сега живеете. Понякога ви отпуснат от Божествената Любов, само за няколко секунди или за няколко минути и след това прекъснат тока на тази Любов. И тук именно вий сте се излъгали. Като сте вкусили от тази Божествена Любов, вие сте се подмамили от нея, и заради нея сте влезли в човешкия порядък на нещата. Но това е само външно позлатяване. Съществата от невидимия свет, които са разумни, съзнателно са позлатили живота отвън, да ви подмамят с него, а отвътре са оставили горчивините. И всеки, който вкуси отвън живота, радва се, но като влезе малко по-навътре, веднага се натъква на горчивините и казва: Отвътре не е така. Да, отвътре не е така. Отвътре има горчивини, големи горчивини има. Не че животът е горчив, но има един примес горчив в живота, който произтича от съвсем други причини. Тази горчивина произтича от крайния егоизъм, от неразбиране на човешкото съзнание, от неразбиране на човешкия ум. От какво друго, ще кажете, но тази горчивина произтича от неразбиране на нещата. Вие си представяте, че разбирате нещата, но в същност не е така. Вземете, например, в България всеки българин мисли, че може да стане министър. Не е така. Да се мисли така, това е една глупост. Всеки мисли, че може да стане държавник, да управлява света. И затова всеки казва: Да стана един път министър, аз ще избеся всички, които не се подчиняват на моите заповеди. Това е второто управление, управлението с насилие. Не, светът така не може да се управлява. Светът така не може да се оправи. Които не разбират казват: Дърво, дърво на тези хора, няма какво да им приказваш. Наложи го, както

трябва и той ще мълчи. За да бъде държавник, човек трябва да бъде най-ученият в света. Той трябва да разбира дълбоко човешкото естество, човешката душа, човешкия ум, човешкото сърце, той трябва да разбира дълбоко неговите сили, да взима пред вид всички неща. Това, което сегашните хора търсят – свободата, тя не се намира така лесно. Каква свобода ще намерите? Свободата на едни хора е робство за другите хора. Свободата на богатия е робство за сиромаха. Свободата на един народ е робство за друг народ. Щастието на един народ е робство на друг народ. Това са видими противоречия, които съществуват при сегашния ред на нещата. Това е така, но има един изходен път. Ние мислим много криво, но ето къде е заблуждението. Дотогава, докато хората се намират в положението на гъсеници, всички листа на дърветата ще страдат. Не може на гъсениците да се проповядва никаква философия, че те не трябва да ядат листата на дърветата. Каквото да правят листата, винаги ще страдат от гъсениците. Но щом гъсениците се превърнат в пеперуди, тогава листата на дърветата ще се освободят от страданията си. В тяхната еволюция много въпроси са много правилно разрешени. В природата не е така, но тя ни е оставила тези процеси, за да видим, че има един път на разбиране на този прогрес. Обаче, прогресът на пеперудата е спрял. Като не може да прогресира така, тя снася яйца, завива се в какавида и след време отново се превръща в гъсеница. Тя се превръща ту в гъсеница, ту в пеперуда. Значи, ту зло има в природата, ту добро, но по този начин светът не може да се поправи. Какъв е законът, който трябва да извадите? Когато се намирате в неблагоприятни условия на живота, в положението на гъсеница, вие трябва да знаете, че има положение на пеперуда, можете да се превърнете в положението на пеперуда, да влезете в благоприятните условия на живота. Но ако не знаете как да използувате това положение на пеперуда, вие пак ще се върнете в първото си положение, в положението на гъсеница, и тогава положението ви ще бъде по-лошо, отколкото е било първото. Какъв е законът сега? За да се освободи от сиромашията си, сиромахът трябва да бъде трудолюбив, търпелив, в това седи неговото спасение. За да запази богатството си, богатият трябва да бъде щедър и чист. Кой може да бъде чист? Чист може да бъде само честният и справедливият човек. Аз тълкувам така чистотата. Според мене, чистотата е символ, емблем на справедливостта и на честността.

Така седи въпросът в моя ум. А щедрият човек е човекът на Любовта. Ти не можеш да бъдеш щедър, ако Любовта не е проникнала в твоята душа.

Ако си богат и искаш да запазиш богатството си, ти трябва да обичаш всички хора около себе си, да бъдеш честен и справедлив. Тогава всички хора около тебе ще се кооперират с тебе и така ще образувате една фамилия. Казвам: Всичките противоречия в света седят в частите. Това, което е законно за цялото, не е законно за частите. И това, което е законно за частите на един организъм, не е законно за целия организъм. Това, което е потребно за нас, не е потребно за Бога. И това, което е закон за Бога, не е закон и за нас. Това е един логически извод, за който се изискват дълги доказателства. Та затова много философски, богословски въпроси не трябва да се бутат. Например, ако някой ви пита какво е Бог, по този въпрос няма какво да се говори. Когато са ме питали какво е Бог, аз казвам: Вярвам в Бога, нищо повече. Но какъв е Той. Троеличен ли или едноличен? За да се избавя от този въпрос, казвам: Аз вярвам във всичките лица на Бога. – Ама той направил човека по образ и подобие свое. Аз вярвам в един Бог и във всичките му лица. Лицето е само отражение, не истинският образ. То е както, когато човек се фотографира, имате различни портрети от него, от най-ранната му до най-късната му възраст, на старини, но това още не е самият човек, това са неговите образи, негови отражения. В същност Бог има само един образ, а всички други образи, това са само негови отражения. Аз нямам нищо против отраженията, но за да имате ясна представа за нещата, вие трябва да имате поне три състояния, които аз обуславям така: Любовта е образ на Бога, достъпен за нас. Този образ е понятен за нашата душа и нашето сърце Образът на Мъдростта, на знанието е понятен за нашия ум, за нашата интелигентност. Образът на Истината, на свободата е достъпен за нашата воля, за нашата разумност в света. Следователно, в света има три Божествени форми, с които ние в дадения случай можем да работим: сърцето, умът и волята.

Със сърцето си трябва да работим с онези сили, с онези форми, с които Божествената Любов работи. Чрез ума си трябва да работим с онези форми, с онези сили, с които Божествената Мъдрост работи. И най-после чрез нашата разумност или чрез нашата воля, чрез най-висшето у нас ние трябва да работим форми с онези сили, с които Истината работи, с които свободата работи. Сега, това са само теоретически предпоставки. Сега, например, аз мога да ви говоря за музиката, колкото искате, но аз взимам музиката само като обяснение на нещата. Мога да ви разправям, че има ангелска, небесна или класическа музика. Казвате: Покажи ни коя е ангелската песен. Като почна да ви пея, казвате, че ние сме чували такава

песен. Ако ви запея една ангелска песен, вие ще се пренесете от този свет. Всички ще заспите, няма да остане никой в този свет. Но ако само ви разправям, ще кажете, че така пеят всички. Тъй, щото ангелска песен на земята не може да има. А така, донякъде само, може да се каже за някого, че пее ангелски, в най-слаба форма. Например, славеят пее донякъде ангелски. Аз съм чувал славеят как пее, но не съм го виждал, той се крие обикновено, и един ден го изненадах, като исках да видя как пее. Един ден издебнах един славей, както пееше. Гледам го, затворил очи, дигнал (главичката) си нагоре под известен ъгъл, пренесъл се, нищо не вижда и не чува. По едно време се стресна някак, видя ме и веднага се скри. Той се почуди как съм го видял. Като че искаше да ми каже: „Благодарение, че ме издебна, иначе никога нямаше да ме видиш.“ Казвам: „Голям певец си, хубаво пееш, по всички музикални правила.“ Казвам му: „Не се срамувай, хубаво пееш, такива трели аз не мога по никой начин да ги изпълня като тебе.“ После аз чета мисълта му: „Ти макар че си философ, но аз нямам на никого доверие, нямам вяра в хората.“ И се скри. Мене са ми разправяли много философски работи, но на никого не вярвам.

Сега, в това, което ви разправям за славея, аз внасям един човешки елемент. Какво мислеше в дадения случай славеят, това е друг въпрос. Аз никога няма да ви предам това, което той мислеше. Аз ви предавам всичко това, което не е. Това, което не е, то пък обяснява това, което е. Следователно, аз ви предадох точно това, което не е, зная, че не е така. Аз в себе си съм справедлив, зная, че не е така, но ако ви представя така както е, няма да ви обясня това, което е. Ето защо, аз трябва да представя нещата така, както не са, за да ви представя това което е. Как ще ме разберете сега? По-важно е за вас да разберете това, което е, отколкото това, което не е. Това не е лъжа. Представете си, че вземам един черен молив, нарисувам един черен човек и казвам: Ето един човек. Това вярно ли е? – Не е вярно. Казвам: Колко е красив. – Че каква красота има в него? Нарисувал съм един арапин. И при това всичко е нарисувано приблизително: Очите му, веждите му, клепачите му, не са такива, каквито трябва, и каквито са в действителност. Така ще разберете, че не е точно така, както е самият човек. Аз трябва да ги нарисувам както трябва, като жив, какъвто е в действителност. Ако ви представя и нотите така, аз ще ви обезсърча. Ако ви изпея една ангелска песен, вие повече няма да дойдете в събранието. Защо? Защото тази ангелска песен ще ви задоволи така, че повече няма да помислите за събранието. Следователно, това, което е, аз не искам да го

направя сега. Ето защо, ако искате да ви изпея една ангелска песен, аз няма да ви изпея, защото ще ви направя една голяма пакост. Вие дълго време ще бъдете щастливи, но понеже, това не е ваше положение, и понеже не знаете да пеете така, един ден вие ще паднете в едно положение много по-лошо, отколкото е сегашното.

За някои работи може да ви насърчи, но за някои може да ви обезсърчи. Ние говорим, че няма погрешка в света, на която да няма цер. Едно е важно да знаете: Има известни условия в живота, които човек не трябва да ги изгуби. Човек трябва да бъде трудолюбив за своето щастие. Човек трябва да бъде щедър за своето щастие. Човек трябва да бъде чист за своето щастие. Така той трябва да съедини качествата на сиромаха и качествата на богатия в едно, за да бъде щастлив. Богатството и сиромашията са два противоположни полюси на щастието. Човек никога не може да бъде щастлив, ако той не е минал през школата на сиромашията и през школата на богатството. Само при това положение човек може да бъде щастлив. Следователно, сиромашията и богатството са две училища, за да влезете в областта на живота, който носи щастието. Някой от вас ще каже, че е разбрал това нещо. – Аз още не съм го разбрал, че той ще го разбере. Пак ви казвам една истина, че не разбирам това нещо аз, но има неща в живота, които не могат да се предадат. Това значи, че не разбирам нещата. Разбирам ги, но те не могат да се предадат. Например, аз никога не мога с думи да ви предам Любовта. Мога да ви заразя с нея, т. е. думата заразяване не е хубава. Любовта може да се инжектира, Любовта може да се предаде чрез контакт и то не всякога. Всякога няма условия за Любовта. Любовта в живота се предава само при специфични условия. Любовта в живота се предава само при най-благоприятни условия, които съществуват. Ако тези условия не съществуват, Любовта не може да се предаде. Любовта може да се предаде в каква да е форма, но ако вие искате онази Любов, която повдига човека, тя си има специфични условия, при които може да се прояви. Всеки трябва да изучава живота, та като дойде този специфичен момент, това специфично условие, да може да се възползува. Ако ви се случи този момент да ви посети един, два или няколко пъти в живота ви, това е достатъчно. Ако използувате тези моменти, вие ще имате влиянието на Любовта. Достатъчно е веднъж да се запали този Божествен огън във вас и да не изгасва. Ако вий сте разумни, този огън няма да изгасва. В какво седи разумността? Сега, когато някой пее, вий му се смеете. Но и този, който се смее, и той не може да пее. Един пее, а другият

се смее, че не пее хубаво. Казвам: Започни ти да пееш. Той започва да пее, но и той не пее хубаво. Нищо не излиза. Казвам: И аз зная да пея, колкото двамата, но това не е пеене, според мен. Истинско пеене е онова, което може да отвори сърцето на най-големия скъперник банкер. И тогава ако аз отида и пея на банкера, няма да се явя с тази си брада. Защо? Защото банкерът може да се заинтересува само от две форми: едната форма трябва да представя млада, красива мома, подвижна, пъргава, с уста начервеничка, очи, които светят, ръце мекички, глас ангелски. Другата форма трябва да представя стар мъдър човек с ангелски глас. Като види младата и старата форма, банкерът трябва да остане доволен и от двете форми, и да знае, че може да вземе нещо и от младата, и от старата форма. Да се чуди как този стар човек е запазил гласа си, как нищо не е изгубил от хубавото, което е имал в себе си. За да го привлече, старият ще му изпее една песен, но така хубаво, че той ще поиска още една. Така щото, старият ще пее за младата мома, а младата мома ще пее за стария, за своя баща. И тогава банкерът ще разтвори сърцето си, ще даде колкото му искат и ще каже: Елате и утре пак да ми попеете. Това са фигури на речта.

Та в живота си ний трябва да знаем да пеем като младата мома и като стария, като мъдреца. Не се срамувайте да пеете. Ако си стар, пей на банкера за младата мома, да отвориш сърцето му. Ако си млада мома, или ако си млад момък, не пей за себе си, но пей за майка си и за баща си, които са те родили. Той ще каже: Я ми попей още веднъж за майка си и за баща си. Следователно, мъдрецът трябва да пее за младата мома, а младата мома трябва да пее за баща (си) и за майка си. Това е хубавото пеене в света.

Стига ви толкова сега.

„Благословен Господ Бог наш“.

Тайна молитва.

22. неделна беседа от Учителя,
държана на 10 март 1935 г.

София, Изгрев

(Хубав слънчев ден. Не е студено. Вън е още снежно.)

БЛАГОПРИЯТНАТА ГОСПОДНЯ ГОДИНА

„Да проповядвам благоприятната Господня година.“

Отче наш.„Изгрява слънцето“.

Ще прочета няколко стиха от 4 глава от Евангелието на Лука, от 14 стих надолу. „Духът Божий“.

„Ще проповядвам благоприятната Господня година.“ – 19 стих.

Има две положения в живота, които човек всякога трябва да държи в ума си, ако иска правилно да разрешава въпросите на живота. Има един установен ред на нещата в природата, който е независим. А има един ред, който ний сега установяваме, той е отчасти животът, който ние сега живеем. Ние сега учим този ред. И по причина на неустановеността на този ред ние постоянно се усъмняваме в установения ред, който съществува в природата. Не е въпросът да се доказва, че има такъв установен ред на нещата. Защото, ако такъв ред не съществуваше, никакъв живот не би съществувал. Ние сега се поставяме на една основа, която е на посока, не знаете какво има да ви се случи. Всеки може да постави едно възражение на това положение. Защо именно, той не знае нещата, не знае какво има да се случи. – Това е много естествено. Нима малкото кърмаче, което майката (повива), дава му мляко, грижи се за него, пита майка си защо го гледа? То нищо не знае, защо го гледа майка му, защо толкова се грижи за него. То даже не знае какви отношения има между майката и него. Като израсне, тогава вече то започва да разсъждава. В някои отношения ние мязаме на такива малки деца, в следствие на което не съзнаваме този установен ред на нещата. Щом не го съзнаваш, ти си дете още. – Ама аз не разбирам тези неща. – Дете си още. – Един ден ще ги съзнаеш, ще ги разбереш. Това, което не разбираш, ни най-малко не показва, че в него няма никаква разумност. Дете си още, не си дошъл до тази фаза. Обаче, има някои души, които са напреднали. Англичаните казват: Пекансил – това показва, че ние имаме изработен възглед за нещата, че искаме и в живота ни да върви така, както сме намислили. Всеки човек иска да бъде щастлив, без да знае на

какво се основава неговото щастие. Щастието на цялото човечество се гради върху нещастието на всички растения, животни, млекопитаещи. Ние се храним от тия растения и млекопитаещи. Всички живи същества на земята, с малки изключения, са нещастни. Ние говорим за свобода, за това, за онова, но всички пъшкат под тежестта едни на други, навсякъде съществува робството. И всички казват: Защо съществува тази голяма неправда в света? Кажете ми де е правдата в света? Както и да се изяснява, въпросът си остава все един и същ, т. е. въпросът си остава такъв, какъвто си е. Този въпрос не трябва да се изяснява, защото ще се породят спорове, понеже едни поддържат едната страна, другите поддържат другата страна. Ако речете днес да обясните истината, вие ще станете еретик. Ако искаш някога да докажеш истината, ти ще си създадеш голяма беля. Ако влезеш в съдебната зала да свидетелствуваш, че еди-кой си има да дава на еди-кого си, на едного ще угодиш, на другиго ще станеш неприятел. Като защитаваш един народ, ще станеш враг на друг народ. Българите, които взеха участие в Тройния съюз, станаха неприятели на Франция, на Англия, на Америка. Те и до сега още минават за неприятели, приятелството още не е установено.

Сега това са общи положения. Че хората са се били, това нас не ни влиза в работата. Че хората са се били през 1914 година, за това няма какво да се говори. Че някой се е напил, това е негова работа. Че някой не вярва – това пак е негова работа. Ние не трябва да се месим в чуждата работа. Нали говорим за свободата. Всеки има право да вярва в каквото иска. Тогава нека внесем едно общо верую. Дотогава, докато човек държи едно верую само за себе си, ние не трябва да се месим в неговия живот. Той си държи това верую за себе си, колкото и противоречиво да е това гледище. Обаче, щом почне да го налага на другите хора, които също си имат свое верую, те почват да го ограничават. И тогава казват, че това е неверотърпимост. Следователно, противоречията в живота се дължат на неверотърпимостта. Сега ако река да обяснявам тези работи, за пример, да речеш да уреждаш работите в едно семейство, ако станеш приятел на мъжа, ще станеш враг на жената, или обратно. Едновременно на двамата не можеш да бъдеш приятел. Ще спорят едно семейство мъжът и жената кой от двамата да управлява. Този спор естествено изпъква, защото в един дом все трябва да управлява един. Днес минава за меродавно мнението, че мъжът трябва да управлява. На какво основание отгоре? Че така било писано. Когато бащата роди няколко деца, какво трябва да ги прави? Каква нужда има бащата да

управлява децата си? Това може да е малко противоречиво. Казвате: Ами нали този баща трябва да управлява децата си? Когато един механик направи един часовник, как го управлява? Той направи часовника и часовникът го слуша и върви, според както го е направил. Часовникарят казва: Ще вървиш така, както ти заповядвам. Вземе го някой, навие го, но после му вижда погрешката. Това изкуство хората не го знаят и не могат правилно да го прилагат в живота си. Бащата всеки ден навива сина си: навие го, подир малко той тръгва назад. Пак го навие, той тръгва напред. Цял живот го курдисва работата,........... Това показва, че хората имат отношения помежду си, но те трябва да знаят какви са първичните им отношения. Ти имаш два крака, но трябва да знаеш, че имаш отношения към краката си. С тези крака ти трябва да се обхождаш разумно и да им заповядваш разумно, защото ако не им заповядваш разумно, един ден те могат да се откажат да ти служат. Кракът ще каже: Не се мърдам от мястото си. Какво ще правиш тогава? Кракът казва, че не се мърда. Един ден и стомахът може да откаже. Туряш му храна, той се отказва, не иска да работи. Можете да викате, колкото искате лекари, но какво ще правите? Стомахът е господар на положението. Човек трябва да знае разумно да се отнася. Казвам: От хиляди години хората все оправят света, но светът и до днес още не е оправен. Целият свет не е нищо друго, освен поправи и изправления, за което съществуват само правила и закони. Ако проследите цялата история на човечеството, ще видите, че тя е пълна само със закони и правила. И при всички тия правила, има нещо в живота, което куца. Животът, т. е. онова, което куца в живота, куца по единствената причина, че в света има два порядъка, единият порядък аз наричам Божествен, в който е щастието на живота. Другият порядък е нашият, човешкият. Има неща, които принадлежат на Божествения порядък, а има неща, които принадлежат на човешкия порядък. И ако нашият живот куца, куца по единствената причина, че човешките работи са влезли в Божествения порядък, в следствие на което спъват живота. Те спъват Божественият порядък да се прояви. И за да се възпита един човек, изисква се нищо друго, освен да се извадят настрана човешките работи и да се остави само Божественото да функционира. Или другояче казано: Извади калта, праха от часовника. И тогава, такъв, какъвто е направен от природата, той ще върви по-правилно. Щом влезе прах в часовника, той престава вече да върви.

Сега например, аз съм слушал мнозина да говорят за Любовта. Какво

ще говорите за Любовта. Любовта не е нещо, за което може да се говори. Любовта само на опит се доказва. Да доказва някой цел час какво нещо е Любовта, то е все едно да доказва някой какво нещо е огънят. И цел час да доказва, нищо няма да докаже. Имате студ 25 градуса. Какво ще доказвате, какво нещо е студът? Или какво ще доказвате, що е топлината? Казвам: Запалете огъня – нищо повече. Направете опит – запалете огъня – нищо повече. Тогава вие ще мязате на онзи турчин, който казал, че като бил в Багдад, прескачал трапове, дълбоки и широки 20 метра. Това говорил като се върнал в България. Тогава му казвали: Прескочи и тук един такъв трап, и тук има трапове по 20 метра широки. – Тук не може да се прескача, хавата не е такава. За всяко нещо трябва да се съкрати времето. С една кибритена клечка може да се запали огънят. След като се запали огънят и стаята се стопли, тогава може да се говори върху запаления огън. Ние сме на земята, а говорим за Любовта. Земята е място за безлюбие. И хората умират по единствената причина, че на земята няма Любов. Впрочем, прониква малко Любов на земята, но не е достатъчно, вследствие на което хората умират от безлюбие. Който има малко Любов, според Любовта може да живее 10, 20, 50 години и после умира от безлюбие.

Най-първо младият момък се въодушевява от своята възлюблена и казва: Намерих своята възлюблена. И младата мома в първо време се въодушевява. После се явява едно малко съмнение, и тогава като се роди едно дете, бащата в него вярва, на него разчита. Роди се друго дете, майката на него разчита. Тогава бащата и майката казват: Да ни поживи Господ децата. Синът става на 21 година и гледаш този син вече става разсеян, умът му не е в къщи. Този същият син, който по-рано прегръщаше и целуваше баща си, сега вече е станал самостоятелен, не го слуша, иска да бъде свободен. Излиза навън и бащата казва: Този син е станал някак особен. И с дъщерята се случва същото. По-напред е била весела, радостна, слушала е майка си, но сега започва да ѝ се сопва. Сега седи замислен като философ. По-напред ходеше по съветите на майка си, а сега е самостоятелна, започва да пише поезия. Като напише своята поезия, отиде и я прати на пощата, и виждаш, че наскоро излиза нейната поезия, нейното писмо във вестниците. Явила се критика, че писмото не било написано, както трябва. И след това отново пише тя. Това са неща, които стават в живота. Всеки може да ги приведе. Няма някой от вас, който да не е правил тези неща. Те са известни на всички ви. Едно нещо не ви е известно. Вие още не сте опитали, какво нещо е Любовта. Аз ще бъда много благодарен,

ако дойде при мене и ми я опише само с три думи. Аз ще му дам един подарък, една премия от десет хиляди лева. Който може да ми опише Любовта само с три думи, той още сега ще получи тази премия, този чек от десет хиляди лева. А тъй, да ми разправя за Любовта, че сърцето му горяло. Че и преди да е любил, сърцето му пак е горяло. Ама топло било сърцето му. Че и една кола, която се движи, пак топла. И колата, която върви по пътя, се стоплила, но ни най-малко тази кола не се е стоплила от Любовта, тя се е стоплила от зор. И в Любовта някой път има топлина, съвпада се. Доколкото знаем, понякога Любовта прави хората много студени. Ти обичаш някого, а той обича да попийва винце. Ти му казваш, че той трябва да се откаже, а на него сърцето му се стега. Казваме: Че ако обичаш някого, каквото ти поиска, ти трябва да му го направиш. А не, ти не можеш да обичаш един човек, който не те обича. Едно задължение има в света: ти не можеш да обичаш, докато не те обичат. Следователно, когато говорим за Бога, Той е идеал за нас, понеже преди ние да сме го обикнали, Той ни е обикнал. Следователно Той е идеал за нас, който ни показва как трябва да обичаме. Вън от този идеал ние не знаем как да обичаме. Затова, именно, ние не обичаме по същия начин, по същия идеал, както Бог обича. Както Бог те е обикнал, по същия начин, по същия метод, по същата линия ще обичаш и ти – така върви.

Сега, аз не казвам, че Любовта у вас не действува. Действува Любовта, но аз говоря за онази Любов, в която смъртта е изключена. Аз говоря за (Любовта), която действува в един живот, в който смъртта е изключена. Има една любов, в която смъртта е по-силна от самата любов, а тя прекратява отношенията на хората, пък има и един живот, дето Любовта царува. Там вече смъртта се изключва. Следователно, когато хората на земята се борят, те се борят съзнателно или несъзнателно. Това се забелязва в целия органически свет, растителното царство, животинското и човешкото царство. Единственият стремеж на всички същества е да проникнат от живота на ограниченията към живота на свободата, или както аз наричам, да минат от временния живот към вечния. Това са неща смъртни, или както аз ги наричам, неща или живот, в който кракът на смъртта не влиза. А щом смъртта не влиза, там човек е свободен, няма никакви страдания, никакви лишения, никаква сиромашия, никакви ограничения. Там е животът на вечната радост, на вечното щастие, дето човек знае как да живее. Често се казва, че животът без страдания не може да бъде разбран. Да, но има едни страдания сладки, а има едни страдания

горчиви. Горчивите страдания тровят живота, а сладките страдания продължават живота. Има едни мъчения, които са сладки, има едни мъчения, които тровят човека, които го уморяват. Аз правя това разграничение. Питам: Ти от кои мъчения и страдания имаш – от сладките или от горчивите? Ако са от горчивите, гледай да се освободиш от тях, колкото може по-скоро. Ако са от сладките, гледай по-скоро да узреят плодовете им. Всеки човек трябва да има нещо, на което да се опира. Ти живееш в един народ и зад тебе седи този народ като една идея, ти си готов да направиш за него всичко. Каква е истинската мярка? Един ден ти направиш някаква погрешка по отношение на този народ и избягваш, отиваш в друга държава. Този народ не те обича вече. Какво ще правиш тогава? Като отидеш в друг народ, може да бъде той Англия, Германия, Америка, и тогава този народ ще те приеме, ще се претопиш постепенно в него и ще станеш негов поданик. Ти вече няма да милееш толкова за българския народ. Питам, кое е онова, на което трябва да вярвате? Не че сега ще го научите това нещо, но всеки човек има едно правило в себе си. Природата е вложила това правило в него, да знае на какво в себе си да разчита. И всичко трябва да е насочено към това правило, то да се прояви. А по въпроса как трябва да се живее, това всеки знае.

Един художник рисувал един американски милиардер и като го нарисувал, той го запитвал: Какво трябва да направи човек, за да стане такъв милиардер? Милиардерът му отговорил: Ако човек получава седмично десет долари, два долари непременно трябва да отдели. Десет долари правят наши 800 лева. Ако започва да получава по 20 долари седмично, тогава той ще трябва да отделя по четири долари настрана през седмицата. Като дойдеш до положението да получаваш 120 долари седмично, тогава ще отделяш по 40 долари на седмицата. Така ще забогатееш. Онзи автор, който дава този пример, според мене, трябва да е скрил нещо. Въпрос е дали той така е забогатял. Един математик решавал следната задача. Влагат се в банката 25 стотинки, от времето на Христа до наше време, значи за две хиляди години, като взимал предвид и сложните лихви, които се падали на парите. Като направил изчисленията, той намерил една грамадна сума, за която казват, че ако нашата земя беше цяла от злато, надали би се изплатила тази сума, в която се превърнали тия 25 стотинки в продължение на две хиляди години. Този математик отишъл още по-далеч. Той казвал: Ако всека минута падала в банката по една такава земя, като нашата, но направена от злато, то едва в продължение на

девет години ще се изплати тази сума, на която са възлезли 25-те стотинки, внесени в банка от времето на Христа до наше време. Това е вярно по отношение богатството на човека. Богатството на човека зависи от неговия ум. Човек, който няма богат ум, нито богато сърце, той никога не може да бъде богат. Всички хора са богати по ум и по сърце, но не употребяват своето богатство. Със своя ум и със своето сърце, човек може да развали своето щастие. С една дума само ти можеш да затвориш своя път и с една само можеш да отвориш своя път. С един поглед само ти можеш да отвориш пътя си, и с един поглед само ти можеш да затвориш пътя си. Не знаете ли, че ако кажете една дума на някой човек не на място, той не може и двадесет години да я забрави. Питам: Как ще се възпитаме ние, как ще се възпитат хората? Най-първо човешкото сърце трябва да се освободи от всички непотребни човешки желания. На второ място, човешкият ум трябва да се освободи, от всички непотребни човешки мисли. И тогава човек трябва да остане да функционира само с ония Божествени мисли и желания, с които се е родил, а не които са се натрапили от после. Онези от вас, които искате да разбирате живота, така трябва да го разбирате – друго разрешение няма. И вие можете да четете, колкото автори искате, пък и аз съм чел разни учени и философи, но до сега нито един от тях не е дал правилно разрешение на сегашната криза, която съществува в света. Както се е родил този свет, така и ще си умре. Този свет е непоправим, този порядък в света е непоправим – нищо повече. Да му турят каквато искат система, да му проповядват каквото учение искат, да му поставят каквато и да е религия, сегашният ред на нещата е непоправим, сегашният свет е непоправим – нищо повече. Така седи въпросът. Това е един кораб, в който сте влезли и вие ще се молите на Бога да излезете благополучно до брега. Ако можете да излезете благополучно до брега, после ще се пазите, кракът ви втори път да не стъпва в него. Ако се качите на един модерен параход, разбирам.

Казвате: Ама ние трябва да вярваме. – В какво трябва да вярвате? В това, което хората са направили ли? Или в съвременните аероплани ли трябва да вярвате? Че утре тези аероплани ще почнат да снасят своите яйца, големи от по 25 килограма. Като избухнат тия яйца и се излюпят сума хора ще изпоядат. Има един съвременен английски параход, който българите наричат дръндаут. Тази дума не е права, тя е образувана от „друт“ и „днът“, което значи: не се страхувай. Ние го казваме неправилно. – Дръндаут. Ний сме изопачили нещата в тяхното значение. Но да оставим

тези неща на страна. Но и при съвременното възпитание на човешкия ум, пак има неща, които са изопачени. Например те говорят за усет на човешкия ум, но не могат точно да го определят. Какъв усет има човешкият ум? За да се произведе един усет, трябва да се тури на ръката поне една трета от тежестта на самия предмет. За да произведе втори усет, трябва да се постави на ръката тяжест две трети от дадения предмет. За да произведе трети усет, трябва да се постави три трети от тежестта на този предмет и т. н. И ако така се увеличава тежестта на този предмет върху ръката, най-после ще се дойде до положение, когато ръката на човека съвършено ще отмалее и той почти няма да усеща никаква тяжест. Сега да разберем закона. Какво означава една тяжест? Когато имате една трудна задача, това е една тяжест във вашия ум. Да кажем, че сте се справили с тази мъчнотия. След това, при втората мъчнотия вие трябва да прибавите още една трета от тежестта на мъчнотията, която сте имали по-напред. Ако при първото разрешение на задачата сте имали десет мъчнотии, при второто разрешение ще имате 12 мъчнотии, с които трябва да се справите. При третото разрешение на задачата мъчнотиите ще се увеличават. Законът е верен във всяко отношение. Имате едно малко дете. Първо това дете се храни с млеко. Колкото повече расте това дете, съобразно с растенето, се увеличават и разноските. Пропорционално на неговото растене се увеличават и разноските около него, увеличават и мъчнотиите около него. Та мъчнотиите, които ние срещаме в живота си зависят от нашето растене. Колкото повече израстваме, толкова и мъчнотиите се увеличават. Вземете запример, една мома се оженва за един момък и момъкът си прави илюзии, че тя ще го обича. Понеже Любовта е в прогресивен процес, момъкът трябва да знае, че тази любов постепенно ще се измени. Аз казвам на този момък, че най-много след една–две, или три години тази любов ще се измени, тя ще се намали, с една трета от първоначалната. След още три години, тази любов ще се намали с още една трета, докато най-после нищо не остане от нея. И този човек се чуди какво стана с любовта, коя е причината, че я няма. Този мъж ни най-малко (няма) предвид, че тази жена има в себе си способности, чувства, желания, на които и тя трябва да даде ход да се проявят, да се развият. Той мисли само за себе си, без да подозира, че тя не е създадена само да му готви. Тъй не влиза в положението ѝ. Нищо не ѝ плаща, а само изисква от нея. Той казва: Моята женица. Така я залъгва той с това онова, докато един ден каже: Не мога да се залъгвам така.

Ако хората вървят в този път, те ще замязат на онзи руски княз, който се оженил за една бедна, но благородна рускиня, която мислила, че като княз той е богат, има пари на разположение. Като се оженили първия ден, той казал: „Ну, поцелуемся!“ Целували се. Така се целували ден, два, три, най-после тя огладняла. Казала му: „Хляб ми се яде, гладна съм.“ – „Ну, поцелуемся!“ „Поцелуемся“, но целувките без хляб не са приятни. И наистина, ако се разгледат целувките така, както са в природата, в тях има нещо мощно, нещо силно, с всека целувка, която майката дава на детето си, тя влага в него сила, живот. Животът на детето зависи от целувките, които майката е дала на това дете. Колкото повече една майка е целувала детето си, толкова повече живот е внесла тя в него. Аз не съм за това другите хора да целуват децата. Това може да става в много редки случаи. Ако аз бих имал дете, не бих позволявал другите хора да го целуват. От целувките на майката зависи животът, който е вложен в детето. Аз говоря за една майка, която е на място, а не за онази майка, която съжалява, че е родила това дете. Аз говоря за онази майка, която, като погледне детето си, радва му се, защото между нея и детето има тясна връзка. И тогава животът на това дете се увеличава от целувките на майката. Целувката не е нещо празно. Целувката на един момък, непременно трябва да предаде нещо на момата. Ако момъкът не може да предаде живот на момата, по-добре да не я целува. Казано (е), че трябва да се целуваме. – Може да се целуват хората, но ако тяхната целувка предава нещо, живот трябва да предава. Казано е при това: Даром си взел, даром трябва да дадеш. Ако не можеш нищо да дадеш, тогава нито ще искаш да те целуват, нито ти ще целуваш – нищо повече. Аз не говоря за онази традиционна целувка, каквато е в Русия. Там като се срещат, особено на Възкресение, на Великден, всички се целуват. С това те искат да покажат, че и богати, и сиромаси, и учени, и прости, са равни помежду си. Но това равенство трае само един ден. На другия ден няма никакво равенство. Щом това става по традиция, по навик, въпросът седи малко по-другояче.

„Господнята година“. Това са най-благоприятните условия, при които човешката душа трябва да расте и да се развива. И вие трябва да знаете, че всички обществени, всички социални, всички общочовешки задачи, които съществуват в света, до известна степен зависят от онези задачи, които ние разрешаваме в себе си, понеже цялото човечество, това са разумни души, свързани в едно цяло. И тогава казваме, че целокупният живот на цялото човечество зависи от развитието на всички души. Ние казваме, че един ден

човечество ще се поправи. Когато великото съзнание, когато тази светлина проникне в умовете на всички души, тогава всички хора, цялото човечество ще се разбере помежду си, ще се поправят. Същият закон се отнася и до народите. Тогава и техните чувства и способности ще назреят и хората няма да имат нужда да се убеждават дали някой говори право или не. – Няма какво да ви убеждавам дали говоря право или не. Всички вий трябва да чувствувате това. Като ви погледна само, аз зная вече дали вий ме слушате или не и как ме слушате. В дадения случай, когато говоря, аз говоря по съвсем други съображения от тези, които вий предполагате. Казвате: Трябва да се говори. – Да, понякога човек трябва да говори, той е като един извор, който излиза от планината, и трябва да има място да мине. Той може или да заобиколи, или да върви направо, а може да прави и много извивки. Най-после, той трябва да се върне пак в морето. Ако този извор не извира, той ще се подпуши и ще образува голямо езеро. Така ще се създадат големи злини на хората. Естествен път е всеки човек трябва да говори. В света има едно положение, което не е естествено. Знаете ли кое положение не е естествено? – Това е положението на пороите. Има някои долини обрасли с трева и като минат пороите през тях, образуват голяма кал. След няколко часа всичко изсъхва. Но от такова говорене трябва да се пазите. Такова нещо са пороите. Но всички трябва да дойдете до естествено положение, дето се развиват човешките чувства. Човешкият ум трябва да дойде на помощ. В какво отношение то трябва да дойде на помощ? Ако във вашия ум дойдат трезви мисли, вий винаги ще можете да се съедините с разумните хора. Мога да ви преведа ред примери за това. Съществуват даже и статистики по този въпрос. При някой знаменит учител по музика са идвали много ученици, заплащали му са скъпо, но той не е приемал всички. Обаче, случвало се е да дойде при него някой беден ученик, да учи музика и като го погледвал, той веднага разпознавал има ли нещо в този ученик или няма. Ако намирал, че в този ученик имало някаква дарба вложена, той сам му казвал: Елате при мене, аз ще ви уча без пари. Защо този учител предава без пари на този ученик? В дадения случай, този ученик е един отлив, през него ще мине музикалността на учителя и в това той ще се удовлетвори. А от онези посредствени ученици, които му плащат, за него те са материална работа. От тези ученици учителят нищо не печели, той губи от тях. А от даровития той печели. Та добре е в света да срещнеш един даровит, или един гениален, или добър човек, да придобиеш нещо от него. Добре е да срещнеш и силен човек в света. Кой е

силен човек? – Който може да ти предаде сила, а не който може да те уплаши. Този, който може да ти предаде малко сила е благословение за тебе. Ти трябва да благодариш за това. Хубаво е понякога да срещнеш здрав човек, защото той ще ти предаде от своето здраве. Добре е да срещнеш някой човек, който разполага с истинското знание в себе си, защото ще ти предаде от своето знание, но същевременно и ти не трябва да бъдеш от посредствените ученици, да очакваш да ти дават, да мислиш, че си сиромах. Едно трябва да знаете, аз сега ще ви го кажа: Природата няма благоволение към слабите. Сега искам да ме разберете право.

Под думата слаб човек аз разбирам онзи, който има непреривен копнеж, непреривен стремеж в своята душа да се домогне до реалното в живота, истинското в живота, не да го завлада, но да има един постоянен копнеж да се развива и да расте. Вследствие на това той минава за слаб човек. Вземете за пример гениалните хора, те са като деца. Срещате един обикновен професор, но гледате, че той се надигнал, навъсил се, като че ли иска да каже: Знаете ли, какво знание имам аз? Но срещате един гениален човек, той се държи като дете, което нищо не знае, но главата му работи, и дето го пипне, всичко знае. Ако го пипнеш нещо по музиката, не само знае че да отговори, но може да вземе един инструмент и веднага да засвири. Ако го пипнете по художеството, той не само може да говори за изкуството, но веднага взима четката и ви показва как трябва да се рисува. Онези хора, които имат много дарби, те са най-малко претенциозни, но онези, които са малко даровити, те са много претенциозни. Те имат постоянно нужда да ги насърчават. Останете ли да ви насърчават... Аз бих желал всички да сте даровити и да нямате нужда да ви насърчават, отколкото да не сте даровити и да ви насърчават. Каква полза от насърчение? Даровит човек трябва да бъдеш! Някой от вас ще каже: Така хората ще се обезсърчат. Нека им се каже истината, че да не се заблуждават. Човек трябва да работи върху онези дарби, които природата е вложила в него. Той не трябва да дава своите дарби под наем и да очаква отпосле да го насърчават. Хубаво е насърчението, аз не го отказвам, но човек трябва да се основава на Божественото, което е вложено в него, защото в Него е свободата му. Хубаво е да ви (на)сърчават, но то е до време. Днес баща ви ви насърчава, майка ви насърчава, но утре баща ви умре, майка ви умре, кой ще остане тогава да ви насърчава? На какво ще разчитате тогава? При другия, при установения порядък на нещата, ти трябва да имаш една майка, която никога не умира. Ти трябва да имаш

един баща, който никога не умира. Кой е този ваш баща или коя е тази ваша майка? Не казвайте, че той е Господ. Той е онзи ваш баща, Който никога не умира. – Ами майка ви коя е? Това е духът, който никога не умира. Майката и бащата никога не умират в новия порядък на живота. Вие трябва да знаете, че имате един баща, който никога не умира и една майка, която никога не умира. Няма какво повече да философствувате. В това отношение аз зная повече от всичките философи. Те не знаят даже една трета от това, което аз зная. Един от големите философи беше се изправил един ден пред мен и ми каза: Ти разбираш ли нещо? – Дошъл съм на земята да разбера нещо. – Ти знаеш ли какъв е смисълът на живота на земята? – Не го зная още, нищо не мога да ти кажа по това. – Ами ти знаеш ли го поне? – Човек трябва да знае, това е според мене смисълът на живота. Казах на този философ: Сега ще се пошегувам малко с тебе. – Да, но аз искам сериозно да ми говориш. Добре слушай сега. Един ден се срещнах с един голям философ, поисках от него да ми обясни смисъла на живота. Той ми каза: Обикалям вселената. Сега съм тръгнал да обикалям света. Колко време ще седя на земята не зная, но ще обиколя света. Ама ти с ума ли си? – Дали съм аз с ума си, или ти си с ума си, не зная. Но един ден, като се върна от тази обиколка, тогава и аз ще ти кажа, какъв е смисълът на живота. Животът е един вътрешен смисъл, и нито ти можеш да го разрешиш, нито аз мога да го разреша. – Как тъй? Аз ще го разреша. – Ще го разрешиш ти с двата метра. – Как така? – Да, най-много след 120 години ти ще го разрешиш с двата метра. Казвам: Прав е този човек, трябват знания. И той си има свои разбирания. – Ама това са отвлечени работи. Кажи ми кои работи не са отвлечени? Ти пипаш нещо и казваш, че това нещо е реално. – Реално ли е наистина? То е извън тебе. Според мене, реално е само онова нещо, на което аз всякога съм господар и което не може да избегне от ръцете ми. Това, което може всякога да се яви и да изчезне, то не е реално. Ти сънуваш вечер, че си богат, но ставаш сутринта и нямаш никакво богатство. Сънуваш че имаш вол, но ставаш сутринта, никакъв вол нямаш. И в действителния живот е същото нещо. Имаш стотици хиляди лева, но случи се нещо и ти ги изгубваш. Учен човек си, но удари те нещо по главата, и ти изгубиш знанието си. Де е животът тогава? Ний живеем в света на постоянните промени, а после ще кажеш като сегашните учени, че като умре човек, всичко с него се свършва. – Няма какво да се говори по това. Че всичко се свършва, това си е на местото. Не е лошо, че се свършват някои неща. Но с какво трябва да свършва? Добре е

да се свърши с болестта, защото ще дойде здравето. Добре е да свърши с невежеството, защото ще дойде знанието. Добре е да се свърши със смъртта, защото ще дойде животът. Като изгубиш живота си пък, ще дойде смъртта. В живота изобщо няма никакво свършване на нещата. Някой дойде при мен и ми казва, че иска да умре, че нямало какво да го плашат с дяволи, че имало там мушкане с вили и т. н. Това са бабини деветини, аз съм човек свършил, образование имам, не мога да вярвам в тези неща. Не, аз няма да ти говоря за тези неща, но има друго нещо по-опасно, а то седи в следното: когато човек умре и съзнанието му не може да се отдели от тялото. Това е най-страшното състояние, което човек може да изживее. Ако лесно може човек да излезе от тялото си, както и да е, но ако не може да излезе, тогава е страшно. То е свидетел на целия процес на изгниване на тялото си. Частица по частица то се разлага и гние, а той не може да се освободи. – Чакай, не говори това. Възможно ли е това нещо? Че то било страшна работа. Де чете това нещо.

В това отношение аз съм за реални неща. Има една реалност, която не се меси в ежедневния живот на човека, нито във външния живот на природата. Външният живот си върви независимо всичко друго. Ти не можеш да поправиш този живот. Ти не можеш да поправиш или да измениш климата на земята. Земята сега е наклонена на 23 градуса, ние не можем да изменим това нейно положение. Ние ме сме дошли още до там. Ако бихме могли да издигнем земята на 90 градуса, ний бихме създали най-големия катаклизъм, който някога е ставал. Ако можем да издигнем земята не на 23 градуса, но на 3 градуса само, или най-много на 10 градуса, северният полюс би приел 4–5 пъти повече топлина, отколкото е днешното му положение. Толкова лед има там, че цяла Европа би се покрила на височина около две, три хиляди метра. Всичкият лед би се разтопил и би се превърнал във вода.

Не е лесна работа това. Сега всички говорят, че злато трябва на света. Ако златото би се увеличило, би станала друга криза в света. Ако има недоимък на храна, е лошо. Но ако има изобилие на храната, и това е лошо, защото се обезценява трудът на хората, както и храната се обезценява, няма да се пласира. Тогава има едно свръхпроизводство и не се знае какво да се прави. Животът е поставен на чисто материална основа, той не е само материя, както днес го схващат. Три света има, в които човек може да живее. Ако е въпрос само да уредим своя физически живот, това е немислимо. И днес даже на земята има повече население, отколкото трябва

да има, за да могат хората да живеят щастливо. Като възражение на това цитират стиха от Библията: „Множете се и се размножавайте!“ Но не да се размножават глупавите и лошите хора, а да се размножават добрите хора, повече разумни хора ни трябват нас, добри хора ни трябват, гениални хора ни трябват. Те да се размножават. Защо ни са обикновените хора в света. Гениалните, добрите, разумните хора като дойдат, те ще оправят света, а обикновените хора са малки деца, които искат само да ядат и да пият. Казвате: Трябва да има повече деца. Защо трябва да се раждат повече деца? Повечето деца били благословение. Ако ти си един земеделец, имаш само един декар земя, а имаш 10 деца, 5 дъщери и 5 сина, какво ще ги правиш? Или ако имаш само 1000 лева на месец и имаш 10 деца, как ще се справиш с тях? Как ще прекараш при тия трудни икономически условия? Как ще ги облечеш, как ще ги нахраниш? Тези деца ще ти изядат ушите.

Казват: Трябва една трезва философия при съвременното възпитание на човечеството. А сега всички искат да се задомят, без да мислят за последствията. Съществува едно задомяване в природата, за което съм и аз. Има едно положение в природата, според което майката трябва да ражда, но има един определен закон колко деца трябва да роди майката. Ще кажете, че рибата хвърля по 300–400 хиляди яйца във водата. Питам: Мислите ли, че това е закон на природата? Това е закон на насилието – нищо повече. Там, дето условията на живота се влошават, и раждаемостта се увеличава. Това става, за да се балансират условията в живота, но щом се балансират, веднага се възстановява естественият ред на нещата. Природата се грижи за своето равновесие. Вземете например, при сегашните условия мъжете се избиват много повече, отколкото жените, вследствие на което жените са много повече от мъжете. По причина на това нарушение на равновесието някъде в държавите, например в Германия, е прокаран закон на един мъж да се дават по няколко жени, докато се възстанови това равновесие. Но с това ще се наруши Божественият ред на нещата, ще се явят известни пертурбации. Ако в света би имало толкова мъже, колкото жени, не би имало разврат, или много малко разврат щеше да има. Ако мъжете са повече на брой, ще има разврат, ако жените са повече на брой, пак ще има разврат. Това показва статистиката навсякъде. Статистиката от гражданската война в Америка показва, че там имаше в това време повече от 500 хиляди стари моми, неженени, които искаха да се оженят, но нямаха възможност. За тях нямаше другари, другарите им са избити във войната. И ако всички тия хора живеят с този подтик, че всека

жена трябва да има деца, какво щеше да се роди? И след това ще търсят социалните причини за това нещо. Причината се дължи на онази вътрешна анормалност, че след като направят известни погрешки, хората не искат да ги изправят. И тогава казват, че природата е създала така. Природата е направила много добре, но ние сме нарушили нейния порядък, вследствие на което се явяват социалните злини, които сега съществуват в света. Сегашните хора, които съществуват, няма да разрешат този въпрос. Трябва да дойдат учители, свещеници, държавници, майки и бащи, разумни и добри хора, които да оправят света. Само така светът може да се оправи, иначе с писани закони светът не се оправя. Сега като ви говоря така защо ви говоря? Защото вие трябва да имате търпение. Този ред на нещата вие го търпите. Например, срещате един сиромах, втори, трети, къса ви се сърцето, но не можете да помогнете. Разправял Толстой какво изпитал, когато в 1897 година ходил из Русия по селата да раздава пари, храна, дрехи на бедните. Като обиколил много села, той изпитал едно особено чувство, вследствие на което му се отщяло по-нататък да посещава бедните. Навсякъде видел една голяма индиферентност. Навсякъде хората само искали. Той виждал само гладни, умиращи от глад хора и се осъждал за това си нежелание да върши по-нататък тази работа. Между другото, той разправял една своя опитност, която други му разправяли. Разправяли му за едно бедно семейство, петочленно, от майка, баща и три деца, които умирали от глад. Най-малкото от тях казвало на родителите си: Не се безпокойте, утре или в други ден ще ни дойде помощ. – От де ще ни дойде тази помощ? Не виждаш ли, зимно време от де може да ни дойде помощ? Сега е зимно време, отвсякъде затворени, никакво съобщение. Как можем да се надяваме на някаква помощ – казвали родителите на това дете. Вън било голяма виелица, сняг. На другата вечер за тяхно учудване, на вратата похлопал някой. Какво се оказало? Един петербургски богаташ, като ходил от село на село, като Толстоя да раздава на бедните пари и храна, попаднал случайно в тази виелица, всред бурята сам, и рискувал да загине. Като видел от далеч малката светлинка на къщата, той се отправил към нея, с надежда да се спаси от виелицата. Като влязъл вътре, видел цялото семейство изпусталяло, измършавяло от глад. Веднага той им дал пари, храна и могъл да продължи живота им до идното лято. Цялото семейство се съвзело, но най-малкото дете, което предсказало, че ще бъдат спасени, трябвало след няколко дена да замине за онзи свет.

Та докато хората ни говорят за този свет, работите ни добре вървят, но

като почнат да ни говорят за онзи свет, че е красив, че е хубав, като че ли с нож ни прерязват. – Не ни се харесва да слушаме за този свет. Защо? Защото този свет го разбираме, а онзи свет не го разбираме. Аз не съм виждал нито един човек, който да умира радостен. Малки изключения има в това отношение. Има нещо неразбрано за човека, като му се говори за онзи свет. Затова казвам: По-добре не умирайте. Не че онзи свет е лош, но докато ти минеш през тези митници на смъртта, през тези бирници, които ще те оберат, да те пази Господ от тях. Те така ще те оберат, че като минеш през тях, нищо няма да остане в куфарите ти. Те ще те изпратят за онзи свет гол-голеничък. Затова, като се страхувате от тия бирници, прави сте. Бирниците на онзи свет са като тия на земята. Като попаднеш между тях, ще видиш и ще патиш – те са изпълнители на закона. И против тях има един начин. Например в Стария завет се казва, че когато Илия се оплакал на Господа от бирници(те) на онзи свет, Господ му изпратил една огнена колесница, с която се подигнал за небето. Илия оставил на земята само кожуха. Той минал за онзи свет благополучно, избавил се от бирниците. И втория случай да мине някой през бирниците, без да му вземат нещо, това е бил Христос. Те го хванаха, държаха го три дена в митницата и после, като дойде възкресението, Христос се освободи от техните митници незасегнат. За другите, за обикновените хора, обаче, ще има големи секвестори, те трябва да минат през всички митници, да си платят данъка.

„Благоприятната Господня година“. Това е онази философия на живота, според която е възможно безсмъртието, но не физическото безсмъртие. Човек трябва да се убеди, че той е господар на своята съдба. За да стане господар, той трябва да бъде чист в своите мисли и желания, да стане едно с Бога. Всеки ден като ставаш, ти трябва да знаеш има ли Господ или не, да чуваш тихия глас на баща си, който ти говори. И това трябва да ти е приятно, защото човек мисли, че като влезе в другия свет, няма какво да работи. – Не, тогава има смисъл да работиш, именно, като чуваш гласа на баща си, който ти казва: Много добре работиш, синко. Тогава е приятно да чуваш гласа на майка си, на своите братя и сестри, които казват, че лесно се работи на земята. Но да останеш сам, майка ти да не ти пише, баща ти да не ти пише, братята и сестрите да не ти пишат, да останеш сам всред този остров – земята, тогава само ще видиш колко е тежък животът на земята. А докато майка ви ви пише, баща ви ви пише, сестра ви, брат ви, жена ви пишат, лесно е. Има един начин, по който вие можете да получавате от близките си писма. Вашата погрешка седи в това,

че вие докато сте на този свет, не обичате често да пишете писма на вашите близки. Скържави сте много. Вие сте толкова заняти, че не ви остава време. И когато трябва да пишете писма за онзи свет, извинявате се, че нямате време. Някой казва: Нямам време, даже пет минути не ми остават свободни да се помоля на Бога. Друг пък казва, че и той нямал време да се моли, но един ден, като го взели в участъка и го държали половин час, през всичкото време се молил. Значи тогава намерил време да се моли. Няма по-красиво, по-възвишено нещо от това, човек да има общение с онзи възвишен свят, да чуе тихия глас на Баща си, не тихия, но музикалния глас на Баща си, като му проговори веднъж, да му светне в ума и в съзнанието. И тогава той ще отиде на работа в света.

Желая на всички ви да чуете този глас на вашия Баща. Но да търсите някой посредник, който да отиде вместо вас да ви извинява за погрешките. Не, вие сами ще си напишете писмото. Казвате: Толкова време сме се молили на Бога, толкова време сме живели за Него. Напишете едно писмо от три думи, които да бъдат като три семенца. Посадете тези семенца, че след няколко години да дадат своите добри плодове. Вие пишете по сто думи. Не, само три думи напишете, но да хванат място.

Една млада мома вървела подир един богат момък, който решил да се самоубие. Отивал към реката да се дави, не намирал смисъл в живота. В това време, когато се готвел да се хвърли във водата, момата го настигнала и тихо на ухото му пошепнала една дума. Той веднага се усмихнал, погледнал момата и се отказал от намерението си да се дави. Коя е била тази дума, която момата казала на този момък? Каквато и да е била тази дума, но тя била в състояние да произведе в душата на този момък такъв обрат, какъвто нито една от книгите на най-видните философи не са могли да произведат. Една дума на тази млада мома може да произведе в душата на този момък цел преврат и той каза: Разбирам сега смисъла на живота, има защо да се живее. Това е убеждение! Това, което у нас произвежда една вътрешна промяна, което дава един вътрешен импулс, това е Божественото, на което всякога трябва да уповавате. Само на Божественото у вас, което ви дава подтик, трябва да уповавате всякога. И другите неща са хубави, но Божественото е семето, Божественото е силата, Божественото е щастие на човешкия живот. Върху него почива здравето и щастието на човешкия живот, от единия, до другия край на живота.

Това е благоприятната

Господня година.

23. неделна беседа от Учителя,
държана на 17 март 1935 г.

София, Изгрев

(Хубав слънчев ден, не е много студено, топят се водите и снеговете).

„Благословен Господ Бог наш“.

Тайна молитва.

КАКВОТО ВЪРЖЕТЕ НА ЗЕМЯТА

„Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето“.

Отче наш. „Грее слънцето“.

Ще прочета част от 18 глава на Евангелието на Матея.

„Духът Божий“.

Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето – 18 стих. Това е иносказание. Едно време вълкът и лисицата се сдружили и като приятели пътували заедно в гората. Вълкът намерил едно агне и казал на лисицата: По братски ще си разделим това агне. Като по-умен, той започнал да дели агнето. И като по-опитен, той раздрал агнето, извадил белия му дроб, сърцето му, черния дроб и казал на лисицата: Понеже ти си по-деликатна, на тебе ще дам вътрешността, а понеже аз се занимавам с външните работи, ще взема цялото агне, външността му. – Право ли отсъждаш? – Ако не вярваш, можем да дадем това дело да се разгледа. Най-после те избират човека да реши това дело, той да се произнесе като съдия. Занесли агнето при човека. – Какво има, де намерихте това агне?

Вълкът казал: Намерихме го в гората, аз се потрудих, раздрах го, извадих вътрешността му и я дадох на лисицата, моята приятелка, но изглежда, че тя е недоволна от дележа. Съдията казал: Вие не сте раздрали агнето, както трябва, не сте го разпрали правилно, има една опасност за живота ви. Обърнал се към вълка и му казал: Ако ти ядеш от това агне, има опасност да се разболееш. Същото казал и на лисицата. Агнето не е раздрано, както трябва, нито е заклано, както трябва. – Как мислите, какво трябва да правим тогава? – Ще почакате малко, аз имам една слугиня, ще почакате един–два часа. Като зная, че лисицата е много деликатна, ще накарам слугинята си да ѝ направи една кокошка от тесто. Същата слугиня знае да прави агнета от тесто за вълка, а пък аз ще задържа агнето, ще се опитам да го съживя наново. Минали няколко часа, лисицата получила тестената кокошка и се задоволила с нея. Вълкът получил тестеното агне, и той се задоволил с него, и тръгнали пак да пътуват. Те се запитвали помежду си: Как ти се вижда вкусът на това нещо? Малко е бамбашка, не

прилича на това, което сме яли друг път. Вижда ми се малко меко. Но как ли ще съживи съдията това? – Кой го знае? Но втори път като намерим това агне, ще знаем вече как да го заколим и как да го разделим. Сега оставам на вас да си правите своите заключения.

„Каквото вържете на земята“. Това значи, че всеки човек връзва по нещо на земята. Всеки човек има нещо в ума си, мисли той. И дотолкова работите на човека в живота са успешни, доколкото той знае как да връзва. Ако имаш две малки въжета, които не достигат до дъното на кладенеца, ти не можеш да извадиш с тях вода, но ако знаеш как да направиш възел, ще можеш да извадиш вода от кладенеца. Но трябва да знаеш да връзваш. Също така ако не знаеш как да направиш възел, да завържеш тези две въжета, не можеш да се покатериш по кладенеца, не ще можеш да излезеш навън и ще пострадаш. Та казвам: Право е, човек трябва да знае да връзва. Има един еднообразен начин и в мисленето, но човек трябва да знае, да разбира законите на новия начин на мислене. Има един нов начин на мислене. Всички хора искат да бъдат щастливи, но като търсят щастието, на всякъде виждат нещастие. Всички сегашни хора са нещастни: И религиозните, и богатите, и учените – навсякъде все нещастни хора срещате. Те казват: Без наука светът не може да се спаси. А като имат наука казват: Тази работа не върви. Имало едно нещо, което не достигало, така казват учените хора. Религиозните пък казват, че без религия не може. И тези хора, които са в религията и в тях куца нещо, и на тях не достига нещо. Казват сега, че Христос спасил света. И като го е спасил, пак липсва нещо на света. Казват, че като дойде Христос втори път, той ще спаси света. – Но той дойде веднъж, светът трябва вече да е уреден. Представете си, че за една съвременна мома отиват женихи да я искат, но не я дават първия път. Мислите ли, че като отидат втори или трети път за тази мома, че ще я дадат на момъка? Представете си, при това, че тази мома има десет кандидати, и вие сте десетият кандидат. Как мислите, каква е вероятността, че вие ще вземете тази мома? Та като ви говоря, разглеждайте нещата в преносен, а не в буквален смисъл. Като разберете този закон, той има отношение и към всека ваша мисъл, към всяко ваше чувство. Законът работи по същия начин. Представете си, че вие имате желание да постигнете нещо, но за това ваше желание има 1000 души кандидати. В дадения момент каква вероятност има вие да постигнете вашето желание? Ето, вземете за пример и в политическия живот. Кабинетът пада, имат нужда от министър-председател. Представете си, че сто души са дали

кандидатурата си за този пост. Каква вероятност има за всеки едного да бъде избран за министър-председател. Само един от тях може да бъде избран, останалите деветдесет и девет какво ще правят. Според философията на живота, не поставяйте в света или в живота си мисълта, че ти си роден да бъдеш министър-председател. Преди всичко, това е най-последната служба, която можете да вземете. Този въпрос аз бих така ви го обяснил, че всички бихте ме разбрали, но същевременно всички бихте се обидили. Аз така мога да ви обясня истината, че всички ще бъдете доволни, но има нещо, което ме задържа – всички ще ви обидя. За да не ви обидя, ще оставя истината необяснена. Ако ви я обясня, ще я разберете, но и ще се обидите. И тогава вашата обида ще се върне върху мене. А така, като не я обяснявам, ще си кажете: Какво ли искаше да каже той? За сега оставете този въпрос. Аз ще дигна малко само единия край на завесата. Ще кажете, как така ще ни обидиш? Представете си, че вашата ръка е смазана, а трябва да дойдат 100 души да се ръкуват с вас, един по един да ви стиснат ръката. Какво ще бъде вашето положение. И всеки иска в това ръкуване да ви покаже, че ви обича. Преди няколко деня дойде един млад момък при мене, който така ми стисна ръката, че просто изпращя. Ако бях млада мома, щях да се съблазня от това стискане на ръката, но понеже не съм, казвам си: Много ме обича този човек. Погледнах го и си казах на ума: По-малко стискай ръката ми. С това стискане на ръката, той искаше да каже, аз съм от тези хора, на които каквото кажеш, ще го направя, но и каквото поискам от тебе, трябва да го направиш. Аз съм бамбашка характер. – Много добре. И казвам: Ако и аз дойда при вас, и по същия начин се ръкувам с болната ви ръка, вий ще кажете: Стиска ли се болна ръка така? Ще имате лошо мнение за мене. Аз трябва да откажа своето удоволствие. Ще искам извинение и ще кажа, че втори път, като оздравее ръката ви, тогава ще се ръкувам. Тъй щото, сега дигам малко, само крайчеца. Защо? – Защото ще ви обидя. Като ви стисна болната ръка, ще кажете, че това е диващина. Има известни състояния, при които ние трябва да пазим деликатност, да проявим деликатност към човешката душа. Има известни състояния в човешкия живот, които са толкова деликатни, че ако и ние не ги схванем, ще причиним известни болки на човека. Дойде някой при тебе, стисне ръката ти и казва: Да ти кажа истината. А именно, че те обичам. – Днес ли намери на болната ръка да ми причиниш болка? Днес ли намери да ми кажеш истината? Като оздравее ръката ми, тогава ми казвай. А сега, докато ръката ми е болна, по-добре да се откажеш. Та казвам: Понякога вие трябва

да се откажете от своето желание да се ръкувате така сърдечно. Кога? Когато ръцете на хората са болни. Когато ръката ми оздравее, тогава можеш да ме стискаш, колкото искаш, това значи да вършиш правилно нещата. И после като разглеждаме нещата, ние не трябва да изхождаме само от наше гледище. Съвременният културен свет, както и в миналото е разглеждал и разглежда нещата само от своето гледище, следствие на това ти мислиш, че светът е дотолкова добър, доколкото те се ползуват от него. Това е така, право е, но всички хора щастливи ли са? Всички растения щастливи ли са? Всички животни щастливи ли са? За да бъде щастлив човек, в неговия живот трябва да дойдат много съчетания, да работят заедно. Най-първо земята трябва да осветява правилно, и тя да свети правилно. Тя трябва да има един правилен наклон към слънцето, че да може и то правилно да я осветява, да я огрева. След това, теченията на ветровете трябва да бъдат правилни. Теченията на реките трябва да бъдат правилни. Растенията трябва да растат правилно и да дадат изобилно своите плодове. И най-после ще дойдем и до хората – и те трябва да се развиват правилно, и те да направят поне малко нещо в тази обща работа. Да допуснем, че имате един болен човек. Какво ще проповядвате на този болен? Най-първо вие трябва да го излекувате, от далеч още да го подемете. Болните хора лесно могат да оздравяват, в един миг могат да оздравеят. Само един пример имаме в живота, когато двама паралитици, някъде в Южна Америка, оздравели в един момент. В Америка, в една болница, в отделенията на паралитиците имало двама болни, които лежали цели 20 години и не могли да се излекуват. По едно време в същия град, дето била тази болница, влязла една боа, един питон. Като я видели, стражарите почнали да я гонят, да я убият, но в бързината си тя успяла да се скрие в болницата, и то в това отделение, в тази стая дето лежали двамата паралитици. Като я видели, те толкова се уплашили, че забравили и болест, забравили всичко, и моментално се намерили вън от болницата. Като се видели вън, казали си: Слава Богу, че този питон влезе в стаята ни, че можахме да излезем вън.

Казвам: Това, което лекарите и 20 години не могли да направят, един питон го направил в един момент. Та понякога и вие искате да знаете каква служба изпълняват големите неприятности, големите нещастия в живота ви. – Те лекуват паралитиците. Всички страдания, това са външни методи, лечебни методи, които наместват нашите центрове, които разрешават всички противоречия, и след това един вече, един друг, хубав живот.

Хубавият, добрият живот е в разбирателството. Ти не можеш да разбереш един човек, докато в ума си не държиш за него една права мисъл, или казано на човешки език, докато не го обичаш. И при това, в тази обич ти трябва да имаш желание никак да не го ограничаваш. Тогава ти ще бъдеш готов всичко да направиш за него. Значи, нашата Любов трябва да бъде такава, каквато е Любовта на слънцето. Като изгрева, слънцето има всичкото желание да ни услужи. Целия ден то дава, прониква, то не казва: Аз ви обичам. За Любовта си слънцето не говори, но то изпраща всичките свои блага – топлината и светлината, и след това си заминава. Съвременните религиозни хора поддържат думите на Мойсея, който е казал, че не трябва да се кланяме на онова, което Бог е създал, да не се покланяме на онова слънце, което виждаме, защото това е заблуждение. Казвате: Аз видех слънцето. – Никакво слънце не си видял. Това е най-малкият диск, който виждаш на слънцето. Но има едно друго слънце, което схващаш в себе си, то е разумното слънце в живота. Разумното слънце, което носи живот, е онова Божественото слънце, което работи у нас. Значи да не се поклониш на онова, което е, но да се поклониш на онова, което е сега.

„Каквото вържеш на земята, ще бъде вързано и на небето". Кое е онова, което, като вържем на земята, ще бъде вързано и на небето? Днес всички се запитват по този въпрос. И сега хората очакват да дойде спасението от вън някъде. Всички очакват да дойде Христос от небето. Всички очакват да дойдат ангелите и светиите от небето. – Вярно е това, така е, право е, но то е външната страна на въпроса. Ако можеше светът така да се спаси, ето Христос дойде преди две хиляди години. Ако това верую е право, защо Христос, като дойде преди две хиляди години, не спаси света? Преди две хиляди години евреите казваха, че ще дойде Месия да спаси света. Ето Христос дойде, но светът си остана такъв, какъвто си беше. – Не е така. Все има известна промяна. Във времето на Христа светът беше друг, а сега е съвсем друг. Днес светът не е такъв, какъвто беше преди две хиляди години. Ние казваме: Днес не сме такива, каквито бяхме едно време, не сме толкова лоши, по-добри сме днес. И в бъдеще светът ще бъде по-добър, отколкото е днес. Едно време бяхме добри, без да проявяваме своята доброта. Сега съзнанието на хората е по-високо, те съзнават, че има нещо добро в тях, което трябва да проявят. Във всеки човек има нещо добро, но ний още не знаем ония методи, по които можем да проявим своята доброта.

Казвам: Най-първо ний трябва да си представим реалността такава, каквато си е. Ако човек със своя ум, не може да схване Божествения план, колко хубаво е създаден светът, земята, и ако не можеш да схванеш нейното движение, ако не можеш да схванеш устройството на океаните, ако не можеш да схванеш течението на ветровете, на водите, ако не можеш да схванеш процеса на растенето на растенията, развиването на животните, образуването на съвременното общество, развитието на обществения живот, създаването на фамилията, съществуването на онези закони, които действуват върху човешкото сърце, върху човешкия ум, и ако не можеш да схванеш законите, по които се образува и развива човешката мисъл, ти нещо не си разбрал от великия Божий план. Ти седиш и очакваш като рентиер на готово. Направил си една къща, дал си я под наем, искаш да уредиш работите си. Казваш: Чудно нещо, защо не се уреждат работите ми? – Има стечение на известни изключителни обстоятелства. Къщата ти е много добра, хубава, но още като влезе в къщата ти, ти си помисли, че си напълно осигурен, че всичките ти работи са наредени, а забрави да помислиш и за друго нещо, да определиш своите отношения към Първата причина. Тези, които влязоха в къщата ти, бяха добри хора, но пропаднаха. Какво ще правиш? – Да ги изпъдиш не може. Минават година, две, техните работи не се уреждат, повече се забъркват, а заедно с това и твоите работи се забъркват. Тогава вие се намирате в положението на онзи варненски адвокат, който в сегашната война спечелил 40 хиляди златни лева и си казал: Каквото ще да става вече, аз се осигурих, мога да живея свободно. На другата вечер, обаче, той се поминал. – Какво по-голямо противоречие от това. На такова противоречие често изпадате и вие. Преди всичко, вие не сте осигурени. Ако някой ви попита, утре ще бъдете ли живи, вие не знаете. Казвате: Аз (не) зная дали утре ще бъда жив или не, дали ще замина или не. Че ти си един слуга, нает си от господаря си само за един ден. Питат те: За колко деня си нает? – За един ден. Дали утре ще бъда нает, не зная. Друг пък е нает само за един месец. Трети пък е нает за една година. Питам: Знаете ли вий за колко време сте наети на земята? Вие трябва да бъдете прозорливи. Турците казват: Трябва да знаеш, трябва да вярваш. – На вяра на земята не се живее. Законът на вярата подразбира съвсем друго нещо. На вяра се живее само с един разумен човек, а с един глупав човек на вяра не може да се живее. На вяра там няма. Разумният човек той е документ. С разумните хора аз се разговарям по един начин, а с другите не че са глупави, но с тях аз се разговарям по друг начин. Първите хора

мислят да изпълнят, в тях има човещина, а в другите има човешки егоизъм. Сега аз мога да ви обясня много работи, но често като се обясняват нещата, те пак остават необяснени. Хората са така пълни, че човек често не знае как да им говори. Например, ако от мое гледище ще (засегна) въпроса за честността, какво нещо е човек да бъде честен, аз без да искам ще ви обидя. Ако ви обясня какъв трябва да бъде справедливият човек, аз ще обидя и себе си, и вас. Хората днес говорят за справедливостта, но за тази справедливост, каквато е на вълка и на лисицата. След като одрал кожата на агнето, като го разделил, дал вътрешностите на лисицата, за себе си задържал цялото агне, и после говорят кой на какъв дял има право. Вълкът има право и лисицата има право, но какво е правото на агнето, не питат. Като запитате съдията кой от тях има право, той казал: Оставете агнето на мене, аз ще се опитам да го съживя. В баснята, остава една неразрешена проблема. Казва се само, че съдията имал намерение да съживи агнето.

Наскоро четох във вестниците един пример. Разхождат двама индуси с лодка, а ловците гонят една сърна. И ранена тя се хвърлила в лодката. Ловците тичат подир сърната и се приближават към лодката. Понеже индусите вярват в преселението на душите, единият от тях взел сърната под свое покровителство и казал на ловеца: Ти нямаш право повече да преследваш сърната, в нея е преселена душата на моя баща. Ти го рани и повече нямаш право да го преследваш. – Как така? От толкова време я гониш. – Не, нямаш право на нея. Отивам тогава при един английски съдия да разреши въпроса. Съдията казал на ловците: Вие нямате право на сърната. После казва на лодкарите: И вие нямате право на сърната. Ще я оставите на мене, аз ще се разправя с нея. Това са странични работи, които вас не могат да ви интересуват. Какво ще ви ползува, ако знаете как е разрешил съдията въпроса със сърната. Или ако знаете как е решил българският съдия въпроса с агнето, и то няма да ви ползува. За вас в дадения случай е важно какво можете да вържете на земята. Всеки човек може да знае какво може да върже на земята, за даден момент. Той има една възможност. Влиза един лекар в една болница между неврастеници, между паралитици, един го боли гръбнака, друг – крака, трети – главата и т. н. Той им казва: Господа, аз мога всинца ви да излекувам, но от вас се изисква непременно вяра. Всички го гледат зяпнали. Ще ви кажа една дума, и който може да разбере думата, той ще бъде здрав. Едната половина от болните казали: Кажи, господин докторе, каквото ни кажеш, ще го направим. Другата половина казали: Ние пък ще си помислим малко,

трябва да ни докажеш това. Тогава той казал: Нека останат тези, които вярват. И на тях казал: Всички, които вярвате, излезте от болницата. Идете по домовете си и гледайте си работата. Всички станали и си отишли по домовете. Другите, които не вярвали, останали в болницата да разсъждават с лекаря. Тогава лекарят се приближил при останалите болни и казва: Господа, на вас ви трябват по 20 инжекции на гърба. На другия ден отива при тях, пита ги как върви работата. – Не върви добре, господин докторе, положението се влошава. – Тогава ще трябва по още 20 инжекции. Направя им още по 20 инжекции. На другия ден ги пита как върви работата. – Още по-зле, господин докторе. Тогава по още 20 инжекции. Положението още повече се влошава. И най-после, след като им направил три пъти по 20 инжекции те казват: Господин докторе, няма ли и на нас да кажеш една дума и да оздравеем. – Идете си дома и си гледайте работите. Сега и аз мога да кажа една дума, но ще се въздържа. Онази половина от хората, на които казаха една дума и повярваха, си отидоха дома здрави. Сега в света останаха онази половина, която не повярва на думите. Сега вие, които ме слушате, сте все от тези, които останаха в болницата до края. И след като турят три пъти по 20 инжекции – 60 инжекции, и вие ще кажете като първите: Господин докторе, не можеш ли да кажеш и на нас същото? Казвам: От всички се изисква тази разумна вяра, която почива на истински, на определени факти. Аз намирам вяра само онази, която почива на неизменната Любов, която носи щастието в себе си. Когато чуем нейния глас, ние всички трябва да тръгнем след нея и всичко да изпълним.

Там човек не трябва да философствува. Това ни най-малко не е заблуждение, защото едновременно тя му дава всичко онова, което му е потребно в живота. В Любовта всеки може да бъде задоволен според степента на това, което има в себе си. Не искайте да бъдете задоволени, както другите хора. Всеки е задоволен според това по своему от Любовта. За всеки човек светът така е нагласен, така направен, че всеки да бъде задоволен по специфичен начин. Вас никой не може да ви задоволи, нито мене някой може да ме задоволи. Моето вътрешно доволство напълно зависи от мене, от моето вътрешно разбиране. Външно хората са само едно условие, а моето щастие напълно зависи от онова мое вътрешно разбиране, което имам, от онова специфично отношение, което Любовта има към вашия материален, духовен и умствен живот. Защото Любовта засяга всички области. Според мене Любовта не е нещо отвлечено. По-реално нещо в света от Любовта няма. Според мене едно въже, което те задържа,

това въже е Любовта. Всяко едно, което те задържа, има Любов. Всяко едно растение, което те поддържа, има Любов. Всяко същество, което има живот в себе си, колкото малък и да е, то има Любов в себе си. Това е Любовта. Това, което в дадения случай не ви прави никакви пакости, а ви служи, това е израз на Любовта, а тези неща, които са пакостни за нас, показват, че Любовта ги разглобява, реформира и по такъв начин преобразява света. Та нещастията в света седят в това, че Божествената Любов е почнала вече да реформира света – човешкия свет. Тази е причината за най-големите нещастия. Мислите ли, че ако един съвременен хирург иска да ви извади един тумор, че тази работа ще мине така лесно. Мислите ли, че този тумор може да мине с баенето на една баба? Не, нож трябва да играе. Той ще разпори корема, ще извади червата, ще изреже тумора, ще зашие после всичко това и ще даде ред наставления – да не се обръщате, да не пиете вода и т. н.

„Каквото вържете на земята, това ще бъде вързано и на небето". Питам: Вие какво сте намислили да вържете? Каквото вържете, това се отнася до вас. Всички вие имате много добри желания. Даровити сте, гениални сте, само че не проявявате вашата гениалност. Всички сте добри, но не проявявате напълно вашата сила. И след това ще ви проповядват, че всички пътища водят към Бога. Сега ще ви приведа пример за онзи баптистки проповедник Арсименко. Той знаел, че само като повярва човек, всичко става. И затова решил да върже нещо. Той си разправял своята опитност. Като проповядвал на едно голямо събрание от две хиляди души, говорил им за случая, когато Христос отворил очите на слепия. Както проповядвал, дошла му идеята, на излизане от черквата, да отиде при слепия, който обикновено седял на стотина, двесте метра далеч от черковата и да му каже: В името на Господа Исуса Христа прогледай. И си помислил как всички хора в черковата ще видят, че Арсименко има вяра. Но като рекъл да изпълни това, разколебал се в себе си и рекъл: Ами ако не излезе? Ако не стане както кажа? Ще ми падне ихтибарят. Така и съвременните хора имат две противоречиви мисли и си казват: Ами ако не стане? Ами ако това не е истина? Ами ако това излезе лъжа? Преди всичко хората живеят в заблуждения. Във всеки здрав човек има винаги едно чувство, което му показва какво нещо е истината. Бог не ни оставил в тъмнина. Истината не трябва да се обяснява философски. На едно дете няма какво да му обяснявате каква е ябълката, доколко тя е сладка. Дайте му една ябълка и след една минута то ще ви каже колко е сладка и каква е

ябълката. Това, че има известен вкус, с който определя нещата. То не може да говори като философ, или като професор, но то има в себе си едно чувство, с което определя какво нещо е сладчината. В нашия ум има известно чувство, което определя какво нещо е истината.

Сега ще ви приведа един пример, който се случил някъде в Америка. Тръгнал един дядо, една баба и една млада 19-годишна мома да посетят един виден американски банкер. Из пътя се разговарят помежду си. Бабата говори, дядото говори, какви ли работи не приказват. Дошло време да влязат при банкера. Пръв влиза дядото. Започвал да говори, но на всичкото му говорене банкерът изважда и дава на дядото само един долар. Влиза след това бабата и тя започва да му говори. И на нея дава един долар. В това време момата седи вън. На излизане от банкера, дядото го запитва, мога ли и утре пак да дойда? – Ще ме извините много съм зает, не разполагам със свободно време. Най-после влязла и младата 19-годишна мома. Влиза тя, поглежда го и започва да (му) говори. Той я изслушва внимателно и веднага ѝ дава 1000 долара. На излизане той ѝ казал: Заповядайте и утре, и други ден. Питам: Коя е причината за това ? Според мене тази мома носи истината в себе си. Това е свободата. Този банкер има време за нея, той я кани и утре, и други ден, готов е всеки ден да ѝ дава по хиляда долара. А за всичката мъдрост на дядото и бабата, той дал по един долар. Какво е отношението на знанието на дядото към това на младата мома. Отношението е едно към хиляда. Ако един обикновен, прост, човек простре ръката си върху главата на един болен и го излекува, а един от съвременните лекари простре ръката си върху главата на един болен и не го излекува, кой от двамата знае повече? Онзи, който лекува, знае повече от този, който има диплом, а не може да лекува. Щом някой човек може да лекува, не мислете, че той е прост, но учен. Той има знания в себе си. Като прави(х) своите изследвания, идва при мене един лекар и ме пита с каква цел правя тези изследвания, какви постижения имам. Казвам му: Изучавам геометрията. Според големината на ъгъла на носа, според раствора на неговите ноздри, аз мога да определя доколко един човек е здрав или не. – Че как така? Ето ти имаш болни. Направи своята диагноза върху един болен, после аз ще направя своята диагноза, да видиш кой по-право ще определи. Ако моят пергел се отваря на 3 сантиметра, донякъде ти си нормален човек, но ако се отваря само на 2 сантиметра, ти си болен човек. Колкото носът ти е по-широк, ти ще дишаш по-добре, ще приемаш повече въздух, дробовете ти ще са по-добре развити, а същевременно и

кръвообращението ти ще става по-правилно. Тогава казвам: Ето какво е твоето физиологическо състояние на твоите дробове. И не само това. Така аз му казвам само една втора от истината. С този мой инструмент, с този пергел, аз изследвам едновременно и човешкото лице. С този пергел трябва да се измери ъгъла на брадата, на устата, на скулите, на челото и тогава може напълно да се говори. При едно такова математическо изчисление на тия ъгли, аз мога да определя доколко даден човек е здрав и колко години може да живее. Това са факти за мене, които няма да изнасям пред света. Това знание е само за мене, не и за света. Който иска, той може да отиде да се учи. Земята е едно училище на отношения. Отношения има във всички тия данни. Ако човек не разбира устройството на своя мозък, на своите дробове, на своя стомах, ако не разбира и функциите, които те изпълняват, защо им е тогава това тяло? Представете си, че вие сте ученик, и учителят ви преподава урок по математика. Какво ще бъде вашето положение, ако във време на урока вие заспите. Нищо няма да разберете. Може би, някои от вас, които сте тука, да спите, но това не се отнася до вас, то е само за обяснение. Ако сте спали и не сте чули, каквото учителят ви е говорил, какво ще бъде вашето положение, ако утре ви извади на таблата? Нищо няма да знаете. Значи вниманието на ученика трябва да бъде съсредоточено. Всеки ден ние се намираме в природата, пред един голям професор. Като ставате сутрин, природата говори като един голям, велик професор. Ако не слушате, ще пострадате на общо основание. Ние мислим, че като сме дошли на земята, няма защо да слушаме. Утре природата ще тропне на вратата ти, и ти трябва да отвориш, да чуеш какво ще ти каже. Природата не говори като нашите професори, тя ще ти проговори на ден най-много половин или един час и след това ще те остави да правиш, каквото искаш. Ако през този един час не внимаваш, главата ти има да пати. Ако ти не знаеш сутрин как да ставаш от леглото си, ти ще носиш последствията на това незнание. Сега, аз не искам да ви кажа как трябва да ставате сутрин от леглото си. За себе си аз имам едно правило, зная как да ставам. Колкото пъти съм се опитвал да ставам по различни начини, все съм опитвал резултатите. Опитвал съм по един, по втори, по трети начин. Следователно, не ставаш ли по начина, по който е определено, работите няма да вървят напред. Като отива да спи, човек трябва да знае как да си легне на леглото. Някой ще легне, ще си свие краката, ще се сгуши. Друг пък е тури ръката си под дясната мишца, после под лявата, или ще се обръща на една, на друга страна. Трети пък ще легне на гърба си и ще

почне да мечтае. Леглото не е място на мечтане. Като легнеш на кревата си, никакво мечтане – там сметките трябва да са на чисто, „аржан конте“. Като си легнеш вечер, всичките ти сметки трябва да са привършени. Само тогава ти се позволява да си легнеш. Щом не можеш да спиш, работите ти не са свършени. Това показва, че природата ти тропа на вратата да станеш, да отидеш да си свършиш всичките работи за деня, и тогава да си легнеш. Щом свършиш работите си, ще имаш Божието благословение. Това значи да спиш сладко. Някой път аз съм ставал по 4–5 пъти през нощта да свърша работите си. Казвате: Защо ли му гори лампата? – Ставам да си свърша работата. Като ти хлопа, не можеш да спиш. Ще станеш. Като отиваш на леглото си да спиш, всичките ти работи трябва да са свършени. Тогава ще имаш Божието благословение. И сутринта пак ще продължиш останалите си работи. Ако работите ти на физическия, на духовния и на умствения свет не са уредени, трябва да се уредят. Аз говоря за материалния свет. Работите ти трябва да са уредени. С никой човек не трябва да си в стълкновение, нито със себе си, нито с ближните си, децата си, жена си, приятелите си. Защо? Защото тази вечер може Господ да те повика. Какво ще му кажеш тогава? Някои от вас могат да вярват в това, други могат да не вярват, безразлично е кой в какво вярва.

Казвам: Нека дойдем сега до същественото. Вие имате прави вярвания, но между вас няма нито един, който може да ви даде образец, модел, как трябва да постъпвате. Модел ви липсва как трябва да се постъпва. Начин нямате. Как ще покажете Любовта си? Аз ще ви представя един пример. Представете си, че в една стая има един стар дядо, една стара баба и един млад момък. Дойде след това една млада красива мома. Как трябва да постъпят сега? При това представете си, че тези хора нямат никаква връзка помежду си. Дядото може да е баща, бабата може да е майка, но как ще постъпят с тези млади хора, момъка и с момата? След като дядото види момата, каже, че тя е за този момък и ако бабата каже същото, те не са разрешили въпроса правилно и ако момъкът каже, че тази мома е за него, и той не е разрешил въпроса правилно. Преди всичко тази мома, която иде от къщи си, тя не иде, за да се жени за някого. Защо е дошла в къщата при този стар дядо и при старата баба и младия момък? Ако един ангел слезе от небето и посети нашите общества, защо ще дойде той – да се жени ли? За нас ли ще се жени? Той иде с една определена мисия, да я свърши, да донесе своите подаръци и благословения, за което е изпратен и след това да му кажем, каквото трябва да предаде. Та сега и вие постъпвате така.

Като дойде някой човек да ни слуша, казвате: Нека остане той в нашето общество. – Вие сте чудни. Че кое общество е нашето? За мене има само едно общество, онези хора, които живеят в Любовта само те съставят Божествено общество, и това общество не може да бъде наше или ваше. Всеки, който живее в Любовта е наш. Всеки, който не живее в Любовта е ваш. Казвате: Как ще се оправи светът? – Светът ще се оправи като стане наш. Като е ваш, няма да се оправи. Искате някой да бъде ваш. Под думата, че светът е наш, аз разбирам да мога да внеса всичко, за благото на своите ближни. А когато се отказвам да внеса всичко, тогава светът е ваш. Казвате: Светът е ваш. Не, светът е наш. Това значи: Светът на Любовта е наш. Така гледам аз на нещата. По онзи начин на непрекъснатите прояви. За мене животът не седи в това, да бъда добър само един ден, или само един момент. Аз искам всеки последователен момент да запазя онова състояние на разположение, което съм имал и по-рано. Не е въпросът само един момент да имам добро разположение към човека и да го посрещна добре, но когато го видя, всеки момент да съм готов да го посрещна добре. Не само това, но в чувствата си всеки ден да усещам, че имам известна придобивка. И тази придобивка да не е в намаляване, но в известно увеличаване. Това е нашият ден.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето“. Нещата могат да се връзват само чрез закона на Любовта. При това, само един начин има, по който могат правилно да се връзват нещата. – Тя е правата човешка мисъл. В света има само една права мисъл, не много, тя е правата човешка мисъл. Тази мисъл е като правило, което във всеки даден случай можем да приложим. Някои примери не изясняват нещата, защото са много далечни. Има примери, които донякъде само изясняват нещата. Има примери, които дават само един малък оттенък да мисли човек, но не е лесно човек да мисли. Сега ще ви приведа следното изяснение. Допуснете сега, че имате само една стая и при вас дойде един човек, когото не подозирате в нищо. Вий сте готови да спите заедно с него в същата стая. Обаче, ако при вас дойде човек, когото подозирате в нещо, сърцето ви веднага трепне. Какво трябва да правите в този случай? Трябва ли да останете с него заедно в една стая. В дадения случай вий трябва да имате на разположение още една стая. Тогава ще оставите този човек в стаята, в която е влязъл, а вие ще влезете в другата стая, и там ще наблюдавате дали той ще отвори вратата или не. Ще видите какво ще направи той през нощта. Ние искаме всеки човек да прави опит. Има условия, когато

престъпления не могат да се вършат, но има условия, когато човек може всякога да върши престъпления. Първото престъпление в света е да оплюеш човека. Ако отидеш в Америка и плюеш някъде, ще те глобят. Не е като тук в България, напоследък и в България почнаха да глобяват при такива случаи. Трябва да си имате кърпи и в тях да плюете. Ако си много енергичен, и говориш бързо, ти пак можеш да оплюеш човека. Някой казва някому: Ти трябва да вярваш в Бога, знаеш ли? Но му говори толкова бързо, че цел го оплюе.Той казва: Настрана малко иди, че цел ме оплю, та трябваше да се мия. – Като говориш, не бързай, не оплювай човека. Кажи му, приятелю, имам да ти кажа две думи. Ела при мене. Този човек е дошъл при тебе да му помогнеш, а ти го съветваш, да се моли на Бога, да вярва в Него и т. н. Повикай човека при себе си и му кажи: Приятелю, аз имам десет хиляди лева на разположение, ще ти ги дам да си услужиш с тях. – Как мога да направя това? – Ти си един милиардер, какво ти струват десет хиляди лева? Какво от това, че си дал десет хиляди лева за един опит? Вие ще кажете, че не сте милиардери. Не, всички вие сте богати, но сте дошли тук инкогнито, преоблекли сте се, да не ви познаят, а то е защото не искате да давате. Ако извадя кобура си насреща (ви), веднага ще дадете. В турско време имаше богати българи, които заравяха парите си в земята и така ги криеха от турците. Те бяха умни. При това, българите се обличаха просто, бедно, да не ги мислят за богати. Ако някой от тях се яви така добре облечен, като мене, веднага ще му искат пари. Но след известно време турците започнаха да се досещат за това, което правеха българите и отиваха при тях да им искат пари. Казват: Стояне дай пари! - Немам. Нямаш ли? Те взимаха една желязна верига, стопляха я на огъня и я туряха на врата на Стояна. Като усети горещината на веригата, Иван веднага започва да изважда едно гърне, че второ, че трето и после казваха: Добре, че с толкова мина. Иначе животът ми щеше да отиде. Добре, че извадих гърнето. Животът ми е по-скъп от всякакво гърне. Съвременните хора са по-умни. Като имат пари, те ще ги турят в някоя банка, на по-безопасно място. Понякога Стоян зарови парите си някъде в земята, че после не може да ги намери.

„Каквото вържете на земята“. – Като ви говоря по този начин, аз ни най-малко не искам да ви убедя да вярвате в моите думи, или да вярвате в това, в което аз вярвам. Защо? – Защото това е мое право. Аз не искам да вярвате в моето верую. Второто положение, аз не искам вие да мислите, както аз мисля, защото, както аз мисля, това е само мое право. Аз даже не

искам вие да обичате, както аз обичам, защото и това е само мое право. Според мене, това са чужди идеи. Аз не искам да убеждавам хората, но имам желание да ви кажа, не е право и да мислите така, както за вас е добре. Вие трябва да обичате така, както за вас е добре. Вие трябва да употребите вашата сила специално за себе си в дадения случай. Там е силата на човека. На какво основание. В света съществува една реалност, от която ние не можем да вземем нито една частица за нас. Че де ще го вземем? Ние живеем и се движим в Бога. Всичко, което виждаме и което имаме, е Божествено. Тогава де ще вземете това Божественото? Нима синът трябва да претърсва дрехите, джобовете на баща си, да взима от тях парите и да ги носи на банката? Това, което бащата има, е на сина. Срамота е да краде баща си. Срамота е синът да няма доверие в баща си. Ако няма доверие, той не е син, той е слуга. Аз не го укорявам в това, а слугата вечно не остава в дома на своя господар, щом иска да му се плаща. Щом искате да ви се плаща и да бъдете щастливи, това е невъзможно. Щом искате пари, могат да ви се дадат, колкото искате, но в дома не можете да останете. Като дойде времето, господарят ще си прегледа сметката и ще каже: Хайде довиждане, аз ще си намеря друг слуга. – Синът обаче другояче гледа. Синът си е син, дали баща му е изпратил много пари, или никак, той не гледа на това. При никакви условия синът не може да изгуби доверието си към своя баща. Ако баща му не е изпратил пари навреме, затова е имало много важни причини. Това не е защото баща му не го обича. Друга е причината. И когато ние минаваме през известни изпитания и страдания, ни най-малко не трябва да хвърляме упрек върху Бога, че Той не ни обича.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето“. Сега мога да ви попитам, като един еврейски пророк, да кажете, обичате ли Бога. – Прав е той, но аз не считам, че това е възглед. Защото и той може да ме пита, обичам ли Бога. Какво ще му отговоря тогава? Ако някой ме запита обичам ли Бога, аз му казвам: Хайде да се разходим заедно и от онова, което направя, от него ще разбереш обичам ли Бога. Не това, което аз направя, но от онова, което и аз, и моите ближни, и Бог е доволен. – Това е моето верую. Онова, от което Бог е доволен, от което моите ближни са доволни и онова, от което аз съм доволен, това е, което аз съм проявил за този ден. Това е моето верую, това значи, че аз имам Любов. Ако аз не съм доволен от себе си, ако моите ближни не са доволни от това, което правя, и ако Бог не е доволен, тогава моята любов не е такава, каквато Бог проявява и изисква от нас. Тъй аз гледам на работите. Аз не казвам, че умът ти трябва

да обгръща всичко, че сърдцето ти трябва да бъде горещо. Горещото сърдце не е меродавно. Някога и при горещото сърце няма любов и при студеното сърце няма любов. Това са две противоречиви неща. Не мислете, че в горещото сърце любовта се проявява по-силно. При каква горещина узряват плодовете у нас? – При 40–50–60 градуса. При каква горещина се сваряват яйцата? – При 100 градуса. Значи, ако за плодовете им трябва най-много 50–60 градуса топлина, а (за) яйцата 100 градуса, не зная тогава коя топлина бихте предпочели, като казвате, че сърцето трябва да бъде горещо. Все едно ли е един узрял плод и едно сварено яйце? Грамадна разлика има. Каква горещина бихте желали? – Горещината, при която плодовете зреят, или горещината, при която яйцата се сваряват? – Горещината, при която плодовете зреят. Каква студенина бихте желали – при която телата се разхладяват, или при която телата замръзват? – При която телата се разхладяват. Тази студенина е по-приятна. А студенината, при която телата замръзват, както и горещината, при която яйцата се сваряват, вървят паралелно. Топлината, при която плодовете зреят, и хладината, при която телата се разхладяват, също така вървят паралелно. Тези неща трябва да седят в ума ви, за да имате правилно разсъждение.

Тъй се образува новото верую, като направите опит. Като ви каже лекарят, да си отидете по домовете, вие трябва да повярвате и да си отидете. Ако искате да разсъждавате, тогава ще дойдат 60-те инжекции, и като видите, че от ден на ден положението ви се влошава, ще кажете: Господин докторе, не можете ли и на нас да кажете да си вървим по домовете?

Сега желая на всички да кажете на лекаря: Господин докторе, не можете ли и на нас да кажете, като на първите, да си вървим по домовете?

Значи, една права мисъл, едно право отношение на Любовта, един прав метод за работа – това са насоките на новата култура, която иде сега в света. И едно ново схващане за живота. Само по този начин ние можем да съградим нещо ново в света.

24. неделна беседа от Учителя, държана на 24 март 1935 г. 10 ч.с.

София, Изгрев

КОЙТО СЕ УЧИ НА СЛОВОТО БОЖИЕ

„А този, който се учи на Словото Божие“.

Отче наш. „Бог е Любов“. Ще прочета 6 глава от Посланието към Галатяните до 17 стих. Ще се развеселя.

Ще взема само няколко думи от шестия стих: „А този, който се учи на Словото Божие“. Учението е един метод за избягване на ненужните страдания в живота. Учението се налага. Защо? Защото онзи, който не се учи, няма да може да се освободи от страданията на живота. Вие искате да бъдете щастливи, да живеете един добър живот, но не знаете, че добрият живот е съпрегнат с големи мъчнотии. Даже и най-простите хора си задават въпроса защо светът е така създаден. Този въпрос е задаван от дълго време, но не може да се отговори, не може да му се даде отговор. Да се задава такъв въпрос, то е все едно да се пита защо едни хора носят такива дрехи, защо носят такива цветове, такива обуща и т. н. Вземете за пример птиците, животните, всички имат свои определени цветове, своя козина. Райската птица например, има особени пера, мечката си има своя особена козина. За това нещо има свои причини, особени условия, които не могат да се докажат. Има въпроси, на които не може да се отговори. Като разсъждаваме върху тия неща, ние влизаме в един свет с обикновени разбирания на живота.

„Който се учи на Словото Божие“. Казвам: Човек трябва да се учи, а не да помни, за да избегне големи мъчнотии. Хората се учат само от онова, което преживяват. Това нищо не ги ползува. Какво те ползува да помниш, че си паднал някъде и си счупил крака? Важно е да знаеш условията, при които кракът ти може да се счупи, и да можеш да избегнеш това счупване. Като се качваш по една планина и се катериш по една плъзгава скала, трябва да знаеш, че можеш да паднеш и да си счупиш главата или крака, и да избегнеш това падане. Мнозина казват, че може и без учение. Но всички желаят да имат един богат баща, който да им остави голямо наследство, да бъдат рентиери. Че всички вие сте рентиери. Земята е едно заведение, на което сте изпратени, и всичко е предвидено за вас според условията и ако страдате, то е защото не разбирате условията.

Ще ви приведа един мит. Един царски син искал да бъде щастлив, да знае как да управлява. Той влязъл в една окултна школа, дето учил цели 20

години. Като свършил училището, учителят му го поставил на изпит, той го завел в едно подземие, в един подземен палат, дето имало много съкровища – книги, разни ценности, но там било толкова тъмно, че нищо не се виждало. Учителят му казал: Тук ще намериш своето щастие. Влязъл вътре и го затворил. При това учителят му казал: Можеш да пипаш внимателно по стените, ще намериш светлина и ще можеш да разгледаш всичко, каквото се намира в този палат. Ученикът пипал тук, пипал там, никаква светлина не намерил. Като останал сам, царският син почнал да пипа, да рита с крака си и каквото ритнал, всичко изпочупил – нищо здраво не останало в палата, но светлина не намерил. Тогава той си казал ядосан: Защо трябваше да остана в този палат на тъмно, като не мога да видя нищо? Казвам: И съвременните хора се намират в един такъв палат, дето всичко ритат и изпочупват, без да видят какви съкровища и ценности ги заобикалят. Всички хора ритат и това ритане считат за някаква философия. Какво ще ритате? Ще ритате един, втори, трети, но най-после ще идете до положение и вас да ритат. Защото ако не знаете как да пипнете един кон, и той най-после ще ви ритне. От такова ритане много хора пострадват. Най-после, като седял известно време в този тъмен палат, ученикът надал вик и казал: Тук искам да умра. Това не е за мене. Разбирам да е нещо по-разумно, а тук си намерих белята. Дохожда учителят му, отваря вратата и той вижда пакостите, които е направил. Понякога ние говорим за пробуждане на съзнанието. Когато дойде Божественото съзнание, когато дойде учителят и умът ни се просвети, ние виждаме хилядите пакости, които сме направили в живота си. И след това виждаме, че не сме използвали най-добрите условия. Колкото примери и да ви приведа, те са безпредметни, ако не се прилагат.

Понякога аз говоря за Соломона, но дойде някой после и ме пита, защо Соломон е бил такъв? Мене ни най-малко не ме интересува какъв е бил Соломон преди хиляди години. Мене ме интересува какъв трябва да бъде сега. Мъдростта, която Соломон имал някога, тя е била на мястото си. Днес хората и толкова умни не са. С това, което е писал той, искал да каже на хората: Ако сте толкова умни като мене, ще живеете такъв живот като моя. Да кажем, че сега някои преповтарят опитността на Соломона. Какво ново ще придобият от тази опитност. Нищо няма да придобият. При това, ние не искаме такава опитност, която не можем да използваме. Ние не трябва да бъдем само едни пътници, които да извървим едно място, да го видим и да го опишем, но трябва да се ползуваме от това място, да го видим и да го

опишем, но трябва да се ползуваме от това место, което сме извървели. Ако ти си минал по един път, взел си бележки и казваш, че знаеш този път, това още не е знание. Ти само си видял нещата, но не си ги разбрал. Животът трябва да се види и да се разбере. Всички твърдят, че животът е лош. Че вие още не сте видели живота. И най-лошият човек в света има добри черти, но трябва да знаеш как да ги бутнеш, за да ги предизвикаш. Ако не знаеш как да ги бутнеш, ти можеш да предизвикаш най-лошото в този човек.

Аз често ви говоря на вие, то е в множествено число. Защото сте много. Питам: Задавали ли сте си въпроса, защо сте недоволни от живота? Малко хора, почти никак (не) съм срещал, които да са доволни. Малко хора съм срещал добри. Добри, разбирам човек да е добър в малките работи. Ако един професор отива на лекция, но види на пътя някое малко дете че плаче и той се спира да му услужи и после продължи пътя си, това е добър човек според мене. Той не се спира по задължение както някой друг може да направи това, но по вътрешно разположение. Или, ако този професор се спре пред едно малко животно и си продължи пътя, след като му услужи, това показва, че той е добър човек. Добрината на сегашните хора е често икономическа, търговска добрина. Щом някой човек е на служба, добър е той, щом получава заплата голяма и всичките му работи вървят напред, по-добър от него няма. Докато един човек има условия да се храни богато, мазничко, и той сам е мазничък, добър е той, но когато започне да яде сухия хлебец, когато дойдат лошите условия, той казва: Не се живее вече и после тия добри Хора Проповядват за братство, за равенство, за какво ли не проповядват, но това е относителна добрина. Значи, има относителна добрина. Онзи, който изяжда пет кокошки, е по-добър от онзи, който изяжда десет кокошки. Онзи, който изяжда десет кокошки, е по-добър от онзи, който изяжда двадесет кокошки. Но това е относителна добрина. Казваме за този, който е изял петте кокошки, (че) е добре, но питайте какво е положението на кокошките? И след това религиозните хора ще казват, че Бог така е наредил. – В кой кодекс е писано това? – Човек е писал това, то не е от Бога. Ето имате закони в държавата, писани от хората. Ако някой човек открадне сто лева, веднага ще го затворят. Друг, ако открадне стотици хиляди, ще кажат, че това е комисионна. Като вземете цялата процедура на сегашното право по отношение на Божието право, то е пълно безправие. В живота има ред заблуждения, създадени от самите хора. Ще седна да се заблуждавам, че съм щастлив, защото получавам пет хиляди

лева заплата. Представете си, че аз имам проста цигулка, която нося постоянно със себе си в една кутия и дето седна, и започна да свиря, всички сърца се отварят. Сядам при един богаташ, но скъперник, и започвам да свиря. Той веднага се разширява, сърцето му се отваря, изважда кесията си. Кое е по-хубаво – цигулар да бъдеш или чиновник с пет хиляди лева месечна заплата? За предпочитане е да бъдеш цигулар – майстор, който знае да свири, да отваря сърцата на хората. Ако този цигулар попадне в затвора, той ще започне и там да свири и тогава стражарят ще хвърли пушката си и ще излезе вън, заедно със затворника. Стражарят и затворникът ще се хванат за ръка и заедно ще напуснат затвора. Какво по-хубаво от това? Ще кажете – може ли да бъде това? – Може, разбира се. Някои вярват, някои не вярват. Но, даже и най-големите материалисти, които казват, че в нищо не вярват, вярват, че един ден светът ще се оправи и хората ще заживеят по братски. Как ще заживеят братски? Вземете в Русия, този нов ред на нещата какво оправи? Какво стана там? Богатите, аристократите, князете слязоха долу, станаха сиромаси, а сиромасите станаха богати, те взеха техните места. Богатите, аристократите станаха пролетарии, а сиромасите станаха аристократи. С това поправи ли се светът? Че и едните имат душа, и другите имат душа. Богатите, които едно време бяха на власт, не разбираха живота, но и сиромасите, които сега са на власт и те не разбират. Те не го разбират, но не може днес животът да се нареди добре за всички. Сега аз не искам да засягам живота от социално гледище, понеже в света социална правда не съществува. Каква социална правда има, когато всеки ден ние колим с милиони животни? Ще кажете, че това е за отечеството. Ами какво ще кажете, когато един мъж затваря жена си от ревност? Пет–шест години наред той я затваря. Защо? Ще кажете, че да не би като ходи да прегрешава, да прави престъпления. Че от де е дошла тази мисъл в ума на този свят мъж, че жена му може да направи някакво престъпление? И след това вие се възмущавате.

Когато Бог постави първите хора в рая, той ги остави свободни, без ключ, без стражари, като им каза само да не ядат от дървото за познаване доброто и злото. Сега хората съжаляват защо Господ не е поставил един ангел да пази при това дърво, да не ядат от него, да не съгрешават. И те се чудят колко е бил глупав Адам, че е пуснал жена си сама из райската градина. Че коя жена досега не е правила погрешката на Ева? И кой мъж досега не е направил погрешката на жена си? Ако разгледате живота на

светиите в църквата, ще видите, че според една статистика, която няма да ви кажа, много малко светии са издържали на изпита за жената. Много малко от тях са запазили при този изпит своята чистота. Толстой разправя за един такъв светия в един от своите разкази. Един светия живял в монастир, дето постигнал голяма чистота, болни лекувал вече. Един ден дохожда в монастиря при него една млада красива княгиня, която искала да го изкушава. За да се освободи от нея, той изгорил пръста си на свещта. Един ден при този светия идва едно болно момиче на около 19 години да го лекува. Като го излекувал, той се съгласил с това момиче да бягат и напуснал монастиря. Това са изключения, това не са недъзи. Както виждам, тези факти аз мога да ги обясня съвсем другояче. Аз не съдя хората за техните престъпления, защото зная причините за престъпленията, които стават в света. Ако на една кола, която може да издържа само 50 килограма тяжест турите 1500 килограма, една от осите на тази кола непременно ще се огъне. Де е погрешката сега? У вас или в колата? Има хора, които имат по-голям товар, отколкото могат да носят. Тези хора ще се огънат, разбира се. Но какво лошо има в това огъване? Престъплението седи на друго място. То седи там, дето хората даже и не подозират. Престъплението седи в това, че хората не са проводници на чистата мисъл. Тази е причината за престъпленията. Всички болести се дължат на това, че хората не ядат чиста храна. Вследствие на тази храна се явяват у тях разни утайки, разни излишъци, които са причина и за болезнените състояния. Всичката престъпност се дължи на не чистите мисли и желания, които остават у хората известни нечистотии и излишъци. Ако имах време, бих изнесъл една статистика да видите как е било в старо време и как е сега. Ще видите как този закон варира, как не се е изменил и до сега. Ако има някакво подобрение в съвременното човечество, то е само по отношение на тяхното съзнание, но иначе, почти същата е пропорцията на престъпността. Сегашните хора не правят толкова престъпления, както едно време, понеже имат повече светлина. Но ако ги поставят при същите условия, при каквито са били хората в старо време, те ще бъдат същите. Днес малко хора има добри. Знаете ли де седи добрината? Има хора, които са родени от бедни семейства, почти в калта на човечеството, но оттам те постепенно са се повдигали, докато са заели най-високото място. Те излизат от тази кал, отърсват се от нея и заемат най-високо място всред обществото. Има хора пък, които са родени при най-добри условия, но постепенно слизат от своите високи места и стигат до дъното, до калта. Първите хора, които

сами излизат от калта, аз ги наричам силни хора, силни души. Онези пък, които слизат отгоре долу в калта, аз ги наричам слаби души. Сега всички хора искат добри условия. Те са прави, аз виждам какво искат, влизам в положението им. Това показва, че те усещат, че са слаби. Мнозина мъже са се изповядвали, като са казвали: Господ да ме пази, да не ме турят при красиви жени. На всичко мога да издържа – да не крада, да не правя престъпление, но ако ме поставят при красиви жени, там не мога да издържам. Не мислете, че всички мъже имат слабост към жените, но френологически се знае кой център е слаб у тях. Знае се де е слабостта им. Слабостта им е отзад в малкия мозък. Там има два центъра, като ги бутнеш, можеш да познаеш, този човек има ли слабост към жените или няма. Този въпрос е разрешен за френолозите. Те казват тогава: За да не се развиват тези центрове, човек не трябва да оставя да минава много кръв в тях, но да я прекарва в предната част на мозъка си, да мисли повече. Повече мисъл е нужна. Значи, не оставяйте много кръв да тече в задната част на мозъка. Ако задната част на мозъка се храни с много кръв, тогава изкушението непременно ще дойде. Човек или ще заболее, или ще направи някакво престъпление. В света всичко е в движение. Това е нормалното положение. И наистина, няма частица в света, която да е в покой, всичко е в постоянно движение. (Всяко) спиране на това движение произвежда едно анормално състояние. Всяко отклонение или изменение от пътя, в който едно тяло се движи, веднага ще произведе друго съответствуващо отклонение.

Сега това са обобщения, от които трябва да се изкара един закон за личния живот, и то главно за тези условия, при които живеем. За пример, вий се качвате на един модерен аероплан, имате всички познания. Но въпреки това, вие трябва да бъдете много внимателни. Най-малкото невнимание, най-малката погрешка, която допуснете, ще ви коства живота. Следователно, като знаете това, че и човешкото тяло, в което днес живеете, не е толкова устойчиво, трябва да бъдете много внимателни. Нито човешкият мозък, нито човешките чувства, са така устойчиви, както мислите. Ние се стремим към съвършенство, но това съвършенство подразбира едно тяло, един мозък, едно сърце съвършено преорганизирани, съвършени, устойчиви, така че съвременните престъпления, които се вършат, един ден ще бъдат невъзможни. Тогава престъпленията ще бъдат така невъзможни, както пеперудата не може да прави същите престъпления, каквито гъсеницата прави. Но при сегашните условия се изискват известни предпазителни мерки. Защото

престъпленията не произтичат от единичния живот на човека. Някой човек върши престъпления, защото не може да не ги върши. Той е като маша на съвсем далечни причини, които го заставят. За пример, един стражар седи, но идва заповед да застреля еди-кого си. Той трябва да изпълни заповедта, макар че казва, (че) няма нищо против този човек. Той е получил заповедта от някой друг. Последният я получил от друг някой и т. н. Така виждате няколко стражари на лице, които са предали заповедта един на друг. Питам: Какви са основанията, за да се екзекутира един човек. Един човек, който не е създал човека, има ли право да го екзекутира? Бог, Който го е създал има право да се разпорежда с неговия живот, но човекът няма никакво право. Един грънчар, който е направил гърнето, има право да го строши и пак да го направи. Той може 10–20 пъти да го троши и да го направи отново. Но онзи, който не знае да прави грънци, има ли право да ги троши? Той няма право. Но ако строши едно гърне, карат го да плаща. Това сравнение сега нищо не допринася, колкото и да разсъждаваме, колкото и да сме учени или прости, колкото и идеали да имаме. Има нещо неизбежно. Каквото и да правиш, ти трябва да ядеш. При каквито условия да си, има нещо, което трябва да извършиш. Трябва да ядеш. Представи си, че ти си или окултист, или евангелист, или православен, или комунист, или каква и да е партия или народност, например българин или англичанин, но се намериш в гората сам, без никаква храна и останеш там 4–5 деня гладен, без никаква храна. Какво ще правите при това положение? Ще тръгнете да просите от тук, оттам. Но никой не иска да ви даде. Какво ще правите тогава? Един англичанин разправя една своя опитност, преживяна при едно корабокрушение. Те успяват десетина души да се спасят в една лодка. Но остават съвсем сами, без никаква провизия. Гладували 4, 5 деня, но забелязват по едно време, че в тях се събужда нещо животинско, не могат вече да понасят глада. Започнали да се гледат един друг, докато най-после погледът се спрял върху едного. Нахвърлили се отгоре му и го изяли. След няколко деня пак огладняват. Започват пак да се поглеждат помежду си, докато погледът им се спрял върху едного от останалите. И него изяли. Благодарение, че наскоро след това минал един параход, който ги спасил от престъплението. От тук видяхме доколко сме англичани. Това са изключителни условия. Има нещо ужасно при глада, човек става като звяр. Това са каиновци. И в сегашния строй казваме, че обществото трябва да се уреди. Според мене, обществото може да се уреди, но когато съзнанията на хората се повдигнат, защото едно съзнание прониква друго. По-малките

съзнания образуват по-големите и живеят в тях. Бог е едно съзнание, в което всички други съзнания живеят. И той се стреми да урегулира всички тия съзнания в себе си. Бог иска да ни каже: Когато се нуждаете от храна, обърнете се към мене, аз ще ви задоволя, не я търсете един от друг. Обаче щом се нуждаете от храна, наместо да я търсите от Бога и да се обърнете към Него вие я търсете в курника. Кокошката кречи, кречи, но ти не искаш да знаеш и казваш: Писано е там, че кокошката е създадена за човека. Ако Бог живее в една кокошка, ти имаш право да я ядеш. Но има кокошки, в които Господ не живее. Следователно, такива кокошки нямаш право да ядеш. В някои животни Господ живее, в някои не живее. За сега Господ живее повече в плодовете. Външната страна на плода е турена като едно облекло, нея имаш право да изядеш. Плодът казва, като ме изядеш, семката посей някъде, за да може да се възстанови първото равновесие.

Ще кажете, какво може да се добие с такива разсъждения в света? Сега аз мога да направя една критика. Наистина тези разсъждения са от памти века, но какво е добил от тях светът? Друго възражение ще направя. Учените казват, че един ден земята ще остарее и всички хора, които живеят на нея, ще измрат. – Ако е така, питам тогава: Всички ежби, които стават между хората, какво ще ги ползуват? Та животът не е там. Земята е едно училище. И хората на земята няма да умрат, но ще се пренесат на други места, да продължат своето учение. Следователно, докато си на земята, ти трябва да се научиш на всички правила на добрия живот, защото в следващото място, дето отиваш, ще те поставят на подобаващо място. Знанието, което си придобил от хиляди години, ще определи следващата форма, която ще ти се даде. И всички животни, които сега живеят на земята, са все разумни същества. И според развитието си, всяко ще вземе съответстваща форма. Волът не може да не бъде вол; конят не може да не бъде кон, комарът не може да не бъде комар; човекът не може да не бъде човек. Всеки ще вземе такава форма, додето е дошъл. Следователно, формата на всяко живо същество трябва да се измени, тя ще се измени според степента на съзнанието. Под съзнание разбирам Божиите закони, които функционират в живота. Не е въпросът да отричаме нещата или да ги твърдим. Ако отричаш реалността, ти си първокласен глупец. И ако твърдиш небитието, това, което не съществува, ти си още по-голям глупец. Не отричай реалността и не твърди това, което не съществува. Защо ще отричаш това, което съществува? И защо ще твърдиш това, което не съществува. Сегашните хора, казват, че Любовта е празна работа. Любовта

още никой не я проверил, тя още не е опитана. Единственото благо, което хората търсят постоянно и навсякъде, това е Любовта. Навсякъде я търсят. Те не могат да я намерят, понеже искат да я материализират, да я хванат, да ѝ турят юлар, да правят с нея каквото искат, затова казвате, че няма любов или, че любовта е празна работа. Нима кравата, която дава своето млеко, няма любов? Нима ябълката, която дава плодовете си, няма любов? За дадения момент това е любов. Така се изявява Бог във всички форми на своето битие. Едно същество не може да ви обича вечно, то ще ви обича само за един момент. Пък и вие не можете да обичате целия свет в един момент. Ако в даден момент направите добро някому, това добро е общо за всички. Ако направите добро на някое същество, което страда, това добро се разпределя за всички останали същества. И ако едно същество страда и това страдание се разпределя между всички същества. Нашите страдания засягат и всички същества, вследствие на което те се стремят да ги премахнат, защото и тях засягат. Наистина тях не ги засягат, като нас, с тази сила, но те не искат да получават никакви сътресения. Вземете за пример, когато в един трен става някаква катастрофа. Тя засега най-силно онези, които са в първите вагони на машината, а последните вагони усещат само едно малко сътресение. Та напредналите същества получават от нашите страдания малки сътресения, но те не искат и толкова да получават. Сега да се върнем към съществените.

Сега аз не искам да ви кажа, че животът е едно нещастие, или, че страданията са най-голямото зло. Относително е така, но от Божествено гледище, в страданията има нещо хубаво, което хората не разбират. От всички тези страдания, в които се намирате, ще видите, че един ден ще излезе от тях нещо добро. И в Писанието е казано, че всичко това, което се случва на онези, които любят Господа, един ден ще се превърне за тяхно добро. Ако не в този момент, това добро ще дойде в следния момент. Казвам: Мисълта е творчески принцип. И ако тя престане да функционира както трябва, човек ще започне да се изражда. Ето, в Америка е констатиран такъв един случай. Един човек заболял отпреди 7–8 години и започнал да се превръща в маймуна. Ръцете му се удължили и той започнал да придобива форма на маймуна. Сега учените искат да обяснят този факт научно, но важно е, че човек може да се превърне в маймуна. Казвате, че един от вавилонските царе се превърнал на животно и след 7 години се върнал на първото си положение. По-рано това се считало за басня, а сега тази басня се проучава. Та когато питат защо трябва да се живее добре,

казвам: Ако не живеете добре, ще се превърнете в маймуни. Това значи да се върнете назад. Среден път няма. Назад или напред, но ще се движиш, на едно място няма да седиш. Това е идеалът на човечеството, да вървиш напред. Ако вървиш назад, това е връщане към миналото, към всички онези форми, които си минал някога. В миналия живот няма никакво благо.

„Който се учи на Словото Божие“. Като говорим за човешката мисъл, трябва да знаем, че тя не е човешка мисъл. Мисълта е Божествен процес. Когато имате една канализация, през която тече водата, казвате: Каква полза, че през този кран тече вода? Ползата е за самата чешма. Ако водата изтича, и чешмата, както и цялата канализация, ще бъде здрава. Ако тази канализация се запуши някъде, напрежението ще бъде толкова голямо, че кюнците на тази канализация ще се пукнат някъде и самият извор ще изхвръкне. Следователно, всеки човек е един извор, от който Божественото трябва да изтича навън. Вие казвате, че всеки има право да си живее така, както си мисли. – Вие се самоизмамвате. Като остареете утре, по ваша воля ли остарявате? И сега като сте млади, по ваша воля ли живеете? Вие казвате, че сте свободни, тогава аз ви питам: Като сте дошли на земята, по ваша воля ли дойдохте и от де сте тръгнали, за да дойдете на земята? Ще кажете, че сте дошли по желанието на баща си. – Да, но и баща ти друго създаде. Неговият баща друг го създаде и т.н. Като проследите пътя на вашите бащи, ще видите, че ще се образува цяла верига от такива халки. Коя е причината, която ги тласка да дойдат на земята? – И ние не знаем това. И тогава казваме: Ще ядем, ще пием, докато един ден умрем и всичко ще се свърши с нас. Аз нямам нищо против раждането и умирането. Според мене, като се раждаш, ти си един кон, който се натоварваш, а като умираш, ти си един кон, който се разтоварваш. В този смисъл смъртта е разтоварването на коня, а раждането – натоварването. Когато един пълен кон дойде в дома ти и донесе нещо, ти се радваш, но когато се разтоваря и отнася благата, които е донесъл, ти не можеш да се радваш – скърбиш тогава. Аз разглеждам въпроса икономически. Понеже смъртта задига благата, ние не се радваме. А понеже животът носи благата, ние се радваме. Когато детето се ражда, то се разтоварва от блага, които носи. Защо плаче детето, когато се роди? То казва на майка си: Уморих се от благата, които нося. Тогава майката започва да го утешава, като му казва: Няма нищо, ние благодарим за благата, които ни носиш. Това е иносказателен език. Това е така, някои майки донякъде издържат децата си, а някои не ги издържат. Казват, че майките обичат децата си.

Съвременната наука опровергава донякъде това. Има майки, които наистина много обичат децата си, но има майки, които едва ги търпят. Те оставят децата си на други да ги отглеждат. Някои майки дават децата си в различни заведения, там да ги отглеждат. Има майки, които са идеални – това не отричам, но има майки, които съвсем не са идеални и от тези майки са се родили много неприятности в света. Каква майка е тази, която не може да научи своя син и своята дъщеря да мисли, да разбира смисъла на живота? Какъв баща е този, който не може да научи сина си и дъщеря си да мислят, да разбират смисъла на живота? Много майки са като кукувиците, оставят децата си други да ги гледат. Какъв учен е този, който не може да научи хората да мислят и да разбират смисъла на живота? Какъв проповедник е този, който, като проповядва на хората, не може да ги научи да мислят и да разбират смисъла на живота? Ако е въпросът само да прекараме живота си като актьори, това е друг въпрос – тогава и аз съм съгласен. Но ако актьорството не разрешава въпросите, то е само едно забавление, то е само една почивка. Актьорството се допуща само като едно забавление, като едно представление, като един театър, но това е фиктивно нещо. Аз слушах един ден един мъж и една жена, актьори, се разправяха помежду си. Той казваше: „ Слушай, говори ми като човек, не ми говори, като че си на сцената“. И пак продължава: Говори ми както трябва, а не ми говори като актьор. Този актьор сега е заминал за онзи свет, а неговата другарка е още жива. Ще кажете кой е този актьор? – Аз ще ви дам адреса, имам го, а вие ще го намерите в онзи свет.

Сега, като говорим за живота, за света, той няма да се поправи, нито като хвалим, нито като го укоряваме. Според мене, похвалите и укорите, това са странични методи. Животът изисква права мисъл, разбиране на основните положения, на които той се базира. Всеки човек, всека душа, всека форма, всяко животно си има свои закони, при които неговият живот е създаден. За да се развива правилно, трябва да му се дадат съответни правила, които съществуват в природата. Не че ние трябва да му дадем, те са му дадени, но ние не трябва да препятствуваме на законите, които съществуват в природата. Като препятствуваме на природата, ний си създаваме ред нещастия и страдания.

Казвате: Как да научим хората да постъпват правилно? – Няма какво да ги учите как да постъпват, но не препятствувайте на естественото положение на хората. Някой си свири и пее в гората, а ти минаваш покрай него и казваш: Какво се е разкрякал този – не мога да го търпя. – Че този

човек се учи, нека си пее и свири, ти няма защо да му препятствуваш, той се упражнява. Ти мини покрай него и продължи пътя си. Че и най-гениалните музиканти и певци са започнали така, първоначално и те са свирили така, но след десетина и повече години, те се научили да свирят добре и излизат пред голяма публика, която ги слуша. Казвате: Гениален е този музикант. Да, гениален е, но първият такт, първото свирене какво е – Търкане, триене на лъка. После ще дойде гениалността. Някой човек има слабост към музиката, свири, упражнява се, едва свири, свири, но елате да го видите след 20 години, той е вече цел виртуоз. Най-първо вие трябва да (се) научите на онази вътрешна толерантност, да търпите хората. Оставете всеки човек свободно да се проявява. Някой има желание да прояви една своя добродетел. Не му препятствувайте. Ако пък можете да му съдействувате още по-добре. Ако не му препятствувате, ще направите едно добро на себе си, защото и другите хора няма да ви препятствуват. Следователно, трябва да се научим да не си препятствуваме в живота, да не се подпушваме. След това ще дойдем до другото положение да си помагаме при вътрешното състояние.

Сега аз мога да ви държа една проповед, като другите проповедници, да ви кажа: Живейте според Христовите правила! Според мене, за да ви кажа, че не живеете, както трябва, аз трябва да ви покажа, как трябва да живеете, да ви покажа един образец. Непременно трябва да ви дам един образец Всички учители, които са идвали в света, се отличават единствено по това, че са дали един образец на хората как трябва да живеят. Христос се отличава по това, че всичко, което имаше, той го даде. Той даде един образец. Той даде всички опитани неща. Той казваше: „Това на което съм научен, това и на вас говоря“. Ако света би тръгнал по пътя на Христа, най-малко 95 на сто от всичките мъчнотии биха изчезнали. Всичките мъчнотии щяха да изчезнат и в народите, и между религиозните, и между учените, и между държавниците, както и между партийните хора. Вий можете да поддържате каква и да е идея – всека идея е права, но всека идея има и своите крайности. За пример, като религиозен човек вие може да се молите по 10 часа на ден, а някой може да се моли само един час. Ако се молите с часове, вий ще замязате на проповедите и молитвите на един американски проповедник в Америка. Един баща завел своето десетгодишно дете в тази американска църква, дето проповедникът обичал да започва своите проповеди от битието и продължавал до края. По обичая, всички трябвало да коленичат. Коленичило и детето. След като седяло 1 час на колене, то

казало на баща си: „Татко, има ли още много?“ – „Той едва сега е започнал, едва е в пустинята.“ И наистина, проповедникът започнал от Адам и Ева, как създал Бог първите човеци, и следвал нататък. По едно време бащата казал на детето си: Той сега е едва при Исая. Тогава детето казало на баща си: Татко, още един път да не ме водиш тук. Питам има ли нужда Господ да му цитирате как направил света, как създавал първите човеци и т. н. Няма нужда Господ от много говорене. Иди при Господа и кажи: Господи, аз имам нужда от знание, да мога добре да живея. А тъй ще отидеш, ще плачеш, ще се разкайваш, ще цитираш стихове от Библията, от Евангелието, а на другия ден пак сгрешиш, ще направиш същата погрешка. И после пак ще плачеш, пак ще се разкайваш. Всичкият ни живот седи само в плачене и в разкайване. Сега аз ви говоря за миналото, вярвам, че вие не сте от тези хора, които плачете и които се разкайвате. Има два вида каещи се хора.

Ще ви приведа един пример, станал тук в България. Съдят едного за умишлено престъпление. Адвокатът го защитава. Той започнал: Господа съдии, моят повереник не е виновен, той по погрешка е взел сто лева. Че това е така, ето на същото место имал по 30 000 лева, които той не е пипнал. Като чул това, подсъдимият започнал да плаче. Съдията го попитал защо плаче, като мислел, че се разкайва за престъплението си. Той казал: Господин съдия, плача, защото не съм видял тези 30 000 лева, а съм взел само стоте. Аз съм срещал такива хора, които вече са станали на 60–70 години и съжаляват за своя честен живот, който са прекарали. Един познат, вече 75-годишен човек ми казваше следното: Чудя се на себе си защо съм бил толкова идеалист. На млади години имах какви ли не възможности да стана богат човек, да живея един щастлив живот, но тогава имах морал, не исках да се поддам на никакво изкушение, не исках да се подхлъзна, но сега съжалявам защо не използвах всички случаи да забогатея. Голям глупак съм бил тогава. Трябваше да бръкна в касата, да си уредя всички работи. Питам: От де иде сега това изкушение? Казвам: Ако вие имате Любов, вратата на този свет никога няма да бъде затворена. Всички вие страдате по единствената причина, че не прилагате закона на Любовта. Вие носите този ключ със себе си, но като дойдете на една врата казвате: Да отворя или да не отворя? Няма да отворя. Не, щом си гладен, тури ключа, отвори вратата и ще ти кажат: Добре дошъл. Мнозина са дохождали при мене и са ми казвали: Кажи ни онзи магически закон, чрез който можем да си проправим пътя навсякъде. Аз мога да ви кажа този магически ключ, но

казвам: Ето де е магията – обичайте ближния си. Не задавайте сега въпроса как да го обичаме. Ще ви приведа един пример. Един богат, но фалирал вече човек, като вървел по улиците, срещнало го едно малко момиче, което простряло към него ръка. Той си казал: Мене ли намери? Но като го погледнал, казал си, хайде, аз съм привикнал, ще се помъча по някакъв начин да му помогна. Той го взел със себе си и тръгна и от къща в къща, докато най-после издирил рода на това момиченце. Оказало се, че то е било княжеска дъщеря, която била изгубена, и бащата от няколко години я търсел, но не могъл да я намери. Като открил бащата на детето, той го завел у дома му. Питам: Как мислите, от този момент подобрило ли се е положението на този фалирал богаташ или не? – Подобрило се е, разбира се. Казвам: Ако и вие седите на тази висота на Любовта, ако седите на този морал, който Бог е вложил у вас, и вие ще срещнете на пътя си една душа, която Бог е изпратил при вас, за да се подобри положението ви. Щом намерите една изгубена душа, и положението ви ще се подобри. Ако вие намерите на пътя една страдаща душа и ѝ помогнете, и вашето положение ще се подобри. Казвате: Еди-кой си учен така казал, така писал. – Оставете кой учен какво писал. Преди всичко вие не разбирате учените хора. За глупавите, учените хора пишат по един начин, за учените – по друг начин, а за просветените – по трети начин. Учените хора не пишат глупави работи. Досега аз не съм срещнал нито един учен, който да е написал нещо глупаво. Учените казват някога, че Господ не съществува. – Те са прави, те отказват онези богове, които хората са си създали. Тези учени никога не отричат онзи Бог, Който е създал всичко в света, Който е създал цялата природа.

Сега да се върнем към мекотата в природата, която може да ви ползува. Тази мекота се среща във всички хора. Седи в трена един англичанин, а срещу него един господин седи спокойно и си пуши пурата. По едно време този господин с пурата задрямал, пурата паднала върху дрехата му, която започнала да гори. В това време, англичанинът се обръща към един българин, който седял до него и му казал: Моля ти се, познаваш ли този господин? Ако го познаваш, искам и мене да запознаеш с него. Той казал, че го познава. По един ред на етикеции, българинът запознал господина с англичанина, който пристъпва внимателно към заспалия, побутва го и му казва: Господине, палтото ви гори. Ако беше българин, той направо щеше да пристъпи към заспалия, ще го бутне и ще му каже: Виж, че палтото ти гори. Аз виждам дълбокия смисъл в това запознанство. То говори, че за да

влезеш във връзка с човека ти първо трябва да пробудиш съзнанието му, за да можеш да говориш на неговия език, и той да те разбере. И като знаете езика му, ще кажете: Господине, вашето палто се запали от пурата ви. Тогава човек ще ви благодари. Та при сегашните условия хората са длъжни да започнат да изучават езика на човешката душа. Днес всички хора не говорят на един и същи език. На много езици говорят. Хората трябва да дойдат до Божествения език, дето всички ще се разберат. Това е езикът на Любовта, който някои не искат да научат, а някои са го знаели и сега почти са го забравили. Всички хора трябва да се заемат да изучават езика на Любовта. Аз съм правил много опити с кучетата. Срещне ме някое куче, погледне ме, не ме залайва. То ме гледа, очаква нещо от мене. Ако аз си кажа в себе си, че нищо няма да му дам, то ме гледа на криво. Но ако бръкна в джоба си и му дам едно парченце, то ми става приятел. Ако това се продължи няколко пъти наред, приятелските отношения се затвърдяват. Щом направите една услуга на едно куче, то е готово да бъде на ваше разположение. Това всеки може да е опитал. Ако направите една услуга на човека и той ще каже, и аз съм готов да ви услужа. Той казва: Малкото благо, което имам, готов (съм) наполовина да разделя с вас. Така ще образувате една връзка. Христос казва: „Обичайте ближния си както себе си“.

Раздели половината благо, което имаш, с ближния си. Щом влезеш с твоя ближен в този закон, идва вторият закон, според който, дето са двама или трима събрани в мое име, там съм и аз. Дето е Любовта между двама или трима, там е Бог. Дето е Бог, всички работи тръгват напред. Този е Първият закон, който всички хора трябва да научат. И като научат тези положения, ние ще наредим другите въпроси, защото навсякъде се изисква Любовта: и в обществата, и в народите, и в партиите, и в семействата – навсякъде Любовта трябва да влезе като мерило, защото примирява нещата. Любовта ще смекчи сърцата на господарите, да влязат в положението на работниците. Любовта ще смекчи сърцата и на работниците, да влязат в положението на господарите си. Ако Любовта влезе в съзнанието на хората, като един фактор, те ще влязат в правия път на онова естествено развитие, което хората, както и всички народи търсят. Няма друг път. Този път е опитан. Дълго време са го опитвали, докато най-после се е дошло до закона на Любовта. За да се приложи законът на Любовта в сегашните общества, изискват се нови форми, а не като сегашните. Не е лесно да се оправи едно семейство. Не е лесно да се

оправи светът. Трябва да се разбират нуждите на децата, на синовете и на дъщерите, на майките и на бащите. Не е лесно да се оправи едно общество. Трябва да се разбират нуждите му. Не е лесно да се преподава на ученици. Вземете един клас от 50–60 ученика. Трябва да се образува една естествена връзка с тях, за да може да им се предаде един урок. И в религиозните общества мъчно може да се предаде идеята за Бога. Идеята за Бог може да се предаде дотолкова, доколкото аз я прилагам сам. Не е в това, в което аз вярвам, но в това, което излиза от мене. Хората дотолкова вярват в един извор, доколкото вода излиза от него. От водата, която излиза от него, се определя и неговата цена. Всичко е според качеството на водата. Ако този извор престане да дава вода, с това той губи своята цена. Ако водата на извора се увеличава, той придобива по-голяма цена. Следователно, дотолкова, доколкото ние ставаме проводници на Божията Любов да изтича от нас, дотолкова и нашата цена се увеличава.

„Който се учи на Словото Божие“ – да се учим на Словото Божие, това е, върху което трябва да работим за в бъдеще. Това е, при което ний можем да съградим нашия живот.

„Благословен Господ Бог наш“.

Тайна молитва.

25. неделна беседа от Учителя,
държана на 31 март, 1935 година.

София, Изгрев

(Нов доста дълбок сняг, но повече мокро, отколкото студено.)

ДА ОБИЧАШ И ДА ТЕ ОБИЧАТ

Отче наш.

„Духът Божи“.

Ще прочета последната глава, 8-та глава от книгата „Песен на песните“, която много рядко се чете. Тя е последната и най-малката глава. В нея има нещо каноническо, тя трябва да се чете от най-старите хора. Някой път съвсем не трябва да я буташ.

Песента – „Аз в живота ще благувам“.

„Песен на песните“ е една книга, любовно-драматична. Тя е един малък опит за драма. Има три форми в живота, чрез които съвременните учени го изразяват. Едното положение е трагичното в живота, трагедията, в която главните герои умират. И двамата главни герои умират. И поколенията след тях така живеят. И Христос свърши с трагедия. Това, дето се казва, че възкръснал, това е втората фаза на живота му. В първата фаза той свърши трагично и учениците му се разпръсват. После се разпространи учението Му, след възкресението. Почти целият човешки живот завършва с трагедия. Животът сам по себе си е драма, в която героят и героинята минават през големи изпитания, но остават живи. След това иде третото положение в живота. Комедия е, когато героите нямат трагичен край, нямат и драматичен край, но имат комичен. Комедията е сянка на трагедията и на драмата. Така аз ги определям. Може да има и други определения в речниците. Когато в комедията е представен човек, който много страда, не мислете, че той трагично умира, не той не умира, но си представя неща, за които няма никакво понятие. Това е комичното в живота.

Казвам, това са три фази в живота, които не могат да се избегнат. И аз не зная, ако те не съществуваха, какво щяха да пишат нашите писатели. Ако нямаше драма, ако нямаше трагедия, ако нямаше комедия, как щеше да се опише животът. Това са контрасти. Трагедията започва по един начин, а свършва по друг начин. При трагедията и двамата умират. С тях се свършва всичко, там има трагичен край. Може да е вероятно, може да не е

вероятно. Дали е вярно или не вярно, който има знания, може да провери нещата. Който вижда, той пак може да провери нещата. Но онзи, който не вижда, който няма знание, той трябва само да вярва. Това са отношения в живота. За да се провери дали някой човек страда, той трябва да има едно съвършено чувство. Това чувство е необходимо, за да провери човек дали има друг свят, или няма. Онзи свят, за който хората не виждат, е един свят непознат. Този свят се нуждае от доказателства. Аз пък мисля, че няма нужда да се доказва онзи свят. Аз мисля, че няма нужда да се доказва, че слънцето съществува. Даже и най-простите животни, които нямат никакви разсъждения, все-таки усещат, че има нещо, което съществува. Какво е тяхното понятие за слънцето, то е друг въпрос. Все-таки те съзнават тази реалност, понеже от тази реалност се подкрепя техният живот. Сега каквото е другият свят за природата, за Бога, все-таки ние съзнаваме, че има нещо, което крепи живота ни. Какво е то, ние не го съзнаваме. Можем да му дадем една или друга форма, можем да го отричаме или поддържаме, но нито доказателството, нито отричането допринасят нещо за реалността. Реалността е нещо независимо от нашите доказвания или отричания. Нашите доказателства допринасят нещо за самите нас, но за самата реалност нищо не допринасят. Какво печели Господ, ако Го доказвате или какво печели ако Го отричате? Мъчно е да се докаже какво е състоянието на един човек, за когото се казва, че не вярва в Бога. Казвате за някого, че вярва в Бога. Какво нещо е веруюто или какво нещо е вярата? Никой не може да даде един конкретен образ какво нещо е да вярва човек в Бога. Никой не може да даде един конкретен образ какво нещо е да не вярваш в Бога. В ранната възраст младите вярват в Любовта, а старите не вярват. В това отношение младите са вярващи, а старите са безверници. Старите казват на младите: Опитайте я, ние я опитахме. Младите казват, ние не искаме да опитаме Любовта, ние вярваме в нея. Те казват: Любовта е едно богатство, ние трябва да го опитаме. Като остареят и те казват като старите, че не вярват в Любовта и я отричат. Младите вярват в Любовта и искат да я опитат, старите я отричат. Кои от тях са на правата страна? – И двете страни са прави. Аз разсъждавам малко по другояче. Ние отричаме нещата в положителен смисъл и възприемаме нещата пак в положителен смисъл. За пример, ако поддържам че съм гладен, това показва, че съм млад. Някой казва: Аз съм сит, аз вече съм се наял. Това е старият човек, който отрича яденето. Старият човек отрича Любовта, той се е наял. А младият, който поддържа Любовта, той тепърва има да яде. Както виждате,

моята философия е малко по-друга. Като срещнете един човек, вие ще го попитате, наяде ли се? – Да. – Щом си се наял, ти ще отстъпиш своето място на нас, ние да се наядем. Тъй щото, когато старият каже, че Любовта нищо не струва, младите ще му кажат: Бъди тъй добър да ни отстъпиш своето място, ние да опитаме тази реалност. Като се наядем! – И ние ще я откажем. Тогава младите ще дойдат да търсят Любовта, а пък старите ще я отричат. Отричането на нещата не показва, че реалността не съществува, но тя е вътре в тебе; старият казва, че Любовта е отвътре, а не отвън, когато младият казва, че Любовта е отвън. И тук пак се различават. Те се различават малко в Любовта. Старият казва, че Любовта я няма, а младият я търси. Старият казва: Аз тук ще спра. Младият казва: Аз бих дал всичко да позная Любовта. Понякога хората се опитват да подкупят някого да ги обича. По-глупава работа от тази няма. И бъдете уверени, че ако дадете пари на онзи, когото обичате, вие ще изгубите Любовта, която имате. Ако някой те обича, той не те обича нито за парите ти, нито за къщата ти, той те обича за нещо друго, за нещо безкористно. И ако ти речеш да му се разплатиш, ти ще изгубиш Любовта, която той има към тебе. Ако искаш по някакъв начин да покажеш Любовта си, ще я покажеш по своему. Не е въпросът да задължавате този, който ви обича, да ви прави услуги. Не казвайте: Понеже ви обичам, направете ми това и това, и онова. Който има Любов в себе си, той няма нужда от никакви услуги. Питам: Мислите ли, че онзи, който ви обича, е сиромах човек? Аз разсъждавам малко по-другояче. За да обичате един човек, той трябва да съдържа някаква ценност в себе си. Повидимому той може да се показва прост, да няма някаква особена форма, да не е богат, но в себе си има някаква ценност. Вие минавате покрай един камък, който няма никаква ценност, но го подхвърляте. Защо? – Защото не разбирате неговата ценност. Обаче онзи, който разбира, взима този скъпоценен камък и го излъсква, той знае, че този камък струва милиони. За това го взима. Следователно онзи човек, когото вие обикнете, в даден случай струва много, той има някаква ценност в себе си. Тази ценност с нищо не може да се откупи. Любовта е нещо, което нито можеш да купиш, нито можеш да продадеш. Тя е тъй свободна, както светлината свободно идва и си заминава. Тя никъде на гости не остава. И ако ѝ речете да направи някаква услуга, тя не прави. Любовта прави услуги от само себе си, но ако и речете да направи някаква услуга, ако изисквате от нея, тя си заминава. Ако започнеш да мислиш върху въпроса дали някой те обича, или не, ти вече си загубил половината от

Любовта си. Ако почнеш да философствуваш върху нея, тя след няколко време ще си замине. Това психологически е вярно. Тъй щото за Любовта никой не мисли дали те обича някой или не. Питам ви, от ваше гледище, кои са признаците дали някой ви обича или не. Първият признак, че някой е обикнал една мома е този, че тя е станала хубавица. Щом е грозна, никой не я обича. Щом почне да става хубавица, обикнал я някой. Първият признак, че някой е почнал да ви обича, е това, че ставате хубави. Дали знаете това или не, то е друг въпрос. Това е една от диагнозата. Вторият признак, че е почнал някой да те обича е това, че ти вече не си заспал. Ти започваш да се движиш натук, натам, да се мърдаш, да човъркаш нещата и не се подчиняваш на никого, тогава ставаш особен, имаш особено мнение, не се подчиняваш, не се подчиняваш. Тогава ти ставаш бамбашка човек. Третият признак, когато те обикне някой, ти ставаш мекичък, приятен като някой ароматичен плод. До преди да те е обикнал, ти си бил груб, но след това ставаш мекичък, нежен. Следователно, ако не си мекичък, ако не се мърдаш, т. е. ако не мислиш и ако не си станал красив, никой още не те е обикнал. Ако имаш тези три качества в себе си, това показва, че те е обикнал някой. Кой е той, това не е важно, то не трябва да се прави въпрос. Това са външните признаци на Любовта, които са верни. Всички хора на Любовта са красиви. Когато те обикнат и когато обичаш, винаги ставаш красив, само че в двата случая има разлика в тази красота. Когато обичаш ще станеш красив по един начин, а когато те обичат, ще станеш красив по друг начин. Когато обичаш, ще бъдеш мъж. Когато те обичат, ще бъдеш жена. Когато обичаш, ще развиваш своя ум.

Когато те обичат, ще развиваш своето сърце. Това са донякъде разяснения върху Любовта. Аз говоря върху Любовта малко философски. Но каквито обяснения да са дали писателите върху Любовта и те са прави. Тъй като те описват Любовта, това са външни признаци на това преходно състояние в човека, което те наричат Любов. Например те често описват, че героинята припаднала от Любов. За да припадне един човек, той може да припадне само от страх. Аз не зная каква любов е тази, при която се припада. Според мене това е едно патологическо състояние на любовта. С това припадане на героинята авторите искат да кажат, че тя е била много чувствителна, вследствие на което е припаднала. Човек на Любовта никога не припада. От Любов човек никога не припада, но без Любов всякога може да припадне. Една майка може да припадне от това, че синът ѝ умрял. Любов, която допуща, че синът ти е умрял, не е любов. Който има

Любовта, той не може да бъде безверник. Който има Любовта в себе си той вярва, че общият живот е целокупен и че всичко в него живее. Той вярва, че хората могат да се изменят, но онзи човек, когото той познава, живее и в този, и в онзи свят. Онези, които имат Любовта в себе си, вярват, и тази вяра, това качество в тях, излиза така спокойно, така непринудено. Казвате: Докажи това. Какво ще го доказвам? Аз живея в това, няма какво да го доказвам. Аз зная това, няма какво да го доказвам. Аз зная това. Ти срещал ли си ангел? Че земята е пълна с ангели. Всеки ден се срещам само с ангели. Има ангели, които са като професори в университета, има някои ангели като химици, трети като физици, други като проповедници, като държавници, като офицери, като генерали и царе има ангели, на всякакви длъжности са назначени те. Това е, което аз зная. Дали го приемате или не, то е друг въпрос. За мене това е една реалност, а за вас това е суеверие. За мене вашите вярвания са една глупост, едно отричане. Вие нищо не знаете, нищо не виждате, но отричате нещата. Аз пък ги виждам и всеки ден проверявам нещата. И Христос казва на учениците си: „Както аз не съм от този свят, така и вие не сте от този свят“. По-нататък Той казва: „Аз излязох от Отца си и се връщам при Него“. Той знае от де е дошъл и де отива. Има хора, които виждат и отзад, и отпред. Те виждат на хиляди километри разстояние, ясновидци са те. На такива хора трябва да се има доверие, виждат те. Има хиляди хора, у които днес това чувство е силно развито. Мнозина от вас могат да искат да видят нещо, но външното виждане нищо не доказва. Ето учените хора са изобретили микроскопите, с които разглеждат и най-дребните частици. Един обикновен микроскоп увеличаваше досега две хиляди пъти. Ако разделите един милиметър на две хиляди частици, с този микроскоп ще видите една две хилядна част от милиметъра. Сега обаче има микроскопи, с които можете да увеличавате толкова, че да виждате даже една милионна част от милиметъра. И за в бъдеще, аз мисля, че ще има един по-чуден свят. През време на войната един английски учен изнамерил някаква течност, през която могъл да види етерния двойник, който излязъл от човека. Той виждал двойника на човека да излиза около един пръст вън от тялото му. Като наблюдавате през тази течност, ще видите как излиза етерният двойник. Когато е в здравословно състояние, човек има един цвят. Когато е в болезнено състояние, той има друг цвят. От цветовете можете да познаете дали състоянието на човека е здравословно или болезнено. В сегашния век не е въпросът да се отричат нещата. Отричането нищо не доказва. Това, което за едни съществува, за

други не съществува. Нима за мравите човек съществува? Те даже нямат понятие за човека. Нима за дребните микроорганизми човек съществува? Но, въпреки това дали за тях съществува или не, ние съществуваме. Това ни най-малко не ограничава, не отрича нашето съществуване. Това ни най-малко не ограничава, не отрича нашето съществуване. Дали ние отричаме един свят по-висок от нас, това е друг въпрос, но съзнанието на съществата, които са над нас, ни най-малко не се ограничава. Нито един психологически факт не се изменя от нашето отричане или доказване. Ти искаш да направиш нещо и цяла нощ се бориш, ти се намираш в борба, тази борба произлиза от тебе. Ти се бориш ден и нощ, докато най-после решиш в себе (си), че трябва да извършиш това, което си намислил. Ти виждаш, че не си господар на положението. Но кой те застави тогава да го правиш? Някой казва: Аз мога да направя всичко. – Това е друг въпрос. Едно трябва да знаете: Сам в света човек нищо не може да направи. Когато в даден случай вие правите нещо по своя воля, вие не сте в закона на Любовта. Аз отричам, че Любовта произтича от човешката воля. Любовта е един акт на Божественото в човека. Когато ти се запалиш от Любов, това е Божественото, което действува в тебе. Казва Писанието, че Бог е и в животните, и в хората. Любовта се дължи на Божествения импулс, който твори. Когато и животните дойдат до този Божествен импулс да работи в тях, съвсем се изменя и тяхното естество. Вижте онази кокошка, която мъти своите пиленца. Тя е толкова разточителна, за нищо не мисли, но щом излюпи пиленцата си и стане майка, нейното естество съвсем се изменя. Докато Любовта (е) в нея, нейното естество съвсем се изменя. А вие казвате за някого, аз няма да го обичам. Чудни сте вие! Та най-първо Любовта не произтича от вас. Тя е една привилегия за вас. Ако вие обичате някого, радвайте се, че Божественото се е проявило у вас. Вие сте едно стъкло, през което светлината минава. Благодарете, че сте станали проводник за Божественото. Като мине светлината през вас, ползуват се вашите ближни и вие.

Та има неща, които трябва да се дадат на подрастващото младо поколение. И мъже, и жени трябва да се домогнете до една права философия на живота. Казвате: Не струва да се обича, но човек трябва да уреди своя живот. Никой не може да уреди своя живот. Друго е важно, човек трябва да запази живота си, който му е даден, а не да урежда своя живот. Какво ще уреждате живота си? Ако Онзи, Който е създал живота, не е предвидил нужното количество въздух, светлина, вода и храна за всички

живи същества, как щяхте вие да го уредите? Казва някой: Аз отричам всичко. Не е така, не можете да отричате нещата. Това е една драма. В дадения случай аз не отричам нещата, но казвам: Ето и Соломон се опита да напише една драма, не трагедия. Тук мистиците разсъждават, че той бил една събудена душа, която търси Любовта. Там в първия стих на прочетената глава Соломон казва: Дано ти да ми станеш близък, като брат, да те хвана, да те прегърна, да дойдеш с мене. Това показва, че душата иска нещо конкретно. Понеже е на земята, тя не обича да се занимава с вятъра. Тя иска да хване нещо, да го прегърне, да почувствува пулса на сърцето му, топлината на живота, който слиза от него. Тя иска нещо реално. Вечер нали сте били в любовни отношения, искате да прегърнете любовницата си. Спиш и тъкмо прегърнеш любовницата си, и сутринта виждаш, че държиш юрганя. В Любовта нещата са реални, а извън Любовта не са реални. Любовта е великото, реалното в света. Всичките ни скърби в света произтичат от единствения факт, че ние понякога спим и като се събудим, виждаме, че държим юргана в ръцете си. Това е скръбта. Друг пък си предполага, че никой не го обича. Там е трагедията на живота, че юргана държиш в ръката си. В Любовта не може да има промяна. Ако има промяна, аз я обяснявам малко по-другояче. При моите изследвания аз съм правил много наблюдения, а днес разбирам Любовта и на младите, и на старите. Аз не искам да кажа, че старият е глупав, нито искам да кажа, че младият е глупав, само че старият има едно разбиране, а младият има друго разбиране, но и двамата вървят в една и съща посока. В края на краищата и двамата ще имат една и съща опитност. Когато една душа се събуди, тя вече почва да търси Любовта. Когато човек се влюби, започват хората да го презират, да го считат извеян. Един виден германски професор бил много обичан от студентите си и той държал много добре лекциите си. Всички студенти били доволни от него. По едно време идва на лекциите му една студентка, в която той се влюбил. Когато тя присъствала на лекциите му, той преподавал много добре. Но когато я нямало в аудиторията, той ставал като захласнат, търсил я с очите си и лекциите му не вървели добре. Щом дойдела, той се вдъхновявал и държал добре лекциите си. Каквото и да направи тя, накъдето да се мръдне, той ставал неспокоен. Питам: Какво е станало с този професор? – Тя е дошла много близо до неговия ум. Тя е дошла много близо до неговите очи, че той нищо не може вече да вижда. От как е дошла тя, той вече започнал да забравя лекциите си. Предметът на Любовта отвлича вниманието на човека и той започва вече да забравя

майка си, баща си. Аз съм виждал как влюбените деца седят под ябълката. Майката изпраща детето си да купи масло в някое шише, а то се спряло пред ябълката и гледа. Седи то там един–два часа, но като се върне дома си, има пеене. Като се влюби дъщерята, майката и бащата се намръщват. Всички хора говорят за Любов, но като видят, че дъщеря им се е влюбила, те настръхват, искат да знаят кой е този момък, дали заслужава тази Любов или не. Те искат да знаят още момъкът ли се е влюбил или дъщерята им ли се е влюбила в него? Защо? Защото ако момъкът се е влюбил в нея, тя печели, красива ще стане. Ако стане красива, малко кротка, това показва, че момъкът я обича, той се е влюбил в нея. Ако пък дъщерята стане малко енергична, свободна, започва свободно да мисли, това показва, че тя се е влюбила в момъка.

Сега аз не искам да вляза по-дълбоко в психологията на въпроса, но разгръщам само крайчеца. Понеже, вие сте били млади, знаете тези работи, кога са ви обичали и кога вие обичате. Соломон тълкува този въпрос. Той е бил една пробудена душа, която е търсила реалното. Ние не се занимаваме с временния живот, с временната любов. Като се влюби някой човек, той казва на възлюблената си, че ще ѝ бъде верен до гроба. Не, любов, която е вярна до гроба и пред гроба тя е слаба любов. Сегашните автори пишат за любовта, която минава зад гроба. Това е Любов. Аз не свързвам любовта с брака. Бракът е търговска сделка. А Любовта е един Божествен процес, който е общ за цялата природа. Той е непрекъснат процес в цялото космическо битие, във всички същества от най-малките до най-големите. Между ангелите брак не съществува. Ако един ангел рече на небето да се ожени, ще го изпъдят от там. Ако двама ангела си кажат една груба дума помежду си, както хората в брака си казват, от тях нищо няма да остане. Та няма помен от груби думи. Те нямат такива опитности, каквито хората имат. И ангелите като хората без крила, те са добри хора, крайно разумни, които разбират дълбокия смисъл на природните закони. Те имат грамадна сила, могат да се проектират със своите 25 милиона крила, като на аероплан. Те могат да хвърчат с бързина по-голяма от тази на светлината. В едно кратко време един ангел може да преброди пространството, да мине от една звезда на друга. Не, че всички ангели са крайно разумни и те са на степени помежду си, но в сравнение с хората те седят много по-високо. Така и между хората има разни степени на развитие.

Но да не се отвличаме по-нататък. Това е едно бъдеще, което ви очаква. Вас да не ви е страх от този свят, защото светът, в който днес

живеете, е един идеален свят за по-висшите от вас същества. Те се стремят към този свят. Един ден и те трябва да дойдат до тези форми, в които ние се намираме. Тъй щото всяка форма, която се създава, отваря врата за влизане в един свят. Кое е онова, което създава човекът? – Неговата мисъл. Мисълта определя човека. Единственото същество, което мисли на земята, това е човекът. Мисълта, това е свободата на човека. Чрез своята мисъл човек се е освободил от всички ограничения. Силата на човека е в самия него, и той може да се освободи от всички несгоди, които съществуват на земята. Само че човек не може да се освободи нито в един ден, нито в една година, нито в един живот. Ако имат търпение, всички могат да се освободят. И тогава всеки мъж, всяка жена, всяко дете, всеки господар, всеки управляващ ще носи в себе си тази свобода. Ако всички хора, ако всички народи се съединят колективно, всичко ще могат да направят. Сега ние седим на земята и се молим на Господа да ни освободи от всички злини, които съществуват на земята, от неразбиране, от едно вътрешно разединение. Това е една разпокъсана философия, чрез която ние отричаме любовта. Тогава кое е онова, което ще донесе идеал на живота? Казвате, че трябва да имате пари. – Парите, към които се стремят хората, това е знанието в живота. Но всяко знание произтича от един съвсем друг източник. Който има знание, той ще бъде силен човек. Ако си слаб човек, ти нямаш никакво знание. Ако те е страх от страданията, ти си слаб човек. Страданието е негативната страна на живота. За да се предпазиш от най-неблагоприятните условия, които биха станали в живота ти, на които можеш да се натъкнеш, това може да направи само Любовта. Онова, което може да подкрепи живота ти, това е Любовта, която трябва да се разглежда всестранно. Тази Любов се отличава. Когато сте в най-лошото си състояние, вие можете да направите опит да видите нейните сили. Това не може да стане мигновено, но постепенно. Ако държите ума си съсредоточен, ще забележите, че онзи мрак, който е в ума ви, постепенно ще почне да се намалява като на зазоряване. Тези отрицателни мисли ще почнат постепенно да се оттеглят, както се оттеглят облаците. Тогава вашият хоризонт, вашето небе ще почне да се изяснява и на хоризонта ви ще се яви едно слънце. Тогава вие ще усетите в себе си една радост, че всичко можете да направите. В дадения момент вие ще се усъмните в себе си и ще кажете: Дали е вярно това или не е вярно. Дали това е възможно или не е възможно. Щом се усъмните, веднага всичко ще рухне и вие ще се върнете в първото си състояние. Питам: Тогава кой е признакът на

реалността. Казвате, че парите са реални. – Не е така. Представете си, че имате пред себе си един паралитик, който не може да яде. Турете пред него един милион и вижте дали тия пари ще му помогнат. Парите няма да му помогнат. Значи парите не са никаква реалност за него. Те няма да му помогнат. Обаче, има случаи когато Любовта може да лекува. Един млад момък бил парализиран. По едно време му казали, че иде неговата възлюблена, която той отдавна очаквал, този момък веднага станал от леглото си, облякъл се и излязъл навън. И парализията веднага му изчезнала. Питам: Кое е по-силно – парите или Любовта. Това, което в даден случай може да възвърне здравословното ти състояние, да те направи самостоятелен човек и да те освободи от ограниченията, това е реалното. А всичко друго аз наричам условия в живота. Парите, например са едно условие, силата е едно условие, знанието е условие, богатството е условие. Не отричам и тия неща, но казвам: Реалното в света, което дава сила и мощ на човека, това е Любовта, Божественото в човека, което трябва да се разгласява. Тази Любов не обича много да се говори за нея. Тя обича повече да се работи за нея, отколкото да се говори за нея. Онзи човек, който е запален от тази Любов, който я разбира, другояче му са отворени очите. Аз не съм виждал по-красиви очи от очите на онзи човек, у когото Любовта прозира. Като го погледнеш, той мяза на едно ясно небе, украсен с всички звезди. Той представя един необозрим свят, с всичката си красота и сила, и величие. Той не се усеща слаб човек. Като дойде Любовта в тебе, ти усещаш като че цялата вселена е в тебе. Ти вече възприемаш и слушаш Любовта на всички същества. Тяхната Любов и твоята Любов е едно и също нещо. Тогава ти чуваш гласа на всички ангели, на всички светии, на всички същества по света. И те всички казват: Какъв велик смисъл има в живота. Влюбеният не се страхува от смъртта.

Сега Соломон (се) заел да опише Любовта. Соломон показва своето тщеславие. Като се влюби, искаше да напише една драма, че за в бъдеще да го знаят всички хора, да не го забравят. Възлюблената му имаше лозе и казваше: Моето лозе е пред мене /12 ст./.

„О, ти, който седиш в градините, другарите внимават в гласа ти. Направи ме да го чуя“. – Кого да чуеш? „Бързай, възлюблени мой!“ – Кой говори тук? – Тя говори. Соломон имаше 300 жени и 900 наложници. Това са човешките заблуждения – „бързай възлюблени мой и бъди подобен на сърне или на еленче върху ароматичните гори“ /14 ст./. Това показва един човек, който трябва да се освободи от всичките временни заблуждения в

себе си, но (и) от външните. Някой казва: Аз не се нуждая от богатства. – Не е въпросът там. Ти можеш да бъдеш най-богатият човек в света. Злото не е в богатството. Злото седи в неразбирането на живота, понеже всяко богатство е една възможност за тебе. Богатството има смисъл, да станеш чрез него проводник на великото, да помагаш на ближните си и тогава знанието, което имаме, и силата, която имаме, и доброто, което имаме, всичко, каквото имаме, за всичко ние сме проводници, изпратени от невидимия свят да помагаме на онези, които имат нужда. Това не значи, че към целия свят, но в даден случай поне към един малък кръг. Какво по-хубаво от това, ако можете да проявите своята Любов. А вие чакате другите да ви обичат. И това е хубаво, не е лошо хората да ви обичат. Но две неща има в живота, които аз считам най-хубави. Няма по-хубаво нещо в живота от това да ви обичат, и няма по-хубаво нещо от това вие да обичате. Това са най-хубавите, най-добрите неща – да ви обичат и да обичате. Да оценяваш, когато те обичат, и да си оценен, когато обичаш. Значи ти да цениш Любовта на онзи, който те обича, и този, когото ти обичаш, да цениш твоята Любов. Който те обича, той никога няма да ти пише любовно писмо. Аз говоря за една Любов, в която няма никакво писане на писма. Който те обича, той само ще ти говори, да го виждаш. Как да не го виждам? – Там е противоречието именно. Че в един момък се влюбват сто моми. Тогава от де ще знаете коя го обича. Как ще познаете коя го обича. Дойде едната, той казва, тази е. После дойде другата, пак казва: Тази е. Дойде третата и така се изреждат една след друга, и той не може да познае коя е онази, която го обича. И той не знае как да определи коя го обича. Какво представят всички тия моми? Това е непонятно за вашия ум. Стоте моми един ден ще станат една мома. Като говорим за истинската Любов, за Любовта на сродните души, разбирам, че ще дойде една колективна душа и тогава всички тия души, които от памти века са ви любили, ще влязат в тази душа и ще станат едно колективно цяло. Хиляди души, събрани на едно място, образуват Любовта на една сродна душа. Хиляди души, събрани на едно място, образуват Любовта. Хиляди и милиони капки вода, събрани на едно място, образуват един извор.

Казвам: Малката любов е заради нас, тя внася утеха, а голямата Любов внася живота в човека. Тя осмисля всичко в него и той става радостен и весел. Това е щастието на човека. Всички онези, които са писали по този въпрос, казват, че щастието е възможно само при Великата Любов, в хилядите и милионите души, събрани в едно, които могат да те обичат и в

хилядите и милиони души, съединени в тебе, могат да те обичат. Следователно, това е Любовта, това е драмата на живота. Това е стремежът на цялото човечество – да се обичат. И аз бих желал така да се обичат всички.

„Благословен Господ Бог наш“.

Тайна молитва.

26 неделна беседа от Учителя, държана на 7 априлий 1935 год.

София, Изгрев

КОЛКО Е ХУБАВА ТВОЯТА ЛЮБОВ!

„Колко е хубава твоята Любов“!

Отче Наш.„Бог е Любов“.

Ще прочета 13-та глава от I Послание към Коринтяните. Тази глава има две важни страни: Една вътрешна, с нейните качества и форми, и една външна, с нейните качества и форми. Тъй щото апостол Павел казва, че Любовта може да се разглежда от две страни, двояко, но тъй както я разбира, той казва, че Любовта може да се разглежда от гледището на природния ум, от гледището на етическия ум и от гледището на чистия разум. Според описанието, което дава за Любовта, той я разглежда от гледището на чистия разум.

Паралелно с тази глава, ще прочета 4-та глава от „Песен на Песните“, дето Соломон описва как Любовта го е пленила като пленник, но как е станало това и той не знае.

„Духът Божи“.

„Колко е хубава твоята Любов“!

Сега ще разгледаме Любовта от три гледища: от гледището на обикновения, на природния ум; от етическо гледище и от гледището на чистия разум. Много писатели са писали и говорили за Любовта, но нито един от тях не е засегнал в нейната същина, т. е. това, което е съществено в нея! Не от зла воля е станало това, но тези писатели не са имали условия за наблюдение на Любовта. Любовта не може всякога да се наблюдава. И тя има свое време за наблюдение. Например умерените пояси лятно време имат един изглед, зимно време друг изглед. Когато е в младините си, човек има един изглед; когато е в старините си друг; когато е болен, човек има един изглед, когато е здрав има друг изглед. Когато е учен човек има един изглед, когато е невежа – има друг изглед. Добър или лош, учен или невежа, здрав или болен, млад или стар и т. н. Това са все човешки идеи, човешки разбирания. Ние сме кръстили нещата с тия имена, ние имаме особено понятие за нещата. Ние не разглеждаме нещата, тъй както са. Ако обичаш някого, приятно ти е да го хвалиш. Казваш: Като него друг няма. Всеки хвали своето стадо. Всеки хвали своята стока. Това е частично разбиране на нещата. Това благо, за което говорим, трябва да бъде общо

благо на цялото. Великото благо на живота се отличава със следното качество: То подмладява човека, възобновява неговата сила, просвещава неговия ум. Това, което отнима силата на човека, това, което отнима светлината на неговия ум, не е реалното в живота. Дали е религия, дали е наука или какво да е, но това, което лишава човека от онова, което има без да му придава нещо, взима без да дава, не е това, което ние търсим. В следствие на това, почти всички хора се намират в заблуждения. И за това имаме няколко възгледа: Младите мислят едно, старите мислят друго, женените мислят трето. Ако имате едно малко момченце, то ще мисли да има един кон, да го язди. Ако имате едно малко момиченце, то ще си мисли, то ще си мисли да има кукли, с които да си играе. Ако имате някой стар дядо, той току ще си чеше брадата; ако е стара баба, тя ту ще туря, ту ще сваля шамията си. Ако е някой женен, той само ще се хвали с децата си, с дъщеря си, със сина си. Но това, с което се хвали, утре ще дойде някой да му го вземе. С какво ще се хвали тогава? Ние живеем в един свят на постоянни промени, аз го наричам „драматически свят" и след това се чудим защо светът се е толкова много изменил. – Светът не се е изменил, но има нещо, което у нас се е изменило, у нас има нещо не разбрано. Например, ти седиш зимно време на леда и мислиш, че имаш някаква здрава основа под краката си. Но дойде лятото и ти виждаш, че този лед започва да се пука. Казваш: Какво стана? Де отиде ледът? – Отиде някъде, изгуби се. Не, не се е изгубил ледът, но формата му само се измени. Някой се оплаква, че изгубил Любовта си. – Никаква Любов не е изгубил. Той изгубил само формата на Любовта. Любовта нито се губи, нито се печели. Че си спечелил или изгубил Любовта, това са само човешки понятия. Защо? – Щом имате някаква печалба, тя трябва да тежи. Спечелиш пари, два, три, десет, сто, десет хиляди наполеона, те трябва да ти тежат. Щом изгубиш тия пари, ще ти олекне. Не само парите имат тегло, но и ученият човек се познава по своето тегло, но трябва да знаете как да теглите. Ако претеглите един учен, и един невежа, ще видите, че те се различават в теглата си. Ученият винаги тежи повече от невежия. – Как е възможно това? – Претеглете един учен и ще видите, че неговият мозък тежи повече. Той е по-голям от този на невежия. Мозъците на учените са по-големи, по-тежки от мозъците на невежите. Що се отнася до тялото трябва да се знае, че то не е човекът, то представя дрехата на човека. Мускулната система се губи у човека. Един човек от 70 килограма при една тежка болест може да изгуби няколко килограма от теглото на тялото си, да олекне до 45

килограма. При каквато болест да легне, обаче той много малко, почти нищо не губи от теглото на мозъка си. Сега когато се говори за Любовта, вие трябва да имате предвид много условия, при които Любовта може да се прояви. Хората имат много общи понятия за Любовта, но това още не е Любов. Това са предвестници на Любовта. Даже и сегашният живот на хората е предвестник на Любовта. Те още не живеят в Царството на Любовта. – Защо? – Понеже, за сега ние живеем в едно царство, в един свят на страдания. Земята е цял ад. Страдания, мъчения, едно след друго се нижат. Едва си поотдъхне човек от едно мъчение, след него иде вече друго. Но така не трябва да се говори. Не трябва да се обезсърчавате по отношение на бъдещето. Това е само една временна фаза, както когато един екскурзиант мина през една планинска местност, че се натъкне на някои сипеи, които се подронват под краката му и той се мъчи да излезе нагоре. Това е временно положение. Цялата земя не е направена само от пясък. Казвам: Сегашният живот се дължи на едно особено специфично състояние, което хората още не са разбрали. В хората има нещо неустойчиво. Срещал съм млади момци и моми, у които няма никакъв устой. Върви млад момък през гората със своята Стоянка, държи кавал в ръцете, свири и ѝ говори: Стоянке, докле кавалът ми е в ръката, ти на мене разчитай. Нищо не може да те нападне, аз съм готов на всички жертви за тебе. Гледа го Стоянка напет с пъстър кавал под мишца, хваща ѝ окото. По едно време насреща им се задава една голяма мечка. Момъкът бързо се качва на една круша и Стоянка от страх ляга на земята и се преструва на мъртва. – Не бой се, Стоянке, аз ще цъкам отгоре с кавала. Днес всички хора само цъкат. Едни лежат долу на земята и мечката ги мирише, а други седят на дървото и от там цъкат. Аз наричам това реформи, дружество за подпомагане на бедните в техните нещастия. Обаче, това не е онази система, която може да внесе в човека това, което ние търсим. Вие не трябва да се обезсърчавате, защото сте в един свят, който е в движение. Ние сме пътници и да не се обезсърчаваме трябва да влезем в същината на живота. Сега вие можете да ми направите възражения от три страни. Младите ще ми кажат: Ти млад не си ли бил? – Прави са те. Старите ще ми кажат: Ти стар не си ли бил? – И те са прави.

Женените ще ми кажат: Ти женен не си (ли) бил? – И те са прави. Аз влизам в положението на всички и казвам; да, аз искам да бъда млад без да остарявам. Аз искам да бъда женен без да умирам; Аз искам да бъда стар без да страдам. Единствените хора в света, които страдат, това са старите.

Младите водят широк живот. – Това са общи твърдения, които привидно само са така, а всъщност не е така. Младият страда по единствената причина, че иска да стане стар. Той не се задоволява от своята младост. Като погледне дядо си, влюбва се в неговата брада. Той казва: Да имам такава брада, да я тегля! Ех, де да бъда като дядо си, да си седя като него и тъй по цели дни да ходя на нивата да ора и да жъна. Ето де е грешката на младите. Като остарее дядото и той има своя опитност и казва: Де да съм млад сега, че да отида като този момък да поработя на нивата, да дишам чистия въздух. Тези сравнения сега не може да ви утешат. На едного умряла дъщеря му, а друг го утешавал: Не тъжи толкова! Господ те е обичал, за това е взел дъщеря ти. – По-малко да ме обичаше, но дъщеря ми да не беше взел. – Така не се утешава човек. Господ го обичал, че взел дъщеря му. Това не е утешение. Бог ни най-малко не се нуждае от нашите дъщери. Като даде нещо, че после да си го вземе. Той не е причина за нашата смърт. Ако някой носи шише пълно с масло и по невнимание падне и счупи шишето, трябва ли да казва, че такава е Волята Божия? Бог не се нуждае от моето масло. Такава е моята воля, моята неразсъдливост. Ако бях по-умен, моето шише щеше да бъде здраво. Докато гърнето на Любовта е здраво, всякога ще ви върви в живота. Любовта се носи в шишета, в гърнета. Някой носи шишето с Любовта, но щом каже една дума (не) на място, веднага разваля цялата Любов. Щом счупиш шишето и Любовта отива. Аз съм слушал как си разговарят двама млади. Момата се обиди, разсърди се нещо на момъка и каза: Голям простак си ти! Обърне гърба си и не иска повече да го види. Тя е счупила вече шишето. След това ще му пише едно, второ писмо. Той не е разбрал какво означава думата „простак“, а се докачил от тази дума. Но и тя не разбира какво значи думата „простак“.

От една неразбрана дума счупиха шишето, изгубиха любовното масло. И единият не разбира, и другият не разбира. Любовта има свои прояви и в умствения свят. И в тази Любов има известни отношения. В нея има етическа Любов и Любовта на висшия разум. Соломон е описал главно Любовта на обективния, на природния ум. Доколкото знаем, Соломон не е бил първокласен философ. Той е достигнал най-много до етическата Любов, но до Любовта на чистия разум не е достигнал. Соломон никъде не е засегвал какво нещо е Божественият свят. Той казва: Ще дадеш отговор на Бога на етическия свят. В етическия свят има съдба, но в Божествения свят няма никаква съдба, никакви недъзи, никаква грозотия. В Божествения

свят всичко е красиво, всичко е съвършено. Понеже, хората нямат понятие за Божествения свят, те го отричат. Какво нещо е Божественият свят? Ако им се каже, че този свят е свят без противоречия, те не могат да си представят как може да съществува свят без противоречия. Те се намират в положението на онази майка, на която детето живяло 3–4 месеца в една воденица, но като се върнало дома си, не могло лесно да заспива, постоянно плачело. И какво станало. Най после, бащата се сетил, че докато било на воденицата, детето лесно заспивало, защото било унасяно от дрънкането на воденицата. Тогава бащата взел една тенекия и започнал да дрънка. Дрънкул, дрънкул, тандара, тундара – детето заспивало. Дрънкане иска това дете – нищо друго. Много хора и в Любовта искат дрънкане. Ако не им дрънкате, не могат лесно да заспиват. Някой се разсърди, не може да заспи, но като почнеш да му дрънкаш, да му казваш, че го обичаш, това онова и той заспива. Трябва да му се дрънка! Сега някои от вас сте възрастни и ще кажете, че така не се говори, човек трябва да бъде малко стегнат, че това не е морално, и т. н. – Ще ме извините, аз не съм от много моралните. И аз имам в себе си един морал, а именно: Аз считам в себе си морално това, което причинява полза едновременно и на мене, и на ближните ми. Ако нещо е вярно спрямо мене, трябва да е вярно и спрямо другите. Не е въпрос по количество, но онази светлина, на която се радвам аз, трябва да се радват и растенията и животните. Както аз се радвам на храната, така трябва да се радва едно растение и едно живот(но). Разбира се, че растението не може да се радва на светлината, както аз се радвам, но все-таки и растението има известно разбиране. Ако растението нямаше известно разбиране на светлината, как би създало тези хубави цветове и плодове? Ако растението нямаше едно вътрешно разбиране на светлината за живота, то никога не би създало тези хубави цветове. Ще възразите, че растението не ги е създало, но Господ ги е създал. – Съгласен съм с вас. Тогава и това, което вие ми говорите, не сте вий, но Господ ли направи това? Езикът ти е блед, ти боледуваш – боледуваш – Господ ли направи това? Езикът ти е блед, ти боледуваш – Господ ли направи това? Ако мислиш, че всичко Господ прави, ще излезе, че Той е в противоречие със себе си. Господ не може да бъде в противоречие със себе си. Като човек и аз не мога да бъда в противоречие със себе си. Господ не може да бъде в противоречие със себе си. Като човек и аз не мога да бъда в противоречие със себе си. Щом съм в противоречие със себе си, причината е вън някъде. Невъзможно е човек да влезе в стълкновение със себе си. Човек може да

влезе в стълкновение със себе си само тогава, когато се намеси една външна причина, едно малко обстоятелство. Вземете за пример един млад момък, който не се е запознал със света, който не познава външните моми, как почита той майка си и баща си! Един ден този момък излезе вън, запознае се с една мома, която има диаметрално противоположни възгледи на неговите, повлиява му и той започва да се сепва на майка си и на баща си, иска да бъде съвършено самостоятелен, иска сам да живее. Защо? – Момата е влязла да живее в него и той се раздвоил. – Защо е така? Защото не може да бъде другояче. Това е факт, който не може да се изясни.

Сега ще направя друго сравнение. Слагат ни на масата едно хубаво ядене. Докато се приготвя да ям, друг някой дойде, седне пред масата и започва да яде. Този човек не може да ми бъде приятен. – Защо? – Защото той ми взима благото, което ми е дадено. В дадения случай момата е едно благо за момъка, а понеже, бащата и майката реагират, момъкът казва: Как да не ям ли? Момата му дава един вътрешен подтик, едно вътрешно вдъхновение. До това време този момък се е носил неглиже, не е обичал да учи, бил е мързелив, не слушал майка си, баща си, заради което често бил наказван. Обаче, откак обикнал тази мома, почнал да се облича хубаво, да се причесва добре, да се учи, да помага на майка си и на баща си, иска да покаже на Стоянка, че е гениален. Той има вече един вътрешен стимул. И след всичко това баща му казва: Пусни тази Стоянка! Да пусне Стоянка, това значи в един момент да разруши всичко това, което гради. Никога! Когато един момък напусне една мома, тя претърпява голяма криза. Аз съм виждал такива моми, които с години линеят, очите им хлътват, лицето им пожълтее, не им се иска да живеят, искат да умрат. След няколко години това състояние минава. Същото става и с момъка, когато момата го напусне. Който не разбира законите, той ще каже: Отишъл този човек да тъжи, да плаче за една любов. – Ще скърбиш, ще тъжиш и оттатък ще минеш. Любовта не трябва да се губи. Без нея животът е едно вътрешно мъчение, една вътрешна несрета, едно безсмислие. Без Любовта животът няма никакъв смисъл. Най-малкият лъч на Любовта осмисля живота.

Казвам: Това, което сега ще ви изнеса, не искам ни най-малко да влезе в стълкновение с това, което имате сега. Това, което имате сега и това е хубаво, но аз го наричам, то е ваша стара дреха. Възгледите, които имате за Любовта, това са вашите стари дрехи. Такива дрехи като вашите и аз съм имал, но отдавна вече съм ги закачил. Аз съм ги закачил, не съм ги продал никому и от време на време ги поглеждам, да видя каква любов съм имал

някога. Сега имам вече нови дрехи, окачени. Любовта изисква ново, тя не търпи съдрани дрехи. Когато отиваш да посрещнеш Любовта, трябва да бъдеш много добре облечен. Ти не можеш да отидеш при Любовта, ако не си добър, ако не си умен, ако не си силен, ако не си здрав, ако не си благодарен. Ти трябва да знаеш, че Любовта не търпи такива дребнави, сиромаси хора. Всички бедняци тя ги изпъжда навън. – По човешки говоря. Не че не ги обича, но тя ги праща на баня и казва: Дайте им чисти, хубави дрехи да се облекат и тогава да дойдат при мене.

Сега да обясня какво е положението на онзи, който обича. Някои хора мислят, че като обичат някого, те трябва да го търпят с всичките му недъзи. – Не, няма такова нещо в Любовта. Любовта може да търпи всякого с всичките му недъзи, но това не е никаква любов. Когато един артист трябва да свири на пиано, той ще свири на него само когато пианото е напълно завършено, когато всичките му клавиши са на мястото си, когато се акордира. Иначе, при никакво друго положение той не би свирил на такова пиано. Ако пианото е малко недовършено или разглобено, той никога не се заема да го поправя – това не е негова работа. Ако ти си музикант, само когато туриш ръцете си на този инструмент, ще можеш да свириш, но при условие да си нагласен с Любовта. Щом има нещо разгласено в тебе, като инструмент, Любовта няма никога да тури ръцете си и да свири върху тебе. Аз съм слушал музиканти, които свирят с един пръст като децата. Току ги чувате да свирят „Цвете мило, цвете красно“. Днес ги слушате „Цвете мило“, утре ги слушате пак същото, но това не е никаква любов. Като умре някой, ние му туряме откъснати цветя. – Това е криво разбиране. На умрял човек, аз никакви цветя не турям. Умрелите хора природата ги наказва. Тя им (удря) такъв бой, какъвто те никога не са виждали. Като види някой умрял, природата го пердаши до второ разпореждане. Като влезе в гроба цели 4–5 години му удря такъв бой, че всичко му взима, коства му само едни голи кости. Освен костите му тя смъква всичко друго. Ще кажете, че това е изгниване. С това тя иска да му каже, че това, което пие, с което носи, с което умира, с него не може да постигне любовта. Любовта изисква безсмъртие, Любовта изисква чистота. При най-малкия оттенък на нечистота, Любовта веднага изчезва. Това виждаме в живота. Докато момата е чиста, те е весела, силна, мощна. Същото може да се каже и за момъка. Но при най-малкото прегрешение, каквото и да е то, винаги лишава човека от Любовта. Най-малкият недъг лишава човека от Любовта. Това всички трябва да знаете. Който иска да опита Любовта, той трябва да

се освободи от всички свои слабости. Вие не трябва да се обезсърчавате. На какво се дължат слабостите? – На неразбиране на живота. Казвате, че еди-кой си писал, че в грях ме зачна майка ми. – Това отчасти е вярно. Питам: В грях ли ме направи Бог? – В началото Бог създаде човека, а грехът отпосле влезе. При тези условия, при тези разбирания, както сега живеем, човек се зачева в грях, но щом изменим нашите възгледи в живота, човек ще види, че има един начин, по който той може да се роди няколко пъти на ден, даже. Но сега аз говоря за едно раждане. Ако някой очаква да се прероди втори път и тогава да започне нов живот, неговата работа е свършена. Аз поддържам, че в света има едно прераждане, при което човек сам трябва да се роди.

При това раждане той не трябва да има никаква майка, никакъв баща. Той сам ще си бъде и майка, и баща. Той сам ще си бъде и син, и дъщеря. Майка му, баща му, брат му, сестра му, всички заедно ще живеят в едно тяло. Докато майка ви, баща ви, син ви и дъщеря ви живеят в специални тела, те ще умрат. Щом придобият едно тяло, те са едно цяло. Ще ви приведа един пример. Ако вие отделите главата, двата крака, двете ръце от човешкото тяло, какъв човек ще представлява той? Този човек непременно ще умре. Но ако съедините всичките тия части на едно, той отново ще оживее. Краката, това са човешките добродетели. Ръцете, това е силата, която крепи живота, а умът, това е силата, която направлява живота да функционира в тялото. Следователно, ако ти изгубиш онази чиста мисъл, която направлява живота ти, ако ти изгубиш ръцете си, тази сила, която крепи живота и ако ти изгубиш онези добродетели, които са основа на живота, ти не можеш да очакваш нищо. Това е философия. Казвате, че не може да бъде така. Но така не се разбира. Аз говоря на вас, които сте чели Евангелието, знаете какво е казал Христос, минавате за християни, за православни, казвате, че на небето ще отиде само онзи, който е правоверен и т. н. Аз съм срещал толкова правоверни хора, че пред тях ако минавам за еретик. Обаче, единственият човек, който разбирам живота, това съм аз, еретикът – това мога да го демонстрирам. Аз мога да въздигна един умрял човек, ако ме слуша. Казвате: Направи това, за да повярват хората. – Мене не ме интересува вярата на хората, аз не се нуждая от тяхната вяра. Аз за себе си мога да направя това нещо, а не да убеждавам хората. После ще ме питате как съм го направил? То не е ваша работа. Онези, които ме слушат, ще кажат: Много казано. Ако с това искам да си дам вид, че съм много нещо, това е криво разбиране. Аз искам само да демонстрирам един закон,

върху който съм съграден. Божественото, на което седя аз, всякога мога да го демонстрирам. Божественото в мене е като един извор, който е затворен. Аз всякога мога да отворя крана на този извор и да покажа на хората, че тази чешма е отворена. Този кран е препятствие на Божественото. Аз мога да отворя този кран, пък и вие можете да го отворите. Сега като ви говоря така, казвате: Какво иска този човек? Че не сме ли вярващи? – Вярвате, но умирате. Вярвате, но не знаете дали ще отидете в онзи свят. Някои от вас не вярвате дали има този свят. И вярвате на вашата лична опитност, не на това, че баща ви бил вярващ, че майка ви била вярваща, че дядо ви и баба ви ходили на църква – това не е важно. И моите деди бяха вярващи, но докато аз носех техните дрехи, бях нещастен. Но, когато закачих техните дрехи на гвоздея и напуснах всички деди и прадеди, дойдох до правия живот. До Божествения живот, в който да бъда като всеки човек проводник на Божественото. Казвам: Всеки човек трябва да служи на Бога – нищо повече. Всеки трябва да служи на Бога тъй, както разбира и да е доволен от живота. От какво трябва човек да бъде доволен? Този човек трябва да бъде доволен, че няма да умре, той ще бъде доволен от това, че няма да бъде беден; той ще бъде доволен от това, че няма да бъде роб, че всякога ще бъде свободен, че никой няма да му вземе силата. Този човек носи доволството в себе си. Той може да бъде облечен както иска – и с добрите, и с лошите си дрехи, и със скъсаните си дрехи, но нито скъсаните дрехи го правят лош, нито здравите му дрехи го правят по-добър. Аз и при скъсаните си дрехи съм добър и при добрите си дрехи съм добър. И с новите си дрехи когато съм, мога да живея с един човек и със скъсаните си дрехи пак мога да живея при един човек. Под думата „аз“ разбирам, че в света има две същини. Едната същина е Първичната, това е и............ Ти Господи. Втората същина е тази, която излиза от Бога – аз Господи, който излязох от Тебе. Това значи, че аз мога да демонстрирам всичко. Ще кажа: Господи, нека в твоето име този човек да стане и той ще стане. И след това ще му кажа: Аз те съживих, за да познаеш този Ти, разбираш ли? Ако не вярваш, пак ще умреш. Ти трябва да вярваш в този Ти и трябва да вярваш, че само в този Ти си жив. Ти трябва да вярваш в този Ти като в една реалност. – Ама нали трябва да вярваме в някой философ? Аз нямам нищо против философите, но като чета философите виждам, че всеки философ има една встъпителна дума, с която си служи. А човек, който прави встъпление, той никога не знае истината. Той ще обяснява от еди-кой си автор взел, от еди-кого си черпил. Той ще бъде в положението на един

художник, който оттук взел нещо, оттам взел нещо, да образува една нова картина. – Това е сегашният живот на хората, скърпеният живот, както аз го наричам. Като правя своите наблюдения върху лицата на хората, досега не съм видял нито едно лице, така хубаво, правилно, поставено. Гледаш даровит човек, но линиите на лицето му са така неправилни, такива анормалности, които показват, че минал през големи перипетии, през много нередовен живот. Като виждам това нещо понякога си казвам: Чакай да видя прав ли съм в своите заключения, нека да проверя своята теория. Като видя някой човек, казвам му: Слушай, сега аз ще проверя своята теория, аз ще ти говоря, а ти ще проверяваш, дали даден факт е прав или дали е верен или не е верен. Искам да проверя дали някои черти са верни или не. Същевременно ще позная доколко ти познаваш себе си. Аз ще ти кажа някои работи, а ти ще слушаш. Сега искам да проверя дали този човек е роден при бедни условия или при богати. Аз съвсем не го познавам, но като го наблюдавам, казвам му, че е раждан при бедни условия. По някои черти на лицето му казва, че преди да е бил заченат, баща му е бил при много богати условия, майка му е била много хубава, спретната мома, първата мома в село, с хубаво чело и лице, с правилни вежди и уши. След това описвам и майка му. Той казва, че всичко това е точно така. При това аз не се задоволявам само с един факт: изреждам ред факти един след друг, за да не излезе, че случайно съм попаднал в истината. И така изреждам ред положителни черти, а друг пък казвам, че се е раждал при лоши условия, когато баща му е обичал да попийва. Ние сме дошли до много верни данни с малки изключения, само че не сме попадали в истината. Така сме дошли до заключението, че всяка мисъл оставя своите черти на лицето на човека. Аз наричам силна мисъл онази, която е минала през нашето съзнание. Та всяка една мисъл, едно силно чувство, което е минало през нашето съзнание и е оставило известен отпечатък те са съграждащи мисли и чувства в човека. Добри или лоши мисли, но те са оставили своите последици. Върху тях сега се реди новото в света. Следователно така, както ние искаме да изменим света, това е невъзможно. Ти не можеш да морализираш един човек, като му кажеш да бъде добър. Той и без това може да си е добър. Като съм правил измервания върху главите на хората, намерил съм, че всички ония глави, които имат размер 16–17 см около ушите, имат престъпни наклонности. Такъв човек казва за себе си: Понякога ме хваща такава лудост, че ми иде на ум да взема един камък или да ударя някое животно, да го убия на мястото или да взема една брадва, да

отсека някое дърво, а понякога имам желание даже и човек да убия. Не зная какъв дявол има в мене. Меря главата му и какво виждам? Около ушите му главата му е широка 16–17 см. – Да, голям е дяволът в тебе. Друг пък казва: Аз нямам никакво желание да правя пакости на хората, много съм миролюбив. Като премеря главата на този човек, наистина виждам, че той има широчина около ушите 15–16 см. Той казва: Като ми дойде на ум да ударя някого, докато се наканя да направя това и то минало е вече. – И това си има причините.

Сега аз няма да се спирам върху подробностите по тези въпроси, да ги обяснявам, защото няма да ви ползуват. Подробностите (са) за учените хора. Когато художникът рисува една картина, той трябва да се спира върху подробностите, но когато ученият изучава нещата, той трябва, той трябва да се спре върху основните неща. Когато изучавате физиономията, вие първо трябва (да изучите) челото, скулите и брадата на човека. После ще изучавате очите, ушите, носа, устата му и ще видите, че в това отношение човек представя една добра скица за изучаване. Той представя една добра книга, по която можете да четете. По този начин ще направите разлика между очите, носа, устата, веждите на добрите и на лошите хора. Ще видите, че в лошите хора тия неща са особено устроени в сравнение с тия на добрите хора. Какво е това различие, аз няма да се спирам върху него.

Според мене лошият човек представя един анормален тип, а аз не се занимавам с анормалните типове. Нормалните типове са важни, те заслужават изучаване. Всяко отклонение от правия път в анормалните типове, природата го е отбелязала с особени черти, които се виждат било в очите, било в устата, носа или в други части на лицето и на тялото на човека. Добрите хора имат особени очи, особени уши, особени вежди, особена уста, всичко в тях е особено устроено. Вижте как е устроена една овца в природата и как е устроен един тигър, или един вълк, или една котка. Лесно може да се види разликата между тия животни. Ние казваме, че престъпникът може да стане праведник. – Това е един въпрос, по който ученият свят е разделен. Има известни наследствени престъпления, които могат да се изправят, но има престъпления, които не са наследствени и те не могат да се изправят. Аз говоря за наследствените престъпления, които имат свои външни причини и които се дължат на крив подтик в човека. Те могат да се изправят. Обаче, има причини, които са извън наследствеността. От тази категория престъпления, които са извън

наследствеността, спадат престъпленията на тъй наречените в религията, паднали ангели. Падналите духове могат да се изправят, но падналите ангели не могат да се изправят. Падналите хора могат да се обърнат към Бога, но падналите ангели не могат. Такава е теорията. Някои поддържат, че и падналите ангели могат да се изправят, но аз поддържам само това, което е възможно. Падналия човек го виждате, можете да го изправите, но падналият ангел е една отвлечена сила, не можете да го видите. Как ще се изправи тогава? Той действува далеч някъде, не можете да го видите. Как ще се изправи тогава? Той действува далеч някъде. Следователно, не може да се направи проверка.

„Колко е хубава твоята любов“ – Колко е хубаво, когато човек разбира живота. Животът е резултат на Любовта. Разбраният живот е разбраната Любов. Неразбраният живот е неразбраната Любов. В света, в който живеем всички, има за какво да работим. Първо човек трябва да работи за своето щастие. Щастието си всички трябва да го поставите като идеал в своя живот, без да занемарите другата си работа. Та всеки ден трябва така да разпределите времето си, да работите за своето щастие, без да разправяте на хората, че търсите щастието си. Всеки трябва да знае как да работи за своето щастие. Като работи за щастието си, с това човек ще си изработи градиво, с което да подобри живота си. Каквото мисли човек, това ще стане. Затова именно са дошли религиите в света, като метод да превъзпитат хората. Великите Учители в света внесоха религиите като метод в света, с който да превъзпитат хората, да постигнат своето щастие. Но хората криво разбраха религиите и ги взеха като форми за служене на Бога. Бог не се нуждае от такова служене. Ако религията не ни направи проводници на Божията Любов и не ни накара да служим на хората, да им покажем Божията Любов, такава религия не струва нито пет пари. Ако една религия не може да създаде велики, добри, мощни хора, които да внесат навсякъде ред и порядък, каква религия е тази? Ако речете, обаче на хората да напуснат старото, те не обичат това. Аз влизам в положението на хората, които живеят с Любов към старото, но има известни научни открития, нови, които трябва да се приемат. В човека има едно висше чувство, което се намира горе в центъра на главата, което чувство индусите наричат хилядолистник. Това чувство е център на възвишеното съзнание в човека, на Любовта му към Бога. Любовта има три проявления: Любов към старото, да се почитат старите работи, да се почитат старите хора, да се почитат старините, останали от древността. След това иде Любовта към

Бога, към Този, Който е направил света. В тази Любов взема именно физическата страна. Като са почитали старините и старото, хората са забравили Бога. В това чувство най-първо трябва да функционира Любовта към Бога, после да дойдат другите работи. Тогава и старините и старостта ще имат смисъл. Не е въпросът да обичаш стария за неговата бяла брада. Ние (не) се нуждаем от брадата на стария човек. Българите отдават почит на бялата брада, когато в англо-саксонската раса, нито пет пари не дават за бялата брада. Там и стари, и млади се бръснат. Никаква брада не си оставят. Те казват: Покажи ми своята старост без брадата си. Гледате един 80-годишен човек, но постоянно се бръсне. Казвам: Не е брадата, която прави човека умен, нито неговата бяла глава. Умът на човека, неговата стара глава, която разбира, тя прави човека учен. У нас има обичай, когато минава стар човек, младите да му стават на крака. Разбира се това е една страна на морала, но според мене и младият, когато минава, старите трябва да му стават на крака. Аз наричам мъдрец онзи стар човек, който става на крака на младите. Понякога мъдрецът като мине покрай една птица, той я поздравява. А онези стари, които изискват от младите да им стават на крака, те са стари хора, с побелели глави. Трябва да приложите закона на Любовта в живота си. Когато един мъж е почитан от жена си, това се дължи на обективния ум, това е външната страна на Любовта. Ако този мъж няма Любов към Бога, неговата Любов не може да бъде постоянна. Не че той не иска Любовта му да бъде постоянна, но той не разполага с метод и със сили в себе си да задържи тази Любов. По един или по друг начин тази Любов ще изтече и като погледне един ден към жена си, той ще каже: Как съм могъл да бъда толкова будала, да се влюбя в тази жена! Едно време тя беше друга, а сега на какво е замязала. И той започва да хвърля око на друга по-млада и красива от неговата жена. Хората един други се състаряват. Старият дядо е състарил баба(та) си от ревност. Горката жена от ревност се е състарила. Това съм проверил навсякъде в живота. То не е като един факт, но 75 на сто е вярно. Колкото случаи съм срещал в живота, все е тази причината за състаряването на хората. Питам една баба: Бабо, де е дядо ти? – Замина за онзи свят. – Сега ще ти кажа една истина: Дядото няма да се върне от онзи свят. Той беше много ревнив. – Ех, колкото съм теглила, колкото бой съм яла на млади години за нищо и никакво. Че съм се усмихнала на някой млад момък много бой съм яла. На друга баба съм казвал: Бабо, твоят дядо никак не те ревнувал, ти си била много свободна при него. – Да, той беше много широка душа. Той имаше абсолютна вяра в

мене. Гледам лицето ти е така младо още, познава се, че си живяла добре. – Да те поживи, Господ, синко. – На онзи свят ще бъдете пак на едно място.

Сега аз говоря на онези от вас, които искате новото в света. Новото в света е за умните хора, за онези, у които обективният ум, етическият ум и чистият разум работят едновременно. Вие сте дошли до една нова област, дето трябва да станете носители на Божията Любов. За тази цел вие трябва да имате ново понятие за Любовта. Вие трябва да възпитавате и себе си, и бъдещото поколение. Мнозина от вас се измъчват. Мъчно е човек да се бори със старите си навици. Хората постоянно се терзаят, постоянно се измъчват, а те трябва да изхвърлят това терзание вън от своя ум. Постарайте се да изхвърлите всяко терзание, всяко мъчение вън от своя ум. – Ама ще се мре, няма да го бъде. – Че ще се мре, нямам нищо против, но когато дойде време да отида на онзи свят, аз искам да отида с една колесница като тази на свети Илия, иначе не отивам пеш. Ако не дойде такава огнена колесница, впрегната с 4 огнени коня, поне да дойде един ангел със своите 25 милиона крила. Като ви занесе на небето, там ще бъдете облечени с хубави дрехи. Като отидете на небето, ще кажете: Тук е за живеене, втори път не се връщам на земята. Като научите там закона на Любовта, пак ще искате да слезете на земята, да покажете на хората как се живее според този закон. Всички вие сте живели на онзи свят, но сте забравили. Онези от вас, които могат да си спомнят този свят, нека да си го спомнят. Някога искате да нахокате някой човек. Не, спрете се в себе си и кажете: Чакай, това не е по законите на онзи свят. Това не е по учението на онзи свят. Всеки може по този начин да си въздействува. Няма какво да хокате хората. Ако нахукате едного, той повече ще ви нахука.

Сега аз мога да ви изнеса много примери, но те няма да ви ползуват. Животът е поставен на известни факти, които са проверени. Вие сте дошли до едно място да вървите в Бога. Радвам се на това. Вие вярвате в Бога, но още не Го обичате по единствената причина, че като не живеете добре с мъжете и с жените си, както и с децата си, вие обвинявате за всичко Господа. Няма защо да обвинявате Господа. Ако вашият мъж не е добър с вас, затова не виновен Господ. Вие сами сте виновни. Този мъж не беше за вас. Ако децата ви не живеят добре с вас, вие сте сами виновни, вие ги повикахте от онзи свят, те не бяха за вас. Мнозина са дохождали при мене да се съветват, искат да си осиновят някое дете. Казвам: Какъв е бил бащата на това дете? – Не го знаем, но бил болен. Това дете не е за вас. От мечка човек не става. Не е лесно да стане някой човек. За да стане човек,

трябва с хиляди години да работят върху него със своите чукове Бог, ангелите, светиите, добрите хора и така да излезе нещо от него. С това не искам да ви обезсърча, но казвам: Не е лесна работа да се създаде човек. За да направи човека, на Бога са отишли хиляди години, докато намери червената пръст, от която го е създал. Казват, че човек е направен от специфична червена пръст. Вторият човек бил направен от такава червена пръст, в когото после Бог вдъхнал дихание на живот. Но видял после, че тази пръст имала някакви недостатъци, не била много чиста. После пак взел бяла пръст. Това са ребрата на човека, от които направил жената. Значи мъжът е направен от червена пръст, затова се сърди. Жената с бяла, затова пък тя се страхува. Червеният цвят е цвят на живота, а белият – цвят на чистотата. Жената разбрала това нещо криво и мъжът го разбрал криво, и затова работата не върви както трябва. Казвам: Ние трябва да носим чертите на баща си, чертите на живота, чертите на майка си, чертите на чистотата. Майката трябва да предаде на детето си чистотата на ума, а бащата трябва да предаде онзи велик импулс за живот, да оценява великите блага на живота. От там започват двете основи на живота – двете основи на Любовта. Ако разбираме тези две основи, тогава всичките вярвания за живота ще се осмислят и всичко ще върви добре. Ако нямате тези две основи, тогава ще ви сполетят онези разочарования, в които всички хора се развиват.

„Благословен Господ Бог наш“.

Добрата молитва.

27. неделна беседа от Учителя,
държана на 14 априлий 1935 год.

София, Изгрев

АКО НЕ ЯДЕТЕ

Отче наш. „В Начало бе Словото“.

Ще прочета само 5 стиха от петата глава от Евангелието на Йоана от 5–10 стих. „Бог е Любов“.

„Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Ще намерите този стих някъде в Евангелието и ще видите, че той представя едно отрицателно изречение с положително съдържание. Кое е важното за човека? Яденето е процес, свързан със здравословното състояние на човека. Всички здрави организми ядат правилно. Тези, които заболяват, ядат неправилно, а онези, които умират, те съвсем не ядат. Когато човек не яде правилно почват да му се четат ребрата, вратът му изтънява, очите му хлътват, бузите му изгубват своята красота и най-после той органически съвсем обеднява.

„Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. Този стих има двояко тълкувание. Ако се вземе буквално, той почти няма никакъв смисъл, но съществените неща, т. е. същественото, което се яде, не е плътта. Същественото е онова, което се съдържа в плътта. Това е животът, който е скрит в плътта. Това е, което са знаели още от старо време, жизненият елексир, или условията на живота, които проникват чрез храната.

Казвам: Има две разбирания на живота според прочетените стихове. Сега аз няма да ви говоря за неща, които вие знаете, защото не искам да ви товаря. Това значи, аз няма да ви продавам вехтите дрехи, защото вие имате достатъчно стари дрехи. Аз трябва да ви продавам нови дрехи, тъй щото ще се постарая да ви продавам нови дрехи, които или да ги продадете, или да ги носите. Във всеки случай да имате една печалба. За да яде човек правилно на физическия свят, неговата мозъчна и неговата симпатична нервна система трябва да са добре устроени, или научно казано, те трябва да се намират в музикална хармония. Само при това положение човек може да яде правилно. В окултен смисъл яденето е един процес на вътрешно съгласие. Човек трябва да има Любов към храната, която яде, за да се ползува от нея. Щом няма Любов към известна храна,

той не може да се ползува от нея. Такава храна внася най-големите отрови. Това всички хора знаят, но още не са го изнесли. За в бъдеще ще го изнесат, понеже умовете им сега са заняти с много научни работи.

Съвременният свят е претрупан с известни научни теории и все неприложени. Понеже, всяко нещо, което не е приложено и не е опитано, то е една теория. А всяко нещо, което е опитано и приложено, това е факт вече и върху този факт се гради животът. Има спор за яденето между светските хора и религиозните хора. Светските хора поддържат, че трябва да се яде по 4 пъти на ден, за да се поддържа в изправност тялото. Англичаните изобщо ядат по 4–5 пъти на ден, някой по три пъти на ден. Религиозните хора пък поддържат, че в 24 часа трябва да се яде само веднъж, тялото не трябва да бъде много охранено. Сега да оставим какво поддържат хората – и едните имат право, и другите имат право. Аз бих ви навел много доказателства, но всякога, когато човек изнася едно доказателство, докато докаже едно нещо, той ще събори друго. Като съграждаш една нова къща, ще събориш старата. Онези, които са кандидати за новото, те се радват, а онези, които излизат от старото, ще кажат: Слушайте, тази къща не трябва да се събаря. Какво трябва да направите сега? Голямо изкуство е да не събаряш старото, на това е майстор само природата. Тя едновременно и старото не събаря и новото (ще) гради. Върху старото тя гради новото. Затова се изисква голямо майсторство. Човек като дойде да гради, той събаря старото и съгражда новото, той другояче не може. Сега аз ще се постарая без да съборя старото да съградя новото. Дали ще го направя, не се знае.

Ако се дигне много прах около вас, ще знаете, че има нещо съборено; ако не се дигне много прах, вървя според законите на природата. Защото, както и да говорим, индивидуалния живот, който сега живеем, все ще се засегнат някои религиозни вярвания в него или обществени, или семейни, какви ли не вярвания! Когато говори, човек трябва да бъде далеч от хората, за да не ги обиди. В какво седи достойнството на човека? – Едно от качествата на човешкото достойнство седи в следното: правата мисъл. Друго качество на неговото достойнство е честността и трето качество е добротата му. Това са трите качества, необходими за човешкото достойнство: доброта, честност и права мисъл. Това отличава човека. Има и други качества, но тези трите изпъкват най-главно. Следователно, всеки човек, който руши вашето добро, той не може да бъде добър човек за вас; всеки човек, който руши вашата честност, той не може да бъде добър за вас

и всеки човек, който руши вашата права мисъл, той не е добър човек за вас. Това е едно правило, по което можете да познаете кой човек е прав, кой човек е добър и кой не е добър.

За правото в човека няма един общ морал, който не е еднакъв за всички хора. В света общ морал, тъй както хората го разбират, няма. Но не ме разбирайте криво, има един морал, който е потребен за всяко същество, туй същество трябва да го приложи. Ако този морал съгражда човешкия организъм, ако този морал съгражда човешките мисли, ако този морал съгражда човешките чувства, той е прав. Ако този морал или тази мисъл не помагат за съграждането на човешките мисли и чувства в широк смисъл на думата, той не е прав морал. Сега аз няма да се спирам върху въпроса за съграждането в широк смисъл на думата, но казвам: Всяка мисъл има три степени; тя трябва да придобие правилна форма, или да се даде правилна форма на мисълта, да се създаде съдържание на тази мисъл и да се даде нейното бъдеще предназначение. Онова, което може да извърши дадената мисъл. Защото всяка една мисъл, която ни интересува, тя има отношение към нашия живот. Вие не считайте, че вашият живот е нещо отделно от общия живот. Вашият живот е капка от общия живот. И тази капка кога и да е ще се върне в общия живот. Не считайте, че тази капка като се върне в общия живот ще изгуби своята същина. Не само, че няма да изгуби своята същина, но вие ще придобиете нещо в този живот, т. е. в същината на вашия живот.

Сега дали мисълта е ясна или не, не се старайте да я изясните, да я направите ясна. Защо? – Защото досега аз не съм срещал нито един философ, който да е направил мисълта ясна. Например, вие обичате един красив човек. Казвате: Обичам този човек, красив е, не мога да му се нагледам. В какво седи неговата красота? – В ушите, в очите, красив е той. Без да знае този човек научно значението на красотата, но той има известно схващане за нея. Че има известно схващане за красотата, се вижда по това, че той цял ден ходи подир тази красота. Заради тази красота някой човек напуща и жена, и деца, и целия ден ходи подир тази красота да я гледа. Виждаш една красива картина някъде, но много мъчно може да се каже в какво седи красотата? – Красотата не е нещо физическо, тя е духовно нещо. Днес я виждаш на едно място, утре няма да я видиш на същото място, станала е някаква промяна. Ти може да я зърнеш само за един момент, следващия момент вече тя е на друго място. Сега на вас се вижда чудно, както и учените хора, защото не може да се определи красотата? – Ти

срещаш един човек на едно място, но следващия момент той вече не е на същото място, той се е мръднал на един метър разстояние, значи не е на същото място. И хората, с които е имал, също не са на своето място. И те са променили мястото си. Пък и самите хора са се изменили, не са същи, съвсем други са станали. Например, ти си срещал един човек половин час преди да е ял, срещаш го половин час след като е ял и тяжестта му е вече съвсем друга. Същевременно той има влиянието на готвача, който е сготвил месцето. Ако е ял агне, има влиянието на агнето, ако е ял ябълки, круши, той има тяхното разположение.

Значи човек има разположението на агнето, разположението на крушата и т. н., а ние имаме понятие за крушите и за ябълките, че не мислят. Не, крушите и ябълките мислят по-добре, отколкото ние мислим. Те мислят така правилно, че са готови да се жертвуват за другите хора. Те съзнателно не прилагат Христовото учение, но казват: Ако не ядете плътта ми, нямате живот в себе си. И агънцата казват така. И агънцата по някой път тъгуват, но казват: Господи, заради тебе ще направим тази жертва. Мъчно ни е, но заради тебе даваме живота си. Ябълките и крушите не казват така. Като те види една ябълка, тя се поусмихне малко и казва: Ако ме ядеш, добре ще ти бъде, ако не ме ядеш, зле ще ти бъде. Според моето схващане хората трябва да започнат от морала на плодните дървета, да бъдат добри като тях, като крушите, като ябълките, като сливите, като черешите и т. н.

Ако те бъдат с качества, които имат плодовете, по-добри хора от тях нямаше да има. Ако бих написал един морал за хората, бих казал трябва да имате морала на черешите, да бъдете червенички като тях, да бъдете сладки като тях, също така трябва да имате морала на сливите, трябва да бъдете бели или сини, да мязате на тях. Трябва да бъдете подобни на ябълките, да бъдете червенички, загладенички като тях. Сега ние търсим един морал извън природата и казваме, (че) това не е право, онова не е право.

Това са относителни неща. Всички хора говорят за правото, а въпреки това светът живее в безправието. Нашият свят повидимому има някакво право, но в основата си живеят в пълно безправие. Сега аз мога да ви докажа това, но ако река да го доказвам, ще обидя половината от човечеството, затова се отказвам да доказвам. Предпочитам да останат някои неща недоказани, но да не ви обиждам. Затова пък вие сами трябва да разсъждавате. Запример някой казва: Ама ти не вярваш в Бога? Чудна

работа! В какво седи вашето верую? – По какво се различаваме аз и вие в своите вярвания в Бога? – Трябва да има нещо съществено, което да ни различава. То не седи само в меките думи. Казвате: Човек трябва да бъде мек. Мекотата е добра черта, но мекотата е опасна работа. На твърдата почва ти може да ходиш безопасно, но ако попаднеш на една мека почва, ти може да затънеш. И тогава има една философия, според която хората поддържат мекотата без да разбират нейната опасност. Други пък казват, че трябва да бъдем яки. Ами ако всичко бъде яко като камък, какво ще бъде тогава? – Камъните трябва да бъдат меки като пръстта, а пръстта не трябва да бъде мека като калта. Като разсъждавам и за мене това е ново нещо. Ние не трябва да бъдем твърди като камъните, нито меки като калта. Калта е изключително нещо. Калта се явява само от време на време в природата. В природата кал не съществува. Калта е изобретение на хората. Единственото ново нещо в света, което хората са създали в света, това е калта. Когато хората са създали калта и Господ слязъл от небето, Той взел част от тази кал и направи човека. Затова човек има нещо Божествено в себе си, а останалото в него е калта. Като слязъл на земята Господ видял, че от камъка не може да направи нещо и затова го превърнал в пръст, а пръстта превърнал в кал и от нея направил човека. Но разбирайте ме право. Калта не е лошо нещо. И човек създаде нещо майсторски – калта. В продължение на милиони години човек в своята гениалност едва е успял да направи едно съчетание между пръстта и водата и като видял Господ неговото изобретение казал: Учен е човекът. Той казал, чакай сега и аз да направя една кукла, да има с какво да се занимавам. Като видял какво Господ прави и човек започнал да прави същите работи. И днес всички хора творят това, което Господ е сътворил. Външно вече хората се приближават към Бога, но вътрешно онова, което Бог е вложил в тях, те не могат да го постигнат, не могат да го създадат. Има много добри подвързвачи в света, които подвързват книгите отлично и трябва да платите 1000–2000 лева за една книга. Те са големи майстори за външната обвивка, майстори са на формата, но те, но те не могат да четат тази философска книга – не я разбират.

Сега ще ви приведа един малък разказ. Един баща има един син, но не го разбира. Поглежда го, поглежда го, казва си: Много (е) умно това дете. Един ден среща ме този баща и ми казва: Да те заведа в къщи, ти правиш научни изследвания, искам да се произнесеш, да видиш колко е гениално моето дете. И започва той да го описва, та очите му били такива, веждите

му били такива, ушите му били такива, заинтересува ме този човек и казвам, хайде да отида да видя туй чудо в България. Какво беше моето учудване, като отидох и видях едно обикновено дете. Не казвам, че той не говори истината, но в ума на бащата има един инструмент и като го постави пред себе си, нещата вече се виждат в друга светлина. И вие знаете това. Тъй щото от мое гледище бащата е прав, не казвам, че детето не е даровито, но даровито, талантливо е дотолкова, че не може да мине за гениално. Според мене то няма чертите на гениалността. Казвам на бащата: Много е даровито твоето дете, кандидат е за гений. – Ама, какъв, първостепенен ли е или второстепенен? – За в бъдеще ще бъде. Тъй му казва(м), за да не го обидя. Като казвам, че е много талантливо, аз разбирам едно, а той разбира друго, мисли, че е талантливо, гениално дете. Той мисли, че е талантлив гений, значи гений, но и талантлив отгоре. Аз не се спрях върху подробностите, но казвам: Прав е този баща. И аз да съм на негово място, ще гледам по същия начин. Това е едно противоречие и затова след време този баща ще преживее едно разочарование в своето схващане. Доброто в края ще дойде. Бащата ще види, че се е излъгал в своите очаквания. Сега друго положение: Понякога ние виждаме един човек чрезмерно красив и казваме: Колко красив е този човек? – Чудно е, че в началото този човек е красив, а после тази красота изчезва. Но казвам: Красотата в света е израз на правата мисъл, на честността и на човешката доброта. Това са в общи черти признаците на красотата. Докато човек има права мисъл, той е красив. Има нещо прилежно в мускулите на неговото лице. Мускулите на неговото лице са поставени геометрически, според правилата на органическата геометрия. И сега гледам, че учените дават диагноза за патологическите състояния на човека. Според мене патологията не е наука. Каква наука е тази да изброявате патологическите състояния на очите. Според мене и медицината не е наука и френологията не е наука и съдопроизводството не е наука. Според мене много изкуства не са изкуства. Актьорството, например, не е никакво изкуство. Кой от вас не е актьор в къщи? Като дойде да изкаже някой нещо, той играе вече някаква роля. Всички играят главни роли. Всеки човек играе една видна роля, той взема една видна служба. Да играеш някаква роля не е нещо особено. За да играеш една роля, преди всичко трябва да заемаш една роля на човек, който има права мисъл. При това ти трябва да знаеш за всеки даден момент, че мисълта ти е права. Сега аз не се спирам само в една посока. Ти можеш да вземеш участие, но да се проявиш в каква и да е

посока, в която твоята душа иска да се прояви. В каквато и посока да се проявиш, важно е твоята мисъл да бъде права. Това е една положителна страна, а патологическите състояния, това са отклонения от правата мисъл. Например има патологически състояния и в геологията. Пречупването на земните пластове, това е патологическо състояние. То не е наука. Ти трябва да възстановиш първоначалното положение на пластовете, че после да дойде до причините, които са нарушили тази хармония. Човек трябва да знае причините за какво са се пречупили тези пластове в природата. Това пречупване на пластовете не го е създала природата. Други причини има за това. Първоначално земята е била съвсем другояче построена. Сега аз мога да ви кажа нещо, на което вие не можете да ми отговорите, но ще дойдете до един спор, защото няма да повярвате в това. Било е време, когато в земята не е имало никакви пречупени пластове, планини не са съществували. Земята тогава е била гладка като топка. Това е било времето, когато на земята са живели най-разумните същества. Досега историята е вървяла много добре, но ако ние се поставим в един свят на съвършенство, както някога е била земята, преди милиони години, това щеше да бъде за нас най-голямото нещастие. Вие искате да знаете защо това днес би било нещастие за вас? Много просто. Сега аз мога всеки от вас да го направя нещастен. Как? – Ако на един грозен мъж дам една хубава красива жена, около която ще обикалят 100–200 мъже, той веднага ще стане нещастен. Горкият мъж няма (да) може да се събере в кожата си. Този ще ѝ пише, онзи ще ѝ пише, а той не ще може да се освободи от тях и най-после ще го претрепят. Той не може да я защитава. Най-после той ще бъде за тази красива жена като един слуга. И като го бият тези мъже, тя ще започне да го защитава. Аз давам този пример, но това нещо е почти невъзможно, невероятно дори. Сега идвам до друго положение. Питам: Кое е онова, което заставя тези разумни същества да напуснат своята земя и да дойдат тук? От къде са дошли те? – Тези същества някога са били недоволни от земята. Защо? – По единствената причина, че е дошло едно същество и е направило една малка бразда на земята и оттам насетне като видели тази бразда всички тия същества са потърсили и напуснали земята. След това дошли други, които направили още по-голяма бразда на земята, докато най-после дойдохме ние, които съвсем огънахме земята.

Какво ще мислите за тия същества, които могат да огънат земята? Те не са от много простите, напротив, доста учени същества са. Но това са отвлечени работи. Хубави са те, съставят даже една научна теза, върху

която може да се говори. Има нещо останало от този морал и у нас. Аз мога да ви докажа това. Малкото дете, например, първоначално представя състоянието на земята. Гледаш лицето му гладко, хубавичко като месечинка. На това гладко лице живеят първите жители на земята. Дойде някое време току виждаш, че на това гладко лице се яви една бразда на челото му. И за да утешиш човека, казваш му, че е почнал да се развива. Като му турят четири бразди, казвате, че е станал много умен. И учените, физиогномисти, от тези бразди започват да тълкуват, че обществените чувства в този човек били развити. После се явяват и такива бразди на брадата, и казват учените, че волята на този човек се развива. Това са научни обяснения. Първоначално човек не е бил такъв, какъвто е сегашният. Сегашният човек е само подобие на първоначалния човек. Първоначалният човек не е бил такъв, какъвто е сегашният. Сегашният човек е само подобие на първоначалния човек. Първоначалният човек е бил разумен, пластичен, че като го срещнеш веднъж, два, три и повече пъти, никога няма да го видиш в една и съща форма, той постоянно се изменя. Затова, именно, постоянно се интересуват от него. А сегашният човек се среща все в една и съща форма. Първоначалният човек постоянно (се) е изменял, научно казано, той живеел в света на Парижката мода. Това са неща само за обяснение. Многото говорене има смисъл само когато върши нещо, например, сега аз върша една хирургическа операция. Дойде при мене някой, но съм занят и не го приемам. Той пита: „Защо не ме приемате?“ Ето, ще докажа сега: Аз съм знаменит професор, знаменит хирург и върша сега една операция.

Дойде някой, иска непременно да го приема. И аз му казвам: „Не мога, работата ми не позволява да те приема.“ – Ама как тъй? – Този човек лежи на операционната, аз с него се занимавам. Питам, кой от двамата трябва да чака: онзи, който е на операционната маса, или този, който е отвън. При мене са дохождали някои много интересни хора и са ми казвали: – „Имаме много важна работа, искаме да ви видим, да видим кой живее тук.“ Казвам: „Много съм занят.“ – „Моля, моля, отделете малко време и за нас, нашата работа е важна, не търпи никакво отлагане.“ Добре, приемам ги. И какво била важната работа? Някой от тях е започнал търговска сделка и казва: „Кажи ми ще успея или не?“ – Казвам му: Никога няма да успееш. – „Защо?“ – Защото тази работа не ти подхожда. – „Че как така?“ – Малкото пари, които имаш, ще ги изгубиш при тази търговия. – „Ами какво да правя тогава?“ – Продавай на дребно. – „Кажи някакво

научно обяснение.“ – Научно е това, по-научно от него не чакай. Преди всичко ти нямаш онези търговски способности, да познаваш хората, да познаваш условията, при които живееш, тези способности не са развити, в твоя ум са влезли такива фантасмагории, че от малкото пари, които си спечелил, ще ги изгубиш и ще останеш и ти, и жена ти, и децата ти голи. – Но какво да правя като парите ми не стигат? – Тогава пък съвсем няма да ти стигат. – Ех, благодаря тогава за услугата. Ами колко ще платиш сега? – По английски ще постъпя. Хайде колкото искате. Казвам: Хайде сега нищо няма да ти взема, но ако намериш някаква служба, тогава ще ми заплатиш, понеже търговията не ти върви. За сега даром, а като спечелиш нещо от някоя служба и ти тръгне, тогава искам половината да ми дадеш. Той се усмихна малко и си отиде. – Хайде сега на добър път. Казвам, ела сега да ти дам един добър съвет. Хората от вашия род са малко музикални и затова вземи или пиано, или цигулка и свири. На музиката ще ти върви повече, отколкото в търговията. В 10 години ти ще спечелиш повече като музикант, отколкото като търговец. Не си губи времето. И тогава като спечелиш от първата си служба, ще донесеш половината си печалба. Сега нека мине от мене. Следователно, всеки човек трябва да работи с най-силните си способности.

„Ако не ядете“. Това именно значи, че ако не подхранвате в себе си най-силното, най-мощното, което подкрепява вашия ум, вие нямате живот в себе си. Не влагайте в себе си никакви отрицателни мисли. Те ще дойдат сами по себе си, няма защо вие съзнателно да им се поддавате. Сега аз не говоря за онова, което ще дойде във вашия ум, аз не говоря за птиците, които ще хвъркат около главата ви, аз не говоря за мухите, които ще хвъркат около главите ви. За тях даже не правя въпрос. Казвам: Не оставяйте птиците да правят гнезда върху главите ви. Въшките могат да лазят по главите ви, но не ги оставяйте да се загнездят там. Не оставяйте паразитните мисли във вашия ум, по който и да е начин, извадете ги от ума си. Нищо отрицателно не оставяйте в ума си. Това, което нищо не гради, извадете го навън. Мнозина от вас се оплаквате, че има неща, които те не могат да преодолеят.

Сега ще ви приведа един пример, един разказ, доколкото е верен, не зная, но един автор го привежда. Един млад момък се оженил за една богата търговска дъщеря, бащата на която приготвил голяма прикя: направил ѝ хубава булска рокля, хубави обуща, скъпа шапка, дал ѝ скъпи огърлици, пръстени, всичко от каквото се нуждаела момата. Обаче,

младият момък имал слабостта да пие. Младата булка държала всичките пари в банката, на нейно име. Като не могъл да вземе пари, един (ден) той задигнал пръстените и продал ги, и парите опапал. На другия ден той се домогнал до огърлицата и продал я, и опапал парите. Така, ден след ден, той се домогнал до всичко онова, с което младата мома се оженила, взел обущата и роклята ѝ, и шапката ѝ, продал ги и парите изпил. Един ден като се разговаряли помежду си, младата невеста казала на мъжа си:Не зная кой ще ми е задигнал булската огърлица, няма я. – Кой ли ще е направил това? – Ами знаеш ли, че и пръстените ми ги няма, задигнал ги е някой. И булската ми рокля, булските ми обуща и шапка ги няма, задигнал ги е някой. – Кой ли е направил това? Какво станало след това? Съзнанието в този млад човек се пробудило и като чувал от своята възлюблена всеки ден да се запитва кой ли е направил тази кражба, той постоянно се борил в себе си да ѝ каже ли истината, или не, да не ѝ казва нищо. Сега вие си мислите дали сега всичко това е вярно или не.

Казвам: Ако вие продадете една своя добродетел и я пропивате или ако продавате едно свое справедливо чувство и го продавате, или ако продавате едно свое Божествено чувство и го продавате, това не е ли тези булчински вещи, които продавате и пропивате? Казвате: Едно време аз обичах да се моля, имах вяра, имах Любов към Бога, но ето всичко продадох и пропих. Казваш: Едно време бях справедлив, но и това чувство пропих, нищо не ми остана вече. Значи, ти съзнаваш, че отношенията, които си имал едно време към Бога, не са такива, каквито са днес. Изгубил си нещо. Това не е ли същото положение, в което се намира младата булка, на която всичко булско е продадено и пропито? – Сега се намираш пред една дилема и не знаеш, не смееш да кажеш ли истината, или да си мълчиш, да се признаеш или не. Младият човек седи и слуша какво говори неговата избраница и си въздъхва от време на време. – Ако зная кой е този разбойник, ще го намеря. Той не може да се укрие от мене. Започва младият човек да работи и откупва пръстените на жена си. След това откупва огърлицата на жена си и ѝ я връща назад. Още продължава да работи, докато най-после откупва и роклята, и обущата, и шапката на своята жена и всичко връща назад. Това са прояви на един честен човек. Като връща всичко на жена си, казва ѝ: Слава Богу, намерих този разбойник и взех от ръцете му всичко, каквото ти беше взел, но моля те, бъди тъй добра да не се интересуваш да знаеш кой е този разбойник. Ако много се интересуваш да знаеш, аз мога да ти кажа, но това ще ти причини

небивали страдания. Затова по-добре е за тебе да не знаеш кой е той.

Казвам: Всеки човек трябва да мине и през втория процес. Като каже, че знае кой е онзи, който е извършил всички престъпления, той трябва да бъде готов да намери всички задигнати вещи на своята възлюблена и да ги върне назад. Всичко каквото е направил човек може да го поправи. Силата на човека седи в това да поправи той всичко онова, което някога е извършил. Това е възможно. Аз мога да оставя този разказ и в неговия отрицателен смисъл, но аз го привеждам в положителния му смисъл да се ползувате от него. Този автор е изнесъл това положение в много бледи черти. Например, Данте е описал ада, а Милтон е описал изгубения рай. Данте е силен в описанието на ада. Изобщо, всички са силни, когато описват ада, а когато дойдат до рая, не могат добре да го опишат. – Защо? Понеже, живеем в ада, лесно можем да го опишем. Но понеже не живеем в рая, мъчно можем да опишем едно райско състояние. Мъчно можем да опишем райския живот.

„Ако не ядете“. Значи, в яденето трябва да се образува една вътрешна връзка. Не може да се образува една нормална връзка между две същества, ако тези същества не оперират помежду си. И в умствено отношение това е право. Ако ти не можеш да възприемеш мислите и чувствата на един човек, когото обичаш и не можеш да ги асимилираш в себе си, ако и той не може да възприеме твоите мисли (и) чувства в себе си и да ги асимилира, (то) не могат да направят никаква връзка помежду си. Христос е казал: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. С този стих Христос е изказал половината от Истината. После Той е казал: „Както ме възлюби Отец ми – Това значи – Както се храните от Любовта ми, по същия начин и аз искам да стана храна за вас да влезете в мене. И тогава, който пребъдва в мене, пребъдва и в Отца ми“. Като дойдем при Бога, по същия начин трябва да бъдем храна и за другите. Казвам да ви наведа на закона: Не може да се образува интимно съвършено сближение между двама души, ако мислите на онзи, когото обичаш, не са храна за него и ако неговите чувства не са храна за мене, той не е онзи човек, който ме обича. И когато Христос казва: „Ако не ядете плътта ми“, чрез това ядене именно се познава Неговата Любов. Това значи: От Словото, което ви давам, вие ще възприемете Словото и ще познаете моята Любов. Ако в продължение на две хиляди години и ние бяхме възприели Христовото учение в неговата простота, то би имало грамадни резултати в целия ваш живот. Сега ние искаме да приложим Христовото учение, да го нагодим според окръжаваща

среда, да не би като поддържаме това учение, хората да ни считат за ненормални. В какво седи нормата ви в света? Единствената норма, с която се мерят нещата в света, това е Любовта. Единствената норма, с която се мери знанието, това е Любовта. Единствената норма, с която се мери правдата, това е Любовта. Навсякъде в основата на всички стремежи в цялата природа, това е Любовта. Ти отиваш да се биеш за отечеството си, защото го обичаш. В дадения случай жертвата, която искаш да направиш, се дължи на Любовта. Дали правилно разбираш Любовта или не, това е друг въпрос. В дадения случай за Любовта се искат подбудителни причини. Ти поддържаш религията – това е Любовта; ти поддържаш науката – това е Любовта. Аз не говоря за Любовта, както сега хората я разбират. Така, както е съграден сегашният живот, ние не трябва да се занимаваме с тази Любов. Ние имаме последствията вече на тази Любов.

Както е сега устроен индивидуалният, семейният, общественият живот, всичко това се дължи на миналите разбирания на Любовта. Това е, което е съградила тази Любов до сега, но ако ние искаме да продължава тази Любов, ще имаме същите резултати. Следователно, когато говоря за Любовта, аз излизам от съвършено ново становище, което ще даде съвсем нови резултати, нови форми. И казва Христос: „Ако вашата правда, ако вашата любов не надмине тази на обикновените хора, вие няма да влезете в Царството Божие, вие нямате живот в себе си“. Ако ти не си готов за Божествената Любов да направиш всичко, ти нямаш живот в себе си. За да направиш всичко, ти трябва да се освободиш от един вътрешен страх, от едно вътрешно чувство. Например, вие имате добри желания, но страхът ги спира. Речете да направите нещо, но изведнъж си казвате: Ами какво ще стане с мен? Най-лошото, което може да стане с тебе, това е, че ще изгубиш временния си живот. Или ще страдаш или ще се разболееш, ще умреш и ти. Например, ти поддържаш известни религиозни вярвания, но не искаш да умреш. Много мъченици са се отказали от Христа, щом дойдат страданията и мъченията, тогава те казват: Ние не вярваме в Христа. Какво са спечелили като са се отказали от Христа? Задържали ли са живота си? – Съвсем не. Те пак са умрели. Когато дойдеш да говориш истината, никой не те заставя да кажеш кого обичаш и кого не. Човек трябва да бъде справедлив към себе си, той трябва да чувствува тази Любов. Каквото и да говорят хората, той трябва да знае, че обича Бога – нищо повече. За тази Любов той трябва да е готов да направи всичко онова, което е готов и да направи за себе си. Всички хора трябва да имате този морал. Той не е за

едного, той е за всички. Това е Божественото Начало в нас, така ако мислим, Бог никога няма да се изяви, няма да действува в нас. Мнозина търсят Бога отвън. Не, Бог се изявява и във вярващи, и в невярващи. Той се проявява във всички хора. Някой човек не вярва в Бога, но Бог му пошепва на сърцето да отиде да помогне на някой страдащ, и той отива и му помага. Някой път Бог отива да пошепне в сърцето на някой вярващ да отиде да помогне на някой страдащ, но той казва: Нямам време сега, отивам да се моля. Често невярващите повече слушат Бога и помагат на страдащите, отколкото вярващите, които се занимават със себе си. Кое е по-важно – да извършиш Волята Божия или да отидеш при Бога и да му кажеш, че много Го обичаш? Кое е по-важно: Да кажеш на Господа, че много Го обичаш и вярваш в Него или да отидеш и да изпълниш Неговата Воля? Да служиш на Бога е по-важно и от вярата и от Любовта. А трите заедно това е реалността на Любовта. Ако вярата влезе в обичта, и ако обичта влезе в служението, образува се една вътрешна крива. Тогава се създават всички ония здравословни състояния на целия живот. Ако някой иска да има успех във всичките си работи, той непременно трябва да има вяра, той непременно трябва да има обич и той непременно трябва да служи. Значи той трябва да бъде човек на вярата, на обичта и на служението.

„Ако ядете“. Това значи, ако научно не се възприеме Словото, нямате живот в себе си. Мнозина мислят, че лесно може да се оправи съвременният свят. Според моите изчисления, за да се изправи сегашният свят, за да стане едно малко подобрение в него, изисква се за това най-малко хиляда години, и то да стане едно микроскопическо подобрение. За да станат две такива малки подобрения в човечеството, изискват се (две) хиляди години. За да се направи трето такова подобрение, изискват се три хиляди години. За да придобият истината, изискват се две хиляди години, и най-после, за да придобият Любовта и да се научат да служат на Бога, изискват се още три хиляди години. Това е по отношение на цялото човечество. Сега аз съкращавам това време. Съкращавам двете нули накрая и казвам: Десет години за вярата, десет години за обичта и 10 години за служението. Следователно, след 30 години и вие може да искате това, което искате. За цялото човечество трябва 3000 години, а за всеки човек индивидуално трябват 30 години и вие може да имате това, което искате. За цялото човечество трябват 3 хиляди години, а за всеки човек индивидуално трябват 30 години. Вие можете да се интересувате по какъв начин съм дошъл до тези изчисления. От това е побеляла главата ми. Един

ден когато престана да мисля за това, косата ми ще приеме същия цвят, какъвто е имала първоначално. Докато намерих тези данни, главата ми побеля. Аз изчислявах този въпрос за себе си, как да служа на Бога. В моите очи не е лесно да се разрешат въпросите за религията, за обществения строй, за приятелството, за семейството, за вярата, за Любовта, както хората мислят. За всички тия неща ние имаме съвсем други схващания. Те могат да се схващат и по два начина: Тъй както вие ги схващате и така както вие не ги схващате. Понеже, вие не ги схващате така, както трябва, косите ви са побелели. Понеже и аз не ги схващам, както вие ги схващате, и моите коси са побелели. Ако разглеждате цвета и белината на моите коси и на вашите, ще видите, че те много се различават. Сега не е въпросът в белината на косата. За мене не остава никаква мъчнотия, че косата ми е побеляла. Какво ми пречи това? Някой казва, че остарял и побелял. Това нищо не значи, или че е почерняла косата на някого. И това нищо не значи. Почернялата коса показва, че е пролет и трябва да се сее. Побелялата коса показва, че е зима и всеки трябва да учи и да чете, няма какво да прави вън. През зимата всеки трябва да учи своето изкуство в ателието си, там трябва да работи. А сега гледам старите хора почиват, не искат да работят. – Какво дърво искат те! Думите „какво дърво искат те“ са двусмислени думи на български език. Някой има градина и дохожда при мене някой, който продава плодни дървета и го пита: Какво дърво искаш? Това значи: Дали иска ябълка или круша, или слива и т. н. Пита човекът: Какво дърво искаш сега? Както го изнесох аз, излезе съвсем друго нещо. Но ето какво разбирам аз: Старият, ако е цигулар, цял ден трябва да свири с цигулката си. А той казва, че ръцете му не държат. Там е неговата слабост. Младият трябва отвън да крепи, а старият трябва отвътре да свири. Ако аз бих създал света, ето какво бих направил: Младите щях да пратя да копаят отвън, а старите щях да пратя да им свирят. Старите щяха да бъдат за веселба на младите, а младите щяха да бъдат за подкрепа на старите. И тогава младите ще копаят, старите ще ги веселят, и едните, и другите ще работят. Научно бих изказал това със следните думи: Старите ще работят горе в ума, а младите в тялото си, тъй щото едновременно щеше да се развива и ума, и тялото на човека. В природата младите извършват една служба, старите – друга. Младите съграждат тялото на човека. Без тях човек би се осакатил. Ако и старите хора изчезват, главите на хората щяха да се изопачат. В този смисъл и младите, и старите хора са необходими. Тялото е по-голямо от главата. Старите хора пък държат на

най-важното място. – Защо са младите хора? – Да поддържат човешкото тяло. – Защо са старите хора? – Да поддържат човешката глава. Като турите главата и тялото на едно място и ги съедините в Любовта, те всичко могат да направят. Младият и старият като се съединят в едно цяло, те всичко могат да направят. Старият не трябва да мисли, че е роден, за да остарее. Старите хора несъзнателно обичат младите. Като погледне тялото си, старият трябва да знае, че тялото му е младо, но главата му е стара. Новите хора мислят, че главата им е само остаряла, а не и тялото или лицето им. Какъв зор е видяло лицето, че да остарее? Преди всичко лицето не мисли, то не може да остарее. Остаряват само онези неща, които мислят, а които не мислят, те не остаряват. Ако поставите един млад човек в магнетически сън, той никога няма да остарее. Сто години да го държите в този сън, той няма да се измени. Това, което състарява човека, това са неговите дисхармонични мисли и чувства, които му влияят. Следователно, човек може така да хармонизира своите мисли и чувства, че в продължение на 120 години да бъде млад. Вие можете да премахнете вашите бръчки от лицето си, когато искате и да станете така млад, както сте били някога.

„Ако не ядете“. Сега аз искам да схванете мисълта ми право. Аз не искам да се опълчвам против вашите вярвания. Не мислете, че аз омаловажавам вашата цена. Ни най-малко. Ето как гледам аз на работата. Аз се радвам, че вие имате това знание. Защото, ако нямахте това знание, което сега имате, вие не бихте могли да слушате и да разбирате моите беседи. Защото, ако едно дете не е свършило четвърто отделение, то не би могло да влезе в прогимназията; ако не свърши прогимназия, то не би могло да влезе в гимназия и ако не свърши гимназия, той не би могъл да влезе в университет, и да го свърши университета, той не може да влезе в обществения живот и там да работи. Има една последователност в природата. Учението е потребно, за да може човек да се качи на по-висока степен. Не мислете, че не ви е потребно учение. Учението е потребно на човека. Целият свят е една велика школа, не само земята, но и цялата слънчева система, както и всички останали системи представят видни факултети. Това са ред култури, една от друга по-чудесни. Ако би се намерил един съвременен гениален писател да опише във вид на роман цялата вселена, ако би могъл да го изложи на понятен език, той би бил един от най-видните музиканти, художници или поети. Но колко мъчно може да се пишат тези работи! Колко мъчно може да се пише за слънцето, за луната, за Венера, за Марс, за Юпитер, за Сатурн, за жителите на

слънцето и т. н., преди всичко ще се яви едно противоречие. Могат ли тия същества да живеят на слънцето?

Ние си представяме, че те са подобни на нас. Те могат да живеят и на слънцето, но това не подразбира, че тези същества ще се намират при същите условия, при които ние живеем на земята. Те нямат организъм като нашия. Ето при тези условия сега на земята се намират известен род микроби, които могат да живеят при температура около две хиляди градуса. Какво ще кажете на това отгоре? Ето нашата първична материя, материята на нашия първичен живот не може да се разруши и от 45 милиона градуса температура. Само външната обвивка, с която е обвит живота, само тя се разтопява. Обаче, има една вътрешна обвивка, която по никой начин не може да се засегне от тези топлинни вълни. Топлината не може да проникне в тази обвивка. Ние имаме смътно понятие за тази топлина. Даже и топлината, която съществува в земята, колкото и да е голяма, тя е частична, не е обща топлина. Щом се издигнете горе в пространството, такава топлина там няма. Топлината е скрита в пространството. Там има друга една енергия. Ако вие сте гениален човек и се качите в пространството, там има достатъчно енергия, която може да използувате. Но ако се качите в пространството с вашите разбирания, и знания, вие ще се намерите на една температура 273 градуса под нулата. Това са факти, които съществуват. Колкото и да са важни тия факти, нас не ни интересуват, ние не се интересуваме от това колко студ има в пространството. Ние се интересуваме от топлината и от студа дотолкова, доколкото и при студа, и при топлината има известни облаги. При студа не става гниене, а при топлината става гниене, но живот има. При студа животът се развива много медленно, но там не става почти никакво гниене. Често многото страдания, както и от пертурбациите в живота на хората се дължат на излишната топлина, която те имат в себе си, намалете тази топлина и вие ще се намерите в нормално състояние. Казват на някого: Не се горещи толкова! Значи този човек има излишно количество топлина. Той трябва да регулира качеството и количеството на своята топлина. Каква е нормалната топлина на човешкото тяло? Според някои е 37 градуса, според други 36, а пък аз бих е (я) определил между едната и другата. Щом температурата се повдигне над 37 градуса, явяват се болезнени състояния; ако пък температурата се издигне до 38, 39, 40 и 41 градуса, хората не издържат на тази температура и умират. Ако намалим температурата на болните хора на няколко градуса, на 2–3 градуса, ние

можем да ги върнем отново към живота. Значи температурата уморява хората. Може да се (спаси) умиращият само с едно намаление на температурата от 2–3 градуса. Лекарите дават разни лекарства за намаление на температурата. С други думи казано: Трябва да се измени психологическото състояние в човека. Сегашните хора умират по единствената причина, че всичките им мисли, чувства и способности не функционират равномерно, правилно. Ако, според новите данни, в човека могат да се събудят всичките мисли, чувства и способности така, че да функционират правилно, този човек може да живее и до 120 години. Ако в даден момент можете да събудите в един болен човек, известни мисли и чувства, той ще може да оздравее. Аз съм ви давал и друг път примера с онази американка, която била сериозно болна и лекарите, които я гледали, казали на мъжа ѝ, че ще умре. Когато мъжът ѝ казал това нещо, за да се приготви за заминаване за онзи свят, тя го помолила да ѝ обещае нещо. Какво обещание искала тя от него? Да ѝ обещае, че няма да се жени за друга. – Не мога да ти обещая, възможно е да се оженя. – Тогава аз няма да умра. Аз ще бъда достойна за тебе. И наистина, всяка жена, която умира, не е достойна за своя мъж. И всеки мъж, който умира не е достоен за своята жена.

Сега не вадете криви заключения. Ето какво аз разбирам под думата смърт, умиране: Ако умреш, за да те забравят хората, това е умиране; ако умреш, за да те помнят хората, това е живот. Аз взимам нещата в положителния смисъл.

Казва Христос: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. Това значи, ако вие не възприемете онази Любов, ако вие не възприемате онази жертва, която аз правя, вие нямате живот в себе си. Аз ви проповядвам едно учение, което трябва да опитате и като го опитате, трябва или да го възприемете или да го отречете, защото, ако не го приемете нямате живот в себе си. Сега всички вие имате едно криво разбиране за живота. Но всички трябва да се оправите. Сега ние сме едва в началото на един живот, на една средна форма. Цялото човечество едва е стигнало до едно ниско състояние, до половината на своя път. Като казвам цялото човечество аз разбирам целия културен свят. Досега човечеството е слизало до дъното на ада. Отсега нататък едва започва да излиза и е стигнало до един изходен път на своята еволюция. Това е новата енергия, която иде, това е новата крива линия, която се образува. Това е новото човечество, новият възход, до който дохожда, сегашното човечество. Това

е връщане на човечеството към едно ново състояние, към новия живот, към най-хубавия живот, който сега иде. Досега е било все лошо. Каквото лошо ви се случи, считайте, че това е от миналото. В бъдеще идват нови работи, хубави работи, по-добри условия, не се обезсърчавайте. Ако се обезсърчите, пейте и така постепенно ще излезете от своето обезсърчение, от своето безверие. Безверието иде всякога от загуба на нещо. Вярата иде всякога от печалба. Безлюбието иде от загуба. Любовта иде от печалба. Следователно, ако губите Любовта си, това показва, че имате някаква загуба. Ако Любовта иде, това показва, че иде някаква печалба. Ако загубата представя слизане, печалбата представя качване. Така разсъждавам аз. Следователно, когато губиш нещо, ти слизаш надолу. Когато печелиш нещо, ти възлизаш нагоре.

Казвам: Сега всички сте в епохата на възкачването, на възлизането. Не живейте за вашето минало, за слизане. Докато слизате, вие всякога ще се оплаквате от съдбата си и ще казвате каква ли ще бъде моята съдба? Вие сте в едно училище, всички имате една програма и вашите учители казват, че трябва да учите добре. Това изискват те от вас. Вие имате най-добри условия да учите. Ще се стегнете да учите. – Ще видим. – Няма какво да видите, ще се стегнете да учите. Не мислете, че сте стари. Ще знаете, че главата ви е стара, а тялото ви е младо. Тогава вярвайте, обичайте и вършете Волята Божия! Това са първите стъпки на новата култура, на новото човечество, на новото разбиране, на новото сближение на народите. Всеки народ трябва да вярва в другите народи. Всеки народ трябва да обича другите народи, всеки народ трябва да обича другите народи и всеки народ трябва да служи на другите народи. Ако малките народи мислят и вярват в големите, ако всички се обичат помежду си и служат едни на други, това ще бъде доброто и за едните, и за другите, и за техните ближни.

„Благословен Господ Бог наш“.

Отче наш.

28. неделна беседа от Учителя, държана
на 21 април 1935 год. /Връбница/

София, Изгрев

ЕДИН ОТ ДВАНАДЕСЕТТЕ

А Тома, един от Дванадесетте, нарицаеми Близнец, не беше с тях, когато дойде Исус.

Отче наш. „В Начало бе Словото“.

Ще прочета 20 глава от Евангелието на Йоана.

Човек може да живее и след като умре. Този е жизненият въпрос, който занимава хората. По този въпрос хората са разделени на два лагера. Бог е Любов.

Ще взема няколко стиха думи от 24 стих.

„Един от дванадесетте“. Дванадесетте това е реалното, конкретното число в света, в което хората вярват. Тома беше един човек реалист. Той не беше нито мистик, нито съзерцател, не се занимаваше с отвлечени работи. Сега аз искам да ви занимая с един въпрос, но не както религиозните или учените хора могат да ви занимават. Ако искате да ви се говори както учените говорят, аз мога да ви изпратя в най-учените университети, в най-видните университети да слушате речите на професорите. Когато отидете в някоя бирария или в някое заведение, каквито има в различните държави, там всичко е като в изворите, постоянно блика, но всичко каквото изядете, вие трябва да го платите. Там за всяко нещо се плаща.

Сега да се върнем на въпроса. Всички се питат кое е реално и кое не е реално в света? Кой ще остане и кой няма да остане, кой ще живее и кой няма да живее, кой ще умре, кой ще бъде полезен в даден случай и кой няма да бъде полезен, кое ще никне и кое няма да никне, кой може да стане пръв министър и кой може да не стане.

„Един от дванадесетте“. Учениците казвали на Тома, че видели Христа, видели Господа, а той им казал, че вярва само на това, което сам може да види и да пипни. А тъй да ми разправяте за фантастически работи, не вярвам. Той сам си определил кое е реалното в света. Тогава и аз ще определя кое е реалното. Реалността се отличава с една малка, микроскопическа придобивка. Това микроскопическото, което се придава, то е реалното. Ако претеглите един човек сутрин, който има най-добро

разположение и добри мисли към жена си, към децата си, към приятелите си, той ще има особено тегло. Колко и какво е това тегло, няма да ви кажа, друг път вие сами ще го намерите. Има едно тегло, с което човек се отличава, когато е в реалността и когато не е в реалността. Колко е това тегло, няма да ви кажа, защото няма да ви ползува, но важното е, че ще има разлика между едното и другото тегло, когато не е в реалността. Когато изгуби това разположение, човек изменя теглото си, той спада с една десетомилионна част от милиграма. Значи, една десетомилионна част от милиграма разлика в теглото определя реалността. Също така е една седеммилионна част от милиграма определя и временното в живота. Това е казано конкретно, на научен език. Реалността предава всеки ден по една десетомилионна част от милиграма. Тъй щото, като живее човек хиляди години, всеки ден ще предава в теглото си по малко. Докато е в личността човек се увеличава, но като влезе в реалността, той всеки ден се намалява, намалява, докато съвсем изгуби теглото си. Ще дойде ден, когато той ще бъде безтегловен. Сега някои могат да оспорват дали това е вярно или не. – За мене това е абсолютна истина, а за вас дали ви интересува този въпрос, дали това е истина, то е друг въпрос. За мене е важно това, в което аз се интересувам, а от какво се интересуват хората, това не ме интересува ни най-малко. Какво е твоята теглилка – една десетомилионна над или една десетомилионна под нормалната мярка. От това зависи как ще слушате и как ще разбирате. Ако си една десетомилионна част под нормата, ти не можеш да ме разбираш. За да се разберем, аз трябва да вляза в този свят, в света на измеренията. Аз съм виждал видни цигулари как свирят. Единият от тях вземе цигулката и свири, и свири едно хубаво класическо парче. След него вторият взима цигулката и свири пак същото парче. Това е повторение на нещата. Те се разправят кой какво знае да свири. Щом някой страда от крак, той все за болния си крак ще разправя, че му направили операция, че кракът го боли, не може да ходи, че куцал и т. н. – Друг някой пък, който страда от крак, той ще разправя, че му направили операция, че и той окуцял, не може да ходи. По какво се различават едните крака от нереалните? Нереалните крака много хлопат. Хора, които много дрънкат, имат изкуствени крака. Дето ходи с тези изкуствени крака, той дига голям шум – трака, трака, отдалеч се чува. Който има здрави крака, като ходи, не вдига никакъв шум, никой не го чува, той е в реалността, има реални крака. Има хора, които не знаят да ходят, понеже краката им са изкуствени. Аз вземам думите изкуствени крака в преносен смисъл. Ето какво аз разбирам

под думите изкуствени крака. Това значи да ви поканят в Европа на някой голям бал или на някой жур фикс, или на някое дине, но вие нямате съответни дрехи за там. Там се искат скъпи дрехи, които струват хиляди левове, а вие нямате възможност да си купите. Какво ще направите? Ще отидете в някой голям магазин, ще заложите нещо и ще вземете под наем един хубав костюм, с който ще се облечете. Като мине динето, ще съблечете новите си дрехи и ще ги върнете в магазина, от който сте ги взели. Съвременните хора са облечени все с такива дрехи. Хубави са тези дрехи, но са само за една вечер, не са реални. Тези неща ги давам само за обяснение, не искам да се спирам върху тях. – Защо? – Защото, ако се спрете да наблюдавате кой как е облечен, няма да се научите. Облеклото не определя човека. По външните дрехи не можем да съдим за културата на човека, доде са достигнали. Ако искаме да знаем органически до де са достигнали хората, или това, което природата е създала, или това, което хората са създали, трябва да изучаваме тялото на човека в неговия естествен строеж. Понякога рисуват голи човешки тела. Според мене голи тела не съществуват. Под думата гол човек разбираме някакъв дефект на човека. Болният човек е гол, а здравият е облечен. Сиромахът е гол, а богатият е облечен; невежият е гол, а ученият е облечен; грешникът е гол, а праведният, светията е облечен. Това са положения в света. Казваме, че и Адам, и Ева били голи. Казва се, че първият човек, когото Бог направил, бил гол. Той оголял, понеже, още като го направил Бог, той съгрешил. Адам сгреши още като пожела да има жена. Той имаше една жена в себе си, но пожела да има още една. И така станаха му две жени, вследствие на което той съгреши. Човек не може да прокопса с две жени. Дали това е вярно, но така говори преданието. Първата жена на Адама се казвала Лилита, а втората Ева. Тези две жени се разсърдили, казва Преданието. Сега да оставим този въпрос на страна, той е доста щекотлив, пък, ако Адам се научи какво говоря за него, ще се обиди, че го излагам. Той е Отец на всички, а ние си позволяваме да говорим за него такива работи. Пък и за старата майка да си говорим това-онова и то не е позволено. Трябва да бъдем внимателни към тях. Адам не харесвал първата си жена, тя е била много сприхава, постоянно се карала, намирала му недостатъци. Тя била много учена и постоянно казвала на Адама: Ти няма ли да се занимаваш малко с по други научни работи? Постоянно го учила какво да прави. Той не бил свободен, от първата си жена. Той се обърнал към Господа и казал: Господи, дай ми нещо по-близо до сърцето. Господ му дал нещо по-близо

на сърцето, Той създаде Ева, която била много красива и обичала Адама. Първата му жена постоянно го учила, а втората – го обичала, но като обичала него, тя започнала да обича (и) други. Като се намерил в чудо, Адам си казал: Не зная дали Господ така създаде света или аз криво го разбрах. Най-после Адам заченал и от двете си жени, напуснал рая. Такова предание има, но за вероятността на това предание аз не гарантирам. Все трябва да има някаква истина. Но това, към което трябва да се върна, което е важно за нас в дадения случай, то е да се занимаваме със строежа на нашето тяло. Същевременно трябва да се изучава и строежа на нашата кожа. Като ставате сутрин, пипайте кожата на ръцете си и вижте корава ли е кожата ви или е мека, топла ли е или е студена, мокра или суха. После погледнете челото си и с ръката си опитайте топло ли е или е студено челото ви. После пипнете брадата си да видите топла ли е или студена, после опитайте и краката си. Топли ли са или студени. Това трябва да бъде като правило в живота. След това вземете едно малко огледало и огледайте на какъв тертип се намира носът ви. Наблюдавайте да видите дали разширенията на носа са големи или малки. Направете няколко вдишки и вижте дали се разширява долу носът или не. Ако вие се намирате в равновесие, ако сте разположени, крайниците на носа ви ще се издигнат и слагат като физхармоника. Ако това разширяване (не) става правилно, това показва, че в организъма ви има някаква анормалност, която се дължи на някакво физическо неразположение или на това, че сте сънували някакъв лош сън. Щом се яви някакво смущение в човешкия ум, то се отразява и в дишането на носа. Това смущение се дължи главно на някаква неправилност в малкия мозък отзад на главата. Всичките нещастия на хората се дължат все в задната част на мозъка. И руснаците имат една поговорка, че човек бил силен в задния си ум, в задния си мозък. Всичко каквото човек чувствува и мисли в даден случай се отпечатва на лицето му. Ако неговите чувства и мисли са възвишени, всяка такава мисъл или всяко чувство се украсяват с една Божествена мисъл, с това, което Бог е създал. В тези форми именно днес влагаме своите мисли и чувства.

На всяка Божествена мисъл трябва да отговаря едно Божествено чувство. Значи, във вашата мисъл отговаря друг един процес. Всичко онова, което ние създаваме с нашата мисъл, за в бъдеще на това ще отговаря едно Божествено чувство. Следователно, с нашите мисли ние сега ковем нашата съдба. Каквато форма си създадеш сега, такова съдържание ще си влееш в бъдеще. Затова се казва, че каквото си постелеш, това ще

изпиташ. Това не допринася, обаче, нищо. Ако ти не знаеш да цениш твоя нос, който е барометър на твоя ум, ти нещо няма да придобиеш. Ако твоят нос започне да се изменя, да става син или червен, или да изгубва цвета си, това показва, че ти се намираш в някакво неестествено състояние на твоя организъм. Твоята нервна система не е в нормално състояние. Като видите това, вие трябва да вземете известни мерки за своето подобрение. Това са на научни данни, с които се занимават и най-учените светии, които са достигнали до съвършенство. Светията не е дошъл на земята само да се моли. Аз зная светии, които цели 10 години са посветили да се молят на Бога да им даде знание как да устроят носа си или как да устроят очите си, устата си, езика си – да знаят как да говорят и какво да говорят. Казвате, че светиите постят. Не, никак не е постил той, но се е молил как да устрои носа си правилно да мисли и как да устрои очите си, че като излезе да вижда и да знае защо и за какво е създадено всяко нещо. Та когато се казва за някой светия, че е постил, това значи, че той е работил и се е молил за нещо. И сега всички искат да станат светии. – Постете щом искате да станете светии. Срещат се двама артисти: Единият от тях свири, другият казва: И аз зная да свиря. – На какво? – На латерна. Първият е посветил цели 20 години докато се научи да свири, а другият като завърти латерната, мисли, че е много голям майстор. Според мене латерната представя един неустроен живот, нещо обикновено в света. На латерна всеки може да свири, а на друг инструмент може да свири само онзи, който се е учил да свири. Ти не може да пипнеш реалното, ако не си учил, ако ти не си посветил 10 години за своите очи, за твоя нос, за твоята уста, ти даже не можеш да се докоснеш до реалното в света. Някои хора казват, че трябва да намерят реалността. Реалността седи в това да намериш своето щастие. Щастието всеки ден го имаме. Щастието нито аз го търся, нито ме търси, но ние се обичаме – и то ми пише и аз му пиша любовни писма. Как ще разберете това? Вие писали ли сте любовни писма на вашето щастие. Не е въпрос да ви кажа как аз съм писал писма на своето щастие. Ако ви кажа: Това е вече профаниране на това нещо. Да напише едно писмо на своето щастие, това е най-изящното нещо, което човек може да направи. Като напишете едно такова писмо, то върви навсякъде с вас, никога не се губи. В този смисъл според мене щастието представя външния облик на Бога, външната красота. Псалмопевецът казва: Като видя лицето Ти, ще се зарадвам. Такова нещо е щастието. То е външният образ на Бога, който виждаме навсякъде. Щом срещнете своето щастие, нещастието моментално

изчезва. Всички несрети в света изчезват пред щастието. Щастието е магическата пръчица. Тя е най-хубавата форма, която като се яви, всичко
изчезва. Всички несрети в света изчезват пред щастието. Щастието е магическата пръчица. Тя е най-хубавата форма, която като се яви, всичко
изчезва. Аз мога да ви примамя да ви кажа колко хубаво нещо е щастието. Колко хубаво е човек да бъде щастлив! Ето в какво седи щастието. Представете си, че ви се дава една книга, която съдържа всички тайни на природата, но вие не знаете да четете, носите тази книга под ръката си. Какво ще се ползувате от тази книга щом не можете да четете? Това показва, че вашето щастие е у вас, но досега сте го търсили само отвън. И като го намерите, вие го прегръщате, милвате, но не знаете да четете по него, не можете да го разгърнете, да видите в какво седи това щастие. И вие търсите Бога, но все отвън. И светиите, които са търсили Бога отвън, не са Го намерили. Бог не е вън. Всички хора са съгласни с това, защото след като са търсили Бога отвън, най-после са Го намерили вътре в себе си. Вземете сега думата Бог. Аз не разглеждам тази дума в този смисъл, както хората са я създали. Това, което хората създават, за мене не е реално. Това, което човек носи в себе си, от рождение, не само от днес или от утре, от незапомнени времена, само то е реално. По какво се отличава това реалното, което е в човека, от нереалното? То освобождава човека от всички ограничения. Достатъчно е човек само веднъж да зърне своето щастие, за да придобие спокойствие. Неспокойствието, което съвременните хора имат, се дължи на онова вътрешно неразбиране на живота. Ти срещаш един човек и си казваш: Дали ще ми помогне? Ти казваш, че всички хора били създадени по образ и подобие Божие. Отива един подсъдим при съдията и му казва: Господин съдия, за всичко, за което ме обвиняваш, е вярно. Аз постъпих несправедливо и затова оставам да ме накажеш, както трябва според законите на правосъдието. Съдията го погледнал и му казал: Понеже ти сам си каза истината и не хвана никакъв адвокат да те защитава, осъждам те на една година затвор. Ако беше хванал адвокат, щях да те осъдя на 10 години затвор. Сега вие седите и се оправдавате, че условията били такива, че баща ви, че майка ви, че дядо ви, че прадядо ви били виновни или че еди-кой си автор казал това и онова, а не сте готови да си кажете истината. – Нито дядо ви, нито баща ви, нито майка ви, никой не е виновен, виновни сте вие самите. Кой е дядо ти? Господ те е създал съвършен. Но те сами изопачиха пътищата си. Само съвършеният човек може да греши. Несъвършеният човек не може да греши. Само

съвършеният певец може да греши, може да прави погрешки. Какви погрешки ще прави онзи, който никога не е пял и който взема всички тонове фалшиво? – Той не може да прави никакви погрешки. Само отличният певец, който не е грешил, може да прави погрешки. Но, онзи, който никога не е пял и взима само фалшиви тонове и да прави погрешки не се познава.

Сега да дойдем до истината, която седи в следното: Ние, съвременните хора, направихме една погрешка, която можем да изправим. Погрешката не е кой знай колко голяма, много малка е погрешката, но малките погрешки, оставени дълго време неизправени, после мъчно се изправят. Това изправяне е мъчно по единствената причина на математически съотношения, не геометрически резултати. Един математик е изчислил на каква сума ще възлязат 25 стотинки, внесени от времето на Христа досега, с двойна лихва е намерил, че тази сума се равнява на едно голямо количество пари, което би могло да се сравни с количеството злато, с което може да се обвие цялата земя и дори тази сума няма да бъде в състояние да изплати сумата, която възлиза от дадените 25 стотинки под сложна лихва. Казвате, че вашите погрешки са големи. Ако искате да ликвидирате с тях, всяка вечер си давайте отчет какво сте правили през деня. Само по този начин можете да ликвидирате с погрешките си. Сега ще запитате как може да се постигне това. Аз ще ви кажа как може да се постигне. Сега ще ви дам един пример. Вчера идва при мене една млада сестра и ми казва: Учителю, искам да направя нещо за вас. Помислих (си) да ѝ кажа да си гледа работата, но казвам: Явило се в нея едно добро желание, нека да се прояви. Казвам ѝ да отиде горе в стаята ми да поизмие прозорците. Тя отива горе, но на стъпалата имало едно бурканче сладко. Като видяла сладкото, нещо ѝ казало да го отмести настрана, но си помислила, че като бъде внимателна, няма да го закачи. Обаче, като миела, тя забравила, че бурканчето е на стъпалото, бутнала го някак си, то паднало и се счупило. Помислила си тя как да ми каже сега, че направила такава пакост. Най-после идва при мене и ми казва, че направила една голяма пакост. – Каква пакост си направила? – Счупих бурканчето със сладкото. – Сега какво ще направиш? Гледа ме тя, не знае какво да прави. Да отиде да купи някъде, не може, то е домашно сладко, донесе го една сестра. Казвам тогава на младата сестра: Ще отидеш сега при сестрата, която донесе сладкото и ще се извиниш, ще разправиш как си счупила бурканчето и ако тя има още от същото сладко, ако иска може да даде още. Ако ти не си кажеш истината, с

това ще ме заставиш да кажа една бяла лъжа. Аз не обичам нито белите, нито черните лъжи. Утре сестрата ще ме пита дали съм вкусил от сладкото. Трябва ли да кажа, че съм го вкусил? Трябва ли да си послужа с бяла лъжа? По-добре е ти да се изложиш пред сестрата и да си кажеш истината, отколкото аз да си служа с бели лъжи. За тебе е по-добре да кажеш истината.

Казвам: Когато счупите буркана със сладкото, идете да се изповядате, но не казвайте, че сте го вкусили без да сте го още вкусили. Казвате: Откак съм се родил, бял ден още не съм видял. – Това е една бяла лъжа. Или мене хората не ме разбират, аз не мога да бъда щастлив. Това не е вярно, вие криво разсъждавате. Ако вашият баща не ви разбираше, ако вашата майка не ви обичаше, вие нямаше да се родите на земята. Щом сте се родили, те ви разбират, но вие не говорите истината. Най-после има и кой да ви обича. Ако не ви обичаха, от невидимия свят не биха ви дали разрешение да се родите на земята. А те ви подписаха паспорт и ви пратиха на земята. После казвате, че никой не ви обича на земята, че сте дошли като чужденец. Това са бели лъжи, които трябва да държите настрана. Аз не искам да ги държите в ума си. Силата на човека седи в неговата права мисъл в дадения момент. Ако искате да знаете по този начин, вие се намирате пред един изпит, макар и много малък, но той решава вашето бъдеще за 10 и повече години. Аз мога да ви приведа такива много примери, но някога примерите обясняват нещата, а някой път ги потъмняват. Това е „Един от Дванадесетте“. Той е реалист човек, който добре разбира нещата. Първо вие трябва да наблюдавате носа си, да видите как се развива. Ако вашият нос започва да се завива надолу като кука, като на орел, вие ще започнете да придобивате хищнически характер. Щом носът ви започне да се завива надолу, това е хищнически навик или ставате песимист.

Носът на песимистите е завит надолу. Аз съм виждал котки, които като не могат да хванат мишката, започват да се обезсърчават и да мяучат. Ако носът ви става чрезмерно широк, вие отивате в друга крайност. Има известно съотношение между широчината и дължината на носа. Вие не знаете тези съотношения, но трябва да ги изучавате. Вие не знаете колко дълъг трябва да бъде носът ви. Щом не мислите добро, носът ви е толкова дълъг, колкото трябва. Вие трябва най-малко 10 години да мислите за носа, за чувствата си, да знаете какви трябва да бъдат вашите чувства. Вие не мислите, а искате Господ да ви продължи носа с половин сантиметър. Че това е грамадно нещо. Ако с половин милиметър можете да продължите

носа си и това не е малко постижение. Отдалеч разгледано този милиметър представя много нещо. Това нещо трябва да се има предвид в съвременното възпитание и да се работи. Казвате: Ние имаме наследени черти, какво можем сами да направим? – Аз зная една американка, която живяла 90 години и в продължение на тези години тя прочела цялата Библия 90 пъти. Като ѝ погледнеш лицето и придобило характера на тия Библейски типове. Тя е просмукала нещо от този дух, нещо светло придобила на лицето си. Някой прочете един път Библията и мисли, че много нещо направил. Не, Библията не е обикновена книга, така просто написана. Тя има една особена страна, която трябва да се разбере. Тя има една жива страна в себе си. Всяка книга съдържа една животворна сила в себе си. И вие можете да направите един такъв опит, не за своето лично благо, но да видите дали провидението се грижи за вас. Това всеки може да опита. Направете един опит да проверите дали провидението се грижи за вас, дали Бог се грижи за вас, дали животът има смисъл. Могат да ви се дадат няколко доказателства за това. Можете да правите различни опити, каквито опити искате да правите, ще ви се дадат доказателства. Обаче, като правите опита ни най-малко не трябва да засягате вашето лично право. Ако искате да знаете дали Господ мисли за вас, направете следния опит: Идете при един болен и кажете: Господи, ако е писано така, нека този болен да оздравее. И ще видите, че след два, три деня този болен е здрав. Щом стане това нещо, значи вие сте получили отговор на молитвата си. Какво има още да се съмнявате? Вие не сте нито светия, нито праведен човек, но получавате отговор на молитвата си. После ще дойде съмнението. Ама този човек е бил здрав от по-рано или може би и без това щеше да оздравее. Направете още един път същия опит. Но ако се усъмните, ще ви поставят на легло и животът ви ще бъде на конец. При това положение вие трябва сами да направите опита. Сега кажете: Господи, ако ми върнеш живота, ще повярвам вече в тебе. И ще видите, че най-малко след една седмица вие ще бъдете здрави. Трябва ли да се съмнявате и след това? Тези опити можете да ги направите и сами да се уверите в истинността на думите ми. Сега аз изключвам личното благо. Това не значи, че под името Божие вие трябва да криете своите престъпления. Често хората под името Божие крият своите престъпления. Не е въпросът: Когато някой иска да прокара свои лични интереси или цели, да поддържа, че Бог съществува, а когато не иска да даде нещо, да Го отрича. Един мъж казва на жена си: Ще знаеш, че аз съм Господ. Каквото ти кажа, това ще вършиш, аз съм Господ. – Че кога е

станал този мъж Господ? Някой казва, че е господар на себе си. – Как се определя това господарство? Ако ти боледуваш всеки ден, какъв господар си? Господар на себе си е онзи човек, който е господар на своите мисли, на своите чувства, на своите постъпки. Той е господар и на външните условия. Не е господар онзи, който иска да стане всичко според неговото желание, но който е в сила да измени условията, при които се намира. Вие сте християни, вярващи сте. Опитайте доколко сте справедливи, доколко сте алтруисти. Например, вие не сте вегетарианец и ви донасят една хубава опечена кокошка или едно агънце и пред вас седят и други хора. Сега въпросът е как да постъпите, как да разделите кокошката. Ако ти си вземеш най-голямото и най-хубавото парче, а за другите може да кажеш каквото остане, ти не си алтруист човек. Първо трябва да даде на другите, а каквото остане, то ще бъде за тебе. Това значи да бъде човек алтруист. Ако всички ученици вървяха в този път, друго учение, други резултати щеше да има. Ще кажете, че ще ви оберат. Досега в историята на човечеството аз не съм срещал случай добър човек да бъде обран от някого. Лошите хора са обирани, но добрите никога. Ти не можеш да обереш един извор. Колкото и да черпите от извора, неговото богатство е несметно. Щом не те обират, ти си добър човек, щом те обират, ти не си добър. Щом се докачваш, ти не си добър човек, щом не се докачваш, ти си добър човек. Не е въпрос да не се обиждаш, но и като се обидиш, да кажеш: От мене да замине. Върви един турчин с бяла брада и около него се умилква едно куче. – Какво искаш, синко? След това бръква в джоба си и изважда едно парче хляб и го дава на кучето. Кучето изяжда хляба и доволно си маха опашката. Този турчин разбира езика на кучето. Като му казва: Какво искаш, синко?, кучето му отговаря: Гладен съм, нищо не съм ял. Той му дава парче хляб и му казва: Сега толкова имам. Като мина втори път, ще ти дам пак. Съвременните хора се спират пред такива положения и не знаят как да постъпят. Те се намират в един свят, в който нищо не са дали, нищо не са донесли. Вие сте екскурзианти на земята, нищо не сте донесли, всичко ви е дадено даром и при това се оплаквате. Защо се оплаквате? Хотелът е пълен, а ти си дошъл последен. Казваш: За мене няма легло. – Ще чакаш малко да се освободи и едно легло за тебе. Представете си, че влизате в един хотел, дето нищо не плащате. Защо трябва да роптаете? От земята взимате всичко без пари. Въздух имате без пари, светлината взимате без пари и животът ви се дава даром. Взели сте част от земята, обсебили сте я и после казвате, че сте я купили. – Нищо не сте купили. Всичко, каквото сте взели на земята, е

даром. Ние трябва да съжаляваме, че не съзнаваме това. Казвате: Тези хора не се обхождат добре с мене. – То е друг въпрос. Няма какво да чакате човек да се обхожда добре с вас. Ако вие се намерите пред един човек, който не се обхожда добре с вас, какво бихте направили? Не е лесна работа. Това е голямо изкуство. Не е лесно за един цигулар да вземе правилен един тон. За да вземеш един тон правилно, изисква се едно тънко чувство. Тонът не е определен, мястото му трябва да се чувствува. Най-малкото отклонение на пръстта, изменя и правилността на тона. Същото нещо е и в живота. Да постъпиш правилно в живота, затова се изисква деликатни и нежни чувства. Аз правя наблюдения. Като дойдат някои хора при мене, те си носят своята аура. Ако не разбирах законите, трябваше да ги изпъдя навън. Това е тяхното желание. Дойде друг, аз съм готов да му услужа, да направя всичко каквото желае. Добър е човекът.

Сега аз изнасям тия примери за ваше добро, не е за мене. Аз даже се излагам, но искам да се ползувате от моите опитности. Аз даже не трябва да говоря нищо за себе си, защото умният човек не говори за себе си. Дойде някой и започне: Аз съм слушал за тебе много работи, слушал съм, че си ясновидец, четеш в бъдещето на хората. Кажи ми какво е моето бъдеще, но няма да ме лъжеш. – Аз изключвам лъжата, аз искам да кажа правото. – Какво бъдеще изискваш, кажи ти /кое е за бъдещето, аз нагласявам бъдещето/. – Какъв си ти? – Не е въпросът кой съм. Аз нагласявам бъдещето, то зависи от мене. – Ама ти искаш с мене да се шегуваш ли? – Не искам да се шегувам, но сериозно говоря. Ти преди една седмица имаше едно дело в окръжния съд и те осъдиха да платиш 50 000 лева. – Право е. Кой ти разправи това? – Агенти имам там. Питам го: Ако ти разкажа твоето бъдеще, какво се ползуваш? Твоето бъдеще има две страни: Има някои неща, които мога да ти кажа, но има някои неща, които по никой начин не мога да ти кажа. Има неща, които ти сам ще си ги научиш, аз не мога да те предпазя от тях. Той иска да знае бъдещето си. Казвам му: Слушай, аз съм занят, не мога да се занимавам с тези работи. Като искаш да знаеш бъдещето си, мога да ти посоча къде да отидеш, ще ти дадат точни сведения по това, което те интересува. При мене ела, само когато съвсем загазиш, когато няма кой да ти помогне. Тогава аз ще оправя работите. Понеже още не си загазил, аз не се занимавам с тези работи. Ще ти дам адреси, да се обърнеш и да платиш на хората. Ето такива хора има в Англия, в Америка и в България, и другаде.

Пък и при мене като дойдеш някой път съм много щедър, но някой

път много скържав, нищо не давам. Някога съм като мукаритин, всичко имам, всичко давам. Вие отивате някога при Господа и казвате: Господи, не виждаш ли моите нещастия? Не виждаш ли моите страдания? – Че ако вие не можете да носите страданията си, какви хора сте тогава? Единственото нещо, по което се познава силата на човека е да носи страданията си. Той мисли и като мисли, казва: Аз мога да изнеса своите страдания. Човек се е явил в света, да поправи своите погрешки. Как се поправят погрешките? – Като учите. Бог създаде света за известни души да се учат и да прогресират. Следователно, раждането, прераждането, умирането, всичко това са възможности в света за прогресирането и за развиването на тези души. Ние не сме дошли за щастие на земята. Щастието е извън живота. Преди да дойдат на земята, всички хора бяха щастливи. Но реалното е това, че тези души трябваше да слязат от небето и да донесат нещо и за другите хора. Мислите ли, че Христос не беше щастлив? – Щастлив беше, пък и най-богат от всички хора, но напусна своето щастие и слезе на земята между тези грешни, страдащи хора да им покаже пътя, по който трябва да се развиват.

Сега аз искам да разглеждате само реалните неща, от тях да се интересувате, а не от онези, които не съществуват. Аз ви говоря за неща, които зная, а дали вие ги вярвате или не, то е друг въпрос. Има неща, които съм опитал 999 пъти и в които живея, а има неща, които не съществуват за мене. Например, доброто е нещо реално за мене. Правдата е нещо реално за мене, добрите хора са нещо реално за мене. Аз съм правил ред наблюдения и съм дошъл до заключението, че при известни условия най-лошите хора могат да проявят много добри черти. Има случаи, когато най-добрите хора проявяват най-лоши черти. Мога да ви приведа ред примери в живота. Ако влезете в един дом и не се отнесете добре с дъщерята на този дом, колкото добри да са тези хора, те няма да се отнесат добре към вас. Отива един българин в дома на един знаменит проповедник в Америка, който имал една красива дъщеря. Българинът се увлякъл в дъщерята и се опитал един ден да я докачи, стиснал ръката ѝ. Като се научил за това нещо бащата, веднага извикал този българин и му казал: Господине, скоро да си вървиш! Кое накарало този българин да ѝ стисне ръката? Не може ли той да отиде при бащата и да каже: Много красива дъщеря имате. Аз я обикнах. Ще ми позволите ли да ѝ стисна ръката. Ако попитате така, този човек ще си каже мнението, но няма да ви изпъди вън от къщата си. Какво правите вие? Влезли сте в рая и ядете от забраненото дърво. Не питате бащата дали той

ще ви позволи да стиснете ръката на дъщеря му. Ако ви позволи, това показва, че няма нищо лошо във вашето желание. Сега вие трябва да разбирате вътрешния смисъл на нещата. Вие се намирате в един свят на вътрешна чистота, дето трябва да пазим свободата на душите. Не е въпросът, че някой ме прегръща или че говори лошо за мене, но ние трябва да пазим чистотата на другите, трябва да пазим и тяхната свобода. Всеки трябва да пази свободата на другите. Някой може да обиди другите било с думите си, било със своята обхода или с незачитане на другите, но в мислите и в чувствата си той трябва да пази известна чистота, да не нарушава свободата на другите хора. Вие трябва да бъдете към другите хора така, както към себе си.

Когато видя Тома, Христос му каза: Аз не искам да те срещна да проповядваш неща, които не си опитал и видял, затова тури пръста си в ребрата ми и провери, че съм аз. Аз харесвам твоето поведение, че не повярва в думите на другите, но повярва в моите думи. Блажени, казва Христос, онези, които без да са видели са повярвали. Блажени онези, които изтърпяват до онова време, когато аз дойда да им покажа ръцете си. Сега заминавам. За Тома, обаче, бяха нужни осем деня, докато повярва. Сега, ако вземем всеки ден за една година, тогава, за да видиш някои неща, нужни са осем години. Сега всеки от вас иска Христос да има особено мнение. Какво мнение е нужно да има за вас Христос? При това какво мнение трябва да има Христос за вас? На какво почива Любовта? Аз ни най-малко не искам да ви изпитвам. Когато Бог сближава хората, с това Той иска да им се открие. Когато Бог иска да се разкрие на двама души, Той им се явява. Тогава те се обичат. Тъй щото, когато двама души се обичат, те се обичат, не да се познаят, но да познаят Бога в себе си. Любовта в света е процес, за да познаят хората Бога. Можем ли да познаем Бога, ще се познаем и ние. Ако не познаем Бога, ние ще бъдем чужди в света едни за други. Някой не познава Бога, Който му е дал всичко в света, че ще познава човека.

Казвам: Всеки трябва да познае Бога. Щом познае Бога, той ще познае и реалността, ще познае същината на живота. Той ще познае реалността и същината на живота. Без това не може да се познае Любовта. Който е познал Бога, неговата Любов никога не може да се измени. И в Писанието е казано: „Написах ви на дланта си“. Трябва да знаете тогава, че Бог никога няма да ви отхвърли. Някой път вие се плашите дали ще ви обичат. Кой е онзи в света, когото вие обичате? Онези хора, които не познават

реалността, първо виждат хората, а после себе си. Онези, които познават реалността, те знаят, че каквато и Любов да им покаже някой, това е Бог, Който се проявява чрез този човек. Всеки човек, който крие Любов в себе си към Бога, той е верен. Всеки човек съзнава, че има нещо в него, което не е негово, а при това и той има малко Любов, но по отражение. Божията Любов се познава по това, че тя е готова на всички жертви. Когато обичаш човека по човешки, ти ще виждаш в него лошите страни, но ако го обичаш по Божествено, ти никога няма да виждаш в него нещо лошо, ще виждаш само доброто в човека. Всички недоразумения, всичко в живота се дължи на това, че хората вървят по пътя на човешката Любов, а животът по този начин не може да се поправи. Досега хората са вървели по пътя на човешката, на личната Любов, която е създала много работи в света, но тя не може да донесе щастието на хората. А човек трябва да дойде до така наречената космическа Любов или Любов на душата. Любовта на душата трябва да се прояви, за да се оправи светът. Като говоря по този въпрос, вие се натъквате на друго едно противоречие и казвате: Ние досега не сме познали Любовта? Опитвали сте я, но реално е само това, което никога не остарява и за което имаш възпоменание всякога. Например ти имаш един приятел, който е жив, с когото постоянно можеш да се обменяш, но може да имаш един приятел, който е умрял. Живият приятел представя Божията Любов, а умрелият е човешката Любов. Ти може да обичаш един мъж и да го считаш за божество, за приятел, което всякога да е с тебе и да се обменяте. Казва се за Аврама, че бил приятел Божи. Това показва, че Бог всякога може да ви бъде приятел със Своята Любов. Следователно, за Бога трябва да имате съвсем ново понятие, да не считате, че Той е тъй изменчив, както е човекът. Ако си съставите ново понятие за Бога, първо във вашия личен живот ще се създаде такава промяна, каквато не сте сънували даже. После в семейния, в религиозния, в обществения живот, в съдопроизводството, във военщината, навсякъде ще настане голяма промяна. Не че в сегашния свят не съществува никакъв ред на нещата, но тогава ще настане пълна справедливост. В сегашния свят няма справедливост, съществува само една лична справедливост, в която има пристрастие. Засега справедливостта съществува само към богатите хора. Тогава ще има справедливост и към богатите, и към сиромасите. Тогава сиромасите ще бъдат по-щастливи от богатите. При личната Любов богатите са по-щастливи от сиромасите, а при Божията Любов сиромасите ще бъдат по-щастливи от богатите. Сега аз разглеждам въпроса от друго

гледище, понеже вие искате да живеете на земята не като временен гост, но да живеете по-дълго време на земята, да строите, да оставите нещо след себе си, да оставите нещо във вас, след себе си, след вас. А сега вие мислите като заминете за онзи свят, дали пак ще живеете. Важен е този въпрос. Когато ученикът свърши университета какво ще прави? Ще продължава да работи в живота. Когато майката роди едно дете, нима тя не мисли, че трябва да му даде условия да се развива? Трябва ли да каже тя, че е дошла да си поживее на земята и да става каквото ще? – Не така мислят само глупавите хора. Разумният човек трябва да разреши в себе си въпроса за безсмъртието, той трябва да знае ще живее или не. Той трябва да знае ще бъде ли щастлив за в бъдеще или няма да бъде. Според мене щастието е постижимо само в Любовта. Без Любов никакво щастие в света не може да съществува. И когато някой път ние сме щастливи, това се дължи на онова временно проглеждане през лъчите на Любовта. Щом тези лъчи изчезнат, у нас настава пак същият мрак, същото нещастие.

Сега аз виждам, че мисълта ми е малко отвлечена за вас. Те са отвлечени по единствената причина, че у вас отсъствува Любовта, за да ги разберете. Как ще утешите едно дете, което е изгубило майка си? То е расло с нея, привикнало е на нейните мисли, как ще му кажете сега, че майка му ще дойде? Ако то в съзнанието си не държи образа на своята майка, тогава възможно е друга жена да може да замести в него майката. Всяко дете мисли, че като неговата майка няма друга. По какво се отличава една майка от друга? Все има нещо, по което се отличават майките една от друга. Сега вие трябва да излезете от личния си живот. Онова верую, което досега сте имали, е отлично, но това верую в бъдеще няма да ви служи, ново верую трябва да си създадете. Като заминете за онзи свят, какво ще ви ползува богатството, което сте имали на земята? Какво ще ви ползуват вашите халати? Какво ще ви ползува вашата плът? Какво ще ви ползува вашето знание? Вие още не сте изучавали живота на онзи свят да знаете след като умре човек, какво му трябва. Мнозина считат, че като умре някой, започва да мисли само за небето. Умрелите никак не обичат да се говори лошо за тях, да се хвърлят лоши мисли за тях. Защо не обичат? Защото и без това те сами вече се съдят. Те и без това виждат своите грешки и страдат, затова и вие не трябва да притуряте нещо към техните страдания. Ако пък ви са направили някакво добро, дръжте винаги в ума си доброто, което са ви направили. Ако искате да направите една хубава връзка с човека, или с когото и да е светия или пък даже с някой от

заминалите, дръжте в ума си поне една добра черта за тях. Така ще намерите и Бога. Някой иска да намери Бога, но идва с цялата си критическа мисъл. Така не можете да намерите Бога. Така Бог не се търси.

Разправяха ми един случай за един от обикновените вярващи, който обичал да се присмива на всички, които вярват по друг начин от този, по който той вярва. Една сутрин го виждат, че станал рано и плаче. Защо плачеш? – Сънувах снощи, че съм на черква и по едно време дойде Христос при мене и ми удари две силни плесници. След две седмици този човек умрял. – Не се позволява на човека да се подиграва с името на Бога и на Христа. Пазете се в едно нещо: Човек трябва да бъде крайно внимателен, когато му се представи случай да обяснява истината. По адрес на истината, на светиите, на великите хора трябва да бъдете крайно внимателни, защото иначе резултатите ще бъдат лоши. Няма да казвате само, че Бог е Любов, но трябва да си кажете: Бог е справедлив и аз трябва да бъда справедлив като Него. Бог е щедър и аз трябва да бъда щедър. Бог е добър и аз трябва да бъда добър. Бог иска от нас като Негови деца да бъдем подобни на Него. Казано е в Писанието: „Така да просветнат делата ви пред Божието лице“.

Желая ви сега всички да бъдете Томовци. Но като турите пръстите си в раната, да кажете: Господи, сега съм готов да направя всичко, каквото ми заповядаш. Какво ще ви заповяда Господ? Той ще ви заповяда това, което Любовта изисква. Казано е в Писанието: „Ако имате Любов към мене, ще опазите моите заповеди. Ако имате Любов един към други, ще опазите моите заповеди“. И тогава ще дойде Христовото учение в света. Всеки да бъде така искрен към себе си, така справедлив, че да прояви Любовта си както я разбира. – Ами ние не знаем как да любим. – Аз съм се убедил в това, че хората знаят как да любят. Аз съм се убедил в искреността на малките деца. Като правих своите изследвания отидох в един дом, дето имаха едно малко момиченце. То ме прегърна като излезе майка му. Казвам: Да се не огорчи майка ти. Тя не знае, аз няма да ѝ кажа. Казвам: Страшно е положението на това дете. Защо се обичаме? Господ е казал да се обичаме. Като ме прегърна, аз си дадох преценка. Като порасне, то ще чува от родителите си, че това не трябва, онова не трябва и т. н. Нямам нищо против майките, но казвам, че те трябва да се превъзпитат, да станат като малките деца. Ако не се превърнете към своето детинство, към своята младост, към предишните си години, вие няма да намерите Бога. Щом дойде до името Божие, там трябва да се проявите с всичката си чистота и

справедливост. Казвате, опасно нещо е Любовта, огън е тя, гори сърцата на хората. – Никакво горение няма в Любовта. Любовта носи здраве, сили, щастие, знание, богатство и т. н. Като дойдете до Любовта, вие казвате: Пазете се от нея, защото тя увъртва умовете на хората. Според мене дето Любовта влезе, тя оправя умовете на хората и всичко тръгва по мед и масло. Така е в Божествената Любов. Щом нещата не вървят по мед и масло, ти не си в никаква Любов. Ние очакваме онази Любов, която сега иде в света. Тази Любов е в Словото Божие, в Неговата светлина. Тази Любов трябва да дойде в света. Трябва да видиш Онзи, Който те обича, Който е минал от смърт в живот. Единственият, Който показва Любовта си, това е Христос. На жената Той казва: Не се допирай до мене, защото не съм отишъл още при Отца си. На Тома каза да тури пръста си в раната му. Любовта. Любовта никого не отхвърля. Щом искате да намерите правия път, Любовта непременно ще ви го покаже. Защо трябва постоянно да се тревожите, че няма кой да ви обича? Вие по стар обичай казвате, че няма кой да ви обича, че баща ви не ви обича, (че) сте останали сами. Вие си въобразявате, че майка ви не ви обича, че баща ви не ви обича, или, че братята и сестрите не ви обичат. Не, вие страдате от много Любов. Вие сте растенията, които страдате от много вода, поливат ви повече, отколкото трябва. Трябва, обаче, да поизсъхнете малко, да се освободите от излишната вода. Някой от вас страдат от голяма мокрота, а някои страдат от голяма сухота. Какво трябва да направим? Ще вземем малко от мокрия и ще дадем на сухия, а после да вземем малко от сухия и ще дадем на мокрия. И като съберем мокрия и сухия на едно място, ще оправим света.

29. неделна беседа от Учителя, държана на 28 април 1935 год.

София, Изгрев

/Великден/

ПАК СЕ ЯВИ!

„Пак се яви“.

Ще прочета част от 21 глава от Евангелието на Йоана. Ще взема само няколко думи от първия стих: „Пак се яви“. Да се явиш на някого, това е едно вътрешно осветление в разбирането на човешката душа. Изявява се в света доброто; изявява се в света Любовта; изявява се в света Божията Мъдрост, изявява се в света Божията Истина, изявява се в света Божието милосърдие. Изявява се в света всичко онова, което е възвишено и добро. Отрицателните неща в живота са второстепенни. Сега всички се спират върху второстепенните работи в живота, но те не са важни за нас. Че някой е болен, това не е важно; че някой умира, това не е важно; че някой фалирал, това не е важно; че затварят някого в затвора, това не е важно. Важно е, когато човек се ражда, когато човек мисли, когато оздравява, когато прави нещо добро. Що се отнася до отрицателните работи, това не е важно. Другите неща са отрицания на живота.

„Пак се яви“. Кое трябва да се изяви? Човек трябва да изяви нещо. В природата има едно непрекъснато очакване. Ние очакваме да мине пролетта, да дойде лятото. Ние очакваме да мине зимата, да дойде пролетта. Младият очаква да стане възрастен; нежененият да стане женен, да се ожени; ожененият очаква да има деца. Който учи, той пък очаква да свърши нещо. И праведният очаква нещо. И светията очаква нещо. Какво очаква грешният? Той нищо не може да очаква. Да очакваш болестта си, това не е очакване, това е треперене, това е страх. Да очакваш страдание, това не е никакво очакване. Да очакваш радостта в душата си, разбирам. Когато човек очаква да свърши училището, има смисъл това очакване. Когато очаква да направи някакво добро, има смисъл; когато очаква да научи няколко истини, има смисъл. Та при сегашните условия мъчно може да се говори на хората по единствената причина, че не може да ги задоволите. Ще ви дам едно правило. Никога не угощавайте ситите хора, ако искате да ви е мирна главата. По никой начин не угощавайте ситите хора. Ако искате да угощавате някого, намерете гладни хора и ги угощавайте. Ще имате Божието благословение. Щом угощавате ситият човек, той ще ви направи някаква пакост. Вие по никой начин не можете да нахраните ситият човек. Той ще бъде крайно взискателен, че това не е хубаво, онова не е хубаво. Ако искаш да угостиш някого, очаквай някой пътник в планината. Ако му

дадеш едно парченце хляб, това ще има за тебе по-голям смисъл, отколкото ако дадеш едно угощение на сития човек.

Сега аз разглеждам нещата в техния вътрешен смисъл. Има едно положение, един вътрешен процес в живота. След като ядете дълго време, най-после зъбите ви окапват и стомахът ви се разваля. И след това ни викат в онзи свят да дадем отговор защо не сме яли както трябва. Някой път човек е сит и пак иска да яде. С това той върши престъпление. – Ама чакай да хапна малко да не ми стане нещо. – Не, яж само когато си гладен. Когато Христос беше в пустинята, дойде дяволът и Го изкушава, и Му казваше: Направи тези камъни на хляб! Христос му отговори: „Всички хора, които са яли от хляба на камъните, са умрели. И този хляб, който хората сега ядат, е пак от камъните. Почвата, която сега обработвате, е все от камъни направена. И аз да направя хляб, пак ще умират хората от него. Но, ако се хранят със Словото Божие, те няма да умират. Хората трябва да се научат да се хранят с всяко Слово, което излиза от устата на Бога". Някой път се вижда странно на хората, че могат да се хранят със Словото Божие. За всички онези, които не разбират нещата, има странни работи. Онзи, на когото сърцето никога не е усетило какво нещо е Любовта, странно е да му се говори за Любов. Онзи, на когото умът никога не е опитвал какво нещо е знанието, светлината, Той казва: Поп няма да ставам. Той мисли, че всеки, който се учи, все поп ще стане. Че, ако ти не станеш поп, работата ти е свършена. Не, всеки не трябва да стане поп. Който се учи, той поп не става, но господар става. Поп значи баща. Папото, бащата, ние го ядем. На френски папа значи баща. Англичаните казват: „май фадър". Турчинът другояче произнася. Но казва Христос: Един е вашият Отец. Другите бащи на земята са представители на Бога. Той се явява чрез тях. В множеството на бащите, Бог съставя цялото. Всеки баща учи сина си да вярва в Бога, а не в него да вярва. Ако бащата обича сина си, Бог живее в Него и тогава и синът ще обича баща си. Ако бащата има някаква задна мисъл, той ще се натъкне на някаква мъчнотия. Много бащи се натъкват на големи мъчнотии, защото синовете им не ги обичат. Пък един ден и синовете ще се натъкнат на същите мъчнотии. Ако синът не обича баща си, и той ще се натъкне на същата мъчнотия.

Сега аз не искам да ви говоря неща, които вие знаете. Аз ще ви говоря неща, които отдавна сте знаяли, но сте ги забравили. По някой път само ги сънувате. В сегашния живот всички хора се намират в един кръстопът или на една планина, която е идеал за всички. Всеки иска да стигне върха на

тази планина, да стигне своя идеал. Всеки човек иска да постигне нещо в живота си, но едни други си препятстват в постиженията, в постигането на своята цел. Един английски художник е представил тази идея на картина. Той нарисувал един планински връх, който представял идеал за постижение на всеки човек. Но кой как рече да тръгне за този връх, другите го влекат – теглят, не му позволяват да върви нагоре. Едни други се теглят и никой никому не дава право. Всеки иска да бъде пръв, а не може да бъде пръв. Дайте път да се качат на хората горе нагоре. Всеки може да се качи нагоре. Дали си пръв или последен лист в една книга, това е все едно. Всеки не може да бъде пръв лист. Всичките листа на една книга не могат да бъдат първи. Едни ще бъдат първи, други ще бъдат последни, а останалите ще бъдат средни. Питам сега с един пръв лист и с един последен лист какво може да стане в света? – Нищо не може да стане. В средата на книгата вие ще имате други листа, но всичките ще съставят едно цяло. Обаче, не се смущавайте от това. В съвременната техника има един закон, според който всеки може да бъде пръв. Когато зъбците на едно зъбчесто колело се движат, всеки зъбец от хилядите зъбци, който влиза в другото колело, в дадения момент е пръв. Всеки зъбец, който се помръдва и потегля колелото, той е пръв. Следователно, всеки ще бъде пръв, но трябва да почака да дойде неговият ред. Ако навсякъде искаш да бъде пръв, ти не разбираш Божия закон. Ако в този смисъл искаш да бъде пръв, ти трябва да носиш товара на целия свят. Ако не можеш да носиш товара на целия свят, вземи само толкова, колкото можеш да носиш и с този товар се качи на планината. Всеки от вас трябва да види колко товар може да носи на гърба си. Той трябва да дойде до онова дълбоко разбиране на нещата. Често вие говорите за Любовта, но трябва да знаете, че Любовта никога не се мени. В Любовта няма никаква промяна. И когато дойдат страданията за хората, това е един признак, че Любовта се е оттеглила от тях. Страданието е резултат от оттеглянето на Любовта от човека. И тогава казваме, че или Любовта се е оттеглила от нас или ние сме се оттеглили от нея. Кои са причините за това? Настанала е някаква дисхармония. Вследствие на тази дисхармония, ние усещаме в себе си голямо страдание. Това страдание е дошло на пътя ни, за да направим връзката си с Бога, с Любовта.

Казвам сега: В света има един паралел. Питам сега от историческа гледна точка: Защо пострада Христос? – Христос пострада заради удоволствието на една жена. Първата жена в рая искаше да си направи

едно удоволствие да хапне от забранения плод. И тази жена създаде удоволствие за най-праведния човек, който се яви в света да пострада на кръста. Тя (на)прави престъплението, но не повикаха нея да я разпнат на кръст. Господ влезе в мъжа ѝ, в този праведен човек и каза ѝ: Може мене да разпнете, а жената ще оставите отвън, за да гледа нашето разпятие, да гледа последствията на своята философия. Жената беше зрителка, когато пробождаха Христа. Христос беше Адам. Ева гледаше отстрана, а онези, които измамиха Ева, това бяха всички онези учители, адепти, един от които седеше около забраненото дърво в райската градина. Той мушна Христа с копието и излезе от Него кръв и вода. Сега аз няма да ви казвам коя е Ева, вие сами знаете това, сами ще я намерите. С това аз направих един паралел.

„Пак се яви“. Изяви се, но какво? Изяви се не Божието наказание, а се изяви Божията Любов. Това, че първият човек се показа непослушен на Божия Закон, това показва, че в Адама имаше двама души, които се разговаряха. Първият Адам, който послуша жена си, казваше: Ако е възможно тази чаша да ме отмине. Той се страхуваше от страданието. Вторият казваше: Нека бъде Твоята Воля. А дървото, което стана да се съблазни Ева, на това дърво разпнаха Христа. От дървото, от което се съблазни Ева, направиха кръста, на който разпнаха Христа, та по този начин и дървото пострада. Жената седеше отвън, а дървото, кръста и Адам научиха урока, който жената им предаде. Така се яви Христос. Какво стана с това изявяване? – Изяви се Божията Любов и Бог прости прегрешенията на света. И след това каза на Ева: Не греши повече! И оттогава тя се зарече да не греши. И сега казвам на жените: Ако вие не се заречете да не грешите, вие не сте разбрали Христа. Ако се заречете да не грешите, вие сте разбрали Христа. Сега никой не може да се извинява, че имал някаква слабост.

Ако не разпъват жените за тяхната Любов, ще разпъват мъжете им. Вие, жените, не разбирате мъжете си. В тях е Христос, който се мъчи. Вие по цял ден разпъвате Христа. Жената трябва да разбира мъжа си, да не го мъчи. Този морал може да се прокара навсякъде в обществото. Сега каква е целта на живота? Вие търсите някой да ви обича, но неговата Любов трябва да бъде нормална. Вие не търсете променчива Любов, но онзи, който ви обича, той трябва спрямо вас да бъде такъв, че никога да не схващате в неговата Любов някакъв фалш. Той ще бъде за вас като едно Божество, да остава един и същ. А той е човекът, който страда на кръста. Той не каза да

хванат жената, но той каза: Тя нека гледа. Знаете ли защо разпнаха Христа? Защото Христос в райската градина беше с Господа. Като видя, че на Адама е криво, че няма другарка, Той каза: Господи, направи на Адама другарка да се радва. Господ каза: Щом гарантираш за него, ще му дам една другарка. Но като съгреши Господ каза: Сега и двамата ще отидете на кръста, а жената нека да гледа отстрана. Така седи въпросът.

Сега аз не искам да се спущам в друга една философия. Пред философските неща могат да се явят критики за това или за онова. За да критикува човек, той трябва да има 12 чувства в себе си, да вижда ясно нещата. Сегашните хора едва имат 5 чувства, те нямат даже още и 7 чувства развити. Следователно, те не са дошли още на половината път на развитие. Ето учените хора, които разглеждат въпроса за създаването на земята, едва сега са започнали да създават теории за създаването на земята. Прекрасни теории има за създаването на земята. Някога трябва да ви представя някой филм да видите какви теории има за създаването на земята. Прекрасни теории има за създаването на земята. Някога трябва да ви представя някой филм да видите какви теории има за създаването на земята. Това са едни от най-красивите теории за създаването на земята. Още по-красиви теории има за създаването на водата, на въздуха, на светлината, на човешката душа. Засега човек е последното творение на земята. Следователно, водата, земята, въздухът и светлината, понеже са създадени преди него, те са създадени за него. Ако вие не разбирате защо е създаден този свят, какво ще разберете тогава? Аз не казвам, че нищо не разбирате. Вие разбирате много неща, но питам ви: Разбирате ли езика на Бога? Приказвате ли на Неговия език? В Божествения език няма нито една отрицателна дума. В Божествения език не съществува думата: „НЕ МОГА“. В Божествения език думите неверие, безлюбие не съществуват. В Божествения език съществуват само положителни думи. Там всяка дума има само едно значение, и като я кажеш, тя става. Вие отивате да се молите с вашия език и се чудите защо не се отговаря на молитвите ви. Като се молите на Господа, Той не ви разбира. Сега и най-напредналите същества, за да отидат при Господа, за да се приемат молитвите им, трябва да се молят по 20 години. Даже и най-големите светии са бръщолевковци пред Господа. Това не е унижение. Те с години бръщолевят пред Господа, като деца, докато се научат да се молят. При това те минават за големи светии пред хората. И такива бръщолевковци говорят за Любовта. Много светии като заминат за онзи свят, ще се чудят как са ги произвели на земята за

светии. Светия е онзи, който носи Бога в себе си, който е готов на всички жертви, който е готов да помага на човечеството. Той не се отрича от нищо в света. Светия е онзи, в душата на когото не прониква никакво съмнение. Светия е онзи, който гледа със светло око на всичко. Каквото види, той знае, че това е Божие дело, а Божиите дела за него са прави. Не е светия онзи, на когото лицето е изпито и очите са хлътнали. Той е болен човек, а не е светия. Лицето на светията не е пожълтяло, но свети, особено вечер. Светията всякога ще те намери в трудно положение и ще ти свети на пътя. Той ще ти покаже пътя и пак ще си отиде на работа. Светиите са тълкуватели на Божия Закон. Те учат хората как да говорят. Те са учители на човечеството, учат го на Божия език. Като срещнеш един светия първо ще го оставиш да те учи азбуката на Божествения език, а после ще започне да те учи думите, но най-простите думи, които можеш да разбираш. Като произнесеш една, ще видиш дали нещата стават. Когато кажеш думата ябълка на Божествен език, веднага ябълката ще бъде пред тебе и плодовете ѝ още пред тебе ще узреят. Като кажеш думата къща, веднага пред тебе ще се яви един палат, какъвто искаш. Като кажеш, пиано, ще имаш най-хубавото пиано. Ще седнеш и ще свириш на него. Като кажеш думата виртуоз, ще станеш такъв, какъвто искаш. Каквото кажете, това ще бъде. Казвате: Възможно ли е това? За някой от вас това може да стане едва след 8 хиляди години. За някои може да стане след хиляда години, за трети (след) 500 години, за четвърти след сто години, за пети след една година, а за някой може би след 1–2 месеца. Като се говори по този начин има една страна особена, че някои ще кажат какво това са илюзии, невъзможни неща. Има един неразбран свят на невъзможности. Всички спорове, които стават между хората, се дължат на факта, че като дойдат до едно място, те спират, както е в геологията със земните пластове. Често аз наблюдавам земните пластове, гледам как са пречупени и зная причините за тяхното пречупване, зная защо са се огънали. Когато един човек преустройва своята къща, той си направи един свод и продължава по-нататък. Как ще обясните това нещо научно?

Сега ще приведа един анекдот от българския живот: Един млад българин, родом от едно от българските села, ходил да учи в странство. Като се върнал в селото си видял на тавана две изсъхнали волски лайна и започнал да доказва на баща си научно как са се залепили тези лайна горе на тавана. Бащата погледнал нагоре, изслушал сина си и после му казал: Синко, нищо не можах да разбера от твоето научно обяснение, но видях

един ден, че майка ти се качи на стълба и залепи тези лайна горе. Има неща в живота, които не могат да се обяснят научно. Цялата история на земята е филмувана и един ден вие ще видите тия филмове. Всичко е зарегистрирано по един научен начин. Няма нещо, което не е отбелязано и което не се знае точно както е станало............ е това, което съвременните учени, както и тия на миналото са казали, че ние не трябва да бъдем от тези бъбриви учени. Когато детето се учи в училището и то говори много, но само онова, което са го научили учителите му. Учените хора са изнесли отлични работи, хубави работи, но аз намирам, че всички факти, които те са изнесли, трябва да се съчетаят в едно цяло, за да се обясни цялата история на човека и човешкото развитие. Нас ни занимава човешкият живот на земята, но този живот, който сега очакваме, за него още няма нужните условия да се прояви. Засега хората могат да живеят по 40–50–60 години, рядко достигат до 120 години, а според данните едва ли ще се намерят хора, които да са живели до 250 години. Изобщо хората минават на земята един кратък живот. Какво ще научите за 120 години. Представете си, че впрегнат един кон или едно магаре в такива дараци, в които ще чепкат вълна, а пред коня поставят малко сено. Конят по цял ден догонва сеното, а с това едновременно той извършва работата и чак вечерта, когато свърши всичко, тогава му дават малко сено. Той си мисли, че е стигнал сеното. На другия ден пак върти дарака. Така прави и човек: Цели 120 години той върти дарака, догонва своя идеал, мисли, че прави нещо и накрая ще му дадат малко сено. Като прегледа сметките си, вижда, че нищо не е направил. Какво е научил той през тези години? Ако не се е научил да обича Бога, какво е научил този човек? Когото и да обича човек, в края на краищата този човек ще умре. Кого ще обича после? Казвате, че в реалното е човекът. Но като умре този човек, ти ще търсиш друг на негово място. Представете си, че един ден всички измрем. И тогава учените хора казват, че по който и начин се е явил човек на земята, по същия начин ще изчезне. По същия начин и земята ще се изгубва, ще се изгубва постепенно, докато най-после остане само един човек. Какъв ще бъде този човек? Той ще се отличава с една възвишена идея, че ще победи земята, но когато напусне земята, ще види, че нищо не е постигнал от това, към което се е стремил. Какво ще стане с него? Една скръб, подобна на Христовата, че напуща земята. И Христос напусна земята с една голяма скръб, че този народ, между който дойде, не Го позна, не възприе Неговото учение. Ако ние не предадем своето сърце в служение на Бога, ние нищо няма да постигнем.

Сега всички хора живеят в домове, дето се делят помежду си. – Каква дялба е тази, дето всички живеем и се делим в Бога? Как ще делите Божието имане? Като ви говоря така не считайте, че вие сте виновни за това. Вие сте зрители в този свят. Но ето де е вашата погрешка. Вие сте зрители като в един театър. Гледате една драма и като се свърши драмата плачете за героите, които са страдали. За тези герои плачете, а като излезете вън на пътя, виждате истински актьори, които страдат. За тях не ви дохожда на ум да плачете. Като срещнете някой ден един страдащ на улицата, за него не плачете. А че дошло на ума на някой автор да напише някоя драма, а след това актьорите играят на сцената някаква фалшива роля, вие плачете за тези актьори, за техните фиктивни страдания. Този актьор представя само, че умира, а после възкръсне. Или той представя едно положение, че е извършил някакво престъпление. После казват, че актьорите играели много добре. Че светът е едно доста хубаво и реално представление. Следователно, ако искаш едно действително представление, влез в един дом, дето мъжът и жената се бият, ще видиш какво ще стане. Те са при това главните актьори. Влез в един дом, дето синът бие баща си и дето дъщерята бие майка си, да видиш какъв плач има там.

Всички играят главни роли. И след това ще обясняват, че бащата или майката били виновни. Не, неразбранщини има в този дом. Работата е неразбрана от самите учители, които са учили хората. Те не са им казвали истината. Аз съм гледал в България как бабите ходят да сватосват младите моми и момци. Те минават за гадателки, ще гадаят, ще ги увещават, като им казват, че момата била много добра, или че момъкът бил много добър, щели да си живеят щастливо. Момата не иска момъка, но те я уговарят, докато най-после я убедят. Но един ден, когато не си живеят добре, бабата казва: Е, синко, така е казал Господ. Божа работа е тази. Това било учители. Не, така не се говори. Ти не може да събереш един вълк и една овца да живеят на едно място. Вълкът ще изяде овцата – нищо повече. Ще приведа един факт, който не съм проверявал, но други са го проверили и го търсят. Ако турите на цигулката си една струна от овчи черва и една струна от вълчи черва, няма да мине дълго време и струната от овчите черва ще се скъса на върха. Това показва, че както вълкът изяжда овцата, така и вълчите струни изяждат овчите. Защо? – Вибрациите им не са хармонични. Въз основа на същия закон, ако вие дружите с един лош човек, по същия начин ще се скъсате, нищо повече. Ако дружите с един

лош човек, няма да прокопсате – от вас нищо няма да остане. За да дружите с един лош човек, вие непременно трябва да бъдете по-силни от него. Аз (съм) виждал много случаи, дето при такава дружба нищо не се постига. Не може човек лесно да се справи със силите, които излизат от лошия човек. Ако е въпрос да се справите с онова, което е у вас и с което сами се борите. Няма защо да търсиш лошия човек отвън, той е вътре у вас. Всеки е забелязал колко мъчно може да се умири човек, когато омразата се надигне в човека. Или когато се подигне омразата, гордостта, подозрението, озлоблението, безверието, много мъчно може човек да се справи с всичко това, Даже и най-праведният човек някога е изложен на изкушение. Това са изпити, чрез които се проверява човешкият характер. Грехът не седи в това, че е минала омразата през човешкото сърце. Грехът се заключава в това, когато възприемете омразата из трите свята – и във физическия, и в духовния, и в умствения свят, тогава ти си вързан.

Казва се в Писанието: „Яви им се Христос“. Това, което ви говоря, което ви описвам, не е реално. Аз го взимам в най-хубав смисъл. Вие често се спирате върху въпроса кои хора са добри и кои лоши. Оставете лошите хора настрана, с тях Бог ще се разправя, няма защо вие да се справяте с тях. Освен Бог никой друг не е в състояние да се справи с лошите хора. Помнете това нещо. И Христос е казал: Не се противете на злото. Всеки, който се опитал да се бори със злото, той всякога е плащал с живота си. Бог, Който разбира закона, само Той е в сила да се бори, да се справя със злото. Вие поддържайте злото. Между вас и злото нека седи Бог на Любовта и само по този начин вие можете да опитате злото, ако искате да го опитате, разбира се. Дойдете ли в голямо съобщение със злото, няма да победите. Ева дойде в прямо общение със злото, но победи ли? Не победи. И двамата пропаднаха. Но когато дойде Христос, Той постъпи другояче. Между злото и себе си, Той тури и Бога и каза: „Ако е Твоята Воля“. На едно място искаха да Го направят цар, но Той си замина и каза: Царуването не е за мене. Когато хората искаха да му отдадат слава, Той каза: „Аз дойдох да изпълня Волята на Отца Си, а не своята воля“. Ако и вие изпълнявате Неговата Воля, приближавате се към Него. „Аз не дойдох да изпълня своята воля, но Волята на Отца Си“. Е всички, които ме слушате сега, трябва да имате този стих пред вид. Между злото и себе си турете Бога на Любовта. Това да бъде изявлението на Бога. Казвате: Възможно ли е това? Ако знаете Божествения език, всичко е възможно. Ако не знаете Божествения език, не е възможно. Ако знаете Божествения език, това е

възможно, даже след два месеца. Ако не знаете този език, това е възможно след осем хиляди години. Сега ние трябва да влезем в пътя на знанието. Светът е създаден като една школа да се приготвим за бъдещия живот. Всички растителни и животински стадии не са били нищо друго, освен стадии, училища, през които е трябвало да мине човек. За да стане човек, той се е учил някъде. За да дойде до това положение, човек е минал през големи изпитания, през голяма школа. Нито едно животно не е минало през този път, през който е минал човекът. Ако вие искате добре да минете тези изпитания, трябва да започнете най-напред да изучавате минералогията. Скъпоценните камъни, които днес имат такава голяма цена, са минали през големи изпитания, през голям огън и налягане, докато кристализират. А след това им е била правена голяма шлифовка. От обикновени камъни, те са станали скъпоценни, а някои хора искат да минат без изпитания. Тогава ще бъдете обикновени камъни изхвърлени. Но, ако искате да бъдете човеци, да се разбирате с Бога, трябва да сте минали през огън, през напрежения. Тогава ще станете такъв камък, който да пречупва светлината, да дава хубави краски. Скъпоценните камъни са носители на живота. Ако някой болен носи един диамант, той ще оздравее. Затова хората носят скъпоценните камъни. Аз бих ви препоръчал да носите скъпоценни камъни. Не само скъпоценните камъни, но и благородните метали носят живот, затова бих ви препоръчал да носите и благородни метали. Ако носите един златен пръстен или друг някой златен предмет, и той е проводник на живота, затова хората обичат златото. Богатите обичат златото, но не знаят как да го използуват. Те го държат затворено в касите си и му стават роби. Човек, който има злато, трябва да стане проводник на живота, да го прекара през всички хора. Всички хора трябва да имат злато, но не само външно, те трябва да го имат в кръвта си. За в бъдеще, когато момъкът се жени за някоя мома, трябва да извадят малко злато от неговата кръв и така да направят един златен пръстен. Знаете ли колко ще струва един такъв пръстен? А сега отидат и купят по един пръстен на пазаря – това е лесна работа. За в бъдеще, обаче, от момата и от момъка, от кръвта им ще извадят злато, за да направят по един пръстен за двамата. И тогава кръвта на мъжа ще се съедини в пръстена на жената и кръвта на момата ще се съедини с пръстена на момъка и така ще живеят един идеен живот. В това седи новото учение. А сега момата ще вземе злато от баща си, ще го смеси с друг някакъв метал и ще направи пръстен. И след това ще живеят един щастлив живот, че никой няма да ги види. Не, от кръвта трябва да се

извади злато. Опитвал ли се е някой да извади от кръвта на някого злато. Трудна работа е тази. Всеки, който не е могъл да извади злато от кръвта си, ще остане неженен. Сега хората лесно се женят, но в бъдеще, когато (не) могат да извадят злато от кръвта си, неженени ще останат. Без това условие женитбата няма да бъде позволена. Според мене, това е идеалната женитба, да направиш на своята възлюблена един пръстен от златото на твоята кръв. Като те погледне тя, ще те познае. И ти като я погледнеш, ще я познаеш. Това са великите добродетели, които трябва да се проповядват на съвременните хора, които искат да бъдат религиозни. Когато Господ дойде, какво ще види в твоето сърце и в твоя ум? – Навсякъде смут. Когато Господ дойде, Той трябва да намери ума ти тих и спокоен. Съвременните християни трябва да бъдат много търпеливи, поне като Епиктета, един езически философ. Той бил роб при един римски патриций, който имал около две хиляди роби. Той се отнасял жестоко със своите роби, както и с Епиктет. Когато биел другите роби, те отивали при господаря си и се молили да не ги бие, само Епиктет никога не се молил, той само се усмихвал. Това дразнело господаря му, но същевременно той се чудел на голямото търпение. Един ден господарят му го бил много и тогава Епиктет се обърнал към него с думите: Господарю, не ме бий толкова много, защото можеш да счупиш крака ми и тогава няма да мога да ти работя. Наистина един ден, когато го бил, господарят счупил крака му, тогава Епиктет му казал: Нали те предупредих, господарю, сега вече не мога да ти бъда полезен. Господарят се зачудил на търпението на своя роб и за възнаграждение на това му дал една крупна сума и го освободил. След това Епиктет отишъл в Гърция, дето станал един от видните философи. Това е търпение.

Ако ти при един от най-лошите си господари можеш да му кажеш да не те бие, защото може да ти счупи крака, това говори за голямо търпение. Коя е онази жена, която като я бие мъжът, да му каже: Не ме бий, да не счупиш крака ми. Или кой мъж може да каже на жена си: Жена, не ме бий, можеш да счупиш крака ми. Това е философско гледане на нещата. Сега вие искате като се помолите на Бога, Той да изпрати един ангел от небето да ви помогне. Но знаете ли какво може да се случи? Вие искате ангелът да ви разреши въпроса. Какво може да се случи. Един ден един гагаузин от Варна бие жена си. В това време минава покрай дома им един свещеник. Той чул, че жената вика и влязъл в къщата с намерение да ги разтърве. Веднага жената се обърнала към него и го запитала: Какво искаш? –

Дойдох да ви разтърва. – Ние не искаме поп да ни разтървава, хайде върви си оттук. Те сами се помирили. Опасна работа е поп да те примирява. Няма какво да търсите второ лице да ви примирява. Не търсете примирение отникъде. Бог, Който живее у вас, Него слушайте. Какво ще слушате някой отвън да дойде да ви примирява? Не взимайте това в лош смисъл. В това отношение имаме хиляди примери. Голямо изкуство е да знае човек как да постъпва. Аз съм се поставял в разни положения да изпитам какво нещо е търпението. Не е лесно човек да търпи. Същевременно приятна работа е човек да търпи. Седи един беден и покрай него минава един богат.

Богатият минава и заминава, нищо не му дава. Бедният започва след него да говори, че е изедник, скъперник, и богатият се усмихва и нищо не казва. Като престава бедният да говори, богатият се връща, спира се пред него и му дава една английска златна монета. Бедният го поглежда, усмихва се. Богатият продължава да му дава втора, трета, четвърта, пета, десета. Тогава бедният се връща към него и казва: Ще ме извините, аз не ви познавах. – Няма нищо, ти си добър човек. Аз досега не съм срещал човек, който така да ми говори, да ми казва такива хубави думи. Аз ти платих за урока, който ми даде.

Човек трябва да има идея. Как иначе ще приложим християнството? Казвате: Да дойде Христос да вземе бича. Да вземе камшика. – С камшик тази работа не става. Той изпъди от храма всичките продавачи, но те отидоха в света и там се размножиха. Тогава бяха десетина души, а сега целият свят е пълен с такива продавачи. Не, светът с бой няма да се оправи. Светът ще се оправи с онази Любов, при която да видим нуждите на всички хора и да ги задоволим. Като се задоволи великият копнеж в човека, ще дойде обратният процес.

Христос се яви на учениците си и ги запита: „Имате ли нещо за ядене?“ Там имаше жарава. Жаравата представя Любовта, а рибата представя живия хляб, Христос. Христос каза на учениците си: „Дайте от вашите риби“. Но и Той носеше от Своите риби. От де взе Христос тези риби? – Той ги носеше от другия свят. Когато учениците ядоха от своите риби, а после и от Христовите, те намериха, че Христовите риби са много по-хубави. Един ден и вие ще ядете от рибите, които вие хващате, както и от рибите, които Христос хваща, когато хлябът на твоя възлюблен и хлябът на господаря ти, който всеки ден те хока, това са две различни неща. Знаеш ли какво нещо представя да седиш на една трапеза и да ти четат молитва? Знаете ли какво нещо е да ядете и да ви обвиняват? Аз съм слушал как

бащата се кара на сина си във време на обед. – Синко, синко, съжалявам, че толкова съм харчил за тебе. Няма да излезе от тебе човек. Да бях знаел, да не бях харчил. Синът яде и казва: Не ме остави сладко да се наям. После ми говори, че съм хайлазин, аз зная това. Ето моят баща да беше ме учил, но и той не знаеше какво да ме прави. Пък и на мене нямаше кой да ми каже какво да правя. Едно знаеше той: да ме стеваcва. Много пъти ме е стевасвал, но от това стевасване само гърбът ме е болял, нищо повече. Нищо не съм се научил. Това е отрицателната страна на живота. Любовта седи в това да откриеш в човека една добра черта и като откриеш тази черта, той да се радва. Онзи, когото не обичате, виждате само лошите му черти. Ако видите добрата му черта, вие ще го повдигнете. Ние се нуждаем от хора, които могат да откриват не лошите, но добрите черти в човека и като открият добрата черта, да я държат пред себе си, Христос се яви в света, за да извади хубавото в човека. Казано е в Писанието: „Възлюбил си истината в човека“. В Адама имаше една хубава черта. Като сгреши другарката му, той си помисли малко и каза: Аз няма да оставя другарката си сама, да я изпъдят от рая. Според едно предание, първата жена на Адама го напуснала, а Ева е втората му жена. Тогава Адам си казал: Първата жена ме напусна, без да ме разбере. Ако и аз напусна сега жена си, и аз няма да я разбера. Нека тогава да изляза с нея заедно, заедно да носим съдбата, която ѝ се пада за греха. Той искал с това да поправи погрешката на първата жена. Добродетелността на Адама седи в това, че той ял от плода, който Ева му дала от Любов. И тогава казал: Хайде и аз ще отстъпя. Каквато е твоята съдба, такава да бъде и моята. И като видял доброто в човека, Бог му помогнал, обикнал го. Сегашният човек има две жени: Едната лоша, която постоянно му прави пакости, другата – добра. Затова и Христос казал: Да бъде Твоята воля! И сега, понеже, всички сте излезли от рая, аз виждам доброто във вас. Вие сте излезли от рая не току-тъй, но са ви изпъдили. Сега гледайте да се върнете отново в рая. От колко хиляди години насам Адам е започнал да убеждава другарката си да се върнат назад в рая, но от 2000 години насам, тя е почнала да мисли и да гледа другояче на нещата. Преди две хиляди години даже тя питаше: Защо да не мога да вкуся от плодовете на забраненото дърво? Но от 2000 години тя придоби друго едно разбиране. Грехът вече не е никак потребен за нас. За нас е потребно доброто. Затова всички хора сега трябва да се обърнат към Бога на Любовта, не към онзи Бог, Който е вън от нас, Когото не познаваме. Аз говоря за онзи Бог, животът на Когото прониква в хляба, във

водата, във въздуха и в светлината. Аз говоря и за онзи Бог, Който прониква и в мисълта, и в чувствата – във всичко прониква. Според мене, няма какво да се доказва Бог. Вие всеки ден може да опитвате присъствието на Бога. В Писанието е казано: „Потърсете ме в ден скръбен и аз ще ви се изявя. Елате при мене да оживеете. Ако греховете ви са червени, ще станат бели. Ако ме любите, ще опазите моя закон“. Според закона на Любовта трябва да вършим Волята Божия. И като дойде Христос на земята да не завари хората в такова положение, че да ги съди. Защото каква радост ще има тогава? Защото казва Писанието, да не би като дойде Христос да намери, че сърцето ни е натегнало от ядене и пиене, но да ни намери, че вършим Волята Божия. Сега хората ги е страх от Любовта, от Мъдростта и от Истината. Ако сега кажеш Истината, това е опасна работа. Ако кажеш някому, че го обичаш и това е опасна работа. Да кажеш някому, че е добър и това е опасна работа. Ако речеш, че не се кълнеш, всички ще започнат да ти предлагат клетва и ако се откажеш от клетвата, ще изгубиш всички съдебни дела. Човек с вяра може да служи само на онзи, който превръща желязото в злато. Ако ви съдят за нещо, което дължите, ще стиснете едно парче желязо, то ще се превърне в злато и ще кажете на съдията: Плащам! Дето ходи праведният, той пита: Пари имаш ли? – Нямам. – Аз мога да ги правя. – Керемиди имаш ли? – Като стисне керемидата тя се превръща в злато. Стиснеш петалото на коня и то се превръща в злато. Сега хората имат по десетина петала в домовете си, но не могат да ги превърнат в злато. В човека има нещо мощно, на което той трябва да разчита. Отива една млада американка, красива мома, при един банкер в Ню Йорк и го запотва: „На колко оценяваш моите очи? Колко може да ми дадеш за тях?“ – Той я погледнал и казал: „На Ваше разположение съм.“ – Извадил две хиляди долара и ги подал. – „Когато имате нужда, пак заповядайте.“ Магия е това, само един поглед. Той оценява този поглед на две хиляди долара. Това са 180 хиляди лева български пари. Ако вие не можете да погледнете един човек така, че той да оцени скъпо вашия поглед, какво струвате тогава? Ако оценят погледа ви за 10 лева, какъв поглед е той? И тогава законът (на) вярата е такъв, че ако имате вяра, може да направите невъзможни неща, но да направите възможните неща, които са съгласни с Волята Божия. С вяра всичко може да се направи. И тогава човек няма да прави нещата за себе си, но ще ги прави за другите. Там е животът.

„Пак ще се яви“. И като се яви Христос, всичко във вашия живот ще се

умири. Ако сте болни, болестта ще изчезне. Ако имате някакви недоразумения, всички недоразумения ще изчезнат. Щом Христос ви се яви, всички недоразумения, които имате, ще изчезнат. Ако Христос се яви между свещениците, всякакво недоразумение ще изчезне между тях. Ако се яви между религиозните, които спорят помежду си, недоразуменията ще изчезнат и ще се яви братството между тях. Щом няма братство между хората, Христос още не се е явил в света. Ще кажете, че Христос е проповядвал на земята преди две хиляди години. Той е казал: „Идете и проповядвайте, аз ще бъда с вас до скончанието на века“. От гледището на църквата, Христос е горе на небето и ще дойде на второто пришествие да съди хората. Същевременно Христос казва: „Когато Син Човечески дойде на земята, ще намери ли достатъчно вяра между хората?“ И сега Христос ще дойде, но хората няма да го познаят, скрит ще бъде Той. Щом помислиш, че е Той, ще видиш, че не е Той. Първото доказателство за идването на свободата, която ще настане между хората народите, както и онзи вътрешен мир и справедливост между народите. Това са онези малки светли лъчи, които показват зазоряването. Любовта ще бъде първият лъч на Божия ден, Който ще дойде. Не този ден, който хората очакват. Защото онзи ден, който хората очакват, той ще бъде много тъмен ден. Той е сега. Недоразуменията между хората, това е Божият ден на съдбата. Когато Син Човечески дойде между хората, ще намери ли вяра между хората? – Това разбира сегашното проявяване. Христос иска да намери хора, които са готови да приложат Любовта. Той иска да намери всички онези, които са готови да станат проводници или проповедници на това учение. Всеки ден се проповядва учение за братството. Навсякъде във всички области се проповядва това. И тогава, ако всички хора от бялата раса – англичани, германци, французи, руснаци, китайци, индуси и всички хора се решат да изпълнят Волята Божия, Царството Божие ще дойде на земята. Това значи „пак се яви“. По този начин Христос ще обедини хората, ще бъдат едно стадо, ще имат един, ще има(т) един пастор, ще има една Любов, и всички ще се наричат помежду си братя. Затова се изискват дълги години и от сега нататък трябва да се работи. Всички трябва да бъдете готови за този ден, който ще дойде. Всички ще минете през малки изпитания. И след това, след тези изпитания облаците ще се разпръснат. Сега ще завърша с един сън, който един наш брат видял като видение преди няколко години. Този сън се изпълнил, той видял, че цялото небе се замъглило, явили се бури, облаци, тряскало, гръмотевици, но половината небе се изяснило. На запад

небето било тъмно. По едно време той видял двама едри хора, като нашите шопи, облечени с бели дрехи, и водят вързан един голям вълк. Като видял вълкът, той си казал: Чакай, този вълк е изял толкова овци, поне и аз да му ударя няколко ритника. Но вълкът му проговорил: Не ме пипай, че като те ритна с крака си ще видиш. И той се оттеглил настрана. Той казал: Защо ми трябваше да го ритам? Тези двама души и без това го водят някъде да го убият. Двамата души са ангели, които са вързали змея и го водят някъде. Няма защо повече да го бием. След това той видял една голяма дъга на небето, а горе на зенита седял Христос, Който гледал към изток. След това той се събудил. И наистина това ще бъде приблизително. След едно голямо изпитание на бялата раса ще дойде едно изяснение, защото змеят ще бъде вързан. Тогава ще дойде нов успех в природата и в живота.

„Благословен Господ Бог наш“.

Добрата Молитва.

30. неделна беседа от Учителя, държана на 5 май 1935 година

София, Изгрев

СВЕТИТЕ ТВОИ ГРАДОВЕ

„В начало бе Словото“.

Ще взема 64 глава от Исайя. Тази глава е писана в усилни времена.

„Духът Божий“.

Ще взема само три думи от 10 стих на прочетената глава: „Светите Твои градове“. В този стих е изобразена една колективна идея, идея на колективното човечество. Това е един град, образуван от същества, които се събират да живеят на едно място. Има нещо общо, което ги свързва. Три неща има, които са необходими за човека, за всички хора, за светски и за религиозни. На физическия свет човек трябва да запазва своята сила. В духовния свет човек трябва да запази своите чувства, а в умствения свет да запази своята мисъл. Който на физическия свет губи своята сила, той е изложен на промени. Всека промяна се дължи на известна загуба. Всека промяна във физическия свет е свързана с някоя промяна в духовния свет и всека промяна в духовния свет е свързана с една промяна в умствения свет. Или казано другояче: Промяната в мислите, в чувствата, говори и за промяната и в постъпките. Постъпките са свързани с мислите и с чувствата. Следователно те представляват край, един завършен резултат. Всички хора са събрани на едно место, т. е. организирани са да си помагат. Целта за организирането на хората е органическа идея. Животът е който организира хората. Следователно там, гдето има живот, има организиране. Ако животът е правилен, там и организирането е правилно, но това организиране има израз. Израз на правилното организиране това е здравето, правилните чувства, това е правата човешка мисъл. Организирането е външно условие, за да се проявят мислите. Вън от всека организация мисълта не съществува. Не мислете, че тези организми, които така са се организирали, е временно. Обаче, човешките организации са временни. Виждаме, че от техните организации нищо не остава на земята. След 50, 60 или най-много 120 години човек се стопява, изчезва. Който разбира закона, той се радва, а който не разбира закона, той плаче. Който не разбира този вътрешен закон, той иска да му се докаже съществува ли някакъв задгробен живот вън от земята, или със смъртта всичко се

свършва. А пък онзи, който знае нещата, той знае, че нищо в света не се свършва, нищо не изчезва. Има един закон на контрастите, според който, това, което има начало, няма никакъв край. И това, което има край, няма никакво начало. Разбирайте това, както искате. Това е закон, който може да разглеждате според разбиранията ви. Аз няма да се спирам повече върху него. За онези от вас, които сте философи, оставам сами да разрешите задачата. Който я разреши, той за себе си я разрешава. Ако не я разреши, той няма да се ползува. По някой път щастието на човека зависи само от едно почесване, само от една казана дума – нищо повече. Ако знаеш как да кажеш думата или как да се почешеш, ти ще бъдеш щастлив. Ако не знаеш как да кажеш думата, или как да се почешеш, ти ще бъдеш нещастен. Това са факти, които трябва да се докажат, но и да не се докажат, пак стават. Щом се тури фитил на една бомба и се запали фитилът, трябва да се докаже, че тая бомба ще експлодира. И без да доказвам, като туря фитила, бомбата ще експлодира. След това хората ще разправят как била направена тази бомба.

Сега ние се спираме в живота си да доказваме защо стават нещата. Убиват един човек и лекарите след това ще констатират как и от где е влязъл куршумът, как е засегнал някои артерии, как е настъпила смъртта. Констатират факта, направят аутопсия, и ако намерят кой е убиецът, държат го отговорен. За всички тези изследвания се държи протокол и този протокол го изпращат в невидимия свет. Казват, за да замине човек от земята и да го изпратят на онзи свет, трябвало му само един куршум. Значи, този човек е отишел на онзи свет без пари. Колко струва един куршум – десет лева. Значи за десет лева той отишел в другия свет.

Сега да се върнем към основната идея: „Светите Твои градове“. Човек е едно неорганизирано същество, което не познава себе си. Той не познава онези сили, които са складирани в него. Например, той не знае какво е складирано в неговата глава; той не знае какво е складирано в неговите дробове; той не знае какво е складирано в неговия стомах. По три пъти на ден туря хляб в устата си, по двадесет пъти на минутата диша въздух, всичките бели, които прави през деня идат все от главата и той не знае с какво разполага, какво има в неговата глава. Много хора са свършили социалните науки, без да знаят какво е социалност. Много хора са свършили химия, без да знаят какво нещо са елементите. Те казва(т), кислород, водород. Но какво нещо е кислорода. Казват, че кислородът поддържа горенето. Това, което поддържа горенето, не е кислород. Водата

пък се състояла от водород и кислород. Когато водородът и кислородът се съединят, те не образуват сами водата. И друго нещо има във водата. Тъй могат да мислят учените, така казват авторитети, че науката е доказала това или онова. И нашите баби казват, че децата ги вадят от реката. И децата вярват в техния авторитет. Че са излезли децата от реката право е и аз вярвам, че децата са излезли от реката. Идеята не е много отвлечена. Но тъй както я представят бабите с форма, тази идея не е вярна. Има известни истини, които за да разберем непременно трябва да превърнем. На един приятел обяснявах какво нещо е водата. Казвам му, че като се съединят два атома водород и един атом кислород образуват една молекула вода. Но получената вода ни най-малко не мяза по отделно на водорода и кислорода. В случая, майката е водородът, а водата е детето. Питам: Какво е това дете, което не мяза ни на майка си, ни на баща си? Като съберете едно и две получавате три. Значи като съберете петел и кокошка, това е равно на яйцето, но яйцето ни най-малко не мяза нито на петела, нито на кокошката. Това яйце трябва да го турите при известни условия, да го турите да седи двадесет и един ден на топло, за да излезе от тази черупка нещо, което приблизително да мяза на петела и кокошката. Следователно нещата трябва да се превръщат. Съвременните хора разполагат с истини, които са неразбрани за тях. Например, като кажат, че трябва да се вярва в Бога, с тази идея те мислят, че всичко изразяват. Но мнозина се запитват трябва ли да се вярва в Бога или не. По какво се познава, че хората вярват в Бога? Ако хората вярват, че има някой цар, който управлява държавата им и не изпълняват законите му, каква полза от това, че имат цар? Или какво ни ползува ако вярваме, че има правосъдие, че има закон в света, а не изпълняваме тия закони. Следователно във вярата ние трябва да отидем още по-далече. Вярата изисква изпълнителност. Вярата изисква дейност, актуалност на модерен език казано. Вярата е подтик към знание, а знанието е подтик към Любовта.

Според мене човек първо се учи в света и като се научи той почва да обича. Защото само умният човек може да обича, а глупавият никога. Следователно Любовта според моето схващане не е наука за глупавите хора, тя е наука само за най-умните. Ако някои още не са опитали Любовта, те се отнасят към тази категория. На тях им трябва вяра, знание и след това като придобият вярата и знанието, тогава ще започнат да изучават великата наука за Любовта, която умножава живота. Затова е казано в Писанието: „Ти, която си слязла от небето, да би раздрала небето“. Какво

е небето? – Местото, от където Любовта трябва да слезе. О, да би раздрал ти небесата, да слезеш, да биха се стопили горите от лицето ти, като огън, който гори храстите... /Исайя 64, 1, 2 ст./ Защо ни е един Господ, който ще ни изгори? Ако той ще ни изгори с огъня си, каква полза от това? Разправят ни, че във второто пришествие, като дойде Господ, цялата земя щяла да изгори. Нямам нищо против този огън, но разправя се, че грешните ще изгорят, на пепел ще станат, а праведните ще се стопят. А това, което се топи, то вече може да се оформява. То е кал, от която може да се сформирува бъдещият организъм на човека. А пепелта, която ще се получи от грешниците, тя може да се употреби само за наторяване. Така тълкувам аз тези положения. В сегашната религия и наука хората са разделени на партии и казват, че едни са набожни, а други безверници, но и безверниците, и набожните правят едно и също нещо. Безверникът отрича Бога и яде, но и онзи, който поддържа, че има Господ и той яде; безверникът отрича, че няма Господ и диша, но и онзи, който вярва, че има Господ, и той диша. Безверникът мисли и вярващият мисли. Не, че този човек е безверник, без вяра. Според мене думата безверник не е права. Ето какво аз разбирам под тази идея. Безверниците са само мъртвите хора, ония, които са измрели, а живите хора имат вяра. Следователно, аз деля хората на живи и мъртви. Всички, които са живи, имат вяра, а които са измрели, които са в гробищата, те са безверници. Може да им турите каквито щете имена, те са безверници. Ако трябва някой да се изпъди от църквата, това са безверниците, църквата ги турила в гробищата, не ги иска при себе си. Сега ще кажете, че това разсъждение е парадоксално. Питам, от где знаете, че някой човек е безверник. С какъв патент, с какъв авторитет се произнасяте? Събрали се на едно место духовни хора и се произнасят кой е безверник и кой верующ. Где им е авторитетът? На кой закон отгоре ще го съдят? Где е Божественият закон, с който ще го мерят? Казано е в Писанието, че религиозните хора с устата си се приближават при мене, а сърцето им е далеч. Тъй щото ти можеш да произнасяш името Божие по десет, двадесет пъти на ден, това нищо не значи. И при това положение може да сте безверник.

Сега аз не искам да ви поставям в противоречие със себе си, за това поддържайте в себе си само онази идея, с която сте родени. Другите идеи, които отпосле сте възприели в живота си, тях проверявайте. Онези идеи, с които сте родени, са Божествени, а които сега възприемате, са човешки. Запример, животът е една свещена идея, Божествена идея. Мисълта, която

прониква във вашия ум, това е Божествена, чувствата, които се проявяват в сърцата ви, и те са Божествени; силата, с която разполагате в дадения случай, и тя е Божествена. Кривият начин, по който вий можете да използувате своите мисли, чувства и сили, това е човешката страна.

Пророкът казва: „Светите Твои градове“. Какво разбирате от този стих? Ако разгледате стиха буквално, ще кажете, че този пророк е бил голям патриот. Той вижда, че много градове са опустели и казва: „Отиде нашият народ, в робство е пропаднал“. Също така понякога и човек съжалява, когато онези хубави, благородни градове в него, неговите мисли и чувства са опустошени. Някой път човек почувствува, че е без никакъв идеал, без никакъв стремеж, с една вътрешна празнина в себе си. Това не е ли едно вътрешно робство? Ето защо всички ние се стремим към свобода. Има нещо в света, което ограничава хората – то е смъртта. Смъртта представлява външната страна на живота. Всички ония условия, които отнимат живота на човека, всички онези условия, които отнемат човешката мисъл, всички онези условия, които отнемат човешките чувства и ги спъват, това показва, че вий сте в областта на една сила, която действува разрушително. Някой път вие падате духом, и като не знаете какво да правите, тогава дохожда във вас мисълта да се самоубиете. За да се самоубиете, дохожда ви идеята да отидете в планината и да се хвърлите от една голяма канара. Защо? Този човек, който отива да се хвърли от една канара, той е тщеславен, той иска всички хора да говорят за него, че се е хвърлил от високо. Някой път ще отиде в някой кладенец и там ще се хвърли, с това той иска да покаже, че е искал да яде и да пие, да се удоволствува, но като не намерил тези условия, отишел в кладенеца. Тези са причините за самоубийствата. Питам: Когато един човек иска да се самоубие и избере за това една канара, какви са били неговите подбудителни причини? Когато човек избере някое високо место или някоя канара, за да се самоубие, без да иска, без да знае, канарата го лекува. При тези условия човек рядко може да се самоубие, законът е такъв. Като погледне от високо, човек се уплашва, започва да мисли и казва: Хайде, днес няма да се хвърля от канарата, ще отложа. По този начин той се лекува. Камъните поглъщат онази отрицателна енергия, събрала се в чувствата на човека и по този начин той се лекува. Човек иска да се убие всякога, когато се реагира върху неговите чувства, а не на неговите мисли. Всичките нещастия в света произтичат от ограничения на чувствата. Следователно, за да се изправи светът, трябва да се създават такива

условия, че да се даде ход на човешките чувства, да се канализират. Така може и да се изправи човек. Ако могат правилно да се канализират чувствата на отделния човек, на един народ, на една раса и на цялото човечество, светът моментално би се изправил. Невидимият свет, възвишеният свет и до сега работи по свой определен план, по който да се канализират чувствата на хората. И до сега светът все канализира чувствата си. Страданията, които идат в света, не са нищо друго освен канализиране на човешките чувства, за да се впрегнат на работа. По някой път хората спорят, запитват се вярват ли в Бога и по какъв начин вярват. И мене са ме питали вярвам ли (в) Бога. Бог за мене не представя обект за вяра. Хората може да вярват, да бъдат верующи, а могат и да бъдат безверници, но аз не съм нито верующ, нито безверник, нито едно поддържам, нито другото. За мене вярата е само един подтик за моя ум, а когато дойде до Бога, аз го виждам, живея в него, изучавам законите му, изучавам езика му и се уча да говоря на неговия език. Някой приказва, приказва много на Бога, но той не обича двусмислените думи. Като те хване в едно и не изпълниш думата му, или като сгрешиш един път Той повече не прощава. Тук няма делба като на земята, да сгрешиш и да искаш прошка от Бога. В Божествения свет няма прощавания. Щом направиш една погрешка, веднага трябва да я изправиш в мисълта си. Седят две деца на едно место, едното си държи хубави ябълки, иска да говори, а другото му казва: Я затвори очите си да ти покажа едно голямо изкуство. Като затвори очите си то взима двете ябълки от другарчето си и ги скрива. Какво е изкуството му? – Учи го да му вземе ябълките. Питам, от де дойде тази мисъл в това дете да каже на другарчето си да затвори очите си, за да му покаже това изкуство? Следователно, всякога човек като това дете иска да направи едно малко престъпление, ще каже на ума си, затвори очите си, и като затвори умът очите си, тогава той ще бръкне, и ще вземе ябълката. В дадения случай, аз искам да потърсите коя е онази подбудителна причина, която се ражда в ума на човека. Сега, аз не говоря за един акт, но говоря за едно подбуждение, което служи в ума на човека. Това подбуждение изменя цялото негово настроение. Ти си честен човек, женен си, деца имаш, но си беден. Ти минаваш по край една отворена каса и забелязваш, че касата те привлича, погледнеш веднъж в нея, погледнеш два пъти, обърнеш погледа си нагоре, помислиш малко, почешеш се за главата и казваш най-после: Ех, Господ така е наредил, да мина покрай касата в това време. Бръква той и си взима. Къде седи престъплението? Престъплението не седи в това, че той

бръкнал и си взел пари от касата, но той трябваше да се обърне към онзи, на когото е касата, и да му каже: Ти си добър човек, позволяваш ли да бръкна в касата ти, да си взема малко пари? И аз съм добър човек, имай доверие в мене. Ако ми позволиш, ще си взема малко пари, толкова, колкото ми трябват. Ако не ми позволиш, добър е Господ. Това е морал. Онзи, който бърка без да пита, той е престъпил, понеже не е питал. Ако ти позволяват, бръкни, ако не ти позволяват, не бъркай.

Казва(м): Тъй както ние искаме да се изправи сегашния свет, трябва да имаме висок морал. Религиозните очакват да дойде Христос от небето да оправи света. Светските хора очакват да се роди някой силен човек, той да оправи света. Ако се яви някой голям крив рак, какво ще разправя на другите раци. И той ще приеме по същия начин кривото, както и другите. Каквото и да разправя, каквито и нови закони да туря, те ще бъдат все старите. Следователно, ако дойде Христос в света, Той няма да дойде между кривите раци. Той ще дойде между правите раци, които право вървят, а не между кривите. Той ще дойде между ония раци, които вървят нито наляво, нито надясно. Ако Христос би избрал един народ, между който да дойде, той ще бъде онзи народ, който е готов да положи онази идея, която носи. Казват сега, че нашето учение не било в съгласие с учението на Христа. Кое е Христовото учение? Евангелието ли е Христовото учение? Мъртвото евангелие ли, или Христовото учение? – Не, аз съм по-живо евангелие, отколкото е сегашното. Хиляди евангелия не могат да се сравнят с живото. Каквото и да ми говорите, така е, и след това ще ме съдят. Не, не сте прави. Вие ще ме съдите сега, а Бог не ме съди. Бог не ме съди, вие ще ме съдите. Има една турска поговорка: Господарят дава, а слугата не дава. Сега аз ви навеждам мисълта, за да не се заблуждавате от вашите криви идеи. Някой е православен, някой евангелист и т. н. – Оставете вашите идеи на православие и евангелизъм настрана. Правете онова, което Бог е вложил във вас. Евангелието не се разбира с интерес. Материалните интереси пречат да се разбере евангелието. Евангелието, словото е семето, което трябва да се посее. Всеки човек е жива нива, в която трябва да посееш словото, за да излезе семето, да израсне и да ядеш плод от него. Като опиташ от неговото брашно, тогава може да кажеш какво е било семето. Докато не си орал нивата, докато не си сял семето, и докато не си ожънал, не говори. Преди да беше дошъл Христос, в какво вярваха евреите? Евреите осъдиха Христа, на основание на това, че не е вярвал в Мойсея. Христос казваше, това, което ви проповядвам е по-горе

от онова, което Мойсей е писал. Той е по-горе и от това, което Соломон е писал. Че какво е писал Соломон? – За жените е писал той. Сега, аз искам всички да имате една свещена идея в душата си за Бога, да слушате гласа Му. Тогава ще бъдете подобни на Него, ще бъдете носители на Неговата идея. Тогава ни най-малко няма да чувствувате беднотията. Че сиромашия щяло да има, че страдания щяло да има, всичко това ще изчезне. Според мене, когато повярваш в Бога, каквото пожелаеш, всичко ще имаш: Светът ще се отвори пред тебе, небето ще се отвори пред тебе, ангелите ще ти проговорят, Бог ще ти проговори, каквото помислиш, ще стане. Като помислиш хубавото и то ще дойде.

Като повикаш един ангел, десет ще дойдат; като помислиш за плодородие и то ще дойде; като помислиш за дъжда, за вятъра, за бурята – всичко ще дойде. Човек, който е запознат с Бога, Той може да изпоплаши хората, всички да се изпокрият в миши дупки. Онова, което сте съградили, той може моментално да разруши, но аз не искам сега да се спирам върху един много щекотлив въпрос. Обясняват ми как стават земетресенията. Едно време старите гърци вярваха, че земята се носи от един бял вол. Понякога комари хапят вола, и като се почеше той, стават земетресенията. Това е теория на старите учени гърци. Съвременните научни теории гласят, че всички земетресения стават под влиянието на някакви магнетични промени на слънцето. Те влияят на земята, и изместват нейните пластове. Донякъде тези неща са вероятни, но човек трябва да ги провери за себе си. Тези неща аз ги зная, но не искам само да ги разправям. Ако река, да разправям неща, които аз зная, вий ще забъркате цяла каша. Следователно, това, което един човек знае, той не трябва да го разправя на другите.

Например, аз съм минал през гората, видел съм 99 мечки, които ме следяха от едната и от другата страна. Какво ще ви разправям за тези мечки? – Няма какво аз да разправям за тези мечки. Както аз съм минал, така и той ще мине, да ги види. При това може би и в това време мечките, да са заминали и той да не ги види. А като му разправям, той ще каже: Де са тези мечки. Няма какво да му разправям. Ако му разправям, това е изкушение. Учените теории са за учения човек. Много хора спорят. За мене спорът е гимнастика. Когато правя гимнастика, това е едно нещо, когато разбирам известна теория, това е друго нещо, а когато прилагам този въпрос в живота си, това е друго нещо. Когато аз говоря за нещо, това е едно, когато аз развивам една теория, това е друго нещо, а когато прилагам тази теория в живота си, това е трето нещо. Тези трите положения се

различават. Всеки закон, всеки принцип, това е теория, която може да се приложи в живота. С това аз не искам да разклатя вашата вяра. Вий вярвате в Бога, но има нещо човешко във вашата вяра. Вий мислите, че Бог е като човек. Някой път и Той е като нас, едно мисли, друго върши. Не, не е така. Ако твоето сърце е раздвоено по отношение на Бога, ти можеш да се молиш на Бога, ти можеш да се молиш хиляди години, няма да чуеш нито глас, ни ослушание. Ако и твоята мисъл е раздвоена за хиляди години, нищо няма да стане. И ако и твоята воля е раздвоена за хиляди години, нищо няма да придобиете. Това трябва да знаете. Няма защо да спорите с него. Всички страдания, които сегашните хора имат, както и ония, които в старо време са имали, се дължи на това, че хората не мислят право. Не че всички хора не мислят право, но онези, които мислят право, са малко, а онези, които не мислят, са много. И те мислят, но по обикновен начин. В какво вярват те? Турците имат една поговорка, според която казват: имането на държавата е като мера. Който не го пасе, той е свиня. Така мислят източните народи. Но при такъв морал как могат да се възпитат? Сега като влезете в коя и да е държава ще видите, че навсякъде кражбата господствува. Няма държава, в която кражбата да не си е пробила път, вследствие на това хората са изгубили доверие един на друг. Като отидете в Англия например, ще видите, че директорът на английската банка, който е най-почетното лице, като слиза долу в хазната, ще го претеглят първо колко тежи при влизането си и като излезе пак ще го претеглят, да не би да е глътнал нещо. Англичаните вярват само на теглилката. До там са стигнали хората. Днес навсякъде хитруват. Това е възпитание на миналото. Какво може да се постигне от такова възпитание? Ний нямаме още християнското възпитание. Да се говори за християнството, за християнски морал, за братство, за равенство, е лесно, но това трябва да се приложи. Наскоро в българските вестници, като че беше миналата година, пишеше се, че съдът обвинявал един баща в убийството на сина си. Бащата първо отказвал, но след като го били и третирали зле, той казал най-после: Убих го, къде – на еди-кое си место. Тогава осъждат бащата и когато се готвят да го екзекутират, синът се явява и спасява баща си. Той бил жив. Бащата не е извършил никакво убийство, но като го били, предизвикали го да каже че убил сина си.АКо синът не беше дошъл, щяха да обесят бащата. Где е правдата тогава? Какви са фактите? Нез никакви факти са готови да подозират. Сегашният век почива само на подозрения. Възможно е и да е убил, но трябва да се докаже. Казват за някого, той работи против

държавата, обявява се против религията. Значи Веско нещо, което не е съгласно с възгледите на известно число хора, той е против държавата. Че държавата е израз на един народ, на най-възвишеното в него, това е държава. Държавата е народът. Държавата е форма на нещо, в което живее целият народ и той се ползува от това. И законите са произлезли от душата на този народ. Следователно чиновниците са слуги на народа. Това е държавата. Тя показва пътя към онова благо, което иде от невидимия свет. Едно време и религията другояче се е проповядвала. Това не е едно просто вярване. За да бъдеш религиозен човек, трябва да се научиш да мислиш, трябва да пречистиш чувствата си, да бъдат чисти като кристал и трябва да постъпваш абсолютно справедливо. В тебе не трябва да съществува нито косъм от неправда. Това значи религиозен човек. Ако сега започнем да теглим всички религиозни хора, както и високопоставените, колко от тях ще излязат чисти? Мислите ли, че ако от невидимия свет биха поискали от България да изпрати десет души владици кандидати за някой събор там, та ще намерят такива. И ако намерят, колко от тях ще приемат горе? Аз зная, но нищо няма да ви кажа. Нека сами изпитат българите. Нека изпратят десет души да видим колко от тях ще приемат и кои. Нека праведните владици в България се помолят да оправят България. Защо да не излязат с такава молитва? Нали вярват в Христа? Нека съберат народа и да кажат: Ще се помолите сега. Какво става сега? – Навсякъде убийства, престъпления и след това чакат държавата да се оправи. Според мене и тия, които вярват в Господа, са безверници. Ако е така, дайте място на тия, които могат да оправят България. Аз слушам какво говорят българите. Някой казва: Да стана министър, всички ще избеся! Виж му ума, щял да ги избеси. С избесване до сега светът оправил ли се е? Бог не позволява нито бесене, нито войни. Защо? – Нито с бесене, нито с войни ще се оправи светът. Светът може да се оправи с едно вътрешно разбиране на човешката душа. Всеки баща, който е умен, трябва да даде на своите деца това, което е необходимо за развитието на тяхната душа. Аз разсъждавам принципално, не искам да ви направя адепти, не искам да вярвате в нещата, но трябва съзнателно да вярвате. Не мислете, че аз не зная вашето верую. Зная го и за пет минути мога да го изпитам. Не ми коства много да узная един човек. Макар че познавам хората много добре, но онова, което зная за тях, никога не изнасям. Имам един опит, с който всякога поставям човек(а). Той е меродавен. Щом не издържи на този опит, не се заблуждавам. Аз поставям човека на тридесет (и) пет мил. градуса топлина и ако той не

изгори, а само се стопи, казвам: На този човек може да се вярва. Казвате дали това е вярно или не? Не питайте дали е вярно или не е вярно. Един негърски проповедник обяснявал един път как Господ направил човека. Той казвал: Като създал човека, Господ го държал три дни на плета да го суши. Един негър го запитал от где взел тия пръти Господ? – Това не е ваша работа. Това е една идея. Ами защо му са тия пръти? Но проповедникът продължавал: След като духнал на човека, той станал жива душа. Всички онези, които виждал, че няма да изпълнят закона му, изваждал по един от тези пръти да ги бие. И сега вече Господ е започнал да вади по един прът да пердаши хората. Така задавал негърът въпросите. Та и вий нали казвате, че тоягата е излязла от рая. В рая е имало доста пръти, от които Господ е направил един плет. И наистина растенията съществуваха преди човека. И затова Господ си направи плета, на който суши човека. Така разбирал теорията за създаването на човека, този негърски проповедник. Това е буквално разбиране. Ако вие вземете буквално тълкуванието на този проповедник, ще изпаднете в едно голямо противоречие. Ако и вие разберете това така, че Господ ще извади пръти от плета да бие хората и вие ще имате криво разбиране. Но ако вземете другата страна, че прътите са преградите, които пречат да не изпълнявате законите, тогава има смисъл това обяснение.

„О, да би раздрал Ти небесата“... Значи когато се съберат облаците, трябва да се раздерат облаците, за да проникне светлината през тях. Тази светлина трябва да проникне в човешкия ум, за да се организира човек. Съвременното човечество върви по един отрицателен път. И мисълта се предава. Някои от вас, без да знаете мислите отрицателно. Ставаш сутрин и не си разположен духом. Криво ти е, мъчно ти е и не знаеш причините. Това неразположение се дължи на чужди мисли. Аз съм правил опити, когато съм правил изследванията си в това направление. Задавах си задача да изследвам само нормалните, здравите хора. За да намеря нормалната мярка, трябваха ми няколко максими в изследванията. По едно време бях заставен да изследвам няколко престъпни типове, но казвам, че на мене ми вземаше цяла седмица, докато се очистя от техните мисли. То беше ужас. В Сливен изследвах един български войвода. Гледах го, главата му беше правилна, лицето му правилно, но като дойдох до ръцете му, гледам ръце на престъпник. И му казвам: Главата ти е правилна, лицето правилно, но ръцете ти са на човек, който е извършил много престъпления. Ти си убил повече от 30 души. Той беше на 70 години. Той почна да си клати главата и

каза: Да, това ме измъчва и до сега. В младини ходих да избивам тези хора, да освобождавам своя народ, но сега ми тежи на главата. Тези престъпления не се изтриват. Всякога все ще има повод да извършат хората някое престъпление. Или за някаква религиозна идея, или за някаква семейна идея, или за някаква лична идея, все ще има повод за някакво вътрешно недоволство. Христос казва: „Всеки, който се гневи на брата си без причина, върши престъпление". Значи в Христовото учение, трябва да се изключат всички тези неразположения. Нека дойде Любовта със своята положителна мисъл да действува в света. В света има една Любов, която мори хората. Всеки човек, който влезе в тази любовна каша, той умира. В света има една Любов, в която който влезе, той оживява. Следователно в едната Любов хората умират, а в другата оживяват. Старите в едната Любов умират, а младите в другата Любов оживяват. Онези, които живеят в първата Любов, Бог ги назначава чиновници. Които се раждат, Той ги назначава на служба. А които умират, Той ги вади от работата, взима им службата, понеже не вършат нищо. Сега онези от вас, които са стари, казват да умрем. Знаете ли вие какво нещо е умирането? – Идеята за умирането за мене е съвсем друга. Когато гъсеницата влезе в своя пашкул, прояде пашкула и излезе от него, като пеперуда, това не е смърт. До като е в пашкула, това е един транс, който продължава известно време. Това е смъртта. Та когато казваме, че умира някой, ако е праведен, той е вътре в този пашкул за известно време и като поседи там, излиза като пеперуда. Грешникът пък се стопява, той не се превръща в пеперуда. Тази е разликата: грешният се стопява, а праведният прояжда пашкула и излиза навън, и става пеперуда, която се храни от сладките сокове. Тъй щото праведните хора навсякъде можете да ги намерите, а грешните може да ги намерите само долу. При това идеята за Бога е само за праведния, а не за грешния. При сегашното верую хората мислят, че като умират, отиват при Бога. Права е идеята. Аз съм съгласен с тях в това отношение, че ние живеем и се движим в Бога, а това че направо отиваме при Бога, то е съвсем друга идея. Отиването при Бога означава закон на Любовта. Когато ти се привличаш по чувства, отиваш с едно съзнание. Това е най-голямата привилегия, най-голямото благо, при което една душа може да отиде при Бога. А да живееш в Бога, без да му виждаш лицето, това е закон на страданието.

В една евангелска църква се говори за онзи свет. Той разправя какво е положението на падналите, на грешните души. В това време един богат

англичанин се обръща към пастора и го запитва: Моля, дъщеря ми умре, кажете ми, къде е сега тя? – При Бога е. Но до този англичанин седи друг господин и се обръща към богатия, като му казва: Не е така, както казва пасторът. Дъщеря ви е тук при вас. И той започва да описва дъщеря му и казва какво е нейното желание. Бащата се учудва. Кой от двамата е прав? Проповедникът, който казва, че дъщеря му е при Бога, или другият господин, който казва, че дъщеря му е в църквата при баща си и казва какво е желанието на дъщерята. В Америка е създаден един университет от един американски милионер, на когото единственият син по някакво нещастие умира. Бащата се отчайва. Най-после по някакъв начин синът се явява и му казва: Татко, нали тези пари беше ги събрал за мене да ям и да пия? Сега вече тези пари не ми трябват. Ще ми направиш голяма услуга, ако направиш един голям университет и всичките разходи за млади, бедни студенти се приемат от тебе. Казвате: Това не е ли заблуждение? Не, това е правата идея в света. Ако всички съвременни християни, които са около 500 милиона, имаха тази идея да употребят за нещо полезно онова, което се пада на техните близки заминали, светът и материално, и духовно би се повдигнал. А какво правят съвременните християни, като умре техният баща? Той завещае всичко на синовете си, които се съдят, карат (се) след смъртта му, кой повече да вземе. Християнството не позволява да се правят никакви завещания. Каквото даде бащата на сина си, да го даде приживе, да не оставя никакви завещания да се карат след смъртта му. А каквото остане, да го задържи за себе си, да го раздаде на другите, както той разбира. А сега той ще остави на сина си наследството да му правят помен, да го погребат хубаво, а след това братя и сестри ще се карат помежду си. И това било християнство. Това са езически традиции. И това си има свой произход. Казвам, всички тези грехове са построени от едно криво учение, от криво разбиране. В съвременния християнски свет на престъпление, се говори за Христа. Между една евангелска църква и една православна църква, хората не могат да се съберат на едно място. Един евангелски проповедник и един православен свещеник не могат да се съберат на едно място, гледат се като кучета. Не само това, но и в другите църкви била тя баптистка, адвентистка и там се гледат зле. Братя са, а не се разбират. А сега като дойде до православието, католицизма и евангелизма, всички са християни, а са разделени. Като дойде Христос какво ще направи? Като дойде Той няма да вземе камшик. Едно време той взема камшик, но видя, че с камшик нищо не става. Той прекатури масите на търговците и им каза,

че са направили дома Господен, дом търговски, но сега във всичките църкви, след като се изслужи известно богослужение започват дискосите. И в евангелската, и в православната църкви, навсякъде се събират дискоси. Най-после нека събират парите от вънка. Какво ще коства на човека да остави нещо. Не е лошо това, но е лош начинът, по който се възпитават хората. Аз съм гледал какво правят в православната църква. Някой ще тури един лев и след това ще бърка в дискоса да вземе половин лев назад, размяна ще направи. Някой път ще вземе един лев, а тури едно десетаче. Така се правят размяна. Други пък ще турят десет, двадесет стотинки. Сто души, като турят по двадесет стотинки, това са двадесет лева, нищо не може да се направи с тях, салонът даже не може да се плати. Материалните блага в света показват какво е материалното състояние, а то показва каква е нашата идея за Бога. Любовта се отличава с щедрост, а не с разцепление, не с делба. Даром сте взели, тоест изобилно сте взели, изобилно давайте. Не всеки човек да чете морал на другите хора как трябва да дава, но всеки човек трябва да чувствува, че като го е благословил Бог, той трябва да дава, защото като дава се благославя. Ако чакаш като забогатееш и тогава да дадеш, твоята работа е загубена. Каквото имаш днес, от него давай. Ако чакаш като забогатееш и тогава да дадеш, тогава и ти приемаш благословението си, когато заминеш за оня свят. А с това нищо не се постига. Сега, да оставим настрана това, тоя морал, вие сте свободни да правите каквото искате, но сте свободни и да носите вашата отговорност. Сега, като ви говоря някой от вас казва: Ние вярваме в това, което Учителят говори. Не, аз не искам това, но казвам: Докато вие не повярвате в Божественото учение, до като не проверите нещата, вий нищо не можете да знаете. Има известни принципи, които трябва да се приложат да се опитат. Грях е ако не се приложат. И Христос казва: „Ако ме любите, ще опазите моите заповеди“. Съвременните вярващи трябва да знаят това. Всичко зависи от нашата вяра, от нашата Любов, от нашата мисъл. Ние сме в сила сами да изправим живота си. Няма мъчнотия в света, която да не можем да изправим. Ако времето от вън е студено, достатъчно е вярващите да се помолят, за да се стопли времето. Ако има буря и те се помолят и бурята ще престане; ако има сиромашия и се помолят, и сиромашията ще замине. Ако има болести и се помолят и те ще престанат; ако има земетресения, ще престанат, ако има облаци, ще се разпръснат. В малък размер много християни са опитали това нещо, но те намират мъчно това нещо, понеже трябва да се работи. Като дойде да се молят, хората мислят,

че един човек може да направи всичко. Всеки може да направи нещата точно както трябва, ако работи съобразно с великия Божи закон. Ти направи доброто в света и всички онези души, които са почувствували твоето добро, един ден ще ти се отплатят, те ще ти бъдат близки. В това няма изключение. Каквото и добро да направите в света, това добро ще бъде едно благо за всичките хора. Тези хора, които са засегнати от твоето добро, един ден ще ти се отплатят. Не се обезсърчавайте, вярвайте във вашата вяра, желайте доброто на хората, безразлично дали ги познавате или не. Правете добро на хората чрез вашата вяра без да ги познавате. Като правите доброто, извикайте Любовта. Като действувате така, благото на хората ще дойде при вас. Или туй благо ще мине чрез вас към другите хора и после пак ще се върне към вас.

Та казвам: Вие сте дошли до положението да развържете гордиевия възел. Когато се направи един кораб, най-после тургат един възел, като се развърже този възел, целият кораб отива в морето. Отрежете последния възел, с който се държите в света и турете тогава пълна пара. Аз не ви казвам още сега, той не е още съграден, но ако е съграден, нека бъде като онзи последния французки параход „Нормандия“, който направи чудеса. Той е най-големият параход за сега. Един човек може да направи много повече от този знаменит параход. Защо и вие да не влезете в морето с вашия параход, а седите със скръстени ръце и говорите за сиромашията? Казвате, кога ли ще дойде попътният вятър? Щом дойде попътният вятър, не чакайте извадете лодките с платната си и хайде в морето. Не мислете за последствията. Щом има попътен вятър, бързайте да тръгне вашият параход. Нека и на вашата вяра днес да се предаде едно качество. Вяра, в която вие да не се дразните. Вярата е малък недъг, но големи пакости прави на хората. Най-големите пакости произтичат от дразненето. Ти вярваш в едно нещо и се дразниш, че и другите хора не вярват като тебе. Ти се дразниш, че нещата не стават, както очакваш. Не се дразнете, вашата мисъл не е меродавна. Че вярвате, оставете нещата да стават така, както Бог мисли. Всички неща в света трябва да стават тъй, както Бог мисли, тъй както Бог е съизволил в своята Любов, както Бог ще ги възрасти със своята сила. Тогава церът на това дразнене е в мисленето. Мислете. Всеки човек, който не мисли, той всякога се дразни. Мислете. Вие не можете да се избавите от дразненето. То е най-мъчното нещо. То е последствие, от което човек има да се бори в света. Виждали ли сте някой човек, иска да отвори някоя врата и не може да я отвори, той захвърля ключа на страна, после

взима ключа, туря го на ключалката, счупва ключа. Защо трябва да се сърди, не е виновна вратата. Вратата не е намазана с масло. Като се намаже, тя ще се отвори. А той се сърди. Аз съм виждал хора, които като видят някой камък на пътя си, разгневят се, вземат камъка и го хвърлят на страна. Казвам: Той пак е направил едно добро, но камъкът не е виновен да се дразни той. Силата на човека седи в малките работи. Той не трябва да се дразни в своята Любов, той не трябва да се дразни в своите добродетели, той не трябва да се дразни в своята вяра. Избягвайте дразненето във вашата вяра, във вашата доброта, във вашата любов. Като дойдете до дразненето, вий трябва да се чувствувате господар на положението. Само по този начин могат да се образуват истински връзки на братство и равенство, на вътрешно разбиране. Само по този начин може да изпълним Волята Божия. Само по този начин можем да бъдем проводници на великото и да преобразим света. Този свет може да се преобрази. Всичко може да му се противопостави, но светът ще се преобрази. Кога? Има едно определено време. Светът ще се оправи така, че и хората няма да знаят как е станало. Ще дойде този ден. И този ден е вече близо. Една педя има. Колко е една педя? Една човешка педя е това. Една педя, значи една определена мярка. С нея целият закон се разбира. Ръката е истинската мярка. Петте пръста са една правилна мярка. Всичко е определено. Кога се ражда детето? – На деветия месец. Ако се роди по-рано, умира. Ако се роди по-късно от деветия месец, пак умира, значи времето му е точно определено. И за оправянето на света е точно определено времето. И светът ще се оправи точно на своето време, след девет месеца. Вий трябва да знаете кога се е заченал светът. На колко месеца е сега? Вий не знаете на колко месеца е сега светът. А точно на деветия месец светът ще се оправи.

„Светите Твои градове“. Значи това, което сега иде, то ще съгради светите градове в нас: Онзи светият град на сърцето, онзи светият град на ума, онзи светият град на човешката воля. Тези градове ще се съградят и тогава ще настане онова вечното веселие и вечната радост, за която всички сега гладуват и жадуват.

„Благословен Господ Бог наш“.

Добрата Молитва.

31. неделна беседа от Учителя, държана на 12 май 1935 г.

/Меко приятно време, малко облачно, слънцето тук-таме грее/.

КАЗА МИ ВСИЧКО

Отче наш. „В Начало бе Словото“.

Ще прочета четвърта глава от Евангелието на Йоана.

„Каза ми всичко, що съм сторила.“

Ще взема само част от 39 стих на прочетената глава: „Каза ми всичко“. От степента на човешкото съзнание зависи да се каже някому нещо. Ти можеш да говориш на някой човек, на когото съзнанието е будно. Щом съзнанието му не е будно, ти не можеш да му кажеш нищо. Само онзи може да каже, че му е казано всичко, на когото съзнанието е будно. Когато съзнанието не е будно, ние разбираме някои неща, но когато съзнанието ни не е будно, ние не разбираме някои неща. Щом разбираме нещата, съзнанието ни е будно, и ние имаме светлина. Щом съзнанието ни не е будно, намираме се в тъмнина. И докато в тази област не дойде светлина, работите остават неизяснени. Явява се въпросът: Кои са причините? Съвременните научни изследвания показват, че колкото черепът на човека е по-тънък, толкова е по-възприемчив за светлината. И наистина, доказва се, че онези хора, които са тъпи, умът им не достига. Има особени инструменти, с които се измерва черепът и се забелязва, че онези места на мозъка, дето човек е напрягал повече мисълта си, там черепът е по-тънък. Онези места пък, дето мисълта не се е упражнявала, там черепът е по-дебел. Когато човек е разумен, учен, или когато здраво мисли, тази част на черепа му е тънка, по-изтънчена. Ако вие нямате желание костта на черепа ви да изтънчее, вие ще си останете в това положение, в което сте се родили. Същото нещо е и със стаите на една къща. Ако имате една голяма стая, с много малки прозорци, в нея ще влиза малко светлина, и стаята ще бъде тъмна. Ако искате да влезе повече светлина, трябва да отворите по-големи прозорци. Иначе, стаята ще остане тъмна.

Някои хора имат криво възпитание, криви възгледи за нещата, и според тях гениите се раждат такива. Това отчасти е вярно. Мнозина мислят, че някое дете се ражда гениално, талантливо. Това значи, според тях, че това дете не е работило и така на готово се е родило. Изглежда, че тази гениалност или тази талантливост е наследена. Не, гениалният човек, за да се роди такъв, това показва, че той е работил много години наред.

Гениалността е резултат на милиони години работа, труд и постоянство. Зад гениалността седи работата на много години. Така седи въпросът. И ако човек не е гениален, няма защо да се обезсърчава. Той има време още да работи върху себе си. И ако работи, той е достоен за своята гениалност. Гениалността е плод, резултат на неговия труд, на неговата работа. Казвате: Хубаво е човек да бъде гениален. – Хубаво е човек да работи.

Самарянката казва на Христа: Каза ми всичко що съм сторила. Нова светлина проникнала в ума ѝ. Христос ѝ казал, че водила пет мъжа, но и този, който сега води, не е неин мъж. Ако се спрем върху думите пет мъжа, питам: Защо са пет мъжа на една жена? Да има една жена пет деца, пет дъщери или пет синове, разбирам, но да има пет мъжа, това не е в реда на нещата. Един мъж на една жена е на местото си, пет деца на една жена е пак на местото си, но пет мъжа на една жена, това не е на местото си. Нас ни интересуват само ония неща, за които нашето съзнание е будно, защото има от какво да се ползуваме. Например, каквито да са желанията на едно млекопитаещо, то не може да ги постигне. Каквито условия да дадете на една маймуна, с каквито грижи да я заобиколите, тя никога няма да има тези постижения, каквито човек има. Маймуните са същества, изостанали назад. Ако вземете животните изобщо, те са останали още по-назад от маймуните. Че наистина са изостанали се вижда от това, че Господ каза за тях: „Да бъде“. И животните се създадоха. За човека, обаче, въпросът не седи така. Под думата човек се разбира онова същество, за което Господ специално се заинтересува. Той го огради, погрижи се за него, вследствие на което, човек се е повдигнал над животните и днес още продължава да се повдига и да расте. Когато дойде въпрос за човека, Господ казва: „Да направим човек по образ и подобие нашему. Да му дадем един специален начин за възпитание, как да живее между нас“. Често се казва, че за да се повдигне, човек трябва да дружи със същества по-високи от себе си. Наистина, забелязано е, че говедар, който дълго време е пасъл говедата, замязал е на тях Наместо говедата да заприличат на господаря си, господарят е замязал на тях. Свинар, който дълго време е пасъл свини, замязал е на тях. Наместо свините да замязат на него, той е замязал на тях. И затова, когато казваме, че средата влияе на човека, това отчасти е вярно. Ако ти седиш в една среда на свини, непременно несъзнателно ще се повлияеш от свинската мисъл. И свините имат своя мисъл, но долна користолюбива мисъл. Свинята е същество на крайното удоволствие, на кефа, като турчина. Като я напече слънцето, тя влезе в една локва и се

обърне на една и на друга страна. Ако някой рече да я потърка малко по корема, да я погъделичка, тя веднага ляга на гърба си, приятно ѝ е. Ако я хванеш малко за ушите и усети, че искаш да вземеш нещо от нея, ще има квичене до немай-къде. Под думата свиня се разбира същество, което е лениво, мързеливо, не иска да работи. Под думата магаре се разбира същество, което е крайно упорито, своенравно, горделиво. По-горделиво същество от магарето няма. В магарето няма тщеславие, но има гордост. Тури магарето да води камилите, то веднага ще вземе първото място. То никога не взема последното място. Магарето казва: Аз не искам последното място. Може би всичкото нещастие на магарето седи в това, че като е магаре, иска всякога да вземе първото място. Ако води стадо овце, магарето пак взима първото място. И сега, като се намерило между хората, пак иска да вземе първото място, но като не му стига умът за това място, то си намерило тоягата. Тогава магарето е станало пословично между хората. Това е по отношение степента на съзнанието. Представете си, че се намирате в един свет между разумни същества и живеете между тях, както магарето живее между хората. Какво ще бъде вашето положение между тях, ако се движите от амбицията да се покажете нещо? Тези разумни същества ще постъпят с хората точно така, както хората постъпват с магарето. Като не знаете своето минало, щом ви сполети някакво нещастие, вие страдате, измъчвате се, защото не знаете причините за това нещастие. И тогава вие мислите, че Бог някак по своему е наредил нещата, по своите разбирания. Не, Бог е поставил всяко същество при такива условия, каквито са нужни за него. И всяко същество се ползува от това, което е изработило на времето си.

Сега вие ще се спрете да питате защо е така? Казвам: Ако във вашия дом дойдат двама певци да пеят, единият от тях пее отлично, а другият дига само шум, кряка, на кого от двамата вие ще дадете първото място? Разбира се, че на онзи, който знае хубаво да пее. На него вие ще направите баница, ще го нагостите добре и ще го поканите втори път да дойде. На онзи, който само дига шум, вие ще кажете: Ние сме много заети сега, нямаме време да ви приемем. Питам: Защо постъпвате така? Право ли е? – Право е. Много естествено. Представете си, че вие сте един колар, като тези български колари. Бихте ли турили на колата си една върбова ос вместо една дъбова? Разбира се, че ще турите дъбова или желязна. Ето защо, ние трябва да си послужим с най-силните черти на нашия характер, или с най-силните способности, с които разполагаме. Всички хора нямат

еднакво предназначение , както и всички животни нямат еднакво предназначение. Предназначението на птиците е едно, на млекопитаещите е друго, на рибите е трето, на насекомите е съвсем друго и най-после, предназначението на човека е съвършено различно от това на всички останали животни. Ние имаме пет човешки раси, но грамадно е различието между всички тия раси. Грамадно е различието между един бел и един черен човек. Християните искат да ни покажат един изключителен случай на един рядко развит негър, в умствено отношение. Така е, този негър се различава по устройството на своя череп от всички останали негри. Аз имам образа на един прочут негър проповедник, който има доста правилни черти. Изобщо челюстите на негрите са доста издадени. И този ъгъл не е като на бялата раса – от 80 градуса, но е около 75 градуса, значи има една разлика от пет градуса. После устните на негрите са дебели, те са хора на чувствата. Страстите у тях преобладават. Те са като своенравните деца. Когато хората в детинството си са направили първия грях, първото престъпление, по наследство, те са приели черния цвят. Черният цвят пък показва крайно користолюбие. Когато човек иска да вземе надмощие, да се слуша само неговата воля, той почернява. Гледам, когато някоя мома се ожени, в първо време тя е бяла, но после става крайно честолюбива, иска да се слуша само нейната воля, да не дава нищо от себе си, тя постепенно започва да почернява, става по-черна, отколкото е била по-рано. Когато има хубав цвят на лицето си, това показва благородни черти, щедрост. Аз наблюдавам сегашните християни, имат доста тъмен цвят. Защо? Те възприемат едно верую с цел да вземат нещо от него, да турят нещо в джоба си. В Америка има известен род християни, които търгуват със своето верую. Те са от различни народности. Сега аз няма да обяснявам това. Който иска да провери, нека отиде сам в Америка, ще се увери в думите ми. Някой влезе в една секта, прекара там две–три седмици, ще му дадат пари, ако е беден. Като закъса тук, ще се прехвърли в друга секта. И тук ще прекара известно време, ще вземе малко пари. Като закъса и тук, ще отиде в друга някоя секта. Ще поседи там няколко време, ще вземе малко пари и ще отиде в друга секта. Като обиколи 40 секти, ще ги използува. При това, ще разправя чудновати истории. Като влезе в една секта, ще дава ухо, ще слуша кой какво ще разправя, ще използува тия опитности и като влезе в друга секта, ще разправя освен своите опитности, но и чуждите. Има една опасност в изучаването на свещените книги. Като четете, например, книгата на пророк Исая, вие мислите, че неговите думи са и

ваши думи. Не, думите на един пророк могат да станат ваши само когато станат плът и кръв ваша. Понеже словото е храна, то само след като тази храна я възприемем и стане плът и кръв в нас, само тогава това слово е наше. Следователно, само онова, което човек е възприел и опитал в себе си, е негово.

„Каза ми всичко“. Когато Христос срещна тази жена, Той ѝ каза много важни думи: „Иде час и сега е,когато истинските поклонници ще се кланят на Бога в Дух и Истина“. Тя му отговори: Израилтяните казват, че в Ерусалим ще се покланяме. Ние казваме, че на тази гора ще се покланяме. – Сега така е, но иде ден, когато истинските поклонници ще се кланят в Дух и Истина. Сега има доста евреи. Всички православни са все евреи. Те казват: Защо не дойдете да се поклоните в Ерусалим? Ако влезете между учения свет, те ще ви кажат: Защо не дойдете на тази планина да се поклоните. Христос казва: „Иде час и сега е, когато истинските поклонници ще се поклонят в Дух и Истина“. Значи, човек е само онзи, у когото човешкото съзнание се пробуди, и неговото сърце, неговият ум, неговата душа, и неговият дух взимат надмощие над всичко нисше в него. Тогава той съзнава добре нещата, има я на представа за всичко. Той не ходи с пипане, но с виждане. Всеки от вас може да има опитността на апостол Павла. Той отиваше да гони християните, но като го срещна Христос, казва му: Савле, Савле, защо ме гониш? Той чу гласа на Христа и каза: Кой си ти, Господи? – Аз съм Онзи, когото евреите разпнаха и възкръсна. На мене се даде всека власт на небето и на земята. Ти отиваш в един много крив път и ще познаеш, че си в крив път. И търкули го Христос от коня му и той ослепя. Ослепяването е един начин, по който могат да се отворят очите му. Защо трябваше да ослепее? За да се отворят очите му за новото. От този момент, той отиде да проповядва в името на Господа Исуса Христа.

Казвам: Докато с всички християни не стана такава една промяна, те никога няма да познаят Христа. Трябва да стане една промяна, но не с насилие. Насилието нищо не допринася в света. Ако ме питате какво нещо е Бог, казвам: Бог е единственото същество, което страда. Хората се мъчат да ограничат Бога. От хиляди и милиони години Бог иска да покаже на хората, че той предпочита да страда, да бъде разпнат, но да запази свободата си. Той иска да им покаже, че страданията са пътят, по който можете да запазите свободата си. Обаче, хората мислят, че е най-естествено да минат живота си без страдания. Не, все трябва да има едного, за когото

да страдаш. Законът е такъв. Когато обичате някого, вие сте готови да страдате за него. Бог обича хората и затова е готов да страда заради тях. Но страданията на хората не са такива, каквито на Бога. И страданията на Бога не са такива, каквито са на хората. За да бъде едно същество търпеливо, трябва да има нещо, което да му е неприятно. Хората мислят, че Бог не се гневи. Гневи се Бог и хората ще опитат неговия гняв. Като се гневи Бог, светът ще се запали, а после ще се оправи. Ако Бог не се разгневи, светът няма да се оправи. Най-първо вие не знаете що е гняв Божий. Вие се разгневите за нищо и никакво и мислите, че това е гняв. Вий сте слушали думата „Агнец Божий". Мислите, че се говори за някакво агне. Не, тук се разбира Божественият пламък, който дава живот. Агнецът не е онзи пламък само, но.............., който ще оправи света. Христос не е от онези прости агнета, които хората могат да колят, но Той е онова агне, че в която къща влезе, хората ще гледат как да излязат навън.

Сега вие седите и се чудите защо работите ви не вървят добре. Ще ви приведа един смешен пример за един вярващ. Той слушал да се говори, че Господ живее във всички хора и каквото човек поиска, Господ ще му го даде. Обаче, един ден той попада в особено положение. Отива един ден да се моли, но в това време среща един човек, който бил глух и нищо не чувал. Като не знаял, че този човек е глух, той започнал да му се моли. Молил му се, молил му се, но онзи нищо не му отговарял, даже не му обърнал никакво внимание. Вярващият си казал: Чудно нещо, на камъните и на канарите да бях се молил, по-скоро щяха да ме чуят и отговорят, отколкото този човек. Този не иска да ме чуе. Той се молил, разправял му това онова за Господа, но никакъв отговор не получил. Той се чудел защо този човек не влязъл в положението му. Какво било най-после разрешението? Този вярващ си казал: Аз не искам да бъда като този християнин. Той мислил, че този човек бил лош, а не знае, че човекът имал един недъг в ухото си. Мислите ли вие, че ако един човек няма разбирания, Бог ще може да се прояви чрез него. Мислите ли, че Бог може да се прояви чрез един лош човек? Че ако вие можете да направите лошия човек умен, няма какво повече да искате от него. Казано е в Писанието: „Горко на онзи, който се надява на човек!" Това значи: Горко на онзи, който се надява на човешкото в себе си. Понякога вие мислите, че сте умни, че всичко можете да направите, но това е въпрос. Човек не трябва да се обезвери, но той първо трябва да намери себе си, да знае кой е и кое е същественото в него. Дотогава, докато твоите възгледи се изменят, ти не си в реалността в

живота. Тогава ти не можеш да имаш никакви постижения. Законът е верен и във физическия, и духовния, и в Божествения свет. За да имаш какви и да са постижения, ти трябва да се намираш в реалността на живота. Щом дойдете до реалното, до същественото в себе си, вие можете да очаквате постижение. Реалността седи в единството на мисълта. До тогава, докато ти си раздвоен в своето сърце и в своя ум, дотогава твоите желания, твоите стремежи, твоята молитва, не могат да бъдат постигнати. Такива са поне опитностите на всички, които живеят в миналото. Но когато се обедини съзнанието на човека, когато се обедини неговото сърце и ум и той няма вече никакви противоречия в ума и в сърцето си, той ще може да очаква постижения. Вън от това, не може да очаква никакви постижения. Например, ти искаш да направиш нещо добро, но в душата ти нещо казва, че няма да успееш. Когато в ума ти няма никакво противоречие и ти седиш твърд като на канара, като на Хималаите, трябва да знаеш, че онова, което Духът ти е казал отвътре, то ще бъде.

Питам: Това, което трябва да стане в живота ти, трябва ли да бъде от един временен или от един вечен характер? Временните неща ние имаме всякога, но онова, което трябва да вложиш в живота си, трябва да спада към Божествения порядък на нещата. Никога не се спирайте върху противоречията в живота, какво са те и защо са дошли. Можете да се спирате върху противоречията, но само, когато имате свободно време. Щом нямате свободно време, не се спирайте върху противоречията да ги разрешавате. Например, мъчно може да се разреши защо едни хора са добри, а други – лоши. Мъчно може да се определи, които са причините, че едни хора са добри, а други лоши. Някога вие чувствувате в себе си едно неразположение, но не можете да си дадете отчет на това неразположение. Че сте неразположени, това виждате, но не можете да си дадете отчет на какво се дължи това неразположение. Казвам: Ако ви поставя в една южна стая с изобилна светлина, с достатъчна храна и с достатъчно забавление, ще ни бъде приятно. Но ако ви поставят в една северна стая, без прозорци, влажна, без светлина, вашето разположение ще се измени. По същия начин и от вашите мисли, вие може да направите една хижа, в която да се разболеете. От тези отрицателни мисли вие ще образувате около себе си една нездрава аура или едно съвсем нехигиенично жилище.

Сега аз не говоря за наследствените неща, но има неща, които ние сами може да си създадем. Всека лоша мисъл, всяко лошо желание ще има лоши последствия у нас. От статистиката се вижда как много майки в България

обичат да кълнат децата си, да им казват лоши думи. Може да им кажат 10–15 пъти някои лоши думи, но нищо лошо да не се случва, някога само един път се казва нещо лошо и то става. Имаме ние един познат, който замина за другия свет и казваше: Аз имах навик сутрин като стана преди да започна каква да е работа, да си направя молитвата. И докато спазвах този навик, никакво нещастие в живота ми не се случваше. Една сутрин ставам рано сутринта, понеже трябваше да замина за Търново. Като бързах за трена, казах си, тази сутрин мога и да не се моля. Турих шапката си и излязох. Същия ден моето дете играло с друго едно, което хвърлило камък и извадило без да иска окото на моето дете. Може да е едно съвпадение, но факт е: Един път не се помолих и ме сполетя нещастие. Аз мога да ви наведа още ред такива статистически данни. И вие всеки ден като ставате, виждате, че ако измените онзи естествен ред на нещата, все като че ли ще ви (се) случи нещо. И казвате: Бог като че ли ме забрави. Аз съм слушал много хора и учени, и добри християни, които са казвали: Не си струва човек да бъде добър, с добротата не струва да се живее. Пък и много мек не струва да бъде човек. Той трябва да се поопълчи малко. Пък не трябва да бъде и много честен. Добре е тук-таме да употреби лъжата. Като дойде някъде зор, може да бръкнеш да вземеш нещо, с честност нищо не става.

Сега ще ви наведа на този закон, който наричат закон за наследствеността. Лошите постъпки и в животните, и в човека еднакво се наказват. Разправяше ми един господин, кръчмар в село Чатма, за две лястовички. Те си направили на една греда гнезда, близо едно до друго. И двете лястовички си пренасят кал, слама за гнездото. Но една от лястовичките се изхитрила: когато едната от тях излизала да си търси кал за гнездото, първата влизала в нейното гнездо да си вземе наготово материал. Втората гледа две седмици работи и няма нищо в гнездото ѝ. Един ден като излязла да си търси калчица, връща се и заварва, че другата ластовица вади кал от гнездото. Те започват да се бият и в тази борба и двете падат на земята. Котката на кръчмаря се хвърлила върху тях и сграбчила една от лястовичките. И за чудо, че котката хванала тъкмо крадлата. Ще кажете, че това е едно съвпадение. Разправят един друг случай за един касапин в София. Един (ден) той се мъчил да заколи един вол, но волът искал да живее. Цели два часа употребил и не могъл да го заколи. Най-после касапинът го сваля на земята, извъртява му едното око и след това го заклал. Не се минали две седмици, друг вол ударил касапина и му извадил едното око.

Сега като прекараме този закон в живота, виждаме, че всека мисъл, всяко чувство, всяко действие, при дадени условия има свои добри и лоши последствия. И в Писанието е казано: „От думите си ще се оправдаеш“. Значи приложение трябва вече. Когато са казани тези думи, този закон не беше така ясен, но сега новите изследвания показват доколко са верни тези факти, които са констатирани от живота. Та казвам: Понеже искате да живеете добре, турете това желание в живота си, както онази самарянка, която каза за Христа: „Каза ми всичко“. Не е въпросът (в) сегашния живот да се осъждаме за нашите постъпки, не е въпросът да казваме кой колко е прогресирал. Прогрес има само в Любовта. Прогрес има само в Истината. Прогрес има само в знанието. Всички други неща, в които няма никаква истина, никакво знание, никаква Любов, в тях няма никакъв прогрес. Другояче човек не може да прогресира. В прогреса ние разбираме придобивка, колкото малка, колкото микроскопическа и да е тя. Ако в прогреса няма никаква придобивка, този прогрес не ни интересува. В живота на добрия човек, в сегашното негово състояние, ние виждаме един прогрес. Било е време, когато лицето на човека е било отзад. А сега прогресът на човека седи в това, че лицето му е отпред. Казва се двустранен човек. Защо? Защото е бил с две лица. Първото му лице е било отзад, когато е бил животно. После се завъртял на 180 градуса и сега е отпред. Значи, двете лица са били успоредни. Първото лице е било сраснато с гръбначния стълб, а сега е успоредно с гръбначния стълб. Човек е дотолкова добър, доколкото лицето му е успоредно с гръбначния стълб. Всяко отклонение на лицето от гръбначния стълб е лошо. Някоя майка се хвали, че детето е много умно, много миличко и когато го гълчи, то все на земята гледа. Казвам: Да, това много умното дете, един ден ще те върти на шиш. И затова турците казват: Който гледа надолу, душата изгаря. Естествено положение е, когато говориш на човека, да те гледа направо в очите, а не да се втренчва, но тъй свободно да гледа. Човек, който гледа направо в очите ви, той е свободен, и приятно е да гледате на такъв човек. Затова добре е човек всеки ден да прави едно упражнение да си изпратя главата. Ти седиш, замислил си се и гледаш на долу, не дръж очите си на долу, но обърни ги нагоре. Някой път такива хора, които гледат нагоре, ги считат за завеяни. Не, забележете, всички хора, които се молят, те винаги държат главата си нагоре, очите си също държат нагоре. Дали вечер или денем се молиш, дигни очите си нагоре. Онзи, който иска да бъде християнин, който иска да бъде благороден, който иска да се моли, той

трябва да дигне очите си нагоре. Какво по-хубаво от това?

Казвам: Ако Христос би се явил сега на хората, какво би им казал? Под думата поклонение, разбирам, че дървото се кланя, когато има плод. Когато се покланя надолу, то благодари на Бога, че има плодове, но когато дървото няма още плодове, когато класовете са празни, те стърчат нагоре, с вирнати глави. Когато се казва, че ще се поклониш на Бога в Дух и Истина, ти трябва да имаш една свещена идея в себе си, с която може да се поклониш. Та казвам, успехът на човека в света зависи от тази вътрешна връзка, която той може да направи. Има една връзка сега, докато хората грешат. Някои казват: Ние живеем и се движим в Бога. Вярно е, че Бог е свързан с нас, но има нещо, което липсва на хората. Има една връзка, която ние трябва да направим. Докато ние не направим тази съзнателна връзка, нашият живот не може да прогресира. Едно дете, което е заченато в утробата на майката, тя е свързана с него. Но тази връзка направил бащата, не майката. Това дете е скрито в утробата на майка си, но ако то седи в нея десет години, то нищо не би научило. Затова именно детето седи в майката най-много девет месеца. Бабата прерязва тази връзка на бащата и детето само трябва да се учи, само трябва да мисли. Ако остане и след това майка му да мисли за него, то е изгубено. Вие не трябва да се държите за връзката, с която сте свързани с баща си, но да възприемете само това, което ви е дадено от майка ви. Ако вървите по стария начин, очаква ви смърт, нищо повече. В съвременните възгледи на хората, мнозина искат да бъдат свързани. Не, трябва да направите една нова връзка с новото. Това се изисква сега. Новото седи в това, че ти сам ще се връзваш и сам ще се развързваш. Ти ще бъдеш вързан с едно верую, което не е чуждо за тебе. Ако ти си свободен да служиш на Бога с това верую, дръж го, но ако с това верую ти не си готов да служиш на Бога, тази връзка нищо не струва.

Христос казва на самарянката: „Иде час и сега е, когато истините поклонници ще се поклонят на Бога, в дух и истина“. Христос ѝ каза всичко. Той ѝ каза, че не трябва да има пет мъжа, но същевременно ѝ показа как трябва да живее. Мистично как могат да се обяснят петте мъжа? Това са нашите заблуждения. През какви ли не заблуждения човек не е минал. Ние трябва да оставим настрана всички заблуждения на миналото. Например, това знание, което сега ние имаме за природата, за земята, за слънцето, за звездите, за тревите, един ден съвсем ще се измени. Ако един ден, ти слезеш в центъра на земята, слезеш долу и после излезеш вън, и видиш цялото устройство на земята, няма ли да се изменят твоите възгледи

за устройството на земята? Ако един ден се качиш на слънцето и слезеш на земята, няма ли да се изменят твоите възгледи за слънцето? – Ще се изменят. Ако един ден посетиш звездите, няма ли да се изменят възгледите ти за тех? Не само ще се изменят, но ще се допълнят. Ще имаш нещо реално. Не казвам, че това, което знаем днес, е лъжа, но не е пълно. Ние не можем да разчитаме на това знание на земята. Защото онова, което ние знаем, това значи да знаем, да го направим. Например, някой от вас може да говори за ясновидството, да държи цели лекции какво нещо е ясновидството. – Добре е това, но дайте една демонстрация. Малко хора могат да дадат една демонстрация за ясновидството. Защо? Защото онзи човек, който има ясновидство, той вижда и отпред, и отзад на главата си. Значи, други очи действуват и разкриват света от друга светлина. Но ако един човек не (е) готов, както много хора не са готови за ясновидството, и се развие в тях тази способност, тя би ги поставила в крайно смущение. При мене са дохождали такива хора и са ми казвали: Аз видех нещо много страшно. – Няма нищо страшно. Какво страшно има в света. Например, някой си представя ада страшно. Други си представят дявола страшен. Как си представяте дявола? Вие си го представяте с рога, с опашка, и с големи шишове да мушка грешниците. Че какво чудо има в това. Идете в който и да е затвор и там ще намерите такива шишове. Във време на инквизицията са туряли клинове под ноктите на хората, на краката и на ръцете. Какви по-големи противоречия от тези? Но да оставим противоречията настрана, противоречията са от научен характер. Според мене дяволът е първото същество, което се е заблудило. Дяволът искал да образува една своя теория и с нея се заблудил и успял да заблуди половината от човечеството. Половината човечество му вярва сто на сто, 25 на сто от човечеството му вярват 50 на сто, а останалите 25% му вярват 1%. Вие сте от онези, които му вярват 1%, но все-таки би трябвало никак да не му вярвате. Защо? Защото дяволът никога не може да каже една истина. Ето на, той излъга първия човек с една истина. Той казал на човека една истина, за да го накара да съгреши. Той казал на Ева, че ако ядат от забраненото дърво, всички ще станат като Бога. Вярно е това. Значи, дяволът казва една истина на хората, за да ги накара да престъпят Божия план. И тогава като се явил Бог в рая, казал на дявола: Понеже ти употреби една истина, за да нарушиш една лъжа, затова ще те пратя на земята, ще те пратя при човека, който каза една истина, за да прокара една лъжа. Следователно, всеки човек, който казва истина, за да прокара една лъжа, главата му ще бъде непременно

отсечена – нищо повече.

Казвам: Онова, което Христос е казал е следното: „Всеки, който е казал една истина, за да прокара една лъжа, главата му ще бъде строшена“. Какво друго да ви се каже, вие може да ме разберете криво. Сега вие се подвизавате от много години, доста сте напреднали в пътя, но ето как аз разглеждам вашия успех от практическо гледище. Представете си, че вие сте работили 20 години и сте придобили 500, 600 хиляди лева, които сте турили в банка. Обаче, стомахът ви е разстроен, не може да ядете каквото искате и ви препоръчват да ядете овесена храна. Питам: Защо ви са тези пари, за които сте иждивили цели 20 години в труд и усилие? Не беше ли по-добре да бъдете без пари, но със здрав стомах, отколкото с пари, но с разстроен стомах? Защо ви са богати възгледи, но болезнени? И след това ще идете на небето да живеете при ангелите. Вие тук с хората не може да живеете, с ангелите ще живеете. Тогава няма ли да бъдете в заблуждение? Една мома изпитвала момците доколко те имат интуиция и доколко те обичат жените. Тя била много красива, но всякога си криела лицето с маска. Цели десет години тя минавала между момците с маска и кой как я виждал, заплювал я и казвал: Такава грозотия! Един (ден) тя махнала маската си и минала покрай един момък. Той я харесал, коленичел пред нея и казал: Ако живееш с мене, ти ще ощастливиш моя живот. Питам, този млад човек има ли разбиране за хубавото? Така и вие разглеждате човека и казвате: Този човек е лош. Той не е лош, лоша е маската му. Един грозен човек може да тури една красива маска и тогава вие ще изпаднете в друго заблуждение. Човек не трябва да има никаква маска. Той може да се измени, да бъде само скромен, да не е много красив, но да бъде грозотия, не е хубаво. Представете си, че имате устни 4 сантиметра, като Тарас Булба. После, носът ви да е широк десет сантиметра, очите ви да имат десет сантиметра в диаметър, ушите ви да бъдат като на магаре, красота ли е това? Не, небето е място само на Любовта. Сега ще ви приведа един пример във връзка с един от социалните въпроси. Всички искат да бъдат обичани. Как ще бъдете обичани? За да бъдете обичани, вие трябва да имате някакви достойнства, някакви качества, или на физическия свет, или на духовния свет, или в Божествения свет, или в умствения свет. Без тези качества вие не може да бъдете обичани. Вие може да бъдете обичани за вашето тяло, за вашето сърце, за вашия ум – поне в този живот сега е така. Ако пък имате и трите неща едновременно и за тях ви обичат, Любовта към вас ще бъде естествена. Аз не съм против Любовта, когато говоря, аз

засягам живота. Любовта в живота е най-великото благословение, най-великото благо, стига човек да може да го възприеме. Не зная колко от вас сте обичани и колко от вас може да напишат един роман. Тъй както ви гледам, аз не бих се заел да напиша един ваш роман. Не мога да си избера герои. На някои от вас кожата дори му се запалила от Любов, но само за два–три месеца, или за две–три години и после кажете: Това беше само едно увлечение. Някой човек се увлякъл в религиозно вярване, но след пет–шест години и това изгасва. Всички неща, които се изгубват, не са от Божествен характер. Те са от човешки характер и затова не трябва да ви е жалко. Те са на местото си, но понеже човек е стъпил вече в Божественото, не трябва да се спира върху тях. Ако не минем през човешкия път, не можем да влезем в Божествения.

Като говоря така, може да ви се вижда криво, но като ви гледам външно, искам да ви изпитам, да можете и вие да се познаете. Аз съм за реалността. Тъй както ви гледам, не искам да кажа, че не сте герои. Но не сте такива, каквито трябва да бъдете, или по-малки, или по-големи герои. Тъкмо един от героите дойде до положение да каже истината, но се отдръпне и казва: Не мога да кажа истината. Аз искам като взема един герой, моето описание да съответствува приблизително на реалността. Ако нещата не са верни и ги изнасям, аз считам, че спъвам себе си. Затова ще се въздържам, да произнеса за характера на тия герои. Аз казвам за себе си: Не дойдох на земята да търся погрешките на хората, аз дойдох да търся добродетелите, и като ги намеря, и аз мога да взема и вашето мнение. Докато не ги намеря, няма да се произнасям.

Сега да не оставям някакви противоположни мисли. Но вие ще кажете: Толкова години работим, няма ли нито един герой от нас. Не казвам, че няма, може да има, но аз не смея да го взема за герой, може да се излъжа, да направя една погрешка. Та сега и вие, ако не държите туй правило, ще се излъжете, затова не бързайте да изказвате своето мнение. Българите имат една пословица: Три пъти мери, веднъж крой. Докато си ученик, десет пъти мери, веднъж крой. Докато си чирак, пак същото, десет пъти мери, един път крой, и след това ще имаш правото три пъти да мериш, един път да кроиш. Сега срещам мнозина, които даже и един път не мерят.

„Всичко ми каза“. Какво трябва да се прави сега? – Не се тревожете за вашите дъщери, за вашите мъже, за вашите приятели, за вашето верую, за вашето богатство и т. н. Накривете си шапките, както жените сега си накривяват шапките. В турско време, момците носиха калпаците си тъй

накривени, а сега жените си накривяват шапките. Жените имат да минават през големи изпитания, затова носят шапките изкривени. Не се тревожете, понеже Бог е създал света, като едно велико училище и каквито противоречия да ви дадат, не се тревожете. Тревогите ще дойдат, но не се спирайте пред тях. Често са ми казвали: Лесно е да се казва не се тревожи. Ами ако се тревожиш, какво ще спечелиш. Счупил си крака си, ще го направиш. Ще поболедуваш, ще мине, ще зарасне крака, няма опасност. Изгубил някой десет или сто хиляди лева, ще пострада малко и ще ги спечели. После, не са изгубени кой знае къде, пак ще дойдат. Когато праведният изгуби хиляда лева, той ще спечели десет хиляди; когато грешникът спечели хиляда лева, ще изгуби десет хиляди лева. Според моята статистика е така. Когато праведният претърпи едно голямо страдание, за него това е едно благо. В Писанието е казано: „Всичко ще се превърне за добро за онези, които любят Бога“. Някой път вий се колебаете и казвате: Дали моето верую е право. – Ако веруюто не е право, намерете правото верую. Дали съм близо до рая? – Трябва да се осведомиш. От де ще научиш това? – Като отида в училището, аз трябва да уча, да завърша добре. Така трябва да кажеш на учителя си: Аз зная, че като уча, професорът ще ме възнагради и ще мина в по-горен клас. Иначе, ако не уча, и по две–три години да седя в клас, със седене не се минава. Някои казват, десет години сме слушали, каква е тази работа, че не сме свършили още, нали вървим по правия път. Че кой е крив тогава? Аз ли съм крив? – Кажете ни поне начин как да го направим. Толкова време вече слушаме. От слушане, вие не може да изработите в себе си едно верую, пък и чрез налагане, не може да се придобие едно верую. Вий може да вярвате в това, в което аз вярвам, понеже вървите в същия път, но разликата между мене и вас е тази, че аз рано повярвах и тръгнах в този път, още от първата дума повярвах, а вие седите и казвате дали не се излъгах. Не зная кой се излъгал. Понякога аз предпочитам да ме лъжат в истината, отколкото да ми казват истината в лъжата.

Казват: Сега се проповядва на хората учение за спасение. Те искат да се спасят, да отидат в онзи свет, да живеят добре. Това е вярно, но светът се нуждае от училище, светът се нуждае от работници. От между свършилите с отличие ученици в някой университет, много от тях могат да бъдат добри работници. Те трябва да излязат от небето, да проповядват словото Божие. Сега за пример, ако ви запитат в какво седи Божията Любов, какво ще кажете? Всички казвате, че на бедните Бог помага. – На

кои бедни? Според мене на хората трябва да се създаде работа, не трябва да има просия. Сега хората са дошли до друга една фаза. Било е време, когато този метод се е прилагал, но сега всички хора трябва да работят, всички държави трябва да работят, да уредят положението на своите поданици. Представете си, че в Америка има вече една криза, повече от сто милиона безработници има. Там е такава криза, каквато никъде до сега в Европа не се (е) срещала. Посред ден може да мине един автомобил, на някой милионер, да задигнат сина му и да откупи сина си, трябва да даде двеста хиляди долара. Така постъпват модерните апаши в Америка. Разбира се, ние оставяме тия работи, Господ ще ги поправя, но ние не трябва да вървим в пътя на това криво верую. Онези от вас, които са стари, нека вървят по пътя на Божественото знание, а онези, които са още млади, нека вървят по пътя на Божията Любов, която дава живот. Младите не трябва да се обезсърчават, те трябва да работят. Хората казват, че младият трябва да си поживее. А старият какво трябва (да) прави тогава? Старият трябва да се пенсионира. Не, аз не говоря за света. Да излезеш от служба и да се пенсионираш като онзи, който искал да пее.

„Каза ми всичко“. – Това значи да имате вяра в Бога, който живее вътре във вас. Понеже имате едно противоречие в себе си, спрете се и турете тези противоречия настрана, защото само Бог е в сила да ви извади от тези противоречия, от това трудно положение, в което се намирате сега. Вие имате противоречия в индивидуалния, семейния, и обществения живот, но във всички тези противоречия само Бог е в сила да ви извади 100%, всички други надежди са палиативни. И в Писанието се казва: „Млад бях, остарях и не видех правда“. Който върви в Божиите пътища, той не може да бъде в лишение. И на вас казвам: Вървете в този път и не се обезсърчавайте. Аз гледам много млади и стари хора, които се обезсърчават. Старият не иска да живее, иска да умре. Младият иска да се самоубие. Много млади моми, като не могат да се оженят, искат да се самоубият. Аз зная езика им. Когато младата мома иска да се самоубие, в същност тя не иска да се самоубие, но тя иска да се влюби, мисли да се ожени. Това са долапи само. Тя иска да се ожени, иска само да взима, а нищо не иска да даде. Това е най-малкото страдание. Казвам: Слушайте, не търсете да се влюбвате в никого, не търсете да се влюбвате в някой бедняк, който няма нищо на земята. Влюбете се в Бога. Аз ви препоръчвам да се влюбите в Бога, Той има какво да ви даде. Той ще ви даде цялата месечина в прикя. Всеки, който се влюби в Бога, ще има толкоз преизобилно, че

никога няма да бъде в лишение. Някой казва: Любов за Любов. Не, Любовта разбира нещо съществено, което човек може да придобие. Че в Любовта ти можеш да придобиеш вечния живот. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога“. Какво искате повече от това? Ако в този живот имаме всички неща на разположение, и може да поддържаме живота си, тогава заслужава да се върви в този път. Казвам: Поддържайте вашето старо верую, с новото заедно, та като ви срещна втори път, не простирайте ръце да просите, но да сте богати, да разполагате с Божиите блага. Сега всички казвате: Учителю, бъди милостив. И лошите ученици искат учителят им да бъде милостив към тях. Те са готови и доволни, на тройка. А на способните ученици, като им тури петорка, те казват: Учителю, защо ни тури петорка, а не шесторка. Учителят казва: Аз турям шесторка за себе си, а петорка за учениците. Следователно, като се тури петорка за ученика, ще знае, че е ученик. Само учителите имат право на шесторка, а учениците всякога имат право на петорка. Сега желая всинца ви, като ви слуша вашият Учител да ви тури петорка, а за себе си да задържи шесторката. Неразрешените въпроси за Бога са разрешени за вас, разрешените въпроси за Бога са неразрешени за вас.

„Благословен Господ Бог наш“.

Тайна молитва.

32. неделна беседа от Учителя, държана на 16 юни 1935 година

София, Изгрев

Забележка: На 19 и 26 май, 2 и 9 юни 1935 г. по каталога няма беседа

СГЪРБЕНАТА ЖЕНА

„И сгърбена беше и не можеше никак да се изправи.“

Ще взема 11 стих от 13 глава от Евангелието на Лука.

„Имаше там една сгърбена жена“. Много пъти еднообразните мисли и еднообразните постъпки не водят към това, което ние търсим. Еднообразието в света винаги произвежда едно тягостно състояние. То не е закон за прогрес. Ако постоянно ти дават слама, какво ще придобиеш? Даже и ако си чиновник в една банка и постоянно те товарят с пари, които трябва да пренасяш от една банка в друга, какво ще придобиеш? Ако си библиотекар в една банка и постоянно пренасяш книги от едно място на друго, какво ще спечелиш? Ако си религиозен и всеки ден ходиш от една църква в друга, какво ще спечелиш? Това са все еднообразни неща, които нищо не допринасят, а ние очакваме да добием онова, което може да ни донесе нещо ново. Има три важни правила, които трябва да държите в ума си, за да се освободите от всички ваши заблуждения. Първото правило: Любовта е път в живота. Ако искаш да се освободиш от всички заблуждения, трябва да ходиш в пътя на Любовта. Не си ли в пътя на Любовта, ще те постигнат най-големите нещастия. Второто правило: Светлината на Мъдростта е път на знанието. Следователно, ако нямаш този път, тази светлина, ти не можеш да добиеш знанието. Щом нямаш тази светлина на Мъдростта, ти няма да знаеш как да си подредиш живота, нито ще можеш да си подредиш работите и ще се намериш във вечно противоречие със себе си. Третото правило: Истината е път за свобода. Следователно, ако не си в този път на истината, ти не можеш да бъдеш свободен. Това са максими, формули. Защо е така? – Свършено е, няма какво да се пита. Но това нещо трябва да се опита. Всеки трябва да ги опита. Ние не можем да говорим за неща, които не са опитани. Само за опитани неща може да се говори. Аз не позволявам хората да говорят за неща, които не са опитали. Казвам: Ти опитал ли си живота? Аз не позволявам на невежия да свири. Докато се учи да свири, човек може да прави много погрешки. Тогава му е позволено да прави погрешки, но след като се научи да свири, не му е позволено да прави погрешки. Тогава за него няма никакво извинение. Погрешките са за децата. Не е позволено на

един виртуоз, който се е специализирал, да прави погрешки и да се извинява за своите погрешки. Ако е виртуоз, той не може да прави погрешки. Някой ще се извинява, че не могъл да живее. – Няма какво да се извиняваш. Ти не си виртуоз още. Влез в пътя на живота и тогава говори.

Сега вие ще започнете да философствувате защо е така животът? Един ден донесли на руския император един проект за един нов (път) от Москва до Петербург. Той погледнал пътя според проекта и видел, че много криволичил. Императорът веднага теглил една права линия и казал: Този ще бъде пътят. – Ама с тези криволичения се улеснява движението, това, онова. – Не, този е пътят, нищо повече. Така и Господ е направил един прав път, а вие ще го извивате на една, на друга страна, за по-лесно. Господ казва: „По този път ще вървиш – нищо повече, правият път е краткият път“. Господ е прекарал един път и вие не трябва да го извивате на тук-натам. Ще доказвате след това, че по този път, със завивките, работите се улесняват. Не, ни най-малко не се улесняват. Криволиченето в живота ни най-малко не улеснява живота. Отлаганията за плащане на полиците ни най-малко не улесняват живота. Тези неща само ни забавляват. Турците казват: Който дава парите, той свири на свирка, а който плаща... Сега аз искам да ви наведа на мисълта какво нещо е животът, какво нещо е светът? Светът не е приют, не е болница, не е обществена безопасност, не е нито църква. Светът е място за живеене, за придобиване на знания, за изучаване законите на свободата. Светът е Божествено училище, в което всека душа е постъпила, за да се учи. Че прави погрешки, това са вметнати работи, те са в реда на нещата. В природата, както и в Божествения свет погрешките нищо не струват. Например, аз често съм слушал хора, които говорят за погрешките си, но нито един човек досега не е казал колко тежат погрешките му. Казва някой, че носи голяма раница. Колко тежи твоята раница? – Не зная. – Не знае колко тежи раницата му, а същевременно се оплаква, че раницата му е била тежка. Как може тогава да казва, че раницата му била тежка, че му причинявала големи беди? – Ама еди-кой си бил много скръбен. Колко скръбен е? Който казва, че е много скръбен, той трябва да знае колко тежи неговата скръб. Ако се претегли, ще види, че и като скръбен тежи толкова, колкото е тежал по-напред, с една малка разлика от стотина грама. Ако е ял нечиста храна, тежестта му ще бъде малко по-голяма от по-рано. Аз мога лесно да определя каква храна е ял някой човек. Как? – Когато някой е поканен някъде на обед, аз ще го претегля преди обед и след обед, а и от разликата в двете тегла ще позная

дали този човек е ял добре или не (е) ял добре. Ако теглилката ми мръдне малко, ще позная дали си ял добре или не си ял добре. Също така ще позная дали като си излязъл от гостилницата си платил на гостилничаря или нищо не си платил. Ако не си платил на гостилничаря, ще тежиш десет грама повече, ако си му платил, ще тежиш десет грама по-малко. Ако не платите на гостилничаря, вие ще тежите повече, но гостилничарят трябва ли да се счита виновен за това, че е натоварил този човек с десет грама повече? Или трябва ли този, който е натоварен, като излезе от гостилницата да каже, че е обиден, че го натоварили? Питам: Кой от вас като го натоварят с десет грама повече или като го ударят с десет грама сняг, ще го убият или ще боледува? Никой няма да боледува, нито пък ще го убият от такава малка тяжест. Обаче, това са отвлечени неща, с които се занимава висшата математика или тъй наречената метафизическа математика, над която дълго време трябва да се мисли, за да се обяснят някои работи. Онзи, който се занимава с нея, трябва да има здрав ум, за да не му стане нещо. Това трябва да стане по един естествен начин, защото ако проточите един дълъг, тънък конец оттук до Витоша, той непременно ще се скъса. Ако искате да проточите такъв конец, той трябва да бъде някое дълго, дебело гемиджийско въже, за да устои. Сега и вие искате с тънки дълги конци да отидете далеч някъде Не, тези конци непременно ще се скъсат. И вие сте опнали един тънък конец, но, казвам, не уповавайте на този конец, той ще се скъса. С малко знания вие искате да разрешите някои важни въпроси. Ще се скъса конецът ви. За да разрешите важни въпроси, изисква се много знания. Под думата много знания не трябва да разбирате механически въпроси. Всеки от вас може да знае много. Не е мъчно да знаете много. Щом имаш голям чувал, мога да ти туря много. Ако имаш малък чувал, малко ще ти туря вътре. После, за да ти дам много, зависи от тебе колко можеш да носиш. Ако си голям юнак, ще ти дам много; ако си малко дете, ще ти дам малко. Кой е виновен за това? Аз не съм виновен, взимам в съображение колко можеш да носиш. Доброто ти мисля, затова ти давам малко да носиш. Аз не обвинявам детето, че толкова носи, но казвам: Дете е, толкова може да носи. Ако големият човек, юнакът, не иска да носи повече товар на гърбя си, ще ме накара да мисля защо не иска да носи този чувал от сто килограма. Ще си съставя понятие за него, че не е толкова голям юнак, колкото си въобразява. Ако пък детето се пънка да носи повече, отколкото може, ще кажа, че това дете е много тщеславно.

Сега в живота си ние често правим същите погрешки. Често и ние в

живота си се товарим повече, отколкото трябва. В това отношение ние сме малки деца, в които тщеславието изпъква. Тогава вие мязате на онези два коня, за които се разправя в баснята. Един стар кон бил впрегнат в една кола с грънци, но трябвало да слиза от една височина, затова той вървел бавно, да не счупи грънците. Срещнал го един млад кон и го запитал: Защо караш толкова бавно? Да не си остарял вече, че не можеш? – Ами как да карам? – Бързо карай, скоро да стигнеш. – Покажи ми, синко, как да карам. Младият кон се впрегнал в колата и ударил най-бързия ход, почти с тичане слязъл до долу. Скоро слязъл, но изпочупил всичките грънци. Тогава господарят му го наложил добре, казал му, че така не се пренасят грънци. Казвам: Младият кон, това сме ние. Понякога без да знаем как трябва да стават работите, ние се ангажирваме да поправим света. В това отношение вие мязате на онзи средновековен лекар, който свършил по медицина и решил, след дълго мислене, да лекува болните си по един нов начин. Начинът му се състоял в това, че на всеки свой болен той давал да пие топла вода и му пущал кръв. Той практикувал това лекарство в продължение на 20 години, но нито един от неговите болни не оздравял, всички умирали. Той се чудил защо лекарството му има такива резултати, но най-после си казал: Нима пък другите лекари все излекуват болните си? Питам: Възможно ли е да се дава топла вода и да се пуща кръв. Като се отворят вените, и след това се даде на болния топла вода, става разширение на кръвоносните съдове и по този начин кръвта на болния изтича. Сега дали е вярно това или не е вярно, не е важно, то е анекдот, но важното е, че докато и ние вършим в живота си неща без да разбираме техния смисъл, винаги резултатите са такива.

„Сгърбената жена“. Христос видел тази сгърбена жена и пожелал да я освободи. Христос знаел, че тази жена била вързана от дявола, затворена в затвор и понеже нямало кой да ѝ помогне, Христос казал: „Свободна си вече от затвора“.

Един от правоверните служители на евангелската църква казва, че шест деня човек ще работи, ще се моли, на църква ще ходи, ще се лекува, но съботата няма да пристъпва. И евреите казват, че шест деня може да се работи, но на седмия ден нищо не трябва да се прави, това е разбиране.

Сега онази философия, която трябва да имаме в живота, която трябва да ни даде подтик на човешката мисъл, трябва да бъде непрекъсната. Ние трябва да изучаваме природата и да черпим поука от нея. Представете си, че има някоя светлина, която е тръгнала от преди три хиляди години от

някоя звезда и още не е достигнала до нас. Има звезди, светлината на които пътува от преди десет милиона години, на други от преди хиляда милиони години и още не са стигнали до нас. Има звезди, светлината на които пътува от преди два милиарда години и още не е стигнала до нас. Има и слънца, на които светлината и топлината още не е достигнала до нас. Питам: Как ще си обяснят учените това нещо? Какво ще кажат те за тези звезди, които пътуват в пространството от преди милиарди години и до днес още светлината им не е дошла до нашата земя? Питам тогава: За какво ни говорят звездите? Звездите ни говорят за онази велика закономерност, за онзи велик Промисъл, Който съществува в природата и според който всяко нещо е поставено точно на своето място. Вследствие на това нищо не се губи, нищо не изчезва, нито се създава. От толкова милиони години, земята се върти около слънцето и не може да спре в своето движение. Някои искат да ни докажат, че един ден това движение щяло да спре. Ние знаем, че земята се движи по свой определен път и всеки от вас ще се движи по един свой определен път, както Бог е определил. И никога не трябва да се спирате от своя път за никакви други желания, за никакви хатъри. Ако Бог ви е център, вие трябва да се движите около този център. Какво ще мислят хората, какви ще бъдат условията, това са второстепенни работи. Какво правят хората на земята? Те се карат, бият се, раждат се, умират, но земята си върви в своя път, тя не се спира в движението си, не се меси в тяхната работа. Тя казва: Вие можете да дигате колкото искате шум, но аз си вървя напред, гледам си своята работа. .... вие искате да знаете защо работите на света са така объркани. Не, работите на света никога не са били объркани. Вземете сега Италия, казвате, че работите ѝ са объркани. Италия иска да разшири своите колонии, търси път за това и се готви за война. Япония има едно голямо население, на което сега търси място. Италия напъва сега на Китай, иска да разшири провинциите си. Казвате, че работите на Италия се объркали. Не се объркват работите ѝ, но се оправят. За нас работите видимо се объркват, но за тях не се объркват, но се оправят. Важно е, че трябва да се върши Божията работа. Всички, и Англия, и България сега вършат работата на Господа. Бог изисква от всички хора. Ако нямаш работа, вземи едно въже и го навий, после пак го развий и т. н. После, ако нямаш работа, вземи една счупена стомна, че втора, че трета и носи вода. – Но ще ме бият. – Това нищо не значи. Така ще накараш поне онзи, който никога не е работил, да работи. Това не са въображаеми неща, но те един ден ще станат. Та това става всеки ден в

живота. Това майките добре знаят. Когато детето не слуша, майката взима палката и започва да го шари ту по гърба, ту отпред, ту отзад, отсам-оттатък, и докато то не е могло да пее, да взима правилен тон, започва постепенно да пее правилно и да казва: Миличка мамо. По-напред не казваше миличка мамо, но като видя капелмайстора отпреде си, започна да вика.

В живота има една философия, която е потребна на хората. Да оставим сега вярванията, които хората са имали. Те са били прави на времето си. Но има вече нови вярвания, към които хората трябва да се обърнат. Кое е новото вярване за болния? – Здравето. – Кое е новото вярване на невежия? – Знанието. – Кое е новото вярване за онзи, който мрази? – Любовта. Кое е новото вярване за онзи, който прави зло? – Доброто. Кое е новото вярване за сиромаха? – Богатството. Досега всички вие искате да станете богати, но не знаете как да станете богати. Мнозина от вас са талантливи, можете да пеете, но не знаете как да пеете. Вие не можете да пеете по единствената причина, че се стеснявате и казвате: Ще ви се смеят хората. Аз ще ви дам едно правило как трябва да пеете. Най-първо ще отидете пред кокошките да пеете. После ще намерите едно стадо патки и на тях ще пеете. После ще пеете на едно стадо овце, на говедата и по този начин ще се престрашите. Така ще дойдеш и пред хората да пееш. Че кокошките, патките, овците, това е публика, която ще ви слуша. Като се престрашите, тогава ще излезете и пред хората. Ако преди твоята песен кокошките са кълвали, а щом започнеш да пееш, престанат да кълват и дигат главата си нагоре, това показва, че те са оценили твоето пеение.

Един богат американски милиардер извикал видния певец Карузо да пее, като му обещал две хиляди долари. Певецът се съгласил да отиде в дома му да пее, като се надявал, че на концерта му ще бъдат поканени много от близките на милиардера. Какво било учудването му, когато в стаята на милиардера бил само той и неговото куче. Милиардерът му казал: Започни да пееш. Певецът започнал да пее. По едно време кучето започнало силно да лае. Тогава милиардерът казал на певеца: Достатъчно, ти си добър певец. Моето куче разбира, че ти пееш добре. Щом кучето почне да лае, ти си добър певец. Тогава той изважда от джоба си двете хиляди долари и плаща на певеца. Какво ще кажете на това отгоре? Стига, казал милиардерът на певеца, и певецът престанал да пее. Ако кучето не започне да лае, това показва, че то не оценява пението. В случая кучето е авторитет. Че и кокошките могат да бъдат авторитет. Щом кокошките се

разбягат, щом патките се разбягат, ти още не си станал певец. Нали знаете онзи мистически разказ за гръцкия Орфей, че когато започвал да пее и да свири, всички животни утихвали, всичко се умълчавало. Това не е лъжа, това е една истина. И растенията даже утихвали. Това не е само едно състояние, то е цяла истина. Това, в което човек вярва и което желае, всичко зависи от единството на съзнанието. Това, в което човек вярва, може да го постигне. Щастието на човека зависи от единството на неговото съзнание. От единството, от вярата на човека се определя онова, което той може да постигне в живота и в природата. Ако ти имаш тази непреодолима Любов към Бога, ако съзнанието ти не е раздвоено, ти всичко можеш да постигнеш. Аз наричам постижимо всичко онова, което дава задоволство на човека. Ето в какво седи задоволството. Минавам някъде, направя едно добро някому, без да ме е видел някой. Или на някоя стара баба, или на някой дядо, или на някой болен направя доброто, никой от тях не ме е видел. Даже благодаря не са ми казали, но аз съм доволен от постъпката си. Някога, обаче, направя едно добро, без да съм доволен от постъпката си. Това, от което ти си доволен, то е право. Това, което никой не те е видел и не те е похвалил, то е Божествено. Това, което от вътре ти дава доволство, то е хубаво, а това, което отвън те задоволява, то е човешко. Това, което не ти дава никакво задоволство, то не (е) добро, то не е хубаво. Всяко добро, направено по Бога, носи живот в себе си. Всяко добро, направено по човешки, отнима живота на човека. Ако направиш едно добро по Бога, ти печелиш. Ако направиш добро по човешки, ти губиш. Сега, вий ще се уплашите, ще кажете: Ний направихме добро по човешки. – Няма защо да се плашите, правете добро по Бога. Сега всички наши добрини са направени по човешки, вследствие на което губим. Та кой не е изгубил? Ти ще дадеш на един човек десет хиляди лева, а той ще каже, че ти навярно имаш най-малко един милион лева и ще те ограби. Някой пък ще пише във вестниците за тебе. Ако дадеш двадесет хиляди лева, пак ще пишат във вестниците. Ако дадеш всичкото си имане, ще пишат: Той е голям будала, несретник. И ако някой ден страдаш, ще ти кажат – нека си страда. Какво показва това? Че ние никога не можем да задоволим хората. Обаче, когато не правим нещата по Бога, те имат вече друг характер. Когато правиш нещата по Бога, ти имаш на разположение всички банки в света. Когато човек прави нещата по Бога, той има на разположение всички добри хора в света. Когато човек служи на Бога, дето да отиде, всички врати за него са отворени.

Срещам някой, който казва: Няма де да се спра. – Това е, защото ти правиш нещата по човешки. Казвам, как трябва да направиш нещата, че да има де да се спреш. Пък и как да няма де да се спреш? Толкова хотели има в света. Така е в света. Когато хотелджията разбере, че нямаш пет пари в куфарите си, че те са празни, той казва: Нашият хотел не е за тебе. Тогава и ти виждаш, че пътят ти е затворен. Тогава по какво се отличават добрите хора, които живеят по Бога. И ония, които живеят по човешки. Добрите хора, които живеят по Бога, се отличават с най-голяма разумност, те са най-разумните хора в света. Онези, които живеят по човешки, се отличават по това, че са най-глупавите хора в света. Това е начинът, по който аз разпознавам едните от другите. Гледам две моми: едната е толкова грозна, че да ти настръхне косата от грозотия, а другата е толкова красива, че да ти завърти ума. Виждам един момък се завъртял около красивата мома, а друг се завъртял около грозотията. Онзи, който се върти около красивата мома, той е първокласен глупак, а онзи, който се върти около грозната мома, той е умен, той е по Бога човек. Сега, от мое гледище е така, а как е от ваше гледище, то е друг въпрос. На втория казвам: Ти си избрал много добра жена, Господ ще ти даде с нея всички благословения. А на първия казвам: Тази жена е красива, но на ръжен ще те върти. Сега може би във вашия свет да не е така, но в моя свет, дето съм аз, е така. Красивите хора в този свет са крайни егоисти, няма по-егоист човек в света от красивия.

Гледаш красивата мома, но тя е суетна. Току върти очите си навсякъде, веждите си прави и т. н. В какво седи красотата? В тънката кожица, в червенината ли? Не, тази красота още утре може да изчезне, да се стопи като сняг. Аз не говоря за външната красота. Има една вътрешна красота и грозната мома в този случай е красива. Тя е умна, тя крие своята красота. Но умният момък казва: Колкото да се криеш, аз ще те позная. Красивата мома е красива отвън, грозна отвътре. Грозната мома е грозна отвън, а красива отвътре. Сега аз не говоря само за една страна (на) красотата, да извадите криво заключение, че красивите хора са грозни отвътре. Има една относителна красота, която не може да се определи. Затова казвам, че на физическото поле, относително хубави неща и относително грозни неща.

Казвам: Грозотията в дадения случай е една външна опаковка на красотата. Красивата мома е опакована и грозната мома е опакована. Питам сега: Ако красивата мома е опакована с хубава опаковка отвън, а грозната мома е опакована с грозна опаковка отвън, и след време като

стигнат на местоназначението си и опаковките им са разкъсани, какъв ще бъде халът им? Красивата мома тогава ще бъде грозна отвътре, а грозната ще бъде красива отвън. Красивата мома ще има доста печати по гърба си. Че всека наша мисъл, всяко наше желание, всека несрета, всичко остава известни отпечатъци върху нас. Не мислете, че така ще минете. Всяко живо същество в природата, било то растение, насекомо, даже и най-малките бръмбарчета, всички животни остават върху нас известни впечатления, или известни влияния. И ако не сте будни, мъчно можете да се освободите от тези чужди влияния. Това е много ясно. Представете си, че вие идете отвън, с вкочанясали ръце, понеже температурата е 25 градуса под нулата, и се доближите до един огън, мислите ли, че той няма да ви окаже влияние? Най-много след половин час, ръцете ще се стоплят и вие ще се почувствувате разположени. Какво внася огънят във вас? Внася нещо той у вас. Вие след половин час само приемате нещо от елексира, който огънят има и се чувствувате добре разположени. Нашата погрешка в живота седи в това, дето ний понякога мислим, че можем да се освободим от влиянието на живите същества. Това е невъзможно. И ти ще влияеш, и на тебе ще влияят. Това е закон. Следователно не искай да се освободиш от влиянието на живите същества. Целият свет е под влияние. Нашата земя е под влияние на слънцето. Слънцето е под влияние на земята. Не само това, но и всички останали планети и звезди се намират взаимно под влияние едни на други. Затова, онези, които изучават астрономията, говорят за влиянието на звездите и на планетите. Когато Венера влияе върху човека, той има хубави чувства, топло слънце, хубава Любов в себе си. Когато Юпитер има това благородно влияние върху човека, той е благороден, щедър, и в постъпките си, навсякъде. В него има нещо възвишено. Когато Сатурн има добро влияние върху човека, той е разумен, философ е, разбира далечните причини на нещата. Когато е това влиянието на Меркурий в младините на човека, той има изтънчен вкус, разбира практическия живот, урежда работите си лесно. Когато Меркурий не указва влияние на човека, той се оплаква постоянно от борчове. Който е меркурианец, джобът му винаги е пълен с пари. Който не е меркурианец, джобът му е винаги празен. Онзи пък, върху когото слънцето влияе, той има изобилен живот, ще живее дълго време. Който иска да живее дълго време, той трябва да се намира под влиянието на слънцето, слънцето да му помага. Онзи, на когото не помага слънцето, казва: Де е Господ? Господ е в слънцето, слънцето е слуга на Господа. И ти по цел ден мислиш за слънцето, понеже го обичаш, където

ходи слънцето, ти все го гледаш. Когато изгрее, слънцето не търси богатия, но бедния. И като го намери, сипва отгоре благословението си. Когато Господ е казал на слънцето да ти изпрати своето благословение, ти ще се скриеш под някое дърво, под някоя круша и от там ще гледаш слънцето. Аз съм виждал как българите се крият от слънцето. Казвам: Слънцето няма да внесе живот у вас. Защо седите под крушата? – Ще слънчасаме.

Сега ще ви приведа тези факти за обяснение. Има неща, които ние не разбираме. Слънцето има трояко отношение към нас. Първото е физическо отношение. То е опасно, защото човек може да слънчаса. Второто отношение е, когато слънцето събужда космическото съзнание в човека. И тогава той изпитва една приятност. Третото отношение е, когато слънцето събужда мисълта. От астрологическо гледище, слънцето е едно живо колективно същество, което има космическо съзнание. В него е мисълта. Когато това космическо Божествено съзнание в човека се събуди, слънцето мисли за него. Когато слънцето мисли за тебе, ти ще бъдеш здрав. Това е за разумните хора, които разбират. Онези, които не разбират, казват: Това са заблуждения, това са недоказани неща. Да ви се докажат тези неща от учените хора, нужни са още десет хиляди години. След десет хиляди години, тези неща ще бъдат доказани. Ето от осем хиляди години насам колко неща има доказани. Доказано е, че две и две е равно на четири. Две линии равни на трета, са равни помежду си. Срещу равни страни лежат равни ъгли. Това е за онези, които разбират.

Та казвам, по отношение на нашето съзнание в света ние още не сме авторитетни. Вие още не сте срещали учени хора. Има учени хора, които може да ти кажат днес, довечера, какво може да ти се случи. Срещнеш други учен, казва ти, за един месец какво ще ти се случи. Понеже от един месец той не може да предскаже. Има учени хора, които за една година могат да ти предскажат какво може да ти се случи. Други учени хора могат да ти предскажат от единия край до другия край на живота. Има учени, които след като умреш и отидеш в другия свет, могат да ти предскажат какво може да ти се случи. Знаят тия хора, учени са. Този човек казва: Да дойде дядо ти и дядо ти дохожда. Каквото заповядва, дядо ти слуша, дохожда. Достатъчно е да трепне три пъти, за да дойде дядо ти. Тогава ти можеш да питаш дядо си каквото искаш. После ще се сбогуваш с него и той ще си замине. Когато този учен адепт повика дядото, той ще дойде, но ако друг вика дядо ти, той няма да дойде. Природата има един език, на който всички живи същества от малки до големи се подчиняват. Това не е

ли чудно? Ако аз със своята молитва, с погледа си нагоре, мога да обърна вниманието на Бога, това показва, че имам сила в себе си. Тогава какво противоречие може да има. Другото е по-постижимо. И тогава съвременните учени казват: Сега Господ с нас ли ще се занимава? – Не е въпрос Господ да се занимава с вас, но вие трябва да се занимавате с Господа. Ние криво поставяме въпроса. Вие трябва да се занимавате с Господа, да изучавате неговия език. Ще се опитате веднъж, два, три пъти, докато разберете езика му. Тогава ще обърнете внимание на Господа. Ще се обърнете към Господа да ви даде, каквото искате. Тогава Господ ще каже на слънцето: „Дай на този човек“.. ....

И след това започвате да викате един, втори, трети лекар, дано ви помогнат. Аз нямам нищо против лекарите. Господ създаде лекарите. Има лекари, които Господ създаде; има лекари, които хората ги създадоха, има лекари, които сами себе си създадоха. Тези лекари, които Бог създаде, те са асистенти на Бога, изпратени с цел да услужват на човечеството, и те лекуват – в лекуването им няма никакво изключение. В село Ишумле, във Варненско, но сега така е прекръстено това село, имало един прочут лекар, който лекувал изкълчени крака. По едно време на една прочута ханъмка, жена на един виден турчин във варията, се изкълчил крака и трябвало да се намери някой да го намести. Търсят лекари, но не могат да намерят. Най-после се чуло за този прочут българин маракчия и турчинът го извикал дома си и му казал: Искам да изправиш крака на жена ми, без да я пипнеш. – Добре, дай ми една седмица срок да намисля как да я излекувам. Наистина, не е лесно да се намери начин да лекуваш човека без да го пипнеш. А ханъмка не се пипа. Лекарят запитал пашата: Имате ли един арабски ат? – Имаме. Тогава дръжте този ат три дена гладен и жаден. На третия ден го извадете от конюшнята и го нахранете и напойте добре. В това време пригответе ханъмката да седне на този кон. Той се разпоредил как да поставят краката ѝ под корема на коня, та като се надува от многото ядене и пиене на вода, да опне крака на ханъмката и така направили. Кракът на ханъмката се наместил добре от напъването на коня. Пашата останал много доволен от лекаря и го наградил добре. За да покаже този лекар на пашата какво знание има, казал на пашата: Кажете на слугите си да ми донесат едно голямо гърне в един чувал. Слугите донесли, каквото трябвало. Тогава лекарят казал на слугите да начупят на парчета гърнето, както било в чувала. Слугите изпълнили всичко, каквото им било заповядано. След това, в присъствието на пашата, лекарят започнал да

намества счупените части на гърнето отвън, през чувала. Пашата седял там и гледал какво ще прави лекарят След известно време цялото гърне било възстановено в първоначалния му вид. За това му изкуство пашата го възнаградил добре. – Това е знание. Ако ти не можеш да възстановиш счупено гърне в чувала, и ако не можеш да наместиш крака на ханъмката, ти нищо не знаеш. Следователно, и ние като този българин се поставяме в известни противоречия и за разрешаването им искаме срок от седем деня, да мислим. Значи, в седем деня могат да се разрешат всички противоречия.

Казвам: Всички противоречия, които съществуват в света, това са все лични противоречия. Съществуват народни противоречия, но и съществуват и противоречия в цяла Европа. Тези противоречия са в реда на сегашната еволюция. Вън от тези противоречия ще дойдат противоречия още по-големи. Едно голямо противоречие предстои да дойде. След това голямо противоречие ще дойде едно голямо добро. Сега всички искате да живеете един тих и спокоен живот. Природата не обича спокойния живот. В природата има цели слънца, които ще изгорят и ще запалят цялата слънчева система. С това ще настане цел катаклизъм. Една система ще изчезне, друга ще се роди. Понякога цели народи могат да изчезнат. Ето сега в индуска Британия имаше голямо земетресение, от което изчезнаха около 90 хиляди души от един град. Така казва статистиката. Ето, изчислено е, че годишно на земята умират около 30 милиона хора. Но да оставим статистиката настрана. Тя ще оплете умовете ви. За вас е важно това, което вий мислите да постигнете и което можете да постигнете. Всеки от вас трябва да има отлично понятие за живота и да престане да се безпокои. Престанете да се безпокоите от ненужни работи. Ако Бог царува на земята и ако казвате, че Той е ваш баща, какво има да се безпокоите. Да допуснем, че се разболявате. Какво лошо има в разболяването, в болестта? Това е до разбиране на човека. Или да допуснем, че сте осиромашали.

Какво лошо има в сиромашията? Или че сте разбогатели. Какво добро има в разбогатяването? В сиромашията зло няма, и в богатството добро няма. Това са само условия. Сиромашията е едно условие и богатството е друго условие. Болестта е едно условие, здравето е друго условие. Това са условия, задачи за разрешаване. Учеността е едно условие, невежеството е друго условие. Но човек, който разбира тези условия, трябва да седи над сиромашията и над богатството, над учеността и над невежеството, над доброто и над злото. Доброто и злото носят условия, при които човек може да се развива. Защо съществува злото, този въпрос не може да се разреши.

Вие оставете този въпрос, и не се занимавайте с него. Вие не можете да се занимавате с Любовта и с омразата – те са условия. Вие трябва да използувате тези условия. Щом (не) ги използувате, вие не можете да разрешите въпроса, защо са създадени. Колкото и да мислите, вие не можете да разрешите въпроса за противоречията. За учените хора, противоречията са разрешени. За онези, които знаят и разбират нещата, няма противоречия. Противоречието е привидно нещо. Представете си следното положение: Двама приятели се разхождат свободно и се разговарят. По едно време на единия от тях туряте в един чувал от 50 кгр тяжест, макар и злато да е, а на другия нищо не туряте. Първият при това, трябва да носи този чувал на разстояние десет километра. Какво ще бъде положението на тия приятели? Единият ще бъде крайно недоволен от положението си, а вторият ще бъде доволен. Или ако на единия турите на гърба един чувал с двадесет килограма хляб, а на другия нищо не туряте. Първият ще върви и на няколко часа ще се спира и ще яде, а вторият няма да яде нищо, няма хляб на гърба си. Сега първият ще бъде доволен, а вторият недоволен. Следователно, материалните работи, условията са, които изменят временните настроения. То е при известна система само временно. Ако аз имам един слуга, който постъпва с мене така, ще кажа: Господарят така съизволява. Ако аз разбирам законите, когато този господин се храни, когато той яде, ще му кажа: Моля да ме извиниш. Аз се отдалечавам, отивам при някоя канара, ще хлопна, ще се отвори една врата, ще хлопна втори път, ще имам богат обед. Щом се наям, ще хлопна, всичко ще изчезне и аз се връщам. Той ще се чуди, той яде и върви, но и аз без да съм ял, вървя. Не че аз не ям. И аз ям. Той яде по един начин, той е зависим от хората. Аз зная, аз имам знания. Аз разбирам тайните на природата, аз говоря с нея. Казвам: Нека другите да служат на този мой приятел. На него хората служат, а на мене природата служи. Тя ми служи, понеже аз разбирам нейния език. Ако не разбирам нейния език, ни глад, ни услишание. Ако не разбирам езика на природата, аз ще умра гладен. Казвам, дето хората умират, там житното зърно расте. Кой е по-умен, аз или житното зърно? Житното зърно е по-умно. Сега хората умират, мъховете живеят. По камъните те с милиони години изкарват своята прехрана. Мъхът може от камъка да изкара прехраната си. Ако човек живее на камъка, той ще умре. Ако един учен човек е при камъните, като хлопне с пръчицата си, той ще отвори. Какви ли тайни не се крият в камъните. Ще кажете: Вярно ли е това? За вас не е вярно, за мене е вярно Всичките

богатства в света са в запас в канарите. Канарите и планинските вериги съставят енергии. Там се дава направление на теченията на земята. Кръвообращение на земята иде от планините. Това е за сравнение. Те представят складирани енергии, които дават разни течения. Ветровете взимат направление от планинските места. Защото планини има и в слънцето. Планините на слънцето влияят върху планините на земята. Казвам: Ако ние искаме да подобрим нашия живот, трябва да се ползуваме от методите на природата. Ако ний научим нейния език, ще се освободим от всички недоразумения. Понеже хората не знаят този език, затова имат тези недоразумения. По този начин, по който вървят, ще добият нещата, но туй е временно. С хиляди години се бият за свободата и колко малко гражданска свобода се е добила. След това хората виждат че пак не са свободни. Век след век хората се бият за своята свобода и не са дошли до положение да имат истинска свобода. Ако тези хора биха се събудили, ако идат да се обединят, да се споразумеят едни с други, ако стане взаимно споразумение между хората, по мисъл, по чувства и по постъпки, това ще обедини хората, това ще освободи света. Ако човек не върви по пътя на Любовта, живот не може да има. Ако човек не върви по пътя на Мъдростта, светлина и знание не може да има. Ако човек не върви по пътя на Истината, свобода не може да има. Истината, това е пътят на свободата. В Истината човек може да бъде силен. За да добие свободата си, човек трябва да бъде силен. Слабият не може да бъде силен. Силният може да бъде свободен. Силен е онзи, който има живот, който има знание, и онзи, който има Истината на страната си. Това е свободен човек. Сега туй е казано теоретически. Ако влезем в съвременния обществен живот, всичките социолози , всички, които се занимават с подобрението на съвременното общество, учителите с възпитанието на младежта, религиозните имат подобни схващания. Религията е потребна, но тя не разрешава всичките въпроси. Просветата не разрешава всичките въпроси. Социалните науки разрешават нещо, но всичко не разрешават. Туй, което разрешава всичко в живота, то е Любовта. Любовта не може да разреши въпросите без пътя на знанието. Знание не може да има без пътя на Истината. Значи, живот знание, свобода, това са резултати на първичната причина. Животът е резултат на Любовта, знанието е резултат, свободата е един резултат. Ако ти зад резултата нямаш Любовта, ако зад знанието нямаш Мъдростта, ако зад свободата нямаш Истината, твоята свобода ще бъде неустойчива. Ако зад свободата нямаш Истината, ти ще изгубиш свободата. Следователно

всеки човек, щом изгуби своето богатство, изгубва своето влияние. Щом изгубиш знанието, пак изгубваш влиянието си. Щом изгубиш живота, ти (все) се обезценяваш. И светия да е, заравят го. Докато човек живее на земята, има живот, хората го държат. Докато ти си свободен, да работиш, да действуваш, ти си силен човек, ти имаш уважение и почитание. Следователно, ние трябва да разрешим въпроса, не както хората разрешават. Социолозите казват: Външните условия. Всичко в света е условие. Но човек сам по себе си, човешкият дух е над всичките условия. Човечеството е над всичките условия. Ако човечеството е под условията, тогава е неизправимо. Едновременно аз с всички условия не може да се справя. С едно въже аз не мога да се справя, да го скъсам. Но то е въпрос на време. За четири–пет часа аз мога да скъсам колкото и дебело въже да е. Има учени хора, които и най-твърдата стомана, като прекарат своята лампа, разтопява. Няма нещо, което да е скрито, покрито. Скрити неща има само за онези, които не знаят, но само за тях.

Има известни думи, във всеки език има думи, които може и камък да разтопят. Има думи, които злато правят. Има думи, които мъртви възкресяват. Има думи в човешкия език, ако произнесеш, знание дават. Ще кажете: Кажете ми ги сега. Какво ще ми платите? Няма го майстора. Някой ще каже: Те са заблуждения. За мене заблуждения няма. Заблуждения има за невежите хора. Аз, който съм опитал нещата, зная. Онова, което съм опитал сто пъти, аз го зная. Онова, което съм изпитал, имам резултати. Как ще минете по моя път? Най-първо ще ви поставя пред грозната и пред красивата мома. Ако изберете красивата, ще ви дам пътя; ако изберете грозната, ще ви приема за мои ученици. Ако сте човек, който вижда само погрешките на хората, вие сте невежа. Престанете да виждате погрешките на хората, защото те са от друго естество. Че някой направил една погрешка – това е друг въпрос. Тази погрешка не е негова. Ражда ви се един син, който по наследство е пияница. Той не е виновен, дядо му пил, прадядо му пил и сега всички казват, че е пияница. Първо той не е пияница. Дядо му пил първо. Този човек, който има знание, трябва да се върне четири поколения назад. Много мъчно е да се поправи един пияница, който е такъв от закона на наследствеността. Може да се поправи, но мъчно е. Много дълбоко е вложен този навик в съзнанието му. Тук имаше един евангелист, който беше слуга в книжарницата на нашия приятел Голов. Умен човек беше. Той беше секретар, касиер, цели.... години, пушел тютюн. Исках да се освободя, какви ли молитви не четох, какви ли стихове

не четох – ни глас, ни услишание. Казах си: Няма да пушиш, но въпреки това пушех. Един ден си казах: Господи, намери един начин да се освободя от този тютюн. Хвана ме магарешката кашлица и три месеца ме държа. По този начин ме отвикна да пуша. Казвах си: Слава Богу, че ме хвана тази магарешка кашлица, че ме отвикна. Нито евангелие, нито молитви, не ми помогнаха. Магарешката кашлица ми помогна. Питам: Тази магарешка кашлица не е ли на место? Не мислете, че с някои мерки човек може да се поправи. Случва се едно нещастие на човека, но след него той поумнява. Това нещастие е на местото си. В природата то е един възпитателен метод. Другите методи са ваши, човешки методи.

Сега аз искам да ви наведа на светлата страна, да видите, че всички имате в себе си вложени възможности за вашето повдигане. Тази наука, която имате, вие трябва да изучавате. Аз не зная, кои са причините, че не учите. Понеже наскоро съм дошъл в България, аз не зная, които са социалните причини тук, сега трябва да ги изучавам. Земеделието дава разгатка на причините. Вземете за тази цел например житното зърно. Ако посадите едно житно зърно в земята и го затрупате отгоре с два, с три, или с четири пръста пръст, то скоро ще израсне. Обаче, ако го засипете отгоре с две педи земя, то няма да израсне. То ще изгние и няма да израсне. Следователно, ако не учите коя е причината за това? Имате много пръст над себе си. Какво трябва да направите? Да изхвърлите излишната пръст и да оставите само два пръста отгоре си. Ако имате много мъчнотии, част от тях трябва да премахнете. Ако имате малко мъчнотии, и това не е добро. Нито много, нито малко мъчнотии трябва да имате. Ако никак мъчнотии нямате, трябва да турите поне два пръста; ако имате четири пръста от мъчнотиите, поне два ще извадите. Да останат. И тогава, това, което искате, ще го постигнете. И съвременната механика е показала, че без налягане не може да се извърши никаква работа. Никаква машина не може да се движи. Ако не съществуваше атмосферното налягане, никакви машини не биха могли да действуват. Следователно, всеки трябва да има налягане, известни мъчнотии. Съобразно неговите сили са и мъчнотиите, налягането на човека.

Всички противоречия в нашия живот са съобразно силите ни, за да можем да ги използуваме като условие за нашето повдигане, за нашето благо.

И тъй като видял сгърбената жена, Христос казал: Аз трябва да я освободя. Всички съвременни хора трябва да се освободят от много

заблуждения. Те казват: Ние сме вече остарели. – Това е една лъжа. Те са остарели, защото нищо не са работили; вие трябва да се подмладите наново. Затова Христос казва: „Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие. Като стар човек не може да влезе в Царството Божие, но като млад, като дете, той може да влезе в Царството Божие“. Ако мислите, че като старци, ще можете да влезете, лъжете се. Ако не станете като малките деца и не се подмладите в тялото си, вие не можете да влезете в Царството Божие. Това значи да се подмлади вашият ум, и това, което не сте постигнали, да постигнете. Трябва да имате едно ново разбиране, и тогава това, което не сте постигнали, да го постигнете.

Сега аз ви желая да имате постижения. Не онези глупави постижения, но онези хубави, възвишени постижения, които ще ви направят хора. Тях желая аз да постигнете. А онези неща, които нищо няма да ви допринесат, оставете ги настрана. Има неща, които непременно трябва да постигнете. Ако не ги постигнете, ще съжалявам.

Сега, давам ви три правила: Любовта да бъде път за вашия живот. Мъдростта да бъде път за вашето знание и светлина. Истината да бъде път за вашата свобода. Това е новата наука, която трябва да приложите като основа и с която ще придобиете всичко онова, което желаете.

„Благословен Господ Бог наш“.

Добрата молитва.

33. неделна беседа от Учителя, държана на 23 юни 1935 г.

София, Изгрев

БЪДЕТЕ КАТО ДЕЦАТА

Отче наш.

„Духът Божий“.

Ще прочета само част от пета глава от Евангелието на Матея, до 17 стих; Песента „Бог е Любов“.

Ще взема само няколко думи от третия стих, 18 глава от Матея: „Ако се не обърнете и бъдете като децата, няма да влезете в Царството небесно“.

В 18 глава този стих е употребен в условна форма: „Ако не станете като децата“, но аз ще го взема в положителна форма. Аз ще изменя малко ударенията и казвам: Бъдете като децата. В български език има една специфичност, че като се изменят ударенията, изменя се и смисълът на думите. Като изменям ударението на думите, аз не вземам стиха „Ако не бъдете като децата“, но взимам изречението в повелителна форма: „Бъдете като децата“! Сега искам да ви наведа на мисълта, че трябва да напуснете обикновените неща в живота. Обикновените неща създават всички нещастия в живота. Следователно обикновени неща са тези, които създават всички нещастия в живота. Необикновени неща са тези, които създават всичкото щастие в живота. Понеже повечето хора са нещастни, те са влезли в обикновения живот. Вие страдате, понеже сте влезли в обикновения живот. Влезте в необикновения живот, ако искате да се освободите от страданията. Обикновеният живот се отличава с една вътрешна неподвижност. Неподвижността е едно от условията, което ражда всичките нещастия. Това, което дава подтик на движение, това е щастието. Всякога, когато дойде щастието, ти се разкачваш, весел ставаш. Щом дойде нещастието, ти навеждаш глава надолу, не се мърдаш от мястото си. Щом дойде здравето, ти ставаш от леглото си и ходиш. Щом си болен, лягаш в леглото и се замисляш. Болестта е едно обикновено състояние, а здравето е едно необикновено състояние. Има ред философи, които искат да докажат кои са причините на тези неща. – Няма никакви причини. Всичко се дължи на неразбиране. Когато не разбираш един добър човек, ти ще си създадеш своето нещастие, а когато го разбираш, ти ще си

създадеш своето щастие.

Сега ще приведа един малък пример, който не говори добре за жените. Но те не трябва да се докачат. Онзи, който е наредил този пример, не е бил много умен. Този пример не е много благоприятен за жените, но вярвам, че няма да се обидите, понеже вие не сте хора на миналото, а сте хора на настоящето. Разказът е следният: В едно царство жените искали да управляват като мъжете, да имат права като тях. И сегашните жени поддържат това, което тогава не са успели. По това време се повдигнал голям социален въпрос, понеже жените искали да имат граждански права като мъжете и да управляват като тях. След като мислил царят дълго време по този въпрос, най-после казал на жените: Преди да се реши дали могат да ви се дадат права, ще ви поставя на един изпит. Ако издържите този изпит, ще се задоволят желанията ви. За тази цел той им дал нещо затворено в една кутия, като им казал: Ще държите тази кутия в себе си цяла седмица, без да я бутате, ще седи през всичкото време затворена и после ще ми я върнете назад. По този случай всички жени се събрали да решат какво да правят с тази кутия. Едни казали да не се бута кутията, други пък настоявали да се отвори. Трябвало да се постави въпросът на гласуване. При гласуването се взело решение кутията да се отвори. И наистина, кутията се отворила и от нея изхвръкнала една птичка, която царят предварително затворил. Като се явили при царя на определеното време, той отворил кутията и видел, че птичката я нямало там. Тогава той казал на жените: Вие не можете още да управлявате. Аз вярвам, че сегашните жени няма да направят същата погрешка. Всеки човек иска да управлява в света, това е едната страна. Но всеки човек не може да управлява, защото първо човек трябва да се научи да слугува, а после да управлява. Като запитали веднъж нещо един стар мъдрец, той казал: Най-добрият господар съм аз, но и най-добрият слуга съм аз. По-добър слуга, който да шета така добре като мене няма, но и по-добър господар, който така добре и умно да заповядва няма. Аз съм най-добрият слуга и най-добрият господар.

Сега да оставим настрана въпроса какво нещо е добрият господар. На този въпрос може да ви отговори слънцето. То е най-добрият господар на земята, която се движи постоянно около него. Този господар е много добър. Аз взимам слънцето в тази форма, както си е, а не онези религиозни схващания на хората за слънцето, като създадено от Бога. Аз говоря за едно слънце, което Господ не е направил. Обаче, вие ще ме разберете, че говоря за едно слънце, което Господ е направил.

.... ние няма да се разберем. Вие си дръжте вашите знания за слънцето, но аз ви говоря за едно слънце, което не е направено от Бога. Слънцето, което вие виждате, е излязло от едно ненаправено слънце; значи, има в света едно ненаправено слънце. И сега, като говорим, че нашата земя се движи, ние имаме предвид, направената земя, но има една ненаправена земя.

Сега, вие ще разглеждате тези неща, както ви са дадени във философски смисъл. Във философията има тъй наречените дадени неща. Дадена ви е например, една торба с пари, но нямате време да ги четете. Когато имате време, ще ги четете, но сега ги приемате на доверие, едно по-горе, едно по-долу. И сега ви казвам, че има една земя, която не е създадена. Какво ще изгубите, ако повярвате, ако приемете това на доверие? Казвам ви още, че има едно несъздадено слънце, около което нашата несъздадена земя се движи. Около създаването на земята и на слънцето има толкова много теории, които вие сте приели. Приемете още и тази теория. Какво ще изгубите от това? Нищо няма да изгубите. Значи, има една теория, която обяснява нещата малко по-другояче. Не казвам, че трябва да изхвърлите старите си теории. Напротив, старите си теории дръжте, а при тях приемете и новите теории. Новата теория ще помогне малко на вашите стари теории да се подмладят. Това е в съгласие на онзи закон, който съществува в природата. Защо се раждат малките деца? Те се раждат, за да подмладят старите хора. Когато детето се роди, първо време умно ли е? От гледище на старите, това дете не (е) умно. Това дете, което старите считат, че не е умно, то носи в себе си живота. Природата дава на детето много повече, отколкото на стария. Тя дава на младия живот, а стария лишава от живот. Природата готви младия за служба, а стария лишава от служба. Защо е така, няма да доказвам това. Ако го доказвам, то е губене на време. Има неща, които могат да се докажат, но тия няма, вие сами ще си ги докажете.

„Бъдете като децата“. За да бъдете като децата, вие трябва да възприемете живота в неговите форми. Защото постиженията, които ние търсим на земята, се постигат само при дадените условия, при новите условия, които съществуват. Ако можем да намерим тези дадени условия, в нас може да стане нещо. Ако не можем да ги намерим, тогава в нас ще стане едно разочарование. Всички ние се разочароваме в живота си по единствената причина, че не възприемаме нещата, както трябва, а ги възприемаме, тъй, както не трябва. Ето всеки човек, който се е родил на

земята, първо той мисли, че всичко може да направи. Но той се самозаблуждава. Най-първо всичко е направено. Това, което ти мислиш да направиш, преди тебе други, по-умни същества са го направили. Досега то е направено хиляди пъти вече. Аз виждам някой български изобретател ще измисли нещо и ще го патентова. Че това нещо е вече изчислено, в странство то е патентовано преди десет години вече. И като отидете в странство, казват ви, че то е вече патентовано, няма какво да го патентовате. Тъй щото, каквато нова идея да ви дойде на ума, тя вече е измислена. Ние казваме за нещо: Хората, които живяха преди нас. Питам: За кои хора се говори? Защото има два вида хора: Едни, които живяха преди нас и умряха, а други, които живяха преди нас и напред отидоха, напред вървят те. Затова не ми говорете за онези, които живяха преди нас и умряха. Говорете ми за онези, които живяха преди нас и напред отидоха. Друг е въпросът за тях. Та когато вие ми говорите за вашите деди, които живяха преди вас и умряха, казвам: За умрели хора не ми говорете, ние не се занимаваме с умрели хора. Нямам нищо против тях, нека се споменават, но казвам: От мъртвите ум и съвет не взимам. Ние взимаме съвет само от онези, които минаха преди нас и могат да ни дадат някакви упътвания, някакви съвети. Аз ще ви говоря за онези, които могат да ни дадат съвети.

Та вие трябва да имате в себе си една съществена идея. Коя е тази съществена идея? Съществената идея е тази, че ти трябва да имаш един център, около който да се движиш, но ти трябва да знаеш този център. Не е въпросът сега да говорим кой е този център. То е все едно, когато дойде някой при мене и ме пита, ти вярваш ли в Бога? Или ме пита в какво вярвам? – В Бога вярвам. Ти виждал ли си Го? Така казват всички хора, че вярват в Бога. Като ги питаш виждали ли са Го, казват, че те не са Го виждали, но баба им и дядо им казват за Него, че е съществувал. – Не е достатъчно само да вярваш в Бога, но ти трябва да имаш един център, около който да се движиш. Тъй е създаден животът. Всеки, който живее, има един център, около който се движи. Когато изгуби равновесието на този център, той спада към онези, които живяха преди нас и умряха. Следователно, когато се измести центърът, около който човешкият живот се движи, човек умира. Смъртта е изгубване на равновесието около центъра на твоето движение, и ти преставаш да се движиш. Смъртта произтича от две неща: от загубване посоката на центъра, около който ти трябва да се движиш и загубване равновесието на движението около себе си. Следователно, когато изгубиш движението си около първия център,

който ние наричаме Бог и движението около себе си, втория център, който ние наричаме човешката душа или човешкия дух, настава смъртта.

Всички хора си задават въпроса защо трябва да живеят, но никой не може да си отговори на този въпрос. За да можете да си отговорите на този въпрос, най-първо вие трябва да имате един център, около който да се движите. Сега мнозина искат да живеят на небето. Хубаво е това желание. Но ако искам да живея на небето, какво ще добия? Ще живееш година, две, три, сто, хиляда години, но какво ще добиеш? Не, така не се разсъждава. Сега ще ви дам един прост пример. Турям в един чувал пет, десет, сто, хиляда, милион, сто милиона килограма жито. Какво ще придобие този чувал като издържа това жито? Нищо няма да придобие. Обаче, като имаш една идея, трябва да разбереш какво отношение има тази идея към самия тебе. Ако една идея няма никакво отношение към тебе и не може да ти създаде никаква радост, тази идея не трябва да съществува. Казвате: Трябва да вярваме в Бога. Право е, че трябва да вярваме в Бога, но ние трябва да вярваме в Бога, за да имаме живот. Това е резултатът. Следователно, първият резултат от вярата ни в Бога е животът, който имаме. Обаче, животът, който сега имате, се дължи на вярата на вашата майка и на вашия баща. Вие още нямате...... на вашия живот. Майка ви и баща ви са вярвали в Бога и ви родиха. Те ви кредитираха. Майка ви и баща ви, които вярваха в Бога, образуваха една система и ви родиха на повърхността на тази система, на която и вие днес живеете. И след всичко това вие питате какъв е смисълът на живота. Вие разрешавате един въпрос, който не се отнася до вас. За да разбереш какъв е смисълът на живота, ти трябва да намериш един като тебе, който ще се върти около Бога и ти ще се въртиш около себе си и така ще разрешите този въпрос. За да разберете смисъла на живота, формата му трябва да бъде вън от вас. Докато е вътре в тебе, ти не можеш да разбереш смисъла на живота. Щом зададеш един философски въпрос, ти се ограничаваш. Какъв е смисълът на живота? Аз не разглеждам този въпрос, защото се ограничавам. За мене този въпрос е безпредметен. – Ти какво търсиш в живота? – Нищо не търся. Живота не търсиш ли? – Никакъв живот не търся. – Ами щастието? – Никакво щастие не търся. – Ами добротата? – Никаква доброта не търся. – Ами Любовта? – Никаква любов не търся. – Че какво търсиш тогава? – Нищо не търся, аз имам всичко. Ако търся всички тези неща, те са значи материални. Според мене Любовта не е нещо като водата, нито нещо като захарта, нито нещо като хляба, да го взема. За мене Любовта не е нещо материално. Любовта е

същината на живота. Тя не е нещо, в което да се вслушвам. Аз не правя думите на Любовта на две. Аз не питам любя или не? Щом се запитам дали любя, всичко с мене е свършено. Някой иска да изпита Любовта. Аз съм правил много опити, но никога до сега не съм правил опит да изпитвам Любовта. Аз съм правил много опити, но никога не ми е влизал този бръмбар в ума да правя опити с Любовта, т. е. да я изпитвам. И вярвам, че никога няма да влезе в ума ми този бръмбар да изпитвам какво нещо е Любовта. Да правя опити с Любовта, това е една съблазън, значи да нямам доверие в Любовта. – Коя е жена ми? – Щом питам коя е жена ми, моята работа е свършена вече. – Ами ти кой си? – Щом питам ти кой си, моята работа е свършена вече. Щом питате кой е Господ, вашата работа е свършена вече. Тези въпроси представят един философски жаргон, една философска неразбория. В този речник в тези понятия няма никакво разрешаване. – Ами аз имам право да питам. – Всички хора, които в живота си са питали по този начин, са умрели до сега. Смъртта е едно неизбежно противоречие.

Сега да не ви навеждам на противоречия. Вие и без това имате много противоречия, поне и аз да не ви навеждам такива. Но казвам: Не се съмнявайте в живота, който имате. Вие търсите това, което никога няма да постигнете. В живота, който имате, вие имате всичко, а при това пак сте нещастни. Сега ще ви дам едно малко обяснение. Когато сте дошли на земята, един мъдрец ви е дал една кибритена клечка и ви е казал: Когато се намерите в най-трудните условия на живота, драснете една клечка кибрит. Обаче вие седите и философствувате: Какво ще ми помогне една клечка кибрит. Ако вие сте изложени на студ на 25–30 градуса под нулата, наистина, тази клечка кибрит нищо не може да ви помогне. Тя не може да стопли стаята ви. Но ако тази кибритена клечка я поставите в съчетание с ред други условия, които съществуват в стаята ви, тя ще стане една динамическа причина, която ще измени условията на вашия живот. Ти имаш една малка идея или едно малко чувство, които са микроскопически, нищо не могат да ви помогнат. Вие не ги поставяте като динамически причини в съчетание с ред други условия на живота ви, вследствие на което се раждат ред противоречия в живота ви. Това е, защото вие търсите щастието отвън. Всеки от вас търси такъв човек, съвършен, с когото да се сдружи и да бъде щастлив. Това е най-голямото разочарование, което хората преживяват. Те мислят, че са намерили или ще намерят такъв човек и остават разочаровани. Те не знаят, че съвършеният човек никога не се

жени. Съвършената мома няма защо да се жени. Кой човек тъгува в света? Бедният търгува, защото той иска да спечели нещо. Богатият няма защо да търгува, той има всичко. Богатият няма нужда от пари. Някоя мома дойде и казва: Аз искам да се оженя за един съвършен момък. Казвам ѝ: Не се лъжи. Този съвършен момък няма да се жени за такава като тебе, да му побелее главата. Дойде един момък, той иска да се ожени за една съвършена мома. Казвам: Не се лъжи, тази съвършена мома никога няма да се ожени за тебе, да ѝ побелее главата. С една съвършена мома можеш само да дружиш, но да се ожениш за нея и да ѝ кажеш, че тя е твоя жена, твоя собственост, това никога няма да бъде.

Сега вие ще навлезете в противоречия, които хората само са си създали. Сега вие казвате, например, че животът, който имате, не е ваш; че длъжността, на която сте поставени, не е ваша; че условията, при които се намирате, не са ваши. Аз не зная колко хора има сега в света, които да са се оженили съзнателно. Хората ги женят, те сами не се женят. Българите казват: Или се млад жени, или се млад калугери. На младини хората сами се женят; на средна възраст други ги женят, а на стари години дяволът ги жени. Това е българска пословица. Какво искат да кажат българите с нея, аз разбирам това, познавам българите, но не искам сега да разправям тази работа. Аз виждам каква е тяхната философия. Когато казват, че на младини човек сам се жени, значи на младини Бог те жени. Щом не изпълняваш Волята Божия, хората те женят. Щом хората не могат да те оженят, дяволът ще те ожени. Щом дяволът те ожени, ти ще умреш – нищо повече. Когато Адам беше в рая, Господ му даде задача да даде имена на всички животни. Животните бяха много, и, макар учен човек, Адам не можа сам да свърши тази работа, затова се обърна към Бога с молба да му даде една другарка, един помощник в работата, който да го стимулира. Адам се видя в невъзможност да се справи с толкова много животни и растения да им даде имена, затова поиска от Бога един секретар, който да му помага. Господ обеща да му даде и му даде Ева. Това учение не е прието от общите вярвания, не е приложено, но аз съм човек извън общите вярвания. Аз съм човек на извънредните вярвания, а не на общите вярвания. Погрешката на Адама седеше в това, че той имаше една........... вследствие на което жена му не си гледаше работата. Ева пък имаше една слабост, каквато имат всички жени, че не се занимаваше със своята работа, не гледаше децата си и къщата си, но се занимаваше с кой какво казал, какво казали тези-онези съседи, а съседите всякога развалят работите. Тя

не се занимаваше с това какво става в рая, но се занимаваше с това, което ставаше извън рая. Един ден тя чула, че имало един велик адепт извън рая, който знаел много неща и те го поканили на гости да им разправи някои неща. Възползуван от това, той предал на Ева първата лекция, която ѝ донесе всичката беля на главата. Заради тази лекция я изпъдиха от рая. – Това са приказки, на които и да вярвате, нищо няма да получите. И да не вярвате, пак нищо няма да получите, но дали вярвате или не, носите последствията и до днес. Дали ще вярвате в едно или в друго, не е важно, но последствия ще има. Има една първична причина, която приписват на Адам и на Ева, задето съгрешили, но аз взимам една философска причина за тяхното съгрешаване. Първата причина за съгрешаванията на Адам и Ева се дължи на това, че те изгубили правата посока на движение около онзи център, около който е трябвало да се движат. Втората погрешка седи в това, че те са изгубили посоката на движението около себе си, около своята ос. Това са погрешките и на съвременните хора. Вследствие на тези две погрешки ние сме образували около себе си един застой. Та сега трябва да се яви такава една сила, която да възстанови това движение около орбитата на нашето слънце и около своята ос. В това седи спасението на света.

Сега аз определям това по следния начин. Казано е: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила“. Този е първият и най-важен закон. Това значи да се движиш около слънцето, както земята се движи около слънцето. Вторият закон: „Да възлюбиш ближния си като себе си“. Това значи да се въртиш около себе си, около своята ос, както земята се върти около своята ос. Това са двата важни закона. Учените казват, че един ден нашата земя щяла да спре своето движение. Тя се опита един ден да се спре в своето движение, но станаха много работи с това. Мойсей казва, че земята била създадена в четвъртия ден. Значи, в четвъртия ден се явило желание в земята да се движи. Земята е повярвала в Бога по-рано отколкото човекът. Защо? Защото човек е бил създаден в шестия ден. Едва тогава се пробудило съзнанието в човека, че той трябва да се движи към един велик център. – Бог и около този център. Това значи, че човек бил създаден в шестия ден. Второто положение е, че той съзнава какво трябва да се движи около себе си, около своята ос. Така той добива и друго едно съзнание. Първо движение на човека е движението около един велик център на живота. Второто движение – е движение около своята ос, около себе си – това е едно относително движение. Като се движи около своята ос, земята

излага всичките си части около слънцето, еднакво да се огряват, еднакво да възприемат слънчевата енергия. Много хора сега не разбират онази дълбока вяра, и мислят, че с техните вярвания ще отидат напред. Те не разбират как да вярват и в какво да вярват. – Една проста вяра нищо не допринася. Има една вяра, която пречупва слънчевите лъчи, тя се явява като мощна сила, която същевременно така огъва човека, че го кара да се движи на всички страни, да се огрева от всички страни от слънцето и по този начин дава възможност на всички живи същества да се развиват. Казвам: Задачата на съвременната наука е да започне да изучава човешкия мозък от всички страни. Той още не е изучен, както трябва. Нещастията в съвременния живот се дължат на факта, че повърхността на нашия мозък не се еднакво огрява. И повърхността на нашето сърце не се еднакво огрева. В това отношение нашият мозък представя слънчева система. Мозъкът представя движение на земята около слънцето, а симпатичната нервна система представя движението на земята около своята ос. Следователно, симпатичната нервна система е заната с храносмилането, както земята около своята ос е заната само със себе си. Всички нещастия на земята сега произтичат от онова неестествено състояние, в което се намират нашата симпатична нервна система и мозъчна система. В това аз не съм намерил до сега нито едно изключение. Всички нещастия, всички болести и недоразумения в света се дължат или на симпатичната нервна система или на мозъчната система. Положението на семейния живот на хората може да се подобри само когато се преустрои положението на нашата симпатична и нервна или мозъчна система. Ако не се подобри огряването на мозъка, ако не стане както трябва, нищо не може да се постигне. Някой се съмнява в Бога и казва: Докажи ми дали съществува Господ или не. Казвам му: Ти ми докажи, че не съществува. Аз имам повече доказателства, че Бог съществува. Този свет, който ни заобикаля, е наполовина доказателство, че има нещо извън нас, което съществува. Този човек ще каже, че това е една случайност. Какво нещо е случайността? Случайността в света е една голяма неразбранщина. Само онези приемат случайностите в живота, които не разбират законите на природата. Само обикновените хора вярват в случайности. Мъдрите, учените хора, не че не вярват в случайности, но те знаят, че случайните работи са условия само за обикновените хора. Обикновеният човек по-добре разбира случая. Те казват: Едно съвпадение е това, така се е случило. – Да, така се е случило, защото по-умни хора са действували да се случи така или иначе. Ти не си

помислил нищо. Един кон може да тича, там дето не е мислил. Но едно умно същество се е качило отгоре му и го е довело тука. Ако питате коня защо е дошъл тука, той ще каже: Не зная, някаква съдба ме е довела на това място. Ако питате онзи, който го е възседнал, той ще ви каже защо е довел коня на това място.

Сега ако и вас ви питам защо сте дошли на земята, няма да знаете какво да кажете. Вие не сте дошли на земята, по своята воля. Помните ли кога дойдохте? Помните ли онзи момент, когато излязохте от небето? Помните ли пристанището, на което сте слезли? Помните ли когато се пробуди вашето съзнание? Вие даже не помните времето от 9 месеца, което сте прекарали в утробата на майка си. Вие не помните своето раждане. Сега аз няма да ви говоря тези неща, защото вие казвате: Този човек засяга малко неморални въпроси. – Когато се проповядва на хората как да уредят материалните си работи, морално ли е? Когато някой иска да изкара един човек от една църква, това морално ли е? Когато се обиждате, това морално ли е? Казвате някому: Ти си голяма будала. – Това не е ли обидно? Казвате: Че човек е създаден от Бога, а при това го наричате будала. Че така вие обиждате Бога. Така не се говори. Ако ние вярваме в идеята, че Господ е създал хората, нямаме право да говорим лоши работи за тех. Пък ако не вярваме, че Годспод ги създал, тогава трябва да държим втория закон.

Сега аз не искам да ви въвеждам в едно ново верую, но искам да ви избавя от едно заблуждение, в което сами доброволно вървите. До тогава, докато ние мислим, че нашият живот е резултат на някаква външна случайност, ние ще бъдем във вечно заблуждение. Например, някой вярва, че ако вземе един лотариен билет, работите му ще се уредят. Това е една случайност, която математически може да се докаже. В Англия има един астролог, който математически доказва нещата. Той е правил ред опити. Какви са неговите методи, сега няма да разправям, но той е демонстрирал много опити пред хората. Когато отиде някой при него, и го пита дали ще спечели от еди-коя си лотария, той му казва: Дай ми номерата на три билета от онези, които в досегашните тегления са спечелили. Като има тия числа на лице, той прави изчисления и доказва кои от останалите билети могат да спечелят. Това е факт. Този човек съществува някъде в Англия и които се интересуват, могат да го намерят и да проверят тия неща лично от него. Значи, и в лотарията, която вие считате случайност, има един закон, който регулира нещата. Наскоро ми разправяха един пример, станал някъде във Варненско. Един бирник, държавен чиновник, като ходил да събира

данъци по селата, имал няколко лотарийни билети, които предложил на някои свои познати. Един от познатите му се съгласил и купил един билет, една половинка. Другият му познат на сила се съгласил да купи другия билет, четвъртинка от целия, от същия номер. Но като си отишъл бирникът, той си казвал: – Този изедник, не стига че и така ни обра, но още и с лотарийни билети иска да печели. Скоро се теглила лотарията и тъкмо тези билети спечелили. Първият си взел сумата от 50 000 лева, която билетът му печелил, но вторият не могъл, защото в яда си скъсал своя билет.

Та когато някой човек в света иска да ви направи едно добро, ние пак се възмущаваме. И когато някой иска да ни обясни една истина, ние пак се възмущаваме. Казвате: Този човек иска да ни вкара в едно ново верую. И аз съм съгласен с вас. Когато някой иска да ни вкара в едно заблуждение, няма защо да вървим подир него, и без това имате заблуждения. Но ако някой иска да ни изкара от нашите стари разбирания и да ни повърне към същността на нещата, защо да не се съгласим? Какво трябва да проповядва? Дойде някой и ви казва да четете свещената книга. Казвате: Какво ще я четем? Тя е писана от много хора. Кому каквото е дошло на ум, е писал. – Ако разсъждавате така, тогава мога да кажа, че и вие сте писали каквото ви е дошло на ума. Тогава как ще разрешим нашия живот? Че и на тебе ти дойде на ума да вземеш един билет, за да спечелиш. Вземаш билета, но не спечелиш. После пак ти дойде на ум, че можеш да спечелиш. Вземеш билет, пак не спечелиш. Питам: Колко пъти трябва да вземете един билет, за да спечелите? Ако аз бих взел един билет, за да спечеля, ето как бих постъпил. Разбира се, че този закон е за мене, не е за вас. Как бихте постъпили вие, аз не зная, това е ваша работа. Аз ще искам от този, който ми продава билета, на мене пръв да продаде, никой да не (е) взел от него билет. После, денят, когато ще взема билета, трябва да е много ясен, да няма нито едно облаче по небето, птичките да пеят, петлите да кукуригат, цветята да цъфтят. Тогава само аз бих се съгласил да взема един билет. Ако тези условия не са спазени, аз не купувам билет. Колкото души са ми продавали билети аз не съм купувал, ако няма това съчетание на условия. Ако тези съчетания съществуват, аз бих се съгласил да платя за билета колкото ми искат, без да правя въпрос за цената. – Ама това е невъзможно. Тогава продайте билетите си на другите хора.

Сега да се върнем към съществения въпрос. Животът, това е един лотариен билет, не го късай. Добър или лош, макар че този билет ти е

даден от бирника, не го късай. Макар че зад този билет седят неприятности, бъди благодарен за този билет, бъди благодарен, че имаш този лотариен билет, понеже той е най-голямото благо, което сега ти е дал Бог. Тъй говорим по човешки. Можете да вярвате или да не вярвате. Но колкото и да е горчив животът, все пак той е едно благо, което ви е дадено от Бога. Ако искате сега, дръжте новото в себе си. Първо не обременявайте мозъка си с непотребни мисли. У вас може да се зароди желание да бъдете голям човек в света. Че вие сте най-голямото същество в света. Колко по-голям сте от малките бръмбарчета. Колко по-голям сте от животните, и от рибите, и от птиците, даже и от най-големите животни, защото вашият ум може да направи всичко. Какъв по-голям човек от този, който сте сега, искате да станете? Или вие искате да станете голям човек, за да заповядвате на хората? Ако искате това, вие ще си строшите главата. Ето, и Бог, Който е толкова велик, и Той даже не си е присвоил правото да управлява хората, света, така както хората днес се управляват. Свободата, която Бог ни е дал, която съвременните философи не виждат, е причина за нашите погрешки и престъпления, но тя показва, че Бог ни е дал тази свобода, за да можем свободно да се развиваме. Вие искате да направите нещо, но щом не е добро, не е във ваша полза. Бог ви казва: Не прави това, нищо няма да научиш от него. Когато искате да изобретите нещо, което да е в полза на вашата държава, да я спасите от другите народи, неприятели ваши, пак ви се обръща внимание, че това няма да ви донесе добро, защото не се минава много време, и същото това изкуство минава в ръцете на вашите неприятели. Ето, всички изобретения на германците, французите и на англичаните минаха и в едната, и в другата страна и противниците се ползуват от тях. Какво придобиха тогава със своите изобретения? – Нищо не придобиха. Сегашното човечество, сегашната култура, сегашният век се отличава с едно нещо: със своята голяма разрушителност. Днешната култура е култура на разрушение. Никога човечеството не е било така разрушително както сега. Нито миналата история, нито предисторическата култура, не помни такова време, когато човек да е дохождал до такова голямо разрушение. Вземете сегашните кораби, какъвто е този на англичаните, който наричат високия, който от нищо не се страхува, а българите го наричат дръндаут – това е нещо грамадно. Ако римляните във времето на тяхната империя биха имали такъв един параход, в един ден само той би помел флотата на целия свет, всичко би разрушил и би изхвърлил навън. Но сега, един от тези големи мощни единици, нищо не

струва. Вий не сте виждали, до каква степен е дошло съвременното разрушение. Не само в това отношение е стигнало разрушението, но и в друго отношение. Никога до сега в света не са се писали такива книги, каквито сега се пишат. Тези книги не са основани на нещо положително. Не е въпрос да се отричат нещата, но ний трябва да поддържаме онова, което е, което съществува в природата, а не онова, което хората са създали. За нас не е важно да възстановим един Бог, който не е съществувал. За нас не е почетно да създадем една своя религия, на която да дадем Божествен характер. За нас е важно да възстановим онова, което е и което носи щастие, защото за нас Бог трябва да бъде един извор. Той трябва да бъде единствен извор, от когото можем да черпим. Един Бог трябва да бъде, от когото можем да научим много работи и с когото можем да живеем. Онези, които са разбирали законите, така е било за тях. Затова Бог е..... За този Бог е казал един от израилските пророци: Ще напиша закона си в сърцата им и ще ме познаят от малко до голямо. И всеки ще разговаря под своята смоковница и няма да има от какво да се страхува.

Питам сега: От какво произтичат нашите страдания. Ние сме един християнски свет, но хората живеят без Бога. Какво ще кажете за онзи богат човек, покрай когото минава един беден и умира от глад? Той го погледне и казва: Нека работи, никой не му е виновен. Мислите ли, че това е вяра? Никаква вяра не е това. С какво могат съвременните хора да се похвалят като образци? Ще кажете, че сте много учени. – Ако е въпрос за наука, не е лошо да има учени. Науката е спасение за хората. Но съвременната наука се използува повече в нейното разрушително влияние. Науката има две страни. Ако тази наука попадне в ръцете на един благороден, възвишен човек, тя е на местото си, тя ще бъде в полза на човечеството, за благото на всички хора. Но ако науката попадне в ръцете на един неразумен човек, ще бъде една разрушителна сила. До какво не са дошли сегашните хора? Сегашните учени са дошли до положението с известни методи да спрат правилното течение на кръвообращението. Те могат да спрат правилното течение на кръвта в капилярните съдове на човека, както е на артериалните съдове и по този начин да увеличават количеството на венозната кръв. Щом се увеличи количеството на венозната кръв в човека, тогава се създават условия за всички болести в него. От какво произтичат болестите в света? Сегашните учени, както и сегашните лекари, много от тях ни най-малко нямат желание да оздравяват техните клиенти или да бъдат здрави. Много от тях казват: Колкото повече

болни, толкова по-добре за нас, ще имаме възможност да печелим повече. Ние имаме деца, имаме жена, трябва да живеем. – Не, така не се мисли.

Та сега и аз като ви проповядвам ще се запитате какви ли са моите намерения. Едно от двете: Или имам намерение да ви замотая, или да ви кажа една истина. Кое е вярно от двете, вие сами ще си кажете. Аз не ви казвам, че трябва да мислите за мене добре. То е ваша работа. Аз държа за себе си един закон: Да бъда всякога изправен към себе си. Да имам правилни отношения спрямо всички хора. Аз зная едно нещо положително: Че по-голяма отрова от лъжата в света няма. Най-страшното нещо, от което всеки човек може да се плаши, това е най-малката лъжа. Никога не се опитвай да лъжеш себе си. Дойдеш ли до лъжата, кажи си – това е лъжа. Според мене честен и благороден човек е онзи, който не допуща лъжата. Той може да прави различни прегрешения – всички могат да му простят. Единственият грях, който природата не прощава, това е лъжата. Първите хора ги изпъдиха от рая, не заради прегрешението им, но заради лъжата. Адам излъга Господа. Той каза: Господи, жената, която ти ми даде, ме накара да съгреша. Това беше първата лъжа в света. Като хванаха Ева, тя каза: Змията ме накара да съгреша. – Това е втората лъжа. От тук казвам: Има два вида лъжи в света: женски и мъжки лъжи. Женските лъжи са лъжи на змиите, а мъжките лъжи са лъжи на жените. Като срещнете един мъж, той ще каже: Остави се, това жената била цяла змия. Следователно, жените са фабрики за женски лъжи, а мъжете са фабрики за мъжки лъжи. Според мене нито женски лъжи трябва (да) употребявате, нито мъжки, нищо повече. Адам трябваше да каже на Господа: Господи, прости ми, че съгреших със своя секретар. Не го турих на работа, но го оставих да се занимава с външни работи. Аз не го доведох пред тебе. – Това беше истината. А той искаше да прави политика, да има добро разположение на своята възлюблена, да не си състави лошо мнение за него. Той имаше слабост към своята възлюблена и тази слабост го заведе в дъното на ада. Той иска да угоди на жена си. Това е първото угаждане. И тя иска да угоди на мъжа си. Не си угаждайте един други. Да угаждаш на човека, това значи да му говориш истината. Нищо повече. Щом ви говоря лъжа, това не е почитание. Когато един човек ми говори лъжи, той не почита нито себе си, нито мене. И ако аз ви говоря лъжи, нито себе си почитам, нито вас почитам. В новата култура човек трябва да говори истината. Който не знае да говори истината, не зная какво друго може да каже. И ако аз не ви говоря истината не зная какво мога да кажа за себе си. Това значи, че аз

нито себе си почитам, нито вас. В новата култура човек трябва да говори само истината. И ако той не може да говори истината, не зная какво друго ще може да направи. Не е въпросът да се спрем да не мислим. Свободно можем да мислим. Не е въпросът само да говоря, да се считам учен човек. Че съм учен човек, това значи няма защо да се препоръчвам пред вас. Ако река да се препоръчвам, какво ще придобия. От моя страна е глупаво да ви се препоръчвам, че съм учен човек – нищо няма да придобия от това. Но и да се препоръчвам, че нищо не зная, това значи да ви_, но да казвам, че съм много учен, и това нищо не допринася. Ако ви кажа, че съм много учен вие ще искате да ви кажа много неща. А пък аз не обичам да казвам много неща. Ако кажа, че нищо не зная, това значи да не ме питате за това, което ви е полезно. И в единия, и в другия случай вие ще изгубите.

Та казвам: На мнозина съм давал съвет как могат да бъдат щастливи хората в света. И на вас ще кажа как можете да бъдете щастливи. Що се отнася до вашето верую, ще го държите, нямам нищо против него. То е един стар метод. Аз съм опитвал този ваш метод, познавам го. Какъв е новият метод? Той не е много..... Христос е казал: „Да любиш врага си“. Казвате: Как е възможно да обичаш един човек, който ти е враг? – Че дяволът ти е най-големият враг, а ти обичаш дявола. Писанието казва: „Противи се на злото“. Че то не е цялата философия. Христос е казал много неща, всичко не е взето. Същевременно Той е казал: „Не противете се на злото!“ Ти можеш да се противиш на злото, но не можеш да се противиш на онзи, когото обичаш. Вижте, можете ли да се противите на онзи, когото обичате? Другото заблуждение, което съществува в света, е, че като казваме да не се противим на злото, това подразбира, че трябва да го обичаме. Това, което човек прави, не го обича. А това, което не прави, него обича. Злото може да се обича, когато не се прави, а доброто може да се обича, когато се прави. Следователно, ако не правиш доброто, ти си лош човек. Ако не правиш злото, ти си добър човек. Така трябва да се разсъждава. Само като правиш доброто, ти го обичаш. И само като не правиш злото, ти го обичаш. По това се познава, че обичате злото – като не го правите. По този начин вие казвате на злото: Ти направи вече злото, няма защо и аз да го правя. Ти уби вече човека, на мене остава аз да го погреба. Ти, който разбираш закона на доброто, ще съживиш човека, няма да казваш на злото, че те съживих. Следователно, този е законът, с който Бог работи. Когато някой убие един човек, остават го после на Бога, той да го съживи. Бог не се възмущава, че еди-кой си убил някого, Той го

съживява, но остава онзи човек да си носи последствията на своето престъпление. Следователно, човек носи своите последствия, за всяко извършено от него престъпление.

Та казвам: Това, върху което трябва да се спрете, сега е следното: обичайте злото, без да го правите. Обичайте доброто, като го правите. Сега не разбирайте криво. Значи, злото можете да го обичате, само като не го правите. А доброто можете да обичате, само като го правите. Следователно, правенето на доброто в света наричам Любов. Отличаването на доброто в света наричам друг вид Любов. Този закон работи в света.

Казвам: Доброто има една положителна, естествена страна, като електричеството, която действува в света. Който не познава тази сила, тя може да го убие. Едното електричество е отрицателна енергия, която дава светлина. Същият закон действува и в другия полюс, в положителния полюс, който дава топлина. Другият полюс връща тази топлинна енергия с цел хората да я използуват. Има една топлина в света, която причинява смърт, но има една топлина, която причинява живот. Тази топлина, която дава живот, произтича от центъра на доброто, а другата топлина, която причинява смърт, произтича от центъра на злото, тя умъртвява хората. Има някои учени хора, които си служат със светлината да умъртвяват.

Сега мнозина страдат, защото възприемат чужди мисли. Някой се е отчаял. Защо се отчайва? Представете си, че една мома се влюби в един момък. Първо тя е щастлива, доволна от него. По едно време момъкът попада под лъчите на злото, и в него настроението по отношение на тази мома се изменя. Той започва да я пренебрегва. Тя възприема неговите мисли и иска да се самоубие. Всека мома или всеки момък, които искат да се самоубият, са попаднали под лъчите на топлината и на светлината, които излизат от центъра на злото. Това показва, че този момък или тази мома не са били един за други. И тогава казвам: В света има два вида момци: едни момци, на които мозъците служат за възприемане на положителните лъчи на светлината, т. е. на доброто и други, на които мозъците служат за възприемане на отрицателните лъчи на светлината, т. е. на злото. Вторите не са виновни за това положение, защото това става несъзнателно у тях. Аз съм слушал много моми, които казват: Не мога повече да обичам този момък. Защо? – Защото е намерила втори момък. Утре ще намери трети, после четвърти и т. н. Това е закон на размножаване. Но това размножаване не води към онова щастие, което всички хора търсят. Сега аз ви говоря за един вътрешен закон, от

неспазването на който, вие се намирате в постоянно противоречие. За тази цел, вие трябва да се научите при най-неблагоприятните условия на живота си да не изгубвате кураж. Ако обичате Бога, вие трябва да си кажете: Всичко, през което минавам, е за добро. Това на никого не можете да кажете, освен вътре в себе си. Не го казвайте на другите, но в себе си го допущайте, че е за добро. Вие можете да търсите какво е писано в свещените книги, какви са опитностите на другите хора, но не разправяйте какво мислите. И при най-лошите условия да сте допуснете, че всичко това е за добро. Щом допуснете това, вие веднага ще бъдете във връзка с първия принцип, във връзка с Божественото. Кажете си: Това, което аз не мога да разреша, Бог ще го разреши. Кажете ли така, ще видите, че най-много след 24 часа ще дойде разрешението на въпроса, защото не сте вие, които разрешавате въпросите в света. Това същество, за което ви говоря и което познавам, не е както обикновените хора, които вие познавате, не е както когато познавате един човек. Това същество, към което всички се стремят, което урежда всичко в живота, към него имат благоволението даже и най-напредналите същества, които имат знание. Всички се стремят към неговото благоволение. Защо? Защото то е един извор, който съдържа необятното знание, необятните блага, необятното щастие в живота. Сега аз не ви говоря за един Господ, в когото само да вярвате. Аз не ви говоря за един Господ, в когото хората едно време са вярвали. Моят Господ, за когото ви говоря днес, казва, че всичко, което искате и очаквате от него, ще го направи. Днес имате облаци в живота си, но ако вярвате в този Господ, по-малко облаци ще имате в живота си, небето ви ще бъде ясно. Няма да има нещо, което да ви препятствува. Не казвам, че всичко ще ви върви по мед и масло, но ви давам десет случая да опитате това, което ви говоря. Като ви дойде едно голямо нещастие, което не можете да решите, кажете си: Чакай да опитам този Господ. Кажете: Нека да видим какво ни говори онзи господин за неговия Господ, да се помолим на неговия Господ, да видим дали ще ни помогне. Повикайте моя Господ. Като не можете да разрешите някакъв въпрос, оставете го на моя Господ, той да го разреши. Ако при тези десет случая, не се сбъдне, както ви казвам, ще ви дам още десет случая, да познаете моя Господ. Ако и тогава не можете да го познаете, ще ви дам още десет случая. И тогава ако не успеете, повикайте мене. На 30-я път аз ще дойда. И като дойда, тогава всичко ще стане. До тогава аз ще ви оставя да сте свободни. Има една положителна наука, която трябва да създаде бъдещата култура, бъдещото възпитание на майките, на

бащите, на братята, на сестрите. Това е новото, което трябва да се съгради. То ще се съгради в лицето на едно общество, в което злото ще се обича без да се прави, и доброто ще се обича, като се прави. Омразата ще се обича, без да я правим. И Любовта ще се обича, като я правим. Единственото мощно нещо в света, това е Любовта, която повдига живота. Вярвайте в Любовта. Любовта, това е Бог, който съизволява към всички, които има отношение и към вашите майки и бащи, към свещеници, към учители, към държавници, към слуги, към говедата, към всичко живо. Обичайте този Господ. Казвате: Ние трябва да бъдем щастливи. В бъдеще, не само хората, но и говедата ни, и кокошките, всички животни трябва да знаят, че ние обичаме Бога. Да почувствуват нашето щастие, да разберат, че у нас е станало едно вътрешно социално съществено преобразование. Всички трябва да знаят това.

„Бъдете като децата!“ Вярвайте във вашия баща и не му приписвайте вашите слабости. Не казвайте, този Господ с мене ли ще се занимава? Величието на този Господ, за Когото ви говоря, се познава по това, че Той се занимава с най-малките работи, с които никой друг в света не се занимава. Господ не се занимава с големите работи. Той остава големите работи на другите същества, а като дойде до малките работи, с които никой не може да се занимава, Той ги поема и ги урежда. Затова и в Писанието е казано, че Бог живее в сърцата на смирените, на малките. Когато някой каже, че всичко с него е свършено, тогава Господ му проговаря: До сега те ръководиха другите хора, сега аз ще те ръководя, ще имаш моето разположение. Вие ще започнете да се разправяте: Господи, аз съм голям грешник. Веднъж да духне Господ, всичките ви грехове ще се разпръснат. Ние искаме да продадем греховете си на Господа. Той не ги купува за себе си, но ако ги купи, ще ни накара само да ги занесем до неговите хамбари. Той има специални места за складиране на стари чешити. Той складира нашите грехове в специални складове, хамбари и като ги събере всички, един ден, казва се в Писанието, че Господ ще запали земята, за да изгорят всички грехове на хората. Като запали тия наши грехове, тия стари чешити, събрани от памти века, те ще изгорят, и ние ще се освободим от нашите стари грехове. Така ще бъдем свободни. Тогава ние ще останем само с онова, което Бог е създал от вековете още. Тогава ние ще мислим като Бога.

И тогава казваме: Добър син е онзи, който е наследил чертите на баща си. Добра дъщеря е онази, която е наследила чертите на майка си. Такъв е

законът. Онзи син, който не носи чертите на баща си и онази дъщеря, която не носи чертите на майка си, не са добри син и дъщеря. Те не са техни синове и дъщери. И ако ние не носим чертите на Бога, ние не сме Негови. И ако ние не носим чертите на Божия Дух, ние не сме Негови. Какво друго можем да кажем? Какво друго можем да кажем за Бога? Чертите на Бога трябва да нося нищо повече. Аз трябва да постъпвам като Бога, а не като хората. И тогава ще бъде добре и за мене, и за вас.

„Бъдете като децата“. Има един център, около който трябва да се движите. Движете (се) около великия център на живота. Движете се около себе си и обичайте злото без да го правите. Обичайте доброто, като го правите. В това седи вашето щастие в бъдеще и сега.

„Благословен Господ Бог наш“.

Добрата молитва.

34. неделна беседа от Учителя, държана на 30 юни 1935 г.

София, Изгрев

НА УТРЕШНИЯ ДЕН

Отче наш. „Напред да ходим смело“.

Ще прочета само няколко стиха от 12 глава от Евангелието на Иоана, от 12 стих нататък: „На утрешния ден“ /12 стих/.

„Ще се развеселя“.

Ще взема само едно изречение от 12 стих, което изисква едно малко обяснение: „На утрешния ден“. В обикновения език утрешният ден е неизвестно. Днешният ден е известното, а утрешният ден е неизвестното, това са възможности за бъдещето. Евангелистът разправя за утрешния ден, за едно събитие, което е минало. Той разправя какво се е случило (на) утрешния ден. Този ден, който не е бил, може да се изрази чрез друго едно станало събитие. Тъй щото има известни неща, които са станали, и ние можем да ги знаем. Има неща, които не са станали, и ние не можем да ги знаем. Значи, според мене има две неща, две положения. Същото е и според учените хора. Аз наричам учени хора тия, които разбират законите на живота, законите на природата. Животът не седи в многото, което ние желаем. Животът е в малкото, в микроскопическото. Може да си богат човек и да не можеш да използуваш богатството си. Ти можеш да имаш цел хамбар с жито и пак да умреш гладен. А можеш да имаш само един хляб в торбата си, и пак да живееш. От човека зависи може ли да обработва малкото. Малкото, но обработено струва повече, отколкото голямото, което никога не е обработено. От памти века досега, почти всички хора имат един стремеж. Всички се стремят към великото в света и пренебрегват малкото. Ние можем да кажем, че всички страдания и нещастия в света произтичат от онзи ламтеж за великото, за незнайното, изобщо за такива неща, които и след като ги имаме, пак не можем да ги задържим. Ти можеш да станеш цар, да завладееш цялата земя, но утре остаряваш, дойдат други, детронират те, заместват те и ти най-после умираш. Ти може да си учен човек, да си написал 50 тома учени работи, но дойде друг, засенчва те и те замества. Ти може да си пръв певец в света, но утре дойде друг някой, по-добър певец от тебе и те засенчва. Ти казваш, че животът е лъжлив, че светът е лъжлив. – Не, нито светът е лъжлив, нито животът е лъжлив,

лъжливи са твоите разбирания за живота. Ние мислим, че щастието на целия свет зависи от нашето щастие. И право е казал Настрадин Ходжа. Той е казал: Когато жена ми умре, половината свет умира. Когато аз умра, целият свет умира. Според него, жена му е половината свет, а той представя целия свет. Ние мислим, че щом сме щастливи, и целият свет ще бъде щастлив. Когато ние сме нещастни, целият свет е нещастен. Често аз се учудвам на хората. Дойде някой и казва: Мене никой не ме обича. Какво разбира този човек под думата, че не го обичат? Друг пък казва: Ти ме обичаш. Нито единият знае какво означава, че не го обичат, нито другият знае какво означават думите, че го обичат. Под думата обич, аз разбирам, нещо понятно, което и децата разбират. Който ме обича, той е готов заради мене да направи всичко, каквото аз обичам. Това значи обич. Който не ме обича, той не е готов да направи нищо от това, което аз искам. Това е в най-прост смисъл обяснение на думата обич. Някой път ние даваме философски смисъл на това понятие и казваме: Субективен, обективен, абстрактен и т. н. Дойде някой при вас и ви пита: Ти разбираш ли какво нещо е квадратен корен? Много добре разбирам какво нещо са квадратните корени. Корените изобщо се развиват в много гъста среда. Там, дето материята е много рядка, никакви корени не могат да се развиват. Изобщо, корените се развиват винаги в много гъста среда. Какво ще кажете от двете философски гледища. От гледищата на онези, които вярват в реалността на света и от гледището на онези, които казват, че светът е една фикция. Значи, от гледището на онези, които вярват, че животът е непрекъснат, и от гледището на ония, които вярват, че животът е прекъснат. Двете вярвания имат еднакво значение. И онези, които казват, че животът е непрекъснат, нищо не разбират. И онези, които казват, че животът е прекъснат, нищо не разбират. И едните, и другите минават за учени хора, но са много обикновени хора. Те лесно разрешават въпроса, като казват, че животът е непрекъснат, но какво нещо е непрекъснатият живот, те нищо не.........., нямат никаква опитност. Казва някой: Утре ще умреш. – Ти умирал ли си да знаеш какво нещо е смъртта? Лесно е да се каже, като умра, но когато наистина умра, само тогава може да се говори има ли смърт или няма. Сега още не можете да говорите за смъртта. Да се говори за смъртта без да си умрял, това само е едно предположение. – Ама еди-кой си човек умрял. Отде знаеш, че е умрял. Той може да се е престорил на умрял.

Ще приведа един пример за един богат човек, който се е престорил на умрял. При този богат човек живеел един млад, с идеята да се подобри

животът му, да се задоми. Богатият бил много сприхав, много скържав, той искал още повече да забогатее. Бедният момък му работил, но богатият нищо не плащал. Цели 15 години той работил на богаташа, докато последният един ден го изпъдил от дома си. Богатият казал на бедния: Няма какво да се оплакваш. Благодари поне, че толкова години те храних, не те оставих да умреш гладен. – Добре, аз ще ти дам да разбереш, казал сиромахът. Аз ще ти отмъстя един ден, че ще помниш. Бедният чул един ден, че богатият умрял. Тогава той си казал: Чакай, аз ще (ти) дам сега да разбереш с кого си имал работа. Според тогавашните обичаи, умрелите ги носили на гробищата и на другия ден ги заравяли. Тогава сиромахът си казал: Сега както няма никой на гробищата, аз ще отида и ще отмъстя на този мой господар, да ме помни и на онзи свет. Той взел едно голямо дърво и започнал да налага умрелия. Бил го, бил го и видел по едно време, че умрелият се съживил. Като оживял, богатият благодарил на своя слуга, като му казал: Много ти благодаря, че от твоя бой оживях. Ако бях ти изплатил каквото ти се падаше, ти нямаше да ме биеш и щяха да ме заровят. Сега, ела с мене у дома. Завежда го у дома си и му плаща двойно и тройно от това, което му дължал. Та сега и вие, ако имате да биете някого, чакайте го да умре, и тогава го бийте, да го съживите и да ви се отплати двойно и тройно.

Сега, дали тези работи са станали или не, това не се знае. Това са само дадени примери. Казват се някога неща, които са близо до ума, логически изводи са, възможни неща са те. Обаче има неща, които не са възможни за дадени случаи. Например невъзможно е сега да отидеш с тялото си на слънцето. Защо? Защото според изчисленията на последните учени, на слънцето има повече от сто милиона топлина, сто милиона градуси. Как може човек да отиде на слънцето при сто милиона градуса топлина? Казвате: Как може да се измери тази топлина? Тя не може да се измери с тези уреди, с които съвременната наука разполага. Тази топлина е от съвсем друго естество. Тази топлина не е страшна преди всичко. Тази топлина става страшна и опасна само тогава, когато ѝ се постави някаква реакция, някакво препятствие. Един извор е опасен само тогава, когато му се постави един бент, с който да се спре неговото течение. Ако не поставите на извора никакво препятствие, никакъв бент, никаква опасност няма да има. Вземете за пример един прост кръг. В този кръг електричеството може да се движи без никаква опасност, но достатъчно е само на едно място да се пречупи този кръг, за да се постави там един бент

и това място да стане вече опасно. И който влезе в това място, той може да плати с живота си. Като не разбирате живота, вий го взимате като един кръг, като един венец, даден ви от Бога. Един ден искате да видите какъв е този кръг и го разчупвате, но като го разчупите с това си създавате всичко нещастие. Вие искате да знаете защо Господ ви е създал. Не питайте нищо по този въпрос. Всички бутате по този въпрос. Не го бутайте. Защо баща ви е създал, не питайте. Защо ви обича и по този въпрос не питайте. Какво разбирате от това, че ви обича баща ви? Някой може да ви обича по единствената причина, че може да вземе нещо от тебе. Ти обичаш някого. Защо го обичаш? По две причини може да обичаш човека: или защото искаш да вземеш нещо от него, или защото искаш да му дадеш нещо. Понякога аз считам Любовта като един голям товар, който човек носи. Та често този товар му е много тежък, и не може да го носи. Затова той търси случай да се разтовари. Като намери някой, той го обиква, разтоваря се и му дава половината товар. Тогава той казва: Слава Богу, че намерих един човек да се разтоваря. Така той благодари, че залюбил някого. Така гледам аз на въпроса от чисто детинско гледище. Щом ме залюби някой, казва(м): Да, този човек иска да ми тури половината си товар на гърба ми, но ще види дали мога да го нося. Ако мога да го нося, той ще се разтовари. Ако не мога да го нося, по-добре да не се разтоварва, защото ще го оставя с половината му товар на сред пътя. И често слушам някой да казва за някого: Не му искам Любовта. – Да, той не му иска Любовта, защото е тежка, не може да я носи. Такава Любов е тежка.

Сега аз искам да четете между редовете. Това, което сега го казвам, още не е същественото. Вие хората често се помирявате. Не се лъжете в яденето. Дадат ви едно ядене и вие казвате, че е хубаво. Вие мислите, че яденето е хубаво. Не, докато не го изядете и докато не мине известно време след изяждането, не се лъжете. Вие казвате често, че сте разбрали нещата. Аз пък се пазя да кажа, че съм разбрал нещата. Когато ме питат дали съм разбрал нещата, аз казвам, че не съм ги разбрал. Защо? Защото тия неща не искам да ги разбера. Минава един човек, а ти искаш да знаеш колко е богат. Този човек ще се уплаши. Защо? Защото той минава за беден, не иска да знае колко (пари) има вложени в банката. Този човек ще плати с живота си. Той трябва да те излъже, затова не го излагай, не искай да знаеш колко е неговото богатство. Представете си, че този човек има сто милиона лева. Защо трябва да се интересувате. Или защо най-после трябва да се интересувате да знаете дали някой човек ви обича? Това е практическата

страна на въпроса.

Сега аз говоря за въпроси, които не са толкова съществени. Има една Любов, непрекъсната. Тя си върви в живота. Ние за нея не питаме. Щом някой те обича, не питай дали те обича. И щом обичаш някого, не му казвай защо го обичаш. Ако се опиташ да обясняваш Любовта, ти ще направиш един процеп, ще разкъсаш тази верига, в която Любовта се движи. От създаването на света до сега аз съм разглеждал този въпрос. Всеки, който се е опитвал да знае кой как го обича, той всякога е изгубвал Любовта. На този човек Любовта му е излизала солена. Ще ви приведа тогава пример за онзи богат американец, който имал много красива жена. И двамата се обичали и си живели добре. По едно време жената се разболяла сериозно и лекарите се произнесли, че не може да се излекува. Тогава мъжът, със сълзи на очи, отишъл при жена си и казал: Слушай, миличка, няма защо да крия. Лекарите се произнесоха, че болестта ти е много сериозна и не може да се лекува. Те казаха, че след 12 часа ще заминеш за онзи свет. Затова, ако искаш, приготви се за заминаване. И продължавал той да рони сълзи. Тя се натъжила много, въздъхнала, но казала: И така умирам, аз ще те моля само за едно нещо. Но искам да ми обещаеш, че ще го изпълниш. – По-напред ми кажи какво искаш, тогава ще видя мога ли да го изпълня. Иначе, ако не мога да го изпълня, ще мина за нечестен пред тебе, а аз не искам да постъпя нечестно. – Слушай тогава, искам да не се жениш за друга след моята смърт. – Виж, в това няма да издържа, не мога да ти обещая, че няма да се оженя. Може да срещна някоя красива жена и да се влюбя в нея. – Щом е така и аз тогава няма да умра. Наистина, щом умираш, това показва, че ти не обичаш този човек, на когото казваш, че го обичаш. Който обича, той никога не умира. И когото обичат, пак не умира. Защо умре Христос? Защото хората не Го обичаха. Ако хората обичаха Христа, той и до сега щеше да бъде на земята между тях. Обича ли те някой, ще живееш. Не те ли обича, няма да живееш. Сега на какво отдават учените дългия живот? – На някакво присаждане с никаква особена жлеза. Според мене, има живи жлези, които могат да продължат живота на хората. Всеки човек, от своя страна е жива жлеза. Щом те обичат, ще живееш; щом не те обичат, няма да живееш. Когато се казва в Писанието, да възлюбиш ближния си, това е един закон за продължаване на живота. И когато те любят и като любиш, животът ти ще се продължи. Защо трябва да обичате? – За да бъде животът непрекъснат. Защо трябва да обичаме Бога? – За да бъде животът ни непрекъснат. Защо

трябва да обичаме ближния си? – За да бъде животът ни непрекъснат. Това са двата важни закона в света. Това е философия, която има смисъл. Казва някой: Не може ли без Любов? – Може и без Любов, но това е в ограничената любов. Ако искаш да имаш идеята да обичаш Бога и да обичаш ближния си, това е вече друг въпрос. Работата седи в това, че ние трябва да бъдем готови да обичаме. Като ви говоря по този начин, аз искам да ме разберете добре.

Един турчин отишъл на гости в дома на един български чорбаджия и казал на всички около себе си, че разбирал добре български. Те се изпоплашили. С това той искал да ги застави от страх да не говорят нещо по негов адрес, защото ще ги разбере. По едно време, както си пушел с лулата, чалмата му се запалила. Един от българите му казал: Ефенди, чалмата ти гори. – Възможно е – и продължил спокойно да пуши. Пак му казали: Ефенди, чалмата ти гори. – Възможно е, но не (се) стреснал. Тогава те разбрали, че той не разбира български език и му казали на турски, че чалмата му гори. Тогава той се стреснал и казал: Така ми кажете, да ви разбера. Често и нашите чалми се запалват от някъде, но колкото и да ни говорят, че чалмата ни се запалила, ние не разбираме. Като ни се каже на наш език, тогава разбираме какво искат да ни кажат.

Днес всички се запитват на какво се дължат страданията в света. Страданията имат два произхода: или от чрезмерна Любов, или от безлюбие. Човек може да страда по единствената причина, че не го обичат, може да страда и от това, че много го обичат. Майката толкова обича детето си, че не го пуща никъде. Дето мръдне, тя все го следи. А някога никой не те обича, никой не се грижи за тебе – тогава пак страдаш. Така седи въпросът за страданията в моя ум. Две причини има за страданията: или че много те обичат, или никак не те обичат. Следователно, има две положения в света, от които трябва да изхождаме. Във всеки даден случай аз мога да обичам, а мога и да възприемам Любовта. В това отношение на първия закон, по отношение на Божествения закон, първо аз мога да възприемам Божията Любов. И след като съм приел тази Любов, аз мога да бъда проводник на тази Любов, да я предавам на другите. Следователно, и в двата случая, като възприемам и като предавам, аз участвувам в онзи живот, който е в Бога. По-нататък не се интересувам дали хората ме обичат или не. Когато се намирате в трудно положение, вие можете да регулирате вашето състояние с помощта на първия закон. За всеки даден случай всеки човек е една форма за вас. Срещате един човек, когото обичате. Той за вас

е един малък проблясък от Божията Любов. Той не представя всичката Любов на Бога, но една малка част от нея. За нас е непонятно как грешните хора могат да бъдат обичани от Бога. От човешкото разбиране на живота Бог не би трябвало да обича грешниците, а именно той се грижи за тях и ги обича. Той иска да ги обърне към себе си. Коя е причината за това? – Този въпрос е ясен, няма какво да се спирам върху него. Има неща, които могат да се опишат, но няма да ви ползуват. И този въпрос може да се опише, но какво ще ви ползува? Да ви описвам една бременна жена как ражда, това е възможно, но това описание няма да ви ползува. В това няма никаква философия. Има неща, които, като се описват, губят значението си. Ожени се и жена ти като ражда, ще видиш какво нещо е раждането. Можете да вземете един научен трактат по въпроса, но това е субективно описание. Ако искаш да знаеш какво нещо е раждането, стани жена, ожени се и като заченеш и родиш, ще разбереш какво е раждането. В един от своите разкази Толстой описва как родил на сън. Той сънувал, че е бременен и ще ражда. Толкова се измъчил, че цел се изпотил. Като се стреснал, тогава разбрал, че това е сън. Като се събудил, той си казал: Ако наистина раждането е толкова страшно, тогава страшно нещо е да бъде човек жена и да ражда. Защо сънувал това нещо? Защото сам Толстой бил бременен със своето учение, със своята идея, и видел, че не може да го издържи както трябва. Той носил в себе си едно учение, което трябвало да се роди. Само след като се роди, то представяло един завършен процес. Ако дадена идея не се роди, тя ще създаде едно противоречие в утробата на майката, вследствие на което тази идея може да се пометне или да умре.

„На утрешния ден“. Това е новото, това е неразбраното, от което ние се интересуваме. Всички се интересуват дали ще обичат или ще ги обичат. Единственото важно нещо, което от сутрин до вечер ви интересува, е това дали ще обичате или ще ви обичат; дали ще намерите някого, който ще ви обича, или вие ще обичате някого. Красотата на живота седи в това, вие да обичате. Когато намерите някой, който ви обича, умът ви започва да работи. Когато и вие обичате някого, умът ви пак работи, но има разлика в тези два случая. Всички учени хора, които изучават науката, всички религиозни хора, които се занимават с религията, и всички политици, които се занимават с политиката, в основата на всичко това седят две положения: човек работи, за да го обичат – едното положение; човек работи, за да обича – другото положение. Първият закон е източник на живота. Там е силата на човека. Ако човек изхожда от това положение, той

ще има една положителна наука. Когато видя някой нервен човек или човек с някакви припадъци, или с някаква мъчнотия, казвам му, че той трябва да има в себе си някаква наука, с която да може да смени това нервно състояние. Това нервно състояние се дължи на събрала се в излишък някъде в мозъка енергия, която трябва да се смени по някакъв начин, да се впрегне на работа. Ако не знаеш как да я смениш, може да станат известни избухвания в тебе – много нежелателни работи могат да се случат. Трябва да се спрете върху научната страна на тия ваши състояния.

Казвам: Съвременните хора са слезли в един път на лесно постижимите неща. Лесно нещо е човек да бъде щастлив. Но как? Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако не те обичат. Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако не обичаш. Може да кажете, че не искате да знаете за хората. И това е вярно, но все-таки трябва да имате поне един, когото обичате, Едного непременно трябва да обичате. Ако не обичате нито Бога, нито ближния си, кого ще обичате тогава? Какъв смисъл ще има тогава твоят живот? Тук се изнася една тънка психология, върху която съвременните хора не се спират. Ние се спираме най-първо, когато идеализираме нещата, да станем, например богати, но като не постигнем това, разочароваме се. Някой иска да стане богат и мисли, че като стане богат, ще стане щастлив. Така е, но само за разумния. Ако е умен, човек може да стане щастлив, но ако не е умен, той не може да стане щастлив. – Да съм силен. – Така е, но за да си силен, ти първо трябва да бъдеш умен. Ако си умен и силен, ще знаеш как да използуваш силата си. – Да съм учен. – Да си учен, но да си разумен, защото ще знаеш как да използуваш своята ученост. Ако не си умен, с тази ученост ти ще си създадеш най-големите нещастия. Днес в София ще излязат два пехливана да мерят силите си. Кой от тях ще бъде щастлив, не се знае. Кой от двамата ще победи, не се знае, но и двамата ще премерят силите си /Дан Колов и един негър/. Питам: Кое е подбудило тия двама души, особено единия, дошъл чак от Америка, да се бият? Искат да премерят силите си. Цяла София сега се интересува кой от двамата ще победи. Някои религиозни ще кажат, че не е добро да се показва този пехливанджилък, че е грубо развлечение тази борба и т. н. – Така е, но понякога хората се нуждаят от груби забавления. Сега нас ни интересува примера. И в двамата има една любов. Българинът Дан Колов иска да повдигне България пред външния свет, да покаже на другите държави какъв е българинът. Хубаво е, но ако победи, както и да е, аз похвалявам тия хора, че не ги е срам да се бият. Ще се търкалят по земята, ще скачат, ще се хвърлят един върху друг, докато

единият от тях победи. Вие наричате това нещо диващина, но тия хора не се срамуват да се проявят в силите си. Тези хора ще излязат пред публиката, ще се намажат с масло, ще се бият, не ги е срам. А вие, както и други хора, които имат убеждения, срамуват се пред хората да изкажат своите убеждения. Често срещам идейни хора, които се срамуват за своите идеи, не смеят да се изявят пред хората. Казвам на тия хора: Вас не ви бива за пехливанджилък. На страхливите казвам да отидат при Дан Колов да вземат от него уроци по смелост и безстрашие.

„На утрешния ден". В света съществува една реалност, с която ние, живите хора, трябва да се свържем. Тази връзка трябва постоянно да я възстановяваме. Животът на земята не е нищо друго, освен едно вечно възобновяване, вечна обнова. Момент след момент трябва възобновяване на тази връзка. Ако не я възобновявате, вие ще пострадате. Вие мислите, че като я възобновите един път, въпросът вече е свършен. Не е така. С живата природа всеки ден ще се свързвате. Като се свързвате с нея, вие ще се възобновявате. И това трябва да става постоянно. В природата няма застой. Тя всеки ден обновява нещата и всеки ден внася нещо ново, нещо живо. Тя никога не остава човека със старото. Тя през целия ден все внася нещо ново в човека. Който разбира това и може да го използува, добре; който не може да я разбере и не го използува, пак добре. В това именно седи красотата на живота – в това вътрешно разбиране. Ако ти търсиш едно общество, което да те разбира, Бог ще те постави в такова общество. Ти искаш да намериш човек, който да те обича. Това е естествено, защото този, който те обича, продължава живота ти със своята Любов. Изобщо, Любовта продължава живота. Христос казва: „Аз дойдох да дам живот на хората и то преизобилно". Защото Христос обича хората, затова им даде живот. Той казва: „Крадецът не иде, освен да открадне, да погуби и да заколи. Аз дойдох да им дам живот и то преизобилно". Сега ще приложите този закон в своя психически закон, да знаете кое е възможно. Всека мисъл, която внася живота, е Христовият принцип – дойдох да им дам живот. Всека мисъл, която отнема живота от вас, тя не е Божествена, тя е второто положение, тя е крадецът, който иде да открадне и да погуби. Всяко желание, което внася живот, това е първият принцип. Всяко желание, което отнима живота, е вторият принцип. Когато някой не ви обича, не питайте защо не ви обича. Въпросът е разрешен. Нямате нужда този човек да ви обича. Каква нужда имате дяволът да ви обича? Каква нужда има овцата от вашата обич? Ако я обичате, вие ще я изядете. Има

хора, от любовта на които ние не трябва да се нуждаем. Когато някой от тия хора не ви обича, това е по-голямо щастие за вас, отколкото ако ви обича. Така трябва да мислите. Някой път се разочаровате в себе си, че не сте постигнали това, което сте мислили. Вие сами се заблуждавате. Благодарете, че не сте постигнали това, което сте желали. Вие не сте първият фактор в света. Първият фактор в света е Бог, Който е създал всичко и е начертал плана. Той е начертал известен план, който постепенно се реализира. На второ место, като втори фактор в живота, е твоята душа. Ако работиш според закона на Бога, ти ще бъдеш щастлив. Ти можеш да бъдеш щастлив още днес, а можеш да бъдеш щастлив след година или след десет години, или след сто години, след хиляда, след 10 000 години и т.н. Има неща, които още днес могат да се постигнат. Например, ти още днес можеш да се научиш да пееш. Аз определям срок от десет години за един лекар, т. е. за онзи, който иска да стане лекар. За един художник също определям десет години, за един музикант също десет години. Повече от десет години не са потребни. От една до десет години работа е достатъчно за постигане на нещо. Десет години работа са достатъчни за успеха на човешкия живот. Който не разбира числата от едно до десет, той няма да има успех. Щом хванеш едно от тия числа, например, ако хванеш единицата, т. е. ако срещнеш първия човек и го обикнеш, той ще внесе в тебе сила и знание. Вторият човек ще внесе в тебе мекота и пластичност. Много неща има още. Но важното е, че първата Любов е една, втората е друга. Хората казват, че втората Любов не струвала. Те имат грешка. Първата Любов ще внесе нещо ново и хубаво. Втората Любов пак ще внесе нещо ново и хубаво, но съвсем различно от това, което първата ще внесе. Третата Любов ще внесе в човека мъдрост, да стане мъдрец, да не се смущава от нещата. Тройката е крайният предел. Аз ви разкривам нещата от едно до три. От четири на горе вие сами ще си разгадаете. Питагор, който беше най-ученият грък, който живя 20 години в Египет, за да научи тайните на окултните науки, и десет години в Палестина, едва дойде до числото четири. Цялата му философска система се основава върху числото четири. Като съберем едното, двете, трите и четирите, получаваме един сбор, равен на десет. Но Питагор не знаеше смисъла на числата 5, 6 и т. н. Той разбираше смисъла на числата само до четирите. Като не разбираше смисъла на останалите числа, той се оплете в една своя ученичка. След това учениците му се разпръснаха. Една от неговите ученички, които той учеше да проповядват, го оплете. Тя му стана учителка. В кое число влиза

жената? Знаете ли това? Казано е, че в шестия ден Бог направи човека. В кой ден тогава направи жената? Кажете ми в кой ден Бог направи жената? При това, преди обед ли я направи или след обед? Адам беше последното творение на Господа, но после извади ребро от него и направи жената. Значи, мъжът остана като предпоследно творение на Господа, а жената последно. Затова и до днес жената разрешава всичко. Другояче казано, чувствата са последно нещо, което ний можем да опитаме. Ако ти мислиш, че зад Любовта можеш да намериш друго нещо, ти нищо не разбираш. Любовта е последната граница. Какво има зад Любовта? Има нещо страшно. Който е пипнал оттатък Любовта, косата му е побелела. Той се разкае и се връща назад.

„На утрешния ден“. В утрешния ден се крият всички възможности. Както ви виждам, всички вие искате да бъдете щастливи. Някои от вас искате да бъдете музиканти, художници, богати търговци, други искате да бъдете красиви – какви ли не искате да бъдете. Затова всички се молите на Господа да постигнете тия свои желания. Молите се, но най-после нищо не постигате. С това аз не искам да ви осъждам. Много право постъпвате, но не сте умни. Ще ви кажа какво разбирам под думите, че не сте умни. Представете си, че имате един добър професор по музика и всеки ден ходите да му се молите да ви научи да свирите, а нищо не учите. Само му се молите да ви научи да свирите, а нищо не учите. Щом ви предаде един урок, вие трябва да свирите, да се упражнявате. Казвам: Аз съм се молил цели 20 години на Господа, но нищо не съм получил. Защо? – Молил си се, а не си работил нищо. Ти само ядеш и пиеш, не работиш, а после се молиш. Не, работа се изисква в света. Най-първо вие имате едно чувство на неразположение. Какво е вашето неразположение? Какво представя вашето неразположение? То представя една корда разгласена. Вие се карате целия ден. Защо? Защото кордата ви е малко спаднала от времето. Ще я вземете, ще я опнете малко, ще я нагласите и ще почнете да свирите. Казвате: Аз съм неразположен, не мога да работя. – Именно, когато човек е неразположен, той трябва най-много да работи. Разправят за германския император, че в продължение на 5 години е нарязал три хиляди дървета с бичкията си. Ако той беше нарязал дървата преди войната, чудо щеше да бъде. Такъв пример имаме и за Гладстона. Разправят за него, че когато е трябвало да се реши някакъв труден въпрос в парламента, той предварително отивал да нареже няколко дървета и след (това) отивал в парламента с решен въпрос. Та на всички вас ви трябва бичкия. Вас ви е

страх да режете. Ще режете, нищо повече. Като дойдат мъчнотиите, няма какво да правите, освен ще се върнете дома си и ще режете. Защото, ако вие не режете, вас ще режат. Ако едно лошо желание, което се е вмъкнало в тебе, ти го жалиш и не го туриш на мястото му, то ще те победи. Желанието нека странствува, ти трябва да се освободиш от него, а ти го жалиш, гледаш го като писано яйце. Ти мислиш да не му създадеш някаква неприятност. Ако го жалиш, то ще ти създаде цяло нещастие.

Сега ще ви преведа един пример, с който ще направя мисълта си по-ясна. Колкото и да я направя ясна, тя пак няма да се разбере, но поне ще събуди други мисли, с които ще работя. В древността още един светия се уединил в пустинята да работи върху себе си за своето усъвършенствуване. Там прекарал цели 20 години, като се пазил от изкушенията на дявола. Имал си една стомна, от която често пиел вода. Дяволът мислил дълго време как да намери начин да го изкуси. Най-после решил да влезе в стомната му и като пие вода, да влезе в него и там вътре да научи тайните на този светия. Като взел стомната да пие, светията разбрал, че там се скрил дяволът, затова я прекръстил и добре запушил. Така седяла стомната цели 10 години без да я отваря. Един ден светията си казал: Чакай да отворя тази стомна и да я измия. Като отворил стомната, колкото вода имало вътре, той я излял. На дъното в коритото на чешмата видел едно малко детенце, красиво като ангелче. Светията си казал: Чакай да взема това дете и да го отгледам. Отгледал го, то пораснало, станало много умно. Като се разговаряли един ден, това ангелче казало на светията: Ти ще станеш виден човек, ще можеш да оправиш света. Аз ще те направя цар. С тези думи умът на светията се забъркал. По същия начин и вие имате в себе си едно дяволче дете, което отглеждате. Дяволско дете аз наричам това, което е родено от духа – дяволито дете. Под дявол аз разбирам дух. Всяко желание, което не може да ти допринесе нещо добро, то не е за тебе. Много желания има, които не са за тебе. От тук аз вадя следния закон: Всякога, когато две добродетели следват една подир друга, те произвеждат едно нещастие. Никога не допущай две добродетели да следват в тебе една подир друга. Това ви се вижда малко противоречиво, но аз обяснявам закона по следния начин. Угостил те е един твой приятел с много хубаво ядене. Тъкмо си се нахранил, дохожда друг твой приятел и те кани на втори, също така хубав обед. В този случай, откажи се от втория обед, отложи го за друг ден. Не се пресищай с ненужни желания. Като наблюдавам децата и в тях виждам много желания, има и в тях нещо

преситено. В такива хора се е вкоренила мисълта, че не са получили това, което са искали. Та те още не са дошли до крайните предели на живота. Ако един кон иска да има по-голяма сила, да може повече да рита, да бяга по-силно, да бъде по-културен, това негово желание щеше да му причини по-големи нещастия. Ако един вол иска да има големи рога, да може повече да боде, да бъде по-културен, това негово желание щеше да му причини по-големи нещастия. Ако един вол иска да има големи рога, да може повече да боде, да бъде по-културен, това негово желание щеше да му причини по-големи нещастия. Питам: Какво може да постигне конят (с) по-голямата си сила, или волът с по-големите си рога? С по-големи рога какво ще постигне? Когато искат да кажат на някого, че нищо особено не е постигнал, българите казват: Рога ли е постигнал този човек? Рога ли е придобил? Значи, рогата се взимат като знак на достойнство. Но за вола, който постоянно има роги, това е едно противоречие. Разправят за Мойсей, че имал рога. Това е един окултен символ. Казано е там: Няма да оставя рога ми да се унижи.

Сега вие можете да си зададете въпроса: Каква нужда имаше Христос да дохожда на земята? Христос е дошъл, спасил е света, говорил е на хората. Спасението на света е цяла наука. И сега онези, които говорят за спасението на хората, и ти, който говориш за спасението, спасени ли сте? Спасението е непрекъснат закон. Ти трябва постоянно да се спасяваш. И съвършенството е непрекъснат закон. Във всички неща трябва да има непрекъснатост. Ние мислим, че Христос е живял преди две хиляди години и умрял. Не, Христос и днес живее и се повтаря същата история. Че ако Христос дойде в твоята душа и ти му направиш овация, и в тебе се зароди Любов – какво повече можете да искате от това? Но не се минават две–три години, ти казваш: Не струва човек да обича. Питам: С това ти не разпъваш ли Христа в себе си, както едно време в евреите го разпнаха на кръста? Ти казваш: Не е нужна Любовта. По този начин ти показваш, че не разбираш Любовта. Този смисъл Христос може да дойде в сърцето на един учен човек, на един лекар, на един поет, на един музикант, на една мома или на един момък – навсякъде може да дойде Христос. Вложете широки възгледи за нещата, поставете широк простор, освободете се от тесните възгледи. Ти може да си жена или мъж, или дете, или слуга и Христос да е в сърцето ти. Положението, което заема човек, ни най-малко не трябва да го унижава. Умният слуга, който си знае работата, струва повече от господаря си. Това е в даден случай, разбира се.

„На утрешния ден“. На утрешния ден като дошъл Христос, излязъл много народ. Онези, високопоставените, като видели това, казали: Отиде народът подир Него! Какво са разбирали тогавашните учени равини? Мислите ли, че ако тогава светът би възприел Христовото учение, тъй както Христос го проповядваше, нямаше светът да спечели? В прочетената глава не се казва къде отиде народът след Христа. Казвате, че сте християни. Не е лесно Христовото учение, не е лесно да бъдеш християнин. Христос казва: „Ако не вдигнеш кръста си и не се отречеш от баща си, от майка си, от брата и от сестра си, от приятеля си и не дойдеш да ме последваш, ти не можеш да бъдеш мой ученик“. От баща си, от майка си, от брата и от сестра си, от приятеля си и най-после от своя живот, това значи да се отречеш от старото, което е в майка ти и баща ти, в брата ти и в сестрата ти, и в твоя приятел, и да възприемеш новото, и да тръгнеш след Него. В този смисъл аз разбирам отричането – да се отречеш от старото. Има едно старо, което е Божествено – то е от друг порядък.

„На утрешния ден“. По някой път ние казваме за някого: Виж този човек как успява. – Ама аз още нищо не съм направил! Нищо не съм успял. – Този човек криво разсъждава. Нищо не е успял. Когато бях една година в Шумен да правя своите изследвания, дойде един господин при мене и ме пита: Кажи ми до къде си достигнал в своите изследвания, искам да проповядвам твоето учение. – Че аз още нищо не съм направил, трябват ми още дванадесет години усилена работа, за да извадя един малък резултат. Аз още не съм се добрал до нужните данни, а този човек иска да му кажа до де съм достигнал, да му кажа своите тайни. Казах му: Можеш ли да работиш геометрически, математически, за да разбереш тези формули? Дадох му една геометрическа формула. Той я погледна и каза: Нищо не разбирам. – Когато разбереш, тогава ще ти дам тия данни. Всека формула, всека задача в психологическия живот, е едно семе, което трябва да посадиш в земята, да го полееш, да го обработиш и като почне да никне, да расте, в този процес именно ти ще различиш Божественото.

.... ти ще имаш едно повърхностно понятие за нещата. Не е лесно човек да изучава формите.

Често се говори за гения. Какви са отличителните черти на гения? В думата гений аз разбирам онзи, който не се стъписва и при най-големите мъчнотии. Той е в състояние да излезе от най-трудното положение, в което е поставен. Геният е цел акробат, дето и да го затвориш, той пак ще излезе навън. И светията не само, че разбира нещата, но може да излезе от всяко

затруднение. Светията в това състояние моделира и от обикновените работи той минава в творчество. За да твориш, ти трябва да бъдеш светия, а за да можеш да побеждаваш мъчнотиите, ти трябва да бъдеш гений. Ако нямаш в себе си никаква гениалност, ти не можеш да побеждаваш и най-малката мъчнотия. За да можеш да създадеш нещо, ти трябва да имаш ума на един светия. В дадения случай ти може да го имаш. Следователно, в един момент поне ти можеш да бъдеш светия, и в един момент можеш да бъдеш гений. Ако знаеш как да излезеш от своите мъчнотии, в които си попаднал, ти си гений. Ако знаеш как да предадеш своето знание, което имаш, ти си светия. Ако не можеш да предадеш знанието си (на) друг, ти не си светия. Тогаз разглеждам гениалността и светийството за себе си. Гениалността в света се познава по това, че гениите могат да разрешават мъчнотиите. Има семейни, обществени, религиозни, политически, народни, индивидуални и ред още мъчнотии. За тази цел се изисква гениални хора, които да извадят човечеството от мъчнотиите, в които се намира. При това не само един гений трябва да дойде в света. Много гении трябва да дойдат.

Казвам: В това състояние, в което се намирате, какво можете да направите? Вие имате една богата опитност, но нямате възможност да проверите кога ще бъдете гениални хора. Някой път се усещате нервни, разстроени, мислите, че нищо няма да излезе от вас. – Че това е най-доброто условие за вас. За сегашните учени се казва, че нещо им липсва. Не е така. Че и геният е поставен при най-лоши условия да работи и да се справя с мъчнотиите на живота. Първото нещо, той започва да мечтае и намира правия път.

Затова и окултният ученик трябва да вижда гениалността в своите схващания. Гениалният човек не трябва да се поколебае в своите добродетели и винаги да казва: Всичко работи за добро. – Ама не виждаш ли, че не е така? – Аз зная как е, сега не мога, трябва да се работи. Като вземе един въглен, гениалният човек го превръща в диамант. Като вземе едно ябълчно семе, гениалният го туря в земята да поникне, да израсте. Гениалният човек като влезе между лошите хора, те стават добри, защото знае как да работи между тях в пътя си. Това често се случва, когато се каже някому, че това, което иска да постигне, е невъзможно. Той се обезсърчава и спира в пътя си. Този човек ти казва, че това, което търсиш, не можеш да го намериш. Той ти казва Истината. Този човек ти казва, че пътят, по който вървиш, не е добър, има друг път, който трябва да поемеш и в който ще постигнеш желанията си. Желанията не се постигат само в

един път или само по един начин. Много са пътищата, много са начините, по които могат да (се) постигнат желанията, но всеки човек трябва да намери онзи единствен път, онзи единствен метод, който е специфичен за неговите желания. Някой мисли, че един е пътят за всички. Не, за всеки човек има специален път и специален метод за постигане на неговите желания и за реализиране на неговите мисли. Следователно, всеки трябва (да) намери своя специфичен последен път, по който можеш да постигнеш своята гениалност.

Някой казва: Аз ще почакам да умре дядо ми, да получа наследство от него и след това ще започна да се уча. – Не чакайте дядо ви да умре, да получите наследство и тогава да учите. Ако имате един богат дядо, ето какво трябва да направите, за да го разположите още приживе, да ви помогне със своето богатство. Как ще го разположите? Дядо ви е скържав, но обича живота, обича да живее хубаво. Вие ще отидете при него и ще му кажете: Дядо, аз искам да уча, трябват ми по няколко хиляди лева на месец. Ако ми обещаеш тази сума, аз ще продължа живота ти с няколко години. Ти ще бъдеш здрав. Като чуе това нещо, дядото ще се разтвори и ще ви поддържа да учите. Щом отвори сърцето си към вас, ако е бил болен, дядото ще оздравее. Ако е бил немощен, ще се подмлади. Вие се страхувате да кажете на дядо си, че можете да продължите живота му и чакате да умре, че да получите всичкото му богатство. Кой ви е виновен? При такива разсъждения и очаквания от ваша страна, дълго време още дядо ви ще живее, макар слаб и немощен, но не ще можете да учите. По-добре е за вас дядо ви да живее, отколкото да умре. Някой казва, че ви обича, а след време казва, че не ви обича. Вие не разбирате закона и се обезсърчавате. Вие не разбирате езика на този човек. С това той иска да ви каже: Пътят, по който вие искате да се домогнете до мене, не е прав. Иди да намериш правия път, и като го намериш, пак дойди при мене. Тогава аз пак ще те обичам. Това означават тия думи, че даден човек не ви обича. Като не разбирате тази философия, вий си блъскате главите и не можете да намерите вашия път. За да ви обича някой, вие трябва да му дадете нещо, трябва да му продължите живота с няколко години, с десет, двадесет, с тридесет години. Тогава той ще бъде готов всичко да ви даде. За да ви обича дядо ви, вие трябва да му дадете нещо от себе си, да му продължите живота. Тогава той ще бъде готов всичко да ви даде. Аз съм виждал много дядовци, които се обръщат към мене с думите: Синко, остарял съм вече. Помогни ми да се подмладя, да зная как да живея. Остарял съм, но младо

ми е сърцето. Ако ми продължи Господ живота, ще зная вече как да живея. – Аз мога да те подмладя. – Така ли, дядовото? – Да, аз мога да те направя млад момък на 21 година, ще хвърлиш бялата брада. Така му говоря и той започва да си мисли за своята възлюблена, започва сърцето му да трепери, поумнял е този дядо сега, иска да живее по друг начин. Това става и в християнството. Казвате: Вече разбрахме Христа. Като дойде истинската Любов между хората, тя ще изхвърли навън това подозрение, това съмнение, този песимизъм в човека. Песимизмът днес посещава човек по десет пъти на ден. Песимизмът, обезсърчението, днес са обикновените спътници на човека. Всички се оплакват, че животът нямал смисъл, че това-онова. Казвам: Аз мога да ви подмладя всички, но трябва да ме слушате. Казвате: Докажи, направи това. – Много искате. За да покажете послушание, от вас не се изисква много. От вас се иска само да пренесете една сламка на един–два километра разстояние. Пренасянето на тази сламка е свещеният огън, за който говорят гръцките митолози. Казва се за Прометея, че е откраднал този огън. Той не е могъл да го открадне, защото не е знаел законите на този огън. Никакъв огън не е откраднал той. Гърците откраднаха огъня, така се казва за тях, но и до сега са останали невежи. Свещеният огън е огънят на Любовта, който Христос донесе от небето. Христос каза: „Дойдох да им дам живот и то преизобилно“. Този живот подразбира свещеният огън. Само при Любовта вие можете да имате свещения огън, който е между живота и Любовта. Ако изучавате Любовта, както аз я изучавам, вие ще намерите смисъла на живота. Тогава между хората ще има едно разбирателство. Като срещнете един човек, първо ще видите в него добрата му страна. Не е въпросът като видиш един човек, да искаш само той да ти помага, но и двамата взаимно да си помагате. Когато двама души се обичат, първото нещо, което се изисква от тях, е да има по между им взаимна обмена. В това седи смисълът на живота. Не искайте само да ви обичат. Животът седи в това да обичате и да ни обичат. Това е утрешният ден, това е днешният ден. Днес е Божественият ден. Утре е човешкият ден. Тези двата дни трябва да се съединят в едно. Бъдещето, бъдещите възможности са в човешкото, а настоящето и в Божественото. Въпросът е като хора, какво можете да направите? – Да станем .... постиженията се крият във всички ония форми, в които са вложени човешки души. Зад вас седи велико бъдеще, което вий не подозирате даже. Вие сте богати, но седите с клюмнали глави и казвате, че животът няма смисъл. Не, велико бъдеще ви очаква, да станете гении и геници. Вий ще

станете светии и светици. Дето минете в света, навсякъде се изискват хора за работа. Всички противоречия, които минавате, това са все забавления за вас. Че някой плаче, какво означава плачът? Това нищо не значи. Детето плаче, че майка му заминала, умряла. Агнето плаче, че го отделили от майка му. Аз гледам другояче на живота. Като видя, че някой умрял, аз казвам, че този човек се е дегизирал. А хората около него, като не знаят това плачат, дигат шум. Казвам на дегизирания: Вашите дигат много шум. – Нека дигат, ще се научат, нека плачат, по-добре ще се научат на Божия закон. Нека се научат да познават Бога, да познават и своите заминали. Поне не пишат ли? – Не си дават адреса.

Сега мнозина говорят за онзи свет, но ако аз го опиша, ще го опиша такъв, какъвто те не могат да си го представят. Ако хората го опишат, ще го опишат, както е този свет, земния, но те криво ще го предадат. В онзи свет има неща, които те по никой начин не могат да ги схванат. Там има нещо особено красиво. Като срещнете една душа от онзи свет, като ви погледне, в погледа ѝ ще видите нещо красиво, особено, пълно с Любов. Каквито придобивки имате, тази душа ще се радва, като че тя ги придобива. Там няма такова състезание, каквото има на земята между хората. Там всеки се радва на придобивките на другите. Този закон още не е научен на земята.

Та радвайте се на всичко онова, което Бог е приготвил за вас. Радвайте се на всичко онова, което Бог е вложил в душите ви. Радвайте се на страданията, с които Бог ви е удостоил, защото е вложил в тях нещо добро за самите вас. Радвайте (се) на всички ваши добродетели, на всички ваши възможности! Радвайте се на всичко! Това е Словото на Бога.

„Благословен Господ Бог наш“.

Отче наш.

35. неделна беседа от Учителя, държана на 7 юли 1935 г.

София, Изгрев

РАЗВЪРЗАНО ЩЕ БЪДЕ НА НЕБЕТО

Отче наш.

„Духът Божи“.

Ще прочета само няколко стиха от 18 глава на Матея от 18 стих надолу до 21 стих. „Ще се развеселя“.

Ще взема само няколко думи от 18 стих: „Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето, каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето“. Ще говоря само върху думите: „Развързано ще бъде на небето“... Това е последният резултат. За да се разбере последният резултат, трябва да се има предвид предшедствуващето. Казва се в стиха, че каквото е вързано на земята, ще бъде вързано на небето и каквото е развързано на земята, ще бъде развързано и на небето. Казано другояче: Каквото е вързано в човешкия живот, ще бъде вързано и в Божествения, небесния. И каквото е развързано в човешкия живот, ще бъде развързано и в небесния. Има един научен въпрос, според който спасението на човека седи в правилното разбиране. Правилното разбиране произтича от една наука, която хората тепърва почват да проучават. Учението както сега го разбираме, не е във външната страна, не е само в неговата теория. Има известни изкуства, които теоретически не можеш да изучаваш. Например, теоретически може да се изучава пеенето, но човек трябва да пее, за да стане добър певец. Ти може да си свършил няколко музикални академии и пак да фалираш в себе си. Ти може да не си свършил никаква музикална академия и пак да бъдеш първокласен певец. Но ако учиш при това положение, учението ще придаде на дарбата, която имаш. Следователно, дарбите, които са дадени на човека, могат да се развият само при едно външно усилие от негова страна. В природата има два момента на учене: Единият момент е на Провидението, когато Бог работи върху нас. Това хората приемат по един или по друг начин и различно го определят. Другият момент е, когато сам човек работи върху себе си, прави усилия, за да придаде нещо към работата на Бога. В развитието, в цялото Битие има нещо, което движи света. Това, което движи света, е важният момент. В Битието всичко се движи. Външното изявление е външният момент. Тези два момента в битието се сменят. Учението не спада към първичния

момент на битието, но към вторичния. Ние трябва да се учим, за да стане Божественото у нас явно от вън. Ако човек не прави усилия да се развива, това, което е вложено в него ще остане недоразвито, и той ще си остане невежа. Така, че вие ще станете (да) знаете да пеете за себе си. Ако придобиете знания, това учение ще бъде заради вас, не за другите. Ти искаш светът да бъде добър, хората да бъдат добри. Ако един човек е добър, той ще бъде добър за себе си, а не за тебе. Ти не уповавай на доброто у другите, но уповавай на доброто, което е в тебе. Това е в разбирането, в прогреса на човека. Ако човек сам не е добър, това е резултат на учението. Ти не можеш да бъдеш добър, ако не си се учил. Някой иска да направи добро, че как ще го направи? Ти си дрехар, искаш да скроиш една дреха. За да я скроиш както трябва, ти трябва да си учил, да знаеш как да я скроиш. Ако я скроиш както трябва, ти ще се повдигнеш. Ако не я скроиш, ще изгубиш, ще развалиш дрехата.

Казвам: В съвременния християнски свят има една опасност, че хората мислят какво и без учение могат да минат. И без учение могат да преминат. И волът може да премине без учение, но той си знае. Кой от вас би желал да мине живота на вола? И рибата минава без учение, но кой от вас би желал да е риба? Аз мога да ви наведа много същества, които минават без учение. Аз мога да ви наведа много същества, които нямат никакъв стремеж, които с хиляди години само ядат и пият, които нямат никаква наука, никаква религия, никаква вяра, никакво понятие за Бога, нищо не ги интересува. Мидите от нищо не се интересуват, те са затворени в своите черупки. Онези учени, които изучават живота на рибите, разправят какъв е техният морски живот. За мене природата е една жива книга. Всички живи същества, това са форми, това са етапи на знанието. Знанието не създадоха рибите. Казвате, че знанието се придобива по еволюционен път. Не, това е общо казано, това не е наука. Еволюцията нищо не е създала, еволюцията е един процес. Някои могат да кажат, че еволюцията е създала ред картини. – Еволюцията не е създала никакви картини. Това са гениалните хора, които са създали картините. Еволюцията само хроникира онова, което е създадено. Еволюцията е разумното, което е работило в света. Ние наричаме еволюция разгръщането на онзи Божествен План, на онзи велик план, който съществува в света. Има един голям спор за произхода на човека, но ние ще (го) оставим настрана този голям научен спор – въпрос за произхода на човека. Човек от никъде не е произлязъл и никъде няма да влезе. Като казваме, че човек е произлязъл от някъде, ние разбираме

неговата форма, в която той сега се намира. Ако дойде да разискваме върху вашата къща, ние можем да разискваме върху това как е създадена тя. Но ако дойдем да разискваме върху създаването на камъните, които влизат в нейния строеж, това не може да направим. За това, за което е създадена къщата, може да разискваме, но върху създаване на камъните – не може. Създаването на камъните създава дълъг геологически, биологически процес, който трябва да се изучава. Първоначално камъните не са били така твърди, както сега. Минералозите казват, че се изисквало милиони години, за да се втвърдят. Онези от вас, които искат да знаят как са станали камъните твърди, нека питат геолозите и минералозите, те ще им хвърлят светлина по този въпрос. За нас въпросът е важен, биологически това ни интересува. Всичко в света е важно, понеже произтича от човешкия дух. Всички науки са произлезли от човешкия дух. Следователно, няма наука в света, която да не е важна. Човек създал всичко, всички предмети. Всички науки са създадени от човешкия дух, т. е. той ги е систематизирал. Великото в човека е това, че той постоянно изучава, но той още не е дошъл до крайния предел на своята наука. Той едва е в пелените на знанието. Понятието му за слънцето, за неговата вътрешна температура, за вътрешното му състояние, за състоянието на материята и ред други въпроси още не са абсолютно установени. Някои учени имат верни понятия по тия въпроси, но някой още са в тяхното начало. Аз съм срещал първокласни учени, които твърдят, че на слънцето има хора. И те доказват това нещо научно. Тези учени казват, че само външната страна на слънцето е гореща, а вътрешната му страна, от вътре слънцето е било обвито с една атмосфера, която го пазила, вследствие на което там могат да живеят същества, да водят един хубав живот. Тези учени даже си позволяват да казват, че са ходили на слънцето, но като учени те казват, че това трябвало да си остане между тях. Това не е за онези деца, които нищо не разбират. За тези деца се казва, че слънцето представя огнена топка, в която живеят същества, но какви са тези същества, нищо не казват. Още от древността някои от видните астролози, които са създали астрологията, си позволили да уподобяват хората на планетите. Казват за някого, че е слънчев тип, например за други казват, че са венерини типове, дошли са от Венера. За трети казват, че са Юпитерови типове, дошли са от Юпитер. За четвърти казват, че са Меркурианци, дошли от Меркурий или пък някои са Марсианци, дошли са от Марса. Всички хора са все типове в това отношение. В това отношение астрологията е много отвлечена наука,

защото тя ще свърже известни чувствувания на човека с Венера или известни негови благородни чувства с Юпитер, или ще свърже слънцето с онзи велик възвишен живот, който блика у човека, или пък ще свърже Сатурн с онази песимистична склонност, която съществува у човека. Но всичко това не може да се обясни. Чудно е как може едно тяло, като Сатурна, толкова далеч от земята, да повлияе върху човека така, (че) да го направи песимист. При това, чудно е защо едни хора Сатурн прави песимисти, а други не може да ги направи. Същият Сатурн прави едни хора умни, други глупави. Защо Юпитер прави едни хора благородни, а други горди? Защо Венера прави едни хора с възвишени и благородни чувства, а други завеяни? Завеяността може да се обясни научно. Когато съзнанието на човека е разкъсано, той има много по-голяма широчина, отколкото може да схваща в даден случай, вследствие на което предметите за него не са ясни. Например, всички онези хора, у които чувствата взимат надмощие, те държат един предмет много близко до съзнанието си и го чувствуват. Щом държат един предмет далеч от съзнанието си, те мислят за него. Следователно, ако държиш един предмет много близко до съзнанието си, той ще оказва влияние върху твоите чувства и ти ще станеш разсеян. Майки, които държат децата си много близко до съзнанието си, стават разсеяни. Младите момци, които държат момите много близко до съзнанието си момите, стават разсеяни. Младите моми, които държат момците близо до съзнанието си, стават разсеяни. Даже и някоя баба, ако държи много близко до съзнанието си своя дядо, ще стане разсеяна. Това, което сега ви казвам, не е научно, то е само за развлечение. Това са само мои твърдения. Те не са доказани. Вземете например, съвременните хора се страхуват от числото 13. Какво лошо има в това мъртво число? Като турят единицата и тройката едно до друго, те се страхуват вече. Един европеец по никой начин не можеш да го туриш в стая N 13 в някой хотел. В 12 може да го туриш, в 12 и половина също, но дойдеш ли до 13, по никой начин не можеш да го заставиш да влезе в тази стая. В стая N 14 влиза, но в 13 не влиза. Той казва: Фатално число е 13. Всеки, който влиза в това число, ще му се случи нещо неприятно.

Значи никъде в Европа няма да намерите стая N 13, но в България ще намерите по хотелите това число, затова и на българите не им върви. Де е страхът от това число? Защо хората ги е страх от числото 13? Ще кажете, че това е атавизъм. Що е атавизмът? Това е една предшедствуваща опитност, която хората са имали. Българинът го е страх и от вторника, той

го счита за злокобен ден и намира, че работите му тогава не вървят. Донякъде той счита и петъка за неблагоприятен ден. Ако българинът срещне на пътя си поп, той веднага се връща дома си. Ако селянин е тръгнал на работа с воловете си, той се връща дома си. Защо българинът като срещне едно свещено лице, един служител на Бога, трябва да се върне назад и да не отиде на работа? Две тълкувания има затова. Едното тълкувание е, че като срещне поп, материалните му работи няма да вървят добре, и затова предпочита да се върне назад у дома си, (от)колкото да отиде на работа. Донякъде това тълкувание е вярно. Второто тълкувание е следното: Като срещне свещеник, той си спомня, че трябва да служи на Бога и си казва: Де съм тръгнал по нивите. Я да се върна дома си, да не работя този ден, но да го посветя в служене на Бога. Затова той се връща дома си, разпрегва колата и не иска да работи. Дохожда му на ум, че трябва да посвети този ден в служене на Бога, но как трябва да служи, не знае. Жена му го пита: Защо днес не отиде на работа? Защо се върна от пътя си? За да се оправдае, той казва, че е срещнал поп. – Че какво от това? – Няма да ми вървят материалните работи. С това той се оправдава пред жена си. Защото, ако ѝ каже, че този иска да служи на Бога, тя ще му възрази, че това, което е намислил, е една неестествена връзка. Между съвременните християни Христос е станал нелюбим на много мъже по единствената причина, че жените им са възлюбили Христа. Те казват: Дотегна ни този Христос. Отде се намери? Откак е влязъл в къщата ни, не може да се живее. Аз мисля едно нещо, а жената мисли друго. Аз ѝ казвам едно, а тя ми казва друго. Какво казал Христос? Аз ѝ казвам да отидем на бал, а тя казва, че Христос не е казал така. – Да отидем тогава на разходка. – И това не е казал Христос. – Това са наши твърдения, това не е казано от Христа. Когато между мъжа и жената съществува разногласие, това показва, че те не се обичат. Разногласието е признак, че между двама души няма обич, няма взаимни отстъпки. Когато двама души се обичат, те взаимно си правят отстъпки. Могат да се направят опити с двама, с трима и с повече хора и ще се види, че това е така. Може някой да иска неща, които видимо да се показват, че са глупави, но в даден случай, хората, които се обичат, са готови да си отстъпват. Така е и в природата. Каквото ние желаем, Бог ни го отстъпва. Чудно е, че понякога Провидението туря в човека известни предпазителни мерки. Нещо в тебе ти казва, че известна храна не трябва да ядеш. Ти не послушаш, ядеш от нея и ти става лошо. Кой е виновен? Ти нямаш наука да знаеш коя храна ти подхожда. Казвате, че човек може да

яде, каквато и да е храна. – Не е така. Точно, строго определено (е) с каква храна човек трябва да се храни, каква храна да употребява. Това е точно строго определено в живота на човека. Също така е определено какви чувства и мисли човек трябва да допуща в себе си. Определено е на човека с какво трябва да се занимава в живота си. Животът не може да бъде скучен. Ако е скучен, това е по единствената причина, че ние не знаем с какво да се занимаваме.

„Каквото развържем на земята, ще бъде развързано и на небето“. Под думата „развързано на небето“, аз разбирам разумния живот. Според мене, небето, това е човешката глава. Земята това е човешкият стомах. Ако ти си бил весел и радостен, когато си се хранил, стомахът е смлял храната добре, соковете са добре използувани, и тогава и мозъкът, главата ти ще мисли добре. Обаче, ако стомахът, не е могъл да смели добре храната, соковете не са се асимилирали правилно, тогава и главата, мозъкът няма да мисли добре. Каквото е разположението на стомаха в човека, такова ще бъде разположението и на неговата глава, на неговия мозък.

Та казвам: В съвременното общество, в индивидуалния живот на човека е нужна една наука, с която той може да подобри живота си. Животът трябва да се подобри. За да се подобри, не се изискват големи усилия. Аз съм правил много опити с болните, и вие можете да правите такива опити, да видите колко лесно може да им се въздействува. Един американец изнамерил една ултра микроба, която била толкова дребна, че и при най-силното увеличение на съвременните микроскопи, едва могла да се види. Макар и толкова малка, тя била в състояние да изпояде всички микроби. Най-страшните микроби на чумата, на холерата, тя ги изяждала, на общо основание. На това основание казвам: Ако човек и при най-опасната болест, каквато е туберкулозата, може да постави в ума си мисълта, че ще оздравее. Тази мисъл е толкова силна, че е в състояние да надвие на всички останали мисли, както ултра микробата изяжда всички останали микроби. И в края на краищата човек неизбежно ще оздравее. Понеже, хората не могат да поставят тази мисъл в ума си, те не могат да се лекуват сами. Някой постави в себе си мисълта, че може да оздравее, а в същото време постави и противоположната мисъл: Дали наистина ще оздравея, или не зная дали ще оздравея? Това е вече опозиция. На мнозина съм казвал, че могат да се подмладят, но те ми казват: Как е възможно стар човек да се подмлади? Когато Христос каза на Никодима, че докато човек не се роди изново, той не може да влезе в Царството Божие, Никодим Го

запита: Как е възможно човек отново да влезе в утробата на майка си и изново да се роди? Христос му отговори: „Ти си учен човек и не знаеш ли това? Не можеш ли да разбереш как става това?“ Има разни теории, които говорят за подмладяването на човека. Някои мислят, че за да се подмлади, човек трябва да влезе в една реторта. – Въпросът за подмладяването е лесен за онези, които го разбират, но много е мъчен за онези, които не го разбират. Тези, които не го знаят, по-мъчен въпрос от този за тях няма. Понеже ако рече човек да се подмлади, той ще влезе в стълкновение с хиляди същества от ред поколения и ще се започне едно състезание, една голяма война. Ако победиш в тази война, ще се подмладиш; ако не можеш да победиш, ще умреш. Много хора умират, понеже, като влязат в тази война, не издържат. И наистина, няма по-страшно нещо от обезсърчаването. Представете си, че двама момци се състезават за една мома кой да я вземе. Докато момата не се е самоопределила към едного от тях, и двамата се вдъхновяват. Щом момата се определи към едного от двамата, вторият се попарва. Защо се попарва този момък? Коя е причината за това? Двамата момци нямат право да се състезават за момата. Това е един процес, който природата не допуща. Това е един неестествен процес. Дето има състезание, това е човешки, а не Божествен процес. Вследствие на този процес един от двамата момци се попарва. Казвате: Какво трябваше тогава да се прави? – Още от началото този момък трябваше да премери своите сили. Отначало още той трябваше да знае дали момата щеше да го вземе, или нямаше да го вземе. Той трябваше предварително да има това знание. Ако аз имам знание и отида някъде, дето трябва да дигам тежки камъни, аз предварително трябва да зная мога ли да вдигна един тежък камък от стотина килограма или не мога. Трябва предварително да съм измерил силите си. Ако ми дадат един камък от сто или от двеста килограма тежест, няма да правя никакъв опит да го вдигам. Аз трябва да бъда първият глупец, ако се опитам да го дигна. Трябва да познавам силите, с които разполагам. Човек може да дигне не само един камък от сто килограма, но той може да дигне един камък даже и от хиляда килограма, ако знае законите на равновесието. Има ред закони, които той трябва да познава. Как? Ако вие можете да дигнете един тежък камък в хоризонтално положение, без да се образува най-малкият ъгъл даже в плоскостта, вие ще дигнете този камък, колкото тежък да е, защото по този начин става известно разлагане на силите. Обаче, ако се образува най-малкият ъгъл в плоскостта, вие ще усетите тежестта на камъка и няма да можете да го

вдигнете. По този начин ще можете да дигнете и една планина. Как ще си обясните това? Има хора, които могат да дигат от 100–150–200–500 килограма, могат да дигат. Някой дига от ръката си 200 килограма тежест Този човек разбира закона за поляризирането на енергиите. Ако той направи най-малкото отклонение, неговият гръден кош ще се строши, неговият гръбнак няма да издържи. В ръцете на този, който знае закона, това е игра, това е лесна работа, той лесно дига и най-тежкия камък, като пази хоризонталното положение. Вследствие на този закон хората падат и в морално отношение. Те не познават закона за равновесието. Казват за някого, че е безморален човек. За мене безморален човек е този, който не знае да пази закона на равновесието. Следователно, каквито са законите на физическия свят, такива са законите и в духовния свят. Само че затова се изисква едно крайно, едно дълбоко разбиране на законите. Мнозина мислят, че като отидат на небето, там ще бъдат научени на всичко. Ако на земята сте вързани и на небето като отидете, пак ще бъдете вързани. И тогава ще ви върнат отново на земята.

Сега се проповядва едно учение, че като отидете на онзи свят, там ще ви учат. Ако на земята сте учени и там ще бъдете учени; ако на земята сте невежи, и там ще бъдете невежи. Ако на земята сте свободни, и на небето ще бъдете свободни. Ако на земята сте роби и на небето ще бъдете роби. Това са само твърдения. Но ако вие разбирахте тази наука, върху която почива животът, главно на човешкия живот, и ако вие разбирахте цената и значението на числата, през които сте родени, много нещо щяхте да научите. Датата, числото и годината, през които сте родени, определят цялата ваша съдба. Това нещо може да се докаже. Това може да се докаже, след като се подложи на една проверка. Има хора, които могат да ви предскажат какво ще ви (се) случи, например, след две години, или след три, или след 10 години. Други пък могат да ви докажат какво ще ви се случи до края на живота ви. И ако всичко това се случи, както са предсказали, това е една истина. Ако не се случи, според както са предсказали, това е лъжа. Следователно, опитът доказва истината. За едно твърдение могат да се правят много опити, но затова се изисква много време, като се опитат и проверят фактите. Но, за да има опозиция, ние казваме, че нещата са неверни. Само ония неща могат да бъдат верни, които са опитани. Неща, които не са опитани, не могат да бъдат верни. Някой казва, че е опитвал нещата. – Че кой не е опитвал? – Един лекар дава лекарства на болния, защото ги е опитвал и знае кое лекарство в какъв

случай трябва да се употреби. От носа на един човек аз мога да заключа дали този човек е здрав или не. Как може от носа на човека да се докаже дали е здрав? Аз отричам това нещо, казвам, че не е вярно. – Тогава аз пристъпвам да му доказвам. Питам този човек: От какво зависи здравето на човека? Нали от неговата дихателна система? Здравословното му състояние зависи от това какво количество кръв приема в организма си, за да се пречисти кръвта му, да се разширят дробовете му. Колкото по-малко въздух приема човек, толкова по-малки ще бъдат и неговите ноздри, толкова по-тесен ще бъде и неговият нос. Оттам пък и кръвта му не ще бъде толкова чиста. Има и други признаци, по които се познава здравият човек. Цветът на кръвта в здравия човек има ясно червен цвят. Освен това, неговият организъм е изтъкан само от мускули, никакви мазнини няма той в тялото си. Той не мяза на буквата „ес“ /S/, той върви изправен като свещ. Почне ли човек малко да се прегърбва, той е влязъл вече в областта на болните хора. Това е закон. Затова казвам: Пазете се от вашите гърбици. Когато поставите на гърба на човека един голям товар, може ли той да ходи прав? Не, товар има той, вследствие на което ходи прегърбен. Товарът, който носиш, ще те състари. Ако ти държиш в ума си една тревожна мисъл, че децата ти няма да могат да завършат своето висше образование, че нямаш средства да ги издържаш, тази мисъл преждевременно ще те състари. Или пък имаш дъщеря и постоянно мислиш за нейната прикя. Тази мисъл пак ще те състари. Ти трябва да имаш една дъщеря, която не се нуждае от прикя. Тя трябва да бъде умна и красива, първа по ум и по сила. За такава дъщеря не трябва никаква прикя. Но ако дъщеря ти е глупава, за нея трябват и един милион лева зестра. И тогава ако умните хора в света искат да бъдат осигурени, какво означава това? По-добре е да има една осигуреност в ума, една осигуреност в сърцето и една осигуреност в човешката воля, отколкото една осигуреност във външните положения, които лесно се изменят. Това са твърдения на новата наука. Вие говорите сега за обществено положение, за наследствени черти. – Наследствеността вие я създадохте. Тя не играе голяма роль. И тя играе роль, но не е мощен фактор в света. В света има два мощни фактора, които играят важна роль. Това са човешкото сърце, т. е. човешките чувства и човешкият ум, или човешките мисли. По-важни фактори от тях няма. На тях съответствуват човешката Любов и Божествената Мъдрост. Това са мощни сили, които трансформират, които тласкат света към прогрес. И въз основа на това ние вървим от нисшето към висшето.

„Ще бъде развързано и на небето“. Какво трябва да се развърже? Време е вече да се говори на хората. Сега, като ви говоря, аз не искам да ви кажа, че само това, което аз ви говоря, е вярно, а другите хора, каквото ви говорят, не е вярно. Не, аз разглеждам нещата другояче. Казвам: Всичко онова, което хората ви говорят, то е материал за гориво, а всичко онова, което аз ви говоря, то е клечицата, която ще запали този материал. Тогава моето и тяхното – това е мощното в света. Ако вие нямате техния материал, тогава моята клечица ще бъде напразно, но ако вие имате техния материал, а нямате моята клечица, и тяхното нямаше да има смисъл. Така разбирам аз нещата. За мене знанието е условие, материал, с който вие можете да си служите. Божественото е онова мощното, което запалва този материал, човешкото и всичко това се трансформира. Всичкото усилие на съвременната наука седи в това, че тя се стреми да събуди човека, да пробуди съзнанието му. Вземете, запример, музиката, тя събужда човека, но не целия човек. Изкуството също събужда не целия човек. Философията не събужда целия човек. Но буди го отчасти. Всяка наука отделно събужда част от човека, а всички науки и всички изкуства, събрани заедно, събуждат целия човек. И религията не събужда целия човек. Тя е наука, която може да събуди главно висшите способности в човека. Изобщо религията е изкуство да събуди най-висшите чувства и способности в човека. Онази религия, която не събужда в човека висшите способности за разбиране, за различаване, това не е истинска религия. Когато у човека се събудят висшите способности, той дохожда до положението да бъде господар на себе си. Ще ви приведа известни положения. Вземете, запример, съвременните хора, които изучават метеорологията. Между другите си занятия аз съм се занимавал около 20 години и с метеорология. Вземете съвременните барометри и хидрометри, с които учените си служат днес, дават на половина верни данни. По някой път гледате, че барометърът спада, а при това дъжд не вали. Понякога спадането е по-малко, а дъждът вали. Но като съедините сведенията на барометъра и на хидрометъра, показанията тогава са по-верни. Барометърът показва промени в налагането на атмосферата, а хидрометърът показва количеството на влагата в атмосферата. Когато барометърът спада, времето се разваля. Когато пихтрометърът се повдига, времето се оправя. Когато барометърът показва едно спадане до 700, непременно ще завали дъжд. Така е в София. Ако в това време хидрометърът показва 75–80 кубически метра влага, тогава пак ще завали дъжд. Обаче ако барометърът е спаднал,

а хидрометърът показва 30 кубически метра влага, тогава няма да има дъжд, макар че барометърът е спаднал. Значи, ако съедините показанията на двамата инструмента, вие ще имате едно приблизително понятие за времето. Това са инструменти, обаче, в които има изключения. Освен това, вие трябва да разбирате и теченията в природата, както е духането на ветровете. Има две течения в природата, както и движенията на ветровете, техните посоки. Има две течения в природата: магнетическо и електрическо. А ветровете могат да бъдат източни и западни, северни и южни. Ако един или два деня на наред духа топъл вятър, няма да вали дъжд. Но ако след това започне да духа студен вятър, като се съединят тези две течения, непременно ще дойде дъжд. Следователно, вие трябва да наблюдавате теченията в природата. Сегашните учени изучават теченията, движенията във въздуха, на самия въздух, на ветровете и от тях правят своите заключения. По същия начин и ние трябва да се изучаваме. Ние трябва да изучаваме онези течения, които стават в нашето сърце, в нашия ум, в нашия мозък и да правим тънки различия между тях, да следим как се отразяват тези течения върху общия физически и психически живот на човека. Съзнанието ни трябва да бъде будно. Щом дойде в ума ви една лоша мисъл, вие трябва да намерите нейния произход. Като ви дойде едно лошо чувство, вие също трябва да намерите неговия произход, да знаете от де е дошло. Ако не знае отде идат лошите мисли и чувства, човек често може да стане роб или жертва на тия лоши чувства – мисли и чувства в себе си.

Ще ви приведа следния пример: Един мой познат, млад момък, разправяше следнята своя опитност. Той казваше: От детинство, до сега аз съм живял един чист, целомъдрен живот. Но въпреки това, ето какво преживях един ден. Разхождам се по южната страна на морето, той беше варненец, брегът от тази страна е около 50–60 метра висок, отивам към едно близ(к)о село. В това време ми дохожда на ум една мисъл, към която никога не съм се стремял. Представих си една красива мома и пожелах в това време да я прегърна. Започна този дявол да ме мъчи. От де ми дойде това желание? Аз никога не съм допущал подобни мисли в себе си. Като слизам на брега, виждам един млад момък и една млада мома се прегръщат. Тогава разбрах, че тази мисъл, това желание, което се яви в мене, не било мое. Тези двама млади се прегръщат, а аз мисля, че у мене се явява такова желание – да прегърна една красива мома. Казвам: Този млад момък е възприел по радиото си това, което другите желаят. Представете

си, че някой човек има симпатия към вас и вие сте свързани с него. По едно време у него се явява желание да краде. След време и вие възприемате това негово желание по радиото си. Ако не знаете, че това желание иде от вашия познат, ще мислите, че е ваше и ще се чудите от де се зароди у вас желание да крадете. Вие не сте причина за тази мисъл. Но какво трябва да направите? Понеже вие сте във връзка с него, по симпатия, тогава ще му изпратите противоположна мисъл, че това, което прави, не е хубаво. Това, което прави, не е хубаво, не е хубаво да краде. Освен, че не е хубаво да краде, но той трябва да тури нещо в касата си.

Този е начинът, по който вие може да помагате на всички ония ваши близки, у които се зараждат лоши мисли и желания. Значи на всяка отрицателна или лоша мисъл поставете една добра, контра мисъл. Дойде ли на ума ти една мисъл да прегърнеш някоя красива мома, тази мисъл не е твоя, тя е дошла от някой твой близък, свързан с тебе по симпатия и затова ще му кажеш мислено: Ти не трябва да прегръщаш тази мома, докато не си питал баща ѝ за това, и майка ѝ. Досега баща ѝ още не я прегърнал и целунал така, а ти си позволяваш да я прегръщаш и целуваш. Тя е чужда още. Има едно право в света, което трябва да се спазва от всички? Тя е свързана с баща си и с майка си. Освен това тази дъщеря е обична на бащата, и ако ти си позволил да я целунеш, ще се случи нещо лошо с бащата. Аз мога да приведа ред примери за потвърждение на тази си мисъл. Много бащи боледуват по единствената причина, че децата им не водят добър живот. Много майки боледуват, понеже, синовете им не живеят добре. Кой с когото е свързан, носи последствията на неговия живот. Ако ти си свързан с човека, който не живее добре, ти можеш да платиш с живота си. Ти трябва да разбираш добре този закон. Ако синът ти не живее добре, ще му кажеш: Синко, понеже аз съм свързан с тебе, твоят лош живот се отразява и върху мене. Аз съм те родил, станал съм гарант за тебе и затова искам да живееш добре. Гледай да изправиш живота си, да не сведеш моята седина преждевременно в гроба. Със своя лош живот дъщерята може да умори майка си, а синът със своя лош живот може да умори баща си. Без позволение на вашия баща вие нямате право да обикнете никого. В това правило има само едно изключение: Без позволение на баща си вие можете да обикнете само Бога и ближния си. Що се отнася за другите, вие трябва да питате баща си и майка си дали трябва да ги обичате. Всички раздори в света се дължат именно на това, че вие обиквате някого без позволението на вашите майка и баща. Това са

научни данни, които за в бъдеще учените хора ще ги изнесат. Та ще знаете, че нямате право да обичате без позволение. Защо? Защото ако с вашата обич към едного причините смърт на баща си или на майка си, каква обич е тази или каква добрина е тази? Ако след като обикнеш един външен човек и тази любов внесе живот в баща ти, обичай го. Но, ако твоята любов донесе смърт за баща ти, тя не е правилна и ти не трябва да го обичаш, тази любов не е на място. Ако твоята любов е правилна, тя трябва да внесе живот в майка ти и в баща ти. Това е закон, който трябва да имате предвид. Този закон се отнася не само до семействата, но и до религиозните общества и до всички останали общества и сдружения. Ако любовта ти към твоя приятел внася живот в него, тя е права; ако не внася живот в приятеля ти, тя не е права, не е на място.

Казвам: Всички хора, които вървят в пътя на новото учение, то трябва да имат най-светли възгледи, научни възгледи, обосновани на данни. Не е достатъчно, че така е казал Христос. – Какво е казал Христос? Много работи и казал Христос, но още никой не ги знае. Даже и това, което е казал Христос на Никодима отпреди 2000 години и до днес още не е разбрано. И до днес хората се питат като Никодима как е възможно човек да се роди изново? По кой начин може да стане това? – Това не може да се разправя, не може да се опише. Мнозина, обаче, поддържат друг един възглед. Често аз говоря за друг един живот, по-висок от този на земята, но както и колкото да се говори, този живот не може да се опише, той трябва само да се опита, за да се разбере. Има една краска, един особен цвят, който не може да се опише, освен да се опита. Не само този цвят не може да се опише, но нито любовта, нито знанието, могат да се опишат. Онзи, който има истинското знание в себе си, ще го познаете по това, че от мозъка му излиза една особена светлина (с) особен цвят, който е много приятен. Този, който има голяма светлина в себе си, той притежава голяма самоувереност. Той е като един майстор-художник, който разбира от изкуството си, чиято четка правилно върви. Който не разбира от изкуството си, неговата четка не върви правилно. Същото е и с графологията. Виждате един човек, който пише, но писмото му не върви добре, не е самоуверен. Той започва с големи букви, в края свършва с малки, после зацапва някъде, някъде, търка, пише, пише отгоре, задрасква, и после се извинява, че много бързал, че писмото не излязло добре писано – не е въпрос до бързането. Най-първо този човек не знае да пише. След като писал на български, ще преведе едно изречение на френски език,

после пак ще завърши на български. – Това е тщеславие. Друг пък ще започне на български, ще вмъкне тук-таме по някое английско изречение, или китайско, или турско. – Това е все от тщеславие. Има смисъл да вмъкнете някое изречение на някой чужд език в писмото си, но само когато това изречение ще усили речта ви или когато искате чрез даден цитат от някой автор на чужд език да внесете някакъв принос към българския език – това разбирам, тогава това нещо има смисъл. Между цитата и вашето писмо трябва да има връзка. Ако няма никаква връзка, вмъкнатото изречение е безпредметно. Има случаи, дето може да се вмъкне едно българско изречение в английско писмо. Има молитва, която при известни случаи може да се чете на български или на английски, или на санскритски, или на гръцки. Защо? – По-силни са тия молитви в случая. Има молитви, които на български са най-силни. Същото може да се каже и за отделни думи, за отделни изречения. Има случаи, когато в българския език някои думи са точно на мястото си – сила имат те. Щом е така, те не могат да се заместят с думи от никой друг език. Англичаните дължат мощта си на своя език. Те дължат силата си на своята мисъл. Англичанинът е много практичен човек. Като говорите известно време с него, той ще ви каже: Законите на Англия са взети от законите на природата. Значи, каквито закони употребява природата, такива и Англия. И наистина, англичаните имат малко писани закони, тези закони, които не са писани у тях, те вървят по традиция. Англичаните се отличават с такава голяма честност, която е просто за похвала. Каквото обещава, той изпълнява. С малки изключения той не издържа на обещанието си. Ако в България сте и ви дойдат гости, и да сте обещали някому нещо, вие ще нарушите обещанието си, ще се извините с гостите си. Ако един англичанин е дал дума, дал някакво обещание и десет души гости да има у дома си, той взима шапката си и казва: Господа, ще извините, имам рандеву! И си излиза. А гостите му, ако искат, нека го чакат. Ще кажете, че това е неблагоприлично. Кое е по-благоприлично? Да оставиш гостите си и да изпълниш дадената дума, даденото си обещание или да останеш при гостите и да не изпълниш обещанието си. В света има два закона. Към Бога и към ближния. Ако аз не изпълня думата си, дадена към Бога, и не изпълня думата си, дадена към своя ближен, питам, де е тогава човекът?

Сега да дойдем до общото положение. Понякога има случай в живота на човека, че като до някои принципи, които трябва да провери, то той вижда, че ако рече да говори истината, трябва да замине от този свят. В

такива случаи той трябва да предпочете да замине от този свят, отколкото да се откаже от известни принципи, отколкото да се откаже от истината. Така се случи с Христа. Той казва: „Аз дойдох на света да свидетелствувам истината, но понеже няма условия за това, предпочитам да си замина от този свят, отколкото да се откажа от истината и да остана на земята". Христос имаше сила да се освободи, но Той не употреби силата си, да се защити. И в Евангелието се казва, че когато дойдоха римските войници при Него, Той ги запита: „Кого търсите? Ако търсите мене, ето ме, но оставете другите". Той освободи учениците си. Христос не употреби силата си за своето избавление. Ако беше употребил силата си, за да запази своя земен живот, Той щеше да изгуби небесния живот. Той предпочете да изгуби земния си живот, но да придобие небесния. Той предпочете смъртта да каже Истината, отколкото да замълчи пред истината. По този начин, Той развърза нещата. Ако беше предпочел да остане на земята, той щеше да се завърже. Обаче, Христос предпочете да замине от този свят, да се развърже, отколкото да остане на земята и да се завърже. Той предпочете да каже истината, отколкото да замълчи. И затова казва: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята".

Тази сутрин ви обяснявах неща за смъртта и казах, че смъртта не е опасна. Мнозина ме питат де са умрелите. – Да се задава такъв въпрос това показва, че те имат физическо разбиране за смъртта. Умрелите (са) тук. – Де тук? Те са във вашия ум. Щом мислите за тях, те са във вашия ум. Преди да е умряла майка ви, вие не сте мислили за нея. Щом умре, вие започвате да мислите за нея. Това показва, че тя е във вашия ум. Разправяше един млад човек, атеист, следното нещо: По натура, казваше той, аз съм голям атеист. Четох съчиненията на всички съвременни и минали философи, но нито един от тях не може да ме накара да повярвам в Бога. Откак умря майка ми, обаче, аз започнах да вярвам. Никой друг, освен майка ми, не беше в състояние да ме накара да повярвам в нещо друго, освен това, което виждах на физическия свят. Откак умряла майка му, тя влязла да живее в неговия ум и го направила вярващ. Оттогава, казваше той, започнах да вярвам във всичко. Казвам: Онези, които заминават за онзи свят, влизат в нас и започват да живеят заедно с нас. По този начин те стават едно с нас, и ние едно с тях. Затова казвам, в едно тяло може да живее не само една душа, но хиляди души могат да влязат в едно тяло и всички да живеят заедно. На вас се вижда странно като казвам, че в едно тяло могат да живеят хиляди души.

Питам: Колко души могат да живеят в един хотел? – В една казарма само един войник ли може да живее? – Не, хиляди войници живеят в казармата. Човек е едно голямо здание, в което могат да влязат хиляди хора да живеят заедно. Колкото повече разумни същества влязат да живеят у вас, толкова по-добре за вас. Когато казваме, че сме разумни същества, ние подразбираме, че сме свързани с всички разумни същества по земята. Същевременно ние сме свързани и с всички разумни същества, които живеят и на небето. Следователно, ние имаме на разположение небето, с цялата му архива, с всичкото негово знание. Това ние наричаме вдъхновение. Седне един поет да пише. Дойде едно разумно същество от невидимия свят и започне да му диктува. Поетът пише, а то диктува. Поетът се вдъхновява и пише. Някои, които се занимават със спиритизъм, дращят на листа, но нищо не излиза. След това ще кажат, че духът му говорил нещо, и той писал. – Нищо не му е говорил духът. Когато духът говори, той говори ясно и определено. Когато Божественият Дух дойде в човека, каквото обещае, става. Ако ти обещае цар да станеш, ще станеш. Ти си болен, дойде Божественият Дух в тебе и ти казва: „Утре ти ще бъдеш здрав“. И ти оздравяваш. Имаш да държиш изпит. Дойде Духът в тебе и ти казва: „Ти ще си издържиш добре изпита“. И наистина, взимаш изпита си добре. Ти си бременна жена. Дойде Духът и ти казва: „Ти ще родиш добре“. Както е казал, така става. Ти си роб някъде. Дойде Духът и ти казва: „Утре ще бъдеш свободен“. И наистина, на другия ден ти вече си свободен. Ти си в морето, настава голяма катастрофа. Духът казва: „Не бой се, всичко ще утихне“. И наистина, скоро всичко утихва. Значи, дето е Божественият Дух, там нещата стават, според както той е определил. Скарат се мъж и жена. Ще викат сега някой трети да ги помирява. Няма какво да викат човек отвън да ги помирява. Нека повикат Господа в себе си да ги помири. Жената трябва да каже: Господи, Ти, Който си в мене и в моя възлюблен, в моя ближен, ела ни на помощ да се разберем. Щом двама възлюблени не могат да се разберат, те не се обичат. Казвате: Едно време се обичахме, но сега не се обичаме. Вие се лъжете. Не си правете илюзии, не се самоизмамвайте. Любовта никога не се мени. Един стар дядо искал да прескочи един трап. Той си казал: Трябва да го прескоча, да покажа, че и дядото може да прескача трапове. Той мислил, че ще го види някой, та не искал да се подаде. Засилил се, но паднал в трапа. Казал си: Едно време на младини така ли беше? После като излязъл от трапа, огледал се наоколо и като не видял човек около себе си, казал: Каквото беше на младини, това е

и на старини. И на млади, и на стари години човек може да изпадне пред хората. Човек носи в себе си това, с което е роден. Умният, роден умен, всякога си остава такъв. Глупавият, роден глупав, всякога си остава глупав. Не мислете, че това е произволно. С това искам само да потвърдя една истина. Това, което е вложено в човека, никой не може да му го отнеме. Следователно, няма какво да се обезсърчаваме.

Та сега ние изискваме благоприятни условия, за да се развие у нас хубавото, да подобрим живота си, и да бъдем полезни на своите ближни. Ние не трябва да очакваме спасението си само от едно място. Слънцето изпраща своите лъчи навсякъде. Хиляди безброй лъчи падат на земята. Слънцето огрява света не само от един прозорец – отвсякъде. Ако кажем, че за един човек слънцето ще дойде само от едно специално място, неговата работа е изгубена. Дето и да си, това слънце може да те огрее. Някой казва, де ще намерим Господа? Де ще намерим Любовта? – Любовта навсякъде можем да я намерим. Любовта е основа на сегашната наука. Не мислете, че без Любов наука може да съществува. Любов, която не подкрепва науката, това не е любов. Любов, която не подкрепва изкуството, не е любов. Любов е онова, което подкрепва всички възвишени и благородни начинания. Любов, която не подкрепва живота, не е любов. Любов, която не подкрепва добрите връзки, не е любов. Любов, която не може да ни цели от нашите тъги и скърби, не е любов. Любов, която не може да цери нашите болки, не е любов. Аз наричам Любов всичко онова, което може да премахне нашите спънки в живота. Тя не може да премахне всичко изведнъж, но всеки ден по малко тя може да премахне всичко изведнъж, но всеки ден по малко тя може да премахва. Вие можете всеки ден по малко да опитвате тази Любов. Сега някой от вас сте я опитали, имате тази опитност. Опитностите ви са различни, понеже, всички не сте на еднаква степен на развитие. За в бъдеще вашите въжета трябва да бъдат по-здрави.

Сега, като говоря по този начин, аз ни най-малко не подценявам вашите знания. Аз зная, че в бъдеще вие ще имате по-големи мъчнотии от днешните, затова въжетата, с които днес си служите, които са от ефирна материя, за бъдещите ви мъчнотии не могат да послужат. Вие трябва да бъдете умни поне като паяците. Наблюдавайте паяка, който си тъче паяджината. Ако усети, че ще се яви буря, той веднага започва да удвоява нишките на своята паяджина. Той започва бързо да тъче, казва: Буря има. В това отношение паякът ми служи като барометър, който показва, че

времето ще се развали, ще се яви буря. Ако не удвоява паяджината си, няма да има буря. Следователно, като казвам, че трябва да има знание, към това знание трябва всеки да се придава по една малка нишка в нашата душа, колкото малка и тънка да е тази нишка в нашата душа. Това ще усили у нас онова въже, което е поставено на пътя, по който вървим. С това аз не искам да оставя у вас идеята да бъдете учени като еди-кого си. Това не трябва да желаете. Казвате: Еди-кой си е даровит човек. – Не казвайте така. Даровитият човек вярва в Бога и развива дарбите си, които са му дадени. Вие казвате, че еди-кой си е даровит, защото майка му, баща му са били такива, и той по наследство е приел всичко наготово. Не мислете така. Вие не знаете колко труд, какви усилия е употребил този човек, докато стигне това, което днес виждате. Ето защо нека трудът, нека учеността на този човек ви послужат като стимул в живота. Като срещнете един човек, не се спъвайте от това защо той е богат. И вие можете да бъдете богати, ако не е в това направление, в друго някое направление. Срещате един силен човек. И вие искате да бъдете силен като него. Можете да бъдете силен. Силата не се проявява само в едно направление. Един е силен на физическото поле. Друг е силен със своето богатство, а трети е силен по това, че може (да) превръща простите метали в злато. Кой е по-силен от двамата – онзи цар, който може да управлява един народ, или онзи, който може да възкресява мъртвите? Последният може да е прост човек, да не носи царска корона, но той може да съживява мъртвите. Този човек е по-силен от царя, който управлява един народ. Кой е по-силен? – Онзи, който разрушава, или онзи, който съгражда? В съвременното общество хората като се съберат, започват да се разговарят кой в какво вярва. Един от тях казва: Аз в това не вярвам, в онова не вярвам, в нищо не вярвам. – Кажи ми тогава в какво вярваш. Той казва: Всичко в света е празна работа. – Много добре, всичко в света е празна работа, но в тебе има нещо, което е пълно, някаква пълнота. Кажи ми тогава в какво вярваш? Има нещо, в което вярваш, но не искаш да се изкажеш. Някой казва: Не искам да си изкажа мнението. Прав е този човек. Кажете ми тогава, онзи, който не вярва в нищо, в какво вярва? Закон е: Ти не можеш да отречеш едно нещо, докато не вярваш в друго. Отричането на известни положения, на известни предмети показват съществуването на други. Ако ти отхвърлиш приятелството на едного, ще се сприятелиш с други. Ти не можеш едновременно да отхвърлиш всичките си приятели. Ако отхвърлиш Любовта на 20 души, Любовта ти ще се отнесе към едного. Следователно, онзи, който не вярва в нищо, той има в

себе си една любовна мисъл, едно любовно чувство, към които животът му е привързан. Срещнах един млад момък, който ми каза: Аз вече в нищо не вярвам. Но да ти кажа защо се обезверих. Влюбих се в една красива мома, която ми каза: Аз не мога да се оженя за човек, който вярва. И за да придобия нейната любов, аз се отказах от всичко, в което вярвах. Следователно неговото божество сега е тази красива мома. Той има едно божество в дома си. Друго божество не му трябва. Той каза: Да, друго божество не ми трябва. Сега ние си живеем много добре. – Ами, ако твоето божество един ден замине? – Да не дава Господ! Той се обезверил за една мома. Не само този млад човек, но много хора в света са се обезверили все по същата причина. Каквото развържеш в нашето сърце, ще бъде развързано и в нашия ум. В това отношение всички християни от различните категории трябва да си подадат ръка за взаимна работа. Този млад човек се обезвери заради една мома и придоби правата вяра. По-рано той нямаше нищо, но сега придоби живия Господ, и казва, че много добре си живеят. И казва по-нататък, не съжалявам, че се обезверих. Нека и вие да направите това да се обезверите във всичко, заради Любовта на Бога. Да вярвате само в Любовта на Бога и в Любовта на ближния си, а във всичко друго да се обезверите. И в тези два закона гледайте да създадете нещо друго, един нов ред и порядък. Ако вярвате в тези два закона, свободата на света ще дойде моментално за всички народи. Ако тези два закона проникнат в сърцата и умовете на всички и започнат да мислят по този нов начин, ще кажа: Дошъл е денят, когато всички ще бъдат свободни или според както е казал пророкът: Всички ще бъдат научени от Господа, всички ще бъдат научени от своя ближен. Това няма да стане по механически начин. Този дом е съграден.

Двата закона: Сега, ако се вгледате, навсякъде в живота функционира числото две. Имате бащата и майката. Бащата, това е първият закон, майката – вторият закон в света. Бащата, това е законът към Бога, а майката, това е законът към ближния. После имате пак същия закон за двойката – братът и сестрата. Братът е първият закон – към Бога, а (сестрата) майката е вторият закон – към ближния. И ако ние не зачитаме този закон, т. е. не зачитаме майка си и баща си, брата си и сестра си, като проява на този закон на физическото поле, ние няма да имаме живот в себе си. Този закон съществува и в трите свята – във физическия, в духовния и в Божествения – навсякъде съществува този паралелизъм. После двойката съществува и в очите, две очи, две уши имаме. Някои предполагат, че

първоначално човек е имал само едно око. Да, първоначално е било така, но сега човек има две очи. Мозъкът на човека е над двоен, той е съставен от две полушария. Дробовете му са пак двойни – навсякъде съществува тази двойственост. Тези два закона са разпределили всички функции в човека. Има функции у нас, които се регулират от Божествения закон. Има функции, които се регулират от човешки закони. Ние наричаме човешките закони второстепенни. Във философията наричат тези закони вметнати, които отпосле са се вмъкнали в човешката природа, придадени закони. Първият закон към Бога се отнася за вложеното в човека, за онзи капитал, който е вътре в него. Вторият закон се отнася за онова, което е вън от човека, за неговия ближен. Ако човек не държи тези два закона към Бога и към ближния си в своето съзнание, самосъзнание, свръхсъзнание и подсъзнание, той нищо не може да постигне. Това е, което ние наричаме душа – човешката страна. Духът, това е Божествената страна. Сърце, това е човешката страна. Ум, това е Божествената страна. Когато говоря за сърцето, аз разбирам този променчив ред на нещата, в който нещата се развиват. Когато говоря за душата, аз разбирам това, в което става разрешение. Духът пък, това е мощното в човека, което носи сила.

Та числото две е мощното в света. Без числото две е невъзможно. Човек трябва да разбира тези два закона. Освен тези два закона има и трети, който отпосле вие сами ще познаете. За третия закон не може да се говори, той е закон на съвършенство. Законът за човешкото съвършенство е непознато нещо. Първо човек трябва да научи закона към Бога, закона към своя ближен и тогава той ще изучава закона за съвършенството. Този закон предполага завършване на човешката еволюция, път, към който човек сега върви.

Сега всички се стремите към пътя на съвършенството. Този път може да се постигне, когато бъдете развързани.

„Каквото развържете на земята, ще бъде развързано на небето. И каквото завържете на земята, ще бъде вързано на небето“.

Сега желая на всички ви да завържете нещо на земята, за да завържете нещо и на небето. И да развържете нещо на земята, за да развържете нещо и на небето. Това желая на вас и на всички народи по земята.

„Благословен Господ Бог наш“.

Тайна Молитва.

36. неделна беседа от Учителя, държана на 14 юли 1935 г.

София, Изгрев

БЛАЖЕН, КОЙТО ЯДЕ ХЛЯБ В ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

„Блажен, който яде хляб в Царството Божие“.

Отче наш. „Духът Божи“.

Ще взема само няколко стиха от 14-тата глава от Евангелието на Лука от 15–29 стих.

Песента „Аум“.

Това, което е полезно в живота, е онова, в което няма никаква тенденция. Всяко нещо, в което има тенденция, то не носи пълната истина. Това е човешко. Всички хора се отличават с една тенденция. Писател пише една книга, но има тенденция в неговата книга, в неговата мисъл. Проповедникът проповядва, но има някаква тенденция в неговата проповед. Майка ражда едно дете, но има някаква тенденция в това. Търговец търгува, но и той има някаква тенденция в търговията си. Във всяка тенденция има известни материални заложби. Някой обикнал някого, има някаква тенденция в това. Не е лошото в тенденцията, в обичта, но няма........ да се освободи от тенденциозното в нея. Лошавината не е в наклона на водата. Този наклон дава стремеж на водата да тече надолу. Без този наклон нямаше да има никакво течение. Ако този наклон е по-голям, тогава устремът на водата е по-голям, отколкото трябва. Тъй щото при тенденцията вие трябва да турите по възможност най-малкия наклон, при който може да става движението.

Казва(т), че трябва да се проповядва истината. – Истината не може да се проповядва. Истината може да се живее, но не и да се проповядва. Как ще проповядваш Истината? Лесно е да се каже „Кажи ми истината“, но за да се каже истината, ти трябва да оживееш, трябва да имаш Любов, и тогава тази Любов ще излезе от тебе, както светлината излиза от слънцето. Когато ние възприемаме светлината от слънцето, даваме ли на някой друг да я приеме, вместо нас? Когато слънцето на обед ни напече, всеки гледа да се скрие някъде под сянка. Като дойдат до 35 градуса температура, хората умират. В Чикаго хората слънчасват от такава температура, умирали от слънчев удар. Аз се чудя на тия хора, които не могат да издържат на

температура от 35–40 градуса. На такава температура и мравите не умират, а човек умира. Чудя се на този човек! Слушал съм да казват: Не ходи на слънце с открита глава, че ще слънчасаш. Казвам: Когато глупавият ходи гологлав на слънце, за него има слънчев удар, но когато умният ходи гологлав, умът му се просвещава. Следователно, глупавият трябва да бъде непременно с шапка, а умният може да бъде без шапка. Това не е тенденция. Можете да извадите едно заключение и да кажете: Ами ние, които носим шапки? – Ако сте от умните, хвърлете ги, ако сте от глупавите, носете шапките на главите си. Като казвам, че не сте от умните, това не е тенденция. Не си умен, но си кандидат за умен. Не си свършил още училището, не си професор, но си кандидат за професор по музика. Не си още гений, но си кандидат за гений. Не си още светия, но си кандидат за светия. Тъй щото има възможност за когото и да е, да стане и светия, и гений. Това е въпрос на времето само. При сегашните условия това не може да бъде. Сегашните условия са само едно звено за всички онези бъдещи съчетания, за да станете светия. За да станеш светия, непременно трябва да има някой, който желае ти да станеш светия. Чудни сте вие като мислите по друг начин. Дъщерята става светия, понеже майката, която я ражда, желае дъщеря ѝ да стане красива. Ако майката не желае тя да се роди, и ако не желае дъщеря ѝ да стане красива, от нея нищо няма да стане. Ако Бог не е пожелал аз да се родя, и ако Той не е пожелал аз да бъда красив, от мене нищо не би излязло. Тогава аз ще гледам да изпълня това желание. И ако нещата не станат, както трябва, тогава аз съм причината за това. Ако не станат нещата, както са замислени, това ще внесе едно смущение в ума ми и аз ще кажа: Аз не съм красив. Щом не съм красив, коя е причината за това? Красотата носи сила в себе си. Красивият човек е доволен от себе си. Красивият има мир в себе си. Той има самоупование, той никога не отпада духом. Като го погледнат, всички хора се влияят от него. Но и красивият човек се нуждае от нещо.

„Блажен, който яде хляб в Царството Божие“. Блажен е красивият, който яде хляб, защото ще покаже своята красота. Нещастен е грозният, който яде хляб, защото ще покаже своята грозота. Това са афоризми. Тогава красивият, който яде хляб, мисли, че ще му допринесе нещо. Грозният казва: Дано да съм красив като красивия. Той яде хляб със своето недоволство, вследствие на което недоволството му се отразява. Недоволството е създало почти всички нещастия в света. Не само на хората, но недоволството създаде нещастия и на ангелите, и на боговете, и

на различните светове. Пуснеш ли най-малкото недоволство в душата си, оттам насетне ще знаеш, че то е пуснало своето малко краче. Това е въпрос на времето само. Недоволството е причина, за да бъде твоят дом нещастен. И ангелите бяха недоволни от своето положение. Недоволството е разединило света. Те казват, че недоволството било непозната и за тях сила, небивала сила. И ангелите, които участвуваха в създаването на света, на слънчевата система, не останаха (не)доволни. Сега аз няма да се спирам да обяснявам защо са недоволни. Аз не искам да пипам повода на недоволството. Щом не ви обичат, щом чувствувате, че не ви обичат, вие вече сте недоволни. Питам: Коя е мярката, с която вие мерите, че баща ви или майка ви, например, не ви обичат? Кое е предположението, че не ви обичат или ви обичат. Коя е нормата, с която вие може да покажете, че един човек не ви обича или ви обича? Какво трябва да правиш, когато обичаш някого? На земята ли трябва да гледаш? Ако гледаш много нагоре, турците казват за тебе, че си много захласнат човек. Ако гледаш някого направо в очите, казват, че този човек е много нахален. Тогава как трябва да гледаш: нагоре ли, на земята ли, или направо в очите? Казвам: Нито на земята гледай, нито нагоре, нито направо в очите. Защото, ако гледаш на земята, значи търсиш нещо на земята; ако гледаш нагоре, търсиш нещо нагоре; ако гледаш направо, търсиш нещо направо. Следователно, твоето гледане е тенденциозно и тогава или ще намериш нещо, или няма да намериш. Ако намериш, ще бъдеш доволен, ако не намериш, ще бъдеш недоволен.

Сега, за да разберете известна истина, не се спирайте какво светските хора се спират или както религиозните и учените хора се спират в своите познания. Преди всичко вие трябва да се абстрахирате от сегашните си познания, защото сегашните ви познания един ден ще бъдат нищо. С тези познания след хиляди години вие ще бъдете последни. Сега някой голям виртуоз го считат за гений, а той така малко знае. В бъдеще децата ще свирят много по-мъчни работи от нашите сегашни свирци, които минават за гениални. Ще кажете, че тези неща са предполагаеми, не са предполагаеми. Ето вземете едновремешните арфи, с които са свирили. Арфата на Давида се много отличава от сегашните цигулки. Грамадна разлика има между тези два инструмента. Какво е свирил Давид със своята арфа, когато е укротявал Саула? Ако Давид със своята арфа е могъл да укроти Саула, как вие да не можете със своята цигулка днес да укротите един Саул? Но Давид изгуби това изкуство. Един ден като свиреше, Саул

хвърли копието си върху него. Тогава Давид напусна своята арфа и избяга. Знаете ли защо избяга Давид? – В него имаше вече една тенденция. Той хвърли око на царската дъщеря. В Давида имаше едно потаено мнение за себе си. Като влезе в дома на Саула, у него се яви желанието да стане зет на царя и хвърли око на царската дъщеря. Давид не беше скромен. Като четете цялата история, ще видите как се е развалила работата. Саул си казваше: До вчера си бил един овчар и днес се надяваш да ми станеш зет. Може да ми станеш зет, но ще видиш. И той трябваше да избие толкова много филистимци и да донесе краскожията им на Саула, за да вземе неговата дъщеря. Най-после и тя избяга от него. Давид не уповаваше на своята музика, но уповаваше на жените. Аз не говоря тенденция, но казвам: Когато ти уповаваш на парите си, на силата си, на жена си, на децата си, на синовете си и на дъщерите си и т. н., това е тенденция. Ти си напуснал вече Божественото изкуство и си изложен вече на известна опасност. Тези неща са все външни условия, те не са вътрешният смисъл на нещата (в) живота. Докато жена ти е жива, ще ти помага. Но утре като умре, какво ще правиш? Докато парите ти са в банката, ще ти помагат, но утре, като изгубиш, кой ще ти помага? Докато силата е с тебе, ще ти помага, но утре , като я изгубиш, кой ще ти помага? Има неща, които ти всякога можеш да изгубиш, затова трябва да разчиташ нещо на себе си, което при всички условия остава едно и също. С това аз не искам да ви обезсърчавам, но казвам: Вие имате изкуство и трябва да свирите, да укротявате Саула в себе си, но вие най-после хвърляте око на Сауловата дъщеря, и по този начин изпущате арфата си.

Един от нашите видни способни българи отива в Америка на гости в едно видно семейство. Той хвърлил око на дъщерята на това семейство. Като забележил това, бащата казал: Господине, моля ви се да напуснете дома ми. Моята дъщеря не е за вас. Може би в България да е така прието, но тук в Америка не е така.

Питам: В какво седи тенденцията? – Тенденцията седи в това, че този, който седи при тебе, ще му окажеш по-голяма услуга, по-голямо внимание, а на другите няма да окажеш никакво внимание, ще бъдеш небрежен към тях. Вследствие на това пренебрежение, когато към едни се показваш един, а към други – друг, едновременно ти създаваш в себе си две противоположни течения: Едното към себе си, а другото навън. И тогава онзи, към който си внимателен, ще бъде изправен към тебе, а другият, към който си бил невнимателен, ще ти стане неприятел. Питам: Какво ще

придобиеш при това положение? Каква философия има в това? Каква философия има в една тенденция? Ако аз обичам една книга за съдържанието ѝ и се уча от нея, в това няма никаква тенденция. Но ако аз взема тази книга и почна да я разнасям навсякъде, да се хваля с нея, за да я продам по-скъпо, в това вече има една тенденция. Тенденция може да има и в нашите възгледи. Някога някой ме пита какви са моите възгледи. Казвам: Няма какво да те интересуват моите възгледи. Те са само заради мене. Моите възгледи нищо няма да те ползуват. Един човек може да има моите възгледи за слънцето, може да има същите методи да се ползува (от) енергиите на слънцето, но в края на краищата, той няма да се ползува от същите енергии на слънцето, от които и аз се ползувам, да разбирам езика му така, както никой друг не може да го използува. Не мислете, че хората се разбират само когато си говорят. Наскоро един млад човек дойде при мене и ми разправи една своя опитност. Сега това е без тенденция, за да мога да ви предам една моя идея как хората могат да се разбират, без да си говорят. Това се случило в един град. Този млад момък срещнал една ученичка, която била в католическия колеж. Той я срещал всеки ден и я обикнал. Но не му дохождало на ума нито един път да я срещне, да я пита как се казва, де живее, в коя улица и в кой номер. Нищо не знаел за нея, но въпреки това я обичал. Същевременно той знаел положително, че и тя го обичала. – Как знаеш това? – По погледа ѝ познавах. Значи има нещо в погледа на хората, по което те могат да се разбират, без да си говорят. Това е вярно. Понякога ние мислим, че разбираме истината, че хората ни обичат, а при това ние сме нещастни. Ние мислим, че сме бла(го)угодни на Бога. А Писанието казва: „Когато пътищата на някой човек са благоугодни на Господа, Той го примирява с враговете му, и неговият живот тече тихо и спокойно“. Тенденция има. Някой казва: Който служи на Господа, него очаква велико бъдеще. Казвате: Че и Христос имал най-голямото нещастие и най-голямото разочарование. – Да, Христос имаше най-голямото нещастие, но и най-голямото щастие. Той е бил най-праведният човек в света. Историята не познава човек с по-големи страдания и разочарования от Христа. Вие имате едно хубаво чувство в себе си. Това не е нищо друго, освен доказателството на това, че Христос е отправил ума си към вас. Това е защото Го обичате. По един или по друг начин Христос се стреми да проследи тези хора. Той иска да просвети тия хора. На някои хора им трябва(т) хиляди години, за да станат християни. На някои и (за) по-малко време могат да станат християни. В това отношение човек е като житото,

трябва му известно време, за да узрее. Не мислете, че в една година можете да станете светия. Не е така. За да станеш светия в пълния смисъл на думата, за да вярваш, да обичаш така, както Христос обича, да изпълняваш Волята Му и да разполагаш със силите на природата, както трябва, затова се изисква дълго време. Това семе трябва да узрее в твоята душа. В Христа имаше друго нещо. Той не казваше само, че е блажен този, който вярва, но блажен е този, който изпълнява Волята на Отца. Той е по-блажен. Един от еврейските пророци казваше за изкушенията на Христа. Казано е на едно място, че дошъл сатана и казал на Христа: Ако наистина си Син Божи, направи тези камъни на хляб, да ядат тези хора. Христос му отговори: Не само с хляб ще бъде жив човек, и с всяко Слово, което излиза от устата на Отца. Следователно, не е само в яденето, но и във вярването. Ако ти вярваш в Словото Божие може да дойде сила в тебе, ти си нахранен вече. Сега вие искате да бъдете силни. Ти имаш малко хляб в себе си. Чрез вярата този хляб може да се увеличи. Ако имате вяра и знаете как да извадите енергията от житното зърно, в един сомун хляб ще има толкова сила, която ако можете да извадите, ще се нахраните най-малко 6 месеца.

Днес аз говоря за неща, които са постижими за ума на сегашните хора. Защо? – Защото неверието и съмнението толкова са се врязали в душата на човека, че той обръща внимание повече на външните работи, отколкото на вътрешните. Днес важна роль в живота играят парите, къщите, нивите, богатството. Може да отидеш в странство, но ако нямаш пари, никъде не можеш да отидеш. Обаче, ако имаш изкуство, можеш да отидеш навсякъде. Ако си един виден цигулар, ти можеш да отидеш навсякъде. Целият свят ще бъде отворен за тебе. Но колко видни цигулари има в света? – Много малко. Но въпросът е сега, че ти трябва да вярваш в невъзможни работи. Ти може да не цениш себе си. Казваш: Аз не съм ангел, не съм светия. – Вие още не знаете мярката, с която Бог цени хората. Казано е в Писанието, че Бог живее на небето, но Той живее и в сърцата на смирените. И ако Бог живее целокупно в твоето сърце, от какво ще се нуждаеш? Денят, в който Бог дойде да живее в сърцето ти, всичките ти работи ще се оправят. Ти не искай материално да се оправят. Дъщерята и синът ти трябва да имат същото просветление, като тебе. Ако твоят мъж не може да обича Бога, както ти Го обичаш, и ако твоите дъщери и синове не обичат Бога, както ти Го обичаш, ти не може да искаш благословение за тях. Вземете например един музикант. За да бъде истински музикант, той трябва да има пластични пръсти, при това пръстите му трябва да бъдат

добре устроени. При това той трябва да има една много добра, отлична ръка. Музика трябва да има в него. Той трябва същевременно да бъде и много досетлив. Ние, съвременните хора, се задоволяваме с това, което имаме. И то е хубаво, но има неща, които наистина трябва да ни задоволяват. Само Божественото може напълно да ни задоволява. Ти искаш да знаеш например ще бъдеш ли богат или не. – Това е най-същественото. Първо човек трябва да търси същественото, а после другите работи. Когато ти търсиш една породиста кокошка, трябва да намериш такива яйца, които да съдържат съответен зародиш в себе си. Ако вземеш яйца, които нямат никакъв зачатък в себе си, можеш да ги туриш под една квачка, но от това яйце нищо няма да излезе. В това яйце трябва да има такъв зачатък, че непременно да излезе от него породиста кокошка. Ако ти не искаш една ябълка или една круша или слива, ти трябва да намериш съответно семе и да го поставиш при съответни условия. Та ние трябва да отделим същественото в живота от несъщественото и на това съществено всякога да разчитаме. Обикновените идеи, които съвременните хора имат за обществен строй, за майки и за бащи, за братя и сестри, те не отговарят на онази реалност, върху която е създадено братството. Истински брат е само онзи, който е едно с тебе и по дух, и по душа, и по ум, и по сърце. Истински сестр(и) или приятел(и) са само онези, които са едно с тебе и по ум, и по сърце, и по дух, и по душа. И те трябва да споделят твоята съдба при всички условия, а не само по (щопко). Те трябва еднакво да споделят нещата и еднакво да си помагат. Помощта седи в човешките мисли, а не в човешките чувства. Не са думите, които човек изказва, но делата му са важни. Едно дело трябва да се направи навреме.

Една сестра разправя своя разговор с един адвентист. Адвентистите вярват, че тяхното учение е най-право, понеже те вярват, че Христос ще дойде втори път на земята. Те вярват, че като дойде Христос на земята, мъртвите ще възкръснат от гробовете си, праведните ще отидат в мястото на слава, а грешните на вечно мъчение. Тя му отговорила, че според нея учението на адвентистите не задоволява душата ѝ. Аз пък от своя страна твърдя, че дотогава, докато човек уповава на адвентизма, това е заблуждение; докато уповава на католицизма, това е заблуждение; докато уповава на евангелизма, това е заблуждение, докато уповава на православието, това е заблуждение; докато уповава на окултизма, това е заблуждение; докато уповава на каквото и да е учение, това е заблуждение. Докато човек не дойде до положение да уповава на Любовта, той не е на

прав път. Щом почне да уповава на Любовта, той е вече на прав път. Следователно, истината изключва от себе си всички заблуждения, а включва всички добродетели. – Що е Истината? – Това, което в даден случай изключва от човек всички заблуждения, всички злини, всички неправди, всичко зло, всичко лошо, а включва в него всичко добро, всичко възвишено, това е Истина. Това, което в даден случай внася в човека живот, смисъл, облагородява, това е Истината. Това, което може да ме извади от едно състояние в друго, това е Истината; това, което всякога ме е повдигало и в бъдеще ще ме повдига, това е Истина. Както и да определям Истината, пак не мога да я определя. Истината има практически смисъл в приложението. Сега ще се яви въпросът: Можем ли да приложим това? – Можем, има ред правила за това. Те не са крайни правила. Преди всичко силата в човека се развива постоянно, не е нещо, което може да се постигне изведнъж и да спре. Когато децата постъпват в първо отделение, те не изучават всичко изведнъж. Те изучават цяла година само азбуката, а във второ отделение изучават друго нещо. Така минават от отделение в отделение, като изучават все нови и нови неща. В продължение на 16 години учение, те свършват университет и могат вече да говорят върху някои отвлечени въпроси.

Христос казва: „Блажен е онзи, който яде хляб в Царството Божие“. И тогава Христос пристъпва да разправя какви са условията, за да бъде човек блажен. Блажен е онзи, който яде хляб в Царството Божие. Христос имал особени схващания за блаженствата. Той казва, че има три неща, които спъват хората да бъдат блажени. Едното е желанието на човека да си купи нива. Това е крайният материализъм. Другото, което спъва човека, е желанието му да си купи волове и да ги опита. Това е чувственият живот на човека. Той търси удоволствията в живота. Това е животинското начало в него. Третото, което спъва човека, това е желанието на човека да се ожени. Това е нисшето начало в него. И трите положения, обаче, носят нещастия за човека. Нивите му ще вземат, воловете му ще продадат, а жена му ще умре. Утре още жена му ще пристане. Кажете ми коя жена не е пристанала? Според мене всяка дъщеря е любовница на баща си. Ако тя изневерява на своя баща, едновременно с това тя изневерява на всички. Така гледам аз на въпроса. Дъщерята е първата любовница на баща си. Следователно, ако дъщерята изневерява на баща си, и ако синът изневерява на майка си, тогава целият живот е едно изневеряване. При това положение и онзи, за когото дъщерята се жени и на него ще изневери. Тогава мъжът ще ѝ каже:

Ти на баща си изневери, че на мене ли няма да изневериш? Ти баща си напусна, че мене ще обичаш? Аз бих уважавал онази дъщеря, която може да каже на своя възлюблен така: Обичам те, но те обичам повече от баща си и затова не мога да напусна баща си заради тебе. И след това някой ще ми цитира от Евангелието, че е казано, че човек ще напусне баща си и майка си. Какво е казал Христос? Питам: Какво е твоето верую? Ако ти напуснеш баща си и майка си заради една жена? Или по-право какво верую имаш ти, ако напуснеш Бога и твоето верую за една жена? Ще кажеш на своята възлюблена: Ако обичаш Бога и аз мога да те обичам. Ако не Го обичаш, аз ще си намеря друга, по-добра от тебе; по-добра разбирам такава, която обича Бога. Според мене всяка мома, която обича Бога и вярва в Него, е по-добра от онази, която не обича Бога и не вярва в Него. Според мене аз или ти е едно и също нещо. Според мене Любовта към Бога е мерило, което определя всички неща. В нея няма никакво изключение. Историята на всички велики хора оказва същата опитност. Всеки, който е опитал Божията Любов, той никога не се е разочаровал. И постиженията на света седят именно в Божията Любов. Като говоря за Любовта, понякога аз съжалявам, че говоря, но благодарете, че аз говоря само за външните дрехи на Любовта. Що се отнася за вътрешните ѝ дрехи, аз още не съм обелил зъб. Аз говоря само за работната дреха на Любовта на Бога, с която Той работи, но за външната дреха на Любовта аз още нищо не съм казвал. С тази дреха Бог работи на нивата, за нея само там ви говорих. Това, което осмисля живота, това е онзи дълбок поглед, с който като погледнеш, всички страдания, всички нещастия изчезват. Достатъчно е само един лъч на Любовта да дойде в човека, за да изчезнат всички съмнения, всички подозрения, неволи и страдания. Тогава целият свят се обръща и в тебе се зараждат нови чувства и способности. До тогава ти си бил невежа, но щом те погледне Любовта, ти ставаш вече ангел, с крила. Чудно е, че съвременните хора, когато са влюбени, искат да знаят дали ги обичат или не. Трябва да знаете, че дотогава, докато ви пишат любовни писма, вас не ви обичат. Когато престанат да ви пишат любовни писма, вие сте повече на правия път, отколкото когато ви пишат. Мислите ли, че богатството в света е благо? Наистина и то е благо. Има едно богатство, което иде от Бога, но е благословено. Има едно богатство, което не иде от Бога и не носи благословение. Има една сиромашия, която иде от Бога и е благословена. Има една сиромашия, която не иде от Бога. Аз не бих желала нито богатство, нито сиромашия, щом не идват от Бога.

Сега ще ви прочета няколко афоризми: Постигнатият път на мъдреца, изгряващото слънце на любящия са за мъдреца радост, веселие и мир, щастие, блаженство и любов. Всеки, който мисли върху живата вода, която тече, и върху вятъра, който вее нагоре, и надолу върху светлината, която се разстила навсякъде, е блажен.

Хлябът слязъл от небето е за гладния, мисълта – за умния, а работата – за човека, който обича Истината.

Туй, което не остарява, е дрехата на Любовта. Туй, което не се мени, е дрехата на Мъдростта. Туй, което не се губи, е дрехата на Истината. Изгряващата звезда показва красотата на нощта. Изгряващото слънце показва славата на деня. Туй, което носи съблазън и радост, поле се казва. Аз превеждам думата поле с живота на човека. – Това, което носи опасност, е чистотата, планина се казва. Туй, което задоволява душата, е Любовта. Туй, което задоволява духа, е Мъдростта. Туй, което осмисля всичко, е Истината. Път без крах, истина без съмнение и живот без страдания, това е безсмъртието. – Младостта е дреха на живота. Светлината е дреха на знанието. – Свободата е дреха на здравето. Живот без добродетели е градина без цветя, на дървета без плодове. – Не търси това, което не ти трябва. Не носи това, което не те задоволява. – Бъди всякога свободен и никога не се впрягай. – Тури хомота на почивка, а силата си на работа. – Постави страха слуга на разума. – Постави милосърдието помощник на сърцето си. /цитати от „Светът на великите души“, мисли от Учителя стр. 4 и 5/.

„Блажен е онзи, който яде хляб в Царството Божие“.

Живият хляб в света, това е Божественото, в което ние всеки ден се храним. Този хляб е проводник на живота. За да се разбере това, изисква се едно по-добро разбиране. В сегашната химия се казва, че водата е съединение на две части водород и една част кислород. Според моите схващания това е външно разбиране за водата. Водата не се е образувала от водород и кислород. Тя съществува вън от тези два елемента. Тя е някъде далеч от тях. Водородът и кислородът са само проводници на водата, но не и нейни съставни части. Ако наистина водата произлизаше от водород и кислород, тя би трябвало да прилича по свойства на тия два елемента. В същност водата ни най-малко не прилича на водорода и на кислорода. Водородът и кислородът са тръби, през които водата минава. И затова като пиете водата и останат от нея водородът и кислородът, казвате, че тази вода не е чиста. Щом стане нечиста, това показва, че сме взели полезното

от нея и сме оставили непотребното. Такава вода не е добра за пиене. Такива са нашите схващания. Това са тръбите, а водата я няма. Такива са и нашите разбирания за Любовта. Това, което в тебе се опетнява, не е то любов. Това, което се съмнява в тебе, не е вяра. Това, което показва твоето безсилие, не е сила. Това в тебе, което показва външната природа още не е твоята разумност. Разумността в света върви по съвсем друг закон. Тя подразбира да можеш да се справиш с всички мъчнотии, които съществуват със самия тебе. Сегашните хора имат хиляди случаи, при които могат да изпитат своята вяра и разумност. Вие правили ли сте опити да проверите своята вяра? Когато косата ви побелее, можете ли да я почерните? Защо се смущавате от белите коси, а черните желаете? Бялото винаги дава повече, а черното взима повече. Черната краска, това са икономистите хора. Черните краски, това са икономистите, а белият цвят, това са щедрите хора, филантропите. Капиталът на такива хора отива. Затова като остарява човек всичко харчи. Старите хора са крайно суеверни, много доверчиви. Много пъти старите хора минават за много благочестиви. Наистина, младият човек се опасява от младите моми, а старият не се опасява от младите моми. Като види някоя млада мома старият дава вид, че не иска да я види. Тенденция е това. Но той няма сила в сърцето си, затова не иска да я види. Навремето си той изхарчил всичките пари. Затова той не се радва на младата мома. Той трябва да каже на младата мома: Дъще, ела при мене да ти дам един съвет как да намериш един момък, когото да обичаш, който да те обича и да е готов на всички жертви заради тебе. Старата баба пък не трябва да избягва младия момък, но да му каже: Синко, ела при мене да ти кажа как да намериш една млада мома, която да те обича и да е готова да направи всичко заради тебе. Какво правят днес старите? Като видят един млад момък или една млада мома ще въздъхнат, че едно време са се лъгали, и че те ще се лъжат като тях. Не, такъв съвет не се дава. Всички хора днес са остарели по единствената причина, че са се лъгали едни други, и са ви лъгали, и сте лъгали. Значи, всички сте лъгани, и сами вие сте лъгали. Старите са остарели, понеже са лъгали и лъжат. Младите ще остареят, понеже се учат да лъжат. Казвам: Напуснете този път. От гледището на живия хляб това са стари пътища. Вие гледате, че и моята коса е побеляла, но аз сега уча закона на щедростта. Да давам, да давам. Обаче, никога не раздавам безсмислено, уча щедростта и раздавам по всички правила. Когато дойде някой при мене и иска да му направя някакво добро, аз ще му разгледам всички сметки на миналото. Като му

направя едно микроскопическо добро, ще му взема десет подписа на една полица. Вие ще кажете, че това е скъперничество. Оставете вашите разбирания. Любовта е крайно щедра и крайно взискателна.

Сега като говоря всичко това аз не искам вашият живот да се измени. Вие не можете да направите всичко това, не можете да го приложите. Това не можете да го приложите. Аз мога да ви дам правила, да ви покажа пътя, по който можете да се подмладите, но за да се подмладите, изисква се дълъг период на работа.

Не е мъчно, да се подмлади човек и без операция може да се подмлади. Обикновените хора могат да се подмладят чрез операция, а вярващите хора и без операция могат да се подмладят. Всяка сутрин като ставате трябва да се подмладите най-малко с един месец. Ако всеки ден се подмладявате с по един месец, за една година ще се подмладите много. Тогава направете сметка с колко години ще се подмладите в продължение на 10–20–30, 40 години. На 12 години ще се подмладите с една година, ако всеки ден се подмладявате с един ден. От вас зависи да се подмладите по-скоро или по-бавно. Сега аз не искам да ви насърчавам в глупави, в невъзможни работи. Спрете се върху тези мисли в себе си. Това, което ви отегчава в живота, това са противоречията, на които се натъквате. На всинца ви искам да дам едно правило: Оставете настрана, вън от себе си всички противоречия, които съществуват в живота ви. Ето едно от противоречията, на които можете да се натъкнете. Представете си, че сте един беден, но религиозен човек. Отивате на десетина богати къщи да поискате нещо, да ви помогнат. Никой нищо не ви дава. Тогава вие се връщате дома си огорчен, наскърбен и започвате да изреждате всички тия десет души богаташи, при които сте ходили и нищо не сте получавали. Те минават през ума ви като светии. Казвате: Този нищо не ми даде. Онзи нищо не ми даде. Всички се отнесоха с мене грубо и жестоко. Но като се върнете дома си, кажете: Колко благо ми говори този човек. Бих желал и утре да отида при него, да ми говори със същия език. На третия ден пак идете, при този човек. Като продължавате да ходите при него в продължение на един месец, най-после ще имате някакъв резултат. Това е противоречие, с което лесно можете да се справите. И Христос е казал: „Развалете този храм, и аз в един ден мога да го въздигна“. Какво означават тия думи? Под думата „храм“ Христос е разбирал Своето тяло. Евреите разбраха Христовите думи буквално, те помислиха, че им се говори за Иерусалимския храм. Христос искаше да им каже, че в един ден може да

разруши тялото си, и в един ден да го направи.

Сега вие искате да бъдете послушни, но най-първо вие трябва да имате в себе си сила, с която да разполагате. Вие искате да идете при някой богат човек, да искате пари, с които да разполагате. Вие искате като отидете при този богаташ да искате пари на заем, да му кажете, че Господ ви е изпратил затова. Не, вие криво разбирате тази работа. Първо трябва да се помолите в себе си, а после на хората. Като се помолите на хората. Като се помолите на Бога, ето какво може да се случи. Този богат ще откаже да я лекуват. Обаче, вие имате изкуството да лекувате. Отивате при богатия човек и казвате, че можете да лекувате дъщеря му. При това положение той ще бъде готов мило и драго да даде, само да излекувате дъщеря му. Преди всичко вие трябва да дадете нещо от себе си. Закон е: Никой не може да ви обича, докато не дадете нещо от себе си. Децата обичат майка си, понеже тя им е дала нещо от себе си. Всички ние обичаме Бога, понеже, Той е дал много нещо от себе си. Ние трябва да обичаме Бога, понеже, всичко каквото имаме, дадено ни е от Него. Ако не Го обичаме, ние се поставяме на крива основа, на опасен път. Казвате, че вярвате в Бога. Вие трябва да вярвате в Бога, в Любовта, защото от вярата, която имате от тази Любов, зависи не само вашето щастие, но и това на жена ви, на децата ви, на целия ви род. От вярата ви всичко зависи.

„Блажен е онзи, който яде от живия хляб, от хляба, който е в Царството Божие“. Като ядете този хляб, трябва да знаете, че в него присъствува Божията сила. Всичко, което става в света, има известно разрешение и това разрешение зависи от хляба, който ядете. Много мъчнотии има в живота, но Бог е поставил хиляди разумни хора, които да се грижат за разрешаването на тия трудни въпроси за войните, които могат да станат и т. н. Хиляди разумни души са поставени за разрешение на въпроса какъв трябва да бъде общественият строй, как трябва да се възпитават децата, какви трябва да бъдат отношенията в семействата. Хиляди мъже и жени се занимават с разрешението на тия въпроси, и те почти са дошли до едно разрешение. Има една програма, която е турена в действие. Тази програма е слънцето от небето. Щом тази програма се приложи в действие, всички тия стари възгледи на хората, всички стари училища, всичко това ще изчезне и ще се замести с ново. Както виждате сега, хората като се оженят, и три години не могат да се търпят, на третия месец вече се развеждат. Старият порядък не може вече да се търпи. Всички изискват нещо ново. Новото учение, учението на Христа седи

върху следния закон: „Дето са двама или трима, събрани в Мое име, там съм и Аз между тях“. Защото мъжът и жената, това са части на целия човек. Мъжът е едната половина, жената е другата половина. Следователно, мъжът и жената, събрани заедно, това е човекът, а между тях вътре е Бог. Това са значи тримата, събрани в едно име. Щом се съберат мъжът и жената заедно, те имат дете. Детето е третият, това е идейната Любов на майката и на бащата. Човекът ще даде условията на семейството. И като дойде Бог, това е Божественото, това е новата фамилия, която трябва да се създаде. И тогава някои питат: Защо хората се развеждат? За тяхното безлюбие. Мъжът и жената трябва да бъдат богати, по ум и по сърце. Те не трябва да бъдат хиляви. Всички трябва да бъдат здрави. Болните хора не трябва да се женят; глупавите хора не трябва да се женят; безсърдечните хора не трябва да се женят. Човек, който влиза в Божествения път, трябва да бъде без недъзи. В Писанието е казано, че човек ще напусне баща си и майка си. – Кога трябва да стане това? И за кого се отнася това? – То се отнася за първите хора, които Бог създаде. За тях беше това. Като създаде Адама, той напусна баща си и майка си. Това и до днес си остана, за хиляди години вече се казва същото, че човек трябва да напусне майка си и баща си. Първоначално Адам е бил като животно. Той от хиляди години беше размърдал опашката си. Като го намери, Бог го запита: „Ти готов ли си да оставиш баща си и майка си заради мене?“ – Готов съм, Господи. И наистина, той ги напусна. Тогава Господ го въведе в училището, вдъхна му през ноздрите дихание, и той стана жива душа. Всичката спънка седи в това, че неговото дете, жената, още не се е самоотрекла от баща си и от майка си. Жената още не може да се отрече. Жената уж се е отрекла, но като види, че не може да живее с мъжа си, бяга при майка си и при баща си. Сегашните страдания са на жената. Сега тя преминава през посвещение, докато дойде до положение да се отрече от майка си и от баща си. Тя трябва да се откаже от старите си привички и да тръгне подир Бога, както Адам е тръгнал. Христос дойде на земята да покани жените да се обърнат към Господа, да се покаят, и да го последват. Новата религия ще бъде религия на жените да се откажат от баща си и от майка си, от сегашните си мъже – от всичко да се откажат. Какво ще кажете вие, мъжете, на това нещо? Трябва да се радвате, защото ще имате една нова жена, от която ще лъха нещо ново, идеално, хубаво. Тогава целият свят ще се преобрази. И тогава новата жена ще почне да меси хляба в света. Тогава майките ще месят хляба, от който ще се раждат бъдещите

деца. Тогава ще се раждат гении и светии. Какво правят сега в Германия? Там насила въвеждат Христовото учение. Там по закон могат да се женят само здравите, на хилавите, на слабите не се позволява да се женят, със закон им забраняват това. Ще кажете, че това не е човеколюбиво. Можете да мислите, каквото искате, но Христос казва: „Човек ще напусне майка си и баща си и ще се прилепи към жена си“. При коя жена? При тази, която утре може да го напусне? Не, не се разбира сегашната жена. Или ще кажете, че жената трябва да напусне баща си и майка си, за да се прилепи при мъжа си. Не, идейно трябва да се разбира това нещо. Не е въпросът да се заблуждаваме. В света всички трябва да работят за повдигане на жената, за да се изпълни Божествения План. Жената минава през посвещение. Тя трябва да бъде красива и да се отрече от баща си и от майка си и да се прилепи към Бога. Докато жената не залюби Бога и не жертвува всичко заради Него, тя по никой начин не може да се повдигне. Тя не трябва да жертвува своите разбирания, с които се е родила за никой мъж в света. Това значи жена, която е посветена. Всяка жена, която се отрича от своите религиозни вярвания за един мъж, е ужасна жена. Тези жени, именно са донесли най-големите нещастия, които съществуват. И ако ние не сме готови заради Онзи, Който ни е дал в света всичко, не сме готови да се жертвуваме, да жертвуваме и своето верую, какво можем тогава да направим в света? Тогава ние имаме две раси в света: едната раса върви по пътя на Каина, по пътя на линията на майка си, втората раса върви по пътя на баща си. Писанието казва: „Вие сте чада на дявола“. Значи втората раса върви по пътя на Сита, т. е. по пътя на Адама, на баща си. Има мъже в света, които вървят по Каиновата линия, а други вървят по Ситовата линия. Тези мъже, които вървят по линията на Каина, са непросветени мъже. Има и жени, които вървят по линията на Каина. Обаче, има мъже и жени, които вървят по линията на Сита. Това са мъже и жени, които трябва да създадат новата религия.

Тези мъже и жени, като се съединят в едно, ще образуват новата религия, новата култура. Като се съединят, те не трябва да питат какво ще стане със света. Те ще превъзпитат каиновите мъже и каиновите жени. Това ще бъде полето, върху което ще работите. Когато дойде Христос, хората бяха ли праведни? Не, Христос дойде в една епоха, когато хората бяха крайно груби. Благодарение на това, че от толкова години работи в света, че сега имаме една съвсем друга култура от тази, каквато имаше в римско време. Знаете ли колко жестока беше римската култура? Когато

превзеха Иерусалим, римляните разпнаха 60 000 евреи на кръста.

Разправят, че пътят от Иерусалим до Рим е бил само с кръстове. От това евреите били толкова ожесточени, че когато 12 000 евреи били обсадени в една област, те избрали 12 души, които да избият всички останали. После тия 12 души избрали помежду си един да избие 11-те, а последният от тях се самоубил. Такова ожесточение е настанало между тях. Питам: Ако тези хора могат по такъв начин да извършат този подвиг, защо да не могат да се пожертвуват за истината и доброто в света? Че ако един момък се самоубива за една мома, която го е излъгала, защо по същия начин той не може да се пожертвува за Христовото учение? Ако много жени могат да носят несгодите на един мъж, защо да не могат да носят по същия начин несгодите за придобиване на Царството Божие? Какво противоречие има в това? – Никакво противоречие няма. Казвам: В сегашния век Бог ни наблюдава със своето око. И аз чувам гласа на Господа, който казва: „Адаме, къде си сега?“ Сега у всички вас виждам как Адам се е присламчил при жена си или се е скрил в банката зад парите си. Всеки се е скрил, присламчил се е и казва: Дано още мене не ме викат, че още не съм готов. Всичко това са заблуждения. Това е театър, всички сте отишли на представление. Представлението трябва да се напусне. Ти седни в театъра, но какво ще видиш? Казвате: Чакай да видя последното действие. Аз да ви кажа какво ще бъде последното действие. В последното действие героят и героинята ще умират и ще ги заровят. А тези герои, които вие виждате, не представят никаква реалност. Както са живели в миналото, така живеят и сега, и в края на краищата ще умрат. Те умряха един път, а сега втори път ще ги изкарат на сцената. Един американски проповедник проповядвал на американска публика как могъл китът да глътне Йона. Той цели 4 часа разказвал тази история. В това време държал Йона във въздуха, докато най-после китът го глътнал. Той доказвал цели 4 часа това пред учени американци, как китът глътнал Йона. Какво ще доказва как го глътнал? Ако го е глътнал, глътнал го е. Ако не го е глътнал, не го е глътнал – нищо повече. Наскоро четох, че един моряк, от един английски параход паднал във водата, дето един кашалот го държал в утробата си, глътнал го и там прекарал цели 24 часа. Като убили кашалота, той излязъл навън. И после разправял своята опитност: усетил, че влязъл в нещо топло и след това изгубил съзнание. Разликата между Йона и този моряк седи в това, че Йон не е изгубил съзнание, но през всичкото време се молил в утробата на кита. Тогава Господ заповядал на кита да го изхвърли

навън.

Блажен е всеки от вас, който може да яде от този хляб, който сега се меси. Блажени сте вие, които можете да ядете от хляба, който е в Царството Божие. Блажени са вашите деца, блажени са вашите дъщери и синове, блажени са вашите слуги, които могат да ядат от хляба, който е в Царството Божие! Блажени са тези, на които духът е дал този Божи хляб, които ядат от този хляб, който носи благото на цялото човечество.

„Благословен Господ Бог наш“.

Тайна Молитва.

37. неделна беседа от Учителя,
държана на 21 юли 1935 год.

София, Изгрев

Забележка: От 28 юли 1935 г., 4 август 1935 г., 11 август 1935 г., 18 август 1935 г., 25 август 1935 г., 1 септември 1935 г. беседите са отпечатани в томчето Съборни беседи „Царският път на душата“.

ВСИЧКО ЧРЕЗ НЕГО СТАНА

Отче наш.

„В начало бе Словото“.

Ще прочета няколко стиха от първата глава на Евангелието от Йоана.

Сега ще ви позанимая с един разумен предмет, който е малък по съдържание и по смисъл.

„Всичко чрез Него стана“. Всички неща в света стават все чрез разумното. Причината за всичко, каквото става в света, е все разумното. Може би, вие ще тълкувате, че някои неща са добри, някои неща са лоши. – Това са ваши тълкувания, това не са тълкувания на Първата Причина. Нима са ваши схващания. Съвременната наука, например, определя що е студ и що е топлина. Какво разбира тя под светлина и студ, това можете да намерите в разни научни книги или речници, но аз ще ви дам друго определение за топлина и за студ. Студ е това, което взема, топлина е това, което дава. Изгаряне е това, което взима повече, отколкото трябва. Когато взима повече, отколкото трябва и студът изгаря. Следователно, и студът изгаря, и топлината изгаря. Когато топлината дава толкова, колкото можете да носите, тя е приятна. Понякога и студът взима толкова, колкото можете да носите. Тогава и той е приятел.

Сега ще си зададете въпроса дали това определение, което ви давам, е научно? Научният начин е прогресивен. Всеки метод, който не е прогресивен, не е научен. Научните работи не са установени, те не са аксиоми, не са вечни истини. Това са методи, това са пътища, по които знанието може да бъде достъпно. По тези пътища знанието може да стане научно. Следователно, всички ония методи, чрез които първичното знание става достъпно, това е наука. Всяка наука, която не може да направи първичното знание достъпно, това не е никаква наука. Науката не спасява хората. Ако науката спасяваше хората, тогава най-учените хора трябваше да бъдат спасени. Кажете ми един учен човек, който и да е бил спасен от науката. И най-ученият човек умира, както и най-простият умира. И най-ученият човек и най-големият простак еднакво се препъват. И най-ученият,

и най-големият простак еднакво се препъват. И най-ученият, и най-големият простак еднакво си пукат главите. В какво седи разликата между учения и простия? Разликата се заключава само в това, че когато ученият пукне главата си, той знае как да я превърже, когато простият не знае как да си превърже главата. Като срещна един човек, който си (е) пукнал главата, и знае как да я превързва, казвам: Учен човек е този. Като срещна един човек, който си (е) пукнал главата, и не знае как да я превърже, казвам: Прост, невежа е този човек. Та това е едно страдание, една рана, която е произведена или от мраза, или от топлината. Следователно, и в единия, и в другия случай вие имате нужда от превръзка. И при изгарянето от студ, и при изгарянето от топлина, имате нужда от превръзка, само при изгарянето от студ не можете да направите същата превръзка, каквато ще направите при изгарянето от топлина, от горещина. Ако искате, можете да проверите. Казвам: Това е новото, което сега ви казвам, което вие (не) знаехте. Ако някой знае това, аз съм готов да си взема думите назад.

Сега има един начин за гледане на нещата в природата. Няма по-съвършено око в цялата природа от човешкото око. Каквото да казвате, според мене, по-съвършено око в света от човешкото няма. Спор се води по този въпрос. Аз съм на мнение, че по-съвършено око от човешкото няма. То е по-съвършено и по-сложно от всички останали очи. Не че то няма абсолютно никакъв дефект, не че е абсолютно съвършено, но засега на земята по-съвършен орган от човешкото (око) няма. Когато критиците се изказват за нещо, те казват, че това не е добре нарисувано или онова не е добре нарисувано. Обаче, кое именно, на кое място и на коя част, те не могат точно да определят. Те виждат някакъв дефект в една рисунка, но не може да определи до и в какво седи тази погрешка, нито могат да я поправят. Те казват: Виждам погрешката. Питам: Как можеш да виждаш това, което не знаеш на кое място се намира, нито можеш да го направиш? Казвате: Ама очите не са добри. Като казвам, че очите на някой човек не са добри, ето какво разбирам: Аз взимам за тази цел една квадратна площ. А2, В2 и турям друга една площ перпендикулярно на първата. Значи имам две площи, които са перпендикулярни една на друга. Следователно, когато лъчът, който излиза от човешките очи пада под тази площ отдолу, според мене този човек не е добър. А когато лъчът, който излиза от човешките очи, пада под тази площ отдолу, според мене този човек не е добър. А когато лъчът, който излиза от човешките очи, отива над първата площ, този човек е добър. Това може математически да се провери. Който може да

даде други обяснения на тази теория, ще го поставя на изпит. Аз мога да избера някой от вас да го поставя на изпит. Опитът ще бъде следният: Ще взема 10 каси, в едната от които ще има 100 хиляди лева, във втората ще има двеста хиляди, в третата – триста, после четиристотин и т. н. до един милион лева. И след това ще оставим пред тези каси онзи, който според вашия метод минава за честен човек, и ще видим кой от двамата ще издържи. Така ще видим кой колко е честен.

Един господин се е хвалил на приятеля си, че могъл да дресира своята котка така, че била способна да носи кафе. Приятелят му казал: Трябва да се опита да се види доколко наистина е дресирана. Той турил един ден една мишка в джоба си и тъкмо котката носила кафе, той пуснал мишката на земята. Като видяла това, котката хвърлила таблата с кафето на земята и хукнала да гони мишката. Често казват за някого, този човек е много морален. Той е морален дотолкова, доколкото не е видял мишка пред себе си. Щом види мишката, всичко захвърля настрана – и морал, и убеждение. Да гони мишката, това е стар занаят на котката. Щом види мишката, тя хваща първия си занаят, първия си морал. Котката има едни разбирания, нейният господар има други разбирания. Но ние не трябва да мерим живота на котката с живота на един човек. Това е морал да дойдем до разбиранията на котката, (до) законите на схващанията на природата. Според мене под думата природа се разбират сбор от колективни, съзнателни същества, които работят заедно и които са завършили своята еволюция. Тези същества се намират в разни департаменти на обширната природа. Те направляват цялата природа. Те направляват целия живот. Как направляват цялата работа, как я разпределят помежду си, това е тяхна работа. Ако седна да ви разправям как става това, за вас пак ще остане непонятно, неразбрано, и за мене ще бъде губене на време. Пък и нищо няма да спечеля от това. Но фактът си е факт. Те направляват живота. Какви са техните намерения, аз ги зная, те са всякога добри. Те нямат абсолютно никаква користолюбива цел. Понякога се показват, че са много користолюбиви, но то е привидно така. Някога може да се покаже, че са същества злонамерени – това може да се докаже с оглед на бъдещето, а не в настоящето. Ние, съвременните хора, търсим благото като един настоящ момент.

Сега аз искам при многото знания, които имате, да ви дам и друго едно знание, което ви е потребно. Това знание се заключава в следното: Във всеки даден момент ти можеш да се освободиш от злото, което те мъчи, и

от доброто, което те мъчи. И доброто може да мъчи човека, както злото. И доброто може да мъчи човека, както един грях го мъчи. Ако около тебе има един добър човек, ти можеш да се измъчиш като него. Ако около тебе има един лош човек, ти ще се измъчиш точно като него. Лошият човек ще те измъчва със своето зло. И в двата случая човек може да се мъчи. Това е една възможност. Но можеш и да не се мъчиш. Кога? Когато и в единия, и в другия случай ти не си умен човек. В съвременния живот много пъти ние се мъчим от разни неща. В Америка имало двама видни проповедници: Единият от тях се наричал Бичер, а другият Талмеч. Няма да тълкувам целите им имена, но ще се спра само върху първите букви на имената им – Б и Т. В църквата, дето проповядваше Талмеч, идваха хиляди хора да го слушат, той беше много красноречив. Това силно безпокоеше другите проповедници в Америка, защото техните църкви се изпразваха от богомолци. Те се молиха на Бога да се премахне този проповедник по някакъв начин, за да започнат и техните църкви да се пълнят с богомолци. И, действително, неговата църква се е запалвала и горяла само по себе си. Един ден от органа е изхвръкнала една електрическа искра, която запалила цялата църква. След известно време и той изгорял, заминал за онзи свят. По този начин се спасиха другите църкви. Защо го мразиха другите проповедници? Красноречив беше човекът. Със своето красноречие той привличаше американците. „Тал“ значи висок човек. „Мач“ значи борец, който знае да се бори. „Талмеч“ означава човек – високият човек, който знае да се бори. Буквата Т означава човек, който във всеки даден случай може да преодолява мъчнотиите в живота. Бичер пък го сполетяха най-големите нещастия. Той имаше една голяма афера с една жена. И от как започна тази афера, църквата му се раздели, започнаха да спорят дали той трябва да има такава афера с жените, или не трябва никаква работа да има с тях. И така въпросът си остава висящ. А около красноречивият оратор всички жени се увличаха в неговата реч. А като се увличат жените, нали знаете какво става? – Влюбват се, както и да е, това са хорски работи. Бичер, значи човек, който прониква на дълбоко. Той прониква надълбоко, но не може да узрее. Талмеч беше човек, който побеждаваше всички мъчнотии, но не можа да спаси себе си, нито своята църква. Той замина за онзи свят, а църквата му изгоря и даде възможност на останалите проповедници да се успокоят, да се утешат и кажат за него: Господ да го прости, по-добре да отиде на небето, там да проповядва, отколкото на земята. Сега изводите, които правя, в тях има нещо тенденциозно. И аз съм

виждал това нещо. Ако ме слуша някой евангелски проповедник, ще каже: Така не става. Ако ме слуша някой православен, ще каже: Аз да съм на негово място. Не, нито едното, нито другото одобрявам. Аз искам да изнеса факта, че някой път и злото, и доброто може да ни мъчи. Но въпросът за злото и за доброто, това са отношения, които съществуват, и са необходими при нашето развитие. Злото почива върху един живот, който е останал някога от миналото. Злото съществува като един недоразвит недъг, който е останал някога от миналото. Злото съществува като един недоразвит органически живот. Съвременните учени хора намират, че всички болести се дължат на един нисш живот, който оказва голямо влияние върху нашия организъм. Съвременните учени намират, че всички болести се дължат на един нисш живот, който не функционира в хармония с висшия живот на човека и той оказва влияние върху нашия организъм. Семената, зародишите на всички тия нисши същества са причина на заболяванията, които стават с нас. Окултната наука кръщава тия същества с различни имена, но едно е важно, че ние трябва да се пазим от тях. Те наричат нисшите същества плът, а висшите същества – висшият живот в човека или животът на духа. Ние трябва да дадем друго направление на нисшия живот в себе си, а не да мислим, че можем да се освободим от него. И този живот е потребен на човека. И материалният живот е потребен на човека, както калта е потребна на грънчаря. Като меси тази кал, той все ще се оцапа, но като я направи на тесто и опече от нея няколко грънци, грънчарят все ще вземе няколко гроша за храна на децата си. Ако тази кал не съществуваше, какво щеше да направи този грънчар? Като работиш с тази кал, все ще поогрубеят ръцете ти, все ще ги изцапаш или ще изгубиш своята мекота, но това е друг въпрос вече. Без тази кал в материалния свят не може. Има известни неща, които са необходими при сегашното развитие на човека. Тази идея трябва да залегне в умовете ви. В света няма лоши работи. В същност лоши работи има само тогава, когато ние не разбираме, това, което ни е дадено и не можем да го използуваме.

Казано е: „В Начало бе Словото“. Всичко чрез Него стана. Обаче, ние, хората на земята, имаме нови идеи, искаме да внесем тези идеи в живота си с цел да го подобрим. Ние можем да направим това. И наистина, ако нашите нови идеи, които внасяме в живота си, не са в състояние да подобрят живота ни, ние трябва да ги изменим. И наистина, ако не е така, трябва да изоставим тия свои идеи. Задръжте само онази идея, само онова чувство и само онази постъпка в себе си, които в даден случай помагат да

създадат във вас един подтик, един импулс към въздигане нагоре. Защото ако една мисъл в тебе не дава поне микроскопически подтик да роди друга една нова мисъл, тази мисъл не е права. Ако едно твое чувствуване не може да създаде в тебе никаква интензивност да се създаде един подтик, то не е право, не е на място. И ако една твоя постъпка не може да създаде един нов подтик в човека или в самия тебе, тя не е на място. Всяка такава мисъл, всяко такова чувство и всяка такава постъпка не е потребна за вас.

При сегашното възпитание аз искам да зная какъв метод употребявате практически, когато трябва да се освободите от един свой стар навик, който носите от миналото си. Може би, някой от вашите лоши навици в миналото да е бил добър, но в последствие да се е доразвил. Представете си, че вашият дядо в далечното минало имал обичай на обед само да си пийне по една чашка от 100 грама съдържание винце. След като другият ви дядо е започнал постепенно да увеличава чашките, наместо една чашка той пиел по две чашки. Следният ви дядо започнал да пие по четири чашки, после по осем, десет, 20, докато днес вашият баща пие по 30–40 чашки. Вие пък пиете още повече от него. Това е един навик, който има причината си във вашето далечно минало. Така тия ваши деди и прадеди постепенно са увеличавали нещата, докато сметката им е излязла съвсем погрешна. Погрешната сметка е създала тия лоши навици. Навиците могат да се превърнат в погрешки, погрешките могат да се превърнат в престъпления, а престъпленията могат да се превърнат в най-лоши постъпки. Казвам: Човек не може да се освободи от един свой лош навик, от една своя погрешка, от едно свое престъпление и от една лоша своя постъпка, докато първо не измени своята мисъл. Ти не можеш да измениш един свой навик и да се освободиш от него, както и от своята погрешка и престъпления, докато не измениш своите чувства и своите постъпки. Дойде при мене един болен (и) му казвам: Ти лесно можеш да се излекуваш. – Как ще се излекувам? – Като си представиш, че си здрав. – Как ще си представя, че съм здрав, когато съм болен? – Там е твоето зло, именно. Как ще си представя, че съм здрав, когато съм болен? – Тогава именно ти не можеш да се лекуваш. Това е цяла въртележка. Дойде при мене един беден човек и ми казва: Знаеш ли колко съм закъсал? – Отникъде работите ми не вървят. Представете си, че си богат. – Как ще си представя, че съм богат, когато нямам пари в джоба си? Да имам нещо в джоба си, да си представя. Ами при това положение как мога да си представя, че съм богат? – Затова, именно, ти не можеш да оправиш работите си. В това седи реалното. Онзи

земледелец, който посява житото на нивата си, той трябва да вярва, че идната година ще има повече жито. Като туря житото в нивата, то така ще се трансформира, че идната година от 10 кгр, той ще събере 100. Земледелецът знае как да трансформира житото. Когато дойдете до един болен, когото трябва да лекувате, вие трябва да посеете в него една проста истина, че ще оздравее. И като приеме тази истина в себе си, като едно семе, то ще израсте и ще даде плод. Като посеете в себе си мисълта, че сте здрави, наистина ще бъдете здрави.

Сега ще ви приведа един пример за един българин, който се казвал Стоян. Той обичал много да си попийва и от пиян станал бекрия. Казвали му: Знаеш ли, че като пиеш така, момите няма да те искат. – Оставете ме, по-хубаво е за мене, нека да не искат. – Ами баща ти, майка ти, не са доволни, помисли малко за тях. – Остави и тях настрана, не ме закачайте. Чашата струва над всичко. Казвали на кръчмаря да не му дава да пие. Защо да не му давам? Човекът си плаща добре. Един ден един от неговите приятели му казал: Стояне, искам да ме слушаш какво ще ти кажа. – Хубаво, ще пия и ще те слушам. В това време приятелят му турил една голяма змия в торбата си и я пуснал в кръчмата. Като видял змията, Стоян веднага изскочил вън от кръчмата. С него заедно избягал и кръчмарят. А змията свободно се разхождала в кръчмата. Този безверник, този голям пияница се излекувал от една змия. После му казали: Стояне, влез в кръчмата. – Не, докато онази е там, аз не влизам в кръчмата. Следователно, ако вие не можете да турите в човешкия ум една голяма змия, която да се загнезди вътре като една сила, вие никога не бихте могли да изправите даден човек. Ние въставаме против нашите мисли, когато не знаем как да ги поправим. Не е въпросът да се изправи човек, когато е мирен, когато е трезв. И, когато Стоян е в кръчмата, ще вземеш една боа и ще я пуснеш вътре, та и Стоян, и кръчмарят да излазят заедно навън. Трябва да пуснете тази боа при богомолците, когато се молят. Набожните хора няма да се молят за змията.

Казвам: Психологически ние употребяваме известни доводи. Мисълта е творчески принцип, тя е мощна сила. Ако вие задържите една мисъл в ума си само за една триста хилядна част от секундата, тя ще произведе голям резултат. Не е нужно да я задържате даже само една секунда. Ето какво аз разбирам под думата резултат на мисълта. Представете си, че вървите по пътя и получите един удар. Този удар може да не е толкова силен, но го чувствувате с месеци след това. Причината за това е, че този

удар се повтаря в съзнанието ви, което предизвиква спомен за удара. Тъй щото, ударът е само еднократен, а преповторението му е многократно. Следователно, и щастието е само един момент. И злото е само един момент. То трае само една триста хилядна част от секундата. Тази малка част от секундата подразбира само едно мигновение, което и съзнанието даже не може да го схване. За един мързелив, бавен човек мигането е един по-дълъг момент, а за съвършения мигането съответствува на една тристахилядна част от секундата, едва се забелязва, че мига. Защо мигат хората? Турците имат една поговорка: Който земята гледа, той душата изгаря. Ако дойде някой при тебе да ти иска пари на заем и гледа на земята, ще му кажеш: Ще дойдеш след една седмица, защото и аз искам да погледам малко земята. Ще ви приведа един пример за един български банкер, някъде, някъде от Пловдив, няма да казвам името му. Отишъл при него един човек да иска пари на заем с висока лихва. Той му дал 300 наполеона, според колкото му поискал господинът. Като му дал парите, погледнал го и си решил: Ще проследя този човек да видя какво ще прави с парите. Проследил го. Като взел парите този господин се отбил в един голям дюкян, дето купил черен хайвер. Тогава банкерът го спрял и му казал: Господине, който купува черен хайвер, той не може лесно да върне парите. Но, за да ги вземе в ръката си, той първо му казал, че иска да направи някакво преброяване на парите, защото му се сторило, че направил някаква погрешка при броенето. Взел парите си и повече не му ги върнал.

Ще приведа още един анекдот. Казва се в анекдота, че това се случило в Цариград с един ходжа, който бил много алчен, но имал много пари, с които въртял голяма търговия. Давал пари под лихва, че с висока лихва. Един ден дошъл при него един мукалитин да иска на заем 200 лири. – С каква лихва ще ми ги дадеш? – Аз взимам голяма лихва. – Добре, готов съм да ти платя сто на сто лихва. Ходжата му дал 200 лири на заем. След 6 месеца длъжникът се явил при ходжата и му донесъл само лихвите за определеното време, и то сто на сто, както се уговорили. Той запитал ходжата: Доволен ли си сега? – Доволен съм, но майката на парите? – Ти вземи сега лихвите, че майката остави настрана. Сега ще ви дам една идея, един съвет. Никога не влагайте майката в каквото и да е предприятие. Като проверите това нещо и придобиете печалба, ще дойдете да ми платите, колкото струва този съвет. Понеже, сега нямате никакви печалби, давам ви го без пари, но с условие непременно да го проверите. Когато започнете каква и да е работа, или какво и да е предприятие, гледайте да посрещате

загубите с печалбите, а не с майката. Щом започнете да посрещате загубите от майката, тази работа ще излезе катастрофално. Обаче, ако посрещате загубите от печалбата, това е в реда на нещата. Всяко страдание, всяка загуба трябва да се изкупва от печалбите, а не от майката. Никога не влагайте Божественото. Никога не ангажирайте Божественото, което Бог ви е дал, даром. Може да стане, каквото и да е, но никога не излагайте своята Любов за нищо и за никакво. Човек никога не трябва да изкарва Любовта си на пазар. Предпочитай ти да отидеш сто пъти на пазар, но никога не изкарвай Любовта си да отиде на пазар. Щом Любовта отиде на пазар, тя никога няма да се върне. Това е закон, в който няма никакво изключение. Не е било случай в живота, когато един човек или един ангел, или някое божество да е изпратило Любовта си на пазар и да не е изгубило всичко. Като дойде въпрос до Любовта, ти ще отидеш на топа на устата, но никога няма да изнесеш Любовта на пазаря. Тя трябва да остане като нещо свещено. Дойде ли до Любовта, ти трябва да бъдеш готов на всички жертви за нея, и тогава само и тя може да се застъпи за тебе. И аз зная, че всички нещастия в света се дължат на това неспазване на закона. Ние мислим, че като е богата, Любовта трябва да върши всичко заради нас. Не, тази работа не става така. Любовта трябва да бъде тил.

Сега ще приведа един стар анекдот. Когато Господ създал света, Той изпратил светлината, тя първа да посети света. Тя издала едно обявление, в което казала, че иска да посети света, но всеки да си остане такъв, какъвто си е. И всеки да си вземе, каквото си иска, но да бъде доволен. Всички останали доволни от светлината. След това дошъл на гости въздухът. Той казал на хората: Аз искам всички да се клатите на ляво, надясно. Ще се покланяте наляво и на дясно. Като дошъл въздухът, само половината хора останали на земята. Те не били доволни от това клатене. Най-после дошла водата на гости на хората. Тя им казала: Като ви дойда на гости, искам всички да си наведете главата на една посока. И докато не си отида, никой не трябва да си вдига главата нагоре. И след това дошли на гости планините. Те казали: Като ви дойдем на гости, всички трябва да се изпокриете в миши дупки. И тъй, ако седиш прав и си доволен, светлината те огрява. Ако се кланяш наляво и на дясно, вятърът те вее. Ако се кланяш_ минава покрай тебе. Ако се криеш в миша дупка, планините са дошли на гости при тебе. Питам: Какво ще спечелиш, ако се криеш в миша дупка? Който е разбрал този анекдот, или тази приказка, нека си извади заключение от нея. Истина, знание и свобода. Употребете онзи метод на

светлината, който дава свобода и простор на всяка душа. Този метод на светлината е с най-малките противоречия, с най-малките разноски. Така работи светлината.

Сега да дойдем до онези правилни разсъждения. Сега като ви гледам, аз виждам, че всички сте големи богаташи, но не знаете как да употребите имането си. Някой затлъстял, чуди се какво да прави. Малко яде, яде, а затлъстял. Що е тлъстината? Тлъстината се дължи на едно криво възпитание на човешките клетки. У тях е внесена идеята, че трябва да си доставят храна и за утрешния ден. Вследствие, на това тяхно разбиране, те си доставят храна за няколко деня. Това са тлъстините, които се трупат в организъма. Ще убедите клетките си, че няма нужда от днес за утрешния ден. Аз съм виждал млади моми и момци, ще ме извините, че говоря за тях, но виждам желанието им да са загладени лицата им, да бъдат красиви. Лицето, това е израз на човешкия ум, на човешкото сърце. Лицето показва какъв е човек в умствено развитие. Ако се измерва човешкото лице, по него може да се познае до каква степен на развитие е човешкото сърце и до каква степен е развит човешкият ум. Лицето е израз на човешката душа. Лицето показва капиталът в обръщение, какви печалби и загуби ще има един човек. Според мене френологията е наука, която показва само какъв капитал е вложен в човека. Грамаден капитал има човек, но той още не е вложен в обръщение. Това само може да каже френологията. Лицето пък показва този капитал в обръщение. Според хиромантиците ръката е капитал, който дава приходи. Като гледаш на човешката ръка, ти виждаш колко добри случаи има вложени в човека. Лицето пък показва капитала в обръщение, какви печалби, какви приходи ще имаш. Следователно, като живее, човек търси колко капитал има вложен в неговата глава, в човешкия мозък, колко капитал е вложен в човешкото лице и колко в човешката ръка. Затова човек ще изучава своята глава, лице и ръка. Всеки ден като ставаш, ще гледаш колко капитал, колко аржан конте [argent comptѝ – фр. преброени пари; може би argent comptant – фр. пари в брой.] имаш в касата си и до вечерта ще теглиш линия, да видиш колко приход имаш, на разположение: две, три, пет, десет, сто или повече хиляди лева. В това отношение трябва да се работи практически. Някой казва: Мене не ме интересува хиромантията. Не те интересува като хиромантик, но ти трябва да знаеш какво можеш да спечелиш с ръката си. – Ама мене не ме интересува лицето ми. – Че в твоето лице е вложен капиталът, с който ти ще правиш оборот. Без глава, без лице и без ръка ти пет пари не струваш. В

това отношение, ако ръката ти е студена, от тебе вземат повече. Ако ръката ти е топла, ти даваш повече. Ако ръката ти е влажна, нещата ще започнат в тебе да гният. Ако ръката ти е много суха, нещата ще почнат в тебе да изсъхват. По ръката на човека може да се познае много нещо. Когато ръката на някой човек е много топла, аз му пошепвам тихичко: Слушай, много взимат от тебе. Ще посъкратиш малко бюджета си. Тъй щото ръката на човека, ако е много топла, това показва, че той дава много. Ще даваш, но на място ще даваш. Студената ръка показва, че от човека взимат много, без той да иска. За такъв човек кръвообращението е слабо и капилярните съдове не са в естествено положение. Здравословното състояние на човека зависи от капилярните съдове. Всички болести в човека се дължат на разширението и на свиването на капилярните съдове. Когато при кръвообращението капилярните съдове се свиват повече, отколкото трябва, в резултат на това могат да се явят различни болести. Преди всичко ръката на човека на долната си част трябва да бъде малко топла, а на горната малко студена, за да бъде целият му организъм в изправно положение. Електричеството винаги носи хладина, а магнетизмът – топлина. Между тези две течения работи законът на Любовта, който създава връзката. Връзката дава хода на живота. Между електричеството и магнетизма се ражда топлината. Топлината е резултат на онази първична връзка между електричеството и магнетизма. Ако тази връзка не съществува, топлина не може да се образува. Ако между електричеството и магнетизма не се образува връзка, и светлина не може да се образува. Следователно, като се обединят електричеството и магнетизмът, между тях се създава като резултат топлина и светлина. Единият резултат е образуването на топлината, а другият – образуването на светлината. Това трябва да става и в мозъка. Ако връзката между електричеството и магнетизма не се образува правилно, в мозъка не може да се образува онази правилна светлина, която е необходима за мисълта. Тази топлина и светлина са необходими при процеса на растенето на човека. При това и сърцето на човека не може нормално да бие. Пулсът на сърцето е точно определен. Той показва нормата, при която става тази връзка. Пулсът на сърцето показва онази точка, в която става връзката между електричеството и магнетизма. Това е един постоянен импулс. Всяка връзка е един удар на сърцето. Когато става една връзка, сърцето отбелязва това. Следователно, биенето на човешкото сърце показва връзките, които стават в една минута. Нашето сърце не ги хроникира точно. Сърцето на един човек бие по-малко

от това на един ангел. Обаче, сърцето показва всички онези връзки, които стават между електричеството и магнетизма и които в резултат образуват светлина и топлина. Това е една нова теория, един нов начин на обяснение, което сега даваме.

Следователно, когато човек е неразположен духом, това показва, че връзката в него не е естествена. Като забележиш това, ти веднага ще измениш своята мисъл. Ти казваш: Но аз не вярвам в Бога. – Това е най-глупавото нещо. Когато един човек ми казва, че не вярва в Бога, аз подразбирам, че той не вярва в себе си. Че ако ти не вярваш в Бога, в ближния и в себе си, в кого ще вярваш тогава? Три неща има, в които човек не може да не вярва. Той не може да не вярва в Бога, не може да не вярва в себе си и не може да не вярва в своя ближен. Това е невъзможно. Колкото и да отрича нещата, досега аз не съм срещал човек, който да казва, че не вярва в Бога. Това са празни думи. Когато някой казва, че не вярва в Бога, ето какво аз разбирам: В този случай вярата на човека се замества с вярата му в самия него. Той вярва в себе си. Понякога нашето аз взима мястото на Бога. Понякога пък нашите ближни отвън могат да вземат мястото на Бога. Тогава ние мислим, че ближните са всичко заради нас. Всеки трябва да знае, че онова цяло отвън, това е същото, от което и аз, и ближните ми са излезли. Те са части от това цяло. Едно трябва да знаете: Първо Бог създаде бащата, после Той създаде майката, а децата не са създадени от Бога. Бог създаде само бащата и майката, а те създадоха децата. Така говорят окултистите. Децата не са произведения на Бога, но са произведения на хората. Мъжът е създаден от Бога, а жената от Бога, а децата, за които вие плачете, са създадени от вас.

Сега аз не съм за това да се разберат нещата непременно. Но трябва да знаете, че човешките работи не се ограничават от първичните. Каквито са бащата и майката, такива ще бъдат и децата. Този закон е верен без изключение. Каквито са вашите мисли и чувства, такива ще бъдат и вашите постъпки. Онази сила, която подбужда вашия ум към мисъл, е от Бога. Онази сила, която подбужда вашето сърце към деятелност, е от Бога. И в дадения случай постъпката е от вас. Постъпката не е от Бога. В първичните схващания тя съществува, но стремлението ви да направите нещо, това е от човека. Де е човекът? Човекът е в своята постъпка. Бог е в неговите мисли, а природата е в неговите чувства. Така схващам човека психологически. Това е закон, който трябва да се разбере. Ние мислим, че нашите постъпки са от Бога и затова като направим една крива постъпка, държим Бога

отговорен и питаме защо ни е допуснал да направим тази постъпка. За всяка твоя постъпка, ти си отговорен, а за всяка твоя мисъл, Бог в тебе е отговорен. Следователно, престъплението не седи в нашите мисли и в нашите чувства. Докато мислиш и чувстваш, няма никакво престъпление, но в момента, когато ти като човека съединиш двете ѝ постъпки по един или по друг начин, тогава вече провидението те държи отговорен за постъпките ти. Че някоя лоша мисъл е дошла в ума ви, ни най-малко не се смущавайте от това. Това нищо не значи. Че някое гниещо вещество отвън дава своето ухание, ти ни най-малко не си отговорен за това. Ти си отговорен само, когато започнеш да ядеш това гниещо месо. Като започнеш да мислиш и да чувстваш, ти ще се освободиш от всякаква отговорност, защото няма да ядеш от това гниещо месо. Следователно, ще се пазите от вашите постъпки, от вашите лоши постъпки.

„Всичко чрез Него стана“. И тогава казвам: Всичко, което сега във вас става, чрез вас става. Благодарете, че е така, защото по този начин вие сте в състояние да изправите своя живот, само ако знаете как. Да допуснем, че ти си закъсал, нямаш пет пари в джоба си. Защо си закъсал? Закъсал си, защото твоят език мяза на един наточен нож, една наточена сабя. Дето, когото срещнеш, все ще го мушнеш. Затова първата ви работа е да изгладите своите мисли и желания, както и своите чувства. Направи езика си гладък. Измени характера си да гледаш добре. Като гледаш добре, ще се измени и положението ти. Чудни сте вие. Ако знаете как да гледате, как да постъпвате, в един ден ще се подобри положението ви. Ти си беден човек, нямаш пет пари в джоба си, имаш деца, имаш жена, хванал си главата си, не знаеш какво да правиш. Едно искаш само: Да спасиш своя дом. Затова ти трябва да се научиш да говориш сладко. Всяка дума трябва да бъде казана на място. Дъщерята на един банкер заболяла зле. Викат 12 души лекари, викат консулт, но всички се произнасят, че няма да оздравее, ще умре. Бащата се отчаял, не знае какво да прави. Готов е мило (и) драго да даде за своята дъщеря. Ти иди, пошепни на този банкер, че дъщеря му ще оздравее и да не се безпокои. Но ти сам трябва да вярваш. И така се случва. Утре дъщеря му ще оздравее и този банкер ще те търси да ти благодари. Той ще каже: Господ здраве да ти дава, че ме успокои. Както каза, така се случи, изпълниха се твоите думи. Дъщеря ми оздравя. Какво трябва да ходиш да се блъскаш тук и там? Кажи на богатия банкер, че дъщеря му ще оздравее и работата ти ще се нареди. И аз правя така. Като закъсам някога и не зная какво да правя, срещам един банкер, на когото 24 души лекари

лекуват дъщеря му и се произнасят, че няма да оздравее. Тогава аз му казвам, че дъщеря му ще оздравее. Работи Божият Закон. Щом кажа така, работите ми се оправят и дъщерята на банкера оздравява. Че тази красива банкерска дъщеря Бог не я създал за умиране. Ако умират хората, умират главно от своите постъпки. Щом дъщеря ти е създадена в света да живее, тя трябва да живее, а не да умира. Вярвай в Бога и така ще бъде. Като оздравее дъщерята на богатия банкер, той още утре ще дойде при мене. Гледам след няколко деня иде банкерът при мене, носи цяла торба със злато. – Не, нищо не трябва. – Аз благодаря на Бога, че дъщеря ми оздравя. Както каза, така се случи. Дъщеря ми оздравя, а ти нищо не ми иска за това. Взимам най-после торбата. Казвам: Колко струва да кажете една красива, една блага дума, че дъщеря ти да оздравее?

„Благословен Господ Бог наш“.

Тайна Молитва.

38. беседа от Учителя, държана на 8 септември 1935 г.

София, Изгрев

КОГАТО БЕШЕ ПО-МЛАД

„Отче наш“. Ще взема само 18-ти стих от 21-та глава от Евангелието на Йоана. „Истина, истина ви казвам, когато беше по-млад, ти сам се опасваше и ходеше, където щеше, но като остарееш и простреш ръце, друг ще те опасва и ще те води, където ти не щеш“.

„Когато беше млад“. Думата млад, това значи богат човек. Старостта, това е сиромашия. Здравият човек – това е богат човек; болният човек – това е сиромах човек. Умният човек, това е богат човек, глупавият човек, това е сиромах човек. Определени дефиниции!

„Когато беше по-млад“. – Когато беше по-млад разполагаше с известни суми, ходеше, където искаше. Като остарееш, като не разполагаш с никакви средства, ще ходиш при този, онзи банкерин, тогава ще ти налагат високи лихви – ще плащаш по 10, 15, 20, 25, 50 на%. Животът ти ще се влоши. Младостта е привилегия, която Бог дава на всеки човек. Няма човек в света, който да не е бил богат. Ако вие кажете, че не сте били богати, не сте справедливи. Ако сега сте сиромаси, сиромашията зависи от вас. Младостта е от Бога, старостта е от човека. Затуй в небето има само за чешит има 24 старци. Всичките други са млади. Тъй казва Писанието, че само 24 старци има. А пък на земята е пълно със стари хора. Има три възрасти: млади, възрастни и стари. Има една трета млади хора, една трета възрастни и една трета стари. Бедните хора са значи, които уповават на богатите. По някой път младите не се интересуват от старите. Отвличаме се от въпроса. Младостта има една външна страна. Той гледа лицето да е красиво, свежо, мускулите да са загладени, гръбнакът да е изправен. Погледнеш, може да направи нещо. В стария става отслабване на неговите мускули, на неговите нерви, изгубил си капитала и той стане на френската буква s. Най-после се обърне на една въпросителна. И старият човек като осиромашее, пита: Защо светът е такъв? – Щом питаш защо светът е такъв, ти си вече много стар. Ти питаш, но всеки въпрос трябва да носи знание, богатство. Като питаш защо светът е направен така, то е безпредметно. – Такъв е направен светът. Защо е богат? То е безпредметно да питаш така. Богат си, в дадения случай не е важно, че си богат. От това богатство какво може да изкараш за себе си? Едно сравнение. Едно товарно животно като

магарето, което е натоварено с 60 килограма злато, богато ли е? – То може да пренесе 50, 60 килограма злато, но нему пак ще дадат малко слама. Ти може да си богат като това товарно животно, но това богатство трябва да има отношение към тебе. Богат си като магарето, за тебе остава само слама. Следователно, външното богатство е резултат на човешкото сърце. Човешкото сърце е резултат на човешкия ум. Човешкият ум е резултат на човешката душа. Човешката душа е резултат на човешкия дух. Човешкият дух е резултат на Бога, на Божественото. Сега всеки един резултат в последствие може да бъде една причина. Аз вземам резултатът, значи в зависимост е. Резултатът не че не е реален, но в зависимост е. Аз като турям тази стълба, показва съотношение, зависимост. Душата зависи от духа, умът от душата, сърцето от ума, човешката воля, човешкият организъм зависят от сърцето.

Днес се задава въпросът: Причината на болестите коя е в света? Или вие често питате: Грехопадението на какво се дължи? – Тъй както се казва в Библията, нищо не обяснява, че Ева яла от забранения плод и направила грях. Това не е обяснение. За едно дете е така, но за един възрастен човек грехът да дойде само защото Ева яла – това не е обяснение. Плодът станал като повод да мине грехът. То е една среда на онзи адепт. Казват, че Ева не е откъснала плода, той откъснал плода и го дал с ръката си. Следователно, той със свойта ръка вложил нещо в плода. Ева като яде от този плод, съгреши. Защото змията се подразбира много учен човек, такъв, какъвто светът не е виждал. Така дойде грехът, но това още не е обяснение. Причината на съвременните нещастия почват от нечистотията, която влезе в умовете на съществата, които са съществували някога във вечността, които са напуснали своята първоначална чистота на ума и от тях започват съвременните страдания. Писанието казва, че ангелите, които напуснаха небето, не устояха на своята чистота. Те затова напуснаха небето. Човек се заразил от тази нечистота. Понеже нечистотата влезе в умовете на ангелите, влязла и в сърцето на хората. Погрешката на ангелите не може да се изправи, погрешката на хората може да се изправи до някъде. Благодарете на това. Сега невидимият свят опитва. Всички казват, че причината на страданията е в сърцето. Следователно, ако ти мислиш криво, ти си вече в една връзка с първата причина, в която нечистотата влезе в човешкия ум. Ако ти си в този свят на нечистата мисъл, тебе не те очаква нищо друго, освен нещастие. Ще се поквари сърцето ти. Щом се поквари сърцето, ще се поквари и човешкият организъм, оттам насетне бял ден

няма да видиш. Казва някой: Те са отвлечени работи. Съгласен съм с вас. Всяко нещо има известно разбиране. Всяко нещо, което човек не разбира, е отвлечено. Следователно, трябва едно усилие да разберем причините. Сегашният свят се стреми да обясни някои причини, но те са резултати. Някои обясняват, че причината са икономическите условия. Но то са резултати. – Причината е невежеството на хората. Но то е резултат. Тогава ако невежеството е причина, за туй невежество има цяр. Ако са икономическите условия и за него има цяр. Икономията може да седи в нямане на хляб, в нямане на дрехи, в нямане на пари, в нямане на жилища, в нямане на ред и порядък, но всичко туй зависи от човека. В един дом напълно зависи от бащата, щастието на дома. Ако жена му донесла една прикя от два милиона лева, той ударил на широко яде и пие, та изяде всичко. И децата му гладуват. Коя е причината? Ако този баща донесъл два милиона, неговата жена, неговата възлюблена започнала да се облича разкошно, на годината си прави много дрехи, както жената на един американски милиардер. Отива той със своята възлюблена в Париж и там тя направила такава грамадна покупка, като му предоставили чека да го изплати, като отиват в Америка, той решава да се разведе с жена си. Дали му един чек от 15 милиона долари. Той ѝ дава още 6 милиона долари да се освободи от нея. Тъй щото в съвременното човечество има една погрешка, че всички харчат повече, отколкото средствата им позволяват. Вземете в човек има едно желание да бъде големец, или да управлява или да бъде силен. – Не е лошо да бъде силен, да управлява, но ако човек стане силен, какво ще допринесе в света? Силните хамали на пристанището пренасят големите товари, големите торби. Силните борци, които българите имат, борят се здраво. Искаш да бъдеш големец. Трябва да имаш сила. Евреите имаха един цар, той се бори с Голиата, победи го и от там насетне стана цар. Умен човек, написа псалми, написа много хубави работи.

Казвам: „Когато беше млад“. На какво почива щастието? – Религиозните хора казват, че трябва да вярваме в Бога. – Съгласен съм. Но според моите разсъждения, да вярваме само в слънцето, това няма да ни спаси. Ето какви разсъждения аз правя: Ако се затвориш в една стая и вярваш – вярваш в слънцето – но прозорците, всичко това е затворено. Тази вяра какво ще те ползува? – Вярата в слънцето значи да си в съприкосновение с неговата светлина, с ония лъчи, чрез вярата, които излизат от слънцето. Съвременната наука разложила светлината на седем цвята. Сега само седем цвята знаем ние. Казваме, че са толкова. Това не е

вярно. Седем цвята сега знаем. Едно време е имало само три цвята, после станали четири, пет, шест, сега сме дошле до седем. В следната раса ще има още един – осем, после девет, 10, 11, 12 – по-висшите светове имат цветове, колкото искат. Вие ще кажете какви са другите цветове? – Нима мислите вие, че нагоре от 40 хиляди трептения, няма звук? – ти не може да го схванеш. Най-високите тонове в пианото не може да схванеш, но едно ухо по-усъвършенствувано може да схване гласовете от 100, 200, 300, 500 хиляди трептения, от един милион трептения. Какви ще бъдат те? – Ако ти употребяваш един тон от 35 милиона трептения, ти само като изпееш тона, мъртвият ще стане. Болестта, както прахът от тъпана, ще отскочи от този човек. Смъртта и тя ще отскочи. Те са отвлечени работи добре. Вие вземате един хляб, казвате, че е едно кило. Хлябът, който вземате от фурната, мерили ли сте го? – Всичките ви погрешки са, че вие не теглите хляба. Теглете го и вие ще видите, че липсва 10, 15, 20 грама. Оттам произтичат болестите, понеже вярвате в една лъжа. Като го вземеш, ще го претеглиш, да имаш мярка, да видиш колко е. Ще имаш една мярка. Следователно, ще имаш една точна мярка, да не мислиш, че е 1000 грама. Или като го намериш, да имаш вярно понятие за нещата. Вие ще кажете, че такъв един ред на нещата ще бъде съвсем несносен. Но, ако не го спазвате, животът ви ще бъде още по-несносен. Ако не спазвате този порядък на нещата, вие ще опитате какъв ще бъде животът ви. Ако претеглите хляба и при това като го претегляте и намирате, че има примеси, този фурнаджия не го направил както трябва, ще му кажете приятелски по-хубав хляб да прави, по-чист хляб да опече. Хлябът трябва да е чист, да не туря такива примеси. Ти ще му дадеш повече, но хубав хляб да пече от прясно брашно. После, да не туря вода каквато и да е. Ако знаете по някой път каква вода турят, вие не бихте яли. Благодарение, че не знаете. Веднъж мене ме кани един господин с пасти. Казва с хубави яйца са направени. – Аз не ям пасти. Аз ги помирисах. Най-малко 20 яйца има развалени в тия пасти. После тия пасти са опечени със свинска мас и тя е развалена. Като ям, аз ще ги позная. Онзи, който ги е правил, не го виждаш, той турил и хубави, и лоши яйца, и всичките продава за хубави. Та в сегашния свят, хората страдат все от лоши продукти, няма някой продукти чисти. В Америка има много примеси. Там има статистика какви примеси има. В лекарствата има примеси, в захарта има примеси, в ориза има примеси.

Вземеш ориз, трябва да го чистиш. Трябва като купиш едно кило ориз, да намериш само едно камъче, но да намериш сто камъчета. – Че

колко си дал за камъчетата? Питам: При такъв един ред на нещата как можем да бъдем здрави? Казва някой: Пречистено масло. Какво ти пречистено масло, като го ядеш веднага стомахът казва, че маслото не е пречистено. Питам: От какво произтича това? – От желанието, че всички хора искат да имат много и не държат сметка по кой начин ще спечелят. Бакалинът някой път ще му платиш и той ще те излъже. Всички прокарват нещата така. Даже и вие, които мислите доброто си, и вие прокарвате нещата, не ги довършвате.

Да допуснем, че си религиозен човек. Сутрин като станеш, най-малко трябва да употребиш 15 минути за размишление. 15 минути си длъжен да се спреш и да чакаш, защото на всеки 15 минути от невидимия свят има по един трен. Ти сутрин като се събудиш, туй време от 15 минути, няма да го употребиш за нищо друго, ще се молиш. Ако не се молиш както трябва, него ден ще ти дойдат най-големите нещастия на главата. Сега да обясня нещата, защо е така. Тръгваш на екскурзия в пусто планинско място, няма нито село, няма нито хижа. Тръгнеш, казваш: Лесна работа! Забравиш да вземеш хляб, забравиш да вземеш пари. В планината няма и вода, пусто е мястото на 10, 15, 20 километра пътуваш, вода не може да намериш, хляб няма. Питам: Какво ще стане? – Ще гладуваш. Ще гледам някой турист да намеря, който е заминал преди тебе и който носи повече хляб. – Туристите, които заминали преди тебе бързат, не може да ги стигнеш. Целия ден опъваш, не можеш да ги стигнеш. Кой е крив? – Още от вечерта, като си науми да ходиш на екскурзия, тури хляба в раницата. На сутринта не бързай, претегли хляба си.

Сега да ви приведа причината точно коя е за човешките страдания. Има четири причини в човека за човешките нещастия в света. Причината може да произтича от човешкото тяло, както е устроено, може да произтича от неговата воля, от това, което вършиш, може да произтича от неговите чувства, може да произтича от и от неговия ум. Причината на болестите може да произтича от въздуха, може да произтича от водата, може да произтича от храната, и най-после може да произтича от светлината. Туй поверие на хората да бягат от слънце, то си има свои дълбоки причини. Някой път трябва да бягаш от слънцето, но не всякога. Трябва да знаеш кога. Някои хора като се наплашили, бягат всякога, и там е погрешката. Ако човек би слушал своята вътрешна интуиция, той сутрин няма какво да се плаши от слънцето, но от 10–12 часа трябва да бъде много внимателен. Има един промеждутък, който не искам да ви казвам, кога е. – Той е пълен

с тия, тъй наречените тъмни, черни лъчи и тогава човек слънчасва, получава слънчев удар. Но то е кратковременно, благодарение, че е само няколко минути. Като минат тия няколко минути, всичко минава. Но в тия няколко минути, който се случи, никой не е оставал да не е бил поразен.

Тук мина една буря и изсуши няколко дървета. Имахме едно голямо дърво, зарзала, като удари този черният лъч, изсъхна. Отрязахме го и пак пониква отдолу, но този черен лъч унищожи дървото. То са черните лъчи, които унищожават. По течение вървят. Следователно, добрите мисли, добрите чувства са една броня против черните лъчи на слънцето. Ако ти не си въоръжен с една отлична, чиста мисъл, с отлични чисти желания и чисти постъпки, всякога тази черна светлина може да те атакува. Денем към обед не е хубаво да спите по единствената причина, че ако спиш, може да пострадаш от тях. Ако седиш буден, тъй както конете седят, не е опасно. Да си легнал на леглото, както старите правят, излагаш се на опасност. Никой, който е спал по обед, като се събуди, е неразположен.

„Кога беше по-млад". – Значи по-умен, по-млад. Хората трябва да разбират. Аз искам да оправим не света, но да оправим нашия вътрешен свят. Не е важно аз в какво вярвам и ти в какво вярваш. То са резултат на нашите криви разбирания. Има един път, по който всички вървим, но как ще го изходим, то е въпросът. Ако този път е планински и ти носиш голям товар, мъчно можеш да се изкачиш. В планинските места, колкото е възможно по-малък товар носи. Когато дойдем да имаме работа с духовния живот на хората, то е същото. Казва: Защо религиозните хора не искат да носят товар? – Религиозният човек – не тъй както в обикновен смисъл разбират религиозен – по възможност трябва да има по-малък товар, за да може да се изкачи на този връх. Като се изкачи, той ще разбере смисъла на живота. Ако аз стана религиозен и нищо не съм научил, защо ми е тази религиозност? Като стана религиозен, че да се запозная със слънцето, това разбирам.

Представете си, че един човек е лишен от всичките свои сетива. Значи той няма никаква връзка със слънцето. Слънцето е първичната причина, на физическото поле, за да се отворят очите, носът, ушите, устата. Слънцето е подействувало. Има известни сили, има известни лъчи на слънцето, които са подействували за създаването на сетивата. Ако ред лъчи, които създават очите, които създават ушите, носа, устата, липсваха, се явяват болестите. Някой път хората боледуват, по единствената причина, че те се лишават от тази храна на слънцето. Сега може да ви наведа много примери. Да ви

наведа един пример някой път, може да ви заблудя. Може да ви наведа как някой лекар лекувал – може да ви заблудя. Лекарят не може да лекува. Лекарят може да ви постави в хигиенични условия, в хигиенична среда всред природата, отчасти може да снеме товара. Но той да лекува е невъзможно. Онова, което лекува в света, но (то) е природата, не хората. Че някой се молил и с молитвата оздравял, с молитвата, той е асистент. Казва: Аз се молих и тъй оздравях. Христос, който разбираше закона, казва: „Да ти бъде според вярата“. Както вярваш, тъй да ти бъде! Следователно, във вярата е, не зависи ти какъв си. Дали си човек на някое религиозно общество, дали си учен човек, дали си професор, какъвто и да си, зависи от вярата ти. Ако ти имаш вяра, вярата ти ще определи онова становище на твоето бъдеще. Не, официално ти в какво вярваш, но в същност какво е твоето верую спрямо онова, което ти виждаш. Сега, което ви говоря, аз не искам да ви убеждавам, да ви казвам, че вие нищо не разбирате, нищо не знаете. Но искам да ви наведа един факт. Вие отивате в едно кино, виждате, че пътници, туристи се качват по Алпите. Какво ще ви ползува? На платното виждате как се качват туристите и казвате: Видях туристите как се качват. Най-първо не е права идеята. Право е да кажеш: Видях сенките на туристите, които се качват нагоре. А той казва: Видях туристите как се качват по високите места. То е обикновен говор, който не е верен. Питам: Ти какво ще се ползуваш от това? Ти искаш да видиш едно кино, а те мързи да идеш на Витоша или на Черния връх, или те мързи да идеш на Рилските езера. – Кой ще ходи да се поти? – А да ходиш да се потиш по киното може. Аз бих се изпотил десет пъти в Рилските планини, отколкото в киното. В киното нещата са невярно свързани, няма нищо последователно, скърпени неща са, няма нищо естествено. Аз виждам добрата страна, че всичко това е направено за ефект. Но всичко това има обратни резултати. Театърът е възпитателно средство. Киното е възпитателно средство. Методът, начинът, по който са написани филмовете, не постигат целта. Не, че лоша картината, но един филм трябва да се преведе в неговата вярност. Гледам сегашните художници-модернисти, не ги критикувам. В природата имало един момент, той бил най-красивият и те искат него да нарисуват. Като гледам картините и се чудя какво представя. Преди няколко деня гледах една картина, казвам: Туй ли е Мусала? Излизам, гледам Мусала има 150 точки, гледам картината, едва има 15 точки, основни точки има. Най-първо ще схванеш веждите на един човек как са. Сегашните цивилизовани дами си скубят

веждите, правят ги тънки. Защо ги правят тънки? – Аз зная защо. Правят ги тънки, после ги боядисват. Дебелите вежди са свързани с обективния ум, показват краен материализъм, като на Тарас Булба. Онези тънките вежди показват една Божествена интуиция. На някои жени, които вървят по мъжка линия, веждите са дебели. Казва: Може ли да бъда религиозна? – Казвам: Като си оскубеш веждите. Или другояче казано: Да измениш начина на своята мисъл. У тия хора с обективен ум, има един вечен страх. Тия хора с дебелите вежди, мускулите им се удължават, образуват се прави линии. Казва: Виж какъв мъжки тип! Казвам: Болезнен мъжки тип. Казва: Виж врата как задебелял. Казвам: Това е начало на болест. Тънкият врат и дебелият врат, това са признак на едно болезнено състояние. При моите изследвания съм намерил, че има съотношение. Има математическо отношение към носа – каквато е широчината на носа, такава трябва да бъде окръжността. Има пропорция. Два пъти мярката на ръката е мярка на врата. И два пъти мярката на врата е мярка на ръката. И два пъти мярката на врата е мярка на кръста. Сега ако вземеш благоутробието на някои хора, има десет вратове. Като гледаш, линия няма. Кръстът трябва да бъде тънък. Природата обича кривите линии. Раменете у мъжа трябва да бъдат широки. Туй показва енергичност. Кръстът трябва да бъде тесен, бедрата не трябва да бъдат широки. В жената раменете трябва да бъдат тесни, бедрата – широки. Природата така създала нещата. Ако жената е с тесни бедра, ще страда; ако мъжът е с тесни бедра, ще страда. Онзи с широките рамене мисли по-хубаво, със закръглените рамене чувствува по-хубаво. Ти си отвън, няма какво да работиш. Чувствуваш, трябва да работиш. Жената е в къщи, тя трябва да има криви линии, за да чувствува повече. Като видиш, че един човек работи, веднага влез в неговото положение. Чувствата служат като мярка. Сърцето в света е създадено, за да намали страданията на хората.

С ума си не можеш да намериш начин, метод да намалиш страданията. Сърцето е, което ще даде вътрешния начин. Той работи, страда, труди се, влез в положението му. Веднага трябва да се роди желание да намериш начин да намалиш страданието. Ако в тебе няма сърце, имаш един слуга, ти ще го хукаш и най-после ще го умориш. Ние, съвременните хора, сме създали злото. И религиозните хора, и светските хора, ти имаш един слуга, хукаш го, хукаш го, той като излезе подире ти, говори по твой адрес. После на баща ти, на майка ти, чете молитви. Аз съм виждал такива хора.

Тогава казвам: Ти не си умен господар. Срещал съм някой господар, който разбира, дошъл неговият слуга, той го потупва по рамото, казва: Може ли да направиш това? Той го погледне, поусмихне се, влезе, свърши работата, върне се човекът радостен. Другият господар ще повика слугата, ще го хука, пък като замине господарят, слугата ще го хука. Някои чиновници по министерствата постоянно критикуват, псуват своите началници. Може да си директор, всичките учители ще те псуват. Ако си учител, учениците казват: Да се махне от главата ни, да ни освободи. При такива разбирания ние искаме да живеем по Бога. Каква религия има в това? – Че обществен строй, че морал, че дълг, че учение, какво ме интересува? Един англичанин, един французин, американец, който по този начин потупва слугата си, или един българин, какво разбиране има в това? Един учител, един професор, извадят ученика, той се пообърка, казва: Няма нищо, задачата е трудна, ще я оправиш. Ще му помогне, ще седне на мястото си. Аз съм слушал учители в гимназията да казват: Голям простак си, нищо не знаеш. Аз виждам добрата страна в това. Като му каже, че ти си простак, той с това иска да събуди желание у ученика да каже: Аз няма да бъда простак, ще започна да уча. То е педагогически метод до някъде. Казвам: При сегашните условия на живота, трябва да се създаде едно училище, в което да се приложи един метод на разсъждение, една нова философия. Някои казват: Какво е твоето учение? Казвам: Аз нямам учение. Те мислят: Какво ли искам да кажа? – Че един художник, като рисува една картина, тя не е негова. Той взел сюжета от някъде, взел тялото на едно магаре, копитата на коня, рогата на един вол – това не е изкуство. Изкуство е да представиш природата тъй както си е. Едно дърво като цъфти, да представиш дървото във форма на цъфтене. После като завърже плод, като узрее плодът, и най-после като опадали плодовете, всички тия форми, в които природата се проявява, ти като художник трябва да ги представиш според едно вътрешно разбиране. Да не се влияеш от никакъв модернизъм. – Неспособните хора създадоха модернизма! Ще тури едно тенеке, понеже не знае да рисува. Аз съм най-големият художник-модернист. Една тенекия, едно гърне човек много вещо ще ги нарисувам – ще изкривя устата на някъде. Това не е рисуване. Този хуморизъм, който се туря, много зле влияе. Всеки от вас е до някъде модернист, по някой път хуморист. Някой след като приказва, изкриви си устата. Никога не си изкривявай устата! – Изслушайте. Кажи: Аз да бях на негово място, по-добре нямаше да направя. Викай този човек, дай му един

метод, малко светлина му хвърли в ума. В нас има известни навици. Някой казва: Аз зная това, не мога да го слушам. Научете се да слушате. Аз се отличавам с едно нещо: Обичам да слушам.

Един ден тук, аз се разхождам. Минава един господин интелигентен, учен. – Моля, господине, можете ли да ми позволите да вляза да вида пчелите? – Казвам: Заповядайте! – Отварям вратата, влиза. Той разглежда пчелите, после ми държа една лекция. Започва да ми дава наставления: Тия пчели ще ги турите там – 20 години съм се занимавал с пчеларство. Казвам: Отбелязал съм, при първи случай ще го приложа. Той ни най-малко не ме пита, аз какво зная за пчеларството. Туй, което каза, за мене беше ценно. Аз от тия неща, които ми разправя, си извадих заключение. Той ми говори за търтеите, той ги наблюдавал. Казва: Когато много търтеи се намират в един кошер, много мед изядат, да се махнат. Аз зная, то е така при слабите пчели, но при силните пчели, търтеите не са опасни. Търтеите са мъжкият елемент, който дава енергия на всичките работници и на царицата да снася яйца. Търтеите са възлюбените на царицата. Тя снася по няколко хиляди яйца, благодарение на тях. Ако не са те, тя ще изгуби вдъхновение, не носи яйца. Тогава в нея се заражда желание да се дойде до естествен брой. Някои царици започват да снасят само яйца-търтеи – в нея се заражда желание да има мъже, току ги калъпи, няма работници, дойде се до крайност.

Та казвам: Човек е кошер, и вътре в него има царица, има работници, има и търтеи, че се старайте да изтрепите вашите търтеи. Не се стремете да се освободите от вашите погрешки, не се стремете да се освободите от вашите лоши мисли, които минават, не се стремете да се освободите от вашите лоши желания, които минават. Вие не ги създадохте, те са посторонен свят. Че минава някаква местност пред вашите очи, нищо.

То е факт, който трябва да проучвате. Нещата, които се омазват, ще дойдат хубавите работи след туй. Вие в живота може да имате много лоши мисли, те да не ви спъват. Може да ви спъне само онова, вашите криви заключения.

В една беседа съм казал, че човек може да се спъне от доброто и от злото. Един добър човек може да те спъне, може да те обезсърчи. Един руски цигулар слушал един виртуоз, мисля, че това било в Одеса. Като си отишел вкъщи, казва: Аз не мога да стана такъв цигулар. Тегля си куршума, обезсърчил се. То е една човешка лудория. Някоя мома не може да вземе някой момък, иска да се отрови. Защо? – Ти имаш едно желание,

което не се задоволява. Да ви приведа сега кой е този момък. Ако ти имаш едно съкровено желание, ако ти не може да го постигнеш, ти искаш да се самоубиеш. Ти без това желание ще минеш, то не ти е нужно. Какво ще допринесе един момък на една красива мома? – Най-голямото нещастие. Грозният може да е по-добър, да ѝ допринесе голямо щастие. Ако е грозен, тя може да бъде сигурна, че другите жени няма да се влюбват в него. И грозната жена е по-сигурна, отколкото красивата. Богатият човек е изложен на повече изкушения. Богатия може да го претрепят някъде, отколкото някой сиромах. Бедния никой не го закача. Казва: Остави бедния да си върви.

Казвам: Законите в природата имат една разумност. Ние някой път роптаем. Има някои неща, против които трябва да роптаем. Те са онези неща, които ние сме създали – човешките работи. Непременно трябва да се освободим от тях. Но онова, което природата ти е дала, не се стреми никога да се освободиш от него – по човешки говоря. То е едно благо, то е един материал, то е едно богатство. Ако го разбираш, ти ще се ползуваш. Казвам: Ако вие проучавате този закон, ако вие обичате живота, както някои хора го обичат, вие можете да поправите живота. Само с две думи, вашето материално положение ще се изгуби. Аз ще ви кажа. Аз съм превождал този пример. Отива един беден човек, след като ходил по всичките врачове, хиромантисти, физиогномисти, след като му врачували на кафе, не може да се поправи. Отива при един мъдрец и му казва: Дойдох при тебе последен, ако ти не ми помогнеш, няма да живея в света, не може да изтърпявам живота. Мъдрецът му казал, че тук в града скоро ще се разболее дъщерята на най-големия богаташ. Всеки ден ще ходиш да питаш как е дъщеря му. Когато кажат, че лекарите са дигнали вече ръка, и когато се отчае този банкерин, ти ще идеш при банкерина и ще му кажеш само две думи: Ще оздравее дъщеря ти! Казва: Как ще се оправи тази работа? – Ти ще кажеш: Ще оздравее дъщеря ти! После идеш при него и питаш: Дъщеря ти оздравя ли? – Той ще каже: Оздравя! Оттам нататък всичките ти работи ще тръгнат напред. Казва: Как да го разбирам? – Аз да ви го тълкувам, не съм длъжен. Но как да го разберете? Този банкерин, той е заинтересован, ще се оправят работите. Казва: Много ти благодаря, каквото каза, стана. Оттам насетне работите ти се оправят. И аз ще ти направя работата ми (ти) добре, ти спаси живота на дъщеря ми и аз ще постъпя по същия начин. На вас мъдрецът казва: Не пропущайте този път, като дойде този случай, кажи: Дъщеря ти ще оздравее! – Ама кога? – Важното е да кажеш тези

думи. Ти си в най-трудното положение на живота, ако в този случай ти не може да кажеш, работите ти кога ще се оправят? Или преведете сега: Ние казваме, че имаме Любов към Бога. Наближило е да умираш. Кажи: Господи, от умрели хора ти нямаш нужда. Нека живея да работя за тебе, да живея на земята, да работя, да те обичам. Ние, съвременните хора, трябва да се научим да обичаме Господа. Всичките нещастия произтичат от онзи факт, че ние не обичаме Господа. Аз не говоря за един външен Господ, онзи Господ, който в нас живее, казва: Не прави това! – Ти не го слушаш в себе си. Майката не го слуша, приятелят ти не го слуша, слугата, господарят, навсякъде има непослушание. Ако всички ние сме на правия път, ако нашите вярвания от толкоз хиляди години не са заблуждения, нека дадат резултат. Според мене едно верую, което има резултат, то е правото верую. Онова верую, Любовта към Бога, когато направим връзка между всички хора, да живеем добре, да се обичаме, да си помагаме, то е верують в света! Без разлика на народи, нека бъдат българи, англичани, но тия народи взаимно да си помагат. Отношението, че един е баща, майка или син, или дъщеря, между учители и ученици, обмяна трябва да има. Туй отношение трябва да работи, между тях да има една връзка на Любов, когато всеки да се радва на положението. Слугата да се радва, че е слуга, твоят господар е много учен човек, той не може без тебе. Един като е капелмайстор, не значи, че знае повече от онези, които свирят. Той само обръща листата и маха, а онези, които свирят, повече знаят от него. Благодарение на тях този капелмайстор е капелмайстор. Ако една царица нямаше работници, какво щеше да направи? Тя може да снася хиляди яйца, ако няма кой да топли да се мътят, да се люпят, какво щеше да стане? После царицата не да ходи да работи. Тези работници са много учени, те знаят с каква храна да хранят работниците, знаят с каква храна да хранят мъжките пчели, търтеите, след туй знаят как да хранят царицата. Тия работници са толкоз умни, те уреждат работите в кошера. Ако си работник, трябва да знаеш да разбираш живота.

Дошел един човек, че те обидил. Направи ти опит, кажи: Аз ти давам хиляда лева за тази дума, втори път ако ми кажеш, още ще ти дам. Колко от вас бихте дали хиляда лева за една обидна дума? – То е нова философия на живота. То е когато Христос проповядваше: „Любете враговете“. Да любиш врага си, да му даваш по хиляда лева. Този човек ти прави пакост, ти да го обичаш! Да го обичаш, понеже в този човек има едно Божествено начало. Ако ти се отнасяш към Божественото начало, както трябва, Бог

като се събуди в него, той ще ти плати десетократно, за онази услуга, която си направил. Ти като любиш лошия човек, няма да го любиш за неговата лошавина, но заради Онзи, Който живее в него. Тебе ще те обичат не заради тебе самия. Ние сме обичани не заради самите нас, ние сме обичани заради онова, което живее в нас, заради онова Божественото в нас. То е обичта. До толкоз до колкото човек проявява Божественото, оттам произтича Любовта. Без Божественото в света никаква Любов не може да има, никакво щастие не може да има, не може да прогресира сърцето на човека, човек млад не може да бъде. Той винаги ще бъде стар, недоволен от живота.

Сега туй до известна степен мяза на морализиране. Задайте си въпроса: Дигнете вашия показалец, какво трябва да върши той? Ако той не е доволен от своето положение, казва: Малък съм много, много съм тънък. Какъв трябва да бъде? – Трябва да бъде по-дебел. Ако всичките пръсти пожелаят да станат по-големи, човек ще се деформира. Вие в дадения случай бъдете доволни от положението, което имате. Това, което желаете за в бъдеще, ще го имате. Няма желание в света, което да не го постигнете, то е въпрос само на време. Може сега да стане, може утре, може след десет, 15 години, след 120 години, ще го имате. Уверявам ви, че на последния ден когато ще си заминете, това желание ще се изпълни. Представете си, че вие сте били влюбени в един момък, искате да имате мъж най-красив. Бъдете уверени, че като станете баба на 120 години, като умираш, той ще дойде, ще се засмее, ще те погали, ще те помилва. Ще кажеш: Синко, защо не дойде когато бях млада? Той ще те целуне и сега неговата целувка ще бъде чиста. Ти ако си дядо на 120 години, младата мома ще дойде на последния ден на твоето заминаване, ще те целуне. Дядото ще каже: Дъще, защо не дойде по-рано, когато бях млад, ами сега? – Все-таки ще дойде. Всичките други работи са израз на нещо велико, дълбоко вътре в човешката душа. Хората като не разбират са турили неразбрани думи. Да прегърнеш един човек значи, аз разбирам да го заобиколиш с най-хубавите условия на живота, че той да е радостен, щастлив. То е Любов. Под думата целувка разбирам да му дадеш най-хубавата мисъл, най-хубавите желания, където ходи да чувствува, че в него има нещо. Той може да приема и да дава. Теб може да те целунат десет пъти по устата, то е емблем. То е право, аз виждам. Ще приведа един български пример.

Всеки българин, когато нямаше кибрит в селата, имаше една кесия и в нея един кремък, огниво и прахан. Иска да си запали огън в планината,

извади кесията, дръпне огнивото по кремъка, запали се праханта, духне и запали се огънят. Ако те целуне някой по твоята уста, ако се запали огънят на Любовта, и свърши работа, то е целувка, разбирам това. Някой цъка, цъка, влажен е кремъкът, огнивото, праханта.

„Когато беше млад, ходеше където искаше“. Когато остарееш, ще те погребват, ще те водят дето не искаш. Ако си млад, ще изпълниш Волята Божия, ще ходиш където искаш. Ако не вървиш по Волята Божия, ще те водят на където не искаш, главата ще ти оголее, ще се охлузи и от тебе нищо няма да остане най-после. Та сега казвам: Да ви оставя мисълта: „Когато беше по-млад“. – Млад е онзи, който е запознат със светлината на Любовта. Има един лъч в света. Всяка сутрин като изгрее слънцето, трябва да знаеш кога е, трябва да станеш рано. Първия лъч на слънцето, аз го наричам – лъч на Любовта. Ако ти десет пъти може да го хванеш през годината, то е доста. Някой път излезеш, то е облачно, не може да го хванеш. Трябва да търсиш най-хубавия ден, когато слънцето изгрява, трябва съзнанието ти да бъде будно. Тия хора от окръжаващата среда да не те спъват, да не се отвлича вниманието. Ти гледаш слънцето, мислиш за жена си, за децата си, нищо няма да постигнеш. Ти за да хванеш този лъч на Любовта, трябва сърдцето, волята да бъдат свободни от всички влияния. Ако хванеш този лъч, то е посрещане на слънцето!

Пише един сръбски журналист, че ходили да посрещат слънцето и казва: Нищо не са придобили. Прав е човекът. За да придобиеш, то е една наука. То не е так проста работа. Казва: Слънцепоклонници. Едно време имаше слънцепоклонници, но те нищо не допринесоха. Ти може да се кланяш колкото искаш. Във времето и пространството Бог е турил един лъч, ако можеш да хванеш този лъч, ти си посрещнал слънцето. Как ще го намериш? – Ще учиш. Как? – Ще намериш един професор, ще те учи. Учителите във всички тайни школи са учили учениците на времето, кога може да хванат този лъч. Те ще прогресират. Трябва да бъдем запознати с природата.

Та казвам: Всеки един ученик в една школа, в едно верую, той най-първо трябва да се освободи по възможност от всички не нужни страдания. Имаш разстроен стомах. Трябва да поправиш стомаха. Имаш разстроени дробове, трябва да поправиш дробовете. Имаш разстроени уши, трябва да поправиш ушите си. Мозъкът е малко разстроен, трябва да се поправи. Туй трябва да стане – поправянето, ако искаш да бъдеш здрав, и щастлив. Защото не трябва да бъдем в анормално състояние. Ти трябва за разбираш

това, което става в природата. При това ще се учиш да бъдеш търпелив, няма да се дразниш от хората. Кой как дойде иска да говори дълго време, ти ще кажеш: Сега нямам време, много сте говорлив, но ще ме извиниш, но имам работа – чиновник съм. Ако не ида на време, ще ме уволнят. След една седмица ще бъда свободен. Той е умен човек. Казва, че иска да го слуша.

„Когато бях млад“. – Млад човек е онзи, който е готов да услужи на всичките. Млад е онзи човек, който носи всичките страдания, който носи всичките несгоди. Млад е онзи, който се учи, който обича, който не лъже, който не го е страх – безстрашлив е. Млад е, който работи, изплаща на време всичко. Млад е онзи, който е изправен, който не е изправен, той е стар човек. Млад човек, според мене е, човек изправен във всичките си положения. Млад човек всеки може да бъде, стига да му знае цаката.

Христос казва на Петра: „Когато беше млад, ти ходеше където искаше, като остарееш, ще ходиш където не искаш“. Казва му Христос: „Гледай да не остарееш!“ Понеже ако остареете, единственото нещо, което ви остава, е погребението. Затуй ви казвам: Бъдете млади, Бъдете готови да служите на Любовта. Бъдете готови всяка сутрин, през годината поне два три пъти да хванете онзи лъч на Любовта. Не го схващайте буквално. Ти като схванеш този лъч, ти ще се обновиш. Този лъч като влезе в тебе, ще влезе и в окръжаващата среда. Баща ти ще се измени, майка ти ще се измени. Този лъч магически ще подействува. Той е един съзнателен лъч. Сега аз не ви искам да вярвате в тия работи. Искам да ги опитате и намерите, че са верни, кажете, че е така. Сега ни най-малко не ви задължавам. Може да кажете: Пари, пари. – Аз да ви кажа къде има пари. – В океана има десет милиона разтопено злато. Направете една фирма и започнете. Десет милиона злато, какво голямо количество!

„Когато беше млад, ходеше където искаше“. Аз желая да ходите където искате. Това ви пожелавам: За бъдеще да бъдете млади!

Тайна молитва.

39-та беседа, неделя,
държана от Учителя
на 15-ти септември 1935 година

София, Изгрев